

လာဘ်မိုးရွေ စာပေ မောင်မောင်မြင့်အေး စီစဉ်မွမ်းမံတည်းဖြတ်သည်။

မဂ္ဂပစ္စယော

မဂ္ဂဇင်း

လောကနတ်ဆောင် အိုတောင်ဘေးမရှိ (၈ - ၁၀၉)

မဂ္ဂပစ္စယော

ရောင်ပြန်

မဂ္ဂဇင်း

၂၀၁၆ ခုနှစ်၊ နိုဝင်ဘာလ၊ အမှတ် (၂၇၄)

မာတိကာ

ရောင်ပြန် ကဗျာ

မျိုးအိမ်စိုး၊ နန္ဒာမိုးကြယ်၊ တောသားကြီးလှနိုင်၊
အောင်လင်းနိုင်၊ အေးမြိုင်စိုး၊ မင်းထက်သားညို(တောင်ငူ)၊
ရွှေညာနိုင်စိုး၊ ဘအုန်း-ပုသိမ်

ရောင်ပြန် အခန်းဆက်ရသ

ဘဝအသင်္ချေ(၅)	၂၁၂
မင်းသိင်္ခ	၂၁၂
တောကြီးတရွှေ(၇)	၂၂၂
တာတေကြီး	၂၂၂
မာယာဒေဝီနှင့် ကျောက်စိမ်းရုပ် အရုပ်တော်ပုံ(၂)	၂၅၄
မောင်ယဉ်မွန်(မောင်နေခြည်)	၂၅၄
မွန်းတည့်ချိန်မှာ အရိပ်ရှာသူ(၅)	၂၇၀
ကျော်မြသန်း	၂၇၀

BURMESE CLASSIC .COM

အိန္ဒိယပြန် နှင်းနှင်း

BURMESE CLASSIC .COM

၈-၁၄၄

၈-၁၈၀

ကသာယာရားရှင် နှင့် ဂေါတမာရားရှင်
 သီတင်းသုံးခဲ့ရာ
 ဗီဒီရုံ ဧည့်ခန်းမြိုင်ဇေဝီဇေဝီ

မြန်မာ့ရှင်

၈ - ၁၇

ရောင်ပြန် ရသ

- တောင်ရွာသူ ၁၁၆
- မောင်မိုးအောင် ၁၁၆
- ထံမှာမှ ပျော်မွေ့သူ ၁၂၆
- မြို့ဦး ၁၂၆
- ကွယ်သောဘဝများ ၁၄၄
- ဘင်ဦး ၁၄၄
- ၅၀ နှစ်မှန်းကြယ် ၁၇၂
- ဘိဝေ၏ လောက်စာလုံးတစ်လုံး ၁၇၂
- သင်းခေါင် ၁၈၀
- ၁၈၀
- ကို လျှော့မတွက်နဲ့ ၁၉၂
- ကျော်ဝင်း ၁၉၂

ယံဒီတာဒာပွဲ / ကြော်ငြာနှင့် ပြန်ချိရေး

လာဘ်မိုးစွေ စာပေ

တိုက် - ၂၇ အခန်း - ၁၂ (မြေညီထပ်)

လမ်း (အောက်)၊ ဗိုလ်တထောင်မြို့နယ်၊ ရန်ကုန်မြို့။

၀၉-၄၂၁၀၀၅၉၂၅၊ ၀၉-၅၀၉၂၄၇၇

မြန်မာ့ရေးရာ

ကသာယာရားရှင်နှင့် ဂေါတမာရားရှင် သီတင်းသုံးခဲ့ရာ ပါဝါရုံရွှေပန်းမြိုင်ဇေဝီ

- မြန်မာ့ရှင် ၁၇
- ဝိဇ္ဇာတို့ စံပျော်ရာ အလုံဒီပါ ၂၀
- ပထမဆရာကြီးဦးအောင်သူ ၂၆
- မြစ်တို့၏ ကမ္ဘာသာသနာ ၂၆
- မင်းသန်းခိုင် (ကွမ်းခြံကုန်း) ၂၆
- ပဲခူးရွှေမော်ဇောဘုရားကြီးနှင့် ငလျင်သမိုင်းကြောင်း ၉၀
- ကျော်မင်းနိုင် ၉၀
- အနန္တတံဆိပ်တော် ၁၀၀

စာ - ၂၀၉

လိုရာဖက်သုံး

သရက်တစ်ပင်လုံး

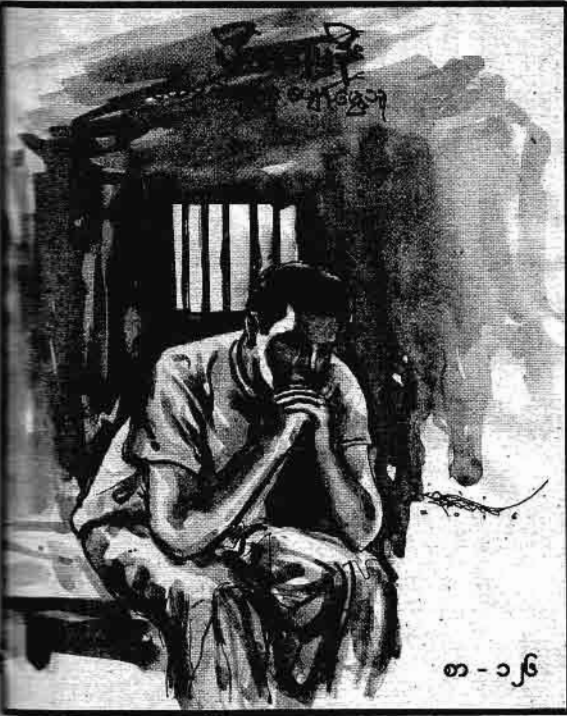
မော်တင်သိန်းဖော်

မင်သိပ်

ဘဝအချိန် [၅]

(ယခင်လူမှုအဆက်)

စာ - ၂၁၂

စာ - ၁၂၆

လောကီရေးရာ

စိန်က သမိုင်းဝင်ခဲ့သော မြေပဒေသာကျွန်း
 နယ်လီသိန်းမောင် ၁၄၀

အိမ်ထောင်ရေး
 နှစ်တော်မြင့်မြတ်ကျော် ၁၅၅

စိတ်စွမ်းအားဖြင့် ညှိနှိုင်းတည်ဆောက်ခြင်း
 အောင်ဘုန်းမြင့်(ကချင်မြေ) ၁၅၇

အာဟာရစီမံအကြောင်း
 ဦးထက်စုရာန် ၁၆၀

အင်တာနက်၏ ဆိုးကျိုးကောင်းကျိုးများ
 မင်းတင် ၁၆၆

အိတ်ပင် ဘာကြောင့်ကိုင်းရတယ်
 အုတ ၁၈၆

အမင်းနှင့် စစ်မင်းမိ
 အိမ်ခြံအောင်(မြတ်) ၁၈၈

အမေမောင်မယ် လှတောတစ်ခွင် ဟာသများ
 အောင်ထူး ၁၉၇

အိမ်ထောင်ရေး
 အိမ်ထောင်ရေး ၂၀၁

အိမ်ထောင်ရေး
 အိမ်ထောင်ရေး ၂၀၄

သတ္တဝါတွင် အနာရောကပုံသဘာဝ
 ချောယဉ်သာမြင့် ၂၃၂

ဆေး
 အောင်ကျော်ညို(ဆင်ချဆိပ်) ၂၃၇

ပန်း၊ ရေချမ်း၊ ဆွမ်း၊ ဆီမီး၊ ကပ်လှူပူဇော်ရန်
 တဖြူပွင့် ၂၃၉

မုဒိတာ
 အသျှင်စာရိတ္တ ၂၄၁

ရွှေစကား
 တက္ကသိုလ်သစ် ၂၄၄

သင့်လက်မှာ ဒါမျိုးပါလား
 ဒေါက်တာစောယုနွယ် ၂၆၄

ရောင်ပြန် လျှို့ဝှက်ဆန်းကြယ်

သစ်တောအရာရှိတစ်ဦး၏ သည်းထိတ်ရင်ဖို
 လှပိုး(ပညာရေး) ၂၄၆

ပြည်တွင်းပြည်ပ ဝိညာဉ်လောက ယုံကြည်ချက်များ
 လှတိုး(စိတ်ပညာ) ၂၅၁

စာ - ၂၃၇

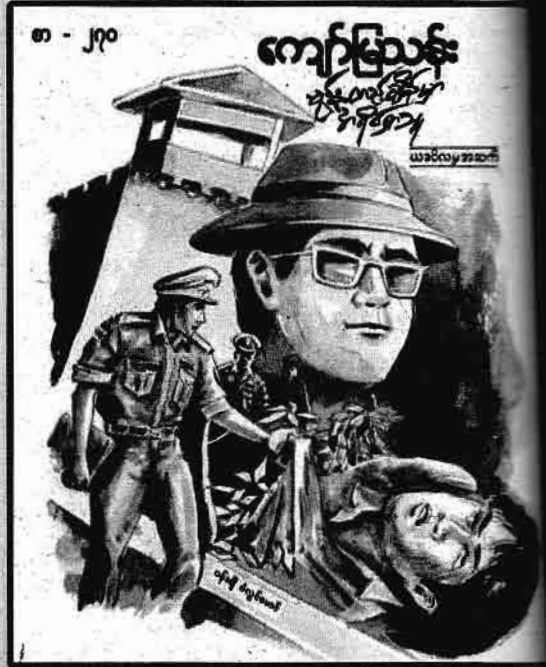
ဆေး
အောင်ကျော်ညို(ဆင်ချဆိပ်)

၈ - ၁၅၀

၈ - ၁၇၂

၈ - ၂၇၀

ရောင်ပြန် မျက်နှာဖုံးဆောင်းပါး

- လောကနတ်ရုပ် ထုထုပ်နည်း _____ ၁၀၉
- သီရိဇေယျ _____ ၁၀၉
- လောကနတ်ဆောင် ဒိုတောင်ဘေးမရှိ _____ ၁၀၉
- ဆရာဟိမြို့ _____ ၁၀၉
- လောကနတ် လက်ခုတ်တီး လာဘ်ခေါ်နည်း _____ ၁၁၁
- ဂန္ထီရဆရာကြီးတဂရု _____ ၁၁၁

ရောင်ပြန် တိုင်းရင်းဆေး

- မဲ့ခရပျောက်ဂါထာ _____ ၂၀၇
- စလင်းဒီပံ _____ ၂၀၇
- လိုရာဖက်သုံး သရက်တစ်ပင်လုံး _____ ၂၀၉
- မော်တင်သိန်းဇော်စ _____ ၂၀၉
- အဖေသုံးခဲသော ထုံးမန်း _____ ၂၀၉
- ကိုမောင်လွင်(ပန်းတနော်) _____ ၂၀၉

လစဉ်ထုတ် ရောင်ပြန်မဂ္ဂဇင်း၊ ပြစ်မှုမဂ္ဂဇင်းသို့ စာမူပေးပို့ခြင်း၊ စာမူခထုတ်ယူခြင်းတို့ကို နံနက်(၁၀:၀၀)နာရီမှ မွန်းလွဲ(၂:၀၀)နာရီအတွင်း (စနေ၊ တနင်္ဂနွေနှင့် ပြန်တမ်းဝင် ရုံးပိတ်ရက်များမှအပ) ကိုယ်တိုင်သော်လည်းကောင်း၊ ကိုယ်စားလှယ်လွှဲစာဖြင့်သော်လည်းကောင်း လာရောက်ထုတ်ယူနိုင်ကြပါသည်။ စာမူပေးပို့ရာ၌ မဂ္ဂဇင်းတိုက်သို့ တိုက်ရိုက်ပေးပို့ခြင်းမရှိပါက တာဝန်ယူမည်မဟုတ်ပါ။

ပဲခူးရွှေမော်စောဘုရားကြီး

၁၉၆၅

လျှင်သမိုင်းကြောင်း

၈ - ၉၀

■ ကျော်မင်းနိုင်

ရောင်ပြန်ဗေဒင်

သိသာစေကြောင်း မင်္ဂလာနိမိတ်ကောင်း

ဒေါက်တာစောယုနွယ်

၂၇၅

ရောင်ပြန် အထူးယတြာ

နိုင်ငံခြားရောက်မြန်မာများအတွက် အထူးဟောကိန်း

ဒေါက်တာစောယုနွယ်

၂၉၄

လူတွေ့သိ နတ်တွေ့ကြားစေ

လူတွေ့သိ၍ နတ်တွေ့ကြားစေ

၂၉၆

မဇ္ဈိမကျော်ဝင်း

(အမျိုးသားစာပေဆုရှင်)

အားကိုး ကျေးဇူးတင်

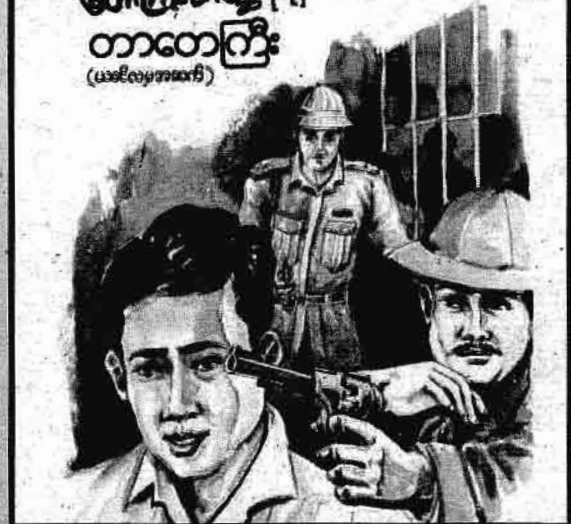
၈ - ၁၉၂

တောင်ကြီးတစ်ချောင်း [၇]

တာတေကြီး

(အင်္ဂလိပ်စာအုပ်)

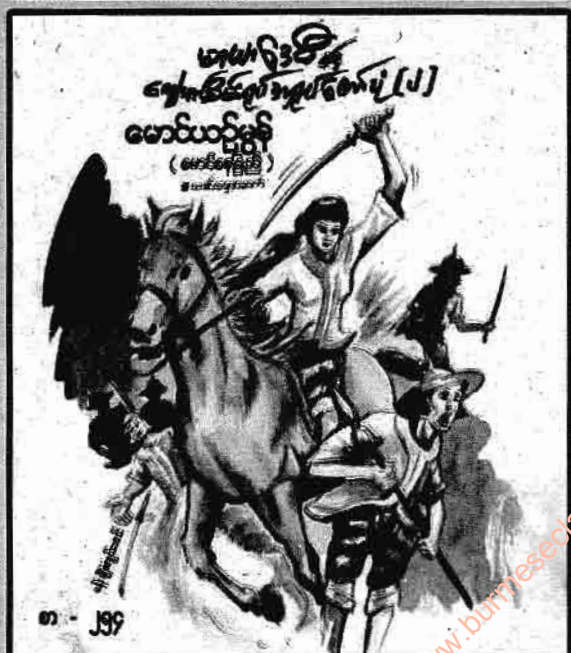
၈ - ၂၂၂

မာမာရဲဒီဗီ ကျောက်တောင်တစ်ချောင်း [၂]

ဘောင်ယုဇွန်

(အင်္ဂလိပ်စာအုပ်)

၈ - ၂၅၄

အယ်ဒီတာအဖွဲ့/ကြော်ငြာနှင့် ဖြန့်ချိရေး

လာဘ်မိုးစွေ စာပေ

တိုက် - ၂၇၊ အခန်း - ၁၂ (မြေညီထပ်)

-လမ်း (အောက်)၊ ဗိုလ်တထောင်မြို့နယ်၊ ရန်ကင်းမြို့။

၀၉-၄၂၁၀၀၅၉၂၅၊ ၀၉-၅၀၉၂၄၇၇

စံပြုမှတ်ကျောက်

မှူးဒိင်စိုး

- ယောမင်းကြီးရဲ့ စိတ်ဓာတ်
မှတ်သားစရာ...
ညီလာခံရာ၊ တစ်ရံခါတွင်
အရှင်မင်းနှင့်၊ အငြင်းစကား
ဖြစ်ပွားခဲ့၏။
- ယောမင်းကြီးက
“အစ်မ နမ သမီးကကို
စဉ်ဆက်နှင့်၊ ထက်ဆောင်သွင်းလှာ
စိုးမင်းချစ်မြတ် ထိုအမတ်သည်
အတတ်မရှိ သတ္တိကင်းကွာ
ဘုန်းကြီးလာမှ
ပြည်ရွာပျက်ကြောင်း တစ်ပါးတည်း”
အပြုသဘော လျှောက်သောခါဝယ်...။
- မင်းတရားက၊ လုံကိုပြုချွန်
အသက်ခြိမ်းခြောက်လေသတည်း။
- ယောမင်းကြီးက
ရင်ဝကိုကော့၊ ထိုးပါလော့ဟု
မလျှော့မညှာ၊ လျှောက်လာခါမှ
ဆောင်တော်မသို့
ပြန်ကြွသွားခဲ့လေသတည်း။
- အမှန်အတွက်၊ အသက်ကိုပင်
လောင်းကြေးတင်သူ၊ ဤမွှေ့တွင်
ဂုဏ်တင်တုယူထိုက်ပေစွ။ ။

အာဂ္ဂလီ

မင်းထက်သာညီ(တောင်ငူ)

- မိုးမြိုင်ထက်
စိုးဝင့်လျက် လင်းတဲ့ကြယ်
ချစ်စဖွယ် အဖြူရောင်လေး
(အဲဒါ...) လူ့ဘောင်လောကမှာ မွှေးတဲ့
အမေ့မေတ္တာတေး။
- သားသမီးများ
ပွားစည်းများလည်း ပြုံးပျော်နေ
အဲဒါ "ရတနာတွေ" လို့
အသပြောငွေ ချိုတဲ့တဲ့ အမေကပြောတော့
သားချောရုံနဲ့လုံးဘဝင်ဟာ ရွှင်လန်း
တင့်ဆန်းစွာ အေး။
- ရိုသမှုကို စုလို
သီလစု ကုသိုလ်ပြုကာ
ငြိမ်းချမ်းရာ နိဗ္ဗာန်ဘုံကိုရည်မှန်း
စိမ်းလန်းစွာ အဓိဋ္ဌာန်ကာလှူဒါန်းတဲ့
အမေ့ရဲ့ ဒါနပွဲမှာ
အမေ့ရဲ့ ဂုဏ်ကျက်သရေဟာ
မိုးမြေနေလ အားလုံးကို လွှမ်းခြုံကာလင်း
ပန်းပေါင်းစုံဝင်းတဲ့ အမေ့ရဲ့အလှက
တသသ... မွှေး။
မွှေးမွှေးထွေးထွေးရှိလှရဲ့။

- ဒုက္ခပေါင်း
သိန်းသောင်းကုဋေကုဋာကို မကြောက်
နောက်မတွန့်တဲ့ အမေ့ရဲ့မေတ္တာလက်
ကရုဏာဖက်ရင်း ရွှင်လန်း
အိုမင်းမစွမ်းလည်း
ပေးကမ်းမြဲ လှူဒါန်းမြဲ
(ဒါကြောင့်လည်း)
လွမ်းမြဲ လွမ်းဆဲ တမ်းတမြဲပါ အမေ
ဝေးတစ်မြေက သားလူလှက
ညစဉ်ညတိုင်း သတိရတိုင်းမှာ
အမေ့မေတ္တာ ကျေးဇူးကမ္ဘာ
ဦးချပါ၏
ကန်တော့ပါ၏။ ။

နုလုံးသားပြုတိုက် ရွှေသာခိုင်စိုး

- ချစ်စတုန်းက
လှတဲ့လက်ရေး၊ ဝိုင်းဝိုင်းလေးနဲ့
သူပေးခဲ့တဲ့ စာလေးတွေ၊
- မယုန်းခင်က
အချစ်ဆုံးအတွက်...တဲ့
သူပေးခဲ့တဲ့ ဓာတ်ပုံတစ်ပုံ၊
- အောက်မေ့ပြန်ကြည့်
ရိုနေဆဲပါ။ စာအုပ်ကြားမှ
သူမကိုယ်စား ကိုယ်ပွားရန်
- သင်းပျံလှိုင်ဆဲ၊ နွမ်းခြောက်လည်းမွှေး
သူပေးဖူးတဲ့ ခရေပွင့်တွေ၊
သူနဲ့ချိန်းတွေ၊
အချစ်နေရက် ပွေ့ဖက်ရိုက်နမ်း
နှုတ်ခမ်းနီစက်၊ ပခုံးထက်တွင်
ထင်ကျန်ခဲ့ဖူး၊ အချစ်ဦးရဲ့
ကြည်နူးချိုမြ အနမ်းတစ်စ၊
မကြည့်ရတာ
အတော်ကြာပြီ၊ ဒီတစ်ခါကျ
ရုပ်ရှင်ပြနေမိ၊ အပျော်နိမိတ်
ဂုဏ်ရုံရိပ်က၊ တိတ်မိအေး
အချစ်သွေးကြွ၊ လှပရုပ်ရှင်
နှစ်ကိုယ်ယှဉ်ကြည့်၊ ရင်ခုန်နှေးဖူး
အထူးတန်းက လက်မှတ်နှစ်စောင်။

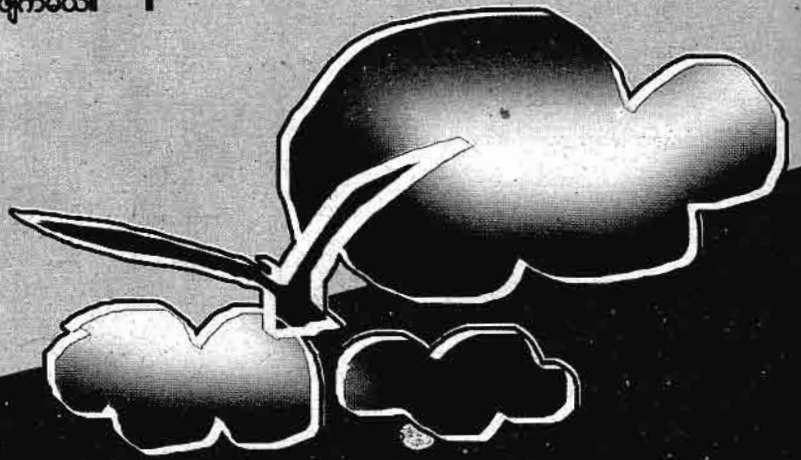
မကြင်နာ...
မတွယ်တာ...
မစာနာ...
ခွဲခွာသူ...မုန်း၊ နောက်ဆုံးလက်ကျန်
အချစ်ထံမှ၊ လက်ခံရရှိ
လွမ်းသည့်ဝန်တာ၊ လွမ်းစရာတွေ
အလွမ်းပြေကြည့်၊ အလွမ်းချည့်တိုး
တန်ဖိုးကြီးမား၊ ပစ္စည်းများစွာ
ခံစားပွေ့ဖက်၊ မစွန့်ရက်ဘူး၊
မက်မောသိမ်းဆည်းထားပါတယ်။

ကာရန်တစ်စုံတော်ပုံတစ်စုံ

အောင်လင်းနိုင်

- ပျံသန်းချင်လို့
ဝေဟင်ကိုကြည့်၊ အားစိုက်မိတော့
ထိရှကွဲအက်၊ တောင်နှစ်ဖက်လုံး
ခက်ခဲနွမ်းရီ၊ ညောင်းခွေချည့်တယ်
မိုးထိဘယ်လိုပျံသန်းရပါလိမ့်။
- ပွင့်ဗေဒါတောင်
ရေပြာလှိုင်းမာန်၊ ဂယက်ထန်မှာ
ပန်းပန်မပျက်၊ ခရီးဆက်ခဲ့။
- စိတ်မာန်စွမ်းရည်၊ အတောင်ဆီသို့
ချီသယ်ဆောင်သွင်း၊ လေကိုခွင်းပြီး
ထိုးထွင်းဖောက်ပျံ၊ မိုးစွန်ယံမှ
ပန်းမန်တိမ်ဦး၊ အညွန့်ဖူးကို
ခူးယူသောက်သုံး၊ လှခြယ်မှုန်းဖို့
အရှုံးစိတ်ကို ဖြိုဖျက်မယ်။ ■

စက်ဝိုင်းထိကလုနှင့် လူထိကစက်ဝိုင်းများအကြောင်း

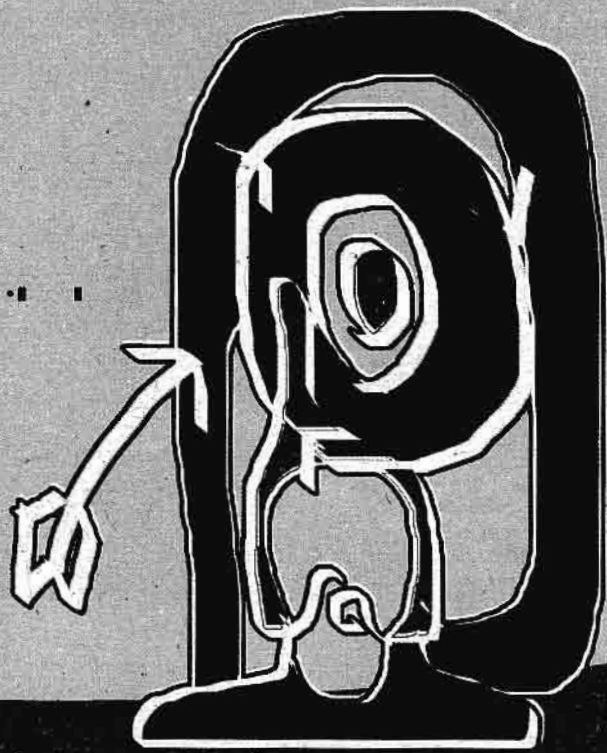
အေးမြပိုင်ပိုး

● ကျောင်းခန်းထဲမှာ
သင်္ချာစက်ဝိုင်း။

● လေ့ကျင့်ကွင်းမှာ
ချိန်စရာစက်ဝိုင်း။

● ရိပ်သာတွင်းမှာ
ဓမ္မာစက်ဝိုင်း။

● စက်ဝိုင်းပင်ကို
စိတ်အလိုတည့်
ချဲ့ ချဲ့ ပြောင်းလဲ
ခွဲနုပဲဖြင့်
ဆွဲကြ တွက်ကြ
ချိန်ကြ ပစ်ကြ
ရှုကြ ပွားကြ
အနားမရပြီ
ရတဲ့ခန္ဓာတွယ်နေသရွေ့
ဘဝရဲ့သံသရာလည်နေသရွေ့...။

ဆန္ဒအတွက် နန္ဒာမိုးကြွယ်

- စိမ်းလန်းတေး ဟစ်ကြွေးဆိုလို့
"ငြိမ်းချမ်းရေး လိုချင်သည်" ...တဲ့
တို့ပြည်သူ ရင်အဖွင့်၊
- တခုံးခုံး တဖက်ဒက်ရယ်နဲ့
ဗုံးလက်နက် ကျည်ဆန်အစား
ပန်းများစွာ...ပွင့်၊ ■

လုပ်ဖော်ကိုင်ဖက်သွား

တောသားကြီးလှိုင်

- ဘဏအတွက်နဲ့မှ
 လာမချဲ့ပါဘူး
 ယိုင်နဲ့နေတဲ့...သွား
 ကျွတ်ချင်နေတဲ့...သွား
 ကျိုးချင်နေတဲ့...သွား။

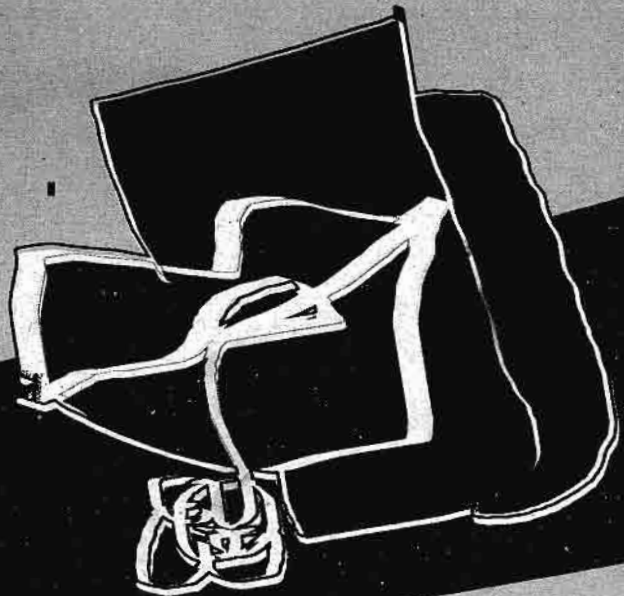
- သံယောဇဉ်
 အမျှင်ပြတ်တာဖြင့်
 နောက်ထပ်မပေါက်
 နောက်ထပ်အသစ်မထွက်
 ရက်စက်စွာ သင်ကျောခိုင်းနေမှတော့
 ကိုင်းပါလေ
 သွားပေတော့...သွား
 သွားပေတော့...သွား
 သွားပေတော့...သွား။

(နှစ်များစွာ ပေါင်းသင်းလာခဲ့သော ငိုအမှုထမ်းကောင်း သွားအပေါင်းသို့)

ချစ်မိယောင်မှား ဘာအုန်း-ပုသိမ်

- မမြင်ရပေမယ့်
အထင်ကရ သူ့မျက်နှာ
လမင်းလိုသာ။
- မကြားရပေမယ့်
နားဝက မထွက်ချင်
သူအသံလွင်လွင်။
- မနမ်းရပေမယ့်
နှုတ်ခမ်းက ငြိန်ချိုချို
ထိမိသလို။
- မတွေ့ရပေမယ့်
ရင်ငွေ့က အနွေးပို
ထွေးရသလို။
- အဝေးဘုံကမ္ဘာမှာ
တွေးရုံသာ အပြစ်ရှိသူပို
ချစ်မိသည့်ဝန်
ကိုယ့်အလွန်လို့ပဲ ဆိုရမလို။

တဿဝဘုရားရှင် နှင့် ဝေါတမဘုရားရှင်

သီ တ င် ၊ သုံး ၊ ခဲ့ ၊ ရ ၊

ဗိုဝါရုံ ရွှေပန်းမြိုင်စေတီတော်

မြန်မာ့ရှင်

ယခု စာရေးသူ ရောက်ရှိဖူးမြော်ခွင့်ရသော ဘုရားစေတီကား ပွင့်တော်မူပြီးကုန်သော ဘဒ္ဒ ကမ္ဘာ၏ ဗုဒ္ဓလေးဆူတို့ ခုနစ်ရက်ကြာရောက်သီတင်း သုံးတော်မူ၍ လူ၊ နတ်၊ ဗြဟ္မာများ ကျွတ်တမ်းဝင်စေ ကုန်သော ဗုဒ္ဓသမိုင်းဝင် နေရာထူးဖြစ်ပေသည်။

တို့မိတ်ဆွေ မြန်မာပြည်အနှံ့ ဘုရားဖူးနှင့် အပန်းဖြေ ခရီးသွားပို့ဆောင်ရေးအဖွဲ့မှ ဖိတ်ကြား ဓမ္မဒါနပို့ဆောင်ပေးသဖြင့် ကိုယ်တိုင်သွားရောက် နှုတ်မြော်ခွင့် ကုသိုလ်ထူးရရှိခြင်း ဖြစ်ပါသည်။

မကွေးတိုင်းဒေသကြီး မင်းဘူးခရိုင်၊ ပွင့်ဖြူ ခြံနယ် ဘုရားကုန်းကျေးရွာတွင် တည်ရှိသည့် ရွှေပန်း မြိုင်စေတီတော် မြတ်ကြီးသည် သာသနာ့သမိုင်း ဝင် ရာဇဝင်သမိုင်းဝင် ထူးခြားထင်ရှားသော စေတီ တော်မြတ်ကြီးဖြစ်ပါသည်။ ပုဂံခေတ် အလောင်းစည် သူမင်းမှ အစပြု၍ မင်းအဆက်ဆက်၊ ပြည်သူ အဆက်ဆက် ပြုပြင်မွမ်းမံ တည်ထားကိုးကွယ်ခဲ့ သည့် စေတီမြတ်တစ်ဆူ ဖြစ်ပါသည်။

နယ်ချဲ့ တော်လှန်ရေးကာလ အမျိုးဘာသာ၊ သာသနာအတွက် ထမ်းရွက်ကျေပွန်ခဲ့သည့် ပွင့်ဖြူ ခြံနယ်သား ဗိုလ်ဆေးနီသည် ရွှေပန်းမြိုင်စေတီမှာ တတုတ်မြေပြုလုပ်၍ ကုလားဖြူငါးရာအား တိုက် နှိပ်တော်လှန်ခဲ့သည့် နေရာလည်း ဖြစ်ပေသည်။

ဗုဒ္ဓလေးဆူ၊ ရုံလေးရုံ အောင်မြေ ရုံလေးရုံစာရင်းဝင် စေတီလည်း ဖြစ်ပေသည်။

ရာဇဝင်သမိုင်းအစကား ကဿပဘုရားရှင်လက်ထက် လယ်ကိုင်းမြို့ကို သုမင်္ဂလာတိုင်းဟု ခေါ်ပါသည်။ ယခုစေတီ နေရာမှာ ဝါသုဋ္ဌေးကျောင်းဒကာ ဖြစ်ခြင်းကြောင့် ပါဝါရုံ စေတီဟုလည်း ခေါ်ပါသည်။ ကဿပဘုရားရှင်လက်ထက် ခုနစ်ရက်သီတင်းသုံးခဲ့ဖူးသော နေရာလည်း ဖြစ်ပါသည်။

ဂေါတမဘုရားရှင် လက်ထက်တွင် ပွင့်ဖြူမြို့နယ် ၏ နေရာဒေသအား သုနာပရန္တတိုင်းဟု အမည်တွင်လျက် ဥဒေနမင်း စိုးစံကာ ကောသမ္ဘိဖြစ်ပြီး မင်းနေပြည်တော်ကား လယ်ကိုင်းမြို့ ဟောင်းနေရာဖြစ်ပါသည်။

ကောသမ္ဘိပြည်တွင် ကုက္ကုဋ္ဌ၊ ယောသကာ၊ ပါဝါရိက အမည်တွင်သော သူဋ္ဌေးကြီးသုံးဦး ရှိလေသည်။ သူတို့၏ ကိုယ်ပိုင်ဥယျာဉ်တော်ကြီးများက တစ်ခုနှင့်တစ်ခု မနီးမဝေး မှာ တည်ရှိကြသည်။

ပါဝါရိကသူဋ္ဌေးပိုင် ဥယျာဉ်တော်ကြီးမှာ ကဿပ

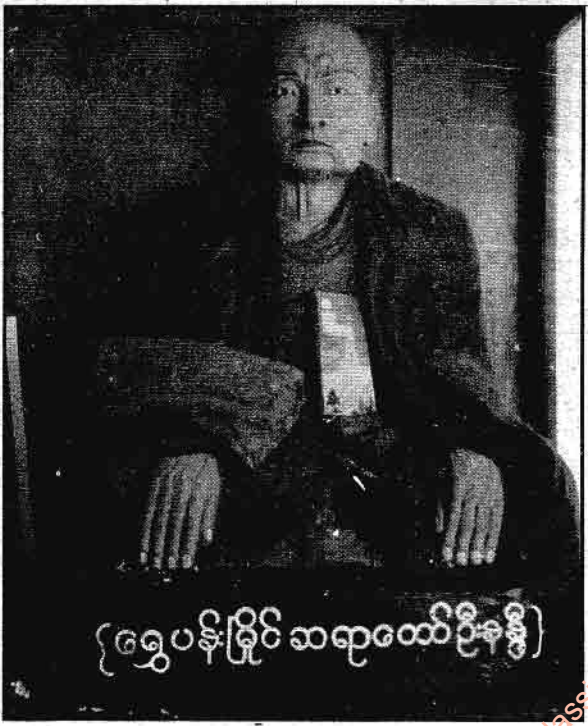
ဘုရားရှင်လက်ထက် ဇောတီပါလလှလင် (ဂေါတမဘုရား လောင်း)အား ယိဒိုကာရ အိုးထိန်းသည်က သျှောင်ခွဲကုပ် နှိမ်၍ ခေါ်ယူကာ တရားနာခိုင်းသောနေရာ၊ တရားနာပြီး အကျွတ်တရားရကာ ပါရမီတော်များ ဆည်းပူးဖြည့်ကျင့်ခဲ့ရာ ကျောင်းတော်နေရာပင် ဖြစ်သည်။

ထိုသူဋ္ဌေးကြီးသုံးဦး ကိုးကွယ်သော ဈာန်ရ ရသေ့ကြီး ငါးရာတို့၏ သတင်းပေးချက်အရ မဇ္ဈိမဒေသတွင် ဗုဒ္ဓဘုရား ရှင် ပွင့်ထွန်းတော်မူကြောင်း သိရသဖြင့် လှည်းသားငါးရာနှင့် တကွ ရသေ့ကြီးများသွားရာသို့ နောက်မှလိုက်ပါသွားခဲ့သည်။ အရင်သွားနှင့်သော ရသေ့ကြီးများ ဘုရားရှင်ထံ တရားနာပြီး ရဟန္တာငါးရာ ဖြစ်ကုန်ကြသည်။ နောက်မှရောက်လာသော သူဋ္ဌေးကြီးသုံးဦးလည်း တရားနာယူပြီး သောတာပတ္တဖိုလ် တည်ကုန်သည်။ ၁၅ ရက်တာမျှ ဘုရားအမှူးရှိသော သံဃာ တော်များအား အလှူကြီးပေးလှူပြီးနောက် ကောသမ္ဘိပြည်သို့ ကြွရောက်တော်မူပါရန် ဘုရားရှင်အား လျှောက်ထားရာ ပုဗ္ဗေ နိဝါသ ဉာဏ်တော်ဖြင့် ဆင်ခြင်တော်မူပြီး ရှေးက နောင်တော်

တော်ကြီးအား ယောသိတာရုံကျောင်း အမည်တွင်၏။
 ကဿပဘုရား မူလကျောင်းတော်ရှိရာ ဥယျာဉ်တွင်း
 ဆောက်လုပ်လှူဒါန်းသော ပါဝါရုံကသူဌေး၏ ကျောင်းတော်
 ကြီးမှာ ပါဝါရုံကျောင်းဟု အမည်တွင်ပါသည်။
 ဂေါတမဘုရားရှင် ကိုးဝါမြောက်ဖြစ်သော သက္ကရာဇ်
 ၁၁၁ ခုနှစ်တွင် နောက်ပါရဟန္တာငါးရာနှင့် ကောသလီပြည်သို့
 ကြွမြန်းတော်မူလာခဲ့သည်။
 ဘုရားရှင်အား သုနာပရန္တတိုင်းသား ဣဗ္ဗပုဏ္ဏသူဌေး
 လှူဒါန်းသော လယ်ကိုင်မြို့ရှိ စန္ဒကူးကျောင်းတော်သို့ ကြွ
 မြန်းရန်လည်းဖြစ်သည်။
 ဂေါတမဘုရားရှင်နှင့် ရဟန္တာများစွာသည် ကုက္ကုဇာရုံ
 ကျောင်းတော်ကြီး၌ တစ်ရက်တာ သီတင်းသုံးတော်မူ၍ ငါး
 သိန်းသော ပရိသတ်များအား ကျွတ်တမ်းဝင်စေခဲ့သည်။
 ယောသိတာရုံကျောင်း၌ တစ်ရက်တာ သီတင်းသုံး
 တော်မူ၍ ပရိသတ်လေးသိန်း ကျွတ်တမ်းဝင်ခဲ့သည်။
 ယခု ရွှေပန်းမြိုင်စေတီ ပါဝါရုံကျောင်းတော်ကြီး၌
 တစ်ရက်တာ သီတင်းသုံးတော်မူ၍ ပရိသတ်ရှစ်သိန်း ကျွတ်
 တမ်းဝင်ခဲ့ပါသည်။

ဘုရားများ ကြွရောက်သီတင်းသုံးရာနေရာများ ဖြစ်သော
 ကြောင့် အခွင့်ပေးတော်မူခဲ့သည်။
 သူဌေးကြီးသုံးဦးမှာ နှလုံးစိတ်ဝမ်းချမ်းမြေ့စွာ ပြန်
 ယာပြီး သူတို့ပိုင်ဆိုင်သော ဥယျာဉ်ကြီးများတွင် ကြီးကျယ်
 ခမ်းနားလှစွာသော ကျောင်းတော်ကြီးတစ်ဆောင်စီ ဆောက်
 လုပ်လှူဒါန်းကြလေသည်။
 ကကုသန်ဘုရား မူလကျောင်းတော်ရာရှိ ဥယျာဉ်တွင်း
 ဆောက်လုပ်လှူဒါန်းသော ကုက္ကုဇာရုံကျောင်း၏ ကျောင်းတော်
 ကြီးအား ကုက္ကုဇာရုံကျောင်း အမည်တွင်၏။
 ကောဏာဂုံဘုရား မူလကျောင်းတော်ရာရှိ ဥယျာဉ်
 တွင်း ဆောက်လုပ်လှူဒါန်းသော ယောသကသူဌေး၏ ကျောင်း

{ရွှေပန်းမြိုင်ဆရာထေရ်ဦးနန္ဒိ}

ဂန္ဓာရုံ ကျောင်းတော်ကြီးမှာ ခုနစ်ရက် သီတင်းသုံး
တော်မူ၍ တစ်နေ့လျှင် ၈၄၀၀၀ ရှစ်သောင်းလေးထောင်
ကျန်သော ပုရိသတ်တို့ ကျွတ်တမ်းဝင်ခဲ့ကြသည်။

ကျောင်းတော်ကြီးများတွင် အစဉ်အတိုင်း တစ်လှည့်
စီ စံမြန်းသီတင်း သုံးတော်မူပြီး သာဝတ္ထိပြည် ဇေတဝန်
ကျောင်းတော်သို့ ပြန်လည်ကြွမြန်းတော်မူခဲ့ပါသည်။

မြတ်စွာဘုရားအား ဆောက်လုပ်လှူဒါန်းတော်မူခဲ့
သော ပါဝါရုံကျောင်းတော်အား အလောင်းစည်သူမင်းကြီး
ကိုယ်တိုင် သာသနာသက္ကရာဇ် ၁၆၀၀ အလွန် ကောဇာ
သက္ကရာဇ် ၄၇၂ ခုနှစ်တွင် ထပ်လောင်း၍ မဟာစေတီဂူအား
လိုဏ်နန်းပလ္လင်ရှပ်တု ထည့်သွင်းပြုလုပ်တော်မူ၍ လှူတော်မူ
သည်။

ထို့နောက် ပင်းယဆင်ဖြူရှင်မင်း ဟံသာဝတီဆင်ဖြူ
ရှင် သီဟပတေ့မင်းတို့က ထပ်မံပြုပြင် လှူဒါန်းခဲ့သည်။

ပွင့်ဖြူမြို့နယ် တောင်အင်းရွာဇာတိ ဆရာတော်အရှင်
ဦးနန္ဒိက ကောဇာသက္ကရာဇ် ၁၃၁၇ ဒုတိယဝါဆိုလဆန်း
၁၃ ရက်နေ့တွင် မူလသီတင်းသုံးရာ တောင်အင်းရွာသစ်ကြီး
ကို စွန့်လွှတ်၍ ပါဝါရုံ ရွှေပန်းမြိုင်ဘုရားကုန်းသို့ ကြွရောက်
သီတင်းသုံးတော်မူပြီး ဘုရားကြီးနှင့်တကွ ဂူ၊ ကျောင်း၊ ဇရပ်၊
တန်ဆောင်း၊ ရေတွင်း၊ ရေကန်များကိုပါ ပြုပြင်မွမ်းမံခဲ့သည်။
ဆရာတော်မှာ ၁၃၄၃ ခုနှစ်မှာ ပျံလွန်တော်မူခဲ့ပါသည်။

ယခုအခါ ဘုရားကုန်း ရွာဦးကျောင်းဆရာတော်
ဘဒ္ဒန္တဇောတိကမု ရပ်ရွာလူကြီးများ ပါဝင်၍ အကျိုးဆောင်
ဂေါပကအဖွဲ့ကို ဖွဲ့စည်းပြီး ၁၃၄၇ ခုနှစ်တွင် ရွှေထီးတော်
ကပ်လှူခြင်း၊ လုံးတော်ပြည့် ရွှေစက်ချ၊ ထီးတော်တင်ပွဲ
ကျင်းပခဲ့သည်။

၁၃၅၂ ခုနှစ်မှာ ဒုတိယအကြိမ် ဂေါပကပြန်ဖွဲ့ပြီး
ရွှေပန်းမြိုင်စေတီတော်ကြီးအား လှုပ်စစ်မီးသွယ်တန်းခြင်း၊
ထီးတော်အား ရွှေကပ်လှူခြင်း၊ ထီးတင်ပွဲကျင်းပခဲ့သည်။

၁၃၈၅ ခုနှစ်တွင် လေဆင်နှာ မောင်းတိုက်ခတ်၍
ငှက်ပျောဖူးမှ ပြုတ်ကျမြေခဲသဖြင့် တတိယအကြိမ် ထီး
တော်ကြီးကို တင်လှူခဲ့ရသည်။ ၁၃၆၆ ခုနှစ်တွင် စေတီတော်
၏ထီးတော်ကြီးအား ရွှေသင်္ကန်းကပ်လှူခြင်းနှင့် စေတီတော်
ကြီးအား လုံးတော်ပြည့် ရွှေသင်္ကန်းကပ်လှူခြင်း ဆောင်ရွက်

ခဲ့ပါသည်။

၂၀၀၈ ခုနှစ်၊ စက်တင်ဘာလ ၂၀ ရက်နေ့တွင်
ပါဝါရုံရွှေပန်းမြိုင်စေတီတော်၏ ထီးရိပ်အောက်၌ သြဝါဒဆရာ
တော်ကြီးများ၏ သြဝါဒကိုခံယူ၍ ဂေါပကဖွဲ့ပြီး စေတီ၊ ပုထိုး
တန်ဆောင်း၊ ပြာသာဒ်၊ ဇရပ်၊ သာသနိကအဆောက်အအုံ
များ အနီးကပ်စောင့်ရှောက်နိုင်ရန် ဆရာတော်၏ တပည့်ရင်း
ဦးပဏ္ဍိတအား အပ်နှံတင်မြှောက်ခဲ့ပါသည်။

နှစ်စဉ် တန်ခူးလဆန်း ၈ ရက်မှ လပြည့်နေ့တိုင်
အောင် ဘုရားပွဲတော်အား စည်ကားစွာ ကျင်းပခဲ့ပါသည်။

ပါဝါရုံ ရွှေပန်းမြိုင်စေတီတော် သာသနာ့မြေပရိဝုဏ်
အတွင်း နှစ်စဉ် တရားစခန်းများ ကျင်းပပေးလျက်ရှိရာ အပတ်
စဉ် ကျင်းပနိုင်ရန် စိတ္တသုခ မင်္ဂလာမဂ္ဂင်ဓမ္မာရုံတော်ကြီး
ဆောက်လုပ်လျက်ရှိရာ ဘုရားဖူးရင်း ကျောင်းဒကာ၊ ဒကာမ
အလှူရှင်လည်း ဖြစ်နိုင်ပါသည်။ လှူဒါန်းလိုသူများ ပါဝါရုံ
ဂေါပကရုံး ဖုန်း ၀၉၂၅၂၁၂၆၅၅ သို့ ဆက်သွယ်နိုင်ကြောင်း
သိရသည်။

မြတ်စွာဘုရားရှင် ကြွရောက်သီတင်းသုံးတော်မူခြင်း
ဝေနေယျများ ကျွတ်တမ်းဝင်စေခဲ့သော နေရာထူး၊ ဘုရား
လောင်း၊ လူ့ဘဝတရားနာ၍ ရဟန်းဘဝ ခံယူကျင့်ကြံအား
ထုတ်ခဲ့ရာ သာသနာ့နေရာထူး ပါဝါရုံရွှေပန်းမြိုင်စေတီတော်
၏ ဉာဏ်တော်မှာ ၄၅ ပေရှိပြီး စေတီအရံပေါင်း ၂၈ ဆူရှိ
ကာ ခန္ဓာငါးပါးအားရည်စူး၍ ရင်ပြင်တော်ပေါ်မှာ ခြင်္သေ့
ငါးကောင် တည်ထားပါသည်။

ရွှေစက်တော်ဘုရားဖူးရင်း၊ လယ်ကိုင်းကျောင်းတော်
ရာ ဘုရားဖူးရင်း အောင်မြေလေးဌာနစာရင်းဝင် ပါဝါရုံဘုရား
အောင်မြေမှာ အဓိဋ္ဌာန်ပြု၍ ဆုတောင်းပြည့်မြောက်နိုင်
ကြောင်း သတင်းကောင်းပါးလိုက်ရပေသည်။

(ရွှေပန်းမြိုင် စေတီတော်မြတ်သမိုင်းမှ မှတ်တမ်းယူ
သည်။)

မြန်မာ့ရှင်

မိစ္ဆာတို့ဝံပျော်ရာ

အလုံဒီပါ

ပထမဆရာကြီးဦးအောင်သူ

ကျွန်ုပ်သည် ဧရာဝတီတိုင်း၊ ပုသိမ်ခရိုင်၊ ငပုတောမြို့ အတိဖြစ်ပါသည်။ ငပုတောမြို့သည် သမိုင်းဝင်မြို့တစ်မြို့ ဖြစ်ခဲ့ပါသည်။ ငပုတောမြို့သား ရှင်ဆပဒေထေရ် မွေးဖွားရာဒေသလည်း ဖြစ်ခဲ့သည်။ ဒါကြောင့် ဤဆောင်းပါးကို ရှာဖွေစုစည်း၍ တင်ပြလိုက်ပါသည်။

ပန်းဆက်သွယ်ရေးမှာ ရေလမ်းကိုသာ အားကိုးပြုရ၏။

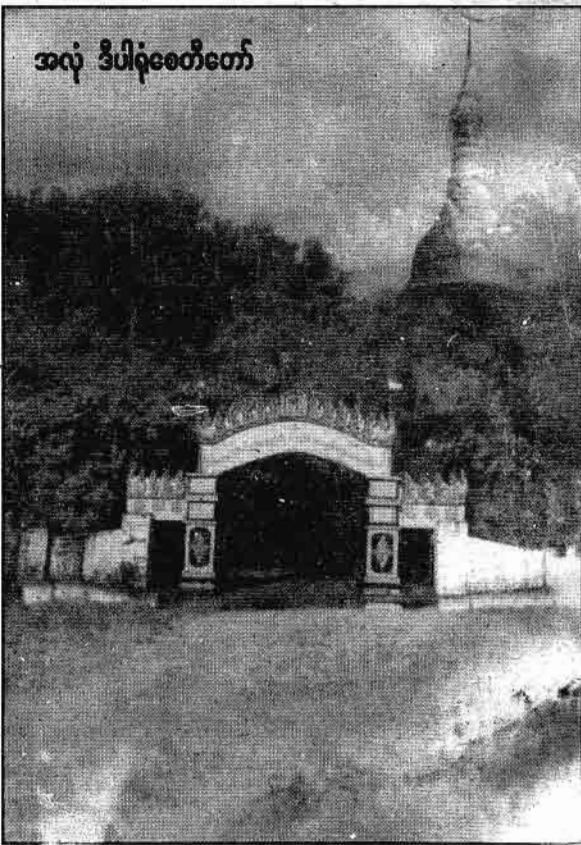
လေးဆူဒီပါသံတာရေမြေ ဆုံးစေတော့

ထိုငပုတောမြို့မှ မြစ်တစ်ရာမြစ်အတိုင်း မော်တော်ဖြင့်လာပါက / ငပုတောမြို့နယ် ပိုးလောင်းကျေးရွာအုပ်စု၊

မြစ်အထွေထွေ ငပုတောမြို့၏ မြစ်ရပ်မှန်တွေ

ငပုတောမြို့သည် ပုသိမ်မြို့တောင်ဘက် ရေမိုင် ၂၃ မိုင်ခန့် အကွာအဝေးရှိပြီး အရှေ့ဘက်ကမ်း၌ တည်ရှိသည်။ မြန်ကန်မြို့တော်နှင့် ရေမိုင် ၁၀၈ မိုင်အကွာတွင် ငဝန်မြစ်၏ အရှေ့ဘက်ကမ်း၌ တည်ရှိသည်။ ငပုတောမြို့မှ ပင်လယ်ဝသို့ ၄၈ မိုင်ကျော်မျှ ဝေးကွာသည်။

မြန်မာနိုင်ငံ၏ အနောက်ဘက်အဆုံးတွင် တည်ရှိသော မြို့ဖြစ်ပါသည်။ အရှေ့ဘက်တွင် မြောင်းမြမြို့နှင့် သပွတ္တာမြို့နယ်များ၊ အနောက်ဘက်နှင့် တောင်ဘက်တွင် ဘင်္ဂလားပင်လယ်အော်ရှိသည်။ မြောက်ဘက်တွင် ပုသိမ်အရှေ့ (ကန်ကြီးဒေါင်း)၊ ပုသိမ်အနောက်(ပုသိမ်) မြို့နယ်များနှင့် ဆက်စပ်လျက်ရှိသည်။ ပင်လယ်ရေပြင်ထက် ၁၈၂၈ အမြင့်ရှိပြီး မြို့နယ်အကျယ်အဝန်း ၈တုရန်းမိုင်ပေါင်း ၁၄၀၄-၁၈၉ မိုင်ရှိသဖြင့် ဧရာဝတီတိုင်း ၂၆ မြို့နယ်တွင် မြို့နယ် ဧရိယာအကျယ်ဆုံး မြို့နယ်တစ်ခုဖြစ်သည့် မြို့၏ အရှေ့အနောက် မိုင် ၃၀ နှင့် မြောက်မှတောင်သို့ ခြောက်မိုင်ခန့် ရှည်လျားသည်။ မြစ်ချောင်းအင်းအိုင်များစွာရှိ၍ လမ်း

အလုံ ဒီပါဝံပေတီတော်

ကျောက်ကြီးကျေးရွာအုပ်စုတို့သည် ရေမိုင်အားဖြင့် ၃၄ မိုင်ရှိပြီး အပြောင့်တိုင်း ၂၃ မိုင်ခန့်မျှ ကွာဝေးသည်။ ဒီပါရုံဘုရားတောင်သည် ပိုးလောင်းကျေးရွာမှ ပုသိမ်မော်တင်ကားလမ်းအတိုင်းသွားလျှင် ၆ မိုင်ခန့် ဝေးကွာသည်။ ဒီပါရုံတောင်သည် မြစ်တစ်ရာသစ်တောကြီးပိုင်းအတွင်း၌ ရှိသည်။

ဒီပါလေးဆူတွင် အပါအဝင်ဖြစ်သော ပျဉ်းမချောင်းအလုံဒီပါရုံစေတီကို အမြင့်ပေ ၉၆၄ ပေ အမြင့်ရှိသော တောင်ပေါ်တွင် မူးတွေ့နိုင်သည်။

“ချစ်သမျှကို မြင့်မိုရ်ရွှေတောင်လုံးသာပ...လေးဆူဒီပါ...သီတာရေမြေဆုံးစေတော့လေး...” ဟူသော ချစ်ခြင်းမေတ္တာ သစ္စာတိုင် ဘွဲ့သီချင်းကို တစ်ချိန်က ကြားဖူးကြမည် ဖြစ်ပါသည်။

ကျွန်းကြီးလေးကျွန်းဟူသည် ပုဗ္ဗိဝိဒေဟ အပရဂေါယာန ဇမ္ဗူဒီပ ဥတ္တရဂဂကျွန်းဟူ၍ မဟာဒီပါအဖြစ် သတ်မှတ်ထားသည်။ ၎င်းကျွန်းကြီး လေးကျွန်းပေါ်တွင် တည်ထားသော ဘုရားလေးဆူတို့၏ ကြီးကျယ်မြင့်မြတ်ပုံကို သစ္စာတိုင်ဘွဲ့တွင် ထည့်သွင်း၍ ခိုင်းနှိုင်းစပ်ဆိုသည်ဟု ယူဆဖွယ်ရာ ရှိပါသည်။

ယခုမျက်မှောက်ခေတ် လေးဆူဒီပါဟု သတ်မှတ်ခေါ်ဝေါ်ကြသော ဘုရားများမှာ လူအမျိုးမျိုး နတ်အထွေထွေရှိသကဲ့သို့ သတ်မှတ်ပုံချင်း မတူညီကြပါ။ လေးဆူဒီပါ စာရင်းဝင် စေတီတော်များမှာ...

- ၁။ ငပုတောမြို့နယ် ပျဉ်းမချောင်း(အတွင်း-အလုံ) ဒီပါရုံစေတီ၊
- ၂။ ပုသိမ်မြို့နယ် ရွှေတွင်းတူး ဒီပါရုံစေတီ၊
- ၃။ သာပေါင်းမြို့နယ် တောင်ညို ဒီပါရုံစေတီ၊
- ၄။ ရေကြည်မြို့နယ် သီတာကုန်းမြေ ဒီပါရုံစေတီ

ဟူ၍ ဖြစ်ပါသည်။ ၎င်းအတွင်း ဒီပါလေးဆူအပြင် ဒီပါ ၂၈ ဆူ ဝန်းရံလျက် ရှိပါသည်။ ဒါ့ပြင် ဒီပါ ၂၈ ဆူတွင် မဟာမကုဋရုံသီ မော်တင်စွန်းစေတီတော် စမ်းကြီးဒီပါသုဇိမာနဒီပါ အပါအဝင်ဖြစ်သည်။

အချို့သော ဆရာတို့ကလည်း လေးဆူဒီပါတို့မှ ဒီရေများသည် ငသိုင်းချောင်း သီတာကုန်းမြေတွင် ချောင်းကော အဆုံးသတ်သဖြင့် ရေဆုံးဖြစ်ကြောင်း မြေဆုံးမှာ မြတ်မော်

တင်စေတီတော်ဖြစ်ကြောင်း ဖော်ကြား၍ လေးဆူဒီပါ သီတာရေမြေဆုံးစေတော့...ဟူ၍ ဖွင့်ဆိုရေးသားသည်ဟု သတ်မှတ်ကြပြန်သည်။

အချို့ လေးဆူဒီပါ မူကွဲများလည်း ရှိပြန်သည်။ ၎င်းတို့မှာ အတွင်းဒီပါ နှစ်ဆူ၊ အပြင်ဒီပါ နှစ်ဆူ သတ်မှတ်ကြသည်။ အပြင်ဒီပါနှစ်ဆူမှာ မဟာမကုဋရုံသီမြတ်မော်တင်စေတီတော်နှင့် သုဇိမာန ဒီပါရုံ ငပုတောမြို့နယ် ဘုရားလေးချောင်းဖျား စမ်းကြီးဒီပါတို့ဖြစ်ပြီး အတွင်းဒီပါ နှစ်ဆူမှာ ပုသိမ်မြို့နယ် ရွှေတွင်းတူးဒီပါနှင့် အလုံဒီပါ (ပျဉ်းမချောင်း) ငပုတောမြို့နယ်ဟု သတ်မှတ်ကြပြန်သည်။

မည်သို့ပင်ဆိုစေ ဒီပါရုံစေတီတော်သည် ဒီပါလေးဆူအပါအဝင်ဖြစ်သည်ကိုမူ လူတိုင်း လက်ခံကြသည်သာ။ ဒီပါရုံတောင်တော်နှင့် ကပ်လျက်ရှိသော ခွေးနက်တောင်သည် (အချို့အခေါ်) မျှော်တောင်၊ ညီနောင်တောင်များကဲ့သို့ နိမ့်မြင့်ဘေးတိုက်ရှိသည်။ ဤဒီပါရုံတောင်ကြီးသည် အနောက်ရိုးနာဂရစ်တောင်ရိုးမှ တောင်စွယ်သစ်တစ်ခုတွင် တည်ရှိပြီး ဥတစ်လုံးတောင်တစ်ခု ဖြစ်သည်။

အလုံ ဒီပါရုံတောင်သည် ငပုတောမြို့နယ် အာဏာကျေးရွာအုပ်စုတွင် တည်ရှိပြီး ပင်လယ်ရေမျက်နှာပြင်ထက် ၉၆၄ ပေမြင့်ပြီး မြောက်လတ္တီတွဒ် ၁၆°-၁၅'-၃၈' စက္ကန့် အရှေ့လတ္တီတွဒ်တွင် ၉၄°-၂၃'-၄၅' စက္ကန့်တွင် တည်ရှိသည်။ မြစ်တစ်ရာကြီးပိုင်းတွင် တည်ရှိ၍ သစ်ပင်နှင့် တောရိုင်းတိရစ္ဆာန်တို့အား ဘေးမဲ့ပေးထားသည်။ ထို့ကြောင့်လည်း မည်သည့်အချိန်အခါတွင်မဆို အမြစ်စီးလန်းသော သစ်ပင်သစ်တောတို့၌ တပ်ဆင်ထားသည်။

ဒီပါရုံတောင်ကြီးသည် တောင်သုံးလုံးထပ်ဖြစ်သည့် တောင်ခြေသည် မက်စောက်ပြီး အလယ်တောင် မြေပြန့်ကျယ်လျှော့ဖြစ်၏။ ဘုရားတောင်အထက်တွင် မက်စောက်နေပြန်သည်။ ဒီပါရုံတောင်တော်သို့ တက်ရာ လမ်းလေးခု မှန်သော ခု ရှိခဲ့သည်။ ယခုအခါ ထိုလမ်းတို့မှာ လူအသုံးနည်းသဖြင့် ကွယ်ပျောက်လုဖြစ်နေသည်။ တောင်တော်ပတ်ထဲ၌ အကျယ်အဝန်းသည် သုံးမိုင်မျှ ကျယ်ဝန်းသည်။ သာမန်တိရစ္ဆာန် ပေါများသည်။ သစ်ကြီး၊ ဝါးကြီးများသည် တောင်တော်၏ အနောက်ဘက်လမ်းမှာ ချောက်ကမ်းပါးနှင့်

မြောက်များရှိသဖြင့် ခက်ခဲသောအတက်အဆင်းရှိ၍ စမ်းချောင်းတို့ဖြင့် ရောပြွမ်းနေပြီး အေးချမ်းလှ၏။ ဒါကြောင့်ပင် ဝိဇ္ဇာများ သူတော်စင်များ သီတင်းသုံး၍ အလုံဒီပါရုံသည် ဂန္ထိရဆန်စွာ ရှိနေပါတော့သည်။

ဒီပါတောင်သို့ ရောက်ခဲ့လျှင်

သန္ဓေမောနောဒကော

သန္ဓေပုဗ္ဗေပုပေါပသောဘိတော

သန္ဓေကုဗ္ဗိလရက္ခေဟိ ပိဏေဟိ အဿမောမနံ

သန္ဓေမောနောဒကော- ငွေသောင်ကမ်းခြေ အပန်းဖြေ

ဒီ စမ်းချောင်းလျှင် တသွင်သွင်နှင့် အစဉ်မပြတ် စီးသွားရာလည်း ဖြစ်ပေထသော။ သန္ဓေ-မြို့ရွာအနက် မဆူညံဘဲ လူသံတိတ်ချိန် ဆိတ်ငြိမ်အေးမြပေထသော။ ဖလပုဗ္ဗေပသောဘိတော-ရာသီမလင့် ခါညီသင့်၏။ သီးပွင့်ငံကင်း ရဂုံတွင်းမို့ ထုံသင်းကြိုင် တလှိုင်လှိုင်တင့်တယ်ပေထသော။ နီလရက္ခေဟိ-စိမ်းတစ်စုံ ညိုတရောင်မှောင် ခိုရောင်မြသွေး ကမ္ဘာဆေးဖြင့် အလှရေးသည့်အသွင် သစ်ပင်ပိတ်ပေါင်း အရိပ်ကောင်းတို့သည်။ သန္ဓေသန္ဓေ - ဝဲယာရစ်သန်း ဖုံးလွှမ်းအပ်ပေထသော။ အဿမော-ကိုယ်တည်းအောင်းခို မြဟွစိုရ်ဖြင့် အလိုပြည့်ဝ ဖြည့်စရာနှင့် တွေ့ရပေတောင်း သိမ်ကျောင်းကလေးသည်။ မနံ-မနော ကြီးကျယ်သဘောတည်လျက် တောမိုးခို၍ သာဂိစိတ်ကို ပီကောတိဝက ဝါဂွမ်းဆီထိ အကြည်ပြည့်ဖိုး စိတ်ဓာတ်နိုး မပြတ်တိုးလျက် မြတ်နိုးနှစ်သက် ငြိမ်လှသည်ဖြစ်၍ တရားဓမ္မာ ရှာမှီးကြကုန်သော သူတော်စင်တို့အတွက် အထိုင်၍ကောင်းလှသော တောင်တော်ပင် ဖြစ်ပါသည်။

ဒီပါရုံတောင်တော်၌ ရာသီမလင့် ခါညီသင့်၍ သစ်ပင်အနာလာများ အချိန်အခါမရွေး ထုံသင်းကြိုင်လှိုင်၍ နေပါသည်။ တောင်တော်တစ်ဝိုက်မှ မျှော်လိုက်ပြန်လျှင်လည်း သစ်ပင်ပိတ်ပေါင်း အရိပ်ကောင်းတို့ကလည်း စိမ်းစိမ်းစိုစို၊ ခြည့်မှောင်မှောင် ကမ္ဘာဆေးဖြင့် အလှရေးထားသည့် ဟန်ရှိသည်။ ထို့ကြောင့် ဤဒီပါရုံတောင်တော်၏ သာယာလှပမှုအပိုင်သည့် အခြင်းအရာများကား လွမ်းမောဖွယ်ရာကောင်းကောင်း ရှင်းများ အေးမြလှသော လေပြေလေညှင်းတို့ ထိတွေ့

မှုများသည် ဘုရားဖူးသူတို့အား တစ်သက်တာ မေ့မရနိုင်စရာပင် ဖြစ်ပေသည်။

အလုံ ဒီပါရုံတောင်သည် မြေလတ်ပိုင်းရှိ ပုပ္ဖားတောင်ကဲ့သို့ ဝိဇ္ဇာဇော်ဂျီ သူတော်စင် ရသေ့ရဟန်းများနှင့် ဂန္ထိရလိုက်စားသော ပုဂ္ဂိုလ်များတို့၏ ပျော်မွေ့ရာ တရားထူးရရှိရာ နယ်မြေဟု ဆိုနိုင်ပါ၏။

စိမ့်ကြီးမြိုင်ကြီး ဂန့်ကြီးနှင့် တောအထပ်ထပ်၊ တောင်အသွယ်သွယ် စိမ့်စမ်းရေတံခွန်များတို့ရှိ၏။ ကျေးငှက်တိရစ္ဆာန်များတို့၏ ခိုလှုံရာလည်း ဖြစ်သည်။

ဒီပါရုံတောင်တော်မြတ်သည် ဝေးလံသီခေါင်သော တောင်တော်တွင် တည်ရှိနေသည်။ တောင်တော်၏ မောင်စမ်း၊ နမစမ်း စမ်းနှစ်သွယ်ကို ပေါင်းစီးရာချောင်းကိုမူ ပျဉ်းမချောင်းဟု ခေါ်ကြပြန်သည်။

ပျဉ်းမချောင်းမှ ဒီပါဆီသို့

ဤပျဉ်းမချောင်းသည် ရောဝတီတိုင်းဒေသကြီး ငပုတောမြို့နယ် မြစ်တစ်ရာတိုက်နယ် ပြောင်းပြန်ကျေးရွာအနီးတွင် တည်ရှိသည်။ ပြောင်းပြန်ကျေးရွာ ဘုရားတောင်အရှေ့ဘက်မှ စီးဆင်းလျက်ရှိသော ချောင်းမကြီးသည် မြွေကြီးတစ်ကောင်အလား ကောက်ကျေငြိမ်သက်လျက် စီးဆင်းနေလေ၏။ ချောင်းမကြီး၏ နံဘေးတွင် ချောင်းငယ်ကလေးများနှင့် ကျေးရွာများ အစီအရိရှိလျက် ဤချောင်းမကြီးသည် ဒီပါရုံဘုရားတောင်တော်ကို ဦးခိုက်လျက် ရှိနေတော့သည်။ ဤချောင်းကြီးသည် ဒီပါရုံတောင်၏ မောင်စမ်းနှင့် နမစမ်းကို မြစ်ဖျားခံလျက် စီးဆင်းလာသော ချောင်းဖြစ်သည်။ ဤချောင်းကြီးမှ ခွဲထွက်ဖြာလျက် စီးဆင်းနေကြသော ချောင်းကြီး၊ ချောင်းငယ်အသွယ်သွယ်နှင့် တန်ဆာဆင်ထားသလို ပနာတင့်လှပေ၏။

လှပျိုချောင်း - အပျိုချောင်း

ယခင်က လှပျိုချောင်းရွာ-အပျိုချောင်းရွာဟု ရှိခဲ့သည့်ရွာဟု ဆိုသော်လည်း အိမ်ခြေများစွာ မရှိပါ။ အိမ်စုကလေးများသာ ရှိသည်ဟု သိရ၏။

တစ်ခါသော် လူပျိုချောင်းဘက်မှ အမျိုးသားတစ်
ယောက်နှင့် အပျိုချောင်းဘက်မှ အမျိုးသမီးတစ်ယောက်တို့
သည် လူငယ်တို့၏သဘာဝ ချစ်ကျွမ်းဝင်ခဲ့ကြသည်။ ထိုသူ
တို့၏ ချစ်ကျွမ်းဝင်မှုသည် သာယာဖြောင့်ဖြူးမှု မရှိခဲ့ကြပါ။
နှစ်ဖက်မိဘများကလည်း သဘောမတူကြပါ။ ထို့ကြောင့်
လည်း ချစ်သူနှစ်ဦးတို့မှာ စိတ်ဒုက္ခအမျိုးမျိုးနှင့် တွေ့ကြုံ
ခံစားကြသည်။

ချစ်သူနှစ်ဦးတို့အား နှစ်ဘက်သော မိဘများကလည်း
အမျိုးမျိုး သွေးခွဲခဲ့ကြသည်။ သို့သော် ချစ်သူနှစ်ဦးတို့၏ ချစ်
ခြင်းက ခိုင်မြဲလှသည်။ ကျောက်တောင်၊ ကျောက်ခဲ၊ သံတိုင်
ခဲလို ခိုင်မြဲခဲ့ကြသည်။ လက်တွဲမဖြုတ်ကြစတမ်းဟု ဆိုကြ
သည်။ အသက်ပေး၍ ချစ်ခဲ့ကြသည်။ နှစ်ဖက်မိဘများက
လည်း နောက်မဆုတ် သဘောမတူ။ ဤသို့ဖြင့် ချစ်သူနှစ်
ဦးတို့၏ ရှေးရိုးလမ်းသည် အခြေအနေမကောင်းခဲ့ကြပေ။

ထို့ကြောင့် အခြေအနေအရပ်ရပ်ကို ရိပ်စားမိလာ
သော ချစ်သူနှစ်ဦးတို့သည် လသာသော ညတစ်ညတွင်
ချိန်းဆိုတွေ့ဆိုကြပြီး ချစ်သူနှစ်ဦးစလုံး ရေထဲခုန်ချ၍ အသက်
ကို အဆုံးစီရင်ကြတော့သည်။

ထိုချစ်သူနှစ်ဦးကို အကြောင်းပြုလျက် အပျိုချောင်း၊
လူပျိုချောင်းဟု အမည်တွင်ခဲ့သည်ဆို၏။

တောင်ကြီးတောင်ငယ် အသွယ်သွယ်တို့ ခြံရံပတ်
လျက် မိုးထိမြင့်မား စွင့်စွင့်ကားကား တည်ရှိသော တောင်
ကြီးကို မြင်ရသည်။ ထိုတောင်ကြီးသည် ဒီပါရုံတောင်ပင်
ဖြစ်တော့သည်။

ဤဒီပါရုံတောင်ကြီးသည် ဂမ္ဘီရဆန်လွန်းလှ၏။ ဝိဇ္ဇာ
မိုရ်များ၊ ယောဂီများ၊ ရသေ့ရဟန်းနှင့် ထွက်ရပ်ပေါက်ပုဂ္ဂိုလ်
စုံလင်လှပါသည်။ ထူးဆန်းသော လျှို့ဝှက်ချက်များရှိသည်။

ဤတောင်ကြီး၏ နက်နဲထူးဆန်း အံ့မခန်းမှုများကို
တင်ပြရသော် -

ဒီပါရုံတောင်တော်အစ

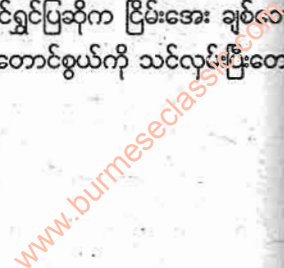
ဒီပါရုံဘုရား တောင်တော်သည် မြတ်မော်တင်ဘက်
သို့သွားလျှင် မြတ်မော်တင် ပုသိမ်ကားလမ်းနံဘေးတွင် တည်

ရှိသည်။ ဘုရားတောင်မှ တောင်ဘက်သို့သွားလျှင် မြတ်မော်
တင်ဘုရား၊ မြောက်ဘက်သို့သွားလျှင် ပုသိမ်မြို့သို့ ရောက်
နိုင်သည်။

ဤတောင်တော်ကြီးကို တွေ့မြင်ရလျှင် မြတ်စွာဘုရား
ရှင်၏ အလောင်းတော်ဆန္ဒနိဗ္ဗာန်ဆင်မင်းဘဝကို သတိရဖွယ်ရ
ကောင်းလှပါ၏။ ဘုရားအလောင်းတော် ဆန္ဒနိဗ္ဗာန်ဆင်မင်းသည်
ဆင်ပေါင်း ရှစ်သောင်း ခြံရံပြီး စံပယ်၊ ခေါင်ရမ်း၊ သဗ္ဗ
ဂမုန်း၊ အင်ကြင်း၊ ဓေါန၊ သော်က၊ စွယ်တော်၊ ကန့်ကော်
ရင်ခတ်၊ ဇလပ၊ ဇီဝေ၊ ထပ်တစ်ရာ စသော ပန်းများအပြင်
ရောက်သီး၊ ဩဇာ၊ မာလကာ၊ သရက်၊ စပျစ်၊ သဘော
ငှက်ပျော၊ ပိန္နဲ၊ နဂွံ၊ ထောက်ရှာ စသော သစ်သီးမျိုးစုံလှတ
တောမှာ စုဋ္ဌသုဘဒ္ဒါ၊ မဟာသုဘဒ္ဒါခေါ်တဲ့ ဆင်မိဖုရားမှာ
ခြံရံပြီးတော့ နေထိုင်ခဲ့သည်။ ဟိမဝန္တာတောင်ကြီးရဲ့ ကျောက်
သရေကိုဆောင်တဲ့ ပဏာတင့်တယ် ဖန်ဝင်းမြေ သန့်ရှင်းထင်
ဂနိုင်တစ်တန်း မြိုင်အတန်းတွင် လှိုင်နန်းမင်္ဂလာ ဝနာပေါင်
ခြံရံပတ်လို့ စုဋ္ဌကာလခေါ်တဲ့ တောင်တော်ကတစ်ထပ် မဟာ
ကာဋ္ဌခေါ်တဲ့ တောင်တော်ကတစ်ထပ်၊ ဥဒကာခေါ်တဲ့ တောင်
တော်ကတစ်ထပ်၊ စန္ဒပဿခေါ်တဲ့ တောင်တော်ကတစ်ထပ်၊
သုရိယပဿခေါ်တဲ့ တောင်တော်ကတစ်ထပ်၊ မဏိပဿခေါ်
တဲ့ တောင်တော်ကတစ်ထပ်၊ သုဝဏ္ဏပဿခေါ်တဲ့ တောင်
တော်ကတစ်ထပ်၊ တောင်စဉ် ခုနစ်ထပ်ကို ခြံရံပတ်ပြီးတော့
ရေယာဉ်သွဲ့သွဲ့ ပန်းတွဲတွဲနှင့် နွဲ့ကာယိမ်းကာ သွယ်ဖြာယုက်
တင် သစ်ပင်ကြီးငယ် ရှုဖွယ်၊ နေဖွယ်၊ လှမျိုးကြယ်လှ
တင့်တယ်သာယာ သီတာအိုင်ချောင်း စမ်းချောင်းတံခွာ
ကျောက်ပြွန်လေး အဖြာဖြာသော ကြည်နူးဖွယ် သာယာ
ချမ်းမြေ့ဖွယ်ကောင်းသော ဟိမဝန္တာတောင်ကြီးနှင့် ဒီပါရုံ
တောင်ကြီးကို နှိုင်းယှဉ်မိပါတော့သည်။

တစ်ဖန် စုဋ္ဌသုဘဒ္ဒါမိဖုရားက ဆန္ဒနိဗ္ဗာန်ဆင်မင်း
အစွယ်ကို နားမှာပန်လိုတဲ့အတွက် သောနုတ္တရမုဆိုးကြီးက
တောင်စဉ် ခုနစ်ထပ်ကျော်ကာဖြတ်လို့ ဆန္ဒနိဗ္ဗာန်အိုင်သာရုံဝ
နေရာကို လမ်းညွှန်ပြရာတွင်လည်း -

“အမောင် သောနုတ္တရ ကိန္နရီ+ကိန္နရာ နှစ်ဖြာမော
မယ် ချစ်ကြီးသွယ်သို့ ပြုံးရွှင်ရွှင်ပြဆိုကာ ငြိမ်းအေး ချစ်သော
သီရာ သုဝဏ္ဏပဿခေါ်တဲ့ တောင်စွယ်ကို သင်လှမ်းပြီးတော့

ကြည့်လိုက်ပါ။ မိုးထိစွင့်စွင့် အမြင့်ယူနေရာ တောင်ထိပ်သို့ တက်မိပါက အောက်မျက်နှာငုံကြည့်ပြန်တော့ မြစ်အရောင် မျက်စဉ်းတောင်သို့ ရှစ်ထောင်ပါးပျဉ်း လည်စင်းယုက်တင် လိုက်ဂူပမာ ဝန်းကျင်သာခေါင် ညိုညိုမှောင်တဲ့ ပညောင်ပင် ကြီးကို သင်တွေ့ရသိမ့်မယ်တဲ့။ ယခုအခါလည်း ဒီပါရ်တောင် တော်ကြီးသည်ကား ဝိဇ္ဇာဇော်ဂျီ တပည့်တို့ တရားရှာမှီး၍ သတင်းသုံးတော်မူရာ ဤတောင်တော်သာ ကိန္နရီ+ကိန္နရ နှစ်ဖြာ မောင်တို့ပျော်စံကြရာ ဤတောင်သာ မြို့ရွာ အူသံ မဆူညံဘဲ ကျေးငှက်သာရကာတို့ ငြိမ်းအေးခိုလှုံလို ချစ်တေး များသီဆိုရာ ဤတောင်သာ မိုးထိမြင့်မား စွင့်စွင့်ကားလျက် အောက်ထက်ဝန်းကျင် ကြည့်ပါလျှင်လည်း မြင်သာရှုမော လွမ်းဖွယ်ရာ ပေါ်ပါတဲ့ ဤတောင်တော်သာ တောင်ထွတ် တောင်မြတ် တောင်ကလပ်တွင် ဗုဒ္ဓအမွေနှစ် ဓာတ်တော်စစ် တို့ ကိန်းဝပ်စံရာ ဤတောင်သာ နိဗ္ဗာန်ရည်မျှော် တောင်းဆု ဆို၍ တရားဓမ္မ ကျင့်သီလနှင့် သုခချမ်းသာ အေးရိပ်ရှာရာ ဤတောင်သာဟူ၍ပင် ရေးဖွဲ့ဆိုချင်ပါတော့သည်။

အလုံဒီပါရ်စေတီတော်၏ အံ့ဖွယ်ရာများ

- ၁။ စေတီတော်၌ အဓိဋ္ဌာန်ဝင်၍ တရားဘာဝနာပွား များပါက အလုံမြို့ကို မြင်တွေ့ရခြင်း။
- ၂။ လပြည့်၊ လကွယ်နေ့များတွင် ဝိဇ္ဇာခိုရ်များ ဘုရား ဖူးတက်ရောက်ကြခြင်း။ အသံများကြားနေကြခြင်း။
- ၃။ လပြည့်လကွယ်နေ့ ညတိုင်း အလုံမြို့တက်မှ ပရိတ်၊ ပတ္တန်း ရွတ်ဖတ်သံများ ကြားစည်သံများ ကြားရခြင်း။
- ၄။ ဘုရားပွဲတော် ကျင်းပချိန်တွင် ကျီးများ၊ ပုဂ္ဂိုလ်အိတ် သတ္တဝါများ မရှိခြင်း။
- ၅။ ဘုရားပွဲတော်ရက်များတွင် နတ်ရေကန်များမှ ရေများ ခန်းခြောက်မှုမရှိခြင်း။
- ၆။ ဘုရားပွဲတော် ကျင်းပသည့်အချိန်တွင် ဘုရားရင် ပြင်တော်ပေါ်၌ လူပြည့်သည်မရှိခြင်း။ (ဘုရားရင်ပြင် သည် လွန်စွာကျဉ်းမြောင်းပါသည်။)
- ၇။ ဘုရားပွဲတော်ရက် ကျင်းပစဉ် (မောင်စမ်း၊ နမစမ်း) မှ ရေများကို မသန့်ရှင်းစွာ အသုံးပြုပါက ရေများ

- ချက်ချင်း ရပ်သွားတတ်သည်။ ပွဲပြင် ပသတင် မြှောက်ပါက ချက်ချင်း ရေပြန်လည်စီးဆင်းလာခြင်း။
- ၈။ ဘုရားစေတီတော်၌ ဆွမ်းဦးမတင်နိုင်ခြင်းကို ဘုရား ပွဲတော်ရက်များတွင် တောရိုင်း၊ တိရစ္ဆာန်များ အန္တရာယ်ကျရောက်မှု မရှိခြင်း။
- ၉။ ပွဲတော်ကျင်းပပြီးချိန်တွင် ပွဲကျင်းပနေရာတွင် နတ် ကျားများ မြူးထူးဆော့ကစားလေ့ရှိခြင်း။
- ၁၀။ ဝိဇ္ဇာခိုရ်များ သီတင်းသုံးနေထိုင်ရာဖြစ်၍ ဂမုန်းပင် များ ပေါကြွယ်ဝစွာ ပေါက်ရောက်နေခြင်း။
- ၁၁။ ယုံကြည်စွာ အဓိဋ္ဌာန်ပုတီးစိပ် တရားဘာဝနာများ အားထုတ်ပါက တောင်တော်နှင့် ရင်ပြင်တော်မှ မွှေးရနံ့များ ကြိုင်လှိုင်လာခြင်း။
- ၁၂။ စေတီတော်ရှိ တောအထပ်ထပ်၊ တောင်အဆင့်ဆင့် တက်ရောက်လာသဖြင့် မောပန်းနွမ်းနယ်မှု စသည် တို့သည် စေတီတော်ကို ဖူးမြင်ရသည်နှင့် ကာယသုခ၊ စိတ္တသုခ နှစ်ဖြာသော သုခများ ပြည့်ဝစေခြင်း။
- ၁၃။ အလုံမြို့မှ ကြွလာသော ရဟန်း၊ သံဃာတော်များ အား တစ်ခါတစ်ရံ ဖူးတွေ့မြင်ရခြင်း။
- ၁၄။ ဒီပါရ်တောင်တော်တစ်ဝိုက်တွင် မြေအန္တရာယ်ဆိုး များ မရှိခြင်း စသည်တို့ ဖြစ်ပါသည်။

မှတ်ချက်

ထူးခြားသော ဝိဇ္ဇာစခန်းများလည်း ရှိပါသေးသည်။ ဝိဇ္ဇာ (၁)၊ ဝိဇ္ဇာ (၂)၊ ဝိဇ္ဇာ (၃)။ ၎င်းအပြင် အလုံ (၁)၊ အလုံ (၂)၊ အလုံ (၃)။ ၎င်းအပြင် ဇေယျာ (၁)၊ ဇေယျာ (၂)၊ ဇေယျာ (၃) ဟူ၍လည်း ရှိပါသေးသည်။

ပထမဆရာကြီး ဦးအောင်သူ

ကျမ်းကိုး ပိုးလောင်းအရှင်ဩသဇ၏ အလုံဒီပါရ်စေတီတော် သမိုင်းမှ ထုတ်နုတ်ပူဇော်ပါသည်။

မြစ်တို့၏ကမ္ဘာ သာသနာ

မင်းသန်းခိုင်(ကွမ်းခြံကုန်း)

မြန်မာပြည်၌ အဓိကကျသော ရောဝတီမြစ်ကြီး၏ ကျေးဇူး ကဗျာမမီ စာမမီ ရေးဖွဲ့အလီလီ ဖွဲ့သီမဆုံးအောင် ဖြစ်သည်။ ကမ္ဘာ့အံ့ဖွယ် ထူးကဲနိမိတ် ဖျေ့ဒီပါ လက်ျာတောင် ကျွန်း ဩဘာသ သာသနာ့အလင်းရောင် ဗုဒ္ဓအဆုံးအမများ ရတနာမြတ်သုံးပါး ထွန်းလင်းခြင်း၏ အစသည် ရောဝတီမြစ် ၏ မြစ်လက်တက် တိုးမြစ်ကြီးကို သက်သေတည်ရမည်ဖြစ် သည်။

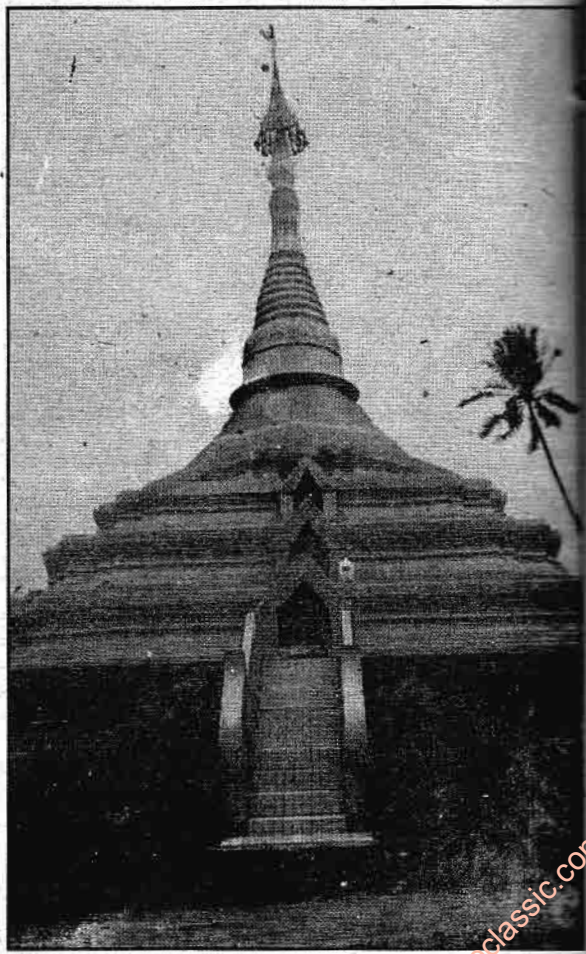
ရောဝတီမြစ်ကြီးသည် ဟူးကောင်းတောင်ကြား မေခ၊ မလိခတို့ ပေါင်းဆုံရာမှ မြစ်ဖျားခံပြီး မြန်မာပြည်၏ အဓိက အသက်သွေးကြောကြီးအဖြစ် အထက်မှအောက် မြို့တော် ရန်ကုန်အနီး မြစ်လက်တက်များဖြာထွက်၍ ဘင်္ဂလားပင်လယ် အတွင်း စီးဝင်သော ရန်ကုန်တိုင်းဒေသကြီးနှင့် ရောဝတီတိုင်း ဒေသကြီးတို့ကြား စည်းရုံးသဖွယ်တည်ရှိနေသော တိုးမြစ်ကြီး ဖြစ်သည်။

လူသားတို့၏ ခန္ဓာကိုယ်အသက်ရှင်မှုသည် သွေး ကြောများ မရပ်မနား လည်ပတ်စီးဆင်းခြင်းနှင့်အတူ အသက် ရှင်လျက်ရှိနေကြသည်။ ကမ္ဘာမြေပြင် တည်တံ့ခိုင်မဲစေရန် မြစ်၊ ချောင်း၊ အင်း၊ အိုင်တို့သည် ကမ္ဘာ့ပထဝီမြေပြင်၏ အတွင်း သွေးကြောကြီးများဖြစ်ပြီး ပင်လယ်သမုဒ္ဒရာတို့သည် ကမ္ဘာမြေပြင်၏ အာကာသာလောဝါဒအဖြစ် တည်ရှိနေခြင်း ဖြစ်သည်။

နေမင်း၊ လမင်း၊ ကမ္ဘာတို့ လမ်းကြောင်းမှန် သွားနေ သကဲ့သို့ တောတောင်ရေမြေ သဘာဝတရားတို့ကို မြစ် ကြောင်းကြီးများဖြင့် သစ်လွင်သန်စင် မွမ်းမံထားခြင်းဖြစ်သည်။ ထိုအတူ လူမျိုး၊ ဘာသာ၊ သာသနာအတွက် ကမ္ဘာ့အလယ် ဗဟို မိမိမဒေသ မဟာသက္ကရာဇ် ၁၀၃ ခုနှစ် ပထဝီမြေ ပြင်ထွန်းသစ် မြတ်ဗုဒ္ဓဘုရားရှင် ပွင့်ထွန်းတော်မူခဲ့သည်။ မြန်မာ

ပြည် မြတ်ဗုဒ္ဓသာသနာ့အလင်းသည် ဩဘာသတောင်ကွမ်း မြေ့ဒီပါ နိမိတ်ထွန်းလင်းခဲ့သည်။ သာသနာသည် ပါရမီကြီး ရင့်သူတို့သာ ထိုက်တန်စွာ သာသနာ့တာဝန်ကို ထမ်းဆောင် နိုင်ကြသည်။

ပါရမီကြီးရင့်သော မြန်မာပြည်သား တပုဿ၊ ဘုရား က ညီနောင်သည် (တော်ဒဂုံ ဘိက္ခုဝေ မမသာဝကာနံ ညီ

သကာန် ပဋ္ဌမံ သရဏံ ဂစ္ဆန္တုနံယဒိဒံ တပုဿဘလ္လိကာ
ဝါနိဇာ) သရဏာဂုံဆောက်တည်ခွင့် ကမ္ဘာလူသားအားလုံး
ထက် သာလွန်သော မဇ္ဈိမမြတ်စွာဘုရားထံမှ ဆုတောင်း
ဆုမြတ် ပါရမီထူးကျေးဇူး အချိန်အခါရောက်ခဲ့ရသည်။ လေး
ဆူမြောက် ဘဂဝါရှင် ဂေါတမမြတ်ဗုဒ္ဓထံမှ အဦးကိုးပါး
သာသနာအလင်း ထွန်းလင်းခဲ့ရသည်။

ထိုအဦး ကိုးပါးမှာ -

- (၁) ဖူးတွေ့ခွင့်ရရှိခြင်း၊ (၂) တရားနာခွင့်ရရှိခြင်း၊
- (၃) ဆွမ်းလှူခွင့်ရရှိခြင်း၊ (၄) သရဏာဂုံတည်ခွင့်ရရှိခြင်း၊
- (၅) ဆံတော်ပူဇော်ခွင့်ရရှိခြင်း၊ (၆) ဦးပါသကာဖြစ်ခွင့်ရရှိခြင်း၊
- (၇) ဗုဒ္ဓဘာသာဖြစ်ခွင့်ရရှိခြင်း၊ (၈) ဧကဒဂ်ရာထူးဖြစ်ခွင့်
ရရှိခြင်း၊ (၉) စေတီတော်တည်ထားကိုးကွယ်ခွင့် ရရှိခြင်းတို့
ဖြစ်သည်။

တိဂုဗ္ဗဆံတော်ရှင် ရွှေတိဂုံစေတီပုံတော်

ကမ္ဘာပထဝီမြေပြင် တပုဿညီနောင်၊ ဥက္ကလာပမင်း
ကြီး အထက်ဘိုးတော်သိကြား နတ်ဒေဝါများ ပြည်သူ့အများ
ကျေးဇူးဖြင့် ဘဒ္ဒကမ္ဘာ ပွင့်တော်မူပြီး မြတ်ဗုဒ္ဓလေးဆူသော
ဓာတ်တော်မွေတော်များ စုစည်းရာ ရွှေတိဂုံစေတီတော်မြတ်
ကြီးကို ယနေ့တွေ့မြင်ကြည့်ည့်ခွင့် ရရှိခဲ့ကြသည်။

တပုဿညီနောင်၏ ဇာတိနေရပ်မှာ ဇေယျဒီပိတောင်
ကျွန်း သပြေထွန်းသော ကျွန်းမြတ်မဟာဖြစ်ကြောင်း ဝိသုဒ္ဓိ
မင်္ဂလာ ညောင်လေးပင် ဦးအရိယကျမ်းမှ ဖွင့်ဆိုသည်။ ယနေ့
ကမ္ဘာပထဝီ အင်ဒိုချိုင်းနားကျွန်းစွယ်တွင် တည်ရှိသော ရှေး
ယခင် အသိတဉ္စနဥက္ကလာပတိုင်း(ယခု ရန်ကုန်တိုင်းဒေသ
ကြီး)တောင်ပိုင်းခရိုင်အတွင်း ခမဲပင်ကျေးရွာဇာတိဖြစ်ကြောင်း
ပထဝီမြေပြင်သမိုင်း သက်သေအဖြစ် တည်လျက်ရှိသည်။

တပုဿညီနောင်တို့သည် ကုန်သည်အလုပ်ဖြင့် ရွာ
ကြီး ၄၀ မှ ရွက်သင်္ဘောသား ၅၀၀ ကို ဦးစီးလျက် ဗုဒ္ဓဆံ
တော်မြတ်ကို ပင့်ဆောင်လာစဉ် ဘင်္ဂလားပင်လယ် ရေလမ်း
ခရီး ပင်လယ်ပြင်မှခဦးအဝင်အဖြစ် မြင်တွေ့နေရသော ရွှေ
ရောင်အဆင်း သဲသောင်ပြင်ကို “ရွှေခြံမြေမုခ်ကျွန်း” အမည်
တွင်စေခဲ့သည်။

ဒီရေအတက်ကိုစောင့်၊ ကျောက်ထိုးနေစဉ် နဂါးတို့

တောင်းဆိုမှုဖြင့် ပင်လယ်သောင်စပ်တွင် စေတီတည်ရန်
ကတိပြုခဲ့ရသည်။ ယခု ကညင်ကုန်းကျေးရွာ “ကျောက်ဆူး
ငြိစေတီတော်” တစ်ဆူ ပေါ်ထွန်းခဲ့သည်။

ဒီရေအတက် သင်္ဘောသားများ ထိုးဝါးဖြင့် ထိုးဝင်ခဲ့
ရာ မြစ်ဖြစ်၍ “တိုးမြစ်”(ဒီတိုးချောင်း)အဖြစ် အမည်တွင်ခဲ့
သည်။ အရှေ့ဘက်တိုး၊ အနောက်ဘက်တိုး ညာသံပေးထိုးဝါး
ဖြင့် ထိုးဝင်ရာ အမည်နာမဖြစ်၍ အရှေ့ဘက်တိုးရွှေခြံမြေမုခ်
ကျွန်းဖြစ်သည်။ “အနောက်ဘက်တိုးရွာ” ရောဝတီတိုင်းဒေသ
ကြီး တိုးမြစ်ကမ်းခြေဖြစ်သည်။ ရောဝတီတိုင်းဒေသကြီး ကမ်း
ခြေရွာများမှာ ကဝက်ကျေးရွာ၊ ချောင်းကြီးကျေးရွာ၊ နခေါင်း
ချောင်းကျေးရွာတို့ ဖြစ်သည်။ ရန်ကုန်တိုင်းဒေသကြီး အရှေ့
ဘက်ကမ်းခြေ တောင်ကုန်းချောင်း၊ ကျွန်းချောင်းချောင်း၊ တော်
ခရမ်းချောင်း၊ ကွမ်းခြံကုန်းချောင်းတို့ ဖြစ်သည်။

တိုးမြစ်ရိုးတစ်လျှောက် သင်္ဘောဖြင့်ဝင်လာစဉ် ကျွန်း
ကိုမျက်နှာပြုထားသော ချောင်းကျွန်းချောင်းရွာအနီး မင်္ဂလွန်း
ရွာသားများ ဗုဒ္ဓဆံတော်ဖူးမျှော်ရန် တောင်းဆိုမှုဖြင့် တပုဿ
ညီနောင် ဦးစီးပင့်ဆောင်ခဲ့သော ဗုဒ္ဓဆံတော် ဦးစွာနားခို
အပူဇော်ခံခွင့် ရရှိခဲ့သည်။

ဆံတော်မြတ် အပူဇော်ခံရာနေရာတွင် “ဇေယျ” တံ
ခွန်အလံများ စိုက်ထူ၍ ပူဇော်ကြသည်။ ထိုတံခွန်စိုက်ရာ
နေရာများတွင် ဥက္ကလာပမင်းကြီးကိုယ်တော်တိုင် စေတီတည်
ထားခွင့် ပြုလျက် သာသနာအကြံ ပန္နက်မှန် လမ်းစေတီများ
အဖြစ် ဆံတော်ကြီးစေတီ၊ ပန္နက်စေတီ၊ တံခွန်စေတီ၊ လမ်းပြ
စေတီများအဖြစ် ရွှေတိဂုံစေတီတော်ကြီး၏ တောင်ဘက်မှန်
ဘုရားလမ်း “အလံပြစေတီ” အထိ တည်ထားကိုးကွယ်မှုစခဲ့
သည်။

ရွှေတိဂုံစေတီတော်ကို မြန်မာသမိုင်း အစောင်စောင်
တွင် တိဂုဗ္ဗဆံတော်ရှင်၊ သိက္ခာကုန်းမြေကို မြို့လေးမြို့ ချောင်း
လေးချောင်း ပိုင်းရံလျက် ရှိကြောင်းကို ဖော်ပြထားသည်။
အရှေ့ဘက်တွင် ရမ္မာဝတီမြို့နှင့် ဒီတိုးချောင်း၊ တောင်ဘက်
တွင် ပေါက္ခဝတီမြို့နှင့် ပုဇွန်တောင်ချောင်း၊ အနောက်ဘက်
တွင် အသိတဉ္စနဥက္ကလာပနှင့် အသိတဉ္စနချောင်း၊ မြောက်ဘက်တွင်
ဥက္ကလာပမြို့နှင့် ငမိုးရိပ်ချောင်းတို့ဖြစ်ကြသည်။

စစ်ကဲတော်မင်း မောင်ရွှေနေန် မွန်ရာဝင်သမိုင်းပေါင်း

ချစ်နှင့် အနည်းငယ် ကွဲလွဲနေသည်။ အရှေ့ အသိတဉ္စနုပျို့ နှင့် သန်လျက်နှင့် ဒေါ်ဂုံမြစ်၊ တောင် ပေါက်ကွဲရဝတီ၊ တံတားမြစ်၊ မြောက်ဥက္ကလာပ၊ ငမိုးရိပ်ချောင်းဟု ပြဆိုသည်။

တံခွန်ဦးစေတီတော်မှာ တောင်ကျွန်းဇေဗူ မြေနစ်ကဲ့ သို့ အဖိုးအနုပွ ထိုက်တန်လှစွာ တောင်ကျွန်းမြေဩဘာသ သာသနာဗုဒ္ဓအဆုံးအမ ပထဝီမြေစတင်ပြီး ပန္နက်တင်ခြင်း၊ သာသနာအလင်းပြခြင်း၊ ရတနတ္ထရတနာသုံးပါး ဆည်းကပ် ကိုးကွယ်ခြင်းတို့ စခွင့်ရခဲ့သည်။

သာသနာဦး ထူးကဲလှစွာ မဟာသက္ကရာဇ် ၁၀၃ ခုနှစ် သာသနာ၏မော်ကွန်း ရွှေတိဂုံစေတီတော်ကြီး၏ လမ်းပြ ဆံတော်ကြီးစေတီများ မှေးမှိန်လှစွာရှိနေစဉ် သိကြားသန်စင် မိုးအဖြစ် ဝေသာလီပြည် ကိုးကွယ်မှုများ ဘီလူးစားချိန် ဗုဒ္ဓ မြတ်စွာ ခြောက်ပါမြောက် သောကြာနေ့ သူကောင်မေ့ရာ အောင် ရွာသွန်းသောမိုး ဗုဒ္ဓမြတ်စွာစေတီခြောက်ဆူ ရတန သုတ်တို့ ရွတ်ဖတ်ပေါ်ထွန်းခြင်းကဲ့သို့အတူ မြန်မာပြည် နာဂစ် မုန်တိုင်း ကမ္ဘာသိအောင် တိုက်ခတ်ခဲ့သည်။ သာသနာတော် နှစ် ၂၅၅၂ ခုနှစ် သာသနာအတွက် အကျိုးပေးသန်စွာ “ဝေဒအမြင်” ကက်ကင်းလည်းပြန် “ဆံတော်ကြီးစေတီ” တွေ ဖူးပွင့်ဝေဆာ ထွက်ပေါ်လာခဲ့ရသည်။

နိုင်ငံတော် ဗိုလ်ချုပ်မှူးကြီးဦးသန်းရွှေ ဦးစီး၍ “ရွှေ တိဂုံစေတီပုံတူ” ဥပ္ပါဒသန္တိစေတီ၊ တိဂူဗုဆံတော်ရင်ကိုယ်ပွား နေပြည်တော်တွင် ထီးတော်တင် ပူဇော်နိုင်ခဲ့သည်။ ကျိုက်ထီး ဆောင်းဆရာတော် ဦးပညာဒီပဦးစီး၍ ဒကာတော် ဇေကမ္ဘာ ဒေါက်တာဦးခင်ရွှေ ဆီမီးတန်ဆောင်ပမာ ဆံတော်ကြီးစေတီ များနှင့် စေတီပေါင်းများစွာ ထီးတော်များအတွက် တင်နိုင်ခဲ့ သည်။

မင်္ဂလွန်းအောင်စကြာစေတီတော်မှာ ပြန်လည်အစ တည်ခဲ့သော ဘဒ္ဒန္တသီရိန္ဒာကျွန်းချောင်း ရွာကျောင်းဆရာတော် ကြီး၏ တပည့် ရပ်ကျေးဥက္ကဋ္ဌဆရာတော်ဘဒ္ဒန္တ ဦးဝိဇ္ဇာ ဘာသ ဦးစီးပြီး ရွာသူရွာသားများ ကောင်းမှုဖြင့် ထီးတော် ပြန်လည်၍ အထွတ်တင်နိုင်ခဲ့လေသည်။

တံခွန်ဦး မင်္ဂလွန်းအောင်စကြာစေတီ

စေတီတော်ဘွဲ့ အပြည့်အစုံမှာ “တံခွန်ဦး မင်္ဂလွန်း အောင်စကြာစေတီ” တော်ဖြစ်သည်။ ရှေးမွန်လူမျိုးတို့အခေါ် မင်္ဂလွန်းသည် မန်ကျည်းပင်ဖြစ်သည်။ (တော်ခရမ်းကြီးစွာ သည် ခြံကြီးရွာဖြစ်သည်) မင်္ဂလွန်းရွာသည် မန်ကျည်းပင်စွာ ဖြစ်သည်။ ယခုရွာအမည်သည် ကျွန်းနှင့်ချောင်းကို အမှီပြု၍ အန္တတ္တမည်သော “ကျွန်းချောင်းရွာ” ရွာနာမည်ဖြစ်သည်။ နေ့ အခေါ် “မင်္ဂလွန်း” ရွာသည် သမိုင်းမညှိုးသော တန်ခိုးတေတ ဖြင့် စေတီတော်၏ ဘွဲ့အမည်ဖြစ်လေသည်။ သာသနာဒေဝီ အခြံအရံဖြင့် ပေါ်လွင်ထင်ရှားခြင်းဖြစ်သည်။

ဗုဒ္ဓပွင့်ထွန်းစဉ်ကာလ ဂါဂါ၊ ယမုံနာ၊ စီလာ စသည် ဖြင့် ဖွင့်ဖော်ကျူးရင့် မကုန်ဖွယ်ကဗျာမပီ စာမပီရှိခဲ့သည်။ မြန်မာပြည်၏ အထင်အရှား ရောဝတီ၊ ချင်းတွင်း၊ သံလွင် စစ်တောင်းမြစ်ကြီးလေးသွယ်၊ မြစ်ငယ်များစွာထဲမှ ရောဝတီ မြစ်ကြီးလက်တက် တိုးမြစ်၏ ဩဘာသ အမှောင်ခွင်၌ အသိတရားတည်းဟူသော အလင်းစွမ်းပကားသည် ပဉ္စာန်- တရား၏ကျေးဇူး၊ တရား၏အစကျေးဇူး၊ ကျေးဇူး၏အစအသိ အသိ၏နိဂုံး၊ တရား၏အဆုံးသို့ “အသိဉာဏ်အလင်း” အမှောင်ခွင်၌ ကမ္ဘာလူသားအားလုံး “မြစ်တို့၏ကမ္ဘာ” တိုး မြစ်ကမ်းဘေးမှ ကြည်ညိုဖွယ်ရာ “တံခွန်ဦး မင်္ဂလွန်းအောင် စကြာစေတီ” ဖူးတွေ့နိုင်ကြပါစေသောဟု ဆုတောင်းမေတ္တာရဲ့ ကောင်းကျိုးနိုးဆော်လိုက်ပါသည်။

မင်းသန်းခိုင်(ကွမ်းခြံကုန်း)

ကျမ်းကိုး

- တိပိဋက ဦးဝိစိတ္တသာရာဘိဝံသ “မဟာဗုဒ္ဓဝင် ဆဋ္ဌမ ပိုင်း” ဒုတိယတွဲ။
- ဒေါက်တာ အရှင်ဉာဏိသာရ “ရွှေတိဂုံ ၂၆၀၀ ပြည့်ပွဲ”
- သုတေသနယာမက “မွန်တို့ဌာနီရာမည်”
- ညောင်လေးပင်ဦးအရိယ “ဝိသုဒ္ဓိမင်္ဂလာရသာ”
- စစ်ကဲတော်မင်းဦးရွှေနေော် “မွန်ရာဇဝင်စေတီတော် သမိုင်းပေါင်းချုပ်” အဘိဓမ္မာဆိုင်ရာ။

ရာသီခေါင် လတန်ဆောင်

တက္ကသိုလ်သျှင်ဥက္ကာ (မဟာဝိဇ္ဇာ၊ ကျမ်းပြု)

မြန်မာ့ရိုးရာ ၁၂ လရာသီ ပွဲတော်များအနက် တန်ဆောင်မုန်းလသည်ကား သာယာတင့်မောဖွယ် ကောင်း သည်နှင့်အမျှ ပွဲတော်များ ကျင်းပရာ လအဖြစ်လည်း ထူးခြား လှပါသည်။ အဆိုပါပွဲတော်များကား တန်ဆောင်တိုင် မီးထွန်း ပွဲတော်၊ ကထိန်သင်္ကန်းအလှူပွဲတော်၊ မသိုးသင်္ကန်း ရက်လုပ် ပူဇော်ပွဲတော်၊ မယ်ဇေယျာသုပ ဝေဌသော ပွဲတော်၊ ကျီးမန်း ပွဲတော်နှင့် သာမညဖလအခါတော်နေ့ ပွဲတော်များ ပါဝင်နေ ခြင်းကြောင့် ဖြစ်ပါသည်။

ထိုထိုသော ပွဲတော်များစွာအနက်မှ ဘာသာရေးဆိုင် ရာ ပွဲတော်ဖြစ်သော သာမညဖလ အခါတော်နေ့ ပွဲတော် အကြောင်းကို တင်ပြလိုပါသည်။

မြတ်စွာဘုရားရှင်သည် အဇာတသတ်မင်းအား တန်ဆောင်မုန်းလပြည့်နေ့ည၌ သာမညဖလသုတ္တန်တရား ဟောကြားတော်မူသည်ကို အကြောင်းပြု၍ တန်ဆောင်မုန်း လပြည့်နေ့၌ သာမညဖလ အခါတော်နေ့ ကျင်းပခြင်းဖြစ် ဖေသည်။ သာမညဖလဆိုသည်မှာ “ရဟန်းပြုခြင်း၏ အကျိုး” ဟု အဓိပ္ပာယ်ရပါသည်။ ရဟန်းပြုခြင်း၏အကျိုးကို ဟော ကြားသောနေ့ ဖြစ်သည့်အတွက်ကြောင့်လည်း တန်ဆောင် မုန်းလပြည့်နေ့ကို သံဃာတော်များနေ့ဟု ခေါ်ဆိုနိုင်ပါသည်။

အဇာတသတ်မင်းသားသည် ဒေဝဒတ်ကို ဆရာတင် မိ၍ အပေါင်းမှားပြီး ဖခမည်းတော်ဖြစ်သူ ဗိမ္ဗိသာရမင်းကြီး အား သတ်ဖြတ်ခဲ့သည့်အတွက် ကံကြီးထိုက်ပြီး အိပ်မပျော် သောဝေဒနာ စွဲကပ်ခံနေရပါသည်။ အဆိုပါဝေဒနာကို ကုစား ရင်း အမတ်များ၏ အကြံပြုချက်အရ တိတ္ထိဆရာကြီး ခြောက် ယောက်တို့ထံ သွားရောက်ပြီး ရဟန်းပြုခြင်း၏ အကျိုး (သာမညဖလ)ကို စုံစမ်းမေးမြန်းခဲ့၏။ သို့ရာတွင် ကျေနပ် လောက်သော အဖြေကို မရခဲ့။ နောက်ဆုံး သမားတော်ကြီး

ဝိဝက၏ အကြံပေးချက်အရ ရာဇဂြိုဟ်မြို့အနီး ဝိဝကလှူဒါန်း ထားသော သရက်ဥယျာဉ်တော၌ သီတင်းသုံးလျက်ရှိသည့် မြတ်စွာဘုရားရှင်ထံ သွားရောက်ကာ လျှောက်ထားတောင်း ဆိုခဲ့လေသည်။ ဤတွင် ဘုရားရှင်က ရဟန်းပြုခြင်း၏ အကျိုး(သာမညဖလ)ကို ဟောကြားခဲ့၏။ ရဟန်းပြုခြင်း၏ အကျိုးကား ၁၃ ပါး ဖြစ်၏။

- ၁။ မင်းခစားဘဝနှင့် မင်းပြစ်မင်းဒဏ်မှ ကင်း လွတ်ခြင်း။
- ၂။ အခွန်ထမ်းဆောင်ရမှုမှ ကင်းလွတ်ခြင်း။
- ၃။ ပါတိမောက္ခ သံဝရသီလနှင့် ပြည့်စုံသဖြင့် အပါယ်ဘေးမှ ကင်းဝေးခြင်း။
- ၄။ ဒုစရိုက်ကို ရှောင်သဖြင့် ဒုစရိုက်ဒုက္ခမှ ကင်း လွတ်၍ ဂုဋ္ဌသီလနှင့် ပြည့်စုံခြင်း။
- ၅။ ပွဲသဘင်အမျိုးမျိုး၊ ကစားပွဲအမျိုးမျိုး မကောင်း သော စကားအမျိုးမျိုးတို့မှ ရှောင်ကြဉ်သဖြင့် ထိုဒုက္ခများမှ ကင်းလွတ်၍ မဇ္ဈိမသီလနှင့် ပြည့်စုံခြင်း။
- ၆။ နက္ခတ်၊ ဗေဒင်၊ ယတြာ၊ လက္ခဏာ၊ ဆေးကု ခြင်း စသည်တို့မှ ရှောင်ကြဉ်သဖြင့် အာဇီဝ ပါရိ သုဒ္ဓိသီလနှင့် ညီညွတ်၍ မဟာသီလနှင့် ပြည့်စုံခြင်း။
- ၇။ ဣန္ဒြေခြောက်ပါး၌ အကုသိုလ်မဖြစ်အောင် စောင့်စည်းနိုင်ခြင်း။
- ၈။ သတိနှင့် ပြည့်စုံခြင်း။
- ၉။ သမ္မုဒဉ် (ဆင်ခြင်တုံ) တရားနှင့် ပြည့်စုံခြင်း။
- ၁၀။ သန္တောသ (ရောင့်ရဲခြင်း)။
- ၁၁။ နီဝရငါးပါးမှ ကင်းလွတ်ခြင်း။

၁၂။ စုန်တရားရနိုင်ခြင်း။

၁၃။ ဝိဇ္ဇာရှစ်ပါးနှင့် နှင့် ပြည့်စုံ၍ မဂ်ဖိုလ်ရနိုင်ခြင်း စသည်တို့ ဖြစ်ကြသည်။ တန်ဆောင်မုန်းလပြည့်နေ့ ညကား ဆီးနှင်းမြူတ်မ် သူရိန်မီးခိုးတို့ ကင်းစင်ပြီး သာယာ ကြည်နူးဖွယ် ကောင်းလှပါပေစွ။ ထို့ကြောင့်ပင် အဇာတသတ် မင်းက . . .

- “မွေ့လျော်ဖွယ်ကောင်းသော ညပါတကား”
- “အလွန်လှပသော ညပါတကား”
- “ရွှေမော့ဖွယ်ကောင်းသော ညပါတကား”
- “ကြည်လင်ရွှင်းပသော ညပါတကား”
- “မေ့မရနိုင်သော ညပါတကား”

ဟူ၍ ကြည်နူးစွာ ထုတ်ဖော်ကျူးရင့်ခဲ့ပေသည်။ သူသည် သာမညဖလသုတ် တရားတော်ကို ကြားနာလိုက်ရ သည်မှစ၍ ဗုဒ္ဓသာသနာတော်ကို သက်ဝင်ယုံကြည်လာပြီး ပုထုဇဉ်များထဲမှ ရတနာသုံးပါးကို အကြည်ညိုဆုံး ပုဂ္ဂိုလ် တစ်ဦး ဖြစ်လာခဲ့သည်။ သူ၏အပြစ်ကို စစ်မှန်သောတရား ဖြင့် ကုစားခဲ့သည့်အတွက် အပြစ်ကြီးလေးသော မဟာအဝီစိ ငရဲတွင် မကျရောက်တော့ဘဲ အပြစ်ဒဏ်ပေါ့သော လောဟ ကုမ္ဘီငရဲ၌သာ ကျရောက်ခဲ့ပြီး ငရဲမှ ကျွတ်လွတ်သည်ရှိသော် “ဝိဇိတာဝီ”မည်သည့် ပစ္စေကဗုဒ္ဓါဖြစ်၍ ကျွတ်တမ်းဝင်ရပါ လိမ့်မည်။

တန်ဆောင်မုန်းလပြည့်နေ့နှင့် ပတ်သက်၍ ရှေး မြန်မာကြီးတို့က “ခဲပွင့်တုန်း၊ တန်ဆောင်မုန်း”၊ “ခဲပွင့် ချိန် ခင်းကထိန်”၊ “ခဲပွင့်လှိုင် တန်ဆောင်တိုင်”ဟု ရာသီ ကိုက် ခဲပန်းနှင့် ယှဉ်တွဲကာ အမွှမ်းတင်ခဲ့ကြလေသည်။ “ခဲပွင့်ချိန်၊ ခင်းကထိန်၊ ရွှေအိမ်ပိုင်လည်စိုး”ဟူသော လင်္ကာ အံ့ရ ဗုဒ္ဓဘာသာဝင် သူတော်စင်အပေါင်းတို့သည် တန်ဆောင် မုန်းလသို့ ရောက်သောအခါ ကထိန်သင်္ကန်းကပ်လှူခြင်း ဖြင့် ကောင်းမှုကုသိုလ်တို့ ပြုကြသည်။ မြတ်စွာဘုရားရှင် သည် “ပါဝေယျကတိုင်းသား ရဟန်းများ”ကို အကြောင်းပြု ၍ မိုးဥတု၌ သင်္ကန်းခေါင်းပါးကြသော ရဟန်းများအဖို့ တရား နှင့်အညီ ခံယူရရှိသည့် ကထိန်စိဝရ ကထိန်သင်္ကန်းကပ်လှူ ခြင်းကို ခွင့်ပြုတော်မူခဲ့ပါသည်။ တန်ဆောင်မုန်းလပြည့်နေ့ည ကား ကြတ္တိကာနက္ခတ်စန်း၌ ယှဉ်သဖြင့် ထိုနက္ခတ်စောင့်

မီးနတ်ကြီးသည် မယ်လေီပင်စောင့်နတ်ထံသို့ ခေတ္တလာ ရောက်ချိန် သစ်ပင်စောင့်နတ်များအားလုံး မယ်လေီပင်၌ လာရောက်စုရုံးကြသဖြင့် မယ်လေီအပွင့်အဖူးတို့မှာ ဆေး ပေါင်းခသည်ဟု ယူဆကြပြီး မယ်လေီဖူးများကို ခူးဆွတ်ကာ သုပ်စားကြသည်။ လိုက်လံဝေငှကြသည်။ မယ်လေီဖူးသုပ် ကို စားသောက်ကြခြင်းဖြင့် ရောဂါဝေဒနာအပေါင်း ကင်းစင် ကြသည်ဟု ဆိုကြ၏။

အဆိုပါည၌ ရဟန်းအဖွဲ့များသည် အပြိုင်အဆိုင်ဆို သလို မသိုးသင်္ကန်းများ ရက်လုပ်ကြပြီး ဘုရားရှင်အား ကပ် လှူပူဇော်ကြသည်မှာ ကြည်နူးဖွယ်ကောင်းလှပါသည်။ စိုက် ပျိုးရေးနိုင်ငံ တစ်နိုင်ငံဖြစ်သော မိမိတို့နိုင်ငံ၏ လယ်ယာခွင် ၌ ကောက်နှံပင်တို့မှာ ဖုံးတုံးလုံးဖြင့် စပါးနှိနစ်ကလေးများ ခဲနေကြပါပြီ။ သည်မြင်ကွင်းကို ကြည့်ရှု၍ တောင်သူဦးကြီး တို့မှာ ကြည်နူးမဆုံး ဖြစ်ကြရသည်။ ကထိန်ခင်းရင်း ပျော်ရွှင် ကြသည်။ သည်သရုပ်အပေါ် မူတည်၍ ရှေးမြန်မာဇာတ်ပွဲ များ၌ ရွတ်ဆိုကြသော လေပြေတစ်ပုဒ်ကို ကောက်နုတ် တင်ပြရင်း နိဂုံးချုပ်အပ်ပါသည်။

“အရဟတ္တမဂ္ဂင် မဟာခေအပတာ တံခွန်ကိုတန်းပြီး လျှင် ဘဒ္ဒဝင်္ဂအရှင် ပါဝေယျကာ ထေအမွန်ရဟန်းတို့အား ဇေတဝန်စခန်း စိန်ပြာသာဒ်အတွင်း၌ မေဗရိန် မြတ်သနင်း စောကဝါက ကထိန်ဥတုခင်းဖို့ ဟောကာကြားခဲ့သော ဩဝါဒစကား သတိယူဆကပ်ကြသဖြင့် ပဋိရူပအရပ် ကလျာဏ ဥပသကာတို့က ဒါနပြုစရာ အခါအချိန်လျော်ပြီမို့ မဟာကထိန်တော် ခင်းကျင်း၍ ထားပါပကော အသင်းသားတို့က ပေါင်းစုကာ ကြံကြသဖြင့် ကောင်းမှုဒါန စိတ်အကြံပွားလို့မို့ တောင်းဆုပတ္တနာအမှန် အဓိဋ္ဌာန်ထားပြီးလျှင် (ရွာစား . . .) နိဗ္ဗာန်တံခါး ဖွင့်တော်မူစမ်း။

တက္ကသိုလ်သျှင်ဥက္ကာ (မဟာဝိဇ္ဇာ၊ ကျမ်းပြု)

သည့်လပွားအတွက် ကံကောင်း

၂၀၁၆ ခုနှစ်၊ နိုဝင်ဘာလအတွက်

■ ဆရာမိုးဟန်ကြွယ်

ငွေကြေးကိစ္စ အခက်အခဲဖြစ်ပေါ်လာက ကူညီမစမည့်သူများ ပေါ်ပေါက်လာလိမ့်မည်။ အခွင့်အရေးကောင်းများနှင့်လည်း ကြုံတွေ့ရတတ်သည်။ ထိုပေါက်ခြင်း (သို့) ငွေအစုလိုက်အပြုံလိုက် ဝင်လာတတ်သည်။ ရွှေငွေများလည်း ဝင်လာတတ်သည်။ သတိထားဖို့ လိုမည်။ အိတ်ပေါက်နှင့် ဖားကောက်သကဲ့သို့ ဖြစ်မည်။ ကျန်းမာရေးဖောက်ပြန်တတ်သည်။ ဝမ်းဗိုက်ပိုင်းဆိုင်ရာ ဝေဒနာခံစားရတတ်သည်။ ပညာရေးနှင့် ပတ်သက်ပြီး အဆင်ပြေမှုရှိမည်။ ပတ်ဝန်းကျင်၏ ချစ်ခင်လေးစားခြင်းကို ခံရတတ်သည်။ အလှူဒါနပြုရတတ်သည်။ တစ်ပါးသူကို အလွယ်တကူ လက်လွှတ်စပယ်ငွေမချေးပါနှင့်။ လက်လွှတ်ဆုံးရှုံးမှု ဖြစ်တတ်သည်။ အမှုအခင်း ဖြစ်လျှင်လည်း ရုံးတတ်သည်။

အလုပ်အကိုင်များ အဆင်ပြေမည်။ လုပ်ငန်းသစ်များ လုပ်ရတတ်သည်။ အလုပ်မရှိသေးသူများလည်း အလုပ်ရတတ်သည်။ လုပ်ငန်းနှင့် ပတ်သက်ပြီး အခွင့်အလမ်းများ ပေါ်လာမည်။ ဝိရိယထား၍ ကြိုးစားမှ အောင်မြင်မည်။ ခရီးသွားရမည့်ကိစ္စများ ပေါ်ပေါက်လာလိမ့်မည်။ အပေါင်းအသင်းများမှ ကူညီမှုကို ရရှိမည်။ သည်းထိတ်ရင်ဖို ကိစ္စများနှင့်လည်း ရင်ဆိုင်ရမည်။ ဘာသာရေးကိစ္စများ လုပ်ရတတ်သည်။ ကျန်းမာရေးကောင်းမွန်ပါသည်။ ဆရာသမား၊ အကြီးအကဲများ၏ ဝေဖန်မှုကို ခံရမည်။

မိသားစု သိုက်သိုက်ဝန်းဝန်း ပျော်ရွှင်စွာ နေရတတ်သည်။ စီးပွားရေး၊ အလုပ်ကိစ္စ၊ ကူးသန်းရောင်းဝယ်ရေးကိစ္စများတွင် အောင်မြင်မှုရရှိမည်။ အကျိုးအမြတ်ခံစားရမည်။ ပစ္စည်းဆုံးရှုံးမှုရှိမည်။ စီးပွားရေးကိစ္စများ အောင်မြင်မှုရှိမည်။

ငွေကြေးချမ်းသာသူ၊ အာဏာရှိသော ပုဂ္ဂိုလ်များ၏ အကျိုးပြုခြင်းကို ခံရမည်။ ရေမြေရပ်ခြား ခရီးဝေးသို့ သွားရတတ်သည်။ သတ္တုပစ္စည်း၊ ရတနာပစ္စည်းတို့မှ အကျိုးခံစားရတတ်သည်။ ကျန်းမာရေးညံ့တတ်သည်။ ပညာရေးကောင်းမွန်ပါသည်။ မင်္ဂလာကိစ္စများ ဆောင်ရွက်ရတတ်သည်။

စီးပွားရေးကိစ္စများ၌ ကလိမ်ကျမှုများ ခံရတတ်သည်။ သတိထားလုပ်ဆောင်ဖို့ လိုမည်။ မိဘဆွေမျိုးသားချင်းများ၏ အပူသည် ကိုယ့်အပူဖြစ်လာတတ်သည်။ မြစ်ကူးချောင်းခြား ခရီးဝေးမသွားသင့်သေးပါ။ သွားပါက လမ်းစာစိတ်မှ ပြန်လာရတတ်သည်။ ရပ်ဝေးမှ သားသမီးများ ရောက်လာတတ်သည်။ ဝန်ထမ်းများ သင်တန်းတက်ရတတ်သည်။ သင်တန်းပြီးဆုံးပါက ဝမ်းသာစရာစကား ကြားရလိမ့်မည်။ ရေအောက်၊ မြေအောက် ပစ္စည်းများအတွက် အကျိုးခံစားရလိမ့်မည်။

အိမ်ခြေအဆောက်အဦကိစ္စများ၊ ရောင်းဝယ်မှုကိစ္စများ အဆင်ပြေအောင်မြင်မှု ရှိမည်။ ရပ်ဝေးဒေသသို့ ခရီးဝေးသွားရတတ်သည်။ ဆရာသမား၊ ငွေကြေးချမ်းသာသူများ၏ သူကောင်းပြုခြင်းကို ခံရမည်။ ကျန်းမာရေးညံ့သဖြင့် ဆေးရုံဆေးခန်း သွားရတတ်သည်။ အိမ်ထောင်ရေးအဆင်ပြေမည်။ အလှူဒါနပြုရတတ်သည်။ ချစ်သူနှင့် အဆင်မပြေဖြစ်မည်။ စကားများမည်။ အထင်လွဲတတ်သည်။

ယတြာပြုလုပ်လိုပါက - မွေးနေ့ရက်၌ သက်သတ်လွတ်စား၍ ပုတီးကိုးပတ်စိပ်ပေးပါ။

ဆရာမိုးဟန်ကြွယ်

အလုပ်အကိုင် အောင်မြင်ရန်

၂၀၁၆ ခုနှစ်၊ နိုဝင်ဘာလအတွက်

မဟိဒ္ဓိကျော်ခေါင်

တနင်္ဂနွေသားသမီးများအဖို့

နိုဝင်ဘာလ (၁)၊ (၅)၊ (၈)၊ (၁၁)၊ (၁၂)၊ (၁၅)၊ (၁၈)၊ (၂၂)၊ (၂၅)၊ (၂၆)၊ (၂၉) စသော ရက်များသည် အလုပ်အကိုင်အောင်မြင်စေမည့် ရက်ကောင်းများ ဖြစ်ကြ၏။

တနင်္လာသားသမီးများအဖို့

နိုဝင်ဘာလ (၇)၊ (၁၀)၊ (၁၁)၊ (၁၄)၊ (၁၈)၊ (၂၁)၊ (၂၄)၊ (၂၅)၊ (၂၈) စသော ရက်များသည် အလုပ်အကိုင်အောင်မြင်စေမည့် ရက်ကောင်းများ ဖြစ်ကြ၏။

အင်္ဂါသားသမီးများအဖို့

နိုဝင်ဘာလ (၆)၊ (၉)၊ (၁၀)၊ (၁၃)၊ (၁၆)၊ (၂၃)၊ (၂၄)၊ (၂၇) စသော ရက်များသည် အလုပ်အကိုင်အောင်မြင်စေမည့် ရက်ကောင်းများ ဖြစ်ကြ၏။

ဗုဒ္ဓဟူးသားသမီးများအဖို့

နိုဝင်ဘာလ (၁)၊ (၃)၊ (၈)၊ (၉)၊ (၁၂)၊ (၁၅)၊ (၁၆)၊ (၂၃)၊ (၂၄)၊ (၂၉) စသော ရက်များသည် အလုပ်အကိုင်အောင်မြင်စေမည့် ရက်ကောင်းများဖြစ်ကြ၏။

ကြာသပတေးသားသမီးများအဖို့

နိုဝင်ဘာလ (၁)၊ (၇)၊ (၈)၊ (၉)၊ (၁၂)၊ (၁၅)၊ (၁၈)၊ (၂၁)၊ (၂၂)၊ (၂၃)၊ (၂၄)၊ (၂၅)၊ (၂၈)၊ (၂၉) စသော ရက်များသည် အလုပ်အကိုင်အောင်မြင်စေမည့် ရက်ကောင်းများ ဖြစ်ကြ၏။

သောကြာသားသမီးများအဖို့

နိုဝင်ဘာလ (၁)၊ (၃)၊ (၆)၊ (၇)၊ (၉)၊ (၁၃)၊ (၁၄)၊ (၁၇)၊ (၂၀)၊ (၂၄)၊ (၂၇)၊ (၂၈) စသော ရက်များသည် အလုပ်အကိုင်အောင်မြင်စေမည့် ရက်ကောင်းများ ဖြစ်ကြ၏။

စနေသားသမီးများအဖို့

နိုဝင်ဘာလ (၁၂)၊ (၁၃)၊ (၁၄)၊ (၁၆)၊ (၁၉)၊ (၂၀)၊ (၂၂)၊ (၂၃)၊ (၂၆)၊ (၂၇) စသော ရက်များသည် အလုပ်အကိုင်အောင်မြင်စေမည့် ရက်ကောင်းများ ဖြစ်ကြ၏။

ရာဟုသားသမီးများအဖို့

နိုဝင်ဘာလ (၁)၊ (၃)၊ (၈)၊ (၁၅)၊ (၁၆)၊ (၂၃)၊ (၂၄) စသော ရက်များသည် အလုပ်အကိုင်အောင်မြင်စေမည့် ရက်ကောင်းများ ဖြစ်ကြ၏။

■ မဟိဒ္ဓိကျော်ခေါင် ■

သည့်တစ်လမှာ ဆောင်ရွက်ပါ

၂၀၁၆ ခုနှစ်၊ နိုဝင်ဘာလအတွက်

နေမျိုးထွင်ခေါင်

၁။ နိုဝင်ဘာလ (၁၀)၊ (၁၄)၊ (၁၉)၊ (၂၄)၊ (၂၉) စသောရက်များသည် “နန္ဒာတီထီ” တွင် ကျရောက်၏။ ထိုရက်များ၌ ဘုရား၊ ဂူ၊ ကျောင်း၊ ဝေရပ်များ ဆောက်လုပ်ခြင်း၊ တံတားများခင်းခြင်း၊ ပျိုးကြဲခြင်း၊ ကောက်စိုက်ခြင်း၊ မြေတူး ဆွဲခြင်း စသော အမှုကိစ္စတို့ကို ပြုလုပ်ဆောင်ရွက်နိုင် ပါသည်။

၂။ နိုဝင်ဘာလ (၁)၊ (၆)၊ (၁၁)၊ (၁၅)၊ (၂၀)၊ (၂၅)၊ (၃၀) စသောရက်များသည် “ဘဒြာတီထီ” တွင် ကျရောက် ၏။ ထိုရက်များ၌ အမည်ပေးကင်ပွန်းတပ်ခြင်း၊ နားထွင်း မင်္ဂလာဆင်ယင်ကျင်းပခြင်း၊ ထိမ်းမြားမင်္ဂလာဆောင်နှင်း ခြင်းတို့ကို ပြုလုပ်နိုင်ပါသည်။

၃။ နိုဝင်ဘာလ (၂)၊ (၇)၊ (၁၂)၊ (၂၁)၊ (၂၆) စသော ရက်များသည် “ဇယာတီထီ” တွင် ကျရောက်၏။ ထိုရက် များ၌ စစ်ချီခြင်း၊ စစ်တက်ခြင်း၊ ကင်းလှည့်ခြင်း၊ ကင်းချခြင်း၊ သစ္စာဆိုခြင်း၊ စုံစမ်းထောက်လှမ်းခြင်း အမှုကိစ္စတို့ကို ဆောင်ရွက်နိုင်ကြပါသည်။

၄။ နိုဝင်ဘာလ (၃)၊ (၈)၊ (၁၃)၊ (၁၇)၊ (၂၂)၊ (၂၇) စသောရက်များသည် “ရိတ္တာတီထီ” တွင် ကျရောက်၏။ ထိုရက်များ၌ ဆေးဖော်ခြင်း၊ ဆေးထိုးခြင်း၊ လက်ဖွဲ့ထိုးခြင်း၊ သိန္နီတင်ခြင်း၊ ပစ္စည်းသိမ်းခြင်း၊ သစ်ပင်ခုတ်ခြင်း၊ လှေကား ထောင်ခြင်း စသောအမှုကိစ္စများ ဆောင်ရွက်နိုင်ပါသည်။

၅။ နိုဝင်ဘာလ (၄)၊ (၅)၊ (၉)၊ (၁၈)၊ (၂၃)၊ (၂၈) စသောရက်များသည် “ပုဏ္ဏာတီထီ” တွင် ကျရောက်၏။ ထိုရက်များ၌ ရတနာပစ္စည်းများ ရောင်းဝယ်ခြင်း၊ ရှင်ပြု ခြင်း၊ ပဉ္စင်းခံခြင်း စသောအမှုကိစ္စများကို ဆောင်ရွက်နိုင် ပါသည်။

၆။ နိုဝင်ဘာလ (၃)၊ (၁၆)၊ (၁၉) ရက်တို့သည် “အမြိတ္တစုတ်” တွင် ကျရောက်လေရာ ထိုရက်၌ မည်မျှပင် မကောင်းကြံ့စေကာမူ မည်သည့်ကိစ္စမဆို ဆောင်ရွက်ရာ၌ အောင်မြင်ပြီးစီးနိုင်ပါသည်။

၇။ နိုဝင်ဘာလ (၂)၊ (၆)၊ (၉)၊ (၁၃)၊ (၁၆)၊ (၂၀)၊ (၂၃)၊ (၂၇)၊ (၃၀) စသောရက်များသည် “ရက်ရာဇာ” တွင် ကျရောက်၏။ ထိုရက်များ၌ လူမှုရေး၊ ဘာသာရေး ကိစ္စအဝဝတို့ကို ဆောင်ရွက်လုပ်ကိုင်ပါက အောင်မြင်ပြီးစီး နိုင်ပါသည်။

ထို့ပြင်တစ်ဝ ကောင်းသောကမ္ဘာမြေခံနှင့် တနင်္လာ၊ ဗုဒ္ဓဟူး၊ ကြာသပတေး၊ သောကြာ၊ ကိတ် အစရှိသော တီထီမြေခံများတွင် အဆောက်အဦဆောက်လုပ်ခြင်း၊ မြေတူးဆွဲခြင်းလုပ်ငန်းတို့ကို လုပ်ကိုင်ဆောင်ရွက်နိုင်ပါသည်။

■ နေမျိုးထွင်ခေါင်

စိုက်ပျိုးရေးရာ သည်လမှာ

၂၀၁၆ ခုနှစ်၊ နိုဝင်ဘာလအတွက်

■ တောကကိုရင်

မိမိတို့နိုင်ငံသည် စိုက်ပျိုးရေးကိုအဓိကထားသော စိုက်ပျိုးရေးနိုင်ငံတစ်နိုင်ငံ ဖြစ်ပေ၏။ စိုက်ပျိုးရေးမှ ရရှိလာသော နိုင်ငံခြားငွေတို့ဖြင့် တိုင်းပြည်ထူထောင် ရေး၊ နိုင်ငံတော်ဖွံ့ဖြိုးရေးလုပ်ငန်းရပ် ကိစ္စအဝဝကို လုပ်ဆောင်လျက်ရှိပေ၏။ ဤ၌ စိုက်ပျိုးရေးကို လုပ်ကိုင်ကြသည့် တောင်သူဦးကြီးများအဖို့ မိမိတို့လုပ်ငန်းခွင်အတွက် အထောက်အကူပြုသည့် လောကီလုပ်ငန်းရပ်များကို သိရှိထားဖို့ လိုပါသည်။ လုံ့လ ဝီရိယကို အခြေတည်၍ လောကီပညာရပ်များနှင့် ပေါင်းစပ်လိုက်သည်ရှိသော် ပဒေ သာမြေကပေါက်လာသည့်အလား ဝေဆာသော အကျိုးတို့ကို ခံစားရလိမ့်မည် ဖြစ်ကြောင်း တင်ပြရင်း...

- ၁။ သီးနှံမျိုးစေ့များ ကြရန်အတွက်
 နိုဝင်ဘာလ (၂)၊ (၃)၊ (၆)၊ (၁၀)၊ (၁၆)၊ (၂၀)၊ (၂၇) စသော ရက်များသည် သီးနှံမျိုးစေ့ကြရန်အတွက် အကောင်းဆုံးရက်များ ဖြစ်ကြပါသည်။
- ၂။ အပွင့်၊ အသီး၊ အနှံ၊ အရွက် အပွင့်များ စိုက်ပျိုးရန်နှင့် ကိုင်းကူးစိုက်ခြင်း၊ နေရာပြောင်းရွှေ့စိုက်ပျိုးခြင်း တို့အတွက်
 နိုဝင်ဘာလ (၂)၊ (၃)၊ (၆)၊ (၁၀)၊ (၁၆)၊ (၁၉)၊ (၂၀)၊ (၂၇) စသောရက်များသည် အပွင့်၊ အသီး၊ အနှံ၊ အရွက်များ စိုက်ပျိုးရန်နှင့် ကိုင်းကူးစိုက်ခြင်း၊ နေရာပြောင်း ရွှေ့စိုက်ခြင်းတို့အတွက် အကောင်းဆုံးရက်များ ဖြစ်ကြပါသည်။
- ၃။ အမြစ်၊ အပင်များ စိုက်ပျိုး ရန်၊ အကိုင်းအခက်များ ခုတ်ရန်အတွက်
 နိုဝင်ဘာလ (၆)၊ (၁၀)၊ (၁၈)၊ (၂၃) စသောရက် များသည် ၃၊ အမြစ်၊ အပင်များ စိုက်ပျိုးရန်နှင့် အကိုင်း အခက်များ ခုတ်ရန်အတွက် အကောင်းဆုံးရက်များ ဖြစ်ကြပါသည်။
- ၄။ ထွန်ယက်ခြင်း၊ ပိုးသတ်ဆေးဖျန်းခြင်း၊ ပေါင်းပင် ချဲ့နှယ်မီးရှို့ခြင်း၊ သီးနှံရိတ်သိမ်းခြင်းနှင့် ၃အမြစ်များ တူးရန်အတွက်
 နိုဝင်ဘာလ (၁)၊ (၂)၊ (၉)၊ (၁၂)၊ (၁၃)၊ (၁၆)၊ (၁၉)၊ (၂၀)၊ (၂၆)၊ (၂၇)၊ (၂၈)၊ (၂၉)၊ (၃၀) စသော ရက်များသည် ထွန်ယက်စိုက်ပျိုးခြင်း၊ ပိုးသတ်ဆေးဖျန်း ခြင်း၊ ပေါင်းပင်ချဲ့နှယ်တို့ကို မီးရှို့ခြင်း၊ သီးနှံရိတ်သိမ်း ခြင်းနှင့် ၃အမြစ်များတူးရန်အတွက် အကောင်းဆုံးရက်များ ဖြစ်ကြပါသည်။

တောကကိုရင်

သည့်လအတွက် ကောင်းသောရက်

၂၀၁၆ ခုနှစ်၊ နိုဝင်ဘာလအတွက်

နွယ်သင်္ကေအောင်

ဟေမန္တ၏ တေးသွားတို့ ချိုမြလွင်စာနေကြပေပြီ။
 ဤကာလဝယ် ပတ်ဝန်းကျင် ရေမြေတောတောင်အဝှမ်းမှာဖြင့် ပေါက်လဲတို့ ငုံ့စိ၍
 အင်ကြင်းတို့မှာလည်း ရဲရဲနီကြလေတော့၏။
 အပူတွေ လျပါး၍ စိုစွတ်မှုတွေ လျော့နည်းသွားသော ဤကဲ့သို့သော ပွင့်လင်းရာသီမျိုး
 ဝယ် မိမိတို့လူသားများသည် ဘဝဝမ်းရေးအတွက်၊ ဘဝလူနေမှုအတွက်လည်းကောင်း ကြီးပမ်း
 ရုန်းကန်နေကြစမြဲ ဖြစ်သည်။ လှုပ်ရှားလုပ်ဆောင်နေကြရစမြဲ ဖြစ်သည်။ ဤတွင် အကြံကောင်း
 လျှင် တစ်ချက်၊ ဉာဏ်ကောင်းလျှင်တစ်သက် ဆိုသလို လောကီရေးရာ ပညာရပ်များအပေါ်
 အခြေပြု၍ လုပ်ဆောင်ကြမည်ဆိုပါမူ အများတကာထက် နာတစ်ဖျားမက သာနိုင်ကြောင်း
 စကားဆိုရင်းဖြင့်...

၁။ **နေအိမ်တိုက်တာဝယ်ဖို့ရာ**
 နိုဝင်ဘာလ (၄)၊ (၁၂)၊ (၁၆)၊ (၂၀)၊ (၂၁)၊
 (၂၃)၊ (၂၈) စသောရက်များသည် နေအိမ်တိုက်တာများ
 ဝယ်ယူဖို့ရာ အကောင်းဆုံးရက်များ ဖြစ်ကြပါသည်။

၂။ **ကား/ယာဉ်စုံစွာ ဝယ်ဖို့ရာ**
 နိုဝင်ဘာလ (၆)၊ (၉)၊ (၁၀)၊ (၁၉)၊ (၂၇)
 စသောရက်များသည် ကားများ၊ ယာဉ်များ ဝယ်ယူဖို့ရာ
 အကောင်းဆုံးရက်များ ဖြစ်ကြပါသည်။

၃။ **မြစ်ပင်လယ်မှာ ငါးဖမ်းဖို့ရာ**
 နိုဝင်ဘာလ (၂)၊ (၉)၊ (၁၀)၊ (၁၉)၊ (၂၀)၊
 (၂၈)၊ (၃၀) စသော ရက်များသည် မြစ်ချောင်းအင်းအိုင်၊

ပင်လယ်တို့၌ ပိုက်ချခြင်း၊ ငါးဖမ်းခြင်းတို့ လုပ်ကိုင်ဆောင်
 ရွက်ရန် အကောင်းဆုံးရက်များ ဖြစ်ကြပါသည်။

၄။ **ရွှေတွင်း/ကျောက်တွင်း တူးဖို့ရာ**
 နိုဝင်ဘာလ (၂)၊ (၉)၊ (၁၂)၊ (၁၆)၊ (၁၉)၊
 (၂၀)၊ (၃၀) စသောရက်များသည် ရွှေတွင်းများ၊ ကျောက်
 တွင်းများ တူးဖော်ဖို့ရာ အကောင်းဆုံးရက်များ ဖြစ်ကြ
 ပါသည်။

၅။ **ယှဉ်ဖြိုင်ကိစ္စ ဆောင်ရွက်ရာ**
 နိုဝင်ဘာလ (၆)၊ (၁၂)၊ (၁၃)၊ (၁၆)၊ (၂၀)၊
 (၂၆)၊ (၂၈) စသောရက်များသည် ယှဉ်ဖြိုင်ကိစ္စများ
 ဆောင်ရွက်ဖို့ရာ အကောင်းဆုံးရက်များ ဖြစ်ကြပါသည်။

၆။ ကျောင်း/အိမ်ဂေဟာဆောက်ဖို့ရာ
နိုဝင်ဘာလ (၂)၊ (၄)၊ (၉)၊ (၁၀)၊ (၁၂)၊ (၁၃)၊
(၁၆)၊ (၁၉)၊ (၂၀)၊ (၂၄)၊ (၂၆)၊ (၂၇)၊ (၃၀) စသော
ရက်များသည် ကျောင်းများ၊ အိမ်ဂေဟာများ ဆောက်လုပ်
ဖို့ရာ အကောင်းဆုံးရက်များ ဖြစ်ကြပါသည်။

၇။ ပဉ္စင်းခံရာ၊ ရှင်ပြုနားသရာ
နိုဝင်ဘာလ (၆)၊ (၉)၊ (၁၂)၊ (၁၄)၊ (၁၉)၊
(၂၀)၊ (၂၆)၊ (၃၀) စသော ရက်များသည် ပဉ္စင်းခံခြင်း၊
ရှင်ပြုခြင်း၊ နားသခြင်း စသော မင်္ဂလာကိစ္စများဆောင်
ရွက်ဖို့ရာ အကောင်းဆုံးရက်များ ဖြစ်ကြပါသည်။

၈။ အိမ်ပြောင်းရွှေ့ရာ၊ အိမ်သစ်တက်ရာ
နိုဝင်ဘာလ (၂)၊ (၃)၊ (၆)၊ (၁၂)၊ (၁၆)၊ (၂၄)၊
(၂၈)၊ (၃၀) စသောရက်များသည် အိမ်ပြောင်းရွှေ့ခြင်း၊
အိမ်သစ်ဆောက်ခြင်းတို့ ပြုလုပ်ရန် အကောင်းဆုံးရက်များ
ဖြစ်ကြပါသည်။

၉။ အမည်ပေးရာ၊ ဆိုင်းဘုတ်တင်ရာ
နိုဝင်ဘာလ (၂)၊ (၃)၊ (၆)၊ (၁၀)၊ (၁၆)၊ (၁၉)၊
(၂၀) စသောရက်များသည် အမည်ပေးခြင်း၊ ဆိုင်းဘုတ်
တင်ခြင်းတို့ ပြုလုပ်ရန် အကောင်းဆုံးရက်များ ဖြစ်ကြပါ
သည်။

၁၀။ လက်ထပ်မင်္ဂလာ ကျင်းပရာ
နိုဝင်ဘာလ (၄)၊ (၆)၊ (၁၂)၊ (၁၆)၊ (၂၃)၊
(၂၆)၊ (၂၇) စသောရက်များသည် လက်ထပ်မင်္ဂလာ
ကျင်းပရန် အကောင်းဆုံးရက်များ ဖြစ်ကြပါသည်။

၁၁။ ခရီးသွားလာ ကောင်းဖို့ရာ
နိုဝင်ဘာလ (၃)၊ (၆)၊ (၉)၊ (၁၀)၊ (၁၆)၊ (၂၀)၊
(၂၇) စသောရက်များသည် ခရီးသွားလာခြင်းကိစ္စအတွက်
အကောင်းဆုံးရက်များ ဖြစ်ကြပါသည်။

၁၂။ လယ်ထွန်မင်္ဂလာပြုဖို့ရာ
နိုဝင်ဘာလ (၂)၊ (၃)၊ (၆)၊ (၁၀)၊ (၁၆)၊ (၁၉)၊
(၂၀)၊ (၂၇) စသောရက်များသည် လယ်ထွန်မင်္ဂလာပြု
လုပ်ဖို့ရာ အကောင်းဆုံးရက်များ ဖြစ်ကြပါသည်။

၁၃။ ရောင်းပန်းဝယ်ပန်း ပွင့်ဖို့ရာ
နိုဝင်ဘာလ (၂)၊ (၃)၊ (၆)၊ (၁၀)၊ (၁၆)၊ (၁၉)၊
(၂၀)၊ (၂၇) စသောရက်များသည် အရောင်းအဝယ်ကိစ္စ
များဆောင်ရွက်ရန် အကောင်းဆုံးရက်များ ဖြစ်ကြပါသည်။

၁၄။ သီးနှံမျိုးစေ့ကြဲဖို့ရာ
နိုဝင်ဘာလ (၂)၊ (၃)၊ (၆)၊ (၁၀)၊ (၁၆)၊ (၂၀)၊
(၂၇) စသောရက်များသည် လယ်ယာ၊ တောင်ယာ၊
ဥယျာဉ်ခြံမြေများ၌ သီးနှံမျိုးစေ့များ ကြဲချစိုက်ပျိုးဖို့ရာ
အကောင်းဆုံးရက်များ ဖြစ်ကြပါသည်။

၁၅။ ရေတွင်းရေကန် တူးဖို့ရာ
နိုဝင်ဘာလ (၂)၊ (၃)၊ (၆)၊ (၁၀)၊ (၁၂)၊ (၁၃)၊
(၁၄)၊ (၁၆)၊ (၁၉)၊ (၂၀)၊ (၂၆)၊ (၂၇)၊ (၃၀) စသော
ရက်များသည် ရေတွင်းရေကန်များတူးဖော်ဖို့ရာ အကောင်း
ဆုံးရက်များ ဖြစ်ကြပါသည်။

၁၆။ ပညာစတင်သင်ကြားလျှင်
နိုဝင်ဘာလ (၃)၊ (၆)၊ (၉)၊ (၁၀)၊ (၁၂)၊ (၁၃)၊
(၂၂)၊ (၂၅)၊ (၃၀) စသောရက်များသည် အတတ်ပညာ
များကို စတင်သင်ကြားရန် အကောင်းဆုံးရက်များ ဖြစ်
ကြပါသည်။

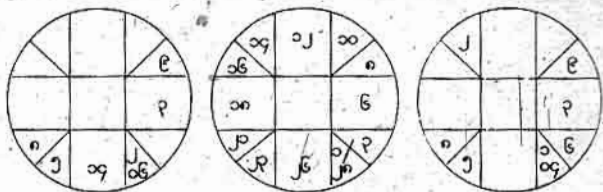
၁၇။ မင်္ဂလာအခါပေးဖို့ရာ
နိုဝင်ဘာလ (၂)၊ (၃)၊ (၄)၊ (၅)၊ (၆)၊ (၇)၊
(၁၀)၊ (၁၁)၊ (၁၃)၊ (၁၄)၊ (၁၆)၊ (၁၇)၊ (၁၈)၊ (၂၀)၊
(၂၁)၊ (၂၂)၊ (၂၃)၊ (၂၅)၊ (၂၇)၊ (၂၈)၊ (၂၉)၊ (၃၀)
စသောရက်များသည် မင်္ဂလာအခါပေးရန် သင့်လျော်
ကောင်းမွန်သော ရက်များ ဖြစ်ကြပါသည်။

■ နွယ်သာကီအောင်

ကျော်ပြန်ပုဂ္ဂိုလ်: ပြက္ခဒိန်

၁၃၇၇-ခုနှစ်၊ တန်ဆောင်မုန်းလ - နတ်တော်လ
2016 NOVEMBER

အင်္ဂါ	1	၂	
Tuesday			
ဗုဒ္ဓဟူး	2	၃	ရက်ရာဇာ
Wednesday			
ကြာသပတေး	3	၄	အပြိတ္တုစုတ်ရက်
Thursday			
သောကြာ	4	၅	18 ၄
Friday			
စနေ	5	၆	19 ၅
Saturday			အပြိတ္တုစုတ်ရက်
တနင်္ဂနွေ	6	၇	20 ၆
Sunday			ရက်ရာဇာ
တနင်္လာ	7	၈	21 ၇
Monday			
အင်္ဂါ	8	၉	22 ၈
Tuesday			
ဗုဒ္ဓဟူး	9	၁၀	23 ၉
Wednesday			ရက်ရာဇာ
ကြာသပတေး	10	၁၁	24 ၁၀
Thursday			အပျိုးသားနေ့
သောကြာ	11	၁၂	25 ၁၁
Friday			
စနေ	12	၁၃	26 ၁၂
Saturday			
တနင်္ဂနွေ	13	၁၄	27 ၁၃
Sunday			ရက်ရာဇာ
တနင်္လာ	14	၁၅	28 ၁၄
Monday			တန်ဆောင်မုန်းလပြည့်
အင်္ဂါ	15	၁	29 ၁၅
Tuesday			တန်ဆောင်မုန်းလကွယ်
ဗုဒ္ဓဟူး	16	၂	30 ၁
Wednesday			ရက်ရာဇာ
ကြာသပတေး	17	၃	
Thursday			ပဟာရက်ကြမ်း

၁. ၁၁. ၂၀၁၆ စန်းပြောင်းရက်စွဲ ၁၆. ၁၁. ၂၀၁၆

၂၀၁၆ ခုနှစ်၊ နိုဝင်ဘာလအတွင်း ဂြိုဟ်ပြောင်းချိန်

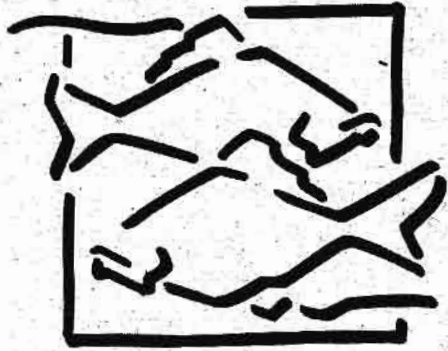
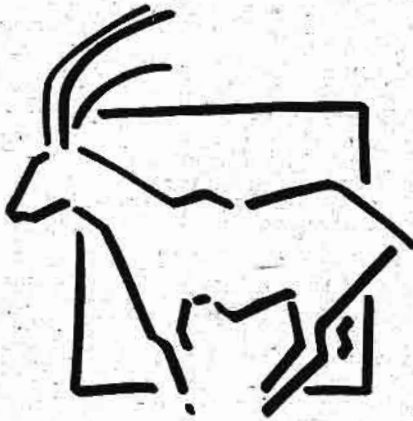
- တနင်္ဂနွေသည် - ၁၆. ၁၁. ၂၀၁၆ ဗုဒ္ဓဟူးနေ့ နံနက် ၇ နာရီ ၃ မိနစ်တွင် ဗြိစ္ဆာရာသီသို့ ပြောင်းသည်။
- အင်္ဂါသည် - ၁. ၁၁. ၂၀၁၆ အင်္ဂါနေ့ နံနက် ၉ နာရီ ၀ မိနစ်တွင် မကာရရာသီသို့ ပြောင်းသည်။
- ဗုဒ္ဓဟူးသည် - ၉. ၁၁. ၂၀၁၆ တနင်္လာနေ့ မွန်းတည့် ၁၂ နာရီ ၄၅ မိနစ်တွင် ဓနုရာသီသို့ ပြောင်းသည်။
- ဗုဒ္ဓဟူးသည် - ၂၈. ၁၁. ၂၀၁၆ တနင်္လာနေ့ ည ၁၀ နာရီ ၅၅ မိနစ်တွင် ဓနုရာသီသို့ ပြောင်းသည်။
- သောကြာသည် - ၇. ၁၁. ၂၀၁၆ တနင်္လာနေ့ မွန်းတည့် ၁၂ နာရီ ၄၅ မိနစ်တွင် ဓနုရာသီသို့ ပြောင်းသည်။

၂၀၁၆ ခုနှစ်အတွက် ဓနုသိဒ္ဓိဒ္ဓိကွတ်နှင့် စန်းယုတ်ချိန်

- (၈. ၁၁. ၂၀၁၆)အင်္ဂါနေ့ နံနက် ၅ နာရီ ၁၃ မိနစ် ၅၄ စက္ကန့်။
- (၃. ၁၁. ၂၀၁၆)ရက်၊ (၁၆. ၁၁. ၂၀၁၆)ရက်နှင့် (၁၉. ၁၁. ၂၀၁၆)ရက်တို့သည် အပြိတ္တုစုတ်ကျ၍ အကောင်းဆုံးရက်များ ဖြစ်သည်။

အပြိတ္တုစုတ်ရက်မှာ လုပ်ဆောင်စရာ

တနင်္ဂနွေသားသမီးသည် မြောက်အရပ်တွင် ပုန်းညက်ပင်စိုက်ပါ။
 တနင်္လာသားသမီးသည် အရှေ့မြောက်အရပ်တွင် ခရေပင်စိုက်ပါ။
 အင်္ဂါသားသမီးသည် အရှေ့အရပ်တွင် သရဖီပင် စိုက်ပါ။
 ဗုဒ္ဓဟူးသားသမီးသည် အရှေ့တောင်အရပ်တွင် ကွမ်းသီးပင်စိုက်ပါ။
 ကြာသပတေးသားသမီးသည် အနောက်တောင်အရပ်တွင် ဒန်းပင် စိုက်ပါ။
 သောကြာသားသမီးသည် အနောက်မြောက်အရပ်တွင် အုန်းပင်စိုက်ပါ။
 စနေသားသမီးသည် တောင်အရပ်တွင် ကံ့ကော်ပင် စိုက်ပါ။

၂၀၁၆ မျောက်နှစ် ၁၂ လရာသီပွားများအတွက် တစ်လချင်းစီအဟော

အောက်တိုဘာလ

• ဦးတိုး(တက္ကသိုလ်)

ဤအဟောများကို ထိုင်းနိုင်ငံမှ နက္ခတ္တဆရာကြီး ခါသာချင်နာဘန်ချွန် ဟောကြားထားသည်ကို ဘာသာပြန်ဆိုထားခြင်း ဖြစ်ပါသည်။ ၁၂ လရာသီပွားများ၏ မွေးပွားသည့် ကာလအပိုင်းအခြားသည် အနောက်တိုင်းနှင့် မတူပါ။ မွေးလ၊ မွေးရက်ကို ရှာ၍ အဟောများကို ကြည့်ရှုစေလိုပါသည်။

မကာရ ရာသီပွား (ဆိတ်ရပ်)

ဇန်နဝါရီလ ၁၄ ရက် မှ ဖေဖော်ဝါရီလ ၁၃ ရက်

သင်၏ ထူးခြားစွာ ဆောင်ရွက်နိုင်မှုကြောင့် သူ့ငွေ၏ အနှစ်သက်ဆုံးလူ ဖြစ်လာပေလိမ့်မည်။ ယခုလတွင် ငွေ

အမြောက်အမြား ဝင်လာလိမ့်မည်။ ဤသို့ဖြစ်ပေါ်လာခြင်းမှာ သင်ကိုယ်တိုင်၏ ငွေလုံ့လ၊ ဝီရိယကြောင့်ပင် ဖြစ်ပေလိမ့်မည်။ ကံကြမ္မာပေါ်တွင် မှီခိုမနေပါနှင့်။ လင်မယားရန်ဖြစ်နေကြသူများသည် တစ်ဦးနှင့်တစ်ဦး နားလည်မှုရှိလာကြမည်ဖြစ်သည်။

ကံရာသီဖွား (ရေထမ်းယောက်ျားရုပ်)

ဗေဇော်ဝါရီလ ၁၄ ရက် မှ မတ်လ ၁၃ ရက်

လုပ်ငန်းခွင်မှ အသေးအဖွဲ့ကိစ္စရပ်များအတွက် ခေါင်းခဲစရာဖြစ်လာမည်။ ထို့ကြောင့် သင့်အနေဖြင့် စိတ်ရှည်သည်းခံဖို့ လိုပေလိမ့်မည်။ အခြားသူများ၏ ငွေရေးကြေးရေးတွင် ကိုယ်နှင့်မဆိုင်ဘဲ ဝင်ရောက်စွက်ဖက်မိတတ်သဖြင့် သင်ကိုယ်တိုင် နုကွဲတွေ့ရတတ်သည်။

မိန်ရာသီဖွား (ငါးနှစ်ကောင်ရုပ်)

မတ်လ ၁၄ ရက် မှ ပြီလ ၁၄ ရက်

သင်၏ အုပ်ချုပ်သူမှ သင့်အား ချီးကျူးဂုဏ်ပြုပေးမည်ဖြစ်၍ အများ၏ မျက်နှာသာပေးခြင်း ခံရလိမ့်မည်။ ဆက်တိုက်ဆိုသလို ဝင်ငွေကလေးများ ရှိနေပေလိမ့်မည်။ ချစ်သူရည်းစားများအနေဖြင့် ခရီးသွားနေရသလို ပျော်ရွှင်ချမ်းမြေ့မှုရှိနေမည်။

မိဿရာသီဖွား (သိုးထီးရုပ်)

ပြီလ ၁၅ ရက် မှ မေလ ၁၄ ရက်

ယခုလတွင် ငွေကုန်ကြေးကျ များနေပါလိမ့်မည်။ အထူးသဖြင့် လက်ဆောင်ပေးနေရ၍လည်းကောင်း၊ ပြုပြင်နေရ၍လည်းကောင်း ဖြစ်မည်။ အခြားသူများကို ငွေမချေးလိုက်ပါနှင့်။ ရေရှည်ခေါင်းကိုက်နေရမည်ကိစ္စ ဖြစ်လာပေလိမ့်

မည်။ လုပ်ငန်းခွင်တွင် မောပန်းနေရမည်။ သင်၏ ချစ်မေတ္တာရေးဘဝတွင် အငြင်းအခုံများဖြင့် ကသီလင်တ ဗျာများနေရတတ်သည်။

ပြီဿရာသီဖွား (နွားလားဥဿရုပ်)

မေလ ၁၅ ရက် မှ ဇွန်လ ၁၄ ရက်

သင်၏အလုပ်သည် ခက်ခဲကြမ်းတမ်းမည်ဖြစ်ပြီး သင်၏ ကြိုးပမ်းအားထုတ်မှုများကိုလည်း အသိအမှတ်မပြုဘဲ လျစ်လျူရှုခြင်းခံရမည်။ အပြောင်းအလဲဖြစ်လာစေရန် ဦးတည်နေပြီး သင့်တွင် သူဌေးအသစ်များ ရိုလာပါလိမ့်မည်။ အချေအတင်ငြင်းခုံမှုများကို ရှောင်ရှားပါ။ ချစ်သူရှိနေကြပြီး သူများအနေဖြင့် မနာလိုဝန်တို့မှုကို ရှောင်ရှား၍ ကိုယ့်ချစ်ရသူနှင့် ထေ့လုံး၊ ငေါ့လုံးများ မပြောရန် ဆင်ခြင်ပါ။

မေထုန်ရာသီဖွား (အမြှာရုပ်)

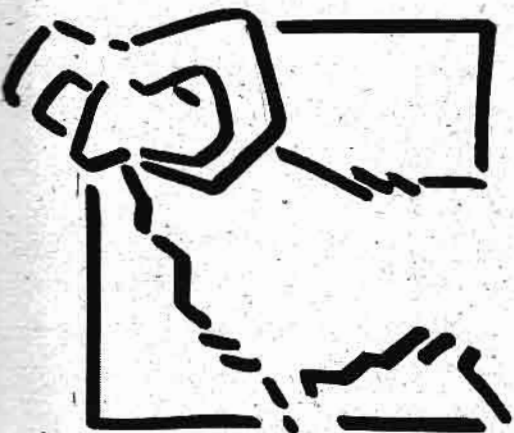
ဇွန်လ ၁၅ ရက် မှ ဇူလိုင်လ ၁၅ ရက်

သင်လုပ်ကိုင်နေရသည့် အလုပ်သည် ကောင်းမွန်စွာ တည်ငြိမ်မှုရှိပါသည်။ သင့်သူဌေးများမှ သင်၏အရည်အချင်းကိုသိမြင်၍ ဆုလဒ်များ ချပေးလိမ့်မည်။ သင်၏ အကြံဉာဏ်များကို တင်ပြရမည့် အချိန်အခါကောင်းဖြစ်သည်။ တစ်ဖက်သတ်ချစ်နေရသူများ ယောင်လည်လည် ဖြစ်နေဦးမည်။ ချစ်ကျွမ်းဝင်ပြီးသူများ တစ်ဦးနှင့်တစ်ဦး ပိုမိုနီးကပ်နေကြရပေလိမ့်မည်။

ကရကင်္ဂရာသီဖွား (ပုစွန်လုံးရုပ်)

ဇူလိုင်လ ၁၆ ရက် မှ ဩဂုတ်လ ၁၆ ရက်

ငွေလွယ်လွယ်ဝင်၍ ပိုက်ဆံအများအပြား သုံးစွဲနေရမည်။ အထူးသဖြင့် သင်၏ မော်တော်ကား စသည့် ယာဉ်များအပေါ်တွင် ဖြစ်လိမ့်မည်။ တစ်ကိုယ်တည်းသမားများနှင့် ချစ်သူရှိပြီးသူများပါ အချစ်ရေးရှုပ်ထွေးနေတတ်သည်။ အကြောင်းရင်းမှာ ချစ်စရာကောင်းသူ အများအပြားကို ဆွဲဆောင်တတ်သောကြောင့် ဖြစ်ပေမည်။

သိဟ်ရာသီပွား (ခြင်္သေ့ရုပ်)

ဩဂုတ်လ ၁၇ ရက် မှ စက်တင်ဘာလ ၁၅ ရက်

သင့်အား ခက်ခဲသောအလုပ်တစ်ခုကို စေခိုင်း၍ စမ်းသပ်ခြင်းခံရမည်။ တစ်စုံတစ်ရာ စတင်ပြုလုပ်ရန် ကောင်းသော အခွင့်အရေးတစ်ရပ် ဖြစ်သည်။ ယခုလနှောင်းပိုင်း လောက်တွင် သင့်အနေဖြင့် ဒုက္ခတွေ့ရတတ်သော်လည်း သင့်ထက် အသက်ကြီးသူထံမှ အကူအညီအကြံဉာဏ်ယူ၍ ဖြေရှင်းနိုင်ပါလိမ့်မည်။ သင်၏ ငွေရေးကြေးရေးဆိုင်ရာ ဘဝတွင် သောကများစရာ ရှိနေဦးမည်။

ကန်ရာသီပွား (အပျိုစင်ရုပ်)

စက်တင်ဘာလ ၁၆ ရက်မှ အောက်တိုဘာလ ၁၆ ရက်

လက်မလည်နိုင်ရလောက်အောင် အလုပ်များ တစ်ပုံကြီးရှိနေမည် ဖြစ်သော်လည်း ကူညီပေးမည့်သူများကို ရှာရခက်နေလိမ့်မည်။ ကိုယ့်ဘာသာကိုယ် အားကိုးခြင်းသည် အလုံခြုံဆုံးဖြစ်ပေမည်။ ငွေအလုံးအရင်းရှိဖို့ ပုံစံကောင်းဝင်လာပါပြီ။ နားလည်မှုလွဲ၍ ချစ်ရေးချစ်ရာကိစ္စ မတည်မငြိမ် ရှိလိမ့်မည်။

တူရာသီပွား (ချိန်ခွင်ရုပ်)

အောက်တိုဘာလ ၁၇ ရက် မှ နိုဝင်ဘာလ ၁၅ ရက်

တစ်စုံတစ်ဦး၏ အပနာပပြောစကားများကြောင့် အရှုပ်အထွေးဖြစ်လာလိမ့်မည်။ အကယ်၍ စီးပွားရေးလုပ်ငန်းတွင် မဖြေရှင်းနိုင်လျှင် သင့်အထက်အရာရှိများအား ချဉ်းကပ်၍ အကြံဉာဏ်တောင်းယူပါ။ လုပ်ငန်းခွင်၌ ဖိအားပေးခြင်းခံနေရသူများအတွက် သတင်းကောင်းများကို လက်ခံရရှိမည်။ အချစ်ရေးတွင် စတင်တင်ချင်း ဆိုးသော်လည်း အဆုံးသတ်တွင် ကောင်းမွန်လိမ့်မည်။

မြိစ္ဆာရာသီပွား (ကင်းမြီးကောက်ရုပ်)

နိုဝင်ဘာလ ၁၆ ရက် မှ ဒီဇင်ဘာလ ၁၄ ရက်

လုပ်ငန်းခွင်၌ မဆုံးဖြတ်နိုင်မှုနှင့် ပြောင်းလဲမှုအကြား

သင့်အနေဖြင့် ဆုပ်လည်းစူး၊ စားလည်းရှူး ဖြစ်သကဲ့သို့ အကျပ်ရိုက်နေလိမ့်မည်။ အသေးအဖွဲ့ ကုန်ကျငွေများရှိ၍ မထောင်းတာဟု ထင်မြင်ရသော်လည်း အားလုံးစုလိုက်လျှင် သုံးစွဲရငွေတစ်ပုံကြီး ဖြစ်လာလိမ့်မည်။ တစ်ကိုယ်တည်းသမားများအနေဖြင့် သူငယ်ချင်းများ၏ အကြားမှ သင့်တော်သူနှင့် တွေ့ရလိမ့်မည်။

ဓနရာသီပွား (လေးစွဲယောက်ျားရုပ်)

ဒီဇင်ဘာလ ၁၅ ရက် မှ ဇန်နဝါရီလ ၁၃ ရက်

လုပ်ငန်းခွင်တွင် စနစ်သစ်တစ်ရပ် ထည့်သွင်းလိုက်၍ ရှုပ်ထွေးသွားပေလိမ့်မည်။ သို့သော်လည်း မကြာမီ အရာရာသည် အဆင်ပြေသွားပါလိမ့်မည်။ သင့်တွင် အပိုဝင်ငွေ ရှိနေသော်ငြားလည်း လကုန်ပိုင်းတွင် ငွေပြတ်နေမည်ဖြစ်သည်။ တစ်ကိုယ်တည်းသမားများ တစ်စုံတစ်ဦးအား အသေအချာတွေ့ရပါလိမ့်မည်။ ချစ်သူများ အကြီးအကျယ် စကားများကြရပါလိမ့်မည်။

ဦးတိုး (တက္ကသိုလ်)

Reference:

BKK Post, Khatha Chinnabanchorn ၏ Here's what awaits in 2016.

www.burmeseclassic.com

ကမ္ဘာ့ရှင်ဘုရင် မဟာပထမံအောင်မင်းခေါင်၏ ဖြစ်ရပ်ဆန်းများ (၂)

နွှာမင်းခေါင်

ပုပ္ဖားဆိုတောင်ညိုမြတ်ဆီက ကမ္ဘာ့ရှင်ဘုရင် မဟာပထမံအောင်မင်းခေါင်

ပုပ္ဖားဆိုတောင်ညိုမြတ်ဆီက
အောင်မင်းခေါင် ဘိုးတော်တအော့
မ...ပါလိမ့်...မြန်ပြည်မှာ
သာသနာရောင်ဝါ လင်းပါလို့
ကပ်ဆိုကိုကျော်
မြတ်ဘိုးတော်နိုင်ငံလှည့်တယ်
အေးပြီကွဲလေး...။

ကမ္ဘာ့ရှင်ဘုရင်ဘွဲ့ခံ ပထမံဘိုးမင်းခေါင်သည် ပုပ္ဖား
တောင်မြတ်သို့ ၁၃၁၀ ပြည့်နှစ်ဝန်းကျင်တွင် ရောက်ရှိခဲ့သည်။
ဘိုးတော်အောင်မင်းခေါင်သည် ပုပ္ဖားတောင်မြတ်အား ဓာတ်
ပန္နက်စခန်းအဖြစ် သတ်မှတ်လျက် မိမိ၏မနောပဏီမိ
ဆုတောင်းအရ သစ္စာပါရမီ၊ အဓိဋ္ဌာန်ပါရမီ၊ ဝီရိယပါရမီ
စသော အလီလီသောပါရမီ ပြီးမြောက်အောင်မြင်စေရန် ကြံ
ရောက်ဖြည့်ဆည်း ကျင့်ကြံအားထုတ်ခဲ့လေသည်။

ဘိုးမင်းခေါင်သည် ပုပ္ဖားတောင်မှနေ၍ အလုံးစုံသော
ဝိဇ္ဇာအကျင့်စခန်း ပါရမီလမ်းကိုပြီးမြောက်၍ ၁၃၁၄ ခုနှစ်၊
တော်သလင်းလပြည့်ကျော် ၂ ရက် ည နေ ၄း၁၅ နာရီခန့်၌
အပြီးပိုင် ထွက်ရပ်လမ်းသို့ ကြွမြန်းတော်မူလေ၏။

ဗျာဒိတ်တော်အရ တောင်ထူးတောင်မြတ် တောင်ကလပ်

အဘမင်းခေါင်သာသနာပြုခဲ့သော ပုပ္ဖားတောင်သည်
ဘုရားဗျာဒိတ်တော်အရ တောင်ထူးတောင်မြတ်ဖြစ်သည်။

ဘိုးတော်မင်းဖြူခွင်း သက္ကရာဇ် ၁၂၃ ခု သက်တော်
အားဖြင့် ၅၅ နှစ်၊ ဝါတော်အားဖြင့် ၂၀ လောက်၌ ဝေါတမ

ဘုရားရှင်သည် သားဝတ္တီပြည် ဝေတဝန်ကျောင်းတော်မှ
ယူနေရာ ၃၀၀ ကွာဝေးသော အရှင်ပုဏ္ဏ၏ မွေးရပ်ချက်
ကြွေဇာတိမြေဖြစ်သော သုနာပရန္တတိုင်း (ယခုလယ်ကိုင်း
ကျောင်းတော်ရာ) သုပ္ပားဒကသသင်္ဘောဆိပ် ဝဏ္ဏိဂါမ
ကျောင်းတော်သို့ အလှူခံကြွတော်မူသည်။

ယင်းဌာန၌ ခုနစ်ရက်ခန့် သီတင်းသုံးတော်မူပြီးလျှင်
တစ်နေ့သောအခါ အရှင်အာနန္ဒာမထေရ်ကို နောက်တော်
ပါပြုလျက် ပြည်ဖိုးဦးတောင်ထိပ်သို့ ကြွရောက်တော်မူ၏။
ထိုအခါ၌ သမုဒ္ဒရာရေပြင်တွင် နွားချေးခြောက်မောလာသဖြင့်
ပွေးငယ်တစ်ကောင်သည် နှုတ်သီးဖြင့် မြေကိုကော်၍ ဘုရား
ရှင်အား လှူဒါန်းတော်မူ၏။ ဘုရားရှင်သည် ယင်းနိမိတ်
နှစ်ပါးကို မြင်တွေ့၍ ပြုံးတော်မူလျှင် ညီတော်အာနန္ဒာက
သိခွင့်ကိုလျှောက်ထား၍ ထိုအခါ ဘုရားရှင်သည် နိမိတ်
ငါးပါးအား ဗျာဒိတ်စကားချွေလေ၏။

“ငါဘုရား ပရိနိဗ္ဗာန်ဝင်စံတော်မူပြီးနောက် သက္ကရာဇ်
၁၀၁ နှစ်သို့ ရောက်သော် -

- (၁) မြေကြီးငလျင် ပြင်းထန်စွာလှုပ်လတ္တံ့၊
- (၂) ဤဖိုးဦးတောင်အရပ်၌ အင်းကြီးဖြစ်ပေါ်လတ္တံ့၊
- (၃) စမုံဖြစ်လတ္တံ့၊
- (၄) သရေခေတ္တရာပြည် တည်ထောင်ရာအရပ်၌
ပင်လယ်သမုဒ္ဒရာရေ ခန်းခြောက်လတ္တံ့၊
- (၅) ပုပ္ဖားတောင်မြေမှာ ဝန်စုန်ပေါ်လတ္တံ့။”

ဟူ၍ ဗျာဒိတ်စကား မိန့်ကြားလေသည်။

ဘုရားရှင်၏ ဗျာဒိတ်တော်အရ ဘုရားရှင် ပရိနိဗ္ဗာန်စံ
ဝင်ပြီးနောက် သာသနာတော်သက္ကရာဇ် ၁၀၁ နှစ်မှ စတင်
ထွက်ပေါ်လာသော ပုပ္ဖားတောင်ခြေသည် ယနေ့ သာသနာ

**ထူးခြားသည်တောင် ကိုးတောင်၊ ပလ္လင် ကိုးခု၊ ကုန်းကိုးကုန်း၊
အိုင်ကိုးအိုင်**

ပုပ္ဖားတောင်မကြီးအား ဝန်းရံလျက်ရှိသော အဓိက
တောင်မှာ တောင်ကိုးလုံးဖြစ်၍ အခြားအမည်မသိသော
တောင်များ မြောက်များစွာ တည်ရှိနေခြင်းကလည်း ထူးခြား
နေ၏။

အမှန်တကယ်မှာမူ ဝန်းရံလျက်ရှိသော တောင်များ
မှာ ၆၀ ကျော်ခန့်ရှိ သည်ဟု ပုဂံရာဇဝင်၌ ဆိုထားသည်။
အချို့သော အမှတ်အသားအရမူ တောင်ရံပေါင်း ၉၀ နှင့်
၁၀၀ ဝန်းကျင်ခန့်ရှိသည်ဆို၏။

နဝင်းအရ ထူးခြားသည့် တောင်ကိုးလုံးမှာ အောက်ပါ
အတိုင်း ဖြစ်ပါသည်။

- (၁) တောင်ပုတောင်၊ (၂) တောင်လှတောင်၊ (၃) ရွှေတွင်းတောင်၊ (၄) ငွေတွင်းတောင်၊ (၅) မြောက်နားတောင်၊
- (၆) အလယ်တောင်၊ (၇) တောင်နားတောင်၊ (၈) မြက်
သောက်တောင်၊ (၉) ရသေ့တောင်တို့ ဖြစ်ကြ၏။ ယင်းတို့မှာ
ပုပ္ဖားတောင်အား ဝန်းရံထားသည့် အောင်မြေကိုးတောင်ဖြစ်၏။

ပလ္လင်ကိုးဌာန၊ ကုန်းကိုးကုန်း၊ အိုင်ကိုးအိုင် အစရှိ
သော ဂန္ထီရဆန်သော နေရာများနှင့် ကန်ကိုးကန် အံ့ဖွယ်ကိုး
ပါးတို့ တည်ရှိနေပါသည်။

၎င်းအပြင် ပုပ္ဖားရေထွက် ၉၉ ဟူ၍ အစဉ်အလာ
ဆိုစကားရှိခဲ့၏။ အဘအောင်မင်းခေါင် အရှင်သည် ပုပ္ဖား
တောင်ခေါင်းတုံးအား သျှောင်ထုံးစဉ်ကာလ သာသနာ
ပြုနေထိုင် သီတင်းသုံးခဲ့စဉ်ကာလ (ထွက်တောမူခင်) တစ်
လျှောက်လုံး သံသရာမှ တော်စပ်ပတ်သက်ခဲ့ကြရသော ဘဝ
ပဋ္ဌာန်းသွေးဆက် သားဆက်ပါရမီရှင် ခုနစ်ရက်သားသမီး
အပေါင်းတို့အား ပါရမီအနုအရင်ကိုလိုက်၍ ဝိဇ္ဇာမယ ဝိဇ္ဇာ
သိဒ္ဓိအဖုံဖုံ၊ သိဒ္ဓိအစုံစုံအား အခါအားလျော်စွာ အကြောင်း
အကျိုးကို ပြသတော်မူခဲ့လေသတည်း။

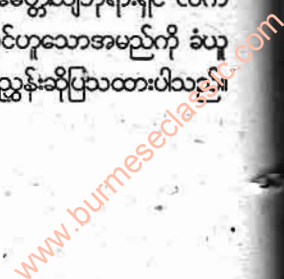
မြို့ခိုးရစ်မှောင် နဂါးရစ်တောင် မင်းခေါင်လျှောက်၍လာလတ္တံ့။

မြို့ခိုးရစ်မှောင် နဂါးရစ်တောင်
မင်းခေါင်လျှောက်၍ လာလတ္တံ့။
မင်းခေါင်ဝိဇ္ဇာ လျှောက်၍လာ

ပြည်ရွာတိုင်းကား သာလတ္တံ့၊
မင်းခေါင်ဝိဇ္ဇာ ရောက်သောခါလျှင်
စကြာတံခါး ပွင့်လတ္တံ့၊
စကြာပွင့်စဉ် ကုန်းမြေပြင်
ရေယာဉ်ထမ်းပိုး လွှမ်းမိုးလတ္တံ့၊
အညစ်သမား လူဗာလ ရေမှာနှစ်၍ဆုံးလတ္တံ့၊
စောင်ချမ်းနှစ်လို ဘူးတောင်းပေါ်
ထိုရောအခါ ဖြစ်လတ္တံ့၊
ဝိဇ္ဇာစစ်သည်
အပြန်ပြန်လှည့်၍ ထွက်လတ္တံ့၊
စကြာလက်နက် ဆောင်ယူလျက်
မင်းထက်ကျောက်ဖျာ ပိုလတ္တံ့၊
စကြာလက်နက် မင်းထက်ကျောက်ဖျာ
ရောက်သောခါလျှင်
အာကာခရီး မြင်းယာဉ်စီး၍
ထီးတစ်ရာဝင် စကြာရှင်သည်
ဆောလျင်မကြာ ရောက်လတ္တံ့။
နဂါးရစ်တောင်သည် မန္တလေးတောင်ကို ခေါ်ဝေါ်
ခဲ့ကြခြင်း ဖြစ်သည်။

ငါးမည်ရ တောင်ထူးတောင်မြတ်

မန္တလေးတောင်တော်မြတ်သည် ကကုသန်ဘုရားရှင်
လက်ထက်တော်က “ဝေလာမပူရတောင်”ဟူ၍ အမည်
တွင်ခဲ့၏။ ကောဏာဂုံဘုရားရှင်လက်ထက်တော်က “ဝါဒဿ
ပူရတောင်”ဟု အမည်တွင်ခဲ့၏။ ကဿပဘုရားရှင် လက်
ထက်တော်က “မဟာသုဒဿနတောင်”ဟု အမည်တွင်ခဲ့၏။
ဂေါတမဘုရားရှင် လက်ထက်တော်၌ “ဝေဘူလတောင်၊ နဂါး
ရစ်တောင်”ဟူ၍လည်းကောင်း၊ “မင်းကလောတောင်”ဟူ
၍လည်းကောင်း၊ “နေထွက်တောင်”ဟူ၍လည်းကောင်း၊
“မန္တလေးတောင်”ဟူ၍လည်းကောင်း ငါးမည်ရသော ဘွဲ့ထူး
အား ရရှိခဲ့ယူထားသည့် တောင်ထူးတောင်မြတ်ဖြစ်သလို
နောင်တွင် ပွင့်လာလတ္တံ့သော အရိမေတ္တယျဘုရားရှင် လက်
ထက်အခါ၌မူ သက်သာပညာ တောင်ဟူသောအမည်ကို ခံယူ
လိမ့်မည်ဖြစ်ကြောင်း အထင်အရှား ညွှန်းဆိုပြသထားပါသည်။

တော်သက္ကရာဇ် ၂၅၁၅ ခုနှစ်တွင် သက်တော် ၂၅၅ နှစ် ခန့်ရှိပြီဖြစ်၍ ဘုရားရှင်၏ ဗျာဒိတ်တော်အရ တောင်ထူး တောင်မြတ် တောင်ကလပ်ပင်ဖြစ်ပါသည်။

ဘုရားရှင်၏ဗျာဒိတ်ရ ဘွဲ့အထူးထူးရှိသော ပုပ္ဖားတော်

ပုပ္ဖားတောင်တော်မြတ်သည် ဘုရားဘုရားအဆူဆူ တို့၏ လက်ထက်တော်၌လည်း ဘွဲ့အမည်အထူးထူးကို ပိုင်ဆိုင်ထားသည့် တောင်ဖြစ်ပါသည်။

- (၁) ကကုသန်ဘုရားရှင်လက်ထက်တော်၌ ပေါက်ကွဲ ယခုပုဂံပြည်အား ပဏ္ဍိတပလာသဟု ခေါ်ဆို၍ ပုပ္ဖားတောင်ကို ပုပ္ဖရာသီတောင်ဟု တွင်၏။
- (၂) ကောဏာဂုံဘုရားရှင် လက်ထက်တော်၌ ပုဂံပြည်အား တမ္ပကုတ္တိခေါ်ဆို၍ ပုပ္ဖားတောင်ကို ဂန္ဓနတောင်ဟု အမည်တွင်၏။
- (၃) ကဿပဘုရားရှင် လက်ထက်၌ ပုဂံပြည်အား တမ္ပဒေသခေါ်ဆိုကာ ပုပ္ဖားတောင်ကို မုတ္တမတောင်ညီဟု အမည်တွင်၏။
- (၄) ဂေါတမဘုရားရှင် ပွင့်တော်မူစဉ် ပုဂံပြည်အား ပုဂံရာဇဝင်အရ

- (၁) ပေါက်ကွဲ - ရာမ၊ (၂) အရိမဇ္ဇနာ၊ (၃) ပုဏ္ဏကာမ၊ (၄) တမ္ပဝတီ၊ (၅) သီရိပစ္စယာ၊ (၆) သမ္မုတ္တဂါ၊ (၇) ပဏ္ဍိတပလာသ၊ (၈) နာဂရတ္ထမ၊ (၉) ပရမပုရ၊ (၁၀) သမာဓိနာဂရ၊ (၁၁) တမ္ပဒေသ၊ (၁၂) ဝေဠုကာရာမ၊ (၁၃) ပုဂံပြည်

ဟု ခေါ်ဆိုခဲ့ပြီး ထိုတောင်ကိုမူ ပုပ္ဖားတောင်ဟု ခေါ်ခဲ့၏။ ပုပ္ဖားဝန်ပဗ္ဗတ (ပန်းတောင်) ယင်းမှ ကာလရွေ့လျားလာပြီးလျှင် ပုပ္ဖာပဗ္ဗတ - ထိုမှ ပုပ္ဖားတောင်ဟူ၍ ခေါ်ခဲ့ခြင်း ဖြစ်ပါသည်။

အဓိပ္ပာယ်မှာ အမျိုးမျိုးအစုံစုံသော ပန်းအပေါင်းတို့ နှင်ရာ၊ ပေါများရာ တောင်ဟုဆိုပါသည်။ ပုပ္ဖားတောင်သည် (၁) ပုပ္ဖတောင်၊ (၂) ပုပ္ဖတောင်၊ (၃) ပါးပုတ်တောင် ဟူ၍ ခေါ်ဆိုရ၏။ ပုပ္ဖားတောင်သည် မြန်မာနိုင်ငံအလယ်ပိုင်း အနောက်ပိုင်း အလယ်ရိုးမ၏ မဟာထွတ်ဖူး တောင်ဦးတောင် နှစ်လည်း ဖြစ်၏။

ပထဝီဝင်အရ ထူးမြတ်လှသော ပုပ္ဖားတောင်ကြီးသည် မန္တလေးတိုင်းဒေသကြီး ကျောက်ပန်းတောင်းမြို့နယ် အတွင်း၌ တည်ရှိ၍ မိုးယံလွင့်ကြားစွာ တည်ရှိနေပါသည်။ တောင်ခြေရင်းမှ တောင်မကြီးအထိ မြင်းမိုရ်တာနှင့် ၄၁၉ တာခန့်ရှိ၍ မြင်းမိုရ်တာသည် ခုနစ်တောင်လျှင် တစ်တောင် ဖြစ်သောကြောင့် ပုပ္ဖားတောင်သည် ၂၈၆၃ တောင်မြင့်၍ ပေအရ ၄၂၉၉ ပေ ၆ လက်မရှိ၏။ ၁၉၂၆ ခုနှစ် ပထဝီဝင်အရ ပင်လယ်ရေမျက်နှာပြင်မှ တိုင်းတာလျှင် တောင်မကြီးထိပ်အမြင့်ဆုံးဖြစ်သော ငှက်မြတ်နားတောင် (ခေါ်) မှန်ပြတောင်ထိပ်အထိ ပေပေါင်း ၄၉၈ ပေခန့်မြင့်ပါသည်။

ယင်းပုပ္ဖားတောင်သည် အရပ်လေးမျက်နှာမှနေ၍ ကြည့်ရသော် ပုံသဏ္ဍာန်လေးမျိုး၊ နိမိတ်လေးမျိုးအသွင် မြင်တွေ့ရသည်မှာ ဂန္ဓိရဆန်လှ၏။

ပုပ္ဖားတောင်ကို အရှေ့ဘက်မှကြည့်လျှင် နွားလပို့အသွင်မြင်ရ၏။ နောင်အရပ်မှကြည့်လျှင် စပါးပုံကြီးအသွင် မြင်ရ၏။ အနောက်ဘက်မှကြည့်လျှင် ဆင်ဝပ်တွားနေသော သဏ္ဍာန်မြင်ရ၏။ မြောက်ဘက်မှနေ၍ကြည့်လျှင် ရက်ကန်းလက်ခတ်အသွင်မျိုး မြင်တွေ့ရသည်ဆို၏။

နဝင်းဓာတ်အောင်မြေ ကိုးဌာန

ပုပ္ဖားတောင်သည် ဂန္ဓိရဆန်သော တောင်ထူးတောင် မြတ်ဖြစ်သလို ရှေးဂန္ဓာရီ သူမြတ်တို့နှင့် ဝိဇ္ဇာပုဂ္ဂိုလ်ထူးကြီး များ ကျင့်ကြံအားထုတ် ပြီးမြောက်ခဲ့ကြသော တောင်ထူး ပင်ဖြစ်၏။

အဘအောင်မင်းခေါင် ကိုယ်တိုင်လည်း တောင်ကတုံး များကို သွေ့ရှင်ထုံးခဲ့ရာတောင်ဖြစ်၍ ပုပ္ဖားတောင်ထူးသည် အောင်မြေကိုးဌာန တည်ရှိနေ၍ ယင်းတောင်မြေ ကိုးဌာနမှာ

- (၁) သီလတောင်-ရှေးက သဗ္ဗယနတောင်၊ တောင်ပုတ်တောင်၊ (၂) လွမ်းတောင်၊ (၃) မှော်တော်တောင်၊ (၄) ကျောက်တင်းတိမ်၊ (၅) ရသေ့တောင်၊ (၆) သဲကျင်း၊ (၇) ရွှေလဝင်း၊ (၈) မှန်ကင်းတောင်၊ (၉) ပေယျသခံတို့ ဖြစ်ကြ၏။

ယင်းဘူမိနက်သန် အောင်မြေကိုးဌာနသည် လောကီ ယဝိဇ္ဇာလမ်းစဉ်နှင့် ဂန္ဓာရီဝိဇ္ဇာလမ်းစဉ်များကို ကြိုးပမ်းအားထုတ်ကြသော ရဟန်းရှင်၊ လူ၊ ရသေ့၊ ယောဂီအပေါင်းတို့ သိဒ္ဓိဓာတ်ယူရန် နေရာထူးများဖြစ်၏။

တောင်ကိုးလုံးခြံရံထားခြင်း

ယင်းသို့ဆိုခဲ့ပြီးသော ငါးပါးသော ဘွဲ့ထူးများကို ခံယူထားသော တောင်ထူးတောင်မြတ်ဖြစ်သည့် မန္တလေးတောင်၊ နဂါးရစ်တောင်တော်မြတ်အားလည်း တောင်မကြီးကိုးလုံးခြံရံလျက်ရှိသည့်အပြင် ကိုးလုံးသောတောင်ငယ်များကလည်း လှပတင့်တယ် စံပယ်လျက် ခြံရံလျက်ရှိနေသည်က ကသိုဏ်းဝန်းပမာ တည်ရှိနေပါသည်။

ယင်းတောင်ငယ် ကိုးလုံးမှာ

- (၁) ရွှေတောင်၊ (၂) ငွေတောင်၊ (၃) ကြေးဦတောင်၊
- (၄) ဒုတ္တတောင်၊ (၅) ဆေးဒန်းတောင်၊ (၆) သလွဲတောင်၊
- (၇) သန္တာတောင်၊ (၈) ပတ္တမြားတောင်၊ (၉) ရေလွှဲတောင်များဖြစ်ကြ၏။

ယင်းထင်ရှားသော တောင်ကိုးလုံးသည် ပင်မအလယ်ဗဟိုချက်ချာ၌ တည်ရှိနေသော မန္တလေးတောင်(ဝါ) နဂါးရစ်တောင်တော်မြတ်အား ဝန်းရံတည်လျက် ယနေ့တိုင် တွေ့မြင်နိုင်ပါသည်။

ယင်း ကိုးလုံးသောတောင်များသည် အောင်မြေထူးများ ဖြစ်ပါသည်။

နဂါးရစ်တောင်တော်ပုံ

ယင်းနဂါးရစ်တောင်တော်ကို ဝိဇ္ဇာလောက၊ နတ်လောကမှ မှည့်ခေါ်ထားသော အမည်ထူးသာလျှင် ဖြစ်ပါ၏။ ယင်းတောင်၏ အကြောင်းမှာ ယခုလက်ရှိ ဗျာဒိတ်ပေးရပ်ပွားတော်ကြီးနှင့် ညီတော်အာနန္ဒာ ရုပ်ပွားစေတီကြီးများ တည်စဉ်ကပင် ဖြစ်သည်။

ဘဝရှင် မင်းတရားကြီး၏မြေးတော် မြန်အောင်ဗိုလ်မှူးမင်းသား၏ သားတော်ဖြစ်သော အရှင်နန္ဒီသူရိယ သီဟသူရသည် ဗန်းမော်မြို့မှ သက်တော်ကြီး ညီနောင်နှစ်ဆူကို ရေကြောင်းခရီးဖြင့် ပင့်ဆောင်ကာ မန္တလေးဂေါ်ဝန်ဆိပ်ကမ်းမှ စက်ကြိုးယန္တရားအစုံဖြင့် ပွဲကြီးကျင်းပပြီး စစ်တပ်ကြီးခင်းကာ မန္တလေးတောင်သို့ ပင့်ဆောင်ခဲ့သည်။

မန္တလေးတောင်၏ တောင်ဘက် ကွင်းပြင်၌ ထီးဖြူရုံတော်ကြီး ဆောက်လုပ်၍ ရုပ်ပွားဆင်းတုတော်ကြီး ထုလုပ်တည်နေစဉ် အလျား ၁၂ တောင်၊ လုံးပတ် ၃ ထွာခန့်ရှိပြီး

နာပ ၉ ပေါက်ရှိသော မြွေကြီးနှစ်ကောင်သည် သစ်တော်ကြီးနှစ်ဆူအနီးမှ ထူးဆန်းစွာ ထွက်ပေါ်လာ၏။ ထုလုပ်ဆဲ ရုပ်ပွားတော်ကြီးအား ပူဇော်ကန်တော့သည့်အနေဖြင့် ပါးပျဉ်းမိုးကာ၍တစ်မျိုး၊ ခွေ၍တစ်ဖုံ လေးလတိုင်တိုင် အထင်အရှား ပူဇော်ကန်တော့၍နေကြောင်းဆို၏။

ထို့ကြောင့် ဤတောင်၌ နဂါးလေးမျိုးတို့တွင် တစ်မျိုးအပါအဝင်ဖြစ်သော နတ်မြွေ(ဝါ) နတ်နဂါးများသည် ဘုရားရှင်၏ ဓာတ်တော်၊ မွေတော်များ ကိန်းအောင်းရာ သာသနာတော်၏ အလင်းဓာတ်ပြန်ပေါ်ရာ ဤမန္တလေးတောင်ကို ရစ်ပတ်ကာ စောင့်ရှောက်လျက်ရှိကြောင်း နိမိတ်ထူးဖြစ်သည်ကို သက်သေခံလျက်ရှိနေသလို နဂါးရစ်တောင်ဟူ၍ မှည့်ခေါ်ခြင်းဖြစ်ပါသည်။

ယင်းအပြင် လောကီဓာတ်စခန်း၊ ဓာတ်လမ်းများ၌ ပြဒါ၊ ဆေးဒန်း၊ သတ္တုစသော ဓာတ်များကို အင်္ဂါရတ်အတတ်ပညာဖြင့် စီမံဖန်တီး၍ ပြီးဆုံးအောင်မြင်လျက် နဂါးဓာတ်ရောက်ပြီး ထွက်ရပ်လမ်းသို့ မြန်းကြွသော ဝိဇ္ဇာ၊ ဇော်ဂျီအပေါင်းစုံရာ ကန်ပေါင်အချိုးအတိုင်း ယင်းနဂါးရစ်တောင်အား ဗဟိုပြုလျက် မြစ်အနောက်ဘက်မှ မင်းဝံတောင်၊ မန္တလီတောင်၊ မြစ်မီးတောင် ဖြစ်ပါလေ၏။ ရွှေမြင်တင်တောင်၊ မြောက်ဘက်မှ မရွှေညတောင်၊ အရှေ့ဘက်မှ ပုလူတောင်၊ ရန်ကင်းတောင်၊ ရေတံခွန်တောင်၊ တောင်အရပ်မှ ကြွက်နပါးတောင် အစရှိသော တောင်ထူးတောင်မြတ်တို့ကို အစီပြုလျက် မန္တလေးတောင်(နဂါးရစ်တောင်)အား ရစ်ပတ်ဝန်းရံပြီး နတ်ဝိဇ္ဇာမြို့ကြီးအဖြစ် ဖန်တီးလျက် ပျော်စံနေကြ၏။

ဤ နဂါးရစ်တောင်သည် တောင်ထူး၊ တောင်မြတ်အဖြစ်နှင့် တည်ရှိနေပြီး ဘုရားအဆူဆူတို့၏ သာသနာဓာတ်၊ အာဏာ၏ဓာတ်ပန္နက်များ ရိုက်နှိပ်တော်မူကြသကဲ့သို့ သာသနာပြုမင်း အဆက်ဆက်တို့၏ သာသနာဓာတ် ပန္နက်များ အလုံးစုံသော ဝိဇ္ဇာတို့၏ စီးဦးဥက္ကဋ္ဌ သဗ္ဗသိဒ္ဓိ ဝိဇ္ဇာဖြစ်တော်မူသော ကမ္ဘာ့ဘုရင်ဘွဲ့ခံ ဘိုးမင်းခေါင်ကြီးနှင့် ဝိဇ္ဇာဝိနိပုဂ္ဂိုလ်အပေါင်းတို့၏ အောင်မြေအမှန် ကမ္ဘာဦးသျှောင် ကမ္ဘာဓာတ်ရုံတော်ကြီးပင် ဖြစ်ပေသည်။

“စခန်းမဝေးပါ မန္တလေးတောင်၊ မြွေကြီးနှစ်ကောင် သွားလို့ ကြည့်ရအောင်...”

နန္ဒာမင်းခေါင်

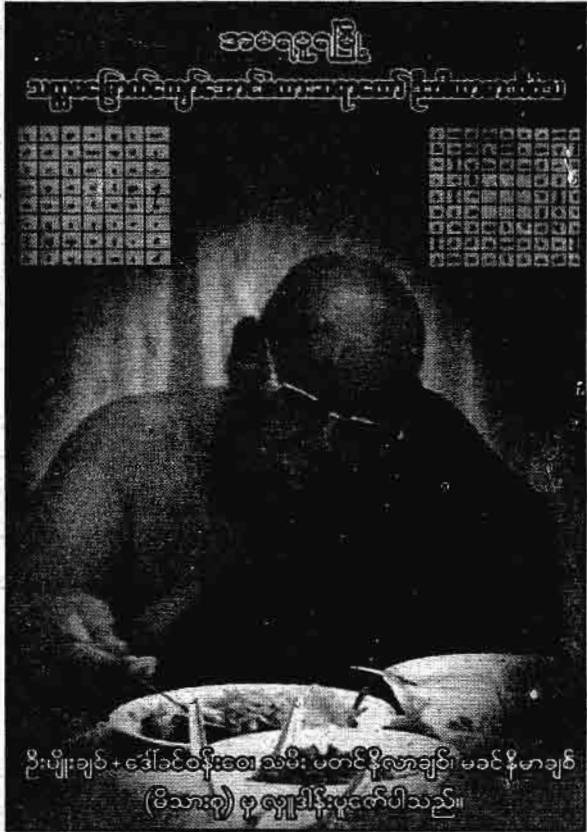
ရွှေအောင်ရေးဆရာတော်

နမောပြန်ဂါထာတော်

ဂန္ထီရချစ်ကြီး(ဆင်ဖြူကျွန်း)

ကျွန်ုပ်နှင့် ဘကြီးစိုးသည် ညီအစ်ကိုအရင်းပမာ ချစ်ခင်ကြပါသည်။ သတ္တမမြောက် ကျော်အောင်စံထား ဆရာတော်ဘုရားကြီး၏ တပည့်များဖြစ်ကြ၍လည်း ဆရာ တူတပည့်ဖြစ်ကြသည်။ မွေးနံတူလည်းဖြစ်သည်။ ဂါထာ ဘစ်ပုဒ်၊ မန္တန်တစ်ပုဒ်ကို သေချာစွာလေ့လာပြီး မှန်ကန်မှု ရှိမှ အဓိဋ္ဌာန်ဖြင့် ရွတ်ဖတ်ပူဇော်ကြသည်။ ကျွန်ုပ်တို့ အဓိဋ္ဌာန်ဖြင့် ပူဇော်သကဲ့သို့ အခြားသောသူများကိုလည်း အဓိဋ္ဌာန်ဖြင့်ပူဇော်ရန် တိုက်တွန်းသည်။ တစ်နေ့ ကျွန်ုပ် နှင့် ဘကြီးစိုး ရွှေတိဂုံဘုရား ရာဟုထောင့်ရှိ ဒေါ်စောမြ တန်ဆောင်းတွင် တွေ့ဆုံကြရင်းဘကြီးစိုးမှ ကျွန်ုပ်အား “ကိုမျိုးချစ်ရေ...ခင်ဗျားနဲ့ ကျုပ်ရဲ့အရင်းနှီးဆုံးမိတ်ဆွေ နိုင်ငံခြားသားတစ်ယောက်ရဲ့ အနိုင်ကျင့်မှုကိုခံနေရတယ်။ သူငှားထားတဲ့တိုက်ကို နိုင်ငံခြားသားကအပိုင်စီးဖို့ လုပ်နေ တယ်။ အဲဒါအကူအညီတောင်းလို့ ခင်ဗျားနဲ့တိုင်ပင်ရတာ။ ခင်ဗျားနဲ့ အတူအဓိဋ္ဌာန်ဝင်နေတဲ့ နမောပြန်အင်းအစီအရင်နဲ့ လုပ်ခိုင်းရရင်ကောင်းမလား” ဟုပြောလာပါသည်။ ကျွန်ုပ် နှင့်ဘကြီးစိုးသည် သတ္တမမြောက် ကျော်အောင်စံထား ဆရာတော်၏တပည့်တစ်ဦးဖြစ်သူ ဦးပဉ္စင်းဦးတိလောက မြန်မာ့စီးပွားရေးဘဏ် (ငြိမ်း) မှ ပြုလုပ်ပေးသည့် “နမောပြန်အင်းတော်မြတ်”ဖြင့် အဓိဋ္ဌာန်ဝင်နေသည်မှာ ကြာပြီဖြစ်ပါသည်။လုပ်သလောက်လည်းခရီးရောက်ကြပါ သည်။ အခြားသူအားမပေးဖူးသေးပါ။ ကျွန်ုပ်မှာ ဘကြီး စိုးအား သတ္တမမြောက် ကျော်အောင်စံထားဆရာတော်

ဘုရားကြီးအား မေးလျှောက်ပြီး မိတ်ဆွေ၏အခက်အခဲကို ဖြေရှင်းပေးသင့်ကြောင်း ပြောပြပါသည်။ ဘကြီးစိုးမှ ကျွန်ုပ်အား ဆရာတော်ဘုရားကြီးထံ သွား၍သြဝါဒကို ခံယူရန် အကူအညီတောင်းလာပါသည်။ ကျွန်ုပ်သည် သတ္တမမြောက် ကျော်အောင်စံထား

ဆရာတော်ဘုရားကြီး သီတင်းသုံးသော မန္တလေးတိုင်း ဒေသကြီး၊ အမရပူရမြို့သို့ ညကားဖြင့် ထွက်ခဲ့သည်။ အမရပူရမြို့ ကျော်အောင်စံထားကျောင်းတိုက်ကြီးသို့ နံနက် ၆:၀၀ နာရီတိတိတွင် ရောက်ရှိပါသည်။ ဆရာတော် ဘုရားကြီး အရုဏ်ဆွမ်းအဖြစ် ယာဂုဆွမ်းနှင့် အကြော် ဘုန်းပေးနေသည်ကို တွေ့ရပါသည်။ ဆရာတော်ကြီးအား ဦးတင်ပြီး လက်ဖက်ရည်နှင့် မုန့်ဟင်းခါး သွားဝယ်၍ ဆရာတော်ဘုရားကြီးအား ဆက်ကပ်လှူဒါန်းပါသည်။ ဆရာတော်ကြီးဘုန်းပေးနေစဉ် ခြေသလုံးများအား နှိပ်နယ် ၍ဝတ်ဖြည်ပေးနေပါသည်။ ဆရာတော်ကြီးမှ “ကိုမျိုးချစ်..ခင်ဗျားလျှောက်တင်စရာရှိတာ ပြီးမှလျှောက်ပါ။ ၈ နာရီထိုးလျှင် အောင်သိဒ္ဓိဘုရားကြီးကို ဆွမ်းတော်ကပ်ပြီး ပဋ္ဌာန်းပဉ္စါဝါရ ပူဇော်မယ်” ဟု မိန့်ကြားပါသည်။ နံနက် ၈ နာရီထိုးသည်နှင့် မဟာအောင်သိဒ္ဓိဘုရားကြီးအား မဟာ ပရိကံပြုကန်တော့ချိုးကြီးနှင့် ဆွမ်း၊ ပန်း၊ ရေချမ်းကပ် လှူပြီး ပဉ္စါဝါရပဋ္ဌာန်းပူဇော်ကြပါသည်။ ပြီးသည်နှင့် ဆရာတော်ဘုရားကြီးအားစိုးချ်ဖြင့် ကျောင်းဝိုင်းအတွင်း လှည့်လည်ပို့ရပါသည်။ ဆရာတော်ကြီးမှ ကျောင်းဝိုင်း အတွင်း တည်ထားကိုးကွယ်သည့် ဘုရားများ၏ သမိုင်း ကိုကျွန်ုပ်အားရှင်းလင်းပြပါသည်။ ကျောင်းသို့ ပြန်၍ဆရာ တော်ကြီးနားနေစဉ် ဆရာတော်ဘုရားကြီးမှ ကျွန်ုပ်အား “ခင်ဗျားမေးစရာရှိတာမေးပါ” ဟု မိန့်တော်မူသဖြင့် ကျွန်ုပ်၏ ဓမ္မမိတ်ဆွေတစ်ဦး နိုင်ငံခြားသားအား တိုက် တစ်လုံးငှားထားရာ နိုင်ငံခြားသားက ယခုအခါ အပိုင်စီး ထားပြီးငှားရမ်းခကိုလည်း တိုးမပေးဘဲဖြစ်နေပါတယ်။ အဲဒါအဆင်ပြေချင်လို့ ဆရာတော်ဘုရားကြီးကို ဦးတင် လျှောက်တာပါဘုရားဟု လျှောက်ထားလိုက်ပါသည်။ ဆရာတော်ဘုရားကြီးမှ “ကိုမျိုးချစ်..ခင်ဗျားဆီမှာ လွန်ခဲ့ တဲ့နှစ်လေးဆယ်လောက်က ကျွန်ုပ်တပည့် တစ်ဦးကို နမောပြန်အင်းဆွဲပေးခဲ့ဖူးတယ်။ အဲဒီအင်းပြား ခင်ဗျားတို့ ရထားတယ် မဟုတ်လား၊ ကျုပ် သိဒ္ဓိတင်ပေးခဲ့ဖူးတယ်။ အဲဒီအင်းပြားဟာ အမှန်ဖြစ်တယ်။ ဒါပေမယ့်ခင်ဗျားတို့ ကိုယ်တိုင်သိလား၊ သမာဓိ၊ ပညာတည်ကြည်စွာနဲ့ ဆွဲတဲ့

အင်းမဟုတ်ဘူး။ ကွန်ပျူတာနည်းပညာနဲ့ လုပ်ထား တာဖြစ်တော့ အစွမ်းထက်သင့်သလောက် အစွမ်းမထက် ဘူးပေါ့။ အဲဒီတော့ ခင်ဗျားတို့ရဲ့ နမောပြန်အင်းပြားကို ခဏခဏ သိမ်ဝင်ပြီး ကမ္မဝါစာဉာတ်ပေးပါ။ ပိုပြီး အစွမ်း ထက်လာပါလိမ့်မယ်” ဟု မိန့်ကြားပါသည်။ ဆက်လက် ၍ ဆရာတော်ဘုရားကြီးမှ ရွှေအောင်ရေး ဆရာတော် ဘုရားကြီးရဲ့ နမောတဿကို ခုနစ်လုံးကောက်အင်းဆွဲ ထားတာဖြစ်တယ်။ အဲဒီအင်းတော်ကို ဂါထာအဖြစ် ကောက်လိုက်ရင် စာကြောင်းလေးကြောင်းရတယ်။ ခင်ဗျားအလွတ်ရရင်ဆိုပြပါဟု မိန့်ကြားသဖြင့် ကျွန်ုပ်မှ အောက်ပါအတိုင်း ရွတ်ဆိုပြပါသည် -

နမောတဿ ဘဂဝတော အရဟတော သမ္မာ သမ္ဗုဒ္ဓဿ

ဝဗ္ဗာ တရဒ္ဒ ဂသမော အဗ္ဗုဘတော နတော သဿ ဟဿ၊

(ဝမ်၊ မာ၊ တ၊ ရဒ်၊ ဓ၊ ဂ၊ သ၊ မော၊ အမ်၊ ဗု၊ ဘ၊ တော၊ န၊ တော၊ သ၊ သ၊ ဟ၊ သ)

သတော တဗ္ဗု ဟဂ နဗ္ဗာ အသဒ္ဒတော ဝမော သရ ဘဿ၊

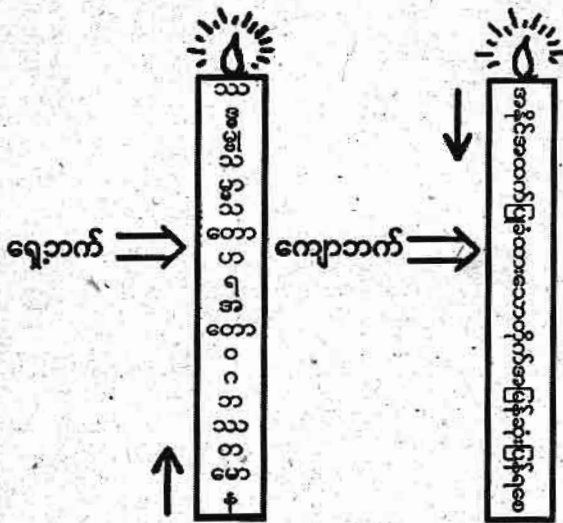
(သ၊ တော၊ တမ်၊ ဗု၊ ဟ၊ ဂ၊ နမ်၊ မာ၊ အ၊ သဒ်၊ ဓ၊ တော၊ ဝ၊ မော၊ သ၊ ရ၊ ဘ၊ သ)

နမောတဿ ဘဂဝတော အရဟတော သမ္မာ သမ္ဗုဒ္ဓဿ၊

ဆရာတော်ဘုရားကြီးမှ ခင်ဗျားမိတ်ဆွေရဲ့ အခက်အခဲကို အဲဒီ နမောပြန်ဂါထာတော်ရဲ့ အစွမ်းနဲ့ အကူအညီပေးဖို့ ခင်ဗျားလိုက်ပြီးတော့မှတ်ပါ။ အသံ လည်းသွင်းထားပါဟု မိန့်ပါသည်။ ဘုရားရှင်တော်ထံ ပရိကံပြုပြီး ငါးပါးသီလခံယူပါ။ ဆွမ်း၊ ပန်း၊ ရေချမ်း၊ အလင်းတိုင်၊ နံ့သာတိုင်နဲ့ အနန္တငါးပါး ကန်တော့ပွဲတင် လှူပါ။ နမောပြန်ဂါထာ လေးကြောင်းရှိတယ်။ ဖယောင်း တိုင်တစ်တိုင်စီမှာ တစ်ကြောင်းစီကို ဖယောင်းတိုင်၏ အောက်ခြေမှ ခေါင်းတက်ပြီးရေးပါ။

ဖယောင်းတိုင်တွင် ရေပုံရေးနည်း
(ဖယောင်းတိုင်တစ်တိုင်တည်းတွင်သာ ရေရရှိဖြစ်ပါသည်။)

(မှတ်ချက် ။ သိမ်ဝင်အပ် (သို့) သိမ်ဝင်ဘောပင်ဖြင့် ရေးရပါမည်။)

ဆုတောင်း(အနိုင်အထက် ပြုခံထားသောတိုက် အမြန်ဆုံးပြန်ရစေ) ဆုတောင်းကို ဖယောင်းတိုင်ခေါင်းပိုင်းမှ အောက်သို့ရေးပါ။ ဂါထာတစ်ကြောင်းကို ဖယောင်းတိုင်တစ်တိုင်ရေး၊ ဆုတောင်းရေးပါ။ ဂါထာလေးကြောင်း ဖြစ်သည့်အတွက် ဖယောင်းတိုင်လေးကြောင်းရေးရပါမယ်။ ဂါထာတော်အစဉ်အလိုက် ဖယောင်းတိုင်မီးထွန်းပြီး ဖယောင်းတိုင်တစ်တိုင်ကို ၁၀၈ လုံးပုတီးနှင့် ၁၀ ပတ် ပူဇော်ရမယ်။ (ဥပမာ-နမောတဿ ဘဂဝတော အရဟတော သမ္မာသမ္ဗုဒ္ဓဿ) တစ်ကြောင်းပြီးလျှင် မေတ္တာသုတ်တော် ကိုးခေါက်ရွတ်ဖတ် ပူဇော်ရမည်။ သေသေချာချာမှတ်ပါ။ ဂါထာတော်လေးကြောင်းပြီးရင် ပုတီးပတ်အပတ် လေးဆယ် ရမယ်။ မေတ္တာသုတ်တော် ၃၆ ခေါက်ရမယ်။ ပြီးလျှင် ရေးထားသောဆုတောင်းကို တစ်မျိုးတည်း ဆုတောင်းပါ။ လေးဆယ့်ငါးရက် အဓိဋ္ဌာန် တင်ပြီး ကာယကံရှင်ကိုယ်တိုင်လုပ်နိုင်လျှင် ပို၍ကောင်းပါသည်။ မလုပ်နိုင်လျှင် သီလ၊ သမာဓိ တည်ကြည်သော

ဆွေမျိုးထဲမှ တစ်ယောက်ယောက်ကို ကိုယ်စားလုပ်ခိုင်းပါ။ ၄၅ ရက်အတွင်းအားလုံး အဆင်ပြေသွားလိမ့်မယ်ဟု မိန့်ပါသည်။ အဓိဋ္ဌာန်ကိုသေသေ ချာချာပြုလုပ်ရန်ထပ်မံ၍ မိန့်ကြားပါသည်။ ကျွန်ုပ်မှမနက်ဖြန်ညမှ ပြန်မည်ဖြစ်၍ အဓိဋ္ဌာန်တစ်ခု တောင်းလိုက်ရာ ဆရာတော်ဘုရားကြီးမှ ကြီးငါးကြီးအဓိဋ္ဌာန်ဆက်လုပ်ရန် မိန့်ကြားသဖြင့် ကျွန်ုပ်လည်း ကျောက်တော်ကြီးဘုရားနှင့် တောင်မင်းကြီးဘုရား နှစ်ဆူတွင် အဓိဋ္ဌာန်ပြီးအောင်လုပ်ပြီး နောက်တစ်နေ့နံနက် စောစော ကျန်ရှိသောဘုရားသုံးဆူအား ဆက်လက်အဓိဋ္ဌာန် ပြုလုပ်ရာ ညနေ ၄း၃၀ တွင် ကြီးငါးကြီးအဓိဋ္ဌာန်ပြီး မြောက်အောင်မြင်သွား၍ ဆရာတော်ဘုရားကြီးအား လျှောက်ထားပါသည်။ ဆရာတော်ဘုရားကြီးမှ ကျွန်ုပ်၏ ဦးခေါင်းအား လက်ဖြင့်သိဒ္ဓိတင်ပေးပါသည်။ ဆရာတော်ဘုရားကြီးမှ "ခင်ဗျားတို့မှာရှိတဲ့ နမောပြန်အင်းကလည်း ကောင်းပါတယ်။ ဒါပေမယ့် အရေးကြီးလာလျှင် ဖယောင်းတိုင်မီးထွန်းတာက ပိုပြီးတော့ထိရောက်တယ်။ မှန်အောင်လုပ်ပါ။ အကျိုးကြီးပါတယ်" ဟု မိန့်ပါသည်။ ကျွန်ုပ်မှာ အခြားသောအခက်အခဲရှိသူများအား ယခု အဓိဋ္ဌာန်ကို ပေးလို့ရမရ မေးလျှောက်ရာဆရာတော်ဘုရားကြီးမှ ဉာဏ်ရှိသလို အသုံးပြုနိုင်ကြောင်း မိန့်ကြားပါသည်။

ရန်ကုန်ပြန်ရောက်ပြီး သီလ၊ သမာဓိ၊ ပညာနှင့် ပြည့်စုံသည့်ဘကြီးစိုးအား အဓိဋ္ဌာန်ကို ကိုယ်စားပြုလုပ်ပေးစေပါသည်။ ကျွန်ုပ်မှလည်းကူညီ၍ဆောင်ရွက်ပေးပါသည်။ အဓိဋ္ဌာန်ရက် ၄၅ ရက် မပြည့်မီကိစ္စအားလုံး အဆင်ပြေသွားပါသည်။ မိတ်ဆွေတို့၏အခက်အခဲအမျိုးမျိုး ပြေပျောက်စေရန် အဓိဋ္ဌာန်တင်၍ပြုလုပ်နိုင်သကဲ့သို့ နေ့စဉ် ၁၀၈ လုံး ပုတီးနှင့်နမောပြန် ဂါထာတစ်ပုဒ်ဆုံး တစ်လုံးချီဖြင့် ပုတီးတစ်ပတ်စီပိုင်ပါက ပြောသမျှဟုတ်၊ လုပ်သမျှမှန်ကန် ကြံသမျှ အောင်မြင်ပြီးအခက်အခဲ အမျိုးမျိုးမှ ကျော်လွှားနိုင်ပါသည်။

တကယ်လုပ်လျှင် အဟုတ်ဖြစ်ပါသည်။

ဂန္ထီရချစ်ကြီး (ဆင်ဖြူကျွန်း)

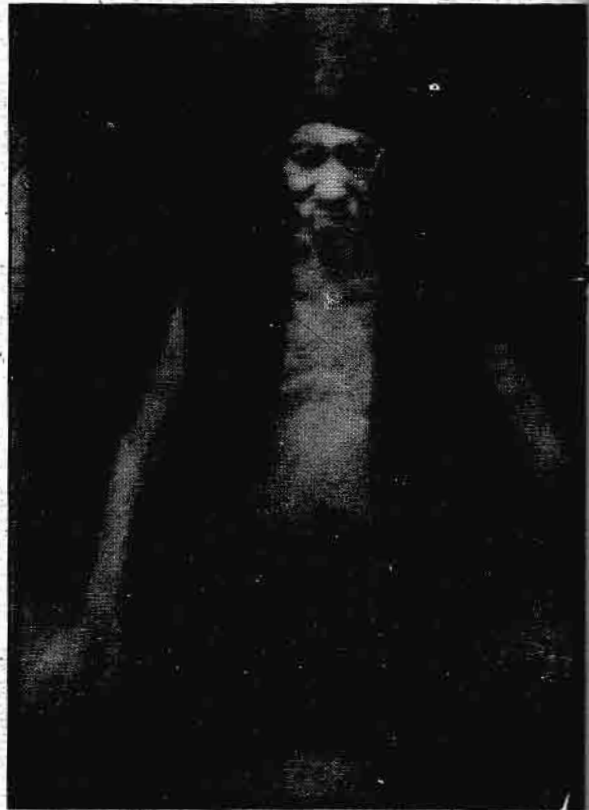

ဒေးစွန်ပါသာသနာမြေ ရှေးဦးသာသနာပြုပုဂ္ဂိုလ် အဘဦး ကျော်စံလင်း

ဟေတုပစ္စယော အရမ္မဏပစ္စယော
အဓိပတိပစ္စယော အနန္တရပစ္စယော
သမနန္တရပစ္စယော သဟဇာတပစ္စယော
အညမညပစ္စယော နိဿယပစ္စယော
ဥပနိဿယပစ္စယော ပုရေဇာတပစ္စယော
ပစ္ဆာဇာတပစ္စယော အာသေဝနပစ္စယော
ကမ္မပစ္စယော ဝိပါကပစ္စယော
အဟာရပစ္စယော ဣန္ဒြိယပစ္စယော
ဈာနပစ္စယော မဂ္ဂပစ္စယော
သမ္ပယုတ္တပစ္စယော ဝိပ္ပယုတ္တပစ္စယော
အတ္ထိပစ္စယော နတ္ထိပစ္စယော

ဝိဂတပစ္စယော အဝိဂတပစ္စယောတိ...ဟူသည်

ကြည်နူးဖွယ်ကောင်းလှသော ပဋ္ဌာန်းပစ္စယုဒ္ဓေသပါဠိတော် (ပဋ္ဌာန်း ၂၄ ပစ္စည်း) ရွတ်ဖတ်ပူဇော်သည့်အသံသည် ပဲခူးမြို့ ရွှေမောဓောစေတီဘုရား ရင်ပြင်တော်ပေါ်မှ ရွှေမော်ဓောစေတီ တော်မြတ်ကြီးကို ဦးခိုက်ရှိခိုးပူဇော်နေသော ဝိတ်ဖြူစင်ကြယ် ဝတ်ဆင်ထားသော သူတော်စင်တစ်ဦး၏ နှုတ်မှ မတိုးမကျယ် ရွတ်ဖတ်ပူဇော်နေသော အသံဖြစ်ပေသည်။ ထိုသူတော်စင် ပုဂ္ဂိုလ်၏ ဘေးဝဲယာနှင့် နောက်ဘက်တွင်လည်း တပည့်ဖြစ် ဟန်တူသော လူလတ်ပိုင်းအရွယ် ဆယ်ယောက်ကျော် ခန့်သည် ထိုသူတော်စင်ကြီးနည်းတူ တန်ခိုးကြီးလှသည့် ဆု တောင်းပြည့်ဝစေတီဆိုသော ရွှေမောဓောစေတီ တော်မြတ် ကြီးကို ရှိခိုးဦးခိုက်နေကြလေသည်။ သူတို့ဝတ်ပြုဆုတောင်း နေသော နေရာသည် ပဲခူးလျှင်ကြီးလှုပ်စဉ်က ပြိုကျခဲ့သော စေတီတော်ကြီး၏ ပိန္နဲတိုင်ကြီးကို မူလအတိုင်း ပုံစံမပျက်

စေတီ ရင်ပြင်တော်ပေါ်တွင် ထားရှိသောနေရာတွင် ဖြစ်လေ သည်။

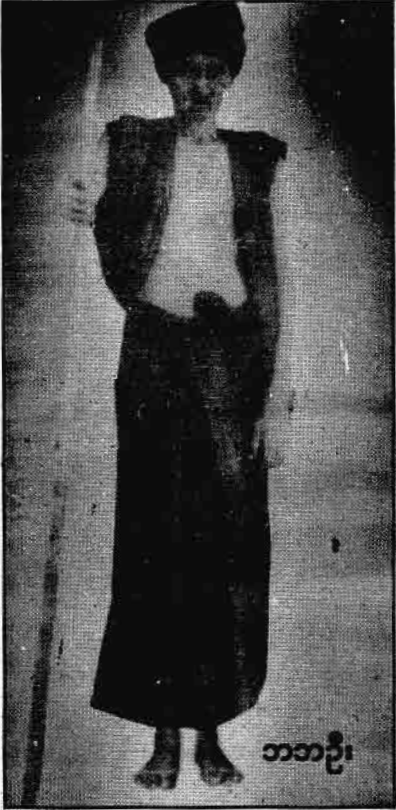
မကြာမီတွင် ဘုရားဝတ်ပြုနေသူများထံမှ မေတ္တာပို့ အမျှဝေ သာဓုခေါ်သံများနှင့်အတူ အသံသာလှသော ကြေး စည်သံကလေးလည်း ထွက်ပေါ်လာခဲ့သည်။ ထိုနောက် သူ တော်စင်ပုဂ္ဂိုလ်ကြီးသည် တပည့်များဘက်သို့ မျက်နှာတော် လိုက်ပြီး "တပည့်တို့ ငါးပါးသီလကို ခါးဝတ်ပုဆိုးကဲ့သို့ မြဲ

ရမည်။ ဘဝ၏အစသည် သံသရာ၏အစဖြစ်ပြီး ဘဝ၏အဆုံးတွင် နိဗ္ဗာန်သို့ရောက်နိုင်အောင် ကြိုးစားကြရမည်။ သံသရာအစနှင့် နိဗ္ဗာန်၏ကြားကာလများတွင် သတ္တဝါမှန်သမျှတို့သည် ငုပ်ချည်တစ်ခါ၊ ပေါ်ချည်တစ်လှည့်၊ ငိုခြင်းရယ်ခြင်း၊ ဆင်းရဲခြင်း၊ ချမ်းသာခြင်းစသည်တို့ကို ကျင်လည်ကြရမည်မှာ ဓမ္မတာပင်ဖြစ်ပေသည်။ အသင်္ခတနိဗ္ဗာန်ကို မဝင်နိုင်သေးသရွေ့ သံသရာတွင် ကျင်လည်ကြရပေဦးမည်။ ဘဝမျိုးစုံရောက်ကြပေဦးမည်။ မည်သည့်ဘဝရောက်ရောက် ဘဝဟူသည် ဤအတိုင်းဖြစ်မြဲ ဓမ္မတာပင်ဖြစ်သည်။

ဖြစ်ချင်တိုင်းဖြစ်နေသော၊ ပျက်ချင်တိုင်းပျက်လျက်ရှိသော စိတ်တို့သည် နိဗ္ဗာန်မရောက်မီစပ်ကြားတွင် အရောင်မျိုးစုံအဆိုးခံရခြင်း၊ လောဘ၊ ဒေါသ၊ မောဟ၊ မာန်မနတရားဖြင့် ရောထွေးယှက်လိမ်ဖြစ်ခဲ့ကြပြီး မနာလိုဖြစ်မှု၊ ဝန်တိုမှု၊ မုန်းတီးမှု၊ ကဲ့ရဲ့မှု၊ အငြိုးထားမှု၊ ကလဲ့စားချေမှုများဖြင့် ရှုပ်ထွေးပွေလီခဲ့ကြသည်။ သတ္တဝါများသည် ဆင်းရဲခြင်းမှ လွတ်မြောက်စေရန်အတွက် လွတ်ရာလွတ်ကြောင်း နည်းလမ်းကောင်းများကို ရှာဖွေကြရာ နောက်ဆုံးတွင် ဘုရား၊ တရား၊ သံဃာ ရတနာသုံးပါးတို့အား ကိုးကွယ်ဆည်းကပ်၍ အဆုံးအမကို ခံယူကြမှသာ သံသရာမှလွတ်မြောက်မည့်အကြောင်း သိရှိလာကြသည်။ တပည့်တို့လည်း ရတနာသုံးပါးကို မမေ့မလျော့ကြနှင့်။ ဗုဒ္ဓဘုရားရှင်၏ အဆုံးအမကို နာခံကြရမည်။ သီလဝီသုဒ္ဓိဖြစ်အောင် ကြိုးစားဆောင်ရွက်ကြရမည်။ ဟု သူတော်စင်ပုဂ္ဂိုလ်ကြီးသည် တပည့်များအား ဆိုဆုံးမလျက် ရှိလေသည်။

တပည့်များကလည်း ထိုသူတော်စင်ပုဂ္ဂိုလ်ကြီးအား အလင်းတိုင်များ၊ အမွှေးတိုင်များ၊ မုန့်ကြွပ်များ၊ ကိတ်မုန့်များဖြင့် လှူဒါန်းပူဇော်ကန်တော့ကြသည်။ သူတော်စင်ကြီးမှလည်း ဆုအမျိုးမျိုးပေးလျက်ရှိသည်။ ဓာတ်လုံးကလေးများ၊ ရွှင်သီဝီပုံတော်များလည်း ဝေငှပေးနေလေသည်။

ထိုသူတော်စင်ကြီး၏အမည်ကား နောင်တွင် ဒေးစွန်ပါသာသနာပြုထွက်ရပ်ပေါက်ပုဂ္ဂိုလ်ကြီး ဦးဖိုးဟု ထင်ရှားကျော်ကြားလာမည့် “အဘဦး” ပင်ဖြစ်ပေသည်။ အဘဦးသည် နေ့စဉ် နေ့တိုင်း တစ်ရက်မဟုတ်၊ တစ်လမဟုတ်၊ တစ်နှစ်မဟုတ်၊ နှစ်ပေါင်းများစွာပင် ဤနေရာ၌ တရားအားထုတ်အလုပ်စခန်းဝင်လျက်ရှိသူဖြစ်သည်။ ထို့ကြောင့်လည်း ထို

အဘဦး

အကြောင်းတို့ကို သိရှိ၍ ကြည်ညိုသူတပည့်များ ပေါ်ပေါက်လာကြပြီး ပါရမီဖြည့်ပေးကြသည်။ ဆုံးမစကားများ နာယူကြသည်။ အဘဦး၏ ဆိုဆုံးမမှုကြောင့် ကြီးပွားတိုးတက်စီးပွားရေးကောင်းပြီး ချမ်းသာသွားကြသူမှာလည်း အများအပြားရှိခဲ့လေပြီ။

အဘဦးသည် ပဲခူးမြို့ပန်းခြံကန်တွင် နေထိုင်ပြီး ၎င်း၏နေအိမ်ခြံဝိုင်းထဲတွင် ဟင်းသီးဟင်းရွက်များ စိုက်ပျိုးထားသည်။ အပင်များကို ပေါင်းသင်ရေလောင်းခြင်းမှာ အဘဦး၏ နေ့စဉ်လုပ်ငန်းတစ်ခုဖြစ်ခဲ့သည်။ ဇနီးဖြစ်သူက ခြံထွက်ဟင်းသီးဟင်းရွက်များကို လှည့်လည်ရောင်းချခြင်းဖြင့် အသက်မွေးဝမ်းကျောင်းမှုကို ပြုလုပ်ကြသည်။ အခြားသူများ အိမ်နီးနားချင်းများက အမြတ်များများရရှိစေမည့် ကြက်သား၊ ဝက်သား၊ ငါး စသော အသားငါးများကို ရောင်းချရန် အကြံပေးခြင်း၊ အရင်းငွေထုတ်ပေးခြင်းများ ပြုလုပ်ကြသော အဘဦးက ကုသိုလ်အလုပ်များကို မလုပ်လို၊ စားစရာမရှိ၍ လျှာပေါ်တွင်မြက်ပေါက်လျှင် ပေါက်ပါစေ၊ သူများအသက်ကို မသေ

လို။ ကိုယ်သာအတတ်ခံမည်။ သမ္မာအာဇီဝကျသည့် ခြံထွက်
ဟင်္သာ၊ ဟင်းရွက်များ ရောင်းချစားသောက်ခြင်းဖြင့်သာ စိတ်
ချမ်းသာမှုရှိပါသည်ဟု ပြောဆိုခဲ့သည်။

အဘဦးသည် အားလပ်သောအချိန်များတွင် အင်္ဂု
ရတ်ထိုးခြင်းကိုလည်း ဝါသနာပါသည်။ အိမ်တွင်ဖိုထိုးလေ့ရှိ
သည်။ ဇနီးဖြစ်သူက မီးသွေးဖိုးကုန်သည်၊ လုံဖိုးကုန်သည်၊
ပြဒါးဝယ်ရသည် စသည်ဖြင့် ညည်းညူပြောဆိုလေ့ရှိသော်
လည်း အဘဦးကလည်း ဝါသနာကိုမဖြတ်နိုင်။ အင်္ဂုရတ်ပညာ
ကလည်း တိုးတက်လာသဖြင့် အောင်မြင်မှုရရှိလာသော
ကြောင့် ဇနီးဖြစ်သူကလည်း နောက်ပိုင်းတွင် ပြောဆိုခြင်း
မပြုတော့ဘဲ တတ်နိုင်သမျှ ပါရမီဖြည့်ကာ နေခဲ့ရလေသည်။

အဘဦးသည် ရွှေမောစောစေတီတော် ငှက်ပျောဖူး
ကြီးပြုကျနေသောနေရာတွင်မူ နေ့ ည ဝတ်မပျက် အဓိဋ္ဌာန်
ဝင်လျက်ရှိသည်။ တစ်နေ့တွင် အဓိဋ္ဌာန်ဝင်နေစဉ် ထူးခြား
သောအသံတစ်ခုကို နားထဲတွင် ပီပီသသကြားလိုက်ရသည်။

**ပေါ်ဦး ငါ့သား သာသနာပြုရမယ်
လေးငါးကြိမ်ကြားသောအခါ**

“ငါ့သား မင်းက ပေါ်ဦး၊ ငါ့သား သာသနာပြုပေ
တော့”

ဟူသော အသံဖြစ်သည်။ အသံစတင်ကြားရစဉ်က
အဘဦး၏စိတ်ထဲတွင် “ငါ့စိတ်ထဲကပဲ ထင်နေတာလား မဖြစ်
နိုင်ပါဘူး” ဟု ပေါ့ပေါ့ဆဆဖြင့် သိပ်ဂရုမစိုက်ဘဲ နေခဲ့သည်။
သို့သော် ထိုအသံသည် တစ်လအတွင်း လေးငါးကြိမ်လောက်
ကြားလာရသောအခါ “ငါ့စိတ်ထဲက ထင်တာမဟုတ်ဘူး။
တကယ်လာပြောနေတာ” ဟု ယုံကြည်လာသည်။

တစ်နေ့သော နံနက်ခင်း တရားထိုင်နေစဉ် ထိုအသံ
ကြားရပြန်သည်။

“ငါ့သား ပေါ်ဦး၊ မင်း သာသနာပြုပေတော့” ဟု
ဆိုသဖြင့် အဘဦးက

“ကျွန်တော် ဘယ်မှာ ဘယ်လိုသာသနာပြုရမှာလဲ။
ကျွန်တော့်မှာ ငွေရေးကြေးရေးလည်း မပြည့်စုံပါဘူး။ သာသ
နာပြုဖို့ အခက်အခဲရှိနိုင်ပါတယ်” ဟူ၍ နှုတ်မှ အသံထွက်ပြီး
ပြန်၍ပြောမိသည်။

ဤသို့ပြောဆိုမိပြီး သုံးရက်မြောက်သောနေ့ နံနက်
ခင်းတွင် အဘဦးတစ်ယောက် ရွှေမောစောစေတီတော်ကြီး
ရင်ပြင်ပေါ်သို့ ရောက်ရှိပြီး မိမိတရားထိုင်နေကျနေရာသို့
ရောက်ရှိစဉ် ထိုနေရာမှာ လက်ထဲတွင် တောင်ဝှေးတစ်
ချောင်းထောက်၍ ကိုင်ထားပြီး ပင်နီအင်္ကျီကြမ်းကြီးကို
ဝတ်ဆင်ထားသော ဆံပင်အရှည်ကို သျှောင်တစောင်းထုံး
ထားသည့် အဘိုးအိုကြီးတစ်ဦးသည် သူ့ကို ပြုံးရွှင်သော
မျက်နှာဖြင့်ကြည့်ပြီး စောင့်ကြိုနေသည်ကို တွေ့လိုက်ရ
သည်။ သူ၏ ညာဘက်လက်ထဲတွင်လည်း “ကြေးဖလား”
တစ်လုံးကို ကိုင်ထားသည်ကိုတွေ့ရသည်။

ထိုအဘိုးအိုက အဘဦးအား ကြေးဖလားကိုပေး၍
“ငါ့သားပေါ်ဦး မင်း သာသနာပြုဖို့ အချိန်ရောက်
ပြီ။ ဒေးစွန်ပါနယ်မြေဟာ မင်း သာသနာပြုရမယ့် နယ်မြေ
ပဲ။ အဲဒီကိုသွားပါ။ ရော့... ဟောဒီကြေးဖလားကိုယူ။ သား
မင်း သာသနာပြုဖို့ အခက်အခဲကြုံလာရင် ဒီကြေး ဖလား
လေးက ကူညီပေးလိမ့်မယ်။ ငါ့သား လိမ်လိမ်မာမာနဲ့ သာသ
နာပြုပေတော့”

ဟူ၍ ပြောဆိုပြီး ကြေးဖလားကို အဘဦး၏လက်
ထဲသို့ ပေးခဲ့လေသည်။ ထိုအချိန်တွင် ဘုရားရင်ပြင်တော်
ပေါ်သို့ အဘဦး၏တပည့်အချို့လည်း ရောက်ရှိလာခဲ့ကြပြီး
ထိုအဘိုးအိုကြီးက သူတို့၏ဆရာအား ကြေးဖလားတစ်လုံး
ကိုပေး၍ ထွက်သွားသည်ကို တွေ့မြင်လိုက်ရသဖြင့်

“ဆရာကြီးဆိုကို ဟိုအဘိုးကြီးက ဘာလာလုပ်တာ
လဲ” ဟုမေးသဖြင့် -

“ပုဂ္ဂိုလ်ထူးကြီးတစ်ယောက် ဖြစ်လိမ့်မယ်ထင်တယ်။
ဆရာကို ဒီကြေးဖလားပေးပြီး ဒေးစွန်ပါကို သာသနာပြု
စေလွှတ်နေတယ်။ ဒေးစွန်ပါဟာ ဆရာရဲ့ သာသနာပြုရမယ့်
နယ်မြေလိုလည်း ပြောသွားသေးတယ်”

“ခါဖြင့် ဆရာကြီး ဒေးစွန်ပါကို ဘယ်တော့လောက်
ကြွမှာလဲ”

“သာသနာပြုဖို့ကိစ္စဆိုတော့ သွားတော့သွားရမှာပဲ။
ဒါပေမယ့် စီစဉ်စရာရှိတာတွေလည်း စီစဉ်ရဦးမယ်။ အဆက်
အသွယ်လည်း ရှာရဦးမယ်”

“အဆက်အသွယ်ရဖို့ကတော့ မခက်ပါဘူး ဆရာ
ကြီး။ ဆရာကြီးရဲ့တပည့်တွေဖြစ်တဲ့ ဦးထွန်းကြီးတို့၊

ဦးသိန်းမြင့်တို့က ပျဉ်ပုံကြီးမှာနေတဲ့ လူတွေလည်း ဒေးစွန်ပါ နဲ့လည်း နီးတယ်။ သူတို့နဲ့ အဆက်အသွယ်လုပ်ပြီး ဒေးစွန် ပါကို သွားရတာပေါ့” ဟု တပည့်များက ဆိုသော် ပျဉ်ပုံကြီး ရွာတွင် နေထိုင်ကြသော တပည့်ရင်းများဖြစ်သည့် ဦးထွန်း ကြိုင်နှင့် ဦးသိန်းမြင့်တို့အား ဒေးစွန်ပါတွင် သာသနာပြုရန် ကိစ္စရှိသဖြင့် ဆရာကြီးအား ပဲခူးမြို့သို့လာကြိုရန် လူကြို ဖြင့် စရေးမှာကြားလိုက်လေသည်။

ထိုစဉ် အချိန်ကာလက ခရီးလမ်းပန်းဆက်သွယ်ရေး ကလည်း မကောင်းလှ။ မော်တော်ကားကလည်းမရှိသဖြင့် “အဘဦး”သည် လာကြိုသူများနှင့်အတူ ပဲခူးမြို့မှ ဒေးစွန်ပါ အရောက် ခြေလှမ်းလျှောက်ကြရသည်။ လမ်းတွင်စားသောက် ရန်အတွက် ပေါင်မုန့်များနှင့် သောက်ရန်အတွက် ရေဘူးများ ကိုသာ သယ်ဆောင်လာကြပြီး ဆရာတပည့်များ တွေ့ရာ လေးပါး စကားပြောကြားရင်း ပဲခူးမြို့မှ ဒေးစွန်ပါအရောက် လာခဲ့ကြသည်ဟု ဆိုသည်။ စာရေးသူသည် ဘိုးတော်ဦးဖိုးဦး (အဘဦးအကြောင်းကို တိတိကျကျသိရှိရန်အတွက် ဒေးစွန် ပါသို့ ကိုယ်တိုင်သွားရောက် စုံစမ်းမေးမြန်းခဲ့ပြီး အပြန်တွင် ဒေးစွန်ပါမှ ဝမ်းဘဲအင်းသို့ နံနက်စောစောထ၍ လမ်းလျှောက် ခဲ့ရာတွင် လူကြီး၏အသွားနှုန်းဖြစ်၍ နှစ်နာရီနီးပါးကြာခဲ့သည်။ ဤသို့ဆိုလျှင် ပဲခူးမြို့မှ ဒေးစွန်ပါအရောက် ရေသောက်၊ ပေါင်မုန့်စားပြီး ကုန်းကြောင်းခရီးဖြင့် လာခဲ့ရသော အဘဦး ဖိုးဦးနှင့် တပည့်ကြီး ဦးထွန်းကြိုင်အပါအဝင် တပည့်များ၏ ခရီးကြမ်းသည် မည်မျှခက်ခဲမည်ကို စာရှုသူများ မှန်းဆနိုင် ပေလိမ့်မည်။

ဒေးစွန်ပါတွင် ရှေးဦးသာသနာပြု

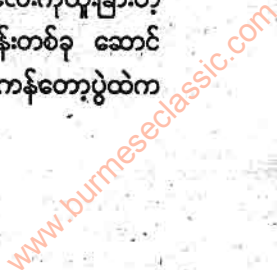
ဆရာကြီးအဘဦးဖိုးဦးသည် ဒေးစွန်ပါသို့ ရောက်ရှိ သောအခါ ပထမမုန့်ဦး အာဒိစ္စမုန့်ဦးတွင် ကျောင်းကလေး ဆောက်၍ တရားကျင့်သည်။ ယခု ကျိုက်ထီးရိုးစေတီကလေး ခိုသော နေရာအနီးတွင် ပတ္တလားပုံ ရွယ်ကလေးတစ်လုံးကို ဆောက်လုပ်၍ ထိုဂူကို “သေဂူ၊ ရှင်ဂူ” ဟု အမည်ပေးထား သည်။ အသက်ရှင်နေစဉ်ကာလကို ထိုဂူထဲတွင် တရားအား ထုတ်နေထိုင်ရန်ဖြစ်ပြီး ကွယ်လွန်အနိစ္စရောက်သောအခါ တွင်လည်း ထိုဂူထဲတွင် သင်္ဂြိုဟ်ခြင်းပြုရန် တပည့်များအား နာကြားထားပြီး “သေဂူ၊ ရှင်ဂူ” ဟု ခေါ်ဆိုစေခြင်း ဖြစ်သည်။

အဘဦးဖိုးဦးသည် ဒေးစွန်ပါတရား၏ ထီးရိပ်ကိုခို၍ စရဏာလုပ်ငန်းများကို ပိုင်ပိုင်နိုင်နိုင် လုပ်ကိုင်နိုင်ခဲ့သည်။ ထို ကြောင့်လည်း အကြားအမြင်ရသော ပုဂ္ဂိုလ်ကြီး ဟူ၍လည်း အများက အသိအမှတ်ပြုခဲ့ကြသည်။ အဘ ပြောလိုက်လျှင် ပြောသည့်အတိုင်းဖြစ်လာသည်သာများ သည်။

အဘဦးဖိုးဦးကို ထွက်ရပ်ပေါက်ပုဂ္ဂိုလ်ထူးတစ်ဦးဟု လည်း အများက ယုံကြည်လက်ခံလာကြသည်။ ဒေးစွန်ပါ တွင် ရွှေစေတီကိုတည်ခဲ့သည်။ ထိုစေတီကို တည်ခဲ့စဉ်က ဘီလပ်မြေတစ်အိတ်မှ တစ်ဆယ့်လေးကျပ်ပေးရသောအချိန် ဖြစ်သည်။ အလှူရှင်များလည်း ပေါ်ပေါက်ပြီး လာရောက်လှူ ကြသည်။ တစ်ခါတစ်ရံ ဘီလပ်မြေ အုတ်ဝယ်ရန် ငွေလိုနေ ပါက အဘဦးသည် “ကြေးဖလား” ထဲမှ ငွေကိုနှိုက်၍ပေးလိုက် သည်။ မူလက ထိုကြေးဖလားထဲတွင် ဘာမှထည့်မထား။ ပဲခူးရွှေမော်စောဘုရားတွင် အဘိုးအိတ်တစ်ဦးပေးထားသော ကြေးဖလားဖြစ်၏။ သာသနာပြုလုပ်ငန်းအတွက် ငွေအခက် အခဲရှိလျှင် ထိုကြေးဖလားထဲမှငွေကို ရယူနိုင်သည်။ အခြား သူများ ယူ၍မရ။ အဘဦးဖိုးဦးတစ်ယောက်သာ ယူ၍ရသည်။ တစ်ခါတစ်ရံတွင်လည်း မူလက ဘာမှမရှိသော ကန်တော့ ပွဲထဲမှ ငွေစက္ကူများကို အဘဦးက နှိုက်ယူပေးသည်ကိုလည်း ကြုံတွေ့ခဲ့သည်ဟု ဆိုကြသည်။

ဤကဲ့သို့ မမြင်ရသောပုဂ္ဂိုလ်များ၏ စောင့်ရှောက် ကူညီပေးမှုကြောင့် ထွက်ရပ်ပေါက်ပုဂ္ဂိုလ်ကြီး အဘဦးဖိုးဦး သည် “ဒေးစွန်ပါသာသနာနယ်မြေ” တွင် ရှေးဦးသာသနာပြု ဟူသော ဘွဲ့ထူးကြီးကို ထိုက်ထိုက်တန်တန်နှင့် ခိုင်ခိုင်မာမာ စိုက်ထူသွားနိုင်ခဲ့လေသည်။ ဒေးစွန်ပါ သာသနာပြုနယ်မြေ တွင် လေးကျွန်းအောင်စေတီ၊ ရွှေစေတီ၊ ဒေးစွန်ပါတရားကြီး ၏ အနောက်ဘက်တွင်ရှိသော “မဟာမြိုင်” ဆိုသည့် တောကြီး ထဲတွင် စေတီနှစ်ဆူကို တည်ထားခဲ့သည့်အပြင် စောင်းတန်း များကိုလည်း ပြုပြင်ခဲ့သည်။ မုန့်ဦးတွင်လည်း ဓာတ်ပန္နက် ရိုက်၏။ ဓာတ်ခန်းများ ဖွင့်လှစ်နိုင်ခဲ့သည်။

“ဦးဖိုးဦးကို ဒေးစွန်ပါမှာ သာသနာပြုလုပ်ငန်းတွေ ကို ဆက်ပြီးဆောင်ရွက်ရမယ်လို့ ပုဂ္ဂိုလ်များက အမိန့်ချ လို့ ဆောင်ရွက်တဲ့အခါမှာ တော်တော်လေးကိုထူးခြားတဲ့ ထူးခြားမှုတွေကို တွေ့ရတယ်။ သူ့လုပ်ငန်းတစ်ခု ဆောင် ရွက်တော့မယ်ဆိုရင် လိုအပ်တဲ့ငွေကို ကန်တော့ပွဲထဲက

သွားနှိုက်ပြီး ပေးလိုက်တာတဲ့။ ပစ္စည်းတွေကလည်း ဈေးပေါတော့ အောင်အောင်မြင်မြင် ဆောင်ရွက်နိုင်ခဲ့တယ်။ ကျုပ်စိတ်ထဲမတော့ ရသေ့ကြီးဦးခန္တိက ဣစ္ဆာဿလွယ် အိတ်ရပြီး သာသနာပြုခဲ့တာနဲ့တောင် တူနေတယ်လို့ ထင်မိခဲ့သေးတယ်။ ဦးဖိုးဦးကို ပုဂ္ဂိုလ်တွေက စောင့်ရှောက်တယ်ဆိုတာကတော့ အထင်အရှားဘဲလို့ ကျုပ်ရဲ့ ရဟန်းအစ်မကြီး ဒေါ်ရင်ကြည်(မင်းခန့်မင်းကွန်ပျူတာလုပ်ငန်း၊ ပျဉ်ပုံကြီး)က ပြောတယ်။ ကျုပ် ရဟန်းအစ်မကြီးလည်း အခုအချိန်အထိ သက်ရှိထင်ရှား ရှိနေတုန်းပါပဲ။ အဲဒီမှာလည်း ဆရာတို့ သွားပြီးစုံစမ်းမေးမြန်းကြပါဦး” ဟု ယခုလက်ရှိ လေးကျွန်းအောင်ကျောင်းတိုက် အောင်မြေသိဒ္ဓိကျောင်းမှ ဆရာတော်က မိန့်ကြားခဲ့လေသည်။

အန္တရာယ်ကိုကြိုတင်သိ

တစ်ကြိမ်တွင် ပထမဆင်ပုန်းဆရာတော်ဘုရား၏ ကျောင်းတွင် ညောင်လေးပင်နှင့် ရွှေကျင်မှ ရွာသား (၂) ဦး လာရောက်ရဟန်းဝတ်ကြသည်။ ရဟန်းအစ်မမှာ ပျဉ်ပုံကြီးရွာမှ ဒေါ်ရင်ကြည်ပင်ဖြစ်သည်။ ထိုအချိန်က ဒေါ်ရင်ကြည်မှာ အသက် ၂၀ ခန့်မျှပင် ရှိသေးသော်လည်း အဘဦး၏ မိန့်ဆိုချက်အရ ရဟန်းအစ်မဖြစ်ခဲ့ရသည်။ ထို့ပြင် ဒေါ်ရင်ကြည်ကို အဘဦးက -

“သမီးလည်း ဆင်ပုန်းကျောင်းမှာ တရားထိုင်ရမယ်” ဟု ဆိုသဖြင့် ဒေးစွန်ပါဆင်ပုန်းကျောင်းတွင် တရားထိုင်ခဲ့ရသည်။

ထိုအချိန်က ဒေးစွန်ပါနယ်မြေသည် အလွန်တောထူထပ်ပြီး တောကြမ်းသည်ဟု နာမည်ကြီးလှသည်။ ထိုစဉ်က လူဆိုးလူမိုက်များလည်း ပုန်းခိုနေတတ်ကြသော နေရာဖြစ်သည်။

တစ်ညတွင် ဆင်ပုန်းတောရကျောင်းကို ဓားပြတိုက်ရန်အတွက် ဓားမြဲများလာကြသည်။ အဘဦးဖိုးဦးက ကြိုတင်သိမြင်၍ မည်ကဲ့သို့ ပြုလုပ်ထားသည်မသိ။ လက်နက်အပြည့်အစုံနှင့်လာကြသော ဓားမြဲများသည် ဆင်ပုန်းတောရကျောင်း ဝင်းအတွင်းသို့ ရောက်ရှိသောအခါ ကျောင်းအောက်ရှိ ခုံတန်းလျားပေါ်တွင် စစ်သားများ လက်နက်ကိုယ်စီနှင့် ထိုင်နေကြသည်ကို တွေ့ရှိရသလို သစ်များအောက်တွင်လည်း

ကောင်း၊ ရေတွင်းနားတွင်လည်းကောင်း အိပ်နေကြသော စစ်သားများကို တွေ့ရှိကြရသည်။ ထို့ကြောင့် ဓားပြများသည် ထိုနေရာမှ တိတ်တဆိတ် ပြန်လည်ထွက်ခွာခဲ့ပြီး ဘေးလွတ်ရာရောက်မှ အပြေးအလွှားစခန်းသို့ ပြန်ခဲ့ရသည်ဟု နောက်နေ့တွင် ကြားသိခဲ့ရလေသည်။

ဒေးစွန်ပါတစ်တိုက်တွင် သားရဲတိရစ္ဆာန်ကလည်း ပေါများလှသည်။ တစ်ညတွင် ကျောင်းအောက်ရှိ ခွေးငယ်ကလေးများကို ကျားသစ်လာခွဲသဖြင့် ဦးပဉ္စင်းများသည် ဖားမီးအုပ်ဆောင်းများ ထွန်းညှိပြီး တိုင်များ၊ သစ်သားများကို ရိုက်ခတ်အသံပေးခြင်းပြုမှ ကျားသစ်များ ထွက်သွားသည်ဟု ကိုယ်တိုင်တွေ့ကြုံခဲ့ရသူ ရဟန်းအစ်မကြီး ဒေါ်ရင်ကြည်က ပြောပြခဲ့သည်။

တစ်နေ့တွင် အဘဦးဖိုးဦးသည် ရဟန်းအစ်မ ဒေါ်ရင်ကြည်အား ခေါ်ယူ၍ “ရဟန်းနှစ်ပါးကို မဟာမြိုင်ကိုလွှတ်ပြီး တရားအားထုတ်ခိုင်းမယ်။ သမီး စရိတ်ထောက်လိုက်” ဟုမိန့်သဖြင့် လိုအပ်သောပစ္စည်းများကို ဝယ်ယူပေးလိုက်ရသည်။

မဟာမြိုင်သည် ဒေးစွန်ပါ၏ အနောက်ဘက် တောကြီးမျက်မည်းထဲတွင်ရှိ၍ ထိုနေရာတွင် အဘဦးဖိုးဦးမှ စေတီတည်ထားခဲ့သည်။ ထိုနေရာတွင် အနန်းဖို၊ အနန်းမ ပင်နှစ်ပင်လည်းရှိပြီး ယခင်က နန်းစိုက်ခဲ့သောနေရာဟုလည်း ပြောဆိုကြသည်။ ထိုမဟာမြိုင်တောကြီးအတွင်းသို့ ဦးပဉ္စင်းနှစ်ပါး ကြွရောက်တရားထိုင်ပြီး တစ်ဆယ့်ငါးရက်ခန့်ကြာသောအခါ အဘဦးဖိုးဦးမှ ကျောင်းတွင်ရှိသော ကိုမောင်းဆိုသူအား -

“ငမောင်း နှင့် အခု မဟာမြိုင်ကို အမြန်သွားစမ်း။ ဟိုဦးပဉ္စင်းနှစ်ပါးကို လေးကျွန်းကျောင်းကို အမြန်ခေါ်လာခဲ့” ဟု မိန့်ဆိုလိုက်၏။

မဟာမြိုင်နှင့် ဒေးစွန်ပါသည် အလွန်ကွာဝေးလှသောခရီးဖြစ်သည်။ ထို့ကြောင့် ချက်ချင်းမသွားလိုသော ငမောင်းက -

“ဘာကိစ္စရှိလို့ အရေးတကြီး ပြန်ခေါ်ရတာလဲ” ဟု မေးလိုက်သည်။

“အန္တရာယ်ရှိလို့ဟေ့။ ငါ ဒီထက်ပိုမပြောနိုင်ဘူး။ ဒီနေ့ လေးကျွန်းကျောင်းကို အမြန်ရောက်အောင်ခေါ်ခဲ့” ဟု ထပ်မံ

ပြောဆိုလိုက်သည်။

ဤသို့ဖြင့် မဟာမြိုင်မှ ဦးပွင့်နှစ်ပါးမှာ ထိုနေ့ညတွင် လေးကျွန်းကျောင်းသို့ သင်္ကန်းထပ် အထုပ်ကလေးဖြင့် ရောက်လာကြသည်။ စာအုပ်များ၊ စားအိုးစားခွက်များကို မသယ်နိုင်ကြ။ မဟာမြိုင်တွင်ထားခဲ့ကြရသည်။ နောက်နေ့တွင် ကြားသိရသည်။ မဟာမြိုင်တွင် တောဆင်ရိုင်းများသည် မုန်ယိုပြီး ဦးပွင့်နှစ်ပါး တရားထိုင်သော တဲကျောင်းကလေးကို နင်းချေပစ်ခြင်း၊ အိုးခွက်ပန်းကန်များမှာလည်း ဆင်များ နင်းခြေသောကြောင့် ပိန်လိန်ကွဲရုကန်ခြင်း၊ အဘဦးဘိုး၏ တည်ထားသော စေတီတော်မှ စေတီရံများလည်း နှာမောင်းများဖြင့်ပတ်ကာ ဖျက်ဆီးသွားခဲ့ကြောင်း သတင်းကြားရလေတော့သည်။ ထွက်ရပ်ပေါက်ပုဂ္ဂိုလ်ဖြစ်သောကြောင့် အန္တရာယ်ကို ကြိုတင်သိမြင်ခဲ့သည်ဟု ယုံကြည်လာကြလေသည်။

မုန်ကြွပ်တစ်ထောင် ဆွမ်းမဆောင်ကိုယ်တော်

မဟာမြိုင်တွင် တရားကျင့်ခဲ့သော ရဟန်းနှစ်ပါးတို့သည် တောထဲတောင်ထဲတွင် ကပ္ပိယမပါ။ ကိုရင်မပါနေထိုင်၍ မဖြစ်။ ထိုနေရာသည် ဂေါစရာမလည်းမကောင်း လူသူမနီးတောကြီးဖြစ်နေသဖြင့် တစ်ပါးက ရဟန်းဝတ်ဖြင့် တရားကျင့်ကာ တစ်ပါးက ကိုရင်ကြီးအဖြစ်ဖြင့် ပါရမီဖြည့်ပြီး နေထိုင်ခဲ့ကြခြင်းဖြစ်သဖြင့် မဟာမြိုင်မုန်ကြွပ်ရောက်ပြီး မှခံဦးကျောင်းတွင် သီတင်းသုံးနေထိုင်ကြသော ကိုရင်ကြီးဝတ်ထားသူမှာ အသက်အရွယ်ကြီးသော်လည်း ကိုရင်ကလေးများဝိုင်းတွင်သာ ဆွမ်းဘုဉ်းပေးရသည်ကို ပြသပြီး အဘဦးဖိုးဦးက ဒေါ်ရင်ကြည်အား “သမီး... ဒီကိုရင်ကြီးကို ရဟန်းတက်ပေးလိုက်ဦး။ ကိုရင်ကလေးတွေနဲ့ရောပြီး ဆွမ်းစားနေရတာ ကြည့်မကောင်းဘူး” ဟု ဆိုသဖြင့် ရဟန်းအစ်မအဖြစ် ပစ္စည်းလေးပါးတာဝန်ယူပြီး သိမ်တက်ပေးခဲ့ရသည်။

ထိုဦးပွင့်နှစ်ပါးတို့အား လေးကျွန်းကျောင်းစေတီ၏ တစ်ဖက်စီတွင်ရှိသော သစ္စာဂူ၊ မေတ္တာဂူတို့တွင် တရားထိုင်စေသည်။ ထို့နောက် အဘဦးဖိုးဦးမှ “သမီး ဦးပွင့်နှစ်ပါးကြီးက ဒီနာနေမှာမဟုတ်ဘူး။ ဒေးစွန်ပါမှာ တရားထိုင်လိမ့်မယ်။ လိုတာလေးတွေ ထောက်ပံ့ပေးလိုက်ဦး” ဟု မိန့်သဖြင့် ထောက်ပံ့ပေးရသည်။ ဦးပွင့်နှစ်ပါးသည် ဒေးစွန်ပါသိမ်အောက်မှ ဆင်းသွားလျှင် တွေ့ရသောကျောင်းလေးတွင် တရားထိုင်ခဲ့သည်။

မီးလွတ်ငှက်ပျောသီးနှင့် တရားထိုင်မည်ဆိုသဖြင့် ရခိုင်မှာ ပျောသီးများ ဝယ်ပို့ပေးရသည်။ ထို့နောက်တွင် ထိုဦးပွင့်နှစ်ပါးကြီးသည် “မုန်ကြွပ်တစ်ထောင်ဆွမ်းမဆောင်” ဟုဆိုကာ မုန်ကြွပ်ကိုသာဘုဉ်းပေးပြီး ဆွမ်းလုံးဝမစားတော့ဘဲ တရားအားထုတ်ခဲ့သည်ဟု ဆိုသည်။ ရဟန်းအစ်မကြီး ဒေါ်ရင်ကြည်က “လေးထောင့်သံပုံး အဖုံးက အပိုင်းပေါက်ကလေးနဲ့ တစ်ပုံးကို ငါးကျပ်ပေးရတယ်။ အဲဒါကိုဝယ်ပြီး မုန်ကြွပ်တွေ ထည့်ပေးရတယ်။ မနက်အရုဏ်ဆွမ်းဆို ဘယ်နေ့ချောင်း၊ နေ့ဆွမ်းဆို ဘယ်နေ့ချောင်း သတ်မှတ်ပြီး ဘုဉ်းပေးတာ မုန်ကြွပ်တစ်ပုံးကုန်သွားရင် ဘယ်နေ့ရက်ရှိပြီဆိုတာ တွက်လို့ရတယ်။ ကုန်သွားရင် ထပ်ဝယ်ပို့ပေးရတယ်။”

အယူတော်မင်္ဂလာ သိကြားထွန်းလှိုင်

အဘဦးဖိုးဦးသည် ဒေးစွန်ပါစေတီတော်တစ်ဝိုက်သာသာနာပြုလုပ်ငန်းများ ဆောင်ရွက်ရန် လှည့်လည်သွားလာနေစဉ် ဈေးရောင်းချနေသော ဈေးသည်များက အဘအား မုန့် ဟင်းခါး၊ လက်ဖက်ရည်၊ မုန့် စသည်တို့ကို ဒါနပြုကြသည်။ ထိုသူများအား အဘကလည်း ပြန်လည်မေတ္တာပို့ဆုတောင်း ပေးလေ့ရှိသည်။ ထိုကဲ့သို့ အဘဦးဖိုးဦးအား လှူဒါန်းကြသော ဈေးသည်များသည် ဈေးရောင်းကောင်ကြသည်ဟု ဆိုကြသည်။ အဘဦးဖိုးဦးသည် အဘဦးအောင်ချမ်းသာ၊ ဦးအောင် စက္ကိန်း၊ ဘတော်ကြီး စသော ပုဂ္ဂိုလ်ကြီးများနှင့် တစ်ချိန်တည်း သာသနာပြုခဲ့သူဖြစ်သည်။ အဘဦးဖိုးဦးသည် အသက်အငယ်ဆုံးဖြစ်သဖြင့် ခရီးအတူသွားကြလျှင် အဘဦးက နောက်မှ လိုက်ရသည်။ ဘတော်ကြီးဆိုသူမှာ အမြဲပင် ဘိုးဘိုးအောင်ကဲ့သို့ ဝတ်ဆင်ထားသူဖြစ်ကြောင်း သိရသည်။

အဘဦးဖိုးဦး၏ နောက်တော်ပါးမှ အမြဲလိုက်နေသူ တပည့်တစ်ယောက်ရှိသည်။ ထိုသူမှာ ဦးထွန်းလှိုင်၊ သိကြားထွန်းလှိုင်၊ အယူတော်မင်္ဂလာထွန်းလှိုင်ဟု အမည်ရသူတစ်ဦးဖြစ်သည်။ အရူးဓာတ်ဖြစ်ပြီး ဝိဇ္ဇာလိုလို၊ ဇော်ဂျီလိုလို အရူးဓာတ်ဖွင့်နေသူဖြစ်သည်။ သိကြားထွန်းလှိုင်၏ နှုတ်ထွက်စကားများသည် ကွက်တီမုန်ကန်လှသဖြင့် အဘဦးဖိုးဦးက သူ့အား “အယူတော်မင်္ဂလာထွန်းလှိုင်” ဟု အမည်ပေးထားခြင်းဖြစ်သည်။ သို့သော် အများက သူ၏အရူးဓာတ်ဖွင့်နေမှုကြောင့် အရူးတော်ကလေးထွန်းလှိုင်ဟူ၍သာ နောက်ပြောင်

ခေါ်ဆိုခဲ့ကြလေသည်။

သိကြားထွန်းလှိုင် (ဝါ) အယူတော်မင်္ဂလာထွန်းလှိုင်သည် တစ်ခါတစ်ရံ ဈေးသည်များထံမှ မုန့်နီကံစားလေ့ရှိသည်။ ထိုအခါ ဈေးသည်က -

“အဘကတော့ အချွန်နဲ့မနေပြန်ပြီ။ အရင်းတော့ ပြတ်တော့မှာဘဲ။ ဈေးကလည်း ရောင်းမကောင်းဘူး” စသည်ဖြင့် ရန်တွေပြောဆိုခဲ့လျှင် ထိုဈေးသည်သည် ထိုနေ့တွင် လုံးဝရောင်းမကောင်းတော့ဘဲ အရင်းပြတ်ရသည်သာ ဖြစ်သည်။ သိကြားထွန်းလှိုင် (ခေါ်) အယူတော် မင်္ဂလာထွန်းလှိုင်သည်လည်း သာမန်လူတစ်ယောက် မဟုတ်။ ပုဂ္ဂိုလ်ထူးတစ်ယောက်ပင် ဖြစ်ပေလိမ့်မည်ဟု တွေးထင်လာကြသည်။ မည်သို့ပင်ဖြစ်စေ သိကြားထွန်းလှိုင် (ခေါ်) အယူတော်မင်္ဂလာထွန်းလှိုင်သည် အဘဦးဖိုးဦး၏ ဒွေးစွန်ပါသာသနာပြုလုပ်ငန်းတွင် တစ်ဖက်တစ်လမ်းမှ ကူညီဆောင်ရွက်ပေးခဲ့သော တပည့်တစ်ဦးပင် ဖြစ်လေသည်။

လေးကျွန်းအောင်စေတီ ပန္နက်တော်တင်စဉ်က ဤကျောင်းဝင်းအတွင်းတွင် အဝင်အထွက်က များလှသည်။ ရသေ့၊ ဝိဇ္ဇာ၊ ဇော်ဂျီ၊ ဘိုးတော်၊ စစ်သား စသည်ဖြင့် အားလုံးရောက်ရှိပြီး ပန္နက်ဝင်မင်္ဂလာကို ဝိုင်းဝန်းအကူအညီပေးခဲ့ကြသည်။ ထိုအချိန်က လေးကျွန်းကျောင်းတွင် ကျောင်းထိုင်ဘုန်းကြီးက မမြ၊ ဝင်လိုက်ထွက်လိုက်နှင့် အတည်တကျမရှိချေ။ ထိုအခါ အဘဦးဖိုးဦးက တပည့်များဖြစ်သော ဒေါ်ညို၊ အစ်မသိန်းတင်၊ ဒေါ်ရင်ကြည်တို့ကို ပြောကြားသည်မှာ “လေးကျွန်းထဲကိုတော့ ပုဂ္ဂိုလ်အစုံဝင်မှာဘဲ။ ဗရတ်ဗရက်ကို ဖြစ်နေမှာဘဲ။ ဘုန်းကြီးတွေလည်းမမြ၊ မစင်ကျယ်။ ကျောင်းကလည်းမရှိ။ လေးတိုင်စင်ကျောင်းကလေးပဲရှိတယ်။ ဒီလေးကျွန်းအောင်ကျောင်းနဲ့ စေတီကို နောက်ပိုင်းမှာ သာသနာပြု စောင့်ရှောက်သွားမယ့်ပုဂ္ဂိုလ် လာလိမ့်မယ်။ မင်းတို့ သတိထားစောင့်ကြည့်နေကြ။ တနင်္ဂနွေသား အသားကညိုညို၊ ပိန်ပိန်ပါးပါးလေး ဖြစ်လိမ့်မယ်” ဟု တပည့်များအား ပြောဆိုမှာကြားထားလေသည်။

အဘဦးဘဦး၏ ပုံတူ

အဘဦးဖိုးဦးသည် အဘဦးအောင်ချမ်းသာ၊ ဦးအောင်စတီနီ၊ ဘတော်ကြီး အဘကလေးဝဆရာတော်ဘုရားကြီးတို့

နှင့်အတူ သာသနာပြုလုပ်ငန်းများကို ဆောင်ရွက်နေရာမှ အသက် ၈၀ ကျော် ၉၀ ခန့်အရောက်တွင် ကျန်းမာရေးချို့တဲ့လာသည်။ ထို့ကြောင့် ပဲခူးမြို့ ပန်းခြံကုန်းသို့ ပြန်လည်ခေါ်ဆောင်သွားကြသည်။ ထိုကဲ့သို့ ခေါ်ဆောင်မသွားမီ အဘဦးသည် ၎င်း၏သားတပည့်ဖြစ်သော ပဲခူးမြို့ မင်းရပ်ကွက်တွင်နေထိုင်သော မြန်မာမူပညာရှင် ကိုသန်းကျော်အား ခေါ်ခိုင်းလိုက်ပြီး

“ငါ့သား အဘကိုဓာတ်ပုံရိုက်ပြီး အဲဒီဓာတ်ပုံအတိုင်း နောင်ကို ငါ့တပည့်သားမြေးတွေအတွက် အမှတ်တရဖြစ်အောင် ပုံတူထုပေးစမ်းပါ” ဟု စေခိုင်းခဲ့သည်။ ကိုသန်းကျော်မှလည်း အဘမှာကြားသည့်အတိုင်း ပုံတူထုလုပ်ပေးခဲ့ရာ ၎င်းပုံတူကို ယခုအခါ အဘဦး တည်ထားခဲ့သော လေးကျွန်းစေတီဝန်းအတွင်း စေတီတောင်ဘက်သို့ မျက်နှာမူကာ သားရိုခဲ့သည်ကို တွေ့မြင်နိုင်လေသည်။ အဘသည် သူ့ကွယ်လွန်လျှင် မုခ်ဦးထိပ်နားရှိ သေဂူ၊ ရှင်ဂူတွင် ဂူသွင်းသင်္ဂြိုဟ်ရန် မှာကြားထားခဲ့လေသည်။ အဘသည် ပဲခူးမြို့တွင် ထွက်ရပ်လမ်းသို့ ကြွမြန်းခဲ့သည်။ ပဲခူးမြို့မှ ရွှေထီးများ၊ ကားတန်းကြီးများဖြင့် အဘ၏ရုပ်အလောင်းကို ဒွေးစွန်ပါသို့ ပြန်လည်သယ်ယူလာကြပြီး အဘမှာကြားထားသည့်အတိုင်း တပည့်များက ဆောင်ရွက်ပေးခဲ့ကြလေသည်။

လေးကျွန်းမြေသည် ထူးခြားသော အောင်မြေဖြစ်သဖြင့် အဘဦးပြောဆိုခဲ့သော အဆိုအမိန့်များအတိုင်း ဆက်လက်ဖြစ်ပေါ်လျက်ရှိသည်ကို တွေ့ရှိခဲ့ရသည်။ ရန်ကုန်မြို့ ပုသိမ်ညွန့်ရပ်ကွက် မဟာဝိဇယရာမကျောင်းတိုက်ရှိ ကိုရင်ရှင်အိန္ဒြေဝံသသည် ငယ်ရွယ်စဉ်ကပင် ပုတီးစိပ်ခြင်း၊ တရားထိုင်ခြင်း စသည်တို့ကို ပြုလုပ်နေသူဖြစ်သည်။ တစ်ညတွင် အိပ်မက်မြင်မက်သည်မှာ ကိုရင်လေးတစ်ပါးရောက်လာပြီး

“အဘက ခေါ်ခိုင်းလိုက်တယ်။ ကိုရင်ကြီးမလိုက်လို့ မဖြစ်ဘူး။ လိုက်ခဲ့ပါ” ဟု ပြောဆိုသဖြင့် ကိုရင်လေးနှင့်အတူ လိုက်သွားခဲ့ရာ တောတောင်များကို ကျော်ဖြတ်သွားရပြီး ထန်းပင်ကြီးတစ်ပင်ကို လွန်သောအခါ ထုံးဖြူဖြူဖွေးဖွေးနှင့် စေတီတော်တစ်ဆူကို ဖူးတွေ့ရသည်။ ကိုရင်ကြီးသည် စေတီတော်ကို ဖူးမြော်ပြီးသောအခါ ကိုရင်ကလေး ပြန်ရောက်လာပြီး

“အဘကပြောတယ် သူ့နဲ့လိုင်းချင်းတူမှ လာလို့ရမယ်။ အခု လာလို့မရဘူးပြန်တော့” ဟု ဆိုသဖြင့် ပြန်လာ

ခဲရသည်ဟု အိပ်မက်မြင်မက်သည်။ ထိုအိပ်မက်မျိုးမှ တစ်လ လျှင် နှစ်ခါလောက်မက်ခဲ့သဖြင့် ကိုရင်ကြီးသည် ကြာသော် ကိုရင်လေးအား စိတ်ဆိုးလာပြီး -

“ကိုရင် လာမခေါ်နဲ့တော့။ မင်း ဟုတ်လည်းမဟုတ် ဘဲနဲ့” ဟုပင် ပြောဆိုနိုင်ဆုတ်မိလေသည်။ ရှင်အိန္ဒြာဝံသသည် ကိုရင်ဘဝ မရောက်ခင်ကပင် စရဏအလုပ်ကို အထူးကြိုးစား လုပ်ဆောင်နေသူဖြစ်ပြီး ကိုရင်ကြီးဘဝမှ ဦးပဉ္စင်းဘဝသို့ ရောက်သည်တိုင် တစ်စထက်တစ်စ ပို၍ကြိုးစားလာခဲ့သည်။ ဒေးစွန်ပါဒေသသို့လည်း အခေါက်ခေါက်အခါခါ လာရောက် တရားအားထုတ်စခန်း ဝင်လေ့ရှိခဲ့လေသည်။

အနှစ်နှစ်အလလက ရောက်ချင်သောနေရာကို

တစ်နေ့တွင် အဘဦး၏တပည့်များဖြစ်သော ဒေါ်ညို၊ အမဒေါ်သိန်းတင်၊ ဒေါ်ရင်ကြည်တို့နှင့်အတူ လေးကျွန်း ကျောင်းဝင်းအတွင်း ဖြတ်သန်းရောက်ရှိသောအခါ ယခင် အိပ်မက်ထဲမှ ကိုရင်ကလေးလာခေါ်စဉ် သွားခဲ့ရသော ခရီး လမ်းနှင့် တူနေသည်ကို သတိထားမိခဲ့သည်။ ထို့နောက် ထန်းပင်ကြီးတစ်ပင်ကို အိပ်မက်ထဲကအတိုင်းပင် တွေ့ရ၏။ ထိုထန်းပင်မှ ကျော်လွန်သွားလိုက်လျှင် အိပ်မက်ထဲတွင် အကြိမ်များစွာ ဖူးတွေ့ခဲ့ရသော ထုံးဖြူဖြူဖွေးဖွေးစေတီလေးကို ဖူးတွေ့လိုက်ရလေတော့သည်။

ဦးပဉ္စင်းကြီး ဦးအိန္ဒြာဝံသ၏စိတ်တို့သည် ချာချာ လည်ကုန်၏။ တစ်ခါမှ မခံစားဖူးရသော ဝေဒနာတစ်မျိုးကို ခံစားမိလေပြီ။ အနှစ်နှစ်အလလက သူ့ရောက်ချင်သောနေရာ သို့ အမှန်တကယ်ပင် ရောက်ရှိနေခဲ့ပြီး ယခင်က သူ့အား ထိုနေရာသို့လာရောက်ရန် စေလွှတ်ခေါ်ယူသော ရှေးဘဝ အဆက်ဆက်က တပည့်ရင်းဖြစ်ခဲ့သော်လည်း အဘနှင့် လိုင်းမတူသေးဟုဆိုကာ ပြန်ခဲ့ရသော နေရာဖြစ်သဖြင့် စေတီ တော်အား ထိုင်၍ရှိခိုးပူဇော်ကာ သစ္စာပြုလိုက်သည်မှာ

“မြတ်စွာဘုရား တပည့်တော်နှင့် ဘဝပေါင်းများစွာ က ဆရာတပည့်ဖြစ်ခဲ့ပြီး ယခုဘဝတွင်လည်း အကြိမ်များ စွာ အခေါက်ခေါက်လာခဲ့သော ဤဘုရားစေတီကိုသာ အကြိမ်ကြိမ်ဦးချ၍ ပြန်ခဲ့ရပါသည်။ ယခုအခါ ဘုရားတပည့်

တော်၏ အနေအထားမှာ တပည့်တော်ဆရာ၏ လိုင်းပေါ်သို့ ရောက်ရှိနေပြီဖြစ်ပါသဖြင့် ဆရာနှင့်အတူနေ၍ သာသနာပြု ခွင့်ရအောင် စောင့်ရှောက်တော်မူပါဘုရား။ တပည့်တော်သည် သာသနာပြုခွင့်ပြုပါဘုရားဟူ၍ ဆုတောင်းလိုက်မိလေ တော့သည်။

ထိုအကြောင်းကို ဦးပဉ္စင်းကြီး ဦးအိန္ဒြာဝံသ၏ ရဟန်း အစ်မ ဒေါ်ရင်ကြည်က ကြားသိသောအခါ ဝမ်းမြောက်ဝမ်း သာဖြစ်ပြီး အဘဦးမိန့်ကြားခဲ့သည့်အတိုင်း ဤနေရာတွင် ဆက်လက်သာသနာပြုမည့် တနင်္ဂနွေသား အသားညိုညို ပိန်ပိန်ပါးပါး ပုဂ္ဂိုလ်ဆိုသူမှာ ဦးအိန္ဒြာဝံသဖြစ်ကြောင်း အထင် အရှားသိသွားလေတော့သည်။

ဆရာတော် ဦးအိန္ဒြာဝံသ ရောက်ရှိစဉ်က ဆယ်ပေ ပတ်လည် တိုင်လေးတိုင်နှင့် ထရံကပ်ထားပြီး သက်ကယ်မိုး ထားသော ကျောင်းကလေးသာဖြစ်သည်။ ပတ်ဝန်းကျင်တွင် လည်း ချုံနွယ်ပိတ်ပေါင်းများ ထူပြောလှသည်။ ယခုအခါ ကျောင်းဆောင်များ သိမ်အဆောက်အဦ၊ လေးကျွန်းအောင် စေတီတော်တို့နှင့် ဘုရားနှင့်ကျောင်း၊ ကျောင်းနှင့်သိမ် ပဏာ ရ၍နေလေပြီ။ ထို့ပြင် ဆရာတော်ကြီးက “လူလိုမှနတ်လို၊ နတ်လိုမှဂြိုဟ်မ ဆိုတဲ့စကားအတိုင်းပဲ ဘူမိနက်သန်မှန်နေ ပြီဆိုရင် သာသနာနဲ့ပတ်သက်တဲ့လုပ်ငန်းတွေ ငါလုပ်မယ်။ အမှတ်တရဖြစ်အောင် ဘဝမှတ်တိုင်တစ်ခုအဖြစ် စိုက်ထူလို ရအောင် ငါကြိုးစားမယ်။ ငါ့ကို ကူညီပေးကြပါ” ဟု နတ် ဒေဝါများအား ပန်ကြားခဲ့သည်။ ပုဂ္ဂိုလ်များကလည်း အခါအား လျော်စွာ ကြွရောက်လမ်းညွှန်လေ့ရှိကြောင်း သိရှိခဲ့ရလေ သည်။

ဆရာတော်ကြီးက စာရေးသူအား မိန့်ကြားရာတွင် ထွက်ရပ်ပေါက်ဆရာကြီး အဘဦးဖိုးဦးက ဖျာခင်းပေးထားခဲ့ ခြင်းဖြစ်ပြီး အဘဦး တည်ထောင်ခဲ့သော သာသနာ့အရိပ်ကို ခိုလှုံပြီး သာသနာတော်ကြီးပွင့်လန်းလာရန်၊ သာသနာတော် ထွန်းကားပြန့်ပွားလာစေရန်၊ တိုးတက်လာစေရန် ဆောင်ရွက် နေခြင်းသည် ဆရာတော်အတွက် ဘဝမှတ်တိုင်တစ်ခုပင်ဖြစ် ကြောင်း မိန့်ကြားပြောဆိုခဲ့လေသည်။

ကျော်စံလင်း

ဖူးတွေကြုံဖူး ပုဂ္ဂိုလ်ထူးကြီးများ

မော်တင်သိန်းဇော်

(၁) ရဟန်းပုဂ္ဂိုလ်ထူး၊ ရဟန်းအိုကြီး

၁၉၈၉ ခုနှစ်၌ ဖူးတွေကြုံကြိုက်ခဲ့ရသည်။ လွန်ခဲ့သော ၂၇ နှစ်ခန့်က ဖြစ်ခဲ့ရာ ၁၉၈၈ ခုနှစ်၊ ဧပြီလ တစ်နေ့ နံနက် ဆွမ်းခံကြွချိန်၌ ဖြစ်ပါသည်။ ကျိုက်ထီးရိုးစေတီတော်မြတ်ကို ဖူးမြော်ကြရန်အတွက် စာရေးသူတို့ မိသားတစ်စုသည် ရသေ့တောင်တော်မြတ်ခြေရင်းရှိအဆုံး လှေကားအောက်ဆင့်တွင် ထိုင်ကာ ခေတ္တနားနေကြစဉ် ဖြစ်ပါသည်။ ထိုကဲ့သို့ စာရေးသူတို့ မိသားတစ်စု ထိုင်ကာ အပန်းဖြေနားနေ၍ မိသားစုတို့၏ စကားစမြည်များ ပြောနေကြစဉ် တောင်ပေါ်ရသေ့တောင်တော်မြတ် ကုန်းပေါ်ဆီက သံပိတ်လွယ်၍ ဆင်းသက်ဆွမ်းခံကြွလာသော ကြည်ညိုရိုကျိုးဖွယ်ကောင်းလှသော ထူးကဲ၊ မြင့်မြတ်သောအသွင် ဣန္ဒြေတော်

များ၊ သိက္ခာတော်များရှိသည့် ရဟန်းအိုကြီးတစ်ပါးကို ရုတ်ခြည်၊ အမှတ်မထင်၊ မမျှော်လင့်ဘဲဆိုသလို ဖူးတွေ ကြည်ညိုကြရ၍ ကြည်ညိုသဒ္ဓါဂါရဝစိတ်နှင့် အသိတရားများ လှိုက်ဖိုဝင်စား ထက်သန်မိကြကာ မှတ်မှတ်ရရဆိုသလိုပင် ဝတ္ထုငွေ ခုနစ်ဆယ်ကျပ်နှင့် စားရန် နိုင်လွန်ဝေဖာတစ်ထုပ်ကို ကမန်းကတန်း အပြေးအလွှားမျှ ပြေးလိုက်ကြကာ ရှိခိုးပူဇော်ရင်း ကပ်လှမိကြပါသည်။ ထူးထူးခြားခြားဆီသလို ရဟန်းအိုကြီးက စာရေးသူအား ကျင့်စဉ်နှင့် အစီအရင်ထူးတစ်ခုကို ချီးမြှင့်ပြီး ဆွမ်းခံရန် တောလမ်းကြောတစ်ကြောဆီသို့ တည်ငြိမ်စွာ ဆက်လက်ကာ ကြွမြန်းသွားပါသည်။ ထူးကဲသော ထိုရဟန်းအိုကြီး မစချီးမြှင့် စေညွှန်းခဲ့သော အစီအရင်တစ်ရပ်မှာ ထိရောက်လွယ်ကူ၍ ထိုနေ့မှာပင်

စာရေးသူသည် ကျိုက်ထီးရိုးတောင်တော်ပေါ်သို့ ဆက်လက်
၍ ချက်ချင်းမတက်တော့ဘဲ ရသေ့တောင်တော်မြတ်ပေါ်၌
သာ ကြီးပမ်းလုံလပြု၍ ဝါယမပြု ရှာဖွေကာ ချက်ချင်းအမြန်
ပင် စီရင်လုပ်ဆောင်ဆုတောင်းပြီးမှ ကျိုက်ထီးရိုးတောင်ပေါ်
သို့ တက်ခဲ့ပါသည်။ ထိုနေ့၌ မခံစား၊ မကြုံတွေ့ရဖူးနှင့်
အထူးအဆန်းမျှဆိုသလို စာရေးသူတို့မိသားစု တည်းခိုမည်
တိသသတောင်တော်ပေါက်ဝဆီမှ မသိမကျွမ်း၊ မမြင်ဖူးသည့်
သက်ကြီးရွယ်အို ယောဂီရှင်ကြီးတစ်ဦးက ထိုနေ့က အဆောင်
ထဲသို့ ဝင်ကြမည့် စာရေးသူတို့ မိသားစုအား တရင်းတနီး
ဖက်လဲတကင်း အပြေးအလွှား အားပါးတရနှင့် မိတ်ဟောင်း
များနယ် ဆီးကြိုခေါ်ယူ ပွေဖက်ကာ နေရာများချပေးသလို
ဖန်တီးလှူဒါန်း ကြီးပမ်းရှာပေး၍ ငွေသောင်းကျော်နှင့်
အစားအသောက်များကို အံ့ဩတမော နေ့တွင်းချင်းပင် ရရှိ
ခဲ့ဖူးပါသည်။ အိပ်မက်ထူးပမာလည်း အံ့ဩတမောမျှ ကြုံ
တွေ့ခဲ့စားခဲ့ရဖူးပါသည်။ ဘဝတစ်သက် မမေ့နိုင်အောင်ပင်
ဖြစ်ခဲ့ရဖူးပါသည်။ (စကားချပ် ။ ထိုကာလ ငွေသောင်း
ကျော်မှာ အထူးတန်ဖိုးမြင့်ခဲ့ပါသည်။) (မှတ်ချက် ။ ထိုရဟန်း
ပုဂ္ဂိုလ်ထူး ရဟန်းအိုကြီးမှာ မကြာမီ ထွက်ရပ်မြန်းသွားသည်
ဟု နောင်အခါများ၌ ကြားသိရသလို ထိုရဟန်းအို ပုဂ္ဂိုလ်
ထူး၏ အစီအရင်ထူးကို မဆိုင်းမတွနှင့် ချက်ချင်း တယုံ
တကြည်လုပ်ဆောင်ခဲ့သော စာရေးသူမှာလည်း နောင်
နောက်ပိုင်း ရက်ကာလအချိန်များ၌ အထူးတလည်မျှ စား
ဝတ်နေရေးနှင့် အလုပ်အကိုင်များ ဝင်ငွေများအနေနှင့် ထူးကဲ
ပွင့်လန်းသိသာခဲ့ပါသည်။)

(၂) ပထမံဘိုးဘိုးအောင်

၁၉၇၆ ခုနှစ်၌ ကြုံတွေ့ခဲ့ရသည်။
မှတ်မှတ်ရရ ၁၉၇၆ ခုနှစ်၊ မတ်လကုန်ခါနီး မွန်းလွဲ
၂ နာရီတစ်ဝိုက်ခန့် အချိန်၌ ဖြစ်ပါသည်။ ပင်စင်ယူပြီးချိန်
ဖြစ်၍ အားလပ်နေသော စာရေးသူသည် ထိုနေ့၊ ထိုအချိန်
၌ ဘုရားကျောင်းဆောင်ရှေ့မှောက်တွင် ထိုင်ကာ တစ်ဦး
တည်း ဘုရားရှိခိုး၊ ဝတ်ပြုနေမိခဲ့ပါသည်။ ရှိခိုးဝတ်ပြုကာ
မေတ္တာပို့သပြီးဖြစ်၍ ထရန်အပြုတွင် စာရေးသူ၏ ဦးခေါင်း

ပေါ်တည့်တည့်အမြင့် အိမ်ခေါင်သွပ်မိုး မျက်နှာကြက်ပြား
ပေါ်ဆီမှ စာတ်လုံးတစ်လုံးသည် စာရေးသူ၏ လက်ဝါးပြင်
ထဲဆီသို့ ဆိုက်ဆိုက်မြိုက်မြိုက် ဒေါက်ခနဲ၊ တန်းခနဲ တည့်
တည့်ကြီးပင် ကျရောက်လာသည်ကို တွေ့မြင်သိရှိ ခံစားရ
ပါသည်။ ဘော်ငွေရောင်နှင့် ပဲစေ့ခနဲရှိသော ထိုစာတ်လုံးကို
အမျိုးအနွယ်အဆင့်၊ ဂုဏ်ရည်ပီသေသများ မသိရှိ နား
မလည်၍ သီလနှင့် သမားစဉ်နှင့် အကျင့်ကောင်းရှိ အထက်
လမ်းလိုက်စား အားထုတ်သော ဝါရင့်ပုဂ္ဂိုလ်တစ်ဦးအား ပြသ
တင်ပြ ချဉ်းကပ်စစ်ဆေးစေခဲ့ရာ ထိုဝါရင့်ပုဂ္ဂိုလ်က စာတ်စီး
ပြီး မဟာသိဒ္ဓါရှင်၊ မဟိဒ္ဓါရှင် ပထမံဘိုးဘိုးအောင်က ချီးမြှင့်
သော စာတ်လုံးထူးဖြစ်နိုင်ကြောင်းကို ပြောဆိုဖော်ထုတ်
အကြံပြုခဲ့ပါသည်။

(မှတ်ချက် ။ ထိုနောက်ပိုင်း ရှေ့လ ပြေလကပင်
ဘဝ၌ ဘုရားဖူးလမ်းကြောင်းအစ ဆိုသလို ပထမံဘိုးဘိုး
အောင် ကျင့်ကြံထွက်ရပ်မြန်းခဲ့သော ပြည်မြို့ကပင် ပထမဦး
ဆုံး ဘုရားဖူးခရီးဦး အစပျိုးကာ အစပထာမဆိုသလို စတင်
ထွက်ခွာခဲ့ရသလို စာရေးသူ၏ စားဝတ်နေရေးနှင့် အလုပ်
အကိုင်များရော၊ ဂန္ဓီရလေ့လာရှာဖွေကျင့်ကြံရေးတို့အတွက်
ပါ ထူးကဲတိုးတက်ခဲ့ပါသည်။)

(စကားချပ် ။ စာရေးသူ၌ အကျင့်စရဏ ဘာဝနာ
ပိုင်းတို့၌ နည်းပါးချွတ်ယွင်း မခိုင်မာ၍ ထိုစာတ်လုံး ပြန်၍
အလိုလိုပင် ပျောက်ကွယ်သွား၍ ပြန်သိမ်းသွားပါသည်။)

(၃) အပေကြီး ဘိုးမင်းခေါင်

၂၀၀၅ ခုနှစ်၌ ကြုံတွေ့ခဲ့ရသည်။
၂၀၀၅ ခုနှစ် မိုးတွင်းကာလတွင်းဖြစ်ရာ တစ်နေ့
နေ့လယ် မိုးသည်းနေသောအချိန်၌ ဖြစ်ပါသည်။ အထူး
အသက်ဝင်ထူးခြားဆန်းပြားသော ရုပ်ပုံတော်အသွင် ပုံပန်း
သဏ္ဍာန် ဘိုးမင်းခေါင်ရုပ်တုတစ်ရုပ်ကို စာရေးသူ အရထူး
၍ ပင့်ဆောင်ပြီး လက်ဖက်ရည်ဆိုင်တစ်ဆိုင်တွင် ကားစောင့်
ရင်း အိမ်ပြန်ရန် ထိုင်နေမိပါသည်။ ထိုစဉ် ယောဂီဝတ်
ပုဂ္ဂိုလ်ကြီးတစ်ဦးက ရပ်ဝေးမှလာကာ လက်ဖက်ရည်ဆိုင်ထဲ
၌ ထိုင်နေသော စာရေးသူထံ တန်းတန်းမတ်မတ်ကြီး ရတ်

တရက် စွပ်ခနဲ ရဲရဲတင်းတင်းနှင့် အပြေးကလေး ဝင်လာ လျှောက်လှမ်းလာ၍ ဓာတ်စီးပြီး ဘိုးမင်းခေါင်ဂါထာမန္တန်များ ရွတ်ကာ ဓာတ်သိဒ္ဓိများ ပေးအပ်၍ ဟောချက်ထူးများကို ပေးအပ်ခဲ့ပါသည်။ စာရေးသူမှာ အံ့ဩတမောပင် ခံစားမိခဲ့ ရပါသည်။ ချိန်ကိုက်ကွက်တိ ဖန်တီးထားသလိုပင် အဖေကြီး ဘိုးမင်းခေါင်၏ ရုပ်တုအရောက်၊ အရတွင် ရပ်ဝေး အာဂန္တု ညွှတ်စိမ်း ဘိုးမင်းခေါင်ဓာတ်စီးသူက ချက်ချင်းလာရောက်၍ ဓာတ်ဖွင့်သည်မှာ အလွန်ထူးပါသည်။

(မှတ်ချက် ။ ထိုနောက်ပိုင်း၌ အဖေကြီးဘိုးမင်းခေါင် နှင့် တိုက်တိုက်ဆိုင်ဆိုင် စပ်လျဉ်းနွယ်ယှက်၍ ဂန္ဓာရီခရီးစဉ် များ အတွေ့အကြုံအဖြစ်ဆန်း အဖြစ်ထူးများ၊ ထူးခြားတိုး တက် ပွင့်လန်းသော အကျိုးထူးများကို ခံစားရင်ဆိုင်ရရှိမှု များ၊ ပါးစပ်နှင့် ထုတ်ပြော၍မရနိုင်သလို ပြောပြပြန်ရင်လည်း တစ်ပါးသူတို့က ယုံကြည်နိုင်ဖွယ်မရှိသော အဖေကြီးဘိုးမင်း ခေါင်၏ ချီးမြှင့်မစ ကယ်တင်မှုများကို အထင်အရှားပင် လက်တွေ့ကြီး အံ့ဩတမောမှု ခံစားခဲ့ရပါသည်။ (အဖေကြီး ၏ ထွက်ပွဲအောင်ပွဲကြီးများကိုလည်း နှစ်စဉ် သွားရောက်နိုင် ခဲ့ပါသည်။)

(၄) အရိဓမ္မဝိဇ္ဇာမိဂ်ကြီး အဖေကြီး အဘိုးသံ

၂၀၁၅ ခုနှစ်၌ ကြုံတွေ့ခဲ့ရသည်။

၂၀၁၅ ခုနှစ်ဆန်းလတစ်ပိုက်၌ စာရေးသူ အထူး ကြည်ညိုအားထားမိ၍ ပူဇော်ဆည်းကပ်သော အရိဓမ္မဝိဇ္ဇာ မိဂ်ကြီး အဖေကြီးအဘိုးသံအား အဓိဋ္ဌာန်နှင့် သွားရောက် ပူဇော် ကန်တော့တိုင်တည်ပြီး တောင်သုံးလုံးမှအပြန်၌ လမ်း ၌ ထူးခြားဆန်းပြား ဆန်းကြယ်နက်နဲလှသော ဂန္တီရဖြစ်စဉ် သနစ်ထူး ကိုယ်တွေ့များကို အံ့ဩတမောမှု အဆန်းတကြယ် အံ့ဩတနန်းနှင့် ဝမ်းပန်းတသာမှု သိရှိကြုံတွေ့ခဲ့ရပါသည်။ အဖေကြီး၏ ကြီးမြတ်သော ကျင့်စဉ်များ၊ ဖြစ်စဉ်များ၊ ဩ ဝါဒစရိယာ အဆောင်လက်ဖွဲ့ဂါထာများကိုလည်း ကျေးဇူးကြီး အပ်လှသော အဖေကြီး၏ တပည့်သားသမီး၊ သာဝကတို့၏ မေတ္တာဂုဏ်ရည်၊ ကရုဏာကျေးဇူးတော်များနှင့် ရရှိအားထုတ် အသုံးပြုနိုင်ခဲ့ပါသည်။ ကျင့်ကြံပွားများနိုင်ခဲ့ပါသည်။ ထူးကဲ

ဆန်းပြားသော အဖြစ်ထူး၊ ရလဒ်ထူးများ၊ မစမုများလည်း အထင်ကရပင် သိသာခံစားခဲ့ရပါသည်။

(မှတ်ချက် ။ ထိုနောက်ပိုင်း၌ အထူးသဖြင့် ဘာသာ ရေး၊ ကုသိုလ်ရေး၊ သီလဘာဝနာ အကျင့်စရဏပိုင်း၊ ကောင်းမှုအစုစုတို့နှင့် လှူမှုရေး၊ ဝိဇ္ဇာလမ်းကြောင်းလာများ၊ အဟောအပြောဂန္တီရလာများ၊ လာဘ်အရာတို့၌ ထူးခြား တိုးတက်ခဲ့ရပါသည်။)

စာရေးသူအနေနှင့် အကျင့်သီလ၊ ဘာဝနာ၊ ပညာ၊ အတွေ့အကြုံများဘက်၌ အားနည်းတိမ်းပါးလှပါသည်။ ကံ အခွင့်အလမ်းများ ထူးကဲ၍သာ ကံကောင်းသဖြင့် ပုဂ္ဂိုလ် ထူးကြီးများကို စာင်ပြုအတိုင်း ဖူးတွေ့ ကြုံကြိုက် ပူဇော် ခွင့်များ ရရှိခဲ့ကာ ဂန္တီရဝင်သော အဖြစ်သနစ်ထူးနှင့် ရလဒ် ထူးအချို့ကို ကြုံတွေ့ခံစားခဲ့ရခြင်းဖြစ်ပါသည်။

သူတော်စင်ပုဂ္ဂိုလ်ထူး အဖေကြီးများ၏ ဂုဏ်ကျေးဇူး ဝိဇ္ဇာလမ်းဝင် ဆရာပညာရှင် လူပုဂ္ဂိုလ်ကျေးဇူးရှင်တို့၏ ဂုဏ်ကျေးဇူးတို့ကို ရိုကျိုးကော်ရော် ပူဇော်လိုသော ဖော် ထုတ်၍ သရုပ်မွန်ကို ထင်ဟပ်လိုသော အတိဂါရဝ စိတ်ရင်း နှင့် ကိုယ်တွေ့မှန်အချို့ကို အကျဉ်းမျှတင်ပြအပ်ပါသည်။ နက် ရှိုင်းစွာ လေ့လာသုံးသပ်ရန် အံ့ဩလေးမြတ် ဝမ်းသာဖွယ် ကောင်းလှသော အသိနှင့် ခံစားမှုတို့ကိုရရှိ၍ တင်ပြရခြင်း ဖြစ်ပါသည်။ ဆက်လက်တင်ပြပါဦးမည်။ နက်ရှိုင်း၊ ဆန်း ကြယ်၊ လေးမြတ်လှသော အထူးသဖြင့် ဝိဇ္ဇာလမ်းကြောင်း လာ နွယ်ဝင်မှု၊ ဂန္တီရနွယ်ဝင်များတို့နှင့် ပတ်သက်၍ အမှန် တကယ် တွေ့ကြုံခံစားကြရသည့် ကံထူးသော ကာယကံရှင် များတို့အနေနှင့် ရေးသားတင်ပြ ပြောဆိုပြရန်မရ မလွယ်၊ မသင့်လျော်သည့် လျှို့ဝှက်ဆန်းကြယ် လေးမြတ်လွန်းလှ သော အဖြစ်သနစ်အတွေ့အကြုံဆန်းတို့နှင့် အကျိုးရလဒ် ထူးတို့ရရှိတတ်သည်ဟု ဆရာသခင်၊ ကျေးဇူးရှင်တို့က မိန့် ဆိုလမ်းညွှန်၍ ဆုံးမအသိပေးဖူးပါသည်။ ကြုံကြိုက်၊ အခွင့် ရကာ ကိုယ်တွေ့ အမှန်အကျယ်တို့ကို နှုတ်နှင့် ရိုကျိုးမှန်ကန် စွာ တင်ပြပါဦးမည်။ များစွာကျန်ရှိပါသေးသည်။

မော်တင်သိန်းဇော်

အောင်မင်္ဂလာမြေစင်းတောရ ၄၅ ဂုဏ် ဓာတ်စခန်းမှသည် နိဗ္ဗာန်သိသို့

■ မင်းတိုင်ပင်(မြေရောင်မြေ)

ထောက်ကြံ့မြို့ ၂၃၆ ကားကိတ်မှ ဆိုင်ကယ်စီး၍ ခရီးနှင်ခဲ့၏။ အမှတ်(၂) လမ်းမကြီးနှင့် မြို့ရောင်လမ်း မဆုံမီ လက်ဝဲဘက်၌ ထိုတောရ၏ မုခ်ဦးက ဆီးကြိုနေပါ၏။ မြေစင်းတောရကို တိုက် တည်ဆရာတော်ကြီး၏ ဆိုဆုံးမခဲ့သော ဟောယ နာလံ နအေပေ - အချည်း နီး အချိန်မကုန်ကြစေနှင့်။ ဟဝေါဓထံ ပီရာမေ - အခွင့်ကောင်းတွေ လက် လွတ်မဆုံးရှုံးကြစေနှင့် ကြိုးစားကြ။ ကိုယ့်လုပ်အားခ ကိုယ်ရတာ၊ ကိုယ့်နေ့ တွက် ကိုယ်ရတာ၊ ကိုယ့်ဝေစု ကိုယ်ရ အောင်ယူကြ။ ဘယ်သူမှ ကူလုပ်ပေးလို မရဘူး။ သိန္နီဦးကောဆိုတာ မဟုတ် လား။ ကိုယ်လုပ်မှကိုယ်ရမှာ။ အကာလီ ကော - တကယ်လုပ် အချိန်မရွေး အဟုတ်သိကြရမှာများတဲ့။ ဤကဲ့သို့ မိန့်မှတ်မှုခဲ့ပါသည်။ ယခု ကျွန်ုပ် မြေ စင်းတောရ ရိပ်သာကျောင်းတိုက်မုခ်ဦး မှ ကျောင်းတိုက်ရှေ့ ပရိဝဏ်အတွင်း ရောက်ရှိနေပါသည်။ ပထမဦးဆုံး ဖူး ဆွေရသည်မှာ ရွှေရောင်တဖိတ်ဖိတ်နှင့် အလွန်တင့်တယ်သပွယ်လှတဲ့ ဝိမုတ္တိ သုခ ဆုတောင်းပြည့်စေတီတော်ပဲ ဖြစ်ပါ

သည်။ တစ်ဆင့် ဝိမုတ္တိပါရဂူသိမ်၊ ကျောင်းပရိဝဏ်နှင့် နှစ်ထပ်မိမာန်တော် ကြီး၊ ဘောဇနပါရဂူဆောင်၊ ဓမ္မဝိဟာရ ဆောင်၊ ထိုနောက် နောက်ဘက်တွင် အမျိုးသမီးယောဂီဆောင်၊ စင်္ကြံလမ်း၊ အမျိုးသား ယောဂီဆောင်နှင့် ရေအိမ် များ သယ်ရပ်သန်ရှင်းလှစွာ မြင်လိုက်ရ ၏။ ထိုနောက်မှာ တာဝန်ယူဆောင်ရွက် နေသည့် အတွင်းရေးမှူး ဦးအောင်ဝင်း ထံသို့ သွားရောက်ပြီး ခေတ္တနား၍ ကျွန်ုပ်ရောက်သည့်အချိန်တွင် ယောဂီ များ ဘောဇနဆောင်သို့ ဆွမ်းစားကြွ

ရောက်တော့မည်ဖြစ်၍ မှတ်တမ်းတင် ဓာတ်ပုံ ရိုက်ခဲ့ပါ၏။ အားလုံး တန်းစီ၍ လက်အုပ်ချီကာ ရိုခိုးပြီး ဝင်လာခဲ့ပါ သည်။ ဘောဇနဆောင်ကြီးထဲတွင် သံဃာတော်များသည်လည်း သံဃာ စင်ခေါ် ကျောင်းတော်၌လည်းကောင်း၊ ယောဂီသည် စားပွဲဝိုင်းများ၌ တစ်ဝိုင်း ခြောက်ယောက်ကျ ဝင်ရောက်နေရာယူ ပြီး လက်အုပ်ချီမိုးကာ ငြိမ်သက်စွာ နေကြပါသည်။

ထိုနောက် ယောဂီအားလုံး သံ ပြိုင်ရွတ်ဆိုသည်မှာ -

ကနို့ရွှေသိမ်တော်တောရ
ဆရာတော် ဘဒ္ဒန္တသောဘိတ
မဟာထေရ်မြတ်

မောင်းထောင်မြေစင်းတောရ
ဆရာတော် ဘဒ္ဒန္တသောဘိတ
(အဂ္ဂမဟာကမ္မဋ္ဌာနာစရိယ)

“ယနေ့ ဆွမ်းအလှူ ကုသိုလ်ရှင်တွေ ကိုယ်စိတ်နှစ်ဖြာ လွန်ကျန်းမာချမ်းသာကြပါစေ။ သာသနာပြု မြတ်ကောင်းမှု နေ့တိုင်းကြံ့နိုင်ကြပါစေ။ ကုသိုလ်ပြုရင်း ဉာဏ်ပွင့်လင်း လက်ငင်း ချမ်းသာကြပါစေ” ဟူ၍ နှစ်ခေါက် ရွတ်ဆိုကြပါသည်။

“ဝေယျာဝစ္စ ကုသိုလ်ရှင်တွေ ကိုယ်စိတ်နှစ်ဖြာပ လက်ငင်းချမ်းသာကြပါစေ” (နှစ်ခေါက်)

ဤသည့်စားဖွယ် အမယ်မယ်ကို မြူးရယ်မာန်ကြွ၊ လှပရေဆင်း ပြည့်ဖြိုးခြင်းငှာ မသုံးပါဘူး။ လေးဖြာစာတ်ဆောင်၊ ဤကိုယ်ကောင်သည်၊ ရှည်အောင်တည်လျက်၊ အသက်မျှတမ်း၊ မမောပန်းငြား၊ ဘုရားသာသနာ၊ ကျင့်နှစ်ဖြာကို ကျင့်ပါနိုင်စေ၊ ဝေဒနာဟောင်းသစ်၊ မဖြစ်စေရ၊ ယာပိုက်မျှလစ်၊ ခပ်သိမ်းပြစ်ဆို၊ မဖြစ်လေအောင် ချမ်းမြေ့အောင်ဟု သုံးဆောင်မှီဝဲပါစေသတည်း။

၁။ ယခုရောက်လာ တို့သူငှာ ချမ်းသာကိုယ်စိတ်မြပါစေ။

၂။ ရှင်လူများစွာ တို့သူငှာ ချမ်းသာကိုယ်စိတ်မြပါစေ။

၃။ ဂုဏ်တော်အနန္တမြတ်ဆရာ ချမ်းသာကိုယ်စိတ် မြပါစေ။

၄။ မိဘနှစ်ဖြာ ဂုဏ်အနန္တ ချမ်းသာကိုယ်စိတ်မြပါစေ။

၅။ တို့နိဗ္ဗိတတွင်းမှာ များသတ္တ ချမ်းသာကိုယ်စိတ် မြပါစေ။

၆။ တို့မြို့တွင်းမှာ များသတ္တ ချမ်းသာကိုယ်စိတ် မြပါစေ။

၇။ တို့နယ်တွင်းမှာ များသတ္တ ချမ်းသာကိုယ်စိတ် မြပါစေ။

၈။ ရဟန်းသံဃာ အားလုံးမှာ ချမ်းသာကိုယ်စိတ်မြ ပါစေ။

၉။ ပစ္စည်းလေးဖြာ ဒါယကာ ချမ်းသာကိုယ်စိတ်မြ ပါစေ။

၁၀။ မင်းစိုးရာဇာ နယ်တကာ ချမ်းသာကိုယ်စိတ်မြ ပါစေ။

၁၁။ ခိုးသူ၊ တိုက်သူ၊ လိမ်ကောက်သူ တို့တူကိုယ်စိတ် ချမ်းသာစေ။

၁၂။ တို့စကြဝဠာ များသတ္တ ချမ်းသာကိုယ်စိတ်မြပါစေ။

၁၃။ အပါယ်လေးရွာ များသတ္တ ချမ်းသာကိုယ်စိတ် မြပါစေ။

၁၄။ အနန္တစကြဝဠာ များသတ္တ ချမ်းသာကိုယ်စိတ် မြပါစေ။

၁၅။ လူနတ်မြဟောအားလုံးမှာ ချမ်းသာကိုယ်စိတ် မြပါစေ။

၁၆။ သုံးဆယ့်တစ်ဘုံအလုံးစုံ အကုန်ချမ်းသာစေ။

၁။ အောင်မင်္ဂလာ မြေစင်းတောရ ရိပ်သာ၊ ရဟန်းရှင်လူ ယောဂီတွေ ဘေးရန်ကင်းကြပါစေ။ စိတ်ဆင်းရဲခြင်းကင်းကြပါစေ။ ကိုယ်ဆင်းရဲ ကင်းကြပါစေ။ ကျန်းမာချမ်းသာ ကိုယ်ခန္ဓာကောင်းစွာဆောင်ရွက်နိုင်ကြပါစေ။

၂။ အောင်မင်္ဂလာ မြေစင်းတောရ ရိပ်သာ ဝေယျာဝစ္စအမှုဆောင်တွေ

www.burmeseclassic.com

ဘေးရန်ကင်းကြပါစေ။ စိတ်ဆင်းရဲခြင်း
ကင်းကြပါစေ။ ကိုယ်ဆင်းရဲကင်းကြ
ပါစေ။ ကျန်းမာချမ်းသာ ကိုယ်ခန္ဓာ
ကောင်းစွာ ဆောင်ရွက်နိုင်ကြပါစေ။

၃။ အောင်မင်္ဂလာ မြေစင်းတော
ရ ရိပ်သာ အလှူရှင်တွေ ဘေးရန်ကင်း
ကြပါစေ။ စိတ်ဆင်းရဲခြင်းကင်းကြပါစေ။
ကိုယ်ဆင်းရဲခြင်းကင်းကြပါစေ။ ကျန်းမာ
ချမ်းသာ ကိုယ်ခန္ဓာ ကောင်းစွာဆောင်
ရွက်နိုင်ကြပါစေ။

ထို့နောက် မေတ္တာပို့ပြီးဆုတောင်း
ကြပါသည်။

ဤသို့ပြုရ မြတ်ပုညကြောင့် ချမ်း
မြအေးကြည် ဘေးမဲ့မည်သည်။ ရွှေ
ပြည်ထုတ်ချောက် လမ်းမကောက်ဘဲ
ရောက်ရပါလို ထိုထိုဘဝ ကျင့်လည်ရ
လည်း ဒုက္ခဘေးဒဏ် ရန်မာန်အပေါင်း
မကောင်းဟူသမျှ မတွေ့ရဘဲ သဗ္ဗကုဏ္ဍ
မင်္ဂလာကို ရွယ်ကာတတိုင်း ရစေသော်။
ယနေယခု ပြုပြုသမျှ မြတ်ဘာဂကို
မိဘဆရာ မျိုးသဟာနှင့် ကိုယ်မှာစောင့်
ကြပ် ကိုယ်စောင့်နတ်က အရင်းစ၍
ရှိရှိသမျှ လုံးစုံဘုံသုံးဆယ့်တစ် ဖြစ်ဖြစ်

သမျှ ဝေနေယျတို့ ရကြပါစေ ပေးငှာ
သည် များတွေ့သာရ ခေါ်စေသော်။

သာဓု...သာဓု...သာဓုဟု သုံး
ကြိမ် သံပြိုင်ရွတ်ဆိုကာ ဘောဇန
သပ္ပယ မျှတစွာ သုံးဆောင်ကြပါသည်။
ထို့နောက် ကျွန်ုပ်အား အာဟာရထမင်း
နှင့် ညှော်ခဲကျွေးမွေးပြီး ဦးအောင်ဝင်းမှ
ညှော်ခဲ၍ နွားနို့နှင့် မုန့်၊ သစ်သီးများပါ
သုံးဆောင်ရပါသည်။ အားလုံးယောဂီ
များ အဆောင်သို့ ပြန်ကြွရာမှာလည်း
လက်အုပ်ချိုခွဲ၍ တန်းစီကာ စနစ်တကျ
ပြန်သွားကြသည်မှာလည်း ကြည်နူး
စရာ ပီတိဖြစ်နေမိပါသည်။

အားလုံး အာဟာရသုံးဆောင်ပြီး
သော် ဦးအောင်ဝင်းနှင့်ကျွန်ုပ် ဆရာ
တော်သီတင်းသုံးရာ ဝိမုတ္တိပါရဂူသိမ်
ကျောင်းဆောင်ကြီးသို့ သွားရောက်ကာ
ဘုရားရှိခိုး ဆရာတော်အား ကန်တော့
ပြီး မိတ်ဆက်စကား လျှောက်ထားပြီး
နောက် သီလိုသမျှ ထပ်မံလျှောက်ထား
ခွင့် တောင်းခံခဲ့ပါသည်။

အောင်မင်္ဂလာ မြေစင်းတောရ
ကျောင်းတိုက် ဆရာတော်၏ ဘွဲ့တော်

မှာ အရှင်ဇဝနဖြစ်ပါသည်။ ဆရာတော်
သည် အလွန်ကြည်ညိုဖွယ် ရူပကာယ
နှင့်ပြည့်စုံပြီး ကျွန်ုပ်လိလိုသမျှအကြောင်း
အရာများကို ဤသို့ မိန့်ကြားပါသည်။

“ဦးပဉ္စင်းတို့ မြေစင်းတောရရိပ်
သာကျောင်းကို ၂၀၀၇ ခုနှစ် ဒီဇင်
ဘာလ နှစ်ကုန်ပိုင်းလောက်က တိုက်
တည်ဆရာတော် ဦးသောပါက ဖြစ်ပါ
တယ်။ ဦးပဉ္စင်းကတော့ ၂၀၀၉ ခု
နှစ်က စတင်ရောက်ရှိပြီး တာဝန်ယူခဲ့
ပါတယ်။ ဟိုနှစ်တွေက တစ်နှစ်ကို
လေးကြိမ်လောက် တရားစခန်းကျင်းပ
ပါတယ်။ အဲဒီတုန်းက ရက် ၆၀ ပါ။
ဒါပေမယ့် ရက်ရှည်တော့ ယောဂီတွေ
က အလုပ်တွေနဲ့ဆိုတော့ သိပ်မဝင်နိုင်
ကြပါဘူး။ နည်းပါတယ်။ နောက်တော့
၄၅ ရက်နဲ့ ၄ ကြိမ်၊ တစ်လနဲ့ တစ်
ကြိမ်၊ သင်္ကြန်ရက်မှာ ၁၀ ရက်စခန်း
တစ်ကြိမ် ဖွင့်လှစ်ပါတယ်။ ယောဂီက
တော့ ၂၀-၂၅ ယောက်လောက်ပါပဲ။
အများနည်းတူ အစိုးရရုံးပိတ်ရက်တွေ
မှာလည်း ဖွင့်ပါတယ်။ ဒီတော့ ပထမ
ဆုံးကတော့ သမထကို တစ်လလောက်

ထူထောင်ရပါတယ်။ ၁၅ ရက်လောက်မှာ နိမိတ်တွေရလာမယ်။ အဲဒါ ဥဂ္ဂဟနိမိတ်အထိ ရလာပါတယ်။ နောက်ပရိပါကနိမိတ် ရမယ်။ ဒီတော့မှ သမာဓိအား ကောင်းလာပြီဆိုတော့ နိမ္မိတသမထရလာမယ်။ အဲဒါ ကုသိုလ်ကြောင့် ရလာတာပါ။ အသေးစိတ်ဆိုရင် ဗုဒ္ဓနဿတိကမ္မဋ္ဌာန်း သုံးရက်၊ မေတ္တာကမ္မဋ္ဌာန်း တစ်ရက်၊ မရဏာနဿတိ ငါးရက်၊ ပရိကံ ငါးရက် အဲဒီတော့ အာနာပါနကမ္မဋ္ဌာန်းစပြီး ဝင်လေထွက်လေ မှတ်တဲ့နည်း ဝင်သည် (၁) ထွက်သည် (၁) အဲဒီလိုမှတ်။ ရှစ်ကြိမ်ကိုတစ်ဝါ။ ပြန်စတင်ပါ။ ရှစ်ကြိမ်ပြန်မှတ်။ စိတ်ကို သန့်ရှင်းအောင် ပြုလုပ်ရပါတယ်။ ဒီတော့ နိမိတ်အရောင်တို့ စေစားလာတယ်။ နောက် တစ်တောင်တိုး မျက်စိကိုမှိတ်ထား၊ ဒီလိုနဲ့

တစ်တောင်က နှစ်တောင် အကျယ်ကြည့်။ တဖြည်းဖြည်းနဲ့ အဝေးကိုပို့၊ တစ်ခါ ပြန်ယူမှတ်၊ နိမိတ်တွေ ရလာပါတယ်။ စိတ်နဲ့နိမိတ် ထင်ဟပ်လို့ တစ်ထပ်တည်းကျပြီဆိုတာနဲ့ အဲဒီစိတ်ကို ကိုယ်စေစားလို့ ပို့လွှတ်လို့ရပါပြီ။ အဲဒီနိမိတ်ကို စေစားပြီးတော့ ခိုင်မြဲအောင်လုပ်၊ သမထရလာပါပြီ။ ဒါဆိုရင် အဲဒီနိမိတ်ကို ရွှေတိဂုံဘုရား အာရုံပြုခိုင်းထင်းထင်းလင်းလင်း ဖူးရတယ်။ နောက်ကျိုက်ထီးရိုးအာရုံပြုကြည့်။ ဒါထက်မက တန်ခိုးကြီးဘုရားများကို တစ်ဆူပြီးတစ်ဆူဖူး။ မြန်မာပြည်ထဲက ဘုရားတွေဖူးပြီးရင် သံဝေဇနိယ လေးဌာန၊ ဗုဒ္ဓဂယာဘုရားတွေကိုဖူး။ ဒါတင်မကသေး။ တရုတ်ပြည် ဗုဒ္ဓစွယ်တော်တိုက်သို့ သွားဖူး။ အိန္ဒိယမှာရှိတဲ့ စွယ်တော်တိုက်၊ မဟာဗောဓိပင်၊ ထူပါရုံ၊ မဟာ

စေတီတော်ကြီးတွေကို အကြိမ်ကြိမ်ဖူးလို့ရပါတယ်။ တစ်ခါ မိမိခန္ဓာကိုယ် ပြန်ကြည့်ရ။ ထွက်ပေါက်ကိုကြည့်တော့ အလင်းနိမိတ်ကို မြင်ရပါတယ်။ သမာဓိပိုကောင်းလာရင် ဝီရိယလည်း ပိုကောင်းလာမယ်။ သမာဓိကောင်းလို့ရှိရင် သဒ္ဓါတရား ကောင်းလာပါတယ်။ ဒီတော့ ဦးပဉ္စင်းတို့က တရားစစ်ဆေးပါတယ်။ ယောဂီဟာ လိမ်ရင်လည်း သိပါတယ်။ ဝိပဿနာကို လိမ်လို့တော့ မရပါဘူး။ သမထကတော့ ပေါ် န်မပေါက်ရောက်မရောက် သိပါတယ်။ ဒီတော့ သမထပေါက်ပြီဆိုမှ ဝိပဿနာဖြစ်တဲ့ ရုပ်နာမ်ကို အသုံးပြုမှာ။ ရုပ်နာမ်မှာ ဉာဏ်စဉ် ၁၆ ပါး ရှိပါတယ်။ နာမရူပပရိစ္ဆေဒဉာဏ်ဖြစ်တဲ့ ရုပ်ကို ရုပ်မှန်းသိ၊ နာမ်ကို နာမ်မှန်းသိအောင် ရှုမှတ်ခိုင်းပါတယ်။ သမထက အကာ၊ ဝိပဿနာ

www.burmeseclassic.com

အနစ်ဆိုတာ မဟုတ်ပါဘူး။ အားလုံး
ဟာ အနစ်တွေပါပဲ။ ဦးပဉ္စင်းကတော့
အတူတူပဲလို့ ခံယူပါတယ်။”

“မှန်ပါတုရား။ အရှင်ဘုရားရဲ့
အန္တေဝါသိက ဆရာများ မိန့်ပါတုရား။”

“ဦးပဉ္စင်းရဲ့ ဆရာသမားတွေက
ခန့်ကင်းအေးငြိမ်းသာ ဆရာတော်
ဦးသောပါကကတော့ မမိခဲ့ရပါဘူး။
ဒီပေမယ့် မောင်းတောင်မြေငင်းတောရ
ဆရာတော်ကြီး ဦးသောဘိဝံ၊ ကနီမြို့
ဆောင်းတောင်မြေငင်းတောရဆရာတော်၊
အုတ်ဖိုလက် ပံဆရာတော် ဦးဝါဒိဇ
ဇော်ပြီး ထိုဆရာတော်ကြီးရဲ့ ဆရာတော်
ထက်ဗက်သား ဦးသီလာတိသျှဖြစ်ပါ
တယ်။ အဲဒီမှာ နည်းနာများယူ၍ ကနီ
ဆရာတော်ကြီးလက်ထက်မှာ ရက်ရှည်
များအတိုင်း ခက်ခက်ခဲခဲ အားထုတ်
တတ်ကြရပါတယ်။ ဦးပဉ္စင်းတို့ တရား
ခန့်ကတော့ ဒါပါပဲ ဒကာကြီး။”

“မှန်ပါ။ ဒီသာသနာတော်ကြီး
ထိုထက်အတွင်း အဆောက်အအုံများက
အရှင်ဘုရားလက်ထက်မှာ ဆောက်
တည်တာပါလား ဘုရား။”

“မှန်ပါတယ်...။ ယခင်မြေက
အကျယ် ၇ ဧက ရှိပါတယ်။ အလှူရှင်
တစ်ဦးက မြေ ၁၀၅၀ ဧက လှူတော့
၁၅၀ ဧက ရှိလာပါတယ်။ ယခုလည်း
တည်တာတွေ ဆောက်လုပ်နေပါ
တယ်။ ဒီတော့ ဒကာကြီး မှတ်တမ်း
စင်စစ် လိုအပ်တာကို ဦးအောင်ဝင်း
ဆိုင်ပင်ပြီး ဆောင်ရွက်ပါ။”

“မှန်ပါ။ ဝမ်းသာပါတယ်ဘုရား။
သည့်တော်တို့ တရားရှုမှတ်နေဆဲ
အသက်ကြီးဆုံးပုဂ္ဂိုလ်နဲ့ အသက်

အငယ်ဆုံး ယောဂီအမျိုးသမီးယောဂီ
တစ်ဦးစီ မေးမြန်းခွင့်ပြုပါတုရား။”

“ကောင်းပါပြီ။ လိုအင်ဆန္ဒ ပြည့်
စုံပါစေဗျာ”

ထို့နောက် ဆရာတော်သည်
အတွင်းရေးမှူး ဦးအောင်ဝင်းအား အမျိုး
သားယောဂီတစ်ဦးနှင့် အမျိုးသမီး
ယောဂီတစ်ဦးတို့ ဓမ္မပါလဆောင်တွင်း
သို့ လာရောက်၍ ကျွန်ုပ်သိလိုသော
မေးခွန်းများကို ဖြေကြားစေပါသည်။

ကျွန်ုပ် ရှေးစားပွဲတွင် လက်အုပ်
ချီ၍ ထိုင်နေသည့် အမျိုးသားယောဂီ
ဆရာကြီးအား ကျွန်ုပ်က -

“အဘ မင်္ဂလာပါ ယခုလို အဘ
တရားဓမ္မအားထုတ်တာ ဘယ်နှစ်ကြိမ်
ရှိပါပြီလဲခင်ဗျာ”

“ကျွန်တော်နာမည်က ဦးကြင်တိုး
ပါ။ အသက်က ၆၉ နှစ်။ တွဲတေးမြို့
ကပါ။ ကျွန်တော် ၂၀၁၀ ပြည့်နှစ်က
ရက် ၆၀ ပထမဆုံးတစ်ကြိမ်နဲ့ ယခု

၂၀၁၆ ခုနှစ်မှာ ၄၅ ရက် တစ်ကြိမ်
နှစ်ကြိမ်ရှိပါပြီ။”

“အဘ . . . တရားလုပ်ငန်းစဉ်
အကြောင်းလေး ရှင်းပြပါလား ခင်ဗျာ”

“တရားစခန်းတိုင်းမှာ မောင်း
ထောင်မြေငင်းတောရ ဆရာတော်ကြီးရဲ့
နည်းနာနိဿရနှင့် မှတ်ရပါတယ်။ ထို
အတူ နာသီးဖျားမှာရှု၊ နိဿယဂဏ
နည်း အသက်ဝင်ထွက် အမှတ်ကို ၁-
၂-၃-၄ နှင့်မှတ်ပြီး သမာဓိယူ။ ဘာမှ
မကွာပါဘူး။ ဘုရားဟောထားတဲ့ နည်း
အတိုင်းပါပဲ။ ပထမ အရဟံကျင့်စဉ်၊
မေတ္တာကျင့်စဉ်၊ အသုဘကမ္မဋ္ဌာန်း၊ ဝင်
လေထွက်လေ ဂယနဏဖြစ်မှတ်ရ
လေ့ကျင့်ရပါတယ်။ ဒါဟာ သမာဓိထူ
ထောင်တာပါပဲ။ အဲဒါ ၁၀ ရက်လောက်
ကြပါတယ်။ တရားစခန်းတွေမှာ စုပေါင်း
တရားထိုင်ကြတယ်။ ဒီမှာကမိမိရဲ့
သဘောနဲ့ စိတ်ကြိုက်ရာ ရှုမှတ်ရ
တယ်။ မိမိကြိုက်နှစ်သက်ရာ ဣရိယာ

www.burmeseclassic.com

ပုတ် လေးပါးဖြစ်တဲ့ လျောင်း၊ ထိုင်၊ ရပ်၊ သွားမှုတစွာ မှတ်သားရုပ္ပားရပါတယ်။ နောက် ဆရာတော်က တရားကို ဝိပီသသ သန့်ရှင်းအောင် တစ်ပါးကျောင်းမှာ ပွားများခိုင်းပါတယ်။ ထူးခြားပါတယ်။ နေ့စဉ် တရားစစ်ပါတယ်။ ယောဂီရဲ့ ဂဏာနည်း မှန်လား၊ မမှန်လား တစ်နေ့ကို အကြိမ် ၂၀၀/ ၃၀၀ ကတိ ပေးပြီး ပြည့်စုံအောင် မှတ်ရပါတယ်။ ပျက်တဲ့ဟာ ကျိုးပေါက်တဲ့ဟာ ဖယ်ရပါတယ်။ သတ်မှတ်တဲ့ အရေအတွက် ပြည့်စုံအောင် ပရိကံပြု တစ်နေ့ထက် တစ်နေ့ တိုးပြီးယူရပါတယ်။ အခြေခံအားဖြင့် လက်ကောက်ဝတ် ၁၀ ဝါ၊ တံတောင်ဆစ် ၁၀ ဝါ၊ ပခုံးမှာ ၁၀ ဝါ မှတ်၊ နားရွက်မှာ ၁၀ ဝါ၊ ဦးချိုထိပ်လက်ဝဲ ၁၀ ဝါ၊ လက်ယာ ၁၀ ဝါ၊ အဲဒီလို တိုးတိုးပြီး မှတ်လာရပါတယ်။ အတက်နဲ့အဆင်းနဲ့မှတ်၊ တစ်ဝါရဖို့ အတွက် ဝင်လေထွက်လေ ၁၊ ဝင်လေထွက်လေ ၂ ရှစ်ကြိမ်ပြီး တစ်ဝါ ၁၀ ဝါပြည့်မှ လက်ကောက်ဝတ် ၁၀ ဝါစီ (၁၀) ဝါစီ သတ်မှတ်ပြီး ဝါစဉ်တွေပြည့် အာရုံပျက်၊ စိတ်လေလွင့်တာကိုဖယ်၊ ဒီတော့ အာရုံမှာ နိမိတ်အလင်းရောင် ပျံ့ပွားလေးတွေမြင်လာရပါတယ်။ အလင်းရောင်မလက်အောင် မျက်စိကို အဝတ်စည်းပြီး တရားမှတ်ခြင်း၊ သမာဓိတက်လာ၊ မတက်လာ မြင်ရလား၊ အလင်းရောင်ပျံ့ပွားလေး ဝင်လာတတ်ပါတယ်။ သမာဓိအားကောင်းရင် ကောင်းသလို အလင်းရောင်အား ထင်ထင်ရှားရှား မြင်ရပြီဆိုရင် သမာဓိအလင်းနိမိတ်ဟု ခေါ်ပါတယ်။ သမာဓိကြာမြင့်လာဖို့ တည်

ဆောက်၊ သမာဓိရလာပြီးရင် အဲဒီအလင်းရောင်က ပိုပြီးတောက်ပလာတယ်။ ဖြစ်စဉ်က သမာဓိနိမိတ် ခိုင်ခိုင်ထူထောင်တဲ့ အလင်းနိမိတ်ပါ။ ပေါ်လာတာနဲ့ ဆရာတော်က ကိုယ်တူရှုရတဲ့ စက်ဝိုင်းအတွင်း စက်ဝိုင်းအကာကို ကြည့်ခိုင်းပါတယ်။ လေ့ကျင့်ပါများတော့ သမာဓိအား ပိုကောင်းလာပါပြီ။ နောက် တစ်ဆင့် လေ့ကျင့်ခန်းတစ်ခု လုပ်နိုင်ပါတယ်။ ကိုယ်ထိုင်နေတဲ့ တည့်တည့်နံရံကို အလင်းနိမိတ်နဲ့ ဖောက်ထွင်းခိုင်းပါတယ်။ ရပြီဆိုရင် အရပ်လေးမျက်နှာဖောက်ထွင်းခိုင်းကြည့်ပါတယ်။ အဲဒီအလင်းနိမိတ် ကျောင်းဝင်း၊ ကျောင်းပြင်အလုပ်ကို ဆက်လုပ်ခိုင်း၊ ဆွဲဆန့်ကြည့် အားကောင်းလာရင် ပထမဦးစွာ ကျောင်းနဲ့ အနီးတစ်ဝိုက်မှာရှိတဲ့ ဘုရားတွေကို နိမိတ်နဲ့ သွားဖူးစေခဲ့ပါတယ်။ နောက်ဝေးတဲ့နေရာက ဘုရားဖူးခိုင်း၊ အဲဒီဘုရားတွေဖူးဖို့အတွက် အဲဒီမှာရှိတဲ့ ပုဂ္ဂိုလ်တွေကို မေတ္တာပို့ပြီး ခွင့်တောင်းမှ ဘုရားဖူးရပါတယ်။ ပြန်လာတဲ့အခါ ယောဂီက ဆရာတော်က ပြန်လျှောက်ရပါတယ်။ မြန်မာပြည်မှာရှိတဲ့ ဘုရားတွေကိုဖူး။ သမာဓိအလင်းနဲ့ နိမိတ်နဲ့ စုံအောင်ဖူး။ ရွှေတိဂုံကိုဖူးရင် ဆရာတော်ညွှန်ကြားတဲ့အတိုင်း ရွှေတိဂုံမှာရှိတဲ့ ပုဂ္ဂိုလ်များ အစောင့်အရှောက်များကို ပရိဗ္ဗာန်အတွင်းရှိတဲ့ နတ်တွေကို မေတ္တာပို့ခွင့်တောင်းပြီး ဖူးရပါတယ်။

“ဟုတ်ကဲ့ နိုင်ငံခြားတိုင်းပြည်ကို သွားဖူးကြည့်နိုင်ပါသလားခင်ဗျာ”

“မှန်ပါတယ်။ ဖွား၊ ပွင့်၊ စံ၊ ရာလေးဌာနကို သွားဖူးနိုင်တဲ့ အားကောင်း

လာပါတယ်။ ဖူးပြီး သမာဓိထူထောင်နိုင်ပြီး နတ်ပြည်ခြောက်ထပ်၊ ဗြဟ္မာပြည်၊ ငရဲပြည် စတာတွေကို အလင်းနိမိတ်နဲ့ သွားရောက်စေပါတယ်။ ဥပမာ နတ်ပြည်မှာရှိတဲ့ ဗန္ဓုကဗ္ဗလာ မြကျောက်ဖျာ၊ သုဓမ္မာငရပ်၊ နတ်ရေကန်တို့ကို ဖူးရပါတယ်။ တစ်ခါ နတ်ပြည်ပြီးရင် သိကြားမင်း၊ ဗြဟ္မာမင်း ဖူးနိုင်ပါတယ်။ တွေ့နိုင်ပါတယ်။ အဲဒီမှာ စူဠာမဏိ စေတီလို စေတီမျိုးကို ဖူးရပါတယ်။ ဒါဟာ သမာဓိအားကောင်းမှ ဖြစ်ပါတယ်။ ဒီတော့မှ ဝိဿနာကိုကူးမှာပါ။ ဝိပဿနာဆိုတာ ကိုယ်ခန္ဓာအတွင်းရဲ့ ဖြစ်ခြင်းပျက်ခြင်းသဘော တရားကို ရှုမြင်ခြင်းပဲ ဖြစ်ပါတယ်။ နလုံးလေရှုပုံ၊ အဆုတ်လေရှုပုံ၊ အစာခြေဖျက်မှုပုံတွေကို ဝိပဿနာကျင့်စဉ်ခန်းမှာ သမာဓိအားကောင်းတဲ့လူတွေ ရှုမြင်နိုင်ခဲ့ကြပါတယ်။ ဖြစ်စဉ်တစ်ခု ပြောပါဦးမယ်။ ကျွန်တော် တရားရှုမှတ်နေတုန်း ရင်ဘတ်ထဲမှာ ထိုးအောင့်လာပါတယ်။ တော်တော်ကို အောင့်ပါတယ်။ အဲဒီလိုဖြစ်တော့ ဒီနေရာကို အာရုံစိုက်ပြီး ရှုလိုက်ပါတယ်။ အဲဒါလေ အဆုတ်မှာ အနာ ငါးခုလောက် တွေပါတယ်။ သုံးခုက အမာရွတ်၊ နောက်နှစ်ခုက အနာဖြစ်နေပါတယ်။ အသက်ရှူတော့ ဝေဒနာသက်သာသွားပါတယ်။ ကျွန်တော် စကားဖြတ်ပြီး ပြောပါဦးမယ်။ ဝိပဿနာမှာတရားကျင့်ပြီး မှတ်မှတ်ထင်ထင်ကျန်ခဲ့တာ နည်းပါတယ်။ ဒါပေမယ့် သမထမှာတော့ ကျွန်တော်အတွက် ကျန်ခဲ့ပါတယ်။ ကျွန်တော် သား ခရီးသွားမလို့ နိုင်ငံခြားဆိုတော့

ကျွန်တော်တို့မိသားစု ဆေးစစ်ရတယ်။ အဲဒါလေ ခုနကပြောတဲ့ အဆုတ်မှာ အနာငါးခု အက်ထရာဆောင်းမှာ လာ ပေါ်ပါတယ်။ ဒီတော့မှ ထင်ထင်မြင်မြင် တွေ့ရလို့ ကျွန်တော် ယုံကြည်သွားပါတယ်။ ပထမ ကျွန်တော် ဝိပဿနာ တရားစခန်းအစုံ ဝင်ဖူးပါတယ်။ တရား ဘယ်လိုရလဲ မပြောနိုင်ပါဘူး။ ဝိတိဖြစ် တာပဲ ရှိပါတယ်။ ယခု ငါ သမထမှာ ဘယ်လိုဖြစ်နေပြီလဲ၊ ငါမှန်လား၊ မှား လား၊ ကိုယ့်ခန္ဓာ၊ ကိုယ့်မျက်လုံးရေမှာ ထင်ထင်ရှု နား မြင်ရပါတယ်။ ခန္ဓာ ကိုယ်ဖွဲ့စည်းပုံကိုလည်း မြင်ရပါတယ်။ ကျွန်တော် ကမ္ဘာကြီးရဲ့အပြင်ဘက်ကို ထွက်ကြည့်ဖူးပါတယ်။ ရေအောက်မြို့ တော်ကြီးတွေလည်း ရောက်ခဲ့ပါတယ်။

“အဘ အတိတ်ဘဝတွေကိုရော မြင်ရပါလားခင်ဗျာ”

“အဲ...ဆရာမေးလို့ ဖြေပါမယ် ခင်ဗျာ။ ကျွန်တော့်အတိတ်ဘဝတွေ ပြန်မြင်ပါတယ်။ လွန်ခဲ့တဲ့နှစ် သန်း ၅၀ လောက်က ကျွန်တော့်အာရုံထဲမှာ ပင်လယ်ခရုကြီးဖြစ်နေပါတယ်။ လှိုင်း တွေရေတွေကြား ကျောက်ဆောင်တစ်ခု မှာ တွယ်ကပ်နေပါတယ်။ အခွံမှာတဲ့ ခရုကြီးပါ။ နောက် မြတ်စွာဘုရား ပွင့် တဲ့ကာလမှာ ကျွန်တော်ဟာ ပုရစ် ကြီးများ ဖြစ်နေပါတယ်။ နောက် ခင်ပုတ်ငှက်ဘဝတုန်းက ဘုရားဖူးရင်း အဲဒီငှက်ကလေးဘဝမှာ ရင်ကွဲနာကျ သေရပါတယ်။ ဒီတော့ နတ်ပြည် ရောက်သွားပါတယ်။ ဒီပြင် ငရဲကို လည်း ရောက်ခဲ့တယ်။ ငရဲသားတွေက နှိပ်စက်ခံရတဲ့ အနိစ္စာရုံမြင်ကွင်းကြီးကို

လည်း မြင်ရပါတယ်။ နောက် တစ်ဘဝ က ကျွန်တော် လှပြန်ဖြစ်ပြီး နိုင်ငံခြား သားဘဝနဲ့ အဲဒီမှာ လေယာဉ်မောင်းတဲ့ ပိုင်းလော့တစ်ယောက်ပါ။ ဒုတိယ ကမ္ဘာစစ်ပွဲကြီးမှာ လေယာဉ်နဲ့ပုံးကြဲ တိုက်ခိုက်ရပါတယ်။ ကျွန်တော်ပုံးကြဲ ပြီး ကျွန်တော့်လေယာဉ်ကို ကျည်ထိမှန် ဝှမ်းဆိုပြီး ကျွန်တော် ငရဲကိုရောက် သွားပါတယ်။ ဒီလိုပါပဲ သမာဓိအား ကောင်းရင် ကောင်းသလို မြင်ရပါတယ်။ ဒီတော့မှ ဝိပဿနာကိုကူး၊ သမာဓိတူ ထောင်မှ သန့်စင်ပါတယ်ခင်ဗျာ”

“ရက် ၆၀ ဆိုတော့ တရားကျင့်ရ တာ ကြာတယ်လို့ ထင်မိလားခင်ဗျာ”

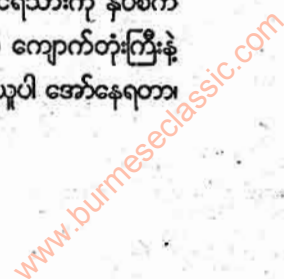
“လူ့ဘဝထက်စာရင် ရက် ၆၀ ဟာ နည်းပါတယ်။ အမြတ်ရလာတာ က ဗုဒ္ဓဝါဒ အစစ်အမှန်တွေပါ။ အကာ လိကော ဟေပဿိကော ကိုယ်တိုင် ကျင့် ကိုယ်တိုင်သိ၊ ကိုယ်တိုင်ဝါဒ လေး လေးနက်နက်ခံစားပါ။ ဗုဒ္ဓဘာသာ တရားစစ် တရားမှန် ကိုးကွယ်တယ်လို့ လေးနက်စွာ ခံယူပါတယ်။ ကျွန်တော် အသက်လေးရလာတော့ အသိလေး ဖက်နေပါတယ်။ ကျွန်တော်က တရား လွှတ်တော်ရေနေ လုပ်ပါတယ်။ ကျွန် တော့်ဖုန်းနံပါတ်က ၀၉-၇၉၅၈၅၄၄၆၄ ပါ။ ဆက်သွယ်ပါ။ လိုတာရှိရင် မေးမြန်း ပါခင်ဗျာ ကျေးဇူးတင်ပါတယ်”

“ဟုတ်ကို အဘဦးကြင်တိုးကို ကျေးဇူးတင် ဂါရဝပြုပါတယ်ခင်ဗျာ”

“သမီးလေးနာမည်က ဘယ်သူ ဆိုတာ မိတ်ဆက်ပါဦး”

“သမီးနာမည်က ခိုင်သစ္စာပါ။ အသက်က ၃၀ နှစ်ပါ။ စမ်းချောင်းမှာ

နေပါတယ်။ ယခုမတိုင်ခင် ၂၀၁၀ ပြည့် နှစ်မှာ ပထမအကြိမ်၊ ၂၀၁၆ ခုနှစ် ယခု ဒုတိယအကြိမ် ဟိုငယ်ငယ်တုန်း က မဟာစည်ဝိပဿနာမှာ ထိုင်ခဲ့ဖူးပါ တယ်။ ညောင်ကန်အေး၊ ရွှေတောင် တန်းမှာ ၄၅ ရက်၊ ရက် ၆၀ စီ ထိုင်ခဲ့ ရင်း ဓမ္မစိတ်ဆွေတစ်ဦးက ပြောပြလို့ တရားစခန်းဝင်ကြည့်ပါတယ်။ မတူ တော့ စိုးရိမ်မိပါတယ်။ ဟို အသက် ၂၅ နှစ်လောက်တုန်းကတော့ သမထ လုပ်ရင် ပိုက်ဆံဝင်တယ်ပြောလို့ ဝင် ကြည့်ပါတယ်။ နောက် လူ့လောကမှာ အောင်မြင်ချင်တယ်၊ စီးပွားလည်းဖြစ် ချင်တယ်ဆိုပြီး ဝင်ခဲ့တာပါ။ ဟိုရက် ၆၀ တုန်းက အရဟံ အရင်ရွတ်ရပါ တယ်။ ဂုဏ်တော်ပွား၊ ဘုရားစာရွတ်၊ ဂုဏ်တော်ပေါ်မှာ စိတ်ကိုထားပြီး စိတ် ကို ငြိမ်ငြိမ်ထား စုစည်းမိပါတယ်။ မျက်စိကိုပိတ်၊ စိတ်ကိုထိန်းပြီးတော့ ဝင်လေထွက်လေကိုမှတ်၊ ဒီတော့ စိတ် တွေ တစ်နေရာတည်းမှာစုပြီး စိတ်ပျံ လွင့်မှုမရှိတော့ ၁၀ ရက်ဆိုရင် မေတ္တာ ပို၊ ဆရာတော်ဘုရားက ရွှေတိဂုံဘုရား ဖူးခိုင်းတယ်။ စိတ်ထဲမှာတင်မဟုတ် ခန္ဓာကိုယ်ပါရောက်ပြီး ပကတိအတိုင်း ဖူးရတယ်။ နောက်တော့ ဖွားပွင့်စရာ အနိစ္စာနိုင်ငံကို စိတ်နဲ့ သွားဖူးခဲ့ရတယ်။ သဲသဲကွဲကွဲကို ဖူးရတယ်။ နောက် ငရဲ ပြည်ကို သွားခိုင်းလည်း မြင်ရပြီး ငရဲ သားတွေ မီးတောက်တွေ၊ နိပ်စက်နေ ပုံတွေ၊ အထူးသဖြင့် ကာမေသုမိစ္ဆာ စာရ ကျူးလွန်တဲ့ ငရဲသားကို နိပ်စက် နေတာ၊ ငရဲသားကို ကျောက်တုံးကြီးနဲ့ ဖိထားလို့ ကယ်ပါ ယူပါ အော်နေရတာ

ခွေးကြီးတွေကလိုက်ကိုက်လို အသား တခြား အရိုးတစ်ခြား ဖြစ်သွားတဲ့ပုံ တွေ ညှဉ်းပန်းနှိပ်စက်နေတာကို မျက် ဝါးထင်ထင် တွေ့ရပါတယ်။ သမီးမှာ ထူးခြားတာက မြင့်မိုရ်တောင်ကြီး ဖန် ရောင်လို တဖျပ်ဖျပ်၊ ပယင်းရောင်လို တလျှပ်လျှပ်ပေါ်လာပါတယ်။ မေတ္တာ ပို့တော့ နာနာဘာဝတွေ ပုံစံအမျိုးမျိုးနဲ့ မြင်ရပါတယ်။ စိတ်က မခိုင်လို့ ဖွင့် ကြည့်ရင် ပျက်သွားပါတယ်။ မမြင်ရ တော့ဘူး။ သမီးဟာ လူ့ဘဝမရောက် မီက ခွေးဘဝမှာ ခွေးကလေးဖြစ်ခဲ့ ပါတယ်။ ရောဂါတစ်ခုနဲ့သေသွားပြီး လူ့ဘဝမှာ အရမ်းမချမ်းသာပေမယ့် ဆင်းရဲတဲ့ဘဝတော့ မဟုတ်ပါဘူး။ နောက် တိရစ္ဆာန်ဘဝက များပါတယ်။ ဒါဟာ သမာဓိပေါ်မှာ မူတည်ပြီး မြင်ရ ပါတယ်။

“သမီး တရားစတင်တော့မယ်ဆို ရင် ဘယ်လိုပရိတ်များ ယူရပါသလဲ”

“ဦးစွာ ၉ ပါးသီလ ခံယူဆောက် တည်ပြီးနောက် ဗုဒ္ဓမြတ်စွာဘုရားရှေ့ ပန်း၊ ရေချမ်း၊ ဆီမီး၊ အမွှေးတိုင်များ ကပ်လျှူပူဇော်လျက် ဘုရားအစရှိသော သူတော်ကောင်း အပေါင်းတို့ကို ယခုလို တောင်းပန်ပါတယ်။

(အရှင်ဘုရား ဘုရားတပည့်တော် သည် တစ်ကြိမ်၊ နှစ်ကြိမ်၊ သုံးကြိမ် မြောက်အောင် ဘုရား၊ ပစ္စေကဗုဒ္ဓါ၊ ရဟန္တာ၊ အရိယာအပေါင်း သူတော် ကောင်းတို့နှင့်တကွ နိဗ္ဗာန်ရောက် ကြောင်းတရားကောင်းကို သွန်သင်ပြသ ဆိုဆုံးမပေးသနားတော်မူသော ဆရာ သမားတို့အပေါ်၌ အစမထင် သံသရာ

တစ်ခွင်မှစ၍ ယနေ့အချိန်ခါကျအောင် ကာယကံ၊ ဝစီကံ၊ မနော ကံတို့ဖြင့် ပြစ်မှားမိသော အပြစ်များရှိပါက သည်း ခံတော်မူကြပါ။ ကျေးအေးတော်မူကြပါ။ ခွင့်လွှတ်တော်မူကြပါ အရှင်ဘုရား၊ လို့ အဲဒီလို ရှေ့ပြေးပရိတ် ပြုလုပ်ပါတယ်။

“နောက် ဘာထပ်ပြီး ပြုလုပ်ရပါ သေးလဲ”

“ခန္ဓာကိုယ်ကို အပ်ပါတယ်။ ဒီ လိုပါ...။

“အရှင်ဘုရား...ဘုရားတပည့် တော်သည် တစ်ကြိမ်၊ နှစ်ကြိမ်၊ သုံး ကြိမ်မြောက်အောင် ဂင်္ဂါဝါဠု သံစုမက ပွင့်တော်မူကြကုန်ပြီးသော ဘုရားရှင်တို့ နှင့်တကွ နိဗ္ဗာန်ရောက်ကြောင်း တရား တော်ကို သွန်သင်ပြသ ဆုံးမပေးသနား တော်မူသောဆရာသမားတို့အား တပည့် တော်၏ ခန္ဓာငါးပါး ရုပ်နာမ်တရားတို့ကို တရားထိုင်နေစဉ်၊ တရားအားထုတ်နေ စဉ် အချိန်ပိုင်းအတွင်း၌၊ ရက်လ အတွင်း၌ လျှာဒါန်းပါ၏။ အပ်နှင်းပါ၏ အရှင်ဘုရား”

နောက်တော့ မေတ္တာပို့ပါတယ်။

“ငါ၏ ကိုယ်စောင့်နတ်သည် လည်းကောင်း၊ ဤကျောင်းဝင်းအတွင်း ရှိ လူနတ်မြဟ္မာ သတ္တဝါအပေါင်းတို့ သည်လည်းကောင်း၊ မိဆိုင်၊ ဖဆိုင်၊ ဘိုး ဆိုင်၊ ဘွားဆိုင်၊ နယ်ဆိုင် ယာဆိုင် နတ်အပေါင်းတို့သည်လည်းကောင်း၊ နတ်မင်းကြီး လေးပါးတို့သည်လည်း ကောင်း၊ သာသနာစောင့်နတ်၊ လောက စောင့်နတ်တို့သည်လည်းကောင်း၊ ကျန်း မာကြပါစေ၊ ချမ်းသာကြပါစေ။ ငရဲ သနင်း ယမမင်းသည်လည်းကောင်း။

နတ်တို့သနင်း သိကြားမင်းသည်လည်း ကောင်း၊ သုံးဆယ့်တစ်တံကျင် လည်ကြ သည့် လူနတ်မြဟ္မာ သတ္တဝါအပေါင်းတို့ သည်လည်းကောင်း၊ ကျန်းမာကြပါစေ၊ ချမ်းသာကြပါစေ၊ ထိုတရားထိုင်ရတဲ့ ကုသိုလ်ကံစေတနာကြောင့် နိဗ္ဗာန်ရလို ပါလို့ အဲဒီလို ဆုတောင်းရပါတယ်။

“နောက်ဆုံး တရားထိုင်ပြီးရင် ဘာထပ်ရွတ်ပွားရသေးလဲ”

“ပြီးတာနဲ့ ဣမာယ မွေ့န မွေ့ပဋိ ပတ္တိယာ ဗုဒ္ဓံပူဇေမိ။

ဣမာယ မွေ့န မွေ့ပဋိပတ္တိယာ မွေ့ပူဇေမိ။

ဣမာယ မွေ့န မွေ့ပဋိပတ္တိယာ သံယံပူဇေမိ။

ဤလောကုတ္တရာတရားကိုးပါး အားလျော်သော ကျင့်ဝတ်ပဋိပတ်ဖြင့် ဗုဒ္ဓံ၊ မွေ့၊ သံယံ ပူဇေမိ ပူဇော်ပါ၏ အရှင်ဘုရား။ နောက် နိဗ္ဗာန်ဆုတောင်း ပြီး -

ဣဒံ မေ ပုညံ အာသဝက္ခယ ဝဟ ဟောတု။

ဣဒံ မေ ပုညံ နိဗ္ဗာနဿ ပစ္စယော ဟောတု။

ဣဒံ မေ ပုညံ ဘာဂံ သဗ္ဗ သတ္တာနံ ဒေမ။

(အမျှ...အမျှ...အမျှ ယူ တော်မူကြပါကုန်လော့)

သာဓု...သာဓု...သာဓု။ အဲဒီ လိုဆုတောင်း အမျှဝေပြီး တရားအလုပ် နားရပါတယ်ရှင်”

“ကျေးဇူးအထူးတင်ပါတယ်။ ခုလို အသက်ငယ်ရွယ်သူတစ်ဦး တရားစခန်း မှာ သမီးကိုတွေ့ရတာ အားရကျေနပ်

ပီတိဖြစ်ရင်း သမီးရဲ့ကုသိုလ်ကောင်းမှု ဘာဝနာကောင်းမှုတွေကို ဦးက သာဓု အကြိမ်ကြိမ် ခေါ်လိုက်ပါတယ်”

“ကျေးဇူးတင်ပါတယ်ရှင်”

သမီးလေး ယောဂီဝတ်စုံနှင့်ထွက် သွားပုံလေးမှာ မြန်မာအမျိုးသမီးလေး လက်အုပ်ချီလို့ ခြေတစ်လှမ်း ကုဋေ တစ်သန်းမက တန်နေပါသည်။ သူ့လို ယဉ်ကျေးသူလေး၊ လိမ္မာသူလေးတွေ များများဖြစ်ကြဖို့ ရှိကြဖို့ အမျိုးဘာသာ သာသနာကို စောင့်ရှောက်ထိန်းသိမ်း ကြဖို့ လိုနေသော ခေတ်ကာလကြီးမှာ အမျိုးကိုချစ်၊ ဘာသာကိုလေးစား၊ ဘုရားစကား လိုက်နာကြိုးစားသူများ အထူးလိုအပ်နေပါသည်။ ယခု သမီး လေးလို ဘာဝနာပွား ကျင့်ကြံကြိုးစား သူများကို လက်ကမ်းကြိုဆိုနေပါသည်။ ကျွန်ုပ် အတွင်းရေးမှူး ဦးအောင် ဝင်းနှင့် ကျောင်းပရိဝုဏ်အတွင်း လိုက် ချီလေ့လာမိ၏။

“ဦးအောင်ဝင်း... ယောဂီဆောင် ဘယ်လောက်ရှိပါသလဲ ခင်ဗျာ”

“ယောဂီဆောင် ၆၀ ရှိပါတယ်။ တစ်ပါးကျောင်းလေးများပါ။ ယခုလို ရေ မီး၊ ရေအိမ်တစ်ခုစီ အပြည့်အစုံပါ ခင်ဗျာ”

“ဆွမ်းကွမ်း ဝေယျာဝစ္စကရာ ခင်ဗျာ”

“အဲဒါက အလှူရှင်ဆွမ်းဒကာ၊ ကုသိုလ်ရှင်များရှိသလို ဝတ္ထုငွေကြေး လှူသူများလည်း ရှိပါတယ်။ နေ့ဆွမ်း၊ အရုဏ်ဆွမ်း အလှူည့်ကျ လှူဒါန်းကြပါ တယ်။ ချက်ချင်းပြုတ်ရေးကတော့ အမြဲ တမ်း ဝန်ထမ်းသုံးဦး ခန့်ထားပါတယ်

ခင်ဗျာ”

“စာရင်းပေးပြီး ဝင်ကြေးတွေ ဘာ တွေကော ရှိပါသလား”

“စာရင်းပေးပြီးပါက စည်းကမ်း ချက်နှင့်အညီ စခန်းဝင်အဖြစ် သတ် မှတ်ပါတယ်။ ဝင်ကြေးနဲ့ အလှူမခံပါ ဘူး။ အချို့ယောဂီများကတော့ ဆွမ်း ကွမ်းစရိတ် လှူဒါန်းတာကိုတော့ လက် ခံပါတယ်ခင်ဗျာ”

“ယခု စခန်းဝင်ယောဂီ ဘယ်နှဦး ရှိပါသလဲခင်ဗျာ”

“စခန်းဝင် ယောဂီ ၂၄ ဦးရှိပါ တယ်။ စဖွင့်တာ ၂၄-၁-၂၀၁၆ မှ၊ နောက် ၄၅ ရက် ဖြစ်ပါတယ်ခင်ဗျာ”

“မုခ်ဦးက ယခုမှဆောက်တာဆို တော့ အလှူရှင်များ ရှိပါသလားခင်ဗျာ”

“အလှူရှင် ဗိုလ်မှူးချုပ် စိုးဝင်း မောင်(ငြိမ်း)၊ ဇနီးဒေါ်မြင့်မြင့်ဝေတို့ ဖြစ်ပါတယ်ခင်ဗျာ”

“ဟုတ်ကဲ့ ကျေးဇူးအထူးတင်ပါ တယ်ခင်ဗျာ”

လှူကြတန်းကြ မြတ်ပုည မြေစင်းတောရ ဓမ္မဒါန

ကျွန်ုပ် မြေစင်းတောရ ဓမ္မရိပ် သာအတွင်း တရားစခန်းကိစ္စအဝဝကို ကျောင်းတိုက်ပဓာနနာယက ဆရာ တော်နှင့်တကွ အတွင်းရေးမှူး ဦးအောင် ဝင်း၊ ယောဂီဦးကြင်တိုး၊ ယောဂီဒေါ်ခိုင် သစ္စာတို့၏ တရားအပေါ်၌ ဖြစ်ပေါ်လာ သည့် အနစ်သာရများကို လေ့လာသိရှိ ခဲ့ရပါသည်။ မြတ်ဗုဒ္ဓဟောကြားသည့် ဒေသနာထဲတွင် -

သော သတောဝ အဿ သတိ၊

သတောဝ ပဿတိထိ (ပိဋိတော်)

သတိမြဲတာ ပထမ၊ ခုမှာ ရှည် တိုသိ၊ လုံးစုံလင်းရာ တဉ္စသ၊ စမှာ ငြိမ်းစေသိ။

သတိမြဲတာ ပထမ၊ ခုမှာတို ရှည်သိ၊ သုံးချက်မှာသာ တတိယ၊ လေးမှာ ငြိမ်းစေတိ။

ကန္တိဆရာတော် - သတိတစ်လုံး အရှိသုံး အဆုံးနိဗ္ဗာန်သာ။ မောင်းတောင် ဆရာတော်တို့၏ ဆုံးမဩဝါဒကို ခံယူ ရင်း သတိထားမိသည်မှာ ဗုဒ္ဓသာသနာ တော်ကြီး နေရောင်၊ လရောင်ပမာ ထွန်းလင်းနိုင်စေဖို့ ဗုဒ္ဓ၏ယဉ်ကျေးမှု အဆုံးအမများကို ခံယူပြီး တရားဓမ္မ ပွားများအားထုတ်နေကြသော ယောဂီ သူတော်စင် အမျိုးကောင်းသား၊ အမျိုး ကောင်းသမီးတို့၏ ၄၅ ရက်အတွင်း အာဟာရဒါန၊ သပ္ပာယ်မှုတ ရွှင်ပြုံးနေ ထိုင်ရန် မပင်မပန်း၊ အားထုတ်ကြိုး ပမ်းကြစေဖို့ ကျောင်း သင်္ခမ်း၊ ဆွမ်း၊ ဆေးပစ္စည်းလေးပါး၊ ဒါယကာ၊ ဒါယိ ကာမများအဖြစ် ပစ္စည်းလေးပါး ခံယူ ကြပါ။ လှူကြတန်းကြ၊ မြတ်ပုည ကုသိုလ်ပြုဒါနများ ဆထက်ထမ်းပိုး တိုး၍တိုး၍ လှူဒါန်းကြစေလိုပါသည်။ တည်ရှိရာဌာနေမှာ ဘွတ်ကြီးကျေးရွာ၊ မော်ဘီမြို့နယ်၊ ရန်ကုန်တိုင်းဒေသကြီး အောင်မင်္ဂလာမြေစင်း တောရမှသည် နိဗ္ဗာန်ဆီသို့...။

ဗုဒ္ဓသာသနံ စိရံ တိဋ္ဌတု။

မင်းတိုင်ပင်(မြရောင်မြေ)

၀၉-၃၀၀၇၇၃၆

အောင်ခြင်းရှစ်ဖြာ မင်္ဂလာ

နန္ဒာမိုးကြယ်

ပထမမြောက် အောင်တော်မူခြင်း

သူဇာတာ၏ ယနာနိဆွမ်းကို ဘုဉ်းပေးခဲ့ပြီးသော ဘုရားအလောင်းတော်သည် နေရဉ္စရာမြစ်ကမ်း၏ အေးချမ်းသာယာသော အင်ကြင်းဥယျာဉ်၌ နေဘက်တွင် သီတင်းသုံးခဲ့ပြီး ညနေချမ်းရောက်သောအခါ ဗောဓိပင်သို့ ကြွခဲ့၏။ လမ်း၌ မြက်ရိတ်ပုဏ္ဏားထံမှ မြက်ရှစ်ဆုပ်ကို အလှူခံတော်မူခဲ့ပြီး ထိုမြက်ပေါ်မှာပင် “ဘုရားမဖြစ်သမျှ ဤပလ္လင်ထက်မှ ငါမကြွ” ဟူသော အဓိဋ္ဌာန်ကို ထားခဲ့၏။

ကေနိ ဘုရားစင်စစ် ဖြစ်တော့မည်ကိုသိသော မာရ်နတ်မင်းလည်း ထန်ပြင်းသောဒေါသဖြင့် နတ်ပြည်သို့သွားလျက် စစ်သည်အင်အားများ စုဆောင်းခဲ့ပြီး ၎င်းကိုယ်တိုင်

လည်း လက်နက်မျိုးစုံကိုင်ကာ ဘုရားရှင်အား ပလ္လင်ထက်မှ ဆင်းဖို့ အော်ဟစ်ခြိမ်းခြောက် တိုက်ပွဲဆင်လေသည်။ ဗုဒ္ဓဘုရားရှင်သည် အမျက်မထားဘဲ ပါရမီဆယ်ပါးဝင်စားလျက် မေတ္တာတော် ဖြန့်ကျက်ခဲ့ရာ မာရ်နတ်နှင့်တကွ စစ်သည်အပေါင်းကို အောင်မြင်တော်မူလေ၏။

ဤကား မြတ်စွာဘုရားရှင်၏ ပထမမြောက် အောင်ခြင်းဖြစ်သတည်း။

xxx

ဒုတိယမြောက် အောင်တော်မူခြင်း

အာဇ္ဇာမိဗ္ဗိအနီး ညောင်ပင်ကြီး၌ အာဇ္ဇာဝကဘိုးရူး၏

ဘုံဗိမာန်ရှိ၏။ အာဠာဝကသည် တစ်ညတွင် ဟိမဝန္တာရှိ နတ်အစည်းအဝေးသို့ သွားလေ၏။ ၎င်း၏ ကြမ်းတမ်းမှုကို နိပ်ကွပ်ရန် ဘုရားရှင်သည် အာဠာဝက၏ ဗိမာန်အတွင်းသို့ ဝင်လေရာ တံခါးစောင့်နတ်သည် အာဠာဝကရှိရာသို့ သွား ရောက်တိုင်ကြားလေ၏။

အာဠာဝကလည်း ဒေါသမာန်ဟုန်ထလျက် နတ်သ ဘင်အစည်းအဝေးမှ ထွက်လာပြီး ကေလာသတောင်ထွတ်သို့ ခုန်တက်၍ ကြုံးဝါးလေ၏။ ထိုမျှမက ဗိမာန်အတွင်းမှ ဘုရား ရှင်ထွက်သွားစေရန် လက်နက်မျိုးစုံတို့ဖြင့် ပစ်ခတ်ပြန်၏။ သို့သော် မည်သည့်လက်နက်မျှ ဘုရားရှင်ကို မထိခဲ့။ ဤ၌ ဘုရားရှင်လည်း ဗိမာန်မှထွက်ကာ အာဠာဝကရှိရာ သွား ရောက်ပြီး တရားပြုလေရာ အာဠာဝကလည်း အကျွတ်တရား ရရှိသွားလေတော့သည်။

ဤကား မြတ်စွာဘုရား၏ ဒုတိယမြောက် အောင်ခြင်း ဖြစ်သတည်း။

တတိယမြောက် အောင်တော်မှုခြင်း

ဒေဝဒတ်သည် ဘုရားရှင်အပေါ်၌ အငြိုးထား၍ သတ် ဖြတ်ရန် ကြံစည်နေသူဖြစ်၏။ သို့ဖြင့် တစ်နေ့သ၌ ဆင်ထိန်း တို့ထံ သွားရောက်၍ ခြိမ်းခြောက်ပြောဆိုပြီး နာဠာဂီရိဆင်ဆိုး ကြီးအား အရက်များတိုက်ကာ ဘုရားရှင်ကြွလာရာ လမ်းမှ နေ၍ ထိုးသတ်ရန် စေခိုင်းလေ၏။

အရက်မူးနေသော နာဠာဂီရိဆင်ဆိုးကြီးလည်း ပုဒွ မြတ်စွာနှင့်တကွ ရဟန်းသံဃာတော်များ ဆွမ်းခံဝင်လာသော လမ်းမှ စောင့်စားကာ ကြွလာသည်နှင့် ထိုးသတ်ရန် ပြေး ထွက်သွားလေတော့၏။ ဤတွင် ဘုရားရှင်လည်း မေတ္တာကမ္မ ဖွဲ့နွဲ့စီးဖြန်းလျက် တန်ခိုးရပ်နေတော်မူလေရာ ဆင်ကြီးလည်း ထိုးသတ်နင်းချေခြင်းငှာ မဝံ့တော့ဘဲ ပုဒွရှေ့တော်မှောက်၌ ဦးခိုက်ဝပ်ဆင်းသွားခဲ့ပြီး ဘုရားရှင်၏ အဆုံးအမ ဒေသနာ တော်စကားကို နာကြားကာ ကျွတ်တမ်းဝင်သွားခဲ့လေ၏။

ဤကား မြတ်စွာဘုရားရှင်၏ တတိယမြောက်အောင် ခြင်းဖြစ်သတည်း။

စတုတ္ထမြောက် အောင်တော်မှုခြင်း

သာဝတ္ထိပြည်ရှိ ပုရောဟိတ်အမတ်၏သား အင်္ဂုလိမာ လသည် တက္ကသိုလ်ပညာတော်သင် လှလင်တစ်ယောက်ဖြစ် ၏။ ၎င်းသည် တပည့်ဝတ်ကျော့ပွန်သဖြင့် ဆရာကြီးနှင့် ဆရာ ကတော်တို့က အချစ်ပိုကြလေရာ မလိုသော အခြားတပည့် များက ဆရာကတော်နှင့် အထင်မှားအောင် ဆရာကြီးကို ကုန်းချောကြလေ၏။ ဆရာကြီးလည်း အထင်မှားပြီး အင်္ဂုလိ မာလအား သူတစ်ပါးသတ်၍ သေစေရန်အလိုငှာ လူ့အသက် တစ်ထောင်၏ လက်ညှိုးများကို ဖြတ်ခိုင်းလေ၏။

ဆရာကြီး၏စကားကို မြေဝယ်မကျ နားဆင်သသော အင်္ဂုလိမာလလည်း သာဝတ္ထိပြည်တွင် တောပုန်းစားပြုလုပ် လျက် လူတို့အား ချောင်းမြောင်းသတ်ဖြတ်ကာ လက်ညှိုး များဖြတ်ယူပြီး ပန်းလိုက်နူး၍ လည်၌ဆွဲလေ၏။ တစ်ယောင် ပြည့်ရန် တစ်ယောက်သာ လိုသောနေ့ဝယ် သားဇောဖြင့် ရောက်ရှိလာသော မိခင်အား သတ်ဖြတ်ရန်အလိုက် ဘုရားရှင် ကြွလာ၏။ ဤတွင် ဘုရားရှင်ကိုသတ်ရန် လိုက်လေ၏။ ဘုရားရှင်၏ တန်ခိုးတော်ကြောင့် လိုက်မမီတော့ဘဲ အမြင်မှန် ရရှိသွားပြီး ကျွတ်တန်းဝင်လျက် ရဟန်းဘောင်သို့ ကူးပြောင်း ရောက်ရှိသွားလေတော့သည်။

ဤကား မြတ်စွာဘုရား၏ စတုတ္ထမြောက်အောင်ခြင်း ဖြစ်သတည်း။

ပဉ္စမမြောက် အောင်တော်မှုခြင်း

စိဉ္စမာဏဝိကာသည် သာဝတ္ထိမြို့၌ အချောအလှ ထိပ်ခေါင်တင် ပရိဗ္ဗင်္ဂဖြစ်၏။ ၎င်းကိုးကွယ်သော တိတ္ထိကြီး များ၏ အလိုအရ သူမအား ဘုရားရှင်ကို အရှက်တကွပြုရန် မာယာဆင်ခဲ့၏။ နေဝင်ခါနီး၌ ဇေတဝန်ကျောင်းတော်သို့ သွား ဟန်ဆောင်ပြီး တတ္ထိတို့၏ကျောင်း၌ အိပ်စက်ကာ နံနက်စော စောတွင် ဇေတဝန်ကျောင်းတော်မှ ပြန်လသယောင် ပြုလေ သည်။

ဤနည်းအားဖြင့် ရက်ဆက်ပြုလုပ်လေသော် တရား နှာပရိသတ်တို့ အထင်မှားစရာဖြစ်လာလေတော့၏။ ကိုးလ

www.burmeseclassic.com

ခန့်ကြာသောအခါ ကိုယ်ဝန်ရှိဟန် ပြုပြင်စီမံလျက် ပရိသတ် အလယ်၌ တရားဟောနေတော်မူသော ဘုရားရှင်အား အမျိုးမျိုး ဆဲဆိုစွပ်စွဲလာလေရာ နတ်သားတို့သည် ကြွက်ဟန် ဆောင်လျက် ကိုယ်ဝန်အတိုကို ပြုတ်ကျစေပြီး တရားနာ ပရိသတ်တို့ကို အမြင်မှန် ရရှိစေခဲ့၏။ စိစ္စမာဏဝိကာလည်း ငရဲသို့ ကျလေ၏။

ဤကား မြတ်စွာဘုရားရှင်၏ ပဉ္စမမြောက်အောင်ခြင်း ဖြစ်သတည်း။

အဋ္ဌမမြောက် အောင်တော်မူခြင်း

ဝေသာလီပြည်၌ သစ္စကမည်သော ပရိဗ္ဗိင်သည် အယူဝါဒအမျိုးမျိုးကို နားလည်၍ မင်းသားတို့အား အတတ် သင်ပေးနေသော ဆရာကြီးဖြစ်၏။ ၎င်းသည် တိတ္ထိဆရာအမျိုး မျိုးကို နှိမ်ချိုးခဲ့သူဖြစ်ပြီး ဗုဒ္ဓကိုလည်း နှိမ်ချိုးမည်ဟု ကြံစည် လျက် ဝါဒချင်းပြိုင်ရန် အလိုတူ ထွက်လာခဲ့၏။

ဝါဒစမ်းသောအခါ ရုပ်ခန္ဓာသည် အနတ္တ(စီမံနိုင်သော အတ္တမရှိ)ဟူသော ဗုဒ္ဓစကားကို "အတ္တ"ဟု ငြင်း၏။ "အတ္တ ရှိလျှင် လှအောင်စီမံပါစေလား"ဟု ဗုဒ္ဓက မိန့်တော်မူရာ သစ္စကပရိဗ္ဗိင်လည်း ဘာမျှဖြေကြားလှုပ်ရှားခြင်းမရှိဘဲ ၎င်းတို့ တုတ်ပေ၍နေလေ၏။ ဘုရားရှင်မှ နှစ်ကြိမ်တိုင်တိုင် ထပ်မံ မေးသော်လည်း မလှုပ်သဖြင့် သိကြားမင်းသည် ဘီလူးယောင် ဆောင်လျက် ဝရဒိန်လက်နက်ဖြင့် ခြိမ်းခြောက်လေရာ တတိယအကြိမ်ရောက်လေသော် "ရုပ်ခန္ဓာသည် အနတ္တ"ဟူ၍ ဝန်ခံရလေတော့သည်။

ဤကား မြတ်စွာဘုရား၏ ဆဋ္ဌမမြောက်အောင်ခြင်း ဖြစ်သတည်း။

သတ္တမမြောက် အောင်တော်မူခြင်း

လွန်စွာ ဒေါသကြီးလှသော နန္ဒောပနန္ဒနဂါးမင်းသည် နတ်မင်းအလား စည်းစိမ်ချမ်းသာကြီးစွာဖြင့် မြင်းမိုရ်တောင် ၌ နေလေ၏။ ၎င်းသည် ကခြေသည်နဂါးမအပေါင်း ခြံရံလျက်

စည်းစိမ်ခံစားနေသည့်အခိုက် နောက်ပါသံဃာတော်များ ခြံရံ လျက် တာဝတိံသာသို့ ကြွတော်မူသော ဘုရားရှင်အား တွေ့ မြင်ရလေရာ ပြင်းစွာသောဒေါသအမျက်ထွက်၍ မြင်းမိုရ် တောင်နှင့် တာဝတိံသာကို ရစ်ပတ်ဖုံးအုပ်ထားလိုက်လေ သည်။

သည့်အတွက် တန်ခိုးတော်နှင့်ပြည့်စုံသော ရဟန်း တော်တို့က နဂါးမင်းအား ဆုံးမလိုသဖြင့် ဘုရားရှင်အား ခွင့်တောင်းကြ၏။ ဘုရားရှင်က ခွင့်မပြုခဲ့။ သို့ရာတွင် တန်ခိုး အရာ၌ ထက်မြက်သော ရှင်မောဂ္ဂလန်တောင်းဆိုသောအခါ တွင်မူ ခွင့်ပြုခဲ့လေရာ ရှင်မောဂ္ဂလန်သည် နန္ဒောပနန္ဒနဂါး မင်းထက် ပိုမိုသာလွန်စွာ တန်ခိုးတော်ပြသပြီး နိပ်ကွပ်ဆုံးမခဲ့ သဖြင့် နဂါးမင်းသည် အကျွတ်တရားရ၍ ဘုရားရှင်နှင့်တကွ ရတနာသုံးပါးကို ဆည်းကပ်ကိုးကွယ်လေတော့သည်။

ဤကား မြတ်စွာဘုရားရှင်၏ သတ္တမမြောက်အောင် ခြင်းဖြစ်သတည်း။

အဋ္ဌမမြောက် အောင်တော်မူခြင်း

ဗကမည်သော ဗြဟ္မာကြီးသည် ပထမဈာန်ဘုံ၌ မင်း အဖြစ်ခံစားလျက် သူ့အထက်၌ ဗြဟ္မာဘုံများရှိကြောင်းကို မသိဘဲ သူ့ဘုံကိုသာ ထိပ်ဆုံးဟု မှတ်ယူထား၏။ သူနှင့်တကွ သူ့ဘုံကိုလည်း "နိစ္စ-အမြဲတည်၏"ဟု မှတ်ယူခဲ့၏။ ထိုအခါ ဗြဟ္မာပြည်သို့ ကြွလာတော်မူသော ဗုဒ္ဓဘုရားရှင်က ဤဘုံ ထက်သာလွန်သော ဘုံများရှိပုံ၊ ဤဘုံနှင့်တကွ ဗြဟ္မာတို့သည် လည်း မမြဲပုံကို ဟောကြားလေ၏။

ယင်းကို ဗကဗြဟ္မာကြီးက လက်မခံချေ။ သူယူထား သမျှ အမှားချည်းဖြစ်နေသည်ကို ဝန်မခံဘဲ တန်ခိုးပြသည့် အနေဖြင့် "ကိုယ်ဖျောက်ပြ"လေရာ ကိုယ်မပျောက်ဘဲဖြစ်နေ ၏။ ထိုအခါ ဘုရားရှင်က ကိုယ်ဖျောက်ပြခဲ့ပြီး ထိုနေရာ) ပင် တရားဟောလေရာ ဗကဗြဟ္မာကြီးလည်း အကျွတ်တရား ရရှိသွားခဲ့လေ၏။

ဤကား မြတ်စွာဘုရားရှင်၏ အဋ္ဌမမြောက်အောင် ခြင်း ဖြစ်သတည်း။

နန္ဒာမိုးကြွယ်

သတ္တမမြောက် ကျော်အောင်စံထား သက်တော်ရှည်ဆရာတော်ကြီး

ဦးဝါယာမာဘိဝံသ၏

သရဏာရုံဝဋ်းဆယ် ပုတီးစိပ်နည်း

ဇေယျတု (B.A)

စာရေးသူသည် အမရပူရမြို့ ကျော်အောင်စံထား ကျောင်းတိုက် သတ္တမမြောက် ကျော်အောင်စံထားသက်တော် ရှည် ဆရာတော်ကြီး ဦးဝါယာမာဘိဝံသ၏ ကျင့်ကြံအား ထုတ်ခဲ့သော သရဏာရုံဝဋ်းဆယ် ပုတီးစိပ်နည်းကို ဆရာတော် ကြီးထံမှ နည်းနာခံယူ၍ အဓိဋ္ဌာန်စိပ်ခဲ့ဖူးသည်ကို တစ်ဆင့် လက်ဆင့်ကမ်းပြီး ဖော်ပြပေးဝေခဲ့ပါသည်။

သရဏာရုံဝဋ်းဆယ် ပုတီးစိပ်နည်း

- (၁) ဇာတိပ ရိယန္တံ ဗုဒ္ဓံ သရဏံ ဂစ္ဆာမိ
- (၂) ဇာတိပ ရိယန္တံ ဓမ္မံ သရဏံ ဂစ္ဆာမိ
- (၃) ဇာတိပ ရိယန္တံ သံယံ သရဏံ ဂစ္ဆာမိ
- (၄) ဘောဂ ပရိယန္တံ ဗုဒ္ဓံ သရဏံ ဂစ္ဆာမိ
- (၅) ဘောဂ ပရိယန္တံ ဓမ္မံ သရဏံ ဂစ္ဆာမိ
- (၆) ဘောဂ ပရိယန္တံ သံယံ သရဏံ ဂစ္ဆာမိ
- (၇) ဇီဝိတ ပရိယန္တံ ဗုဒ္ဓံ သရဏံ ဂစ္ဆာမိ
- (၈) ဇီဝိတ ပရိယန္တံ ဓမ္မံ သရဏံ ဂစ္ဆာမိ
- (၉) ဇီဝိတ ပရိယန္တံ သံယံ သရဏံ ဂစ္ဆာမိ
- (၁၀) ယာဝဇီဝံ ဗုဒ္ဓံ သရဏံ ဂစ္ဆာမိ
- (၁၁) ယာဝဇီဝံ ဓမ္မံ သရဏံ ဂစ္ဆာမိ
- (၁၂) ယာဝဇီဝံ သံယံ သရဏံ ဂစ္ဆာမိ
- (၁၃) မရဏကာလံ ဗုဒ္ဓံ သရဏံ ဂစ္ဆာမိ
- (၁၄) မရဏကာလံ ဓမ္မံ သရဏံ ဂစ္ဆာမိ
- (၁၅) မရဏကာလံ သံယံ သရဏံ ဂစ္ဆာမိ
- (၁၆) မရဏကာလံ ပရိယန္တံ ဗုဒ္ဓံ သရဏံ ဂစ္ဆာမိ
- (၁၇) မရဏကာလံ ပရိယန္တံ ဓမ္မံ သရဏံ ဂစ္ဆာမိ

- (၁၈) မရဏကာလံ ပရိယန္တံ သံယံ သရဏံ ဂစ္ဆာမိ
- (၁၉) အရဟတ္တံကာလံ ဗုဒ္ဓံ သရဏံ ဂစ္ဆာမိ
- (၂၀) အရဟတ္တံကာလံ ဓမ္မံ သရဏံ ဂစ္ဆာမိ
- (၂၁) အရဟတ္တံကာလံ သံယံ သရဏံ ဂစ္ဆာမိ
- (၂၂) အရဟတ္တံကာလံ ပရိယန္တံ ဗုဒ္ဓံ သရဏံ ဂစ္ဆာမိ
- (၂၃) အရဟတ္တံကာလံ ပရိယန္တံ ဓမ္မံ သရဏံ ဂစ္ဆာမိ
- (၂၄) အရဟတ္တံကာလံ ပရိယန္တံ သံယံ သရဏံ ဂစ္ဆာမိ
- (၂၅) နိဗ္ဗာနကာလံ ဗုဒ္ဓံ သရဏံ ဂစ္ဆာမိ
- (၂၆) နိဗ္ဗာနကာလံ ဓမ္မံ သရဏံ ဂစ္ဆာမိ
- (၂၇) နိဗ္ဗာနကာလံ သံယံ သရဏံ ဂစ္ဆာမိ
- (၂၈) နိဗ္ဗာနကာလံ ပရိယန္တံ ဗုဒ္ဓံ သရဏံ ဂစ္ဆာမိ
- (၂၉) နိဗ္ဗာနကာလံ ပရိယန္တံ ဓမ္မံ သရဏံ ဂစ္ဆာမိ
- (၃၀) နိဗ္ဗာနကာလံ ပရိယန္တံ သံယံ သရဏံ ဂစ္ဆာမိ

အဓိပ္ပာယ်

၁။ အဟံ-အကျွန်ုပ်သည်၊ ဇာတိပရိယန္တံ-ပဋိသန္ဓေ ဆုံးသည်တိုင်အောင် ဗုဒ္ဓံ-မြတ်စွာဘုရားကို (ဓမ္မံ-တရားတော် မြတ်ကို၊ သံယံ-သံယာတော်မြတ်ကို)၊ သရဏံ-ကိုးကွယ်ရာ ဟူ၍၊ ဂစ္ဆာမိ-ဆည်းကပ်ပါ၏။

၂။ အဟံ-အကျွန်ုပ်သည်၊ ဘောဂပရိယန္တံ-စည်းစိမ် ချမ်းသာဆုံးသည်တိုင်အောင် (ဗုဒ္ဓံ၊ ဓမ္မံ၊ သံယံ)ကို၊ သရဏံ-ကိုးကွယ်ရာဟူ၍၊ ဂစ္ဆာမိ-ဆည်းကပ်ပါ၏။

၃။ အဟံ-အကျွန်ုပ်သည်၊ ဇီဝိတပရိယန္တံ-အသက် အပိုင်းအခြား ဆုံးသည်တိုင်အောင် (ဗုဒ္ဓံ၊ ဓမ္မံ၊ သံယံ)ကို၊ သရဏံ-ကိုးကွယ်ရာ ဟူ၍၊ ဂစ္ဆာမိ-ဆည်းကပ်ပါ၏။

၄။ အဟံ အကျွန်ုပ်သည်၊ ယာဝဇီဝံ-အသက်ရှည်

အမျှ ကာလပတ်လုံး (ဗုဒ္ဓ၊ ဓမ္မ၊ သံယံ)ကို သရဏံ-ကိုးကွယ် ရာဟူ၍ ဂစ္ဆာမိ-ဆည်းကပ်ပါ၏။

၅။ အဟံ-အကျွန်ုပ်သည်၊ မရဏကာလံ-သေသည် ကာလတိုင်အောင် (ဗုဒ္ဓ၊ ဓမ္မ၊ သံယံ)ကို သရဏံ-ကိုးကွယ် ရာဟူ၍ ဂစ္ဆာမိ-ဆည်းကပ်ပါ၏။

၆။ အဟံ-အကျွန်ုပ်သည်၊ မရဏကာလ ပရိယန္တံ- သေသောဘဝ အဆုံးသို့ကျရောက်သည့်တိုင်အောင် (ဗုဒ္ဓ၊ ဓမ္မ၊ သံယံ)ကို သရဏံ-ကိုးကွယ်ရာဟူ၍ ဂစ္ဆာမိ-ဆည်းကပ်ပါ၏။

၇။ အဟံ - အကျွန်ုပ်သည်၊ အရဟတ္တကာလံ - အရဟတ္တဖိုလ်သို့ ရောက်သည့်တိုင်အောင် (ဗုဒ္ဓ၊ ဓမ္မ၊ သံယံ) ကို သရဏံ-ကိုးကွယ်ရာ ဟူ၍ ဂစ္ဆာမိ-ဆည်းကပ်ပါ၏။

၈။ အဟံ-အကျွန်ုပ်သည်၊ အရဟတ္တကာလ ပရိယန္တံ- အရဟတ္တဖိုလ်သို့ရောက်၍ ဆုံးသောဘဝတိုင်အောင် (ဗုဒ္ဓ၊ ဓမ္မ၊ သံယံ)ကို သရဏံ-ကိုးကွယ်ရာဟူ၍ ဂစ္ဆာမိ-ဆည်းကပ်ပါ၏။

၉။ အဟံ-အကျွန်ုပ်သည်၊ နိဗ္ဗာနကာလံ-နိဗ္ဗာန်သို့ ရောက်သောဘဝကာလတိုင်အောင် (ဗုဒ္ဓ၊ ဓမ္မ၊ သံယံ)ကို သရဏံ-ကိုးကွယ်ရာ ဟူ၍ ဂစ္ဆာမိ-ဆည်းကပ်ပါ၏။

၁၀။ အဟံ-အကျွန်ုပ်သည်၊ နိဗ္ဗာနကာလ ပရိယန္တံ- နိဗ္ဗာန်သို့ ရောက်သောဘဝကာလ ဆုံးသည့်တိုင်အောင် (ဗုဒ္ဓ၊ ဓမ္မ၊ သံယံ)ကို သရဏံ-ကိုးကွယ်ရာဟူ၍ ဂစ္ဆာမိ-ဆည်းကပ်ပါ၏။

သရဏဂုဏ် (၃၀) ပုတီးစိပ်နည်း၊ ပထမအဆင့်

ဗုဒ္ဓံ သရဏံ ဂစ္ဆာမိ ၁၀ ပါး x ၃ ပတ် = ၃၀ ပတ် (နံနက်)

ဓမ္မံ သရဏံ ဂစ္ဆာမိ ၁၀ ပါး x ၃ ပတ် = ၃၀ ပတ် (နေ့)

သံယံ သရဏံ ဂစ္ဆာမိ ၁၀ ပါး x ၃ ပတ် = ၃၀ ပတ် (ည)

တစ်ရက် ပုတီးပတ်ပေါင်း ၉၀ ရက်ပေါင်း ၃၀။

ဒုတိယဗ္ဗိ ဗုဒ္ဓံ သရဏံ ဂစ္ဆာမိ ၁၀ ပါး x ၃ ပတ် = ၃၀ ပတ် (နံနက်)

ဒုတိယဗ္ဗိ ဓမ္မံ သရဏံ ဂစ္ဆာမိ ၁၀ ပါး x ၃ ပတ် = ၃၀ ပတ် (နေ့)

ဒုတိယဗ္ဗိ သံယံ သရဏံ ဂစ္ဆာမိ ၁၀ ပါး x ၃ ပတ် = ၃၀ ပတ် (ည)

တစ်ရက် ပုတီးပတ်ပေါင်း ၉၀ ရက်ပေါင်း ၃၀။

တတိယဗ္ဗိ ဗုဒ္ဓံ သရဏံ ဂစ္ဆာမိ ၁၀ ပါး x ၃ ပတ် = ၃၀ ပတ် (နံနက်)

တတိယဗ္ဗိ ဓမ္မံ သရဏံ ဂစ္ဆာမိ ၁၀ ပါး x ၃ ပတ် = ၃၀ ပတ် (နေ့)

တတိယဗ္ဗိ သံယံ သရဏံ ဂစ္ဆာမိ ၁၀ ပါး x ၃ ပတ် = ၃၀ ပတ် (ည)

တစ်ရက် ပုတီးပေါင်း ၉၀ ရက်ပေါင်း ၃၀။

ထို့ကြောင့် ပထမအဆင့်မှာ ရက်ပေါင်း ၉၀ ဖြစ်ပါသည်။

ရှင်းလင်းချက်

ဗုဒ္ဓံဆယ်ပါးကို တစ်ပါးလျှင် သုံးပတ်စီဖြင့် အပတ် ၃၀ နံနက်စိပ်ပါ။ ဓမ္မံ ၁၀ ပါးကို တစ်ပါးလျှင် သုံးပတ်စီဖြင့် အပတ် ၃၀ နေ့လယ်စိပ်ပါ။ သံယာ ၁၀ ပါးကို တစ်ပါးလျှင် သုံးပတ်စီဖြင့် အပတ် ၃၀ ညစိပ်ပါ။ တစ်ရက်ကို ပုတီးပတ် ၉၀ စိပ်ရပါမည်။ ရက်ပေါင်း ၃၀ စိပ်ရပါသည်။

ထို့အတူ ဒုတိယဗ္ဗိနှင့် (ဗုဒ္ဓ၊ ဓမ္မ၊ သံယံ)ကိုတွဲ၍ တစ်ရက်လျှင် ပုတီးပတ် ၉၀ ဖြင့် ရက်ပေါင်း ၃၀ စိပ်ရပါမည်။ တတိယဗ္ဗိနှင့် တွဲ၍လည်း တစ်ရက်လည်း ပုတီးပတ် ၉၀ ဖြင့် ရက်ပေါင်း ၃၀ စိပ်ရပါမည်။ စုစုပေါင်း ရက်ပေါင်း ၉၀ ဖြစ်ပါသည်။

ဒုတိယအဆင့်

ဗုဒ္ဓံ သရဏံ ဂစ္ဆာမိ = ၁၀ ပါး x ၁ ပတ် = ၁၀ ပတ်

ဓမ္မံ သရဏံ ဂစ္ဆာမိ = ၁၀ ပါး x ၁ ပတ် = ၁၀ ပတ်

သံယံ သရဏံ ဂစ္ဆာမိ = ၁၀ ပါး x ၁ ပတ် = ၁၀ ပတ်

ဒုတိယမ္ဘိ ဗုဒ္ဓ သရဏံ ဂစ္ဆာမိ = ၁၀ ပါး * ၁
ပတ် = ၁၀ ပတ်

ဒုတိယမ္ဘိ ဓမ္မံ သရဏံ ဂစ္ဆာမိ = ၁၀ ပါး * ၁
ပတ် = ၁၀ ပတ်

ဒုတိယမ္ဘိ သံယံ သရဏံ ဂစ္ဆာမိ = ၁၀ ပါး * ၁
ပတ် = ၁၀ ပတ်

တတိယမ္ဘိ ဗုဒ္ဓံ သရဏံ ဂစ္ဆာမိ = ၁၀ ပါး * ၁
ပတ် = ၁၀ ပတ်

တတိယမ္ဘိ ဓမ္မံ သရဏံ ဂစ္ဆာမိ = ၁၀ ပါး * ၁
ပတ် = ၁၀ ပတ်

တတိယမ္ဘိ သံယံ သရဏံ ဂစ္ဆာမိ = ၁၀ ပါး * ၁
ပတ် = ၁၀ ပတ်

ပေါင်း ၉၀ ပတ်

(နံနက်၊ နေ့၊ ည) တစ်နေ့ သုံးကြိမ်စိပ်ပါက ပုတီး
ပတ်ပေါင်း ၂၇၀ ရက်၊ ရက်ပေါင်း ၉၀ အဓိဋ္ဌာန်စိပ်ရပါ
မည်။ (မှတ်ချက် - ပျက်ပါက အစမှ ပြန်စိပ်ရပါမည်။)

တတိယအဆင့်

တတိယအဆင့်တွင် သရဏာဂုံကြီး လေးပါး ရှိပါ
သည်။

- (၁) ပါဏာတိပါတသရဏာဂုံ = နှစ်ပါး
 - (၂) တပ္ပရာယနသရဏာဂုံ = သုံးပါး
 - (၃) အတ္တနိဿယျာတနသရဏာဂုံ = ၁၂ ပါး
 - (၄) သိဿဘာဂပဂမနသရဏာဂုံ = ၁၀ ပါး
- ပေါင်း = ၂၇

၁။ ပါဏာတိပါတသရဏာဂုံ နှစ်ပါး

- (၁) နမောဗုဒ္ဓဿ၊ နမောဓမ္မဿ၊ နမောသံဃဿ
- (၂) ဗုဒ္ဓဂုဏော အနန္တော၊ ဓမ္မဂုဏောအနန္တော၊
သံဃဂုဏော အနန္တော၊ မာတာပိတုဂုဏော
အနန္တော၊ အာစရိယဂုဏော အနန္တော၊ တေ
အဟံ ဝန္တာမိ သဗ္ဗဓိ။

၂။ တပ္ပရာယနသရဏာဂုံ သုံးပါး

(၁) ဗုဒ္ဓေါ မေသရဏံ ဘဝ၊ ဓမ္မော မေသရဏံ
ဘဝ၊ သံယော မေသရဏံ ဘဝ၊ ဗုဒ္ဓံသရဏံ ဂစ္ဆာမိ၊ ဓမ္မံ
သရဏံ ဂစ္ဆာမိ၊ သံယာသရဏံ ဂစ္ဆာမိ။

(၂) ဗုဒ္ဓေါမေ နာထော၊ ဓမ္မောမေ နာထော၊ သံယော
မေ နာထော။

(၃) ဗုဒ္ဓေါမေသရဏံ အညံနတ္ထိ၊ ဓမ္မောမေသရဏံ
အညံနတ္ထိ၊ သံယောမေသရဏံ အညံနတ္ထိ။

၃။ အတ္တနိဿယျာတနသရဏာဂုံ ၁၂ ပါး

- (၁) အဇ္ဇဒိကတ္တာယာဝ ဝီရံ အဟံ အတ္တာနံ
ဗုဒ္ဓဿနိဿယျာတေမိ
- (၂) အဇ္ဇဒိကတ္တာယာဝ ဝီရံ အဟံ အတ္တာနံ
ဓမ္မဿနိဿယျာတေမိ
- (၃) အဇ္ဇဒိကတ္တာယာဝ ဝီရံ အဟံ အတ္တာနံ သံယံ
ဿနိဿယျာတေမိ
- (၄) အဇ္ဇဒိကတ္တာယာဝ ဝီရံ အဟံ အတ္တာနံ
ဗုဒ္ဓဿပရိစ္စာအမိ
- (၅) အဇ္ဇဒိကတ္တာယာဝ ဝီရံ အဟံ အတ္တာနံ
ဓမ္မဿပရိစ္စာတေမိ
- (၆) အဇ္ဇဒိကတ္တာယာဝ ဝီရံ အဟံ အတ္တာနံ
သံဃဿပရိစ္စာတေမိ
- (၇) အဇ္ဇဒိကတ္တာယာဝ ဝီရံ အဟံ ဝီရိတံ ဗုဒ္ဓဿ
နိဿယျာတေမိ
- (၈) အဇ္ဇဒိကတ္တာယာဝ ဝီရံ အဟံ ဝီရိတံ ဓမ္မဿ
နိဿယျာတေမိ
- (၉) အဇ္ဇဒိကတ္တာယာဝ ဝီရံ အဟံ ဝီရိတံ သံဃ
ဿနိဿယျာတေမိ
- (၁၀) အဇ္ဇဒိကတ္တာယာဝ ဝီရံ အဟံ ဝီရိတံ ဗုဒ္ဓဿ
ပရိစ္စာတေမိ
- (၁၁) အဇ္ဇဒိကတ္တာယာဝ ဝီရံ အဟံ ဝီရိတံ ဓမ္မဿ
ပရိစ္စာတေမိ
- (၁၂) အဇ္ဇဒိကတ္တာယာဝ ဝီရံ အဟံ ဝီရိတံ သံဃ
ဿပရိစ္စာတေမိ။

၄။ သီသာဘာဂပဂမနသရဏဂုံ ၁၀ ပါး

(၁) ဗုဒ္ဓေါမေ အာစရိယော ဘဝ၊ ဓမ္မောမေ အာစရိယော ဘဝ၊ သံယောမေ အာစရိယော ဘဝ၊ ဗုဒ္ဓေါမေ အာစရိယော၊ ဓမ္မောမေ အာစရိယော၊ သံယောမေ အာစရိယော။

(သို့မဟုတ်)

ဗုဒ္ဓေါမေ အာစရိယော ဘဝ၊ ဗုဒ္ဓေါမေ အာစရိယော။
ဓမ္မောမေ အာစရိယော ဘဝ၊ ဓမ္မောမေ အာစရိယော။

သံယောမေ အာစရိယော ဘဝ၊ သံယောမေ အာစရိယော။

(၂) အဋ္ဌတဂ္ဂေ ပါဏုပေတံ ဗုဒ္ဓေါမံ ပရာယနောတိဓာရေထ။

(၃) အဋ္ဌတဂ္ဂေ ပါဏုပေတံ ဓမ္မောမံ ပရာယနောတိဓာရေထ။

(၄) အဋ္ဌတဂ္ဂေ ပါဏုပေတံ သံယောမံ ပရာယနောတိဓာရေထ။

(၅) အဋ္ဌတဂ္ဂေ ပါဏုပေတံ ဗုဒ္ဓေါမံ ဥပါသကောတိဓာရေထ။

(၆) အဋ္ဌတဂ္ဂေ ပါဏုပေတံ ဓမ္မောမံ ဥပါသကောတိဓာရေထ။

(၇) အဋ္ဌတဂ္ဂေ ပါဏုပေတံ သံယောမံ ဥပါသကောတိဓာရေထ။

(၈) အဋ္ဌတဂ္ဂေ ပါဏုပေတံ ဗုဒ္ဓေါမေမံ အန္တေဝါသိကော တိဓာရေထ။

(၉) အဋ္ဌတဂ္ဂေ ပါဏုပေတံ ဓမ္မောမေမံ အန္တေဝါသိကော တိဓာရေထ။

(၁၀) အဋ္ဌတဂ္ဂေ ပါဏုပေတံ သံယောမေမံ အန္တေဝါသိကော တိဓာရေထ။

တတိယဆင့် ပုတီးစိပ်နည်း

သရဏဂုံ တတိယအဆင့်တွင် သရဏဂုံကြီး လေးပါးရှိ၏။ ထိုလေးပါးတွင် ဖော်ပြထားသော နံနက် ၉ နာရီတစ်ကြိမ်၊ နေ့လယ်တစ်ကြိမ်၊ ညတစ်ကြိမ် ပေါင်းလေးကြိမ် စိပ်ပါက တစ်နေ့ ပုတီးပတ် ၁၀၈ ပတ်ရ၏။ တစ်နေ့ကို

ပုတီးပတ် ၁၀၈ ပတ်နှင့် ရက်ပေါင်း ၁၀၈ ရက် မပျက်မကွက်စိပ်နိုင်ပါက တတိယအဆင့်ပြီး၏။

သရဏဂုံ ပထမအဆင့်၊ ဒုတိယအဆင့်၊ တတိယအဆင့်၊ အဓိဋ္ဌာန်များစတင်ရာတွင် အဆင့်တိုင်းမှာ ပွဲစုံလင်စွာ လှူရပါမည်။ ကန်တော့ပွဲတွင် အောက်ပါပစ္စည်းများ ပါဝင်ရပါမည်။ ပွဲတွင်ပါဝင်ရမည့် ပစ္စည်းများမှာ

(၁) အုန်းစိမ်းတစ်လုံး (အနာလွတ်ရပါမည်)၊ (၂) ငှက်ပျောသီး(ဖီးကြမ်းငှက်ပျောသီး ရှောင်ရပါမည်)၊ (၃) တံခွန်ငါးခု၊ (၄) ကုက္ကား ငါးခု၊ (၅) သာသနာအလံ ငါးခု၊ (၆) ပြည်ထောင်စုအလံ ငါးခု၊ (၇) ဂြိုဟ်ပြား ငါးခု၊ (၈) ကြက်လှူငါးခု၊ (၉) ရွှေထီး ငါးခု၊ (၁၀) ကွမ်းယာ ငါးခု (ထုံး ကွမ်းသီး၊ လေးညှင်း၊ စမုံစပါး၊ ရှားဆေး)၊ (၁၁) လက်ဖက်ငါးထုပ် (သီ၊ ဆားနပ်ပြီး တစ်ခါစား အထုပ်ထုပ်ရမည်)၊ (ပလတ်စတစ်ဖြင့် မထုပ်ရ)၊ (၁၂) ဖယောင်းတိုင် ငါးတိုင်၊ (၁၃) မီးခြစ်ငါးခု၊ (၁၄) အမွှေးတိုင် ငါးတိုင်၊ (၁၅) ပန်းငါးမျိုး တစ်ခုစီ (သပြေ၊ မွှေးနံပန်း၊ အညွန့်ပိုင်၊ ပဉ္စပွတ်ပန်း၊ ဆပွတ်ပန်း)၊ (၁၆) သစ်သီးငါးလုံး၊ (၁၇) ပေါက်ပေါက်၊ (၁၈) ငွေနဝင်း ကိုးကျပ်၊ ၁၈ ကျပ်၊ ၉၀ ကျပ် စသည်ဖြင့် မှတ်ချက် - ကန်တော့ပွဲကို ပိတ်ဖြူခင်းပေါက်ပေါက်ကြ၍ တင်လှူပါ။ ဆရာတော်ကြီးမှ ကျမ်းဦးအစ နမောတဿ၊ ပုတီးအစ သရဏဂုံကဟု မိန့်ဆိုခဲ့ဖူးပါသည်။ ကန်တော့ပွဲကို ငှက်ပျော သုံးဖီးနှင့် လှူပါက ပါဝင်ရမည့် ပစ္စည်းများကို သုံးခုစီ ထည့်ရပါမည်။

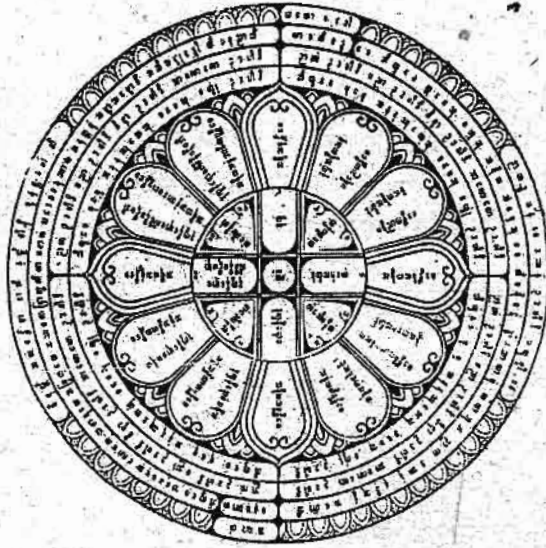
သရဏဂုံအကျိုး

သရဏဂုံ ကိုယ်လုံးခြုံ၊ အကုန်သိဒ္ဓိပေါက်။
သရဏဂုံ ကိုယ်လုံးခြုံ၊ အာရုံထင်နိမိတ်။
သရဏဂုံ ကိုယ်လုံးခြုံ၊ အကုန်ပုတီးစိပ်။
အန္တရာယ်ကင်း ကပ်ကျော်နင်း ပေါတိလက်မတိတ်။

လိုရာဆန္ဒပြည့်ဝကြပါစေ...

ဇေယျတု (B.A)

ဓမ္မစကြာတရားစက်ဝန်း

အဘိဿရိယ

တစ်နေ့ စာရေးသူထံသို့ ဆရာဒေါက်တာသက်လွင် ရောက်လာသည်။ ဆရာသည် ပခုက္ကူတွင် နေထိုင်သူဖြစ်၏။ ဆရာ ရန်ကုန်သို့ တက်လာပြီဆိုလျှင် စာပေကိစ္စဖြင့်တက် လာကြောင်း မပြောဘဲနှင့် စာရေးသူက သိပြီးဖြစ်နေပါ၏။ ပို၍သေချာသည်က စာရေးသူထံ ရောက်လာခြင်းက စာပေ ကိစ္စပါလာမှန်း အလိုလိုသိနေပါ၏။

ဆရာက ခရီးရောက်မဆိုက်ပင် ကုလားထိုင်လွတ် တွင် ဝင်ထိုင်ရင်း သူ့လက်ကိုင်အိတ်ထဲမှ ပလတ်စတစ် အုပ်ထားသော စက္ကူတစ်ရွက်ကို ဆွဲထုတ်လျက် -

“ကျွန်တော့်ရွာက ထူးထူးဆန်းဆန်းလေးတစ်ခုခုလို့ ခင်ဗျားကို လာပြတာ။ ခင်ဗျားက ဘာသာရေးစာပေတွေ ရေးနေတာဆိုတော့ သိများသိမလားလို့ပါ”

ပြောရင်းဆိုရင်း စာရေးသူအား ကမ်းပေးပါသည်။ စာရေးသူလည်း ဆရာကမ်းပေးသောပုံကို လှမ်းယူရင်းက ပုံကိုကြည့်လိုက်ပြီး -

“ဆရာ... ဒါက ဘာပုံကြီးလဲ။ ပဋိစ္စသမုပ္ပါဒ်စက်ဝိုင်း

လည်း မဟုတ်ဘူးနော်”

“မဟုတ်ဘူးဗျ။ အဲဒါ ဓမ္မစကြာ တရားစက်ဝန်းကြီး။ ကျွန်တော်လည်း တစ်ခါမှ ဒါမျိုးမတွေ့ဖူးဘူး။ ကျွန်တော်လည်း အစကတော့ ဘာပုံ၊ ဘယ်လိုအဓိပ္ပာယ်နဲ့ လုပ်ထားတယ်ဆို တာ မသိပါဘူး။ အဲဒီပုံကြီးက ကျွန်တော်တို့ ပိုက်သင် ရွာမြောက်ကျောင်းလိုခေါ်တဲ့ ရွာလယ်ကျောင်းအတွင်းက မိုးကောင်းဘုရားမျက်နှာကြက်မှာ ရေးဆွဲထားတာ။ မြတ်စွာ ဘုရားရှင်ရဲ့ ရောင်ခြည်တော်ခြောက်သွယ် ပုံဖော်ဆေးရောင် တွေနဲ့ ရေးထားတာ။ အဲဒီပုံကို ဆရာတမ္မဝတီဦးဝင်းမောင်၊ ဆရာသိန်းသန်းထွန်း၊ ဆရာပုရိသတို့ကတော့ အလွန်ရှားပါး စွာ တွေ့ခဲ့လှတဲ့ ဓမ္မစကြာတရားစက်လှည့်စက်ဝန်းကြီးလို့ သုံးသပ်ကြတယ်။ အဲဒီပုံကို တမ္မဝတီဦးဝင်းမောင်က ကူးယူ ရေးဆွဲပြီး ဓမ္မဒါနပြုတာ”

ဟု ရှည်လျားစွာ ရှင်းပြနေပါသည်။ စာရေးသူလည်း ပုံကို ဖင်ပြန်၊ ခေါင်းပြန် လှည့်ပတ်ကြည့်ရှုရင်း လေ့လာသုံး သပ်ရင်းက -

“ဆရာ အဲဒီအကြောင်း ဆောင်းပါးလေးတစ်ပုဒ် ရေးရင် ကောင်းမယ်ထင်တယ်။ ရှေးရှေးဆရာတော်တွေကတော့ အကြောင်းမဲ့ စီမံခဲ့ကြမှာ မဟုတ်ဘူး။ လောကကြောင်းအရ အကျိုးထူးတရားတွေ ရရာရကြောင်းရည်ရွယ်ပြီး လုပ်ကြမှာပဲ။ ဆရာရေးလိုက်တော့ ဗုဒ္ဓဘာသာဝင် စာဖတ်ပရိသတ်တွေနဲ့ သုတေသီတွေ လေ့လာမှတ်သားကြရတာပေါ့ ဆရာရယ်”

“စက်ဝန်းရဲ့ အကျိုးတရားကို ကျွန်တော်မပြောနိုင်ဘူး။ ခင်ဗျားလည်း ဖတ်ကြည့်ပါဦး။ သင့်မယ်ဆိုရင်တော့ ဘာသာရေးမဂ္ဂဇင်းတစ်ခုမှာ ထည့်ချင်ပါတယ်ဗျာ”

စာရေးသူလည်း ဆရာစာမူကို ဖတ်ကြည့်ရာ စာဖတ်သူတို့ သိသင့် လေ့လာသင့် မှတ်သင့်သော စာမူမျိုးဖြစ်နေ၍ စာမူအား ပြန်လည်ရေးသားပြီး မဂ္ဂဇင်းတိုက်တစ်တိုက်သို့ ပို့ရန် တိုက်တွန်းမိတော့သည်။ ထိုအခါ ဆရာက -

“ကျွန်တော်က မအားဘူးဗျ။ တော်တော်ကို အလုပ်ရှုပ်နေတာ။ ကျွန်တော် ရေးလက်စ ‘သမိုင်းကပြောသောပုဂံ၊ ပုဂံကပြောသောသမိုင်း’ စာမူကလည်း မပြီးမပြတ်ရှိနေသေးတယ်။ ခင်ဗျားပဲ ပြန်ရေးပြီး မဂ္ဂဇင်းတိုက်တစ်တိုက်ကို ပို့လိုက်ပါဗျာ”

ဟုဆိုကာ စာမူနှင့် ဓမ္မစကြာတရားစက်ဝန်းကြီးပုံကို ပေးခဲ့ပြီး ပခုက္ကူသို့ ပြန်သွားပါတော့သည်။

စာရေးသူလည်း ၎င်းအကြောင်းအရာကြီးကို ပြန်ရေးမယ် ပြန်ရေးမယ်နှင့် မရေးဖြစ်ဘဲရှိနေခဲ့ရာ နှစ်နှစ်နီးပါးမျှ အကြွေးတင်ကျန်နေခဲ့ပါသည်။

ယခုရေးသားသည့်စာမူတွင် ဆရာဒေါက်တာသက်လွင် ရေးသားထားသည့်အတိုင်း ပြန်လည်တင်ပြထားပါသည်။ ဖတ်ရှုလေ့လာ သုတေသနပြုကြစေချင်ပါသည်။

* * *

ရက်စွဲ၊ လ၊ ခုနှစ်တို့ အတိအကျမမှတ်မိ။ မြန်မာ့ဗိသုကာပညာရှင် တမ္ပဝတီဦးဝင်းမောင်၊ ဆရာသိန်းသန်းထွန်း၊ ဆရာပုရိသ်နှင့် စာရေးသူတို့အဖွဲ့သည် ရှေးဟောင်းအနုပညာရပ်များနှင့် သာသနိကအဆောက်အအုံများကို လေ့လာမှတ်တမ်းတင်ရန် မြိုင်မြို့နယ် ပိုက်သင်ရွာသို့ ရောက်ခဲ့သည်။

ပိုက်သင်ရွာသည် ပခုက္ကူမြို့မှ ၁၈ မိုင်၊ မြိုင်မြို့မှ ၉ မိုင်ဝေးကွာသည်။ ပခုက္ကူမှ မြိုင်သို့သွား မော်တော်ကားလမ်းနှင့် မီးရထားလမ်းပေါ်တွင် တည်ရှိသည်။

စာရေးသူတို့အဖွဲ့သည် ပိုက်သင်ရွာမြောက်ကျောင်းခေါ် ရွာလယ်ကျောင်းသို့ နံနက်ပိုင်းတွင် ရောက်ရှိသည်။ ကျောင်းကြီးမှာ ရှေးဟောင်းသစ်သားကျောင်းကြီးဖြစ်ပြီး ရှေးဟောင်းပစ္စည်း အမြောက်အမြားတွေ့ရသည်။

မိုးကောင်းဘုရားအတွင်း ဝင်မိလိုက်တော့ ဆရာတမ္ပဝတီဦးဝင်းမောင်က ဘုရားမျက်နှာကြက်ကို မော့ကြည့်ရင်းက -

“ဟော . . . ဟိုမှာကြည့်ပါဦး။ နံရံဆေးရေးပန်းချီနဲ့ ဓမ္မစကြာတရားတော်ကို စက်ဝိုင်းပုံရေးဆွဲထားတယ်။ ဆရာသိန်းသန်းထွန်းနဲ့ ဆရာပုရိသ်တို့ တွေဖူးကြရဲ့လား။”

ဆရာသိန်းသန်းထွန်းက -

“ပဋိစ္စသမုပ္ပါဒ်စက်ဝိုင်းဖြစ်ပါလိမ့်မယ် ဆရာရယ်။ ဓမ္မစကြာတရားတော်ကိုတော့ စက်ဝိုင်းနဲ့ရှင်းပြတာ မတွေ့ဖူးပါဘူးဗျာ။ အသေအချာကြည့်ပါဦး။”

ဆရာပုရိသ်က -

“ဟုတ်တယ်ဆရာရေး၊ စက်ဝိုင်းမှာရှိတဲ့စာတွေက ဓမ္မစကြာတရားတော်က ပါဠိတွေ ကျုပ်ဖြင့် တစ်ခါမှ ကြုံးဖူးပါဘူးဗျာ။ အံ့ရော။ စက်ဝိုင်းမှာခြယ်ထားတဲ့အရောင်တွေက မြတ်စွာဘုရားရှင်ရဲ့ ရောင်ခြည်တော်ခြောက်သွယ်ကို ပုံဖော်ဆေးခြယ်ထားတာဗျ”

ထိုအခါ စာရေးသူက -

“ပဋိစ္စသမုပ္ပါဒ်တရားတော်ကို စက်ဝိုင်းနဲ့ရှင်းပြတာ မိုင်းကိုင်ဆရာတော်ကြီးက စခဲ့တယ်လို့ မှတ်ခဲ့ဖူးတယ်။ အခုတွေ့တဲ့ ဓမ္မစကြာတရားတော်စက်ဝန်းကို ဘယ်ဆရာတော်အစဦးဆုံး တီထွင်သုံးစွဲတယ်ဆိုတာ ကျွန်တော်တို့ မှတ်တမ်းတင်ဖို့ လိုပြီပေါ့”

ဟု ဝင်ရောက်ပြောဆိုရင်း တစ်ဦးအမြင်အသိ တစ်ဦး ဖလှယ်ကာ ဆွေးနွေးဖြစ်ကြသည်။

ပိုက်သင်ရွာ မိုးကောင်းဘုရားရှိ နံရံဆေးရေးပန်းချီများကား မြန်မာစာရေးထုံးရေးနည်းနှင့် ပန်းချီပုံများဖြစ်ပြီး ညောင်ရမ်းခေတ် အနောင်းပိုင်းလက်ရာဟု မှတ်ချက်ချကြသည်။

www.burmeseclassic.com

ဘုရားဆင်းတုတော်တို့၏ လက်ရာများသည်လည်း ညောင်ရမ်း
ခေတ်လက်ရာများပင် ဖြစ်သည်။

ညောင်ရမ်းခေတ်အနောင်းပိုင်းကာလတွင် ပိုက်သင်
ကျောင်းဆရာတော် အရှင်စန္ဒမဉ္ဇူသာနှင့် တပည့် ပထမ
ကျော်အောင်စံထားဆရာတော်ကြီးများ ဖြစ်ခဲ့ကြသည်။ ပထမ
ကျော်အောင်စံထားဆရာတော် ဦးညာဏဝသည် သာသနာ
သမိုင်း၌ အထင်ကရ ဆရာတော်ကြီးဖြစ်၏။ ပထမကျော်
အောင်စံထားဆရာတော် ဦးညာဏဝသည် သာသနာသမိုင်း
၌ အထင်ကရဆရာတော်ကြီးဖြစ်၏။ ပထမကျော်အောင်စံ
ထားဆရာတော် ဦးညာဏဝသည် -

ဟံသာဝတီပါ မင်းတရားကြီးလက်ထက်တွင် အင်းဝ
၌ ကျောင်းပေါင်းတစ်ရာခြံရံသော ကျော်အောင်စံထားကျောင်း
တိုက်ကြီးကို အလှူခံယူပြီး သာသနာပိုင် ခန့်အပ်ခြင်းခံခဲ့
ရသည်။ ဝိနစက္ကာဘိရာမ မဟာဓမ္မရာဇာဓိရာဇာဂုရု ဘွဲ့
တံဆိပ်တော်ကိုလည်း ဆက်ကပ်ခြင်းခံခဲ့ရသည်။

ရှေးအစဉ်အလာအားဖြင့် ပိုက်သင်ရွာ မိုးကောင်း
ဘုရားသည် ကျော်အောင်စံထားဆရာတော်၏ ကောင်းမှုဟု
အစဉ်အဆက် သိခဲ့ကြသည်။ စာရေးသူတို့အဖွဲ့သည် မိုး
ကောင်းဘုရား၏ မျက်နှာကြက်တွင်ရှိသော ဓမ္မစကြာတရား
စက်ဝန်းကြီးနှင့် နံရံဆေးရေးပန်းချီများကို ပုံတူရေးကူးခြင်း၊
ဓာတ်ပုံရိုက်ခြင်းနှင့် ဗို့ဒီယိုရိုက်ယူခြင်းတို့ဖြင့် မှတ်တမ်းတင်ခဲ့
ကြပါသည်။

“ဒီ ဓမ္မစကြာတရားစက်ဝန်းကတော့ မြန်မာပြည်မှာ
ပထမဆုံးတွေ့ရှိရခြင်းနဲ့ တစ်ခုတည်းသော ဓမ္မစကြာတရား
တော်စက်ဝမ်းပဲဗျ”

ဟု တမ္ပဝတီဦးဝင်းမောင်က မှတ်ချက်ချသည်။
ဤသို့ဖြင့် စာရေးသူတို့အဖွဲ့သည် ရှေးဟောင်း
သာသနိက အဆောက်အအုံများနှင့် ရှေးနစ်ပေါင်း ၂၀၀၀
ကျော်ကရှိခဲ့သော သံရည်ကျိုဖိုကြီးများအဆုံး လေ့လာမှတ်
တမ်းတင်ခဲ့ကြပါသည်။

ရန်ကုန်ရောက်တော့ ဆရာသုတေသီမြင့်ထွန်းနှင့်ဆုံ
သဖြင့် ထိုပုံကိုပြ၍ မေးမြန်းဖြစ်သည်။

“ဆရာဦးသက်လွင်...ဒီဆေးရောင်တွေက မူရင်းဆေး
ရောင်အတိုင်းပဲလားဗျ”

“မဟုတ်ဘူးဆရာ။ မှတ်ရဖတ်ရရှင်းအောင် ကျွန်
တော်စိတ်ကူးနဲ့ အရောင်သွင်းထားတာပါ။ စာလုံးလေးတွေက
တော့ မူရင်းပေါ့။ အခုခေတ်သုံး ရေးထုံးသတ်ပုံတွေနဲ့ မတူ
တာလည်းပါတယ်”

“ဟုတ်ပြီ ဆရာ။ မူရင်းသတ်ပုံအတိုင်းထားတာ
ကောင်းပါတယ်။ ကျွန်တော်မေးတဲ့အဓိပ္ပာယ်က ကျွန်တော်
က ဆေးရောင်တွေကို ပိုပြီးစိတ်ဝင်စားတယ်။ ဓာတ်ပုံရိုက်ခဲ့
စမ်းပါ။ တရားတော်ရဲ့ ရောင်ခြည်တော်ခြောက်သွယ်အတိုင်း
ရေးဆွဲခဲ့သလားလို့ပါ။ ပထမကျော်စံထားဆရာတော်ဆိုတာ
အကျော်ဒေးယုပုဂ္ဂိုလ်။ ပညာရှိကဝိတစ်ဆူဗျ။ ဒီလိုပုဂ္ဂိုလ်မျိုး
က ဘာပဲလုပ်လုပ် ပေါ့ပေါ့တန်တန် သာမန်လူတွေလို လုပ်ခဲ့
မှာမဟုတ်ဘူး”

ဟု ဆရာသုတေသီမြင့်ထွန်းက မှတ်ချက်ချပါသည်။
ဆရာစကားကြားရမှ စာရေးသူ ဓာတ်ပုံမရိုက်မီခြင်းအတွက်
နောင်တရမိလေသည်။

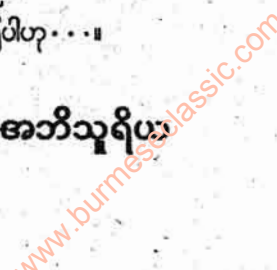
မည်သို့ပင်ဖြစ်စေ စာရေးသူ လေ့လာမိသမျှ အနှစ်
ထုတ်ရသော် ထိုဓမ္မစကြာတရား စက်ဝန်းတော်သည် ကြည့်
ရတာ ကျက်ရမှတ်ရတာ လွယ်ကူလှသည်။

ထိုစက်ဝိုင်းတော်တွင် အရစ်ဝိုင်းခြောက်ရစ် ပါဝင်၏။
အလယ်တွင် “ဣဒံ” ကိုခံထားပြီး သစ္စာလေးပါးတွင် အပိုင်း
လေးပိုင်း ခွဲပြထား၏။ တစ်ပိုင်းတစ်ပိုင်းတွင်လည်း သစ္စဉာဏ်၊
ကိစ္စဉာဏ်၊ ကတဉာဏ်ဆိုပြီး သုံးပိုင်းခွဲထားလေရာ ဒုက္ခသစ္စာ
အတွက် သုံးကွက်၊ သမဒယသစ္စာအတွက် သုံးကွက်၊ နိရော
သေစ္စာအတွက် သုံးကွက်၊ မဂ္ဂသစ္စာအတွက် သုံးကွက်ခွဲခြား
ထားသဖြင့် သစ္စာလေးပါးအတွက် မူရင်းအကွက် ၁၂ ကွက်
ပါဝင်၏။ အတွင်းနှစ်ရစ်တွင် သစ္စာလေးပါးကို သိပြီ ဆိုသည့်
အပိုဒ်များကို ရေးဆွဲထားသည်။

ထို့နောက် အပြင်ဘက်တွင် ယခင်က ဗုဒ္ဓဘုရားဖြစ်
ကြောင်း ဝန်ခံခဲ့ကြောင်း၊ ထို့နောက် အပြင်ဘက်တွင် ယခု
တော့ ဗုဒ္ဓဘုရားစင်စစ်ကေနဖြစ်ပြီဆိုကြောင်းများ ပါဠိတော်
တို့ကို အရစ်လိုက် ရေးဆွဲထားလေသည်။

ဖတ်ရှုလေ့လာ သုတေသနပြုကြပါဟု...။

အဘိသုရိယ

တရုတ်နက္ခတ္တပေဒင်ပညာ

၂၀၁၆ ခုနှစ် ၊ နိုဝင်ဘာလ

တရုတ်နှစ်မွေးသူများအတွက် ဆောင်ရန်၊ ရှောင်ရန်နှင့် သတိပြုရန်အချက်များ

■ ကေတီ-အောင်သိန်း(ရန်ကုန်တက္ကသိုလ်)

ဝက်နှစ်မွေးသူများအတွက် ဆောင်ရန်အချက်များ

မိတ်ဆုံနိုင်၏။ မိတ်ဆုံခြင်းအားဖြင့် စီးပွားရေး၊ လူမှုရေး အဖက်ဖက်မှ ကြီးပွားတိုးတက်မှုရှိမည်။ နေအိမ်ခြံဝင်း သန့်ရှင်းရေးလုပ်နိုင်၏။ လုပ်ပါ။ မကြာမီ ကံမြင့်လာပါလိမ့်မည်။ ခရီးထွက်နိုင်၏။ ခရီးထွက်လျှင် အကျိုးထူးမည်။ ရိုးရာကန်တော့ပွဲ၊ ပူဇော်ပွဲ၊ ဆုတောင်းပွဲ လုပ်နိုင်၏။ ဆံသ၊ ခေါင်းလျှော်နိုင်၏။ နိုဝင်ဘာလ ၁ ရက်၊ ၁၃ ရက်နှင့် ၂၅ ရက်နေ့များသည် ရက်ကောင်းမင်္ဂလာနေ့များ ဖြစ်ပါသည်။ နိုဝင်ဘာလ ၁ ရက်နေ့တွင် မြောက်ဘက်စူးစူးအရပ်သို့သော်လည်းကောင်း၊ ၁၃ ရက်နေ့တွင် အရှေ့ဘက်စူးစူးအရပ်သို့သော်လည်းကောင်း၊ ၂၅ ရက်နေ့တွင် တောင်ဘက်စူးစူးအရပ်သို့သော်လည်းကောင်း ခရီးထွက်ပါကောင်း၏။

ရှောင်ကြဉ်ရန်အချက်များ

မြွေနှစ်မွေးသူနှင့် မပေါင်းရ။ စီးပွားရေး ဖက်စပ်မလုပ်ကြရပါ။ အနောက်အရပ်၊ အရှေ့တောင်အရပ်နှင့် အရှေ့မြောက်အရပ်သို့ ခရီးမထွက်ရ။ စီးပွားမရှာရ။ အကျိုးရှိမည် မဟုတ်ပါ။ အိမ်သစ်မဆောက်ရ။ ရေတွင်းရေကန်မတူးဖော်ရ။ ခိုက်တတ်၏။ လာဘ်တိတ်တတ်၏။

ကြွက်နှစ်မွေးသူများအတွက် ဆောင်ရန်အချက်များ

ဆံသနိုင်၏။ ခေါင်းလျှော်နိုင်၏။ အခန်းခုတင် နေရာချနိုင်၏။ ဆုတောင်းပွဲ လုပ်နိုင်ပါသည်။ မိတ်ဆုံနိုင်၏။ ခရီးထွက်နိုင်၏။ နိုဝင်ဘာလ ၂ ရက်၊ ၁၄ ရက်နှင့် ၂၆ ရက်နေ့များသည် ရက်ကောင်းမင်္ဂလာနေ့များ ဖြစ်ပါသည်။ မြောက်ဘက်စူးစူးအရပ်၊ အရှေ့ဘက်စူးစူးအရပ်နှင့် တောင်ဘက်စူးစူးအရပ်များသို့ ခရီးထွက်နိုင်၏။ စီးပွားရှာလျှင် ကြီးပွားတိုးတက်မှုရှိမည်။ တွေးမနေပါနှင့်။ လက်တွေ့လုပ်စမ်းပါ။

ရှောင်ကြဉ်ရန်အချက်များ

မြင်းနှစ်မွေးသူများနှင့် မပေါင်းရ။ စီးပွားဖက်စပ်မလုပ်ရ။ ကြီးပွားမည်မဟုတ်။ ဆုတ်ယုတ်ရပါလိမ့်မည်။ တောင်အရပ်သို့ ခရီးမထွက်ရ။ ခိုက်တတ်၏။ ဘေးအန္တရာယ်များလှသည်။ သတိနှင့် ဆင်ခြင်နိုင်ပါစေ။ ဈေးဆိုင်သစ် မတည်ရ။ မဖွင့်ရ။ ခရီးထွက်နိုင်ပါသော်လည်း ရေကြောင်းခရီးကို ရှောင်ပါ။ လေ၊ သင်္ဘော မစီးကြရ။

ခွားနှစ်မွေးသူများအတွက် ဆောင်ရန်အချက်များ

ဆံသနိုင်၏။ ခေါင်းလျှော်နိုင်၏။ မီးဖိုဆောင် တည်ဆောက်နိုင်၏။ ထို့ပြင် ဂိုဒေါင်ကိုလည်း ဆောက်လုပ်နိုင်၏။ မိတ်ဆုံခြင်းအားဖြင့် အကျိုးထူးရှိမည်။ နိုဝင်ဘာလ ၃ ရက်၊ ၁၅ ရက်နှင့် ၂၇ ရက်နေ့များသည် ရက်ကောင်းမင်္ဂလာ

www.burmeseclassic.com

နေ့များ ဖြစ်ပါသည်။ အရှေ့ဘက်စူးစူးအရပ်၊ တောင်ဘက် စူးစူးအရပ်နှင့် အရှေ့တောင်အရပ်များသို့ ခရီးထွက်နိုင်၏။

ရှောင်ကြဉ်ရန်အချက်များ

ဆိတ်နှစ်မွေးသူများနှင့် မပေါင်းရ။ စီးပွားရေးဖက်စပ် မလုပ်ကြရ။ ကြီးပွားဖြစ်ထွန်းမှု ရှိမည်မဟုတ်ပါ။ ဆုတ်ယုတ် မှုတွေ့မည်။ သတိနှင့် ဆင်ခြင်ပါ။ အနောက်အရပ်နှင့် အရှေ့မြောက်အရပ်သို့ ခရီးမထွက်ရ။ ဘေးအန္တရာယ်များလှ ၏။ ခိုက်တတ်၏။

ကျားနှစ်မွေးသူများအတွက် ဆောင်ရန်အချက်များ

ကံနိမ့်၊ ကံညှိုးနွမ်းနေရှာ၏။ စီးပွားရေးလုပ်ငန်း ခဏခေတ္တအနားထားပြီး ဘာသာရေးကိစ္စ များများလုပ်ပေး ပါ။ ဘုန်းကြီးဆွမ်းကျွေးပါ။ များများလှူဒါန်းပေးပါ။ ကုသိုလ် ကောင်းမှု များများလုပ်ပေးပါ။ အရှေ့ဘက်စူးစူးအရပ်၊ တောင် ဘက်စူးစူးအရပ်နှင့် အရှေ့တောင်အရပ်သို့ ခရီးသွားနိုင်၏။

ရှောင်ကြဉ်ရန်အချက်များ

မျောက်နှစ် မွေးသူများနှင့် မပေါင်းရ။ စီးပွားတက် မည်မဟုတ်ပါ။ ရေကြောင်းခရီးမသွားရ။ လေ၊ သင်္ဘော မစီးကြရ။ အနောက်အရပ်၊ အရှေ့မြောက်အရပ်သို့ ခရီး မထွက်ရပါ။ ကြပ်ကြပ်ရှောင်ပါလေ။

ယုန်နှစ်မွေးသူများအတွက် ဆောင်ရန်အချက်များ

ရိုးရာကန်တော့ပွဲ၊ ပူဇော်ပွဲ၊ ဆုတောင်းပွဲ ပြုလုပ်နိုင် ပါသည်။ ခရီးထွက်နိုင်၏။ မိတ်ဆုံနိုင်၏။ အကျိုးထူးမည်။ မည်။ နိုဝင်ဘာလ ၅ ရက်၊ ၁၇ ရက်နှင့် ၂၉ ရက်နေ့များ သည် ရက်ကောင်းမင်္ဂလာနေ့များ ဖြစ်ပါသည်။ တောင်ဘက် စူးစူးအရပ်၊ အရှေ့တောင်အရပ်နှင့် အနောက်ဘက်စူးစူးအရပ် များသည် စီးပွားရှာရာ အရပ်ကောင်းများ ဖြစ်ပါသည်။

ရှောင်ကြဉ်ရန်အချက်များ

ကြက်နှစ်မွေးသူများနှင့် မပေါင်းကြရပါ။ ခရီးထွက် နိုင်ပါသော်ငြားလည်း ရေကြောင်းခရီးကို ရှောင်ပါ။ လေ၊ သင်္ဘောမစီးကြရ။ ကြပ်ကြပ်ရှောင်ပါလေ။ အရှေ့အရပ်သို့

သော်လည်းကောင်း၊ မြောက်အရပ်စူးစူးသို့သော်လည်းကောင်း မသွားကြရ။ ရှောင်ကြဉ်ကြရပါမည်။

နဂါးနှစ်မွေးသူများအတွက် ဆောင်ရန်အချက်များ

ရိုးရာကန်တော့ပွဲ၊ ပူဇော်ပွဲ၊ ဆုတောင်းပွဲ ပြုလုပ်နိုင် ပါသည်။ မိတ်ဆုံလျှင် အကျိုးရှိမည်။ ဆံသနိုင်၏။ လက်ထပ် ထိမ်းမြားနိုင်၏။ နိုဝင်ဘာလ ၃၀ ရက်နေ့သည် ရက်ကောင်း မင်္ဂလာနေ့ ဖြစ်၍ လက်ထပ်နိုင်၏။ တောင်ဘက်စူးစူးအရပ်၊ အရှေ့တောင်အရပ်နှင့် အနောက်စူးစူးအရပ်များသည် စီးပွား ရှာရာ အရပ်ကောင်းဖြစ်ပါသည်။

ရှောင်ကြဉ်ရန်အချက်များ

ခွေးနှစ်မွေးသူများနှင့် မပေါင်းရ။ စီးပွားဖက်စပ် မလုပ်ကြရ။ ကြီးပွားမည်မဟုတ်ပါ။ အရှေ့အရပ်နှင့် မြောက် အရပ်သို့ မသွားရ။

မြွေနှစ်မွေးသူများအတွက် ဆောင်ရန်အချက်များ

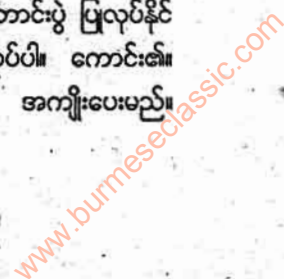
သင့်ကံကြမ္မာ နိမ့်ကျနေရှာ၏။ ကုသိုလ်ကောင်းမှု များများလုပ်ပေးပါ။ များများလှူဒါန်းပေးပါ။ စီးပွားရေးလုပ်ငန်း ခဏခေတ္တအနားထားပြီး ဘာသာရေးကိစ္စ များများလုပ်ပေး ပါ။ အရှေ့တောင်အရပ်၊ အနောက်စူးစူးအရပ်သို့ ခရီးထွက် နိုင်၏။ စီးပွားရေးရှာနိုင်၏။

ရှောင်ကြဉ်ရန်အချက်များ

ဝက်နှစ်မွေးသူများနှင့် မပေါင်းရ။ စီးပွားရေးဖက်စပ် မလုပ်ကြရပါ။ အရှေ့အရပ်နှင့် မြောက်အရပ်သို့ ခရီးမထွက် ကြရ။ စီးပွားမရှာကြရ။ အရေးရှုံးနိုင်တတ်ပါသည်။ ကြပ်ကြပ် ရှောင်နိုင်ပါစေ။ ရေတွင်းရေကန် မတူးဖော်ရ။ ခိုက်တတ်ပါ သည်။ ထိုပြင် မီးဖိုဆောင်နှင့် ဝိုဒေါင်မပြင်ရ။ မဆောက် လုပ်ရ။

မြင်းနှစ်မွေးသူများအတွက် ဆောင်ရန်အချက်များ

ရိုးရာကန်တော့ပွဲ၊ ပူဇော်ပွဲ၊ ဆုတောင်းပွဲ ပြုလုပ်နိုင် ပါသည်။ နေအိမ်ခြံဝင်း သန့်ရှင်းရေးလုပ်ပါ။ ကောင်း၏။ စိုက်ပျိုးရေးလုပ်ပါ။ ခြံစိုက်လုပ်ငန်းနှင့် အကျိုးပေးမည်။

အရှေ့တောင်အရပ်၊ အနောက်ဘက်စူးစူးအရပ်သို့ ခရီးထွက် နိုင်ပါသည်။ စီးပွားရှာနိုင်၏။

ရှောင်ကြဉ်ရန်အချက်များ

ကြွက်နှစ်မွေးသူများနှင့် မပေါင်းကြရ။ စီးပွားရေး မလုပ်ကြရ။ ကြီးပွားတိုးတက်မည် မဟုတ်ပါ။ အရှေ့အရပ်၊ တောင်နှင့် မြောက်အရပ်သို့ ခရီးမထွက်ရ။ စီးပွားမရှာရ။ အရေးရှုံးနိုင်လိမ့်မည်။

ဆိတ်နှစ်မွေးသူများအတွက် ဆောင်ရန်အချက်များ

ရိုးရာဆုတောင်းပွဲ လုပ်နိုင်၏။ သင်တန်းတစ်ခုခု တက်နိုင်၏။ ထူးချွန်မှုရှိမည်။ စေ့စပ်နိုင်၏။ နိုဝင်ဘာလ ၂၁ ရက်နေ့သည် ရက်ကောင်းမင်္ဂလာနေ့ ဖြစ်ပါသည်။ အနောက်ဘက်စူးစူးအရပ်နှင့် မြောက်ဘက်စူးစူးအရပ်တို့ သည် စီးပွားရှာရာ အရပ်ကောင်းဖြစ်ပါသည်။ ခရီးထွက်နိုင်၏။

ရှောင်ကြဉ်ရန်အချက်များ

နွားနှစ်မွေးသူများနှင့် မပေါင်းရ။ စီးပွားမရှာရ။ ကြီးပွားတိုးတက်မည်မဟုတ်ပါ။ စေ့စပ်နိုင်ပါသော်ငြား ချက် ချင်း လက်မထပ်ရ။ ခဏခေတ္တစောင့်ဆိုင်းပါဦး။ မစောင့်ဆိုင်း နိုင်လျှင် အကျိုးယုတ်တတ်ပါသည်။ အရှေ့အရပ်နှင့် တောင် အရပ်သို့ မသွားကြရ။ စီးပွားမရှာရ။

မျောက်နှစ်မွေးသူများအတွက် ဆောင်ရန်အချက်များ

ဆံသ၊ ခေါင်းလျှော်နိုင်၏။ မိမိ၏နေအိမ်ခြံဝင်း သန့် ရှင်းရေးလုပ်ပါ။ ကောင်း၏။ နိုဝင်ဘာလ ၁၀ ရက်နှင့် ၂၂ ရက်နေ့များသည် ရက်ကောင်းမင်္ဂလာနေ့များ ဖြစ်ပါ သည်။ အနောက်ဘက်စူးစူးအရပ်နှင့် မြောက်ဘက်စူးစူးအရပ် သည် စီးပွားရှာရာ အရပ်ကောင်းဖြစ်ပါသည်။

ရှောင်ကြဉ်ရန်အချက်များ

ကျားနှစ်မွေးသူနှင့် မပေါင်းရ။ စီးပွားရေးမလုပ်ရ။ ကြီးပွားတိုးတက်မည်မဟုတ်ပါ။ အရှေ့အရပ်နှင့် တောင်အရပ် သို့ ခရီးမထွက်ရ။ ဘေးအန္တရာယ်များလှ၏။ စီးပွားရေးမရှာ ရ။ ရှောင်ပါ။

ကြက်နှစ်မွေးသူများအတွက် ဆောင်ရန်အချက်များ

ရိုးရာကန်တော့ပွဲ လုပ်နိုင်၏။ ခရီးထွက်နိုင်၏။ လက် ထပ်ထိမ်းမြားနိုင်၏။ နိုဝင်ဘာလ ၁၁ ရက်နှင့် ၂၃ ရက်နေ့ များသည် ရက်ကောင်းမင်္ဂလာနေ့များ ဖြစ်ပါသည်။ မြောက် ဘက်စူးစူးအရပ်နှင့် အရှေ့ဘက်စူးစူးအရပ်များသည် စီးပွား ရှာရာ အရပ်ကောင်းဖြစ်ပါသည်။ ခရီးထွက်ကောင်းရာအရပ် လည်း ဖြစ်၏။

ရှောင်ကြဉ်ရန်အချက်များ

ယုန်နှစ်မွေးသူနှင့် မပေါင်းရ။ စီးပွားရေးဖက်စပ် မလုပ်ကြရပါ။ ရှောင်နိုင်လေ အကျိုးရှိလေဖြစ်သည်။ အနောက်အရပ်၊ တောင်အရပ်များနှင့် အရှေ့တောင်အရပ်သို့ ခရီးမထွက်ကြရ။ စီးပွားရေးမရှာကြရ။

ခွေးနှစ်မွေးသူများအတွက် ဆောင်ရန်အချက်များ

စိုက်ပျိုးရေးလုပ်ငန်း၊ ဆောက်လုပ်ရေးလုပ်ငန်းများ နှင့် အကျိုးပေးမည်။ လုပ်သာလုပ်ပါ။ ထင်းခွေ၊ သစ်ခုတ်၊ သစ်အရောင်းအဝယ်လုပ်ငန်းရပ်များတို့ကို လုပ်နိုင်၏။ သစ် ဖောင်မျှောနိုင်သေး၏။ သစ်လုပ်ငန်းရပ်နှင့်လည်း အကျိုး ပေးမည်။ လုပ်ပါလေ။ မြောက်ဘက်စူးစူးအရပ်နှင့် အရှေ့ ဘက်စူးစူးအရပ်သို့ ခရီးထွက်နိုင်၏။

ရှောင်ကြဉ်ရန်အချက်များ

နဂါးနှစ်မွေးသူများနှင့် မပေါင်းရ။ စီးပွားရေးမလုပ် နှင့်။ ကြီးပွားတိုးတက်မည်မဟုတ်ပါ။ တောင်ဘက်အရပ်၊ အနောက်ဘက်အရပ်သို့ ခရီးမထွက်ရ။ စီးပွားမရှာရ။ အရေး ရှုံးနိုင်တတ်၏။ သတိနှင့် ဆင်ခြင်ပါလေ။ ဈေးဆိုင်သစ် မတည်ရ။ မဖွင့်ရ။ အရုံးပေါ်တတ်၏။

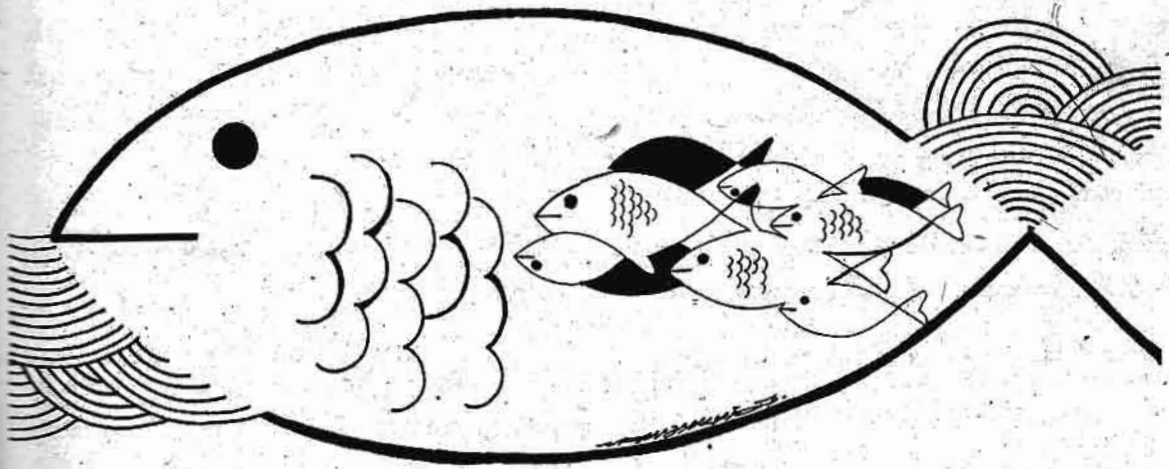
ကေတီ-အောင်သိန်း(ရန်ကုန်တက္ကသိုလ်)

Ref:- တရုတ်နက္ခတ္တဗေဒင်ပညာ ဆရာကြီးကြင်း(လိကော ကျ)၊ Hong Kong (China)

အမှီကောင်းရှာလိုသူများအတွက် လုပ်ဆောင်ရမည့်အဓိဋ္ဌာန်

ဗင်းသိပ်

ငါးသလောက်ဆီပြန်

တစ်နေ့သ၌ ကျွန်ုပ်နေထိုင်ရာ မှော်ဘီမြို့အစွန် မရမ်းတလင်းတောစပ်ရှိ အယူတော်မင်္ဂလာ
ခြံအတွင်းသို့ ရန်ကုန်မှ မိတ်ဆွေများ အလည်အပတ်ရောက်ရှိလာကြလေ၏။ ၎င်းတို့သည် ခရီး
ရောက်မဆိုက်ဆိုသလိုပင် ကျွန်ုပ်ချက်ကျွေးသော ထမင်းကို စားလိုကြောင်း ပြောကြလေ၏။ ထို
ကြောင့် ကျွန်ုပ်လည်း ကျွန်ုပ်၏တပည့် မောင်အောင်ညွန့်အား မှော်ဘီဈေးသို့ လွှတ်ရလေ၏။ မောင်အောင်
ညွန့် ဈေးသွားနေချိန်၌ ကျွန်ုပ်သည် ဧည့်သည်များအား လက်ဖက်ရည်၊ ရေနွေးကြမ်းနှင့် ဧည့်ခံထား
ရလေ၏။ ထိုမိတ်ဆွေများအနက်မှ တစ်ဦးသော မိတ်ဆွေက -

“အာစရိ...ခင်ဗျားပေးတဲ့ ယတြာတွေလည်း လုပ် တာပဲ။ ပြီးတော့လည်း ကျုပ်ဟာ လူပျင်းတစ်ယောက် မဟုတ်ဘူး။ အလွန်ကြီးစားပြီး လုပ်ကိုင်တယ်ဆိုတာ ခင်ဗျား အသိပဲ။ ဒါပေမယ့် ခင်ဗျားတို့ ကျုပ်တို့ အပေါင်းအသင်း တွေထဲမှာ ကျုပ်ဟာ အတော်ကို ဆင်းရဲတယ်ဗျ။ ချောင်ချောင် လည်လည်လေးနေရမယ့် ကံဇာတာများ မပါရောသလားဗျာ”

ဟု ညည်းညူရှာလေ၏။ ထိုသူသည် ကျွန်ုပ်နှင့် သိကျွမ်းရင်းနှီးခဲ့သည်မှာ နှစ်ပေါင်းများစွာ ကြာပြီဖြစ်၏။ သူ၏ဖခင်မှာ ဦးဝင်းထိန်ဖြစ်၏။ သူ၏မိခင်မှာ ဒေါ်ဝင်းဖြစ် ၏။ လွန်စွာ ဘာသာတရား ကိုင်းရှိုင်းသူများဖြစ်၏။ ယခု အခါမှာ ကွယ်လွန်ကုန်ကြပြီ ဖြစ်၏။ ၎င်း၏အမည်မှာ ဝင်းထိန်ဝင်း ဖြစ်၏။ ဝင်းထိန်ဝင်းဟု မှည့်ထားသော်လည်း သူ၏အသားအရောင်မှာ ဝင်းလည်းမဝင်း။ ထိန်လည်းမထိန်။ လွန်စွာမည်း၏။ အရပ်အမောင်းမှာလည်း လွန်စွာပု၏။ ကိုယ် လုံးကိုယ်ထည်လည်း သေး၏။ စကားပြောသောအခါ၌လည်း အသံမှာ ပြာနမ်းနမ်း ရှုတ်တဖြစ်၏။ ကျွန်ုပ်သည် တစ်စုံတစ် ခုကို ပြောသင့်မပြောသင့် စဉ်းစားပြီးနောက်...

“ကျွန်ုပ်တို့ ဆန်းဗေဒင်နည်းမှာက အမှီကောင်း ရှာတယ်ဆိုတဲ့ ယတြာတစ်မျိုး ရှိတယ်ဗျ။ ကိုယ်က အဆင်း အရောင်မပြည့်စုံရင် အဆင်းအရောင်ပြည့်စုံပြီး ကိုယ်နဲ့ နေ့ချင်းတူတဲ့ ရဟန်းသံဃာကို တတ်နိုင်သလောက် ပစ္စည်း လေးပါး ထောက်ပံ့ရတယ်။ အလုံးအထည်မပြည့်စုံရင် အလုံး အထည်ပြည့်စုံပြီး ကိုယ်နဲ့ နေ့ချင်းတူတဲ့ရဟန်းကို ပစ္စည်း လေးပါး ထောက်ပံ့ရတယ်။ ကိုယ်ရတဲ့ လာဘ်လာဘာရဲ့ လေးပုံ တစ်ပုံကို အဲဒီပုဂ္ဂိုလ်ကို လှူဒါန်းပါမယ်လို့ အဓိဋ္ဌာန်လုပ်ထား ရတယ်။ ဥပမာဗျာ...ကိုဝင်းထိန်ဝင်းက ဗုဒ္ဓဟူးသားဆိုတော့ အသားဖြူဖြူ၊ အရပ်အမောင်းကောင်းကောင်း၊ အသံဩဇာနဲ့ ပြည့်စုံတဲ့ ဗုဒ္ဓဟူးသား ဘုန်းကြီးကို တွေ့အောင်ရှာရတယ်။ တွေ့ပြီဆိုရင် အမှီကောင်းရပြီဆိုပြီး ဝမ်းမြောက်ဝမ်းသာ ဖြစ် ပေတော့။ ပြီးတော့ အဲဒီဘုန်းကြီးကို ဆွမ်းကပ်ရတယ်။ သင်္ကန်းတွေတာတွေ လှူရတယ်။ လိုအပ်တဲ့ ဆေးဝါးအတွက် ကျောင်းသင်ခန်းအတွက် ဝတ္ထုငွေကပ်ရတယ်။ အဲဒီကုသိုလ် ဟာ ချက်ချင်း အကျိုးပေးတတ်တယ်ဗျ။ ကိုယ့်ရဲ့စိတ်မှာကို က ဒီဘုန်းကြီးကို လှူပြီးရင်းလှူချင်ရင်း သဒ္ဓါတွေ ထက်လာ

လေလေ ကိုယ့်မှာလည်း လာဘ်လာဘာတွေ ပွင့်ပြီးရင်းပွင့်ရင်း ပေါ့ဗျာ။ ကိုယ့်မှာဝင်လာတဲ့ လာဘ်လာဘာရဲ့ လေးပုံတစ်ပုံဆို တော့ အဲဒီဘုန်းကြီးကို ငွေတစ်ကျပ်လှူမယ်ဆိုရင်တော့ ကိုယ့်မှာ လေးကျပ်တော့ ချမ်းသာရမှာပေါ့။ အဲဒီလို အဲဒီဘုန်း ကြီးကို ဆယ်သိန်းတန်ကျောင်း ဆောက်ပေးချင်တယ်ဆို ရင်တော့ ကိုယ်က သိန်းလေးဆယ်ချမ်းသာမှ ဖြစ်တော့မယ်။ အဲဒီတော့ ရှာတဲ့ဖွေတဲ့ နေရာမှာလည်း လောဘလို ပြောလို့ မရတော့ဘူး။ ဘုန်းကြီးကိုလှူချင်တဲ့စိတ်က များနေတော့ ကုသိုလ်တွေ တဖွားဖွားဖြစ်တော့တာပေါ့ဗျာ။ ကျုပ်လည်း အဲဒီနည်းကို အစက မသိပါဘူး။ တာမေ့အဝိုင်းကြီးနဲ့ သိပ် မဝေးတဲ့ ရန်ကုန်ဦးကျော်ရင်က ပြောပြလို့ သိတာဗျို့။ သိတဲ့ နေ့ကစပြီး အဲဒီအတိုင်းပဲ ကျင့်သုံးပါတယ်။ ရောင်ပြန်မဂ္ဂဝင်း အယ်ဒီတာချုပ် ကိုမောင်မောင်မြင့်အေးလည်း တနင်္ဂနွေသား လေ။ ကျုပ်ကလည်း တနင်္ဂနွေသား။ နှစ်ယောက်သား ပေါင်း ပြီး အင်းစိန်က တနင်္ဂနွေသား ဘုန်းကြီးကို အမှီသဟဲပြုကြ တာပေါ့။ ပိုပြီး ပြည့်ပြည့်စုံစုံသိချင်ရင် ရောင်ပြန်မဂ္ဂဝင်းတိုက် မှာ မောင်မောင်မြင့်အေးရိုပါတယ်။ သွားပြီး မေးကြည့်ပေါ့ဗျာ”

ဟု ကျွန်ုပ်က ပြောလိုက်လျှင် ကျွန်ုပ်၏ မိတ်ဆွေ ကိုဝင်းထိန်ဝင်းက...

“ယုံပါတယ်ဗျာ။ တကူးတကတော့ ကိုမောင်မောင် မြင့်အေးဆီ သွားမမေးတော့ပါဘူး။ အာစရိပြောတဲ့အတိုင်းပဲ လုပ်ပါတော့မယ်”

ဟု ပြောလိုက်ရာ ကျန်မိတ်ဆွေများက...

“ကောင်းတဲ့နည်းပဲဗျာ။ လုပ်ရမှာပေါ့။ ကျုပ်တို့လည်း ဘယ်လောက်ချမ်းသာနေလို့လဲ။ ဒီလိုနည်းကောင်းရရင်တော့ လုပ်ပြီဗျို့။ ကျုပ်က စနေသားလေ။ ကျုပ်အိမ်မှာဆွမ်းခံကြွ နေတဲ့ ကိုယ်တော်လည်း စနေသားဗျ။ ဦးတီလောကတဲ့။ ခင်ဗျားပြောတဲ့အချက်တွေနဲ့ ပြည့်စုံတယ်ဗျို့။ ခင်ဗျားထဲမှာ မပါတာ ပြောရဦးမယ်။ ကိုယ်တော်လေးက စာမေးပွဲတွေ လည်း အောင်ပြီးပြီဗျ။ တရားဟောလည်း အလွန်ကောင်း တာ။ နိပ်ပြီဗျို့။ သိန်း ၁၀၀ တန် ကျောင်းဆောက်ပြီး လှူဒါန်း နိုင်အောင် အဓိဋ္ဌာန်နဲ့ ကြိုးစားမယ်ဗျာ”

ဟု ရှင်လန်းသော မျက်နှာဖြင့်၊ သို့မဟုတ် သဒ္ဓါ တရားများ ပြည့်လျှမ်းသော မျက်နှာဖြင့် ပြောလေ၏။ ထိုအခိုက်

၌မှာပင် ကျွန်ုပ်၏တပည့်လေး မောင်အောင်ညွန့် ဈေးမှပြန် ရောက်လာသဖြင့် ဈေးခြင်းတောင်းကို သွန်ချကြည့်ရာ ငွေ ရောင်ဝင်းနေသည့် ကဝက်ကင်းငါးသလောက်ကြီးတစ်ကောင် ပါလာလေသည်ကို တွေ့ရလေ၏။

ထို့ကြောင့် ကျွန်ုပ်သည် ထိုငါးသလောက်ကြီးကို အကွင်းလိုက်လှီး၍ နှနင်း၊ ဆား၊ ငပြာရည်များဖြင့် နယ် ဖတ်ရလေ၏။ ငရတ်သီး၊ ကြက်သွန်များ ဆီသတ်ရ၏။ ဆီကျက်လျှင် ခရမ်းချဉ်သီးများကို အစေ့ထုတ်၍ ထည့်ရ၏။ ခရမ်းချဉ်သီး ကျက်သောအခါ၌ ငါးသလောက်အကွင်းများကို ထည့်ရ၏။ ငါးမှ ရေများထွက်၍ ရေခန်းသော အချိန်လောက် တွင် ရေသင့်တော်ရုံ ထပ်၍ထည့်ကာ ငါးသလောက်အိုးကို မီးဖိုပေါ်တွင် တင်ထားလိုက်လေ၏။ ပြီးလျှင် ခရမ်းချဉ်သီးကို မီးဖုတ်၍ ပန်ထွေဖျော်လုပ်ရ၏။ ပဲညွန့်ဟင်းချိုချက်ရ၏။ ဖလံတောင်ပေးများကို ပုစွန်ဆိတ်ကလေးများနှင့် ကြော်ရ၏။ ငါးပိရည်နှင့် တို့စရာအစုံကို စီမံရ၏။ ထို့နောက်တွင်ကား ကျွန်ုပ်၏မိတ်ဆွေများအား သီဟိုဠ်ပင်အောက်ရှိ အုတ်ခုံတွင် ထမင်းပွဲပြင်၍ ကျွေးရလေတော့၏။ ငါးသလောက်ဆီပြန်၊ ပဲညွန့်ဟင်းချို၊ ဖလံတောင်ပေးကြော်၊ ပန်ထွေဖျော်၊ ငါးပိရည် တို့စရာ စုံလင်စွာဖြင့် ကျွေးမွေးသောကြောင့် မိတ်ဆွေများ သည် အားရပါးရ စားသောက်ကြလေတော့၏။

ကျွန်ုပ်၏မိတ်ဆွေ ကိုဝင်းထိန်ဝင်းက ကျွန်ုပ်အား “တယ်လည်း ဟင်းချက်ကောင်းပါလားဗျာ။ ကျွန် တော်အနေနဲ့ကတော့ မိန်းမတွေပဲ ဟင်းချက်ကောင်းတယ် အောက်မေ့နေတာ။ အာစရီလို နှုတ်ခမ်းမွေးကားကား။ မှတ်ဆိတ်မွေးဖွားဖွား ယောက်ျားရင့်မာကြီးကလည်း ဘယ်ခေ လို့တုံး”

ဟု ပြောလေ၏။
“ဟိုတုန်းကဆိုရင် ကျုပ်မှာလည်း အလုပ်ကလည်း အားနေတော့ အလှူကြီးတွေ ထမင်းချက်ဟင်းချက်ဖို့ ကြုံ လာရင် ကျုပ်ပဲ လိုက်ပြီးချက်ပေးနေတာပါ။ ငါးသလောက် များ ဘယ်နှပိဿာပေါင်းရမလဲ၊ ဝက်သားအချိန် ဘယ် လောက်ကို နှပ်ပေးရမလဲ၊ ကျုပ်ကိုယ်တိုင် လုပ်ပေးခဲ့တာပါ။ အလှူမှာလာတဲ့လူတွေက စားလို့ကောင်းလိုက်တာ၊ မြိန်လိုက်

တာ လို့ပြောရင် ချက်ရပြုတ်ရလို့ ပင်ပန်းတာတွေ တစ်ခါ တည်း ပြောပျောက်ပြီး ပီတိကိုဖြစ်သွားတာပဲဗျို့။ ထမင်းဟင်း ချက်ကျွေးဖို့ ဝါသနာပါတာ ကိုယ်ချက်တဲ့ ထမင်းဟင်းကို စားတဲ့လူက အားရပါးရစားနေတာကို မြင်ရရင် ဘယ်လိုပီတိ ဖြစ်မှန်း မသိပါဘူးဗျာ။ အဲဒီပီတိလေးကို စားသုံးချင်လို့ မိတ် ဆွေတွေကို တစ်ပတ်တစ်ကြိမ် မအားလပ်တဲ့ကြားထဲက ချက်ကျွေးနေရတာဗျို့။”

ဟု ကျွန်ုပ်က ပြောလိုက်ရာ ကျွန်ုပ်၏မိတ်ဆွေများ က သာဓုခေါ်ကြကုန်၏။ ထို့နောက် ကိုဝင်းထိန်ဝင်းက . . . “အာစရီရယ် . . . သေသွားတဲ့ ခင်ဗျားသူငယ်ချင်း ကိုဖြူလေးက အောင်ထွန်းကြီးက အဝတ်လျှော်တဲ့နေရာမှာ လည်း ဝိတ်ပဲကွ။ တို့တွေများ အတူနေကြတုန်းက တို့ခြင် ထောင်တွေ၊ စောင်တွေကို တို့လျှော်ရတယ်မရှိပါဘူးကွာ။ လျှော်ရင်လည်း မဖြူပါဘူး။ များသောအားဖြင့်က ဒီကောင် ကြီးလျှော်တာများတယ်။ သူလျှော်လိုက်ရင် ဖွေးနေတာပဲ။ အင်္ကျီတွေဘာတွေလည်း လျှော်ရုံလျှော်ပေးတာ မဟုတ်ဘူး။ အင်္ကျီအနု မီးပူတိုက်တွေဘာတွေ တိုက်ပေးတာ။ သူတစ်ပါး ဖြူဖြူစင်စင်ဝတ်သွားရရင် သူက ကျေနပ်နေတာ။ အဲဒီလို လုပ်ပေးရလို့ အောက်ကျတယ်လို့ သူက မထင်ဘူးကွ။ အဝတ်တွေဘာတွေ လျှော်တဲ့အခါများ ပြုတ်ပြီးလျှော်တာ။ ဆပ်ပြာရည်နဲ့ ပြုတ်တဲ့အပြင် ပြုတ်တဲ့အိုးထဲကို ရေနံဆီ နည်းနည်းထည့်သေးတယ်လို့ မကြာမကြာ ပြောဖူးတယ်”

ဟု ပြောလေ၏။
“ဟုတ်တယ်ဗျာ။ ဒီကောင်တွေ နေတာထိုင်တာ သိပ် ပြီးညစ်ပတ်တာ။ သူတို့ခြင်ထောင်တွေမှာ ကြမ်းပိုးတွေနဲ့ မည်းနေတာပဲ။ ကျုပ်က မကြာမကြာယူပြီး လျှော်ပေးရတယ်။ အဲဒါတောင် ဒီကောင်တွေက ကျုပ်ကို အကောင်းမပြောဘူး ကိုဝင်းထိန်ဝင်းရေ။ ဒိုဘီဝါးလားလို့ခေါ်သေးတာ။ တစ်ခုတော့ ရှိတယ်ဗျာ။ အသိဉာဏ်ရှိတဲ့လူက အနစ်နာခံပြီး လုပ်ပေးရ တာကလား။ ပြီးတော့လည်း ကျုပ်ရဲ့အပေါင်းအသင်းတွေက များသောအားဖြင့် လူညံ့တွေများတယ်”

ဟု ကျွန်ုပ်က ပြောလိုက်လျှင်
“အဲဒီအထဲမှာ ကျွန်တော်လည်း ပါတာပေါ့”

ဟု ကိုဝင်းထိန်ဝင်းက ပြောလေ၏။

“ပါတာပေါ့ ငါ့လူရာ။ ခင်ဗျား တစ်ခုစဉ်းစားကြည့်လေ။ ခင်ဗျား ကျုပ်ကို ကိုအောင်ထွန်းလို့ ခေါ်သင့်တာပေါ့။ အများက ဆရာခေါ်နေတာတွေတော့ ခင်ဗျား အဲဒီလို မခေါ်သင့်ဘူးလေ။ ဒါပေမယ့် သူများခေါ်သလို ဆရာလို့ခေါ်ရမှာလည်း ဝန်လေးနေပုံရတယ်။ ဒါကြောင့် ကိုအောင်ထွန်းလည်း မကျ။ ဆရာလည်းမကျ။ ကြားချပြီး ကျုပ်ကို အာစရီလို့ ခေါ်တာပေါ့။ အဲဒီအိမ်ချက်ကိုက ခင်ဗျားလိမ့်နေတာ။ ခင်ဗျား ညံ့တာ။ ခင်ဗျားက ကျုပ်ကို ကိုအောင်ထွန်းလို့ပဲ ခေါ်ခေါ်အောင်ထွန်းပဲခေါ်ခေါ် ဆရာလို့ပဲ ခေါ်ခေါ် ကျုပ်အတွက် ဘာမှထူးပါဘူး။ ငယ်ပေါင်းဖြစ်တဲ့အတွက် အောင်ထွန်းခေါ်လည်း ကျုပ်က စိတ်ဆိုးစရာမရှိပါဘူး။ ဆရာလို့ခေါ်လည်း ကျုပ်က ပိုပြီးဘဝင်မြင့်စရာမရှိပါဘူး။ အဲဒါကို ခင်ဗျားက ဘာဖြစ်နေတာလဲ။ အာစရီ... အာစရီနဲ့”

ဟု ပြောလိုက်လျှင် ကျန်သော မိတ်ဆွေများက ဝါးကနဲ ရယ်မောကြလေ၏။ ထိုအခါ၌ ကိုဝင်းထိန်ဝင်းက “ဝန်ခံပါတယ်ဗျာ... ဝန်ခံပါတယ်။ ခင်ဗျားပြောတာ အမှန်ပါပဲ ကိုအောင်ထွန်းရယ်။ ဒီနေ့ကစပြီး ခင်ဗျားကို အာစရီလို့တော့ မခေါ်တော့ပါဘူး။ ဆရာလို့ခေါ်ရမှာလည်း ကျုပ်ရဲလျှာက အတော့်ကို ဝန်လေးနေတယ်။ အဲဒါကြောင့် ကိုအောင်ထွန်းလို့ပဲ ခေါ်တော့မယ်”

ဟု ပြောလိုက်လျှင် ကျွန်ုပ်က...

“ဒီလိုဆို အိုကေတာပေါ့ဗျာ။ လူမှုဆက်ဆံရေးမှာ တစ်ဦးနဲ့တစ်ဦး ကသိကအောက်မဖြစ်ဖို့က အရေးကြီးပါတယ်။ အဲဒီလိုဆိုတော့လည်း ကျုပ်က ခင်ဗျားကို ကိုဝင်းထိန်ဝင်းလို့ မခေါ်တော့ဘူး။ အရင်ကလိုပဲ ကိုဝင်းထိန်လို့ခေါ်မယ်ဗျာ။ ခင်ဗျား ကျေနပ်သလား”

ဟု ကျွန်ုပ်က ပြောလိုက်လျှင် ကျန်မိတ်ဆွေတစ်ဦး ဖြစ်သော ကိုမောင်စိန်က...

“ကျေနပ်ရမှာပေါ့။ မကျေနပ် လေဖြစ်ပေါ့ဗျာ။ ခေါ်သာခေါ်”

ဟု ဝင်ရောက်အားပေးလေ၏။ ကျန်မိတ်ဆွေများကလည်း ကိုမောင်စိန်၏ စကားကို ဝိုင်းဝန်းထောက်ခံကြလေ

တော့၏။ ထိုအချိန်မှစ၍ ကျွန်ုပ်တည်ခင်းကျွေးမွေးသော မနောမယထမင်းဝိုင်းသည် စိုစိုပြည်ပြည် ဖြစ်သွားလေတော့သည်။ တစ်ဦးနှင့်တစ်ဦး ဆက်ဆံရာတွင် အဖုံးအကွယ်များ အခုအခံများမရှိဘဲ ပကတိအတိုင်း ပြန်လည်ဆက်ဆံဖြစ်သွားကြ၏။ ရိုးသားမှုများ ပေါ်လွင်သွား၏။ ပွင့်လင်းသော အလှအပများ ခြယ်မှုန်းထားပြီးသား ဖြစ်သွား၏။ ထို့နောက် ကိုဝင်းထိန်ဝင်းက...

“ရှေးတုန်းက နန်းတော်မှာ ထမင်းချက်ပြုတ်တဲ့ စားတော်ကဲတွေမှာ သတ်မှတ်ထားတဲ့ အရည်အချင်းတွေ ရှိရတယ်ဆိုပဲ။ အဲဒါ ကိုအောင်ထွန်း သိတယ်နော်”

ဟု ကျွန်ုပ်အား တီးခေါက်လိုက်လေ၏။ ထိုအခါ ကျွန်ုပ်က...

“ဘုရင့်ဆီမှာ စားတော်ကဲလုပ်မယ့်သူဟာ အချက်ငါးချက်နဲ့ ပြည့်စုံရမယ်လို့ ရာဇနီတိမှာ ဆိုထားတယ်ဗျာ။ အရေးကြီးဆုံးအချက်ကတော့ စားတော်ကဲ မျိုးရိုးထဲကဖြစ်ဖို့ လိုတယ်။ ဒုတိယအချက်ကတော့ ချက်နည်းပြုတ်နည်းကျွမ်းတွေကို စုံအောင် လေ့လာဖူးသူဖြစ်ရမယ်။ တတိယအချက်ကတော့ စားတဲ့လူရဲ့အကြိုက်ကို လေ့လာပြီး မြိန်ရှက်ဖွယ် ချက်ပြုတ်တတ်ရမယ်ပေါ့ဗျာ။ စတုတ္ထအချက်ကတော့ ချက်ပြုတ်တဲ့နေရာမှာ ကိုယ်တိုင်မလုပ်ဘဲ သူများနဲ့လွှဲပြီး မျက်နှာလွှဲခဲပစ်မလုပ်ရဘူး။ ကိုယ်တိုင်စီမံရတယ်။ ပဉ္စမအချက်ကတော့ ချက်ပြုတ်စီမံတဲ့အခါမှာ စိတ်ကူးစိတ်သန်းကောင်းရမယ်ပေါ့ဗျာ။ အဲဒီအချက်အလက်ပဲ လေ့လာဖူးပါတယ်”

ဟု ကျွန်ုပ်က ပြန်၍ပြောလျှင် ကိုမောင်စိန်က “ဒီလူကြီး အလကားလျှောက်ပြီး ရာဇနီတိတွေ ဘာတွေပြောနေတာ ဖြစ်မှာပါ။ သူတို့ဘိုးဘေးတွေဟာ ရွှေနန်းတော်ကဲ စားတော်ကဲကြီးတွေများလား မသိပါဘူးဗျာ”

ဟု ပြောသဖြင့် ကျွန်ုပ်က...

“ဘုရားစူးရပါစေဗျာ။ ဘယ်လိုမှ မပတ်သက်ခဲ့ပါဘူး”

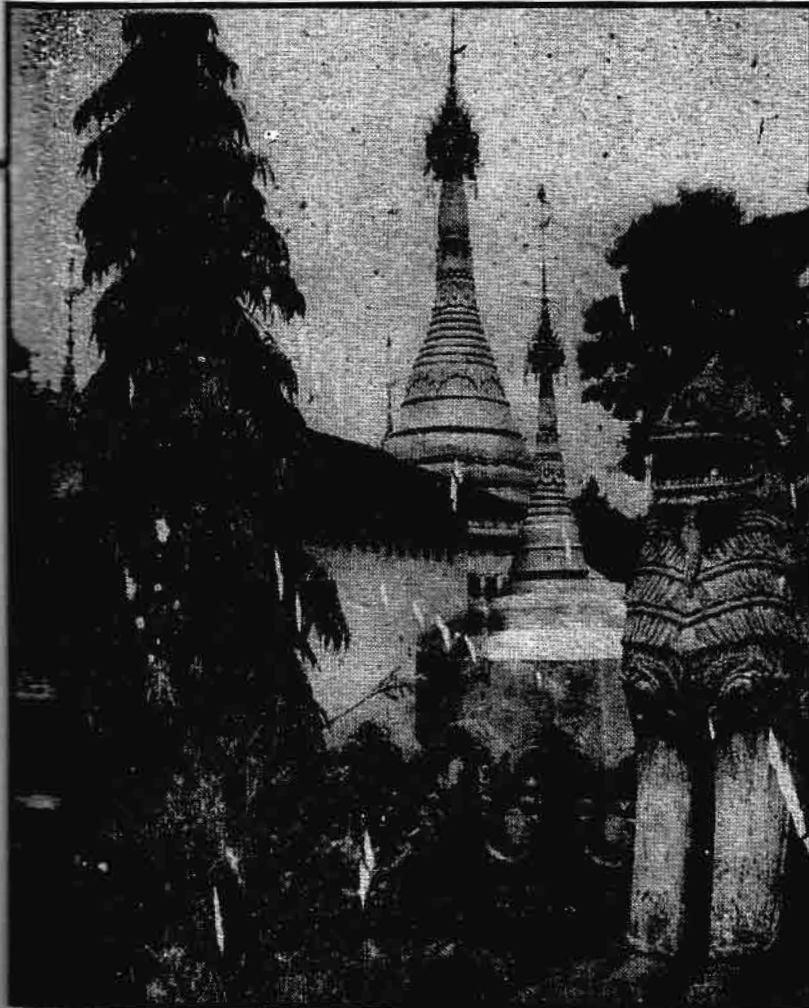
ဟု ကျိန်တွယ်၍ ပြောလိုက်ရလေတော့သတည်း။

သဗ္ဗေသတ္တာ ကမ္မဿကော မင်္ဂလာ

အလောင်းမင်းတရားကြီး နတ်ရွာစံတော်မူသော ကင်းရွာ နှစ်ရွာ ပြဿနာ

မင်းရွှေသိန်း(ငင်းကျိုက်)

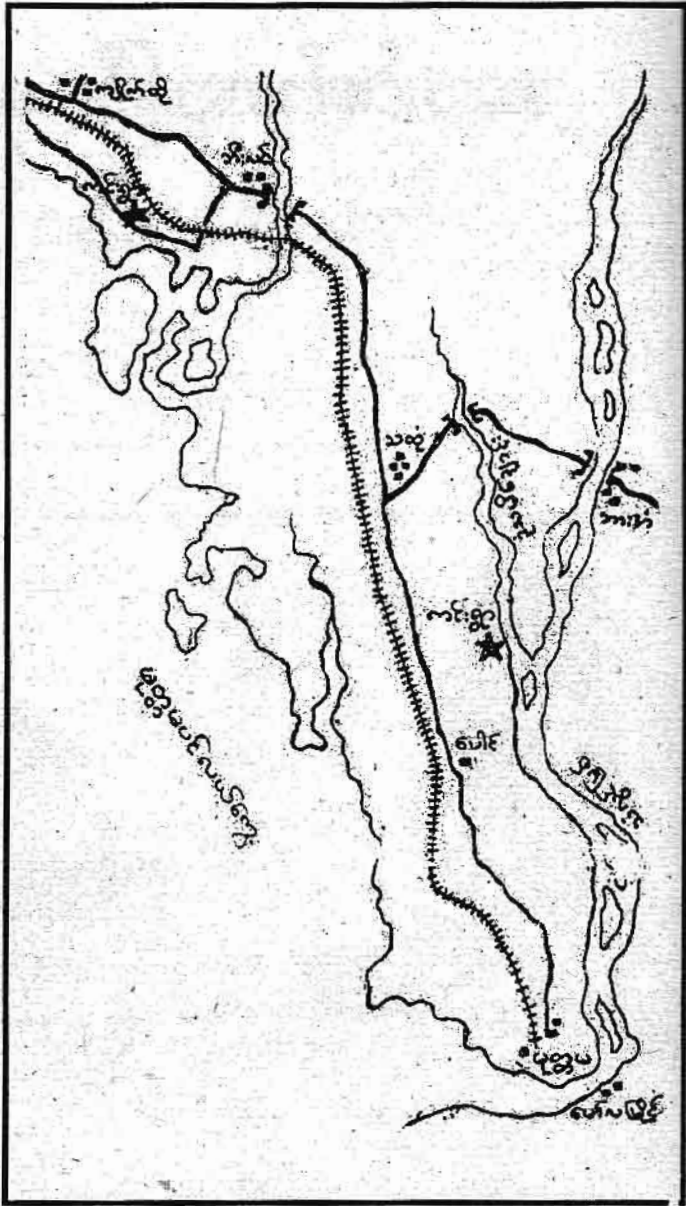
ကျွန်တော်သည် သမိုင်းဘာသာ ရပ်နှင့် ပတ်သက်လျှင် အလွန်စိတ်ဝင်စားသူ ဖြစ်သလို သမိုင်းအကြောင်းအရာများအပေါ် ငြင်းခုံရန်လည်း အနည်းငယ်မျှ ဝါသနာပါသူ မဟုတ်ပေ။ အတိတ်ကို ဆင်ခြင်၊ ပစ္စုပ္ပန်တွင် ပြုပြင်လျက် အနာဂတ်သို့ ဆက်သွားမည် ဆိုပါက အမှားနည်းလေ့ရှိကြောင်း လူပြောသူပြော များသော်လည်း အတိတ်ဆိုသည်မှာ မြေကြီးပေါ် မှောက်သွားသော နို့အိုးကဲ့သို့ မည်သို့မှ ပြန်မရနိုင်တော့ကြောင်း ခံယူထားသော ကျွန်တော်အနေနှင့် အတိတ်မှန်သမျှ အတိတ်၌ပင် ပစ်ထားခဲ့ကာ ပေါ့ပါးစွာ နေခဲ့သည်မှာပင် နှစ်ပေါင်း မနည်းတော့ပေ။

သို့သော် အတိတ်ကို ဥပေက္ခာပြု ဆေးခန်းဖြတ်ထားသော ကျွန်တော်သည် အလိုလိုနေရင်းထိုင်ရင်းမှာပင် အတိတ်တစ္ဆေခြောက်ခြင်းခံလိုက်ရသည်မှာ လောလောလတ်လတ်သာ

ရိုသေးသဖြင့် အကြောက်မပြေချင်သေး။ အတိတ်နှင့် ပတ်သက်လျှင် မည်သို့မျှ စိတ်ဝင် တစား မရှိတော့ဟု ဆိုသော်လည်း ယခု အတိတ်တစ္ဆေခြောက်ခြင်း ခံရသော ကိစ္စက ကျွန်တော်အား ရေငုံနှုတ်ပိတ် အတိတ်မေ့သလို နေထိုင်၍ မရအောင် နှိုးဆွလျက် ရှိပြီဟုပင် ဆိုရပေတော့မည်။

“စာရေးဆရာ၊ ဆရာမတွေ စုံတုန်း မနက်ဖြန်ကျရင် ကေလာသတောင်ခြေမှာရှိတဲ့ ကင်းရွာကို လိုက်ခဲ့ကြပါလား။ အဲဒီကင်းရွာ သင်္ချိုင်းမှာ အလောင်းမင်းတရားကြီး ဦးအောင် ဇေယျကို သင်္ဂြိုဟ်မြှုပ်နှံထားတဲ့ အုတ်ဂူဟောင်း ကြီး ရှိတယ်လေ။ သေသေချာချာ ဓာတ်ပုံရိုက်ပြီး ရန်ကုန်ပြန်ရောက်ရင် မဂ္ဂဇင်း၊ ဂျာနယ်တွေမှာ ရေးလို့ရတာပေါ့”

မွန်ပြည်နယ်၊ ဘီလင်းမြို့နယ်၊ တောင် စွန်းကျေးရွာ၌ရှိသော သော်ကမြောင် ပရဟိတ ကျောင်းတွင် ကျင်းပသည့် စာပေဟောပြောပွဲသို့ ဆရာမောင်ချစ်(သူရဲသမိန်)နှင့်အတူ ကျွန်တော် ပါ ရောက်ရှိနေခြင်း ဖြစ်သည်။ (၃၀-၁-၂၀၁၀) ရက် ညဘက်တွင် ဟောပြောရမည်ဖြစ်၍ အချိန်စောသေးသဖြင့် ဒေသခံစာပေသမားများ ဖြစ်သော ပုဂ္ဂိုလ်အချို့နှင့် စာအကြောင်း ပေအကြောင်း ဆွေးနွေးကြရင်းက အထက်ပါ အတိုင်း တိုက်တွန်းလာသည်ကို တွေ့ရသည်။ ထိုသို့ တိုက်တွန်းစကားပြောကြားသည်နှင့်

မကြာသေးမီကမှ ဆရာထွဋ်ခေါင်မင်း ရေးသားသော အလောင်းမင်းတရားကြီးအကြောင်း စာအုပ်ကို ထုတ်ဝေပေးခဲ့သူ ဆရာဟိန်းဇေ(ရုပ်ရှင်အမြဲတေမဂ္ဂဇင်း)ထံသို့ ကျွန်တော် လမ်းကြည့်ကာ အသံတိတ်မေးခွန်းတစ်ခုပင် မေးလိုက်မိပါသည်။

“ဆရာတို့ ထုတ်ဝေခဲ့တဲ့ စာအုပ်မှာ ဒီအတိုင်း မှန်ရဲ့လား” ဟူ၍။

“အလောင်းမင်းတရားကြီး နတ်ရွာစံတာကတော့ ကင်းရွာဆိုတာ မှန်ပါတယ်။ ဒါပေမဲ့ ကင်းရွာမှာ သင်္ဂြိုဟ် ခဲ့တာတော့ မဟုတ်ဘူးဗျ။ ရုပ်ကလာပ်ကို နေပြည်တော်အထိ သယ်ဆောင်သွားပြီးမှ မင်းခမ်းမင်းနားနဲ့ သင်္ဂြိုဟ်ခဲ့တာနဲ့ သင်္ဂြိုဟ်တာလေဗျာ။ ခု ဆရာတို့ပြောတဲ့ ကင်းရွာသင်္ချိုင်းက အုတ်ဂူဆိုတာ ဘယ်လိုလုပ်ပြီး အလောင်းမင်းတရားကြီး

အုတ်ဂူ ဖြစ်ရမှာလဲဗျာ၊ တစ်ခုခုတော့ မှားနေပြီ ထင်တယ် ဗျာ”

ပွဲကတော့ အငြင်းအခန့် ဖြစ်မလာဘဲ မတင် မကျနှင့်ပင် ပြီးစီးသွားသည်။ တစ်ဖက်ကလည်း စေတနာ ဗရပွနှင့် တိုက်တွန်းသော ဒေသခံစာပေသမားများနှင့် လူကြီးသူမများ၏ တစ်ဆင့်စကားအပေါ် ကိုးကား၍ တိုက် တွန်းခြင်းသာ ဖြစ်သောကြောင့် ဇဝေဝေါနှင့် ငြိမ်သက်သွား ကြသလို ဆရာဟိန်းဇေကလည်း သူ့သီချင်းဆိုရန် အလှည့် ရောက်ပြီဖြစ်၍ နှုတ်ဆက်ထပြန်သွားရာ သမိုင်းအရိုး တစ်ချောင်း လည်ချောင်းထဲ စူးဝင်နေသကဲ့သို့ ခံစားရ သော ကျွန်တော်သည်သာလျှင် အနေခက်စွာ ကျန်ရစ်ခဲ့ပါ တော့သည်။

ကင်းရွာဆိုသည်မှာ ကုန်းဘောင်ခေတ်ထဲ အကျုံး ဝင်သော အစိတ်အပိုင်းတစ်ခုသာ ဖြစ်သည်။ အလောင်း မင်းတရားကြီး ယိုးဒယားသို့ စစ်ချီသွားရာမှ အပြန်တွင် ငှက်ဖျားရောဂါဖြင့် ကင်းရွာ၌ နတ်ရွာစံလွန်သွားကြောင်း ကျွန်တော် ဖတ်ဖူးခဲ့ပါသည်။ ရာဇဝင်အစောင်စောင်နှင့် ဦးကုလား မဟာရာဇဝင်တို့တွင် ကင်းရွာဟုသာ ယေဘုယျ ဖော်ပြထားခြင်း မဟုတ်ဘဲ မုတ္တမနှင့် တွဲဖက်၍(မုတ္တမ ကျေးကင်းရွာ)ဟု အတိအလင်း ဖော်ပြကြသည်ကိုလည်း ကျွန်တော် မှတ်မိလာပါသည်။ သို့ဆိုလျှင် မုတ္တမနှင့် မိုင် (၇၀)ကျော်ခန့်ဝေးသော တောင်စွန်း ကေလာသတောင်ခြေ မှ ကင်းရွာသည် အမှန်တကယ် အလောင်းမင်းတရားကြီး နတ်ရွာစံခဲ့သော ကင်းရွာ ဟုတ်ရဲ့လား ဆိုသည်မှာ စဉ်းစား ရော။

ကျွန်တော်သည် သမိုင်းအကြောင်းအရာများ အပေါ် ငြင်းခန့်ရန် အနည်းငယ်မျှ ဝါသနာမပါကြောင်း ပထမ စကားခံခဲ့ပြီး ဖြစ်သော်လည်း ဤကင်းရွာကိစ္စတွင် ကျွန်တော်၏ အတ္တနောမတိကြောင့်ဆိုလျှင် ကျန်ကင်းရွာ ငြိမ်သက်သည် အမှားများပါက အမှန်ဖြစ်သွားတတ်သော သဘောနှင့်အညီ နောက်လူများ အမှတ်မှားပြီးရင်းမှားကာ အမှန်ဟု ထင်သွားကြမည်မှာ သေချာသည်။ မည်သို့ပင်

ဆိုစေ ဤငြိမ်သက်အား ခေါင်းတည်၍ ငြင်းခန့်သည်ဟု သဘောမထားကြစေလိုပါ။ ကျွန်တော် မှတ်သားသိရှိထား သလောက် တင်ပြခြင်းသာ ဖြစ်သောကြောင့် ကျွန်တော့် ထက်ပို၍ ခိုင်လုံတိကျသော အကိုးအကား အထောက် အထားများဖြင့် ရေးသားတင်ပြလာသူ ရှိလာပါက ကျွန်တော် လေးစားစွာ ခံယူလိမ့်မည်ဖြစ်ကြောင်း ကြိုတင်အသိပေး ထားရပါစေ။

လွန်ခဲ့သော နှစ်ပေါင်း ၄၀ ကျော်က အနီးစပ်ဆုံး ပြောရလျှင် ၁၉၆၇-ခုနှစ် ဆောင်းရာသီကာလထဲ၌ တပ်မတော်သားဘဝနှင့် ကင်းရွာသို့ တစ်ကြိမ် ကျွန်တော် ရောက်ခဲ့ဖူးပါသည်။ ဘီးလင်းမြို့နယ် တောင်စွန်းမှ ကင်းရွာ မဟုတ်ပါ။ ပေါင်မြို့နယ်၊ တောင်အရှေ့ခြမ်းဒေသ၊ ခုံသမိ ချောင်းဘေးမှ ကင်းရွာသို့ဖြစ်သည်။ ထိုအချိန်က ပြည်တွင်း သောင်းကျန်းသူဒဏ်ကြောင့် တဲသားသာအိမ်ကလေး ခြောက်လုံးခန့် ကျိုးတိုးကျဲတဲသာရှိသော ရွာဖြစ်သည်။ အိုမင်းဟောင်းနွမ်းလျက်ရှိသော ဘုန်းတော်ကြီးကျောင်း တစ်ကျောင်း၊ ချုံနွယ်ပိတ်ပေါင်းတို့ ပုံးအုပ်လျက်ရှိသော စေတီပျက်တစ်ဆူက ကျောင်းဝင်းထဲ ဖရိုဖရဲနှင့် အုတ်ခဲ များ ပြန်ကျဲလျက် သောင်းကျန်းသူအဖွဲ့ငယ်တစ်ဖွဲ့ ကရင် ပြည်နယ်၊ မကျည်းကျွန်းမှနေ၍ ခုံသမိချောင်းကို ဖြတ်ကူး ပြီး ဆင်ရွာ၊ အီဗျစ်ခွင်ထဲသို့ ဝင်လာမည်ဆိုသော သတင်း အရ ကင်းပုန်းဝပ်ရန် သွားခြင်းဖြစ်၍ ကင်းရွာ ဘုန်းတော် ကြီးကျောင်းဝင်းထဲ၌ပင် တစ်ညတာ ခိုနားခဲ့ရခြင်း ဖြစ် သည်။ အခြေအနေ မထူးသဖြင့် နောက်တစ်နေ့ မိုးမလင်း မီ ကျွန်တော်တို့တပ်စုသည် တပ်ခွဲရုံးရှိရာ သဲအိမ်စခန်းသို့ ပြန်ခဲ့ရသည်ကို မှတ်မိလျက်ရှိသည်။

“မောင်ရင့်တပ်စု ညက ကင်းပုန်းဝပ်ဖို့သွားတဲ့ ကင်းရွာဆိုတာ နယ်နယ်ရရ မဟုတ်ဘူးနော်။ အလောင်း မင်းတရားကြီး ယိုးဒယားကို စစ်ချီပြီး အပြန်မှာ ငှက်ဖျား ရောဂါနဲ့ နတ်ရွာစံသွားတဲ့ ကင်းရွာဗျာ”

ထိုစဉ်က တပ်ခွဲမှူးကြောင့် ကျွန်တော် ဖြန့်သွား မိသည်မှာ အမှန်။ အလောင်းမင်းတရားကြီး တပ်ခွဲမှူး

ပြောလိုက်မှ ကိုယ်တိုင်မထင်မှတ်ဘဲ တစ်ညတာ ရောက်ရှိ ခဲ့ရသော ရွာသိမ်ကလေးသည် တကယ့်သမိုင်းဝင် မြန်မာ သူရဲကောင်း ဘုရင်တစ်ပါး နတ်ရွာစံခဲ့သော ရွာဖြစ်ကြောင်း သိရမှ အနည်းအကျဉ်းမျှ လေ့လာမေးမြန်းခြင်း မပြုခဲ့မိ သည်ကိုပင် နောင်တရသလို ခံစားရခဲ့ဖူးပါသည်။ ထိုအဖြစ် အပျက်သည်လည်း မှောက်သွားသော နို့အိုးကဲ့သို့ သဘော ထားကာ ကြာတော့လည်း မေ့လျော့သွားခဲ့ပြီး ဖြစ်ပါသည်။

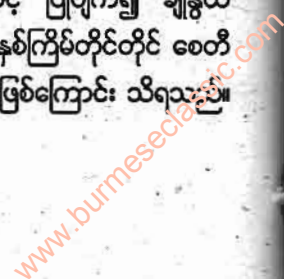
ယခုတစ်ဖန် ကင်းရွာဆိုသော အမည်က အတိတ် တစ္ဆေခြောက်သလို ကျွန်တော်၏ ရေသေအိုင်လို ငြိမ်သက် နေသော စိတ်သဏ္ဍာန်အား ဂယက်ရိုက် လှိုင်းထလာစေ အောင် နှိုးဆွလာပြီ မဟုတ်ပါလား။ တောင်စွန်းမှ ဒေသခံ စာပေသမားများပြောသော ကေလာသတောင်ခြေရှိ ကင်း ရွာသည် အလောင်းမင်းတရားကြီး နတ်ရွာစံခဲ့သော ကင်း ရွာမဟုတ်ကြောင်း ကျွန်တော် အခိုင်အမာ သိနေသလို ရှိခြင်းကြောင့် ဤကိစ္စအား မိမိ သိသမျှ ရှင်းမှဖြစ်တော့ မည်ဟုလည်း သဘောပေါက်လာသည်။ လွန်ခဲ့သည့် နှစ် ၄၀ ကျော်က သမိုင်းဝင် ကင်းရွာသို့ မိမိ တစ်ညတာ ရောက်ခဲ့ဖူးကြောင်း ပြောရုံနှင့် ခိုင်လုံလိမ့်မည် မဟုတ် သဖြင့် ကိုယ်တိုင်ကိုယ်ကျ ထပ်မံသွားရောက်၍ ဓာတ်ပုံ နှင့်တကွ တင်ပြရန် ဆုံးဖြတ်လိုက်ရပါတော့သည်။

ရန်ကုန်မှနေ၍ ကျွန်တော်၏ မွေးရပ်မြေဖြစ်သော ငင်းကျိုက်ရွာသို့ ရောက်သည်နှင့် ကျွန်တော်နှင့် မိတ်ဆွေ ကို ကိုမောင်နန်းတို့က ဆိုင်ကယ်တစ်စီး ဆရာငှက်တောင် ပျံ(ငင်းကျိုက်)နှင့် ဆရာမောင်ထွေး(ကခံစီး)တို့က ဆိုင် ကယ်တစ်စီး စီစဉ်လျက် (၇-၆-၂၀၁၀)ရက်နေ့ နံနက် စောစောမှာပင် ရွာကထွက်ခဲ့ကြသည်။ ၎င်းနေ့တွင် ရွာ လိုက်သည့် မိုးကလည်း သဲသဲမဲမဲ။ ခရီးက ရှည်လွန်းသည် ဟု ဆိုရပေမည်။ ရန်ကုန်-မော်လမြိုင် အဝေးပြေးကားလမ်း အတိုင်း ၁၅ မိုင်၊ နတ်ကြီးချောင်းမှ အနားတစ်ပင်သို့ တောင်ကြားလမ်းကြားအတိုင်း ၃ မိုင်၊ တောင်အရှေ့ခရိုင် ချင်းဆက် ကားလမ်းသစ်အတိုင်း သဲအိမ်ရွာသို့ ၁၆ မိုင်၊ ၎င်းမှ ကျူးရွာသို့ တောင်ပေါ်ဖြတ် 'ရွှံစေးလမ်းအတိုင်း

၃ မိုင်ခန့် မောင်းလိုက်မှ ဆိုင်ကယ်လမ်းဆုံသို့ ရောက်သွား ကြသည်။ အိမ်တစ်အိမ်တွင် ဆိုင်ကယ်များ အပ်နှံ၍ ခြေလျင် တစ်မိုင်ကျော်လောက် ဆက်လျှောက်လိုက်ရာ နံနက် ၁၀ နာရီကျော်အချိန်တွင် ခုံသမိချောင်းဘေးမှ ကော့ကဒိုက်ရွာသို့ ရောက်ရှိကြပါတော့သည်။

ကျွန်တော်တို့အဖွဲ့သည် မောပန်းဆာလောင် လျက်ရှိကြပြီ ဖြစ်သော်လည်း အနားမယူကြဘဲ ပဲ့ထောင် တစ်စီးဝားကာ ခုံသမိချောင်းအတိုင်း စုန်ဆင်းလာကြရာ ၄၅ မိနစ်သာ ခုတ်မောင်းရသည်။ ကရင်ပြည်နယ်နှင့် မွန်ပြည်နယ်၏ နယ်နိမိတ်ဖြစ်သော ခုံသမိချောင်း အနောက်ဘက် ကမ်းနဖူးပေါ်၌ရှိသော ကင်းရွာမြေပေါ်သို့ ခြေချပြီးသား ဖြစ်သွားကြသည်။ ယခု ကင်းရွာသည် လွန်ခဲ့ သော နှစ် ၄၀ ကျော်က ကင်းရွာနှင့် မတူတော့ပေ။ ကမ်းနားဥယျာဉ်ခြံအုပ်ထဲ အိမ်ကြီးအိမ်ကောင်းများ အစီအရီ နှင့် ခုံညားသော ဘုန်းတော်ကြီးကျောင်း။ အနောက်ဘက် တောင်ခြေတွင် ဖားအောက်တောရ တရားစခန်း အဆောက် အဦးသစ်များနှင့် စေတီများ 'ခေတ်နှင့်အညီ ဝတ်စုံသစ် ဖြင့် တောက်ပလျက်ရှိသော ကင်းရွာဟုသာ ပြောရပေ တော့မည်။

ရွာလူကြီးဖြစ်သော ဦးတင်စိန်နှင့် ၎င်း၏သား ရပ်ကွက်မှူး အောင်သူရတို့က သူတို့ဘိုးဘွားမိဘ အစဉ် အဆက် ပြောပြလာကြသော အလောင်းမင်းတရားကြီး နတ်ရွာစံစဉ်က အကြောင်းအရာကို ထပ်ဆင့်ရှင်းပြကြသည် မှာ အချိန်အတော်ကြာသွားသည်။ ပြီးမှ အလောင်းမင်း တရားကြီး နတ်ရွာစံသော အထိမ်းအမှတ်အဖြစ် ရှေးလူတို့ တည်ထားသော ရွှေရောင်ဝင်းဝင်းနှင့် စေတီတစ်ဆူ ခို့ လိုက်ပြကြသည်။ ယခုခေတ်တွင်မှ အောင်သိဗ္ဗိစေတီဟု ဘွဲ့တော်ပေးထားသော စေတီသည် ဉာဏ်တော် ၁၃ တောင်ရှိပြီး ဘိုးဘွားများ ပြောပြခဲ့သော စကားများအရ ယခင်က စစ်ဘေးစစ်ဒဏ်ကြောင့် ပြိုပျက်၍ ချုံနွယ် သစ်ပင်များ ဖုံးလွှမ်းလျက်ရှိရာမှ နှစ်ကြိမ်တိုင်တိုင် စေတီ ပျက်အား ပြန်၍ တည်ထားခြင်းဖြစ်ကြောင်း သိရသည်။

များများစားစား လေ့လာမေးမြန်းရန် မရှိတော့ခြင်းကြောင့် လိုအပ်သော ဓာတ်ပုံများ ရိုက်ပြီးနောက် ကျွန်တော်တို့အဖွဲ့ နေ့ချင်းပင် ပြန်ခဲ့ကြပါသည်။

အမှန်ပြောရလျှင် အလောင်းမင်းတရားကြီး နတ်ရွာစံခဲ့သော ကင်းရွာနှင့် ပတ်သက်၍ ကျွန်တော်အနေ နှင့် ဤမျှအပင်ပန်းခံ၍ လေ့လာစရာ မလိုဟုထင်သည်။ အဘယ်ကြောင့်ဆိုသော် ကျွန်တော်တို့ ဖတ်ရှုလေ့လာ မှတ်သားဖူးသော အလောင်းမင်းတရားကြီး နတ်ရွာစံသော အကြောင်းအရာများတွင်(မုတ္တမကျေးကင်းရွာ)ဟုသာ ကွဲကွဲ ပြားပြား ဖော်ပြထားပြီးသား ဖြစ်သည့်အပြင် ယနေ့ထိတိုင် မုတ္တမ ရဲတပ်ဖွဲ့စခန်း နယ်မြေအပိုင် ဖြစ်နေသေးသော ဤကင်းရွာသည်သာ သမိုင်းဝင် ကင်းရွာဆိုသည်မှာ ငြင်း ခုန်ဖွယ်ရာ မလိုအောင် ခိုင်လုံလျက်ရှိကြောင်း တွေ့နေရ ခြင်းပင် ဖြစ်သည်။

၁၉၂၃-ခုနှစ် ရန်ကုန်မြို့၊ သုဓမ္မဝတီ ပုံနှိပ်တိုက် ထုတ် ဆရာကြီးဦးဘီ၊ ဆရာသိန်း၊ ဆရာကိုဘကျော်တို့ ကြပ်မတ်ပြင်ဆင်သော အရေးတော်ပုံ ငါးစောင်တွဲ၊ အလောင်းမင်းတရားကြီး အရေးတော်ပုံ စာ-၆၁၆၊ ကြောင်း ရေ ၁၀ တွင်(သက္ကရာဇ် တစ်ထောင့်တစ်ရာနှစ်ဆယ့်နှစ်ခု၊ ကဆုန်လဆန်း ၃ ရက်နေ့၊ ယိုးဒယားနောင်ကတွန်တပ် တော်က ပြန်လည်တော်မူခဲ့၍ လပြည့်ကျော် ဆယ့်နှစ်ရက် နေ့ မုတ္တမကျေးကင်းရွာသို့ရောက်၍ နတ်ပြည်စံတော်မူ၏) ဆိုကာ ဖော်ပြထားသည်ကို တွေ့ရပါသေးသည်။

ရှိပါသေးသည်။ ဦးမောင်မောင်တင် (1) K.S.M, A.T.M စုဆောင်းရေးသားပြုစုသော ဒုတိယမဟာရာဇဝင် တော်ကြီး(ခေါ်)ကုန်းဘောင်ဆက် မဟာရာဇဝင်တော်ကြီး (ပထမတွဲ)၊ စာ-၃၁၁၊ ကြောင်း-၂ တွင်လည်း (ဘဝရှင် ခင်တရားလည်း ကဆုန်လဆန်းဆန်းရက်၊ ကြာသပတေးနေ့ ယိုးဒယားမြို့က ဆုတ်ခွာခဲ့၍ နှစ်ဆယ်လေးစခန်းနှင့် မုတ္တမ မြို့ ကျေးကင်းရွာသို့ ရောက်တော်မူသည်။ ထိုစခန်းတွင် သက္ကရာဇ်-၁၁၂၂၊ ကဆုန်လပြည့်ကျော် တစ်ဆယ့်နှစ်ရက်၊ တနင်္ဂနွေနေ့ မိုးသောက်ယံအချိန်တွင် နတ်ပြည်စံတော်မူ

၏)ဟု ဖော်ပြထားသည်မှာ ရှင်းနေပြီးသား ဖြစ်သည်။ အကျိုးအကြောင်း ဆီလျော်စွာ တွေးမည်ဆိုလျှင် ပင် ရှေးခေတ်က စစ်ချီရာတွင် ဆင်တပ်၊ မြင်းတပ် စစ်သည်ရဲမက်များ ထောင်သောင်းမက ပါရှိလေရာ စစ်ချီ လမ်းတစ်လျှောက်တွင် စပါးစိုက်ပျိုးကာ ရိက္ခာစုဆောင်း၍ တစ်ဆင့်ပြီးတစ်ဆင့် လပေါင်းများစွာ ချီတက်ကြရခြင်း ဖြစ်သည်။ ကေလာသတောင်ခြေရှိသော ကင်းရွာသည် ထိုစဉ်က ပင်လယ်စပ်ဒေသသာ ရှိသေးသဖြင့် စပါးစိုက်ပျိုး ရန် မလွယ်ကူသော ရေငန်စပ်မြေများသာ ဖြစ်မည်ဟု သေချာသည်။ မည်သည့်စစ်ခေါင်းဆောင်မှ ထိုလမ်း ကြောင်းကို ရွေးချယ်လိမ့်မည် မဟုတ်ပေ။ ကြည်းကြောင်း အပြင် ရံဖန်ရံခါ ရေကြောင်းပါ သုံးနိုင်သော စစ်တောင်မြစ် မှတစ်ဆင့် ပေါင်းလောင်းတောင်တန်းတောင်စွယ်များ ပြစ် သော ကျိုက်ထီးရိုးတောင်၊ ရွှေရောင်ပြတောင်၊ ဇင်းကျိုက် တောင်၊ မုတ္တမတောင်တို့၏ အရှေ့ဘက်လမ်းကြောင်း အတိုင်း ခံသမိချောင်း၊ သံလွင်မြစ်တို့ကို အမှီပြု၍ ချီတက် ခြင်းဖြင့် ရွာစဉ်ရွာဆက် များပြား၍ ရဲမက်များ သိမ်းသွင်း စုဆောင်းနိုင်ရုံသာမက ဆန်စပါး စိုက်ပျိုးကာ ရိက္ခာ စုဆောင်းရာတွင် လွယ်ကူမြန်ဆန်လိမ့်မည် ဖြစ်သော ကြောင့် ဤလမ်းကိုပင် စစ်ချီလမ်းကြောင်းအဖြစ် ရွေးချယ် ကြမည်မှာ ယုံမှားဖွယ်ရာပင် မရှိတော့ဟု ဆိုရပေမည်။ နောက်ဆုံးပြောလိုသည်မှာ ဤဆောင်းပါးနှင့် အတူ ဖော်ပြထားသော မုတ္တမမြို့နှင့် ကင်းရွာနှစ်ရွာ၏ အကွာအဝေး မြေပုံကို ကြည့်ခြင်းအားဖြင့် အလောင်းမင်း တရားကြီး နတ်ရွာစံတော်မူခဲ့သော (မုတ္တမကျေးကင်းရွာ) သည် မည်သည့်ကင်းရွာ ဖြစ်မည်ကို အလွယ်တကူပင် လက်ခံသဘောပေါက်လိမ့်မည်ဖြစ်ကြောင်း တင်ပြအပ်ပါ သည်။

မင်းရွှေသိန်း(ဇင်းကျိုက်)

ပဲခူးရွှေမော်စောဘုရားကြီး

နှင့်

ငလျင်သမိုင်းကြောင်း

■ ကျော်မင်းနိုင်

**ငလျင်နှင့် စခဲ့သော ရွှေမော်စောစေတီတည်ရာ
သုဒဿနတောင်တော်မဟာ**

ဂေါတမဗုဒ္ဓဘုရားရှင်၏ သာသနာတော် ထွန်းကား
သော မြန်မာပြည်ရှိ ဗုဒ္ဓဘာသာဝင်တို့ တည်ထားကိုးကွယ်
ခဲ့ ဘုရားစေတီပုထိုးများတွင် မြေငလျင်ဒဏ်ခံခဲ့ရသော စေတီ
ပုထိုးများ၌ ဟံသာဝတီပဲခူး ရွှေမော်စောဘုရားကြီးသည် မြေ
ငလျင်ဒဏ် အကြိမ်ကြိမ်ခံရကာ အခါခါပြိုပျက်ခဲ့သော ဘုရား

စေတီကြီးတစ်ခု ဖြစ်လေသည်။

သို့ရာတွင် ဘုရားကြီး၏ ဘုန်းတန်ခိုးတေတော်ကြောင့်
အုတ်ပုံဘဝဖြင့် ပျက်စီးပျောက်ကွယ်မသွားဘဲ ရှေးမင်းများ
လက်ထက်မှ မင်းပေါင်းအဆက်ဆက် ပြုပြင်မွမ်းမံ၍ ပြန်
လည်တည်ဆောက် ကိုးကွယ်နိုင်ခဲ့သည်ချည်း ဖြစ်ပါ၏။

ယင်းကြောင့်လည်း ပဲခူးရွှေမော်စောဘုရားကြီးသည်
ယနေ့ခေတ်တိုင်အောင် ဉာဏ်တော် ၃၇၄ ပေ ၉ လက်မ
သံတောင်အားဖြင့် ၂၄၉ တောင်နှင့် ၁ မိုက် အမြင့်ဆောင်

၍ ပထမပစ္စယာ လုံးပတ်တော် ၉၃၂ ပေ၊ ပထမပန်းတင် ခုံတွင် စေတီယံ ၆၄ ဆူ၊ ဒုတိယပန်း တင်ခုံတွင် စေတီယံ ၅၇ ဆူနှင့် အများပြည်သူ ကြည်ညိုဖွယ်ရာ ဖူးမြင်နိုင်ဆဲ ရှိပါသေးသည်။

ရွှေမောစောဘုရားကြီးနှင့် ငလျင်နောက်ခံသမိုင်း

ရွှေမောစောဘုရားကြီးနှင့် ငလျင်သမိုင်းကို လေ့လာ လျှင် ဘုရားကြီးစတင်တည်တော့မည့်အချိန် ကုန်းတော်ကို ရွေးချယ်ကြရာ၌ပင် “ငလျင်တော်လည်း ပဲ့တင်ဟည်း ထျက်” စတင်ခဲ့ကြောင်း ရွှေမောစောဘုရားကြီး၏ ထူပေလင်၌ ဤသို့ တွေ့နိုင်ကြပေလိမ့်မည်။

မဟာသက္ကရာဇ် ၁၁၃ ခုနှစ်တွင် သထုံပြည်မှ ဟံသာ ဝတီဒေသသို့ မြတ်စွာဘုရားရှင်၏ ဆံတော်ဓာတ်မြတ် ပင့် ဆောင်လာပုံသတင်းကြား၍ ရောက်ရှိလာသော သမန္တ ဘုရားဘွဲ့ခံ မဏ္ဍလိပ်မင်းကြီးသည် ဆံတော်ဓာတ်မြတ် ထိုစဉ် က ကိန်းဝပ်ရာ ခုံပိုင်းတူ(တဆောင်းတူ၊ ဇောင်းတူ)မြို့ကို သိယံပူရမြို့တော်ဟု သမုတ်တော်မူပြီး မော်ကွန်းတိုင်စိုက်ထူ ဆွေစံနေတော်မူ၏။

ဆံတော်ဓာတ်မြတ်ကို ဌာပနာ၍ ဘုရားစေတီတည် ခဲ့အတွက် မြတ်စွာဘုရားရှင် ဗျာဓိတ်တော်ထားရှိခဲ့သော သုဒဿနတောင်တော်ကို ရှာဖွေရန် ပညာရှိမှူးမတ်များ ခေါ်ယူတိုင်ပင်ရာမှ ရာဇဝင်၊ သာပညာဝင်၊ ဗဟုသုတအဝဝနှင့် ပြည့်စုံသော အဂ္ဂမဟာသေနပတိဘွဲ့ခံ နန်းရင်းဝန်အမတ် ချုပ်ကြီး သီရိဒဿနဟန်အား တာဝန်ပေးရန် အများ သဘောတူ ရွေးချယ်ကြရလေတော့သည်။

ယင်းကြောင့် အမတ်ချုပ်ကြီးဟန်အား သုဒဿန တောင်တော်ကို ရှာဖွေရန် ရဲမက်လှသူ ၃၀၀ ခန့်နှင့်တကွ မဟာသက္ကရာဇ် ၁၁၃ ခုနှစ်၌ ဟံသာဝတီနယ်အဝှမ်းသို့ ဆွေစံတော်မူခဲ့သည်။

အမတ်ချုပ်ကြီးဟန် ဘုရားတည်ရန် တောင်တော်ကို နှိပ်လံ့ရှာဖွေနေစဉ် ရှေးအတိတ်ကံကြောင့် သိကြားမင်း သည် မနေသာဘဲ ရောက်ရှိလာ၍ ညွှန်ကြားပြသမှုအရ သုဒဿနတောင်တော်ကို ဟံသာဝတီတောင်အနီးတွင် ရှာဖွေ

ရွှေမော်စောစေတီ စိန်ဖူးတော် ဒုတိယအကြိမ် ပြုပြင်မွမ်းမံစဉ် ဖူးမြော်ရပုံ (၂၀.၅.၉၄)

တွေ့ရှိနိုင်ခဲ့လေသည်။ ထိုသို့တွေ့လျှင် အမတ်ချုပ်ကြီးဟန်က အလွန်ပင် ဝမ်းမြောက်သည်ဖြစ်၍ -

“ဤယခုတွေ့ရသော တောင်သည် ဘုရားရှင်၏ ဗျာဓိတ်တော်အရ သုဒဿနတောင်တော် ဟုတ်မှန်ပါလျှင် တစ်စုံတစ်ခု ထူးကဲကြီးကျယ်စွာသော အတိတ်နိမိတ်ကို ပြစေသော်”ဟူ၍ အဓိဋ္ဌာန်ပြုသောခဏ၌ နှစ်သိန်းလေး သောင်းအထုရှိသော ဤမဟာပထဝီမြေကြီးသည် တော် လည်းငလျင် ပဲ့တင်ဟည်းလျက် တုန်လှုပ်ကာ ဟုတ်မှန် ကြောင်း သက်သေခံခဲ့လေတော့သည်။

ဤသို့ တိတ်နိမိတ်မြေငလျင် တုန်လှုပ်လေသော အခါ စတုမဟာရာဇ် တာဝတိံသာမှစ၍ မြဟွာပြည်တိုင် အောင် နတ်၊ သိကြား၊ မြဟွာတို့သည် သိကြကုန်ကြီး

သုဒဿနတောင်တော်၌ လာရောက်စုဝေးကြကုန်၏။

ဟံသာဝတီ ပထမမင်းဆက်နှင့် ရွှေမော်စောဘုရားကြီး
မြေလျှင်

**သီရိဓမ္မာသောကမင်းကြီး
ရွှေမော်စောစေတီတော်မြတ်ကို ပြုပြင်တော်မူခြင်း**

မြတ်စွာဘုရားရှင်တော်မြတ် ပရိနိဗ္ဗာန်ပြုပြီးနောက် မဟာသက္ကရာဇ် ၁၂၀ ခုနှစ်တွင် အိန္ဒိယပြည် ယာဂဓတိုင်းမှ သီရိဓမ္မာသောကမင်းကြီး ရွှေမော်စောစေတီတော်မြတ်ကြီးကို ထပ်မံပြုပြင်တော်မူသည်ဟု ရွှေမော်စောသမိုင်းကျောက်စာ၌ ဆိုထားရာ မဟာသက္ကရာဇ် ၁၁၅ ခုနှစ်တွင် တည်ခဲ့သော စေတီတော်ကြီးသည် မဟာသက္ကရာဇ် ၂၁၀ ခုနှစ်၌ သက်တော် ၁၀၃ နှစ် ရှိပေပြီ။ ဘုရားကြီးတည်ပြီးနောက် သမလ၊ ဝိမလ မင်းဆက်ကလည်း ပြုပြင်ကိုးကွယ်ခဲ့သည်ဟု ဆိုထားသည်။ သီရိဓမ္မာသောကမင်းကြီးကလည်း ပြုပြင်ကိုးကွယ်သည်ဟု ဆိုထားချက်အရ ထို သက်တော် ၁၀၃ နှစ်အတွင်း ပျက်စီးယိုယွင်းခြင်းရှိ၍သာ ပြုပြင်ကြခြင်း ဖြစ်နိုင်သည်။

ထိုသို့ ပျက်စီးယိုယွင်းမှုများသည် သီရိဓမ္မာသောကမင်းကြီး ထပ်မံပြင်ဆင်မှုမှာ ငလျင်ဒဏ်ကြောင့်လော၊ လေပြင်းမှန်တိုင်းဒဏ်ခံရ၍လောဟု တွေးဆနိုင်စရာအချက် ဖြစ်နေခဲ့သည်။

မြတ်စွာဘုရား ပရိနိဗ္ဗာန်ပြုသည်မှာ သာသနာနှစ် ရောက်လ၏ ကောဇာ ၅၆ ခုတွင် သမလမင်းသည် ညီတော် ဝိမလမင်းအား အိမ်ရှေ့အရာထားကာ ဟင်္သာနိမိတ်အကြောင်း ဟိတ်ဖြင့် ဟံသာဝတီမည်သော မင်းနေပြည်တော်ကြီးကို ထိုအရပ်မှာပင် ထူထောင်နိုင်ခဲ့သည်။

ဟံသာဝတီပဲခူး၌ သမလမင်းမြတ် နန်းတက်သော ကာလ၌ ရွှေမော်စောစေတီတော်မြတ်ကြီး၏ သက်တော်မှာ ၁၄၀၂ နှစ်ရှိလေပြီ။ စေတီတော် မြတ်ကြီးကို သမလမင်းသည် ဉာဏ်တော် လေးတောင်မြှင့်ပြီး ပြုပြင်တည်ထောင်ခဲ့၍ စေတီတော်ကြီး၏ ဉာဏ်တော်မှာ မူလအတောင် ၅၀ မှ ၅၄ တောင် ဖြစ်သွားသည်။ သမလမင်းနန်းတက်သော ကောဇာ သက္ကရာဇ် ၁၈၇ ခုနှစ်ဟု မှန်ရာဝေင်၌ ဆိုထား၏။

ညီတော် ဝိမလမင်းလက်ထက်၌လည်း စေတီတော်ကြီးကို ဉာဏ်တော် ငါးတောင်မြှင့်၍ တည်ပြန်ရာ ဉာဏ်တော် ၅၉ တောင် ရှိသွားပြန်လေ၏။

ထိုမှ အနိန္ဒမင်းသည် ကောဇာသက္ကရာဇ် ၂၂၉ ခုတွင် ဟံသာဝတီထီးနန်းကို ဆက်ခံခဲ့၏။ ထိုမင်းလက်ထက် ထူးခြားမှုကား သက်တော် ၁၄၃၈ နှစ်ရှိပြီဖြစ်သော ရွှေမော်

ရွှေမော်စောစေတီ
၎က်မြတ်နားတော်
၎တိယအကြိမ်ပြုပြင်မွမ်းမံစဉ်
ဖူးမြော်ရပုံ (၂၀.၅.၉၄)

စောဘုရားကြီးမှာ ထီးတော်အနောက်မြောက်ထောင့်ကို ယိမ်းယိုင်သဖြင့် အထူးခိုင်ခံ့အောင် တည်မတ်စေလျက် ဉာဏ်တော်ခုနစ်တောင် ထပ်မြှင့်ပြီး တည်ထောင်ခဲ့ရသည်ဟုဆို၏။ ငလျင်ဒဏ်ကြောင့် လော၊ လေပြင်းမုန်တိုင်းဒဏ်ကြောင့် လောဟု တွေးဆရပေမည်။

ဟံသာဝတီ ပထမမင်းဆက်၏ ငါးဆက်မြောက် မဟိသရာဇာမင်းလက်ထက်တွင်မူ စေတီတော်၏သမိုင်းတွင် မှတ်တမ်းဝင်သော ငလျင်နှင့်သဘာဝဘေးဒဏ်ကို တွေ့ရှိနိုင်ပေပြီ။

- ၁။ မုန်တိုင်းလေပြင်းကြီးစွာထ၍ ရွှေမော်စောစေတီတော်မြတ်ကြီး၏ထီးတော်သည် အနောက်မျက်နှာသို့ လွင့်စင်တော်မူခြင်း။
- ၂။ စေတီတော်၏ ဆပ်သွားဖူးမှ ရွဲလုံးအထိ ပြိုပျက်တော်မူခြင်း။
- ၃။ မြေငလျင်တော်လည်း မြည်ဟည်းခြင်း။
- ၄။ ဥက္ကာပျံခြင်း။

စသော ဤအဖြစ်အပျက်များ ပေါ်ပေါက်ခဲ့ပြီးနောက် ပြိုပျက်တော်မူသော ရွှေမော်စောစေတီတော်ကြီးကို ပြုပြင်တော်မူရာ မူလထက် ဉာဏ်တော် သုံးတောင်မြှင့်၍ ဉာဏ်တော် ၇၅ တောင်အထိ တည်ဆောက်ခဲ့ပြန်၏။ ဉာဏ်တော်မြှင့်၍ တည်ဆောက်ခဲ့သော မင်းများသည် ဘုရားကြီးအား ကိုယ်လုံးပြည့် ရွှေသင်္ကန်းကပ်လှူ၍ ရွှေထီးတော်တင်လှူခဲ့ကြသည်ချည်းသာ ဖြစ်၏။

ဤသည်တို့မှာ ဟံသာဝတီ ပဲခူးရွှေမော်စောဘုရားကြီးသည် ဟံသာဝတီပထမမင်းဆက်၌ ငလျင်အကြီးစားနှင့် ငလျင်အသေးစားများ၊ လေပြင်းမုန်တိုင်းဒဏ်များ ခံခဲ့ရပုံများကို ရွှေမော်စောစေတီ ထူပဝင်အရ သိရခြင်းဖြစ်၏။

ပညားရန်မင်းလက်ထက် ထီးတော်မြေခခြင်း

ပညားရန်မင်းသည် ကောဇာသက္ကရာဇ် ၈၅၄ ခုနှစ်တွင် နန်းတက်သည်။ ထိုမင်းလက်ထက် လေမုန်တိုင်းကြီးပြင်းစွာတိုက်ခတ်သောကြောင့် စေတီတော်ကြီး၏ ထီးတော်ကြီးသည် မြို့တော်မြောက်ဘက် ကြက်မောက်တောင် ဘုရားရင်ပြင်ရောက်အောင် လွင့်စဉ်၍ မြေသို့ခတော်မူသည်။

ထိုမင်းမြတ်သည် သက်တော် ၂၀၆၉ နှစ်ရှိပြီဖြစ်

သော ရွှေမော်စောစေတီတော်မြတ်ကြီးကို လေးတောင်မြှင့်ပြီး ဉာဏ်တော် ၁၈၉ တောင်အထိ တိုးတက်ပြုပြင်၍ မင်းကြီး၏ ကိုယ်အလေးချိန် ရွှေ ၄၈ ပိဿာကို ရွှေနန်းကြီးငင်ပြီး ထီးတော်တင်ခဲ့သည်။ ရင်ပြင်တော်၌ စေတီရံ ၅၂ ဆူကို တည်တော်မူ၍ ရွှေသင်္ကန်းကိုလည်း စေတီလုံးပြည့် ဆက်ကပ်လှူဒါန်းတော်မူသည်။

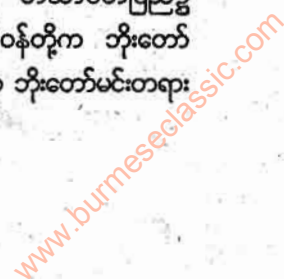
ထိုမှ ဒုတိယဟံသာဝတီမင်းဆက် ၂၂ ဆက်ဖြစ်သော ဗြဲပိုင်းတိရာဇာမင်းလက်ထက်တွင် ဒုတိယဟံသာဝတီမင်းဆက် ပြတ်သွားတော့သည်။ ဒုတိယဟံသာဝတီမင်းဆက်အတွင်း ထူးခြားသော ဘုရင်မကြီးရှင်စောပု၊ ဓမ္မစေတီမင်း၊ တပင်ရွှေထီးမင်း၊ ဘုရင့်နောင်မင်း တရား၊ အနောက်ဘက်လွန်မင်း၊ သတိုးဓမ္မရာဇာ(သာလွန်မင်း)တို့ကဲ့သို့သော ဘုန်းတန်ခိုးအာဏာ ထင်ရှားသော မင်းများနှင့် ဆက်စပ်ပါဝင်နေသည်ကို တွေ့ရပေသည်။

ဒုတိယ ဟံသာဝတီမင်းဆက်အတွင်း ရွှေမော်စောဘုရားကြီးသည် ငလျင်ဒဏ် ကြီးကြီးမားမား မခံရဘဲ လေပြင်းမုန်တိုင်းကြီးများဒဏ်နှင့် အသေးစားငလျင်ဒဏ်များ မကြာခဏကြုံရကြောင်းလည်း တွေ့ရှိနိုင်ပါသည်။

ဒုတိယအကြိမ် ငလျင်ကြီးကြောင့် ရွှေမော်စောစေတီတော်ကြီး ပြိုကျပျက်စီးခြင်း

ဟံသာဝတီမင်း ၁၀၀၆ နှင့် ကုန်းဘောင်အလောင်းမင်းတရား ၁၁၂၂ အကြားတွင် ပဲခူးရွှေမော်စောစေတီတော်မြတ်ကြီးမှာ မြေငလျင်ဒဏ်ကြောင့် ခေါင်းလောင်းပုံအထိ ပြိုကျခဲ့သည်။ တိုင်းရေးပြည်ရေးမအေးသဖြင့် ကုန်းဘောင်မင်းဆက် ငါးဆက်တိုင်တိုင် အနှစ် ၃၀ ခန့် မပြုမပြင်နိုင်ဘဲရှိခဲ့ရာ အလောင်းမင်းတရားကြီး၏ တတိယမြောက်သားတော် ဗဒုံဦးစား ဘိုးတော်မင်းတရားလက်ထက်ကျမှ ပြုပြင်နိုင်ခဲ့သည်။

ဟံသာဝတီနောက်ဆုံးမင်းမှ ကုန်းဘောင်မင်းငါးဆင့်မျှ အနှစ်သုံးဆယ်တိုင်တိုင် ခေါင်းလောင်းပုံအထိ ပြိုကျနေသော ရွှေမော်စောစေတီတော်မြတ်ကြီးသည် ဟံသာဝတီပြည်၌ တည်ရှိနေကြောင်းကို ရန်ကုန်မြို့တော်ဝန်တို့က ဘိုးတော်မင်းတရားကြီးအား သံတော်ဦးတင်ကြရာ ဘိုးတော်မင်းတရား

ကြီးသည် အလွန်သဒ္ဓါပသန္တရီလှ၍ ကောဇာသက္ကရာဇ် ၁၁၄၉ နှစ်၊ တပေါင်းလဆုတ် ၁၀၊ ကြာသပတေးနေ့တွင် သက်တော် ၂၃၆၄ နှစ်ရှိပြီဖြစ်သော ရွှေမော်မော်စေတီတော်မြတ်ကြီးကို အုတ်ရိုးမွမ်းမံလုပ်ဆောင်၍ ပြီးတော်မူသည်။

မင်းဆက် သီပေါမင်းပါတော်မူပြီးနောက် မြန်မာတစ်နိုင်ငံလုံး နယ်ချဲ့အင်္ဂလိပ်တို့ အုပ်စိုးစဉ်ကာလ ကောဇာသက္ကရာဇ် ၁၂၇၄ ခုနှစ် တပို့တွဲလကွယ် ကြာသပတေးနေ့ ရွှေမော်မော်စေတီတော်မြတ်ကြီးလည်း ဆပ်သွားဖူးအထက်မှစ၍ သံတိုင်တစ်ပိုင်းနှင့် ငှက်မြတ်နား စိန်ဖူးတော်များပါ ကျိုးပြတ်ပျက်စီးကာ ကျတော်မူလေရာ ရာဟုထောင့် ပထမအရပ်၌ တင်နေတော်မူလေ၏။

၁၂၇၄ ခုနှစ် စာတိယအကြိမ် ငလျင်ဒဏ်ကြောင့် ရွှေမော်မော်စေတီပြိုကျခြင်း

အလောင်းမင်းတရားကြီး၏ ကုန်းဘောင်နောက်ဆုံး

ထိုအချိန်က မြန်မာပြည်ကြီးကို နယ်ချဲ့အင်္ဂလိပ်တို့ အုပ်ချုပ်နေသော ကာလဖြစ်၍ ငလျင်ဒဏ်ခံရသော စေတီ

ဟံသာဝတီ ပထမမြို့တည်မင်းဆက်ဇယားနှင့် မော်မော်စေတီ ဉာဏ်တော်အမြင့်မှတ်သားရန်

ဦးရေ	မင်းအမည်	နန်းတက်သက္ကရာဇ်		နန်းစံ	ဉာဏ်တော်	အကြောင်းအရာ
		မြန်မာ	ခရစ်			
၁	သမလမင်း	၁၈၇	၈၂၅	၁၂	၅၄	
၂	ဝိမလမင်း	၁၉၉	၈၃၇	၁၇	၅၉	
၃	အဿကုမ္မာ	၂၁၆	၈၅၄	၇	၆၅	
၄	အရိန္ဒမမင်း	၂၂၃	၈၆၁	၇	၇၂	
၅	မဟိသရာဇာ	၂၃၀	၈၆၈	၁၇	၇၅	
	သံယထေရ်ကြီးများ	၂၄၇	၈၈၅	၁၇	-	
၆	မိဂိန္ဒရာဇာ	၂၆၄	၉၀၂	၁၅	၈၀	
၇	မိဂိန္ဒပွမင်းကြီး	၂၇၉	၉၁၇	၁၅	၈၀	
၈	ဂိဇ္ဇဒိယရာဇာ	၂၉၄	၉၃၂	၁၀	၈၉	
၉	ကရဝိကရာဇာ	၃၀၄	၉၄၂	၁၂	၉၂	
၁၀	ပဉ္စာလရာဇာ	၃၁၆	၉၅၄	၁၃	၁၀၀	
၁၁	အတ္တသာရမင်း	၃၂၉	၉၆၇	၁၅	၁၀၄	
၁၂	အနရာမမင်း	၃၄၄	၉၈၂	၁၂	၁၂၆	
၁၃	မိဂိန္ဒပွငယ်	၃၅၆	၉၉၄	၁၀	၁၃၀	
၁၄	အက္ခသမန္တရာဇာ	၃၆၆	၁၀၀၄	၁၂	၁၃၆	
၁၅	ဥပ္ပလရာဇာ	၃၇၈	၁၀၁၆	၁၂	၁၃၉	
၁၆	ပုဏ္ဏရိကရာဇာ	၃၉၀	၁၀၂၈	၁၅	၁၄၆	
၁၇	တိဿရာဇာ	၄၀၅	၁၀၄၃	၁၄	၁၄၈	

မှတ်ချက် ။ ။ ဟံသာဝတီပြည်၌ မင်းပေါင်း ၁၇ ဆက် စိုးစံပြီးနောက် မင်းမဲ့ဖြစ်ကာ ကောဇာ ၇၃၁ နှစ်တွင် ဆင်ဖြူရှင် ဗညားဦး မုတ္တမမှလာ၍ ဟံသာဝတီမြို့ တည်သည်ဟူ၏။

ဟံသာဝတီ ဒုတိယမြို့တည်မင်းဆက်ယော:

ဦးရေ	မင်းအမည်	နန်းတက်သက္ကရာဇ်		နန်းစံ	ဉာဏ်တော်	အကြောင်းအရာ
		မြန်မာ	ခရစ်			
၁	ဗညားဦး	၇၁၁	၁၃၆၉	၄၄	၁၅၂	
၂	ရာဇာဓိရာဇ်	၇၄၅	၁၃၈၃	၁၀	၁၆၅	
၃	ဗညားဓမ္မရာဇာ	၇၈၅	၁၄၂၃	၅	၁၇၀	
၄	ဗညားရံ	၇၉၀	၁၄၂၈	၁၈	၁၇၂	
၅	ဗညားပရူ	၈၀၈	၁၄၄၆	၃	၁၇၆	
၆	ဗညားကျန်း	၈၁၁	၁၄၄၉	၃	၁၇၆	
၇	လိပ်မွတ်ထော်	၈၁၄	၁၄၅၂	၇ လ	၁၇၆	
၈	ရှင်စောပု	၈၁၄	၁၄၅၂	၁၉	၁၈၂	
၉	ဓမ္မစေတီ	၈၃၃	၁၄၇၁	၂၁	၁၈၉	
၁၀	ဗညားရန်ခိုက်မင်း	၈၅၄	၁၄၉၂	၃၄	၁၉၂	
၁၁	သူရှင်တကာရွတ်ပိ	၈၈၈	၁၅၂၆	၁၂		
၁၂	မင်းတရားရွှေထီး	၉၀၀	၁၅၃၈	၁၂		
၁၃	သမိန်စောထွတ်	၉၁၂	၁၅၅၀	၅ လ		
၁၄	သမိန်ထောရာမ	၉၁၂	၁၅၅၀	၂	၁၉၈	
၁၅	ဘုရင့်နောင်	၉၁၄	၁၅၅၂	၁၉	၁၉၈	
၁၆	နန္ဒမင်း	၉၄၃	၁၅၈၁	၁၇	၁၉၈	
၁၇	သီဟသူ	၉၆၀	၁၅၉၈	၃		
၁၈	စင်ကာ	၉၆၃	၁၆၀၁	၁၁		
၁၉	မဟာသီဟသူ	၉၆၁	၁၆၀၂	၇		
၂၀	အနောက်ဘက်လွန်					
	မင်းကြား(တရား)	၉၆၈	၁၆၁၉	၂၄		
၂၁	မင်းရဲဒိပ္ပ	၉၉၂	၁၆၁၉	၇ လ		
၂၂	သတိုးဓမ္မရာဇာ	၉၉၂	၁၆၃၀	၁၈		
၂၃	မင်းရဲနန္ဒမိတ်	၁၀၁၀	၁၆၃၈	၁၃		
၂၄	ညီတော်ပြည်မင်း	၁၀၂၃	၁၆၆၁	၁၁		
၂၅	နရာဝရ	၁၀၃၄	၁၆၇၂	၆ လ		
၂၆	မင်းရဲကျော်တင်	၁၀၃၄	၁၆၇၂	၂၆		
၂၇	ဆင်ကျားရှင်	၁၀၈၆	၁၇၂၄	၂၀		
၂၈	မြပိုင်းတိရာဇာ	၁၁၀၆	၁၇၄၄	၁၃		

မှာထားချက် ။ ။ ဟံသာဝတီ ခုတိယမြို့တည်နန်း တည် ဆင်ဖြူရှင်ဗညားဦးကစ၍ မြိုင်းတိရာတတိုင် မင်းပေါင်း ၂၂ ဆက်ဟု အဆိုရှိလင့်ကစား ဤရွှေမော်စောစေတီတော် သမိုင်း၌ သာသနာ့ဒါယကာခံယူကြသော မင်းတို့၏အမည် များကို -

၂၃	အလောင်းမင်းတရားကြီး
၂၄	နောင်တော်ကြီးမင်း
၂၅	ဆင်ဖြူရှင်
၂၆	စဉ့်ကူးမင်း
၂၇	ဖောင်းကားစား မောင်မောင်
၂၈	ဘိုးတော်မင်းတရားကြီး
၂၉	ဘကြီးတော်ဘုရား
၃၀	သာယာဝတီမင်း
၃၁	ပုဂံမင်း
၃၂	မင်းတုန်းမင်း
၃၃	သီပေါမင်း စသည်ဖြင့် ဆက်လက်ပြဆိုထားလေသည်။

ဆုတောင်းပြည့် ရွှေမော်စောစေတီတော်မြတ်ကြီး အား တနင်္လာထောင့်မှ ဖူးမြော်ရပုံ

တော်ကြီးအား စောလျှင်စွာ မပြုနိုင်ကြသေးပဲ ရှိပုံရသည်။ သို့ရာတွင် အင်္ဂလိပ်တို့လက်ထက် တရားဝန်ထောက် ဦးစိုက်၊ ဝန်ထောက်ကတော် ဒေါ်မယ်အိုနှင့်တကွ သင်္ဂဟ ဉာဏတစ်ခုတို့နှင့် ရွှေစင်အချိန် ၉၀ ကျပ်သား ကောင်း မှုတော်မြတ်ကို လှူဒါန်းပြီးလျှင် ရတနာအတိပြီးသော ရွှေစိန် ဖူးတော် ၁၀ ရတီအချိန်ရှိသော စိန်ကို မွမ်းမံ၍ ကိုမွန်ထော၊ မစောမ၊ သမီးခင်မွန်တို့ ကောင်းမှုတော်ဟူသော စိန်ဖူးတော် စာတမ်းနှင့်အတူ ငှက်မြတ်နားကို ဂန္ဓာရဝတီဌာနီ ဘုရင် စောလဖော်သခင်ဘုရားသခင်မတို့သည် မော်လမြိုင်မြို့ ဘုရားဒကာ မောင်သာဝံအား စီမံရန်လွှဲအပ်ပြီးလျှင် ကုသိုလ် တော်ပွား ပြုလုပ်လှူဒါန်းရာ အများဒါယကာတို့ သဒ္ဓါဖြူစင် ကူဝင်လှူဒါန်းကြသော အရပ်ရပ်ရွှေအချိန် ၄၁ဝိ ၅ ပဲ၊ ၃ ရွှေ၊ ၄၅အချိန် ၁၅၄၀ ကျပ် အဖိုးဘန်အစုစုပေါင်း ၂၁၇၆၈ ကျပ် ၁၀ ပဲဟု ငှက်မြတ်နားပါစာတမ်းကို ထောက်ရှု၍ တိုင်းတစ်ပါးလက်အောက် ကျရောက်နေရ၍ မွန်မင်း မြန်မာ

မင်းများ ဦးဆောင်မလှူဒါန်းနိုင်ကြသော်လည်း ပြည်ထောင်စု မြန်မာနိုင်ငံဖွား ဗုဒ္ဓဘာသာဝင်လူထုက ငလျင်ဒဏ်ခံစေတီ တော်မြတ်ကြီးကို တတ်စွမ်းသမျှ ပြုပြင်လှူဒါန်းလျက် ရှိ သည်ကို တွေ့ရမည်ဖြစ်လေသည်။

၁၂၇၉ ခုနှစ် စတုတ္ထအကြိမ် မြေငလျင်ကြောင့် စေတီတော်မြတ်ကြီး ပျက်စီးတော်မူပြန်ခြင်း

ထိုစတုတ္ထအကြိမ် မြေငလျင် ကြီး၌ စိန်ဖူးတော်နှင့် ငှက်မြတ်နားတော် အကြောင်းအရာကို မတွေ့ရတော့ဘဲ ငှက်ပျောဖူးတော်ကြီးမှစ၍ ခေါင်းလောင်းပုံအထိ ပြိုကျပျက် စီးရကြောင်း မှတ်တမ်း၌ ဤသို့တင်ထားသည်ကို တွေ့ကြ ရပေမည်။
ငှက်ပျောဖူးတော် = အတိတ်သာသနာတော် ၂၄၆၁

နှစ် ကောဇာသက္ကရာဇ် ၁၂၇၉ ခုနှစ်၊ ပထမဝါဆိုလဆုတ် ၂ ရက်၊ ခရစ်သက္ကရာဇ် ၁၉၁၇ ခု၊ ဇူလိုင်လ ၅ ရက်၊ ကြာသပတေးနေ့ နံနက်အရုဏ်တက် ၄ နာရီ ၄၅ မိနစ် အချိန်တွင် မြေငလျင်ကြီး ပြင်းစွာတုန်လှုပ်ပြန်ရာ သက်တော် ၁၂၉၄ နှစ်ရှိပြီဖြစ်သော ရွှေမော်ဓောစေတီတော်မြတ်ကြီးသည် ပဲ့တင်သံကြီးပေါ်ပေါက်လျက် သွက်သွက်ခါတော်လဲပြီး တစ်ပြိုင်တည်း ဖောက်ခွဲလိုက်သည့်ပမာ ငှက်ပျောဖူးတော်စ၍ ခေါင်းလောင်းပုံအထိ ပြိုကွဲပျက်စီးတော်မူပြန်လေသည်။

ဤစတုတ္ထအကြိမ် ပြိုကျပျက်တော်မူသော ငှက်ပျောဖူးပုံတော်သည် ယခုတိုင် ရွှေမော်ဓောစေတီတော်ကြီး၏ တနင်္ဂနွေထောင့်၌ တည်ရှိနေ၍ ၎င်းအပေါ်တွင် စေတီငယ်တစ်ဆူ တည်ရှိလျက်ရှိသည်ကို အထင်အရှားပင် ဖူးမြော်နိုင်လေသည်။

နယ်ချဲ့လက်အောက် ကာလဆိုးကြီး ဖြစ်နေခဲ့ကာ ရှေးအခါကလို သာသနာပြုမင်းကောင်းမင်းမြတ် အားထားကာမရသောခေတ်ဖြစ်၍ ဗုဒ္ဓဘာသာဝင် မြန်မာတိုင်းရင်းသားတို့သည် အချင်းချင်းစည်းလုံးပြီး စေတီတော်ကြီးအား ပြန်လည်တည်ဆောက်ရန် ဆွေးနွေးတိုင်ပင်မှု ပြုကြရသည်။

ထိုသို့ တိုင်ပင်ဆွေးနွေးပြီး မိမိတို့တာဝန်ကို စုပေါင်းညီညွတ်စွာ ထမ်းဆောင်ကြရင်း ရွှေမော်ဓောစေတီတော်၏ မူလဉာဏ်တော် ၁၉၈ တောင်တွင် အတောင် ၂ မိုက် တိုးမြှင့်၍ ဉာဏ်တော် ၂၀၂ တောင် ၂ မိုက်အထိ ကြိုးစားအားထုတ် ထပ်မံတည်ထား ကိုးကွယ်ကြလေသည်။

၁၂၉၂ ခုနှစ် ပဉ္စအကြိမ် မြေငလျင်ကြီးကြောင့် စေတီတော်ကြီး ပြိုကျပျက်စီးတော်မူပြန်ခြင်း

အတိတ်သာသနာတော် ၂၄၇၄ ခုနှစ် ကောဇာသက္ကရာဇ် ၁၂၉၂ ခုနှစ်၊ ကဆုန်လဆန်း ၉ ရက်၊ တနင်္လာနေ့ ၁၀ နာရီ ၁၅ မိနစ်အချိန်၌ ဆန်ကောပေါ်တွင် ဆီးဖြူသီးဆင်း၍ လိုမ့်လိုက်လသို ရုတ်တရက်အားဖြင့် တော်လည်းကောင်း ပဲ့တင်ဟည်းကာ ပြင်းထန်စွာ တုန်လှုပ်ပြန်ရာ သက်တော် ၂၅၀၇ နှစ် ရှိပြီဖြစ်သော ရွှေမော်ဓောစေတီတော်ကြီး ပထမပစ္စယာအထိ အကြီးအကျယ် ပျက်စီးပြိုကျပြီး

မြေသို့ခတ်တော်မူရပြန်လေသည်။

ရွှေမော်ဓောဘုရားကြီး ငလျင်သမိုင်း၌ ထိုပဉ္စမအကြိမ် ငလျင်ကြီးမှာ အကြီးအကျယ်ဆုံးဖြစ်သည့်အပြင် ပဲခူးမြို့တွင်းရှိ အိမ်၊ တိုက်၊ အဆောက်အအုံပေါင်းစုံနှင့်တကွ ဘုရား၊ ကျောင်းကန်၊ တန်ဆောင်း၊ ဇရပ်အထပ်ထပ်တို့သည်လည်း ရပ်တည်မရပဲ ပြိုလဲပျက်စီးကာ မြို့တွင်း၌ မီးအကြီးအကျယ်လောင်ကျွမ်း၍ အပျက်အစီးအဆုံးအရှုံးများလှသည်။

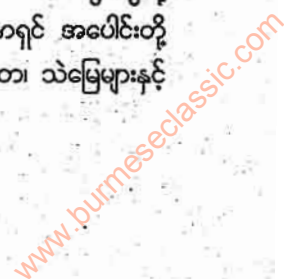
ယင်းကြောင့် ရွှေမော်ဓောဘုရားကြီးသာမက ဒါယကာ၊ ဒါယိကာမများအပါအဝင် မြို့နယ်တိုင်းတစ်ခွင် အကြီးအကျယ်ပျက်စီးရလေသောကြောင့် အသစ်ထပ်မံ မတည်ဆောက်နိုင်ကြသေးဘဲ ၁၃၁၂ ခုနှစ်အထိ နှစ်ပေါင်း ၂၀ မျှ အပြိုအပျက်အခြေအနေနှင့် သီတင်းသုံးနေခဲ့ရသည်။ ဘုရားကြီး ငလျင်ဒဏ်ခံရပြီးနောက် ၁၂ နှစ်အကြာ မြန်မာနိုင်ငံအား နှစ်ပေါင်း ၁၀၀ ကျော် စိုးမိုးအုပ်ချုပ်နေသော အင်္ဂလိပ်တို့ ဆုတ်ခွာလက်လွှတ်သွားရ၍ ဂျပန်ခေတ် ရောက်ခဲ့၏။

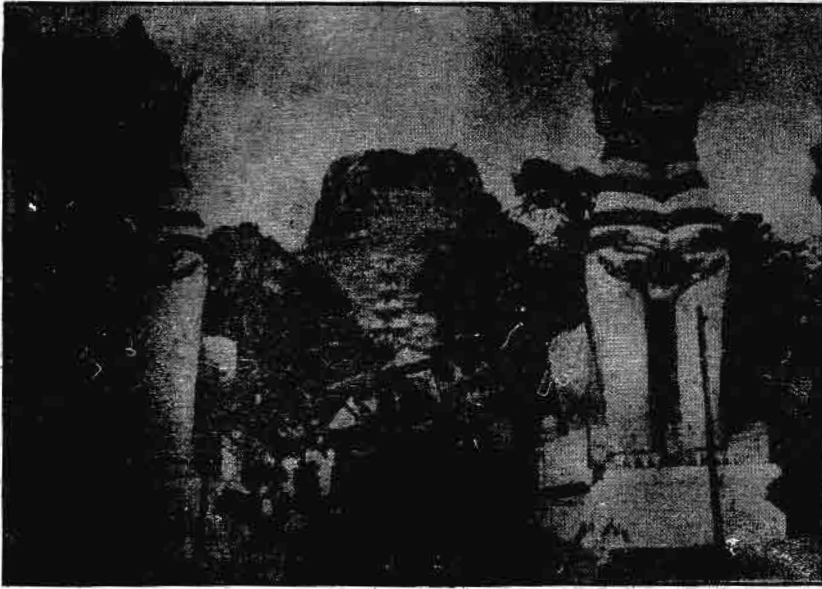
ဘုရားကြီးအား ဂျပန်ခေတ်အတွင်း ငလျင်ဒဏ်မှ ပြန်လည်ပြုပြင်တည်ဆောက်မှု

တစ်မင်းမှတစ်မင်း၊ တစ်ခေတ်မှတစ်ခေတ်သို့ နှစ်ပရိစ္ဆေဒများစွာ ပြောင်လဲခဲ့သော်လည်း စေတီတော်ပျက်ကြီးမှာ မထူးခြားမပြောင်းလဲပဲ မြေ၌သာ လျောင်းစက်လျက် နေတော်မူခဲ့သည်။

သည့်နောက် ပဲခူးမြို့ပေါ်ရှိ မြို့သူကြီးပုဂ္ဂိုလ်များ ရွှေမော်ဓောဘုရား တော်ထိန်းအဖွဲ့ဝင်များ၊ အနယ်နယ်အရပ်ရပ်မှ ဗုဒ္ဓဘာသာဝင် သူတော်စင်အပေါင်းတို့က တိုင်တိုင်ပင်ပင် ပြုပြင်လိုကြောင်း သံဃာတော်မြတ်အပေါင်းတို့အား လျှောက်ထားတောင်းပန် သြပါဒံယူ၍ အများပြည်သူတို့နှင့်အတူ အားသစ်ကြိုးစားပြီး အင်္ဂါထောင့်မှစ၍ မွမ်းမံပြုပြင်လေတော့သည်။

စစ်မက်အတွင်းဖြစ်၍ အုတ်၊ အင်္ဂတေ အထွေထွေတို့ ရှားပါးသော်လည်း သဒ္ဓါကြည်လင်စေတနာရှင် အပေါင်းတို့သည် သောင်းသောင်းဖြဖြ အုတ်၊ အင်္ဂတေ၊ သဲမြေများနှင့်

၁၂၉၂ ခုနှစ်၊
ကဆုန်လဆန်း ၉ ရက်နေ့
ည ၈ နာရီ ၁၅ မိနစ်
အချိန် မြေငလျင်ဒဏ်ဖြင့်
ဗြိတိသျှပြေးနောက်
ရိုက်ကူးထားသော ပုံတော်

ရွှေ ဓဉ္စ ရတနာအဖြစ်ဖြာတို့ကိုပါ ရက်ရက်ရောရော အနုမြေ
မဖက် လှူဒါန်းကြသည့်အပြင် မိမိတို့ခန္ဓာကိုယ်ဖြင့် မြတ်
စွာဘုရား၏ ဝေယျာဝစ္စတို့ကို ပြုလုပ်ဖို့ရန် အလွန်ကြံ့ကြံ့
ခဲလေစွဟူသော အသိဖြင့် ကိုယ်တိုင်အုတ်စီခြင်း၊ အုတ်
အင်္ဂါထား သဲ စသည်တို့ကို ဘုရားခြေတော်ရင်းမှ ကုန်းတော်
ပေါ်အထိ ထမ်းပိုးသယ်ရွက်ပို့ကြသည်မှာ အလွန်ပင် စည်
ကားလှပေသည်။

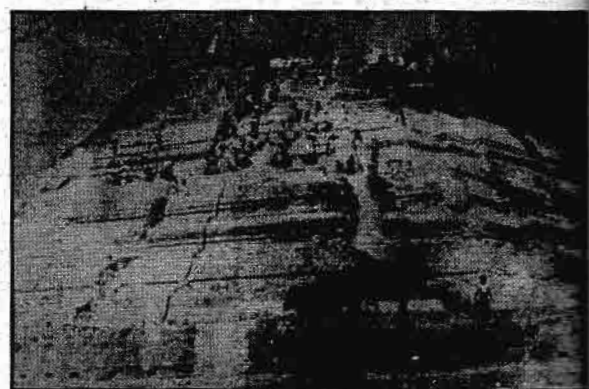
ညီညွတ်စွာ ကြီးပမ်းအားထုတ်ကြသဖြင့် အတော်
အတန်ခရီးပေါက်၍ ပြီးမြောက်နေဆဲတွင် အင်္ဂလိပ်နှင့် မဟာ
မိတ်တပ်သား မြန်မာမျိုးချစ်ပြောက်ကျားများက ဂျပန်
ဖက်ဆစ်တပ်များကို တိုက်ထုတ်ချိန် အင်္ဂလိပ်ပြန်အဝင်တွင်
ဘုရားကြီး တည်ဆောက်ပြုပြင်မှုလုပ်ငန်း အလိုလို ရပ်စဲထား
လိုက်ရပြန်သည်။

**မြန်မာပြည် လွတ်လပ်ရေးရပြီးနောက်
ရွှေမော်စောစေတီတော်ကြီး အပြီးတိုင်တည်ဆောက်မှု**

ကောဇာသက္ကရာဇ် ၁၃၀၉ ခုနှစ်၊ ပြာသိုလဆုတ် ၉
ရက် တနင်္ဂနွေနေ့၊ ခရစ်သက္ကရာဇ် ၁၉၄၈ ခု၊ ဇန်နဝါရီလ
၄ ရက်တွင် မြန်မာနိုင်ငံမှာ အချုပ်အခြာအာဏာပိုင်
ပြည်ထောင်စုသမ္မတ မြန်မာနိုင်ငံ ဖြစ်တည်လာခဲ့ပြီးနောက်

မင်းပြောင်းမင်းလွဲ ခေတ်အဆက်ဆက် ပြန်လည်တည်
ဆောက်မှု မပြုပြတ်ခဲ့သော ရွှေမောစောစေတီတော်မြတ်ကြီး
ကို အားကြီးမာန်တက် ရဟန်းပြည်သူအပေါင်းတို့က အုပ်
ချုပ်သူများနှင့်အတူ ဆက်လက်ကြိုးပမ်း တည်ဆောက်ခဲ့ကြ
ပြန်သည်။

လွတ်လပ်သော မြန်မာနိုင်ငံတော်ကြီး၏ ပထမဆုံး
သမ္မတကြီး စစ်ရွှေသိုက်နှင့် နိုင်ငံတော်ဝန်ကြီးချုပ် ဦးနုတို့
ကိုယ်တိုင် ၁၃၀၉ တပို့တွဲလဆန်း ၁၄ ရက်၊ စနေနေ့တွင်

ငလျင်ဒဏ်ကြောင့် ဗြိတိသျှပြေးနောက် ဓေတီတော်
မြတ်ကို ပြန်လည်တည်ဆောက်နေဆဲ
ရိုက်ကူးထားသော ပုံတော်

www.burmeseclassic.com

ပန္နက်တော်ချ မင်္ဂလာသဘင်ကို ဆင်ယင်ကျင်းပခဲ့သည်။

ထို့နောက် နိုင်ငံတော်သမ္မတကြီး ဦးဘဦးကလည်း ၁၃၁၃ ခု၊ တန်ခူးလဆန်း ၁၄ ရက်၊ သောကြာနေ့ မွန်းတည့် ၁၂ နာရီတွင် အုတ်မြစ်ချမင်္ဂလာသဘင်ကို ဆင်ယင်ခဲ့ ပြန်သည်။

နယ်ရောမြို့ပါမကျန် ရှင်လူအပေါင်း သိန်းသောင်း မက အလှူဒါနပေါင်းစုံဖြင့် ရောက်လာကြသည်မှာ ရွှေမော် ဓောဘုရားကြီး တည်ဆောက်ရာ သုဒဿနတောင်တော်တစ် ဝှမ်း အံ့မခန်းစရာ ကြက်ပျံမကျ အလွန်စည်ကားလျက် ရှိ တော့သည်။

ထိုအချိန်မှစ၍ ရွှေမော်ဓောစေတီတော်မြတ်ကြီးကို ၃၂၂ ပေ အမြင့်ဆောင်၍ တည်ဆောက်ခဲ့ကြပြီး ကောဇာ သက္ကရာဇ် ၁၃၁၅ ခု၊ နှောင်းတန်ခူးလအစီ ထီးတော်တင်ပွဲပါ ခြိမ်းခြိမ်းသဲ ဆင်နွဲ့ကျင်းပနိုင်ခဲ့ကြသည်။

ဆုတောင်းပြည့် ရွှေမော်ဓောစေတီတော်ကြီး

**ဉာဏ်တော်အမြင့်နှင့် လုံးပတ်တော်အတိုင်းအတာများ
စေတီတော်အသစ်၏ ဉာဏ်တော်**

ရင်ပြင်တော်မှ ပထမပန်းတင်ခုံအထိ အမြင့် ၈ ပေ၊ ပထမ ပန်းတင်ခုံမှ ဒုတိယ ပန်းတင်ခုံအထိ ၉ ပေ၊ ဒုတိယ ပန်းတင်ခုံမှ ပထမပစ္စယာအထိ ၃၆ ပေ၊ ပထမပစ္စယာမှ ဒုတိယပစ္စယာအထိ ၂၄ ပေ၊ ကြေးဝိုင်း ငါးဆင့် ၂၃ ပေ၊ စုစုပေါင်း ၁၀၀ ပေ။

ခေါင်းလောင်းပုံအမြင့် ၇၀ ပေ၊ ဖောင်း ၄၅ ပေ၊ ကြာမှောက်ကြာလှန် ၄၅ ပေ၊ ငှက်ပျောဖူး ၆၂ ပေ၊ စုစုပေါင်း သံထည်အမြင့် ၂၂၂ ပေ။

ရင်ပြင်တော်မှ ငှက်ပျောဖူးအထိ ၃၂၂ ပေ။

ထီးတော်(ကလပ်ပါ) ၂၇ ပေ ၆ လက်မ၊ ဆပ်သွား ၃၁ ပေ၊ ငှက်မြတ်နား ၈ ပေ၊ စိန်ဖူးတိုင် ၃ ပေ ၉ လက်မ၊ စိန်ဖူး (ထိပ်အထိ) ၁ ပေ ၆ လက်မ၊ စုစုပေါင်း ၃၁၅ ပေ ၉ လက်မ။

ရင်ပြင်မှ စိန်ဖူးထိပ်အထိ ပေပေါင်း ၃၇၃ ပေ ၉ လက်မ။

စေတီတော်အသစ်၏ လုံးပတ်တော်

ပထမ ပန်းတင်ခုံတွင် စေတီရံ ၆၄ ဆူ၊ ဒုတိယ ပန်းတင်ခုံတွင် စေတီရံ ၅၇ ဆူ ရှိ၏။ ပထမပန်းတင်ခုံ လုံးပတ် ၁၄၁၈ ပေ၊ ဒုတိယ ပန်းတင်ခုံ လုံးပတ် ၁၁၂၈ ပေ၊ ပထမပစ္စယာ လုံးပတ် ၉၃၂ ပေ၊ ဒုတိယပစ္စယာ ၆၈၀ ပေ၊ ကြေးဝိုင်း ၆၃၂ ပေ၊ ခေါင်းလောင်းနှုတ်ခမ်းလုံးပတ် ၃၈၆ ပေ ၇ လက်မ၊ ၎င်းအကျယ် ၁၂၄ ပေ၊ ခေါင်းလောင်း ထိပ်လုံးပတ် ၂၅၂ ပေ၊ ၎င်းအကျယ် ၈၀ ပေ၊ ကြာမှောက် ကြာလှန်ထိပ်ပတ် ၃၁ ပေ၊ ငှက်ပျောဖူး ၂၉ ပေ၊ ၎င်းထိပ်ပတ် ၄ ပေ၊ ထီးတော် ပထမဆင့် ထိပ်ပတ် ၁၈ ပေ။

မြန်မာပြည်သမိုင်းဝင် တန်ခိုးကြီးဘုရားကြီးများတွင် အပါအဝင်ဖြစ်သော ပဲခူးဟံသာဝတီ ရွှေမော်ဓောဘုရားကြီးသည် စတင်တည်ဆောက်ရန် သုဒဿနကုန်းတော် ရှာဖွေစဉ် ကပင် ငလျင်ဖြင့် နိမိတ်ပြခဲ့ပြီး အကြိမ်ပေါင်းများစွာ ငလျင် ဒဏ်ခံရပြီး ပြိုပျက်သည့်အခါ ပြိုပျက်ခဲ့ခြားလည်း ယနေ့ ခေတ်အထိ ရွှေရောင်ဝင့်ဝင့် ငွားငွားစွင့်စွင့်နှင့် ဖူးမြင်နေရဆဲ ရှိနေလေသတည်း။

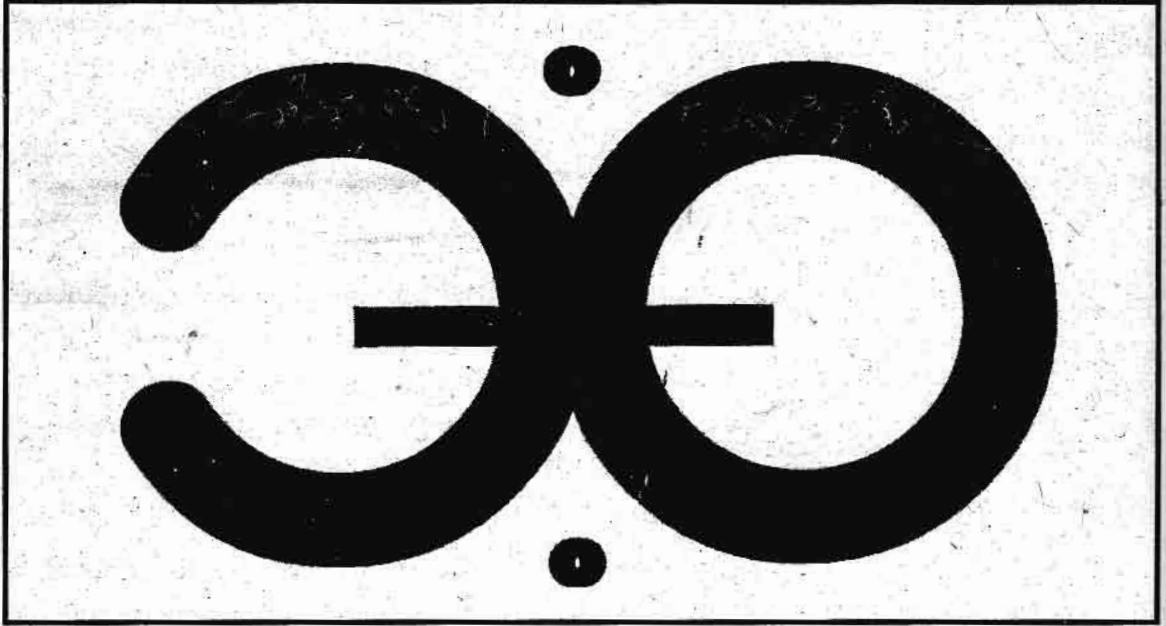
ကျော်မင်းနိုင်

ကျမ်းကိုးစာရင်း

- ၁။ ကလျာဏီကျောက်စာ(မြန်မာပြန်) တောင်တွင်း ဆရာတော်
- ၂။ ဗုဒ္ဓသာသနိက ပထဝီဝင် တောင်ပေါက်ဆရာတော်
- ၃။ ရွှေမော်ဓောစေတီတော်မြတ်ကြီးသမိုင်း ဘဒ္ဒန္တကုဏ္ဍစာရ (နိုင်ငံတော်သံယနာယကအဖွဲ့ ဥက္ကဋ္ဌ ပဲခူးမြို့မှဆရာတော်ကြီး)
- ၄။ ရာဇဓိရာဇ်အရေးတော်ပုံ၊ ဗညားဒလ
- ၅။ သာသနာလင်္ကာရစာတမ်း၊ မဟာဓမ္မသင်္ကြံ
- ၆။ မှန်နန်းရာဇဝင်တော်ကြီး (ပ-ဒ) ပညာရှင်များ
- ၇။ မြတ်ဗုဒ္ဓသာသနာပုံတော်သမိုင်းများ၊ ဆရာဝန်တင်ရွှေ

အနန္တတံဆိပ်တော်

မြတ်စွာဘုရားရှင်၏ အဆုံးမရှိသော ဉာဏ်တော်ဖြင့် နိဗ္ဗာန်ကို အာရုံပြုသိစေလျက် အဆုံးမရှိသော အလွန်ထက်မြက်သည့် ဉာဏ်တော်ကို ကိုယ်စားပြုသော အနန္တတံဆိပ်တော် ဖြစ်ပါသည်။

ထိုတံဆိပ်တော်မှာ တစ်အမြောက်၊ အစားနှင့် သူညတို့ပင် ဖြစ်သည်။ “တစ်”သည် လောကီသင်္ခတသဘောကို ကိုယ်စားပြုသည်။ “သူည”သည် လောကုတ္တရာအသင်္ခတသဘောများနှင့် အလွန်အေးချမ်းသည့် သန္တိသုခရသရှိသော နိဗ္ဗာန်ဓာတ်ကို ကိုယ်စားပြုသည်။

ထိုတံဆိပ်တော်တွင် တစ်ဂဏန်းသည် အပေါင်းတစ်မှ အပေါင်းကိုးထိလည်းကောင်း၊ အနတ်တစ်မှ အနတ်ကိုးထိလည်းကောင်း ကိုယ်စားပြုသည်။ ကုသိုလ်ကောင်းမှုကြောင့် (ကုသိုလ်သင်္ခတတရားများကြောင့်) ခံစားမှုချမ်းသာ

သုခ ဝေဒနာမှန်သမျှသည် အပေါင်းနှင့်တူ၏။ ဝေဒယိတဒုက္ခဟူသော ခံစားမှုဒုက္ခမှန်သမျှသည် အနတ်နှင့်တူ၏။

အပေါင်းလက္ခဏာသည် ဒုက္ခသစ္စာနှင့်တူ၏။ အနတ်လက္ခဏာသည် ဒုက္ခသစ္စာနှင့်တူ၏။

သမုဒယအကြောင်း - ဒုက္ခအကျိုး သူညသည် အပေါင်းအနတ်ကြောင့် မထူးခြား။ ထို့

ကြောင့် ခံစားမှုအားလုံး ချုပ်ငြိမ်းရာ နိဂြောဓသစ္စာနှင့်တူ၏။ နှစ်သက်မှုတစ်ခုကို အပေါင်းတစ်လက် သမုဒယဖြင့်

တွယ်တာလျှင် ဆုံးရှုံးသောအခါ အနတ်တစ်လောက် ဒုက္ခခံစားရတတ်သည်။ အကယ်၍ အပေါင်းကိုးလောက် သမုဒယ

ဖြင့် တွယ်တာလျှင် အနတ်ကိုးလောက် ဒုက္ခခံစားရတတ်သည်။

ထို့ကြောင့် လောကီသင်္ခတ တရားတို့သည် ခံစားမှု

www.burmeseclassic.com

သုခဒုက္ခကြောင့် ပြောင်းလဲတတ်သော သဘောရှိ၏။ ပေါင်းခြင်း၊ နှုတ်ခြင်းတို့ကြောင့် ပြောင်းလဲတတ်သော ကိန်းဂဏန်းများနှင့်တူ၏။

သုညသည် လောကုတ္တရာ၊ နိဗ္ဗာန်အသင်္ခတဓာတ်မျှသာဖြစ်သည်။ သုညသည် ပေါင်းခြင်း၊ နှုတ်ခြင်းများကြောင့် မပြောင်းလဲ။ သုညသာဖြစ်သည်။ လောကတွင်းမှာနေ၍ သုခ၊ ဒုက္ခတွေ မည်သို့ပင်ဖြစ်စေ နိဗ္ဗာန်ဓာတ်ကို အာရုံပြုနေသူအတွက် သန္တိသုခ အငြိမ်းဓာတ်မျှသာ ဖြစ်နေ၏။

ပုထုဇဉ်ပုဂ္ဂိုလ်၏ နောက်ဆုံးစိတ်ဖြစ်သော ဂေါတြဘူမိတ်သည် နိဗ္ဗာန်ကို အာရုံပြု၏။ ထို့နောက် လောကီဘက်သို့ အာရုံမပြောင်းတော့ဘဲ အရိယာအဖြစ်ဖြင့် မဂ်စိတ်ဖိုလ်စိတ်များ ဆက်တိုက်ဖြစ်ကာ နိဗ္ဗာန်ကိုသာ တွင်တွင် အာရုံပြုသည်။ နိဗ္ဗာန်ကို အာရုံပြုနေသူအတွက် မည်သည့်လောကီသုခ၊ ဒုက္ခမျှ မခံစားရ။ လောကုတ္တရာသန္တိသုခမျှသာ ရှိတော့သည်။ ရိုဂိုသမျှ ရုပ်နာမ်ဓမ္မသင်္ခါရတို့ကို အနတ္တ(ဝါ) သုညဟု ရှုမြင်နိုင်လေပြီ။ တစ်မှ ကိုးအထိ ကိန်းဂဏန်းများကို သုညဖြင့်မြှောက်လျှင် အားလုံး သုညရသကဲ့သို့တည်း။

ထိုအတူ တစ်မှ ကိုးအထိ ဂဏန်းများကို သုညဖြင့် စားလိုက်ပါက အဆုံးမရှိသော အနန္တကိန်းရသည်။ ဤကား မျက်မှောက်သိပ္ပံခေတ်၌ လူသားတို့ လက်ခံထားသည့် သင်္ချာနည်းဖြစ်သော ဖော်မြူလာဖြစ်သည်။ ထိုအတိုင်းပင် ပွင့်တော်မူပြီးသော တဏှာကိရာအစ ဂေါတမအဆုံး နှစ်ဆယ့်ရှစ်ဆူကုန်သော ဘုရားရှင်တို့သည် လောက၌ ရိုဂိုသမျှ တည်တံ့ခြင်းမရှိ ဖြစ်ပျက်မှုသာ ဖြစ်၏ဟုသိသော အနိစ္စသဘောအား ဖြင့်လည်းကောင်း။

ထိုဖြစ်ခြင်း၊ ပျက်ခြင်းဒဏ်များဖြင့် အဖန်ဖန် နိပ်စက်တတ်၏ဟုသိသော ဒုက္ခသဘောအားဖြင့်လည်းကောင်း။

အတ္တမကင်းသော အစိုးမရသော၊ အနစ်သာရ ဘာဇ္ဇာရှိ သုညမျှသာ ဖြစ်၏ဟုသိသော အနတ္တသဘောအားဖြင့်လည်းကောင်း ရှုမြင်တော်မူပြီးနောက်တွင် အဆုံးမရှိသော အနန္တဉာဏ်တော်ဖြင့် နိဗ္ဗာန်ကို သိမြင်တော်မူကြ၏။

မြတ်စွာဘုရားရှင်တို့သာ ပိုင်ဆိုင်သော ဆဒ္ဒဿာ အရဏဉာဏ်ဟူသော အနန္တဉာဏ်တော်တို့မှာ

၁။ ဣန္ဒြိယ ပရောပရိယတ္တဉာဏ် အနန္တ (သဒ္ဓါ၊ ဝီရိယ၊ သတိ၊ သမာဓိ၊ ပညာ) ဣန္ဒြေငါးပါး ထက်ခြင်း၊ နံခြင်းအဆင့်ဆင့်ကို သိသော ဉာဏ်တော်

၂။ အာသယာ နုသယဉာဏ် အနန္တ သတ္တဝါတို့၏ အလိုအာသယ၊ အနုသယ၊ သင်္ခါရစရိုက်၊ နုလုံးသွင်း၊ ကျွတ်ထိုက်မကျွတ် ထိုက်မှုကိုသိသော ဉာဏ်တော်

၃။ ယမက ပါဠိဟီရ ဉာဏ်အနန္တ ရေ၊ ပီးအစုံ တန်ခိုးပြာဋိဟာ ပြနိုင်သောဉာဏ်တော်

၄။ မဟာကရဏာ သမာပတ္တိဉာဏ် အနန္တ ကြီးမြတ်သော မဟာကရဏာတော်သည် သတ္တဝါတို့၌ သက်ရောက်သော ဉာဏ်တော်

၅။ သဗ္ဗညုတ ဉာဏ် အနန္တ အလုံးစုံကို ဆရာမရှိ ကိုယ်တော်တိုင်သိသော သဗ္ဗညုတဉာဏ်တော်

၆။ အနာဝရဏ ဉာဏ်အနန္တ ထိုသို့သိရာ၌ အလုံးစုံ အပိတ်အပင်မရှိ သိတတ်သော အနာဝရဏဉာဏ်တော်

အနန္တဉာဏ်တော်ဖြင့် နိဗ္ဗာန်သိမြင် ဘုရားရှင်တို့ကိုလည်းကောင်း၊ ထိုဘုရားရှင်တို့ ဟောကြားတော်မူအပ်သော မဂ်လေးတန်း၊ ဖိုလ်လေးတန်း၊ နိဗ္ဗာန်၊ ပရိယတ္တိတည်းဟူသော ဆယ်ပါးသော တရားတော်မြတ်သည်လည်းကောင်း၊ မဂ္ဂင်ရှစ်ပါးတည်းဟူသော အကျင့်မြတ်လမ်းစဉ်ဖြင့် ကျင့်ကြံအားထုတ်ကြကုန်သော သံဃာတော်ရှင်မြတ်တို့ကိုလည်းကောင်း၊ ဦးထိပ်ရွက်ပန်၍ နိဗ္ဗာန်ဓာတ် သန္တိသုခရောက်အောင် ကြိုးပမ်းအား ထုတ်ကြပါစို့။

ထိုကြိုးပမ်းချက်ကြောင့် ကျွဲကူးရေပါ ဆိုသလို နိဗ္ဗာန်မရောက်မီ ကျင့်လည်ရသော ဘဝတို့တွင် အန္တရာယ်ကင်းခြင်း၊ ကောင်းကျိုးချမ်းသာများရရှိအောင် အနန္တတံဆိပ်တော်ကို ဆောင်ထားခြင်းနှင့် ရွတ်ဖတ်ပူဇော်မှုများ ပြုနိုင်ရန် ဓမ္မလက်ဆောင်အဖြစ် ဖော်ပြလိုက်ပါသည်။

ရွတ်ဖတ်ပူဇော်ကျင့်ဆောင်ရန်

- ပုဒ္ဓ သရဏံ ဂစ္ဆာမိ
- ဓမ္မံ သရဏံ ဂစ္ဆာမိ
- သံယံ သရဏံ ဂစ္ဆာမိ
- ၁။ ဣန္ဒြိယ ပရောပရိယတ္တ ဉာဏံ အနန္တံ
- ၂။ အာသယာ နသယ ဉာဏံ အနန္တံ
- ၃။ ယမက ပါဠိပရိယတ္တ ဉာဏံ အနန္တံ
- ၄။ မဟာ ကရုဏာ သမာပတ္တိ ဉာဏံ အနန္တံ
- ၅။ သဗ္ဗညုတ ဉာဏံ အနန္တံ
- ၆။ အနာဝရဏ ဉာဏံ အနန္တံ
- အနန္တံ ဗလဝံ ပုဒ္ဓံ၊ အနန္တံ ဂေါစရံ ဓမ္မံ၊
အနန္တံ အရိယ သံယံ၊ အနန္တံ ဗောဓိ မုတ္တမံ။
တံမေသဒီ ကောမံသုရေ၊ သောအပနာ ပသုသုပိ။
အခံသီတိ ဖုဝိသိဝေ၊ ကကောကဂေါ နာမာမဟံ။
- ၁။ အာသောမာဝ တာဝဂုဏ၊ သသသံသေ သုခါ ဝဟံ၊
သမ္ပုဒ္ဓေယ ဗောဓိစိန္တာ၊ ဥမ္မာဝမ္ပံ ဝိရုဟောန္တ။
- ၂။ ဥဝဟနိ ဝဝဇာဂံ၊ ထိထိမဲပ ပုညခေတ္တံ၊
ကောလာဝဟ နန္တရဏ၊ သုသုဇာဂံ ဗောဓိသေဌံ။
- ၃။ ပုဒ္ဓစိန္တာ ဝရဂုဏ၊ အဟံဘန္တေ စဘကသ၊
ဣအမချာ ဝေဒါဒယ၊ စေအာမာသော အစိန္တေယ။
- ၄။ မာမံဟုဟာ ဝေမာဟ၊ မံသုဏ်သုသံ ပုဒ္ဓဂုဏ၊
နမာမိတေ အဋ္ဌဝိသံ၊ သက္ကလန္တိတ စေတိယေ။

ဉာဏ်တော်ကို ချီးကျူးခြင်း၏ အကျိုး

ထိုအခါ မြေကြီးအထုနှင့်တူသော ပညာရှိတော်မူသော ကောင်းသောပညာရှိတော်မူသော အကြင်မြတ်စွာဘုရားကို သုမေဓာဟူ၍ ပြောဆိုကုန်၏။ ထိုမြတ်စွာဘုရားသည် ရဟန်းသံဃာ(အလယ်)၌ ထိုင်ကာ ဤဆိုမည်ဂါထာကို မိန့်တော်မူ၏။

အကြင်သူသည် ငါ၏ဉာဏ်တော်ကို အထူးကြည်လင်သောစိတ်ဖြင့် ချီးကျူးလေ၏။ ထိုသူကို ငါသည် ဗျာဒိတ်စကားကို မိန့်ကြားတော်မူအံ့။ မိန့်ဆိုမည့် ငါ၏စကားကို နာယူကြကုန်လော့ -

(၁) ခုနစ်ဆယ် ခုနစ်ကမ္ဘာတို့ပတ်လုံး နတ်ပြည်၌ ပျော်မွေ့ရလတ္တံ့၊ အကြိမ်တစ်ထောင်တိုင်တိုင် နတ်တို့ကို အစိုးရ၍ သိကြားမင်းအဖြစ်ကို ပြုရလတ္တံ့။

(၂) အကြိမ်တစ်ရာမက စကြဝတေမင်းလည်း ဖြစ်လတ္တံ့၊ ပြန်ပြောသော ပဒေသရာဇ်မင်းအဖြစ်သည်ကား ဂဏန်းအားဖြင့် မရေတွက်နိုင်။

(၃) ကုသိုလ်ကို ဆောက်တည်ပြီးသူသည် နတ်ဖြစ်သော်လည်းကောင်း၊ လူဖြစ်သော်လည်းကောင်း မယုတ်လျော့သော စိတ်အကြံရှိလျက် ထက်မြက်သော ပညာရှိသူ ဖြစ်လတ္တံ့။

(၄) အိမ်မှထွက်၍ ကြောင့်ကြမရှိဘဲ ရဟန်းပြုလတ္တံ့၊ မွေးဖွားသည်မှ ခုနစ်နှစ်မျှဖြင့် အရဟတ္တဖိုလ်သို့ ရောက်ရလတ္တံ့။

(၅) အကြင်အခါမှ (စ၍) ငါသည် မိမိကိုယ်ကို အောက်မေ့နိုင်၏။ အကြင်အခါမှ (စ၍) ငါသည် သာသနာတော်သို့ ရောက်၏။ ဤအတွင်း၌ မပျော်မွေ့သော စိတ်စေတနာကို မသိစဖူးပေ။

(၆) ငါသည် အလုံးစုံသော ဘဝ၌ ကျင်လည်၍ စည်းစိမ်ကို ခံစားခဲ့ရ၏။ စည်းစိမ်ဥစ္စာ၌ ငါ့အား ယုတ်လျော့ခြင်းသည် မရှိချေ။

(၇) မီးသုံးပါးတို့သည် ငါ့အား ငြိမ်းကုန်ပြီ၊ အလုံးစုံသော ဘဝတို့ကို ပယ်နှုတ်ပြီကုန်ပြီ၊ အာသဝအားလုံး ကုန်ခန်းကုန်ပြီ၊ ယခုအခါ ဘဝသစ်သည် (ငါ့အား) မရှိတော့ပြီ။

(၈) ကမ္ဘာသုံးသောင်းထက်၌ ဉာဏ်တော်ကို ချီးကျူးခဲ့ရသောအခါမှစ၍ ငါသည် မကောင်းမှုပြုသူတို့လားရာ “ဒုဂ္ဂတိ” ဘဝကို မသိစဘူးပေ။ ဤသို့ဖြစ်ခြင်းသည် ဉာဏ်တော်ကို ချီးကျူးခြင်း၏ အကျိုးပေးတည်း။

(ဉာဏထဝိကတ္ထေရ အပဒါန - မြန် - စာ ၅၆၅၇)
အနန္တတံဆိပ်တော်နှင့် ရွတ်ဖတ်ပူဇော်ကျင့်ဆောင်ရန် ဂါထာများကို သိကြားမင်းစမာဒွရ နှစ်ကျိပ်ရှစ်ဆူ စေတီတော်များတွင် အဓိဋ္ဌာန်ဝင်ခဲ့သော ဆရာတော်ကြီး အရှင်ဂန္ဓသာရမှ ချီးမြှင့်ခြင်းဖြစ်ပါသည်။

ရောင်ပြန်မဂ္ဂဇင်း

လောကနတ်ရုပ် ထုလုပ်နည်း

သီရိဇေယျ

ယခုအခါ လောကနတ် ယုံကြည်မှုကို တစ်စတစ်စ တွေ့ရှိနေရပြီ ဖြစ်သည်။ လောကနတ်ရုပ်ကို ထုလုပ်ကြရာ၌ သရက္ခန်း၊ နံ့သာဖြူ၊ စသော တန်ဖိုးကြီး သစ်မွှေးများဖြင့် ထုလုပ်ကြကြောင်း တွေ့ရှိရသည်။ အချို့ကမူ ကျွန်းကဲ့သို့ သစ်မာမျိုးဖြင့်လည်း ထုလုပ်ကြ၏။ လောကနတ် အချောသတ်လက်ရာကို အရောင်တင်၍ အသား၏ အကြော၊ အပွေးတို့ဖြင့် နဂိုအလှအတိုင်း ထားကြသည်။ သရက္ခန်းကဲ့သို့ နံ့သာမျိုးကို ပေါလစ်ဆီကဲ့သို့ အရောင်တင်ဆေးများဖြင့် မသုံးကြချေ။ အချို့ကမူ သစ်မာဖြင့် လောကနတ်ရုပ်ကို ထုလုပ်ပြီးနောက် ရွှေချအလှဆင်ကြ၏။

ဤသို့ဖြင့် လောကနတ်ကို အမျိုးမျိုး အပုံပုံ ထုလုပ်၍ အိမ်ခန်း၊ ဧည့်ခန်း၊ ရုံးခန်း၊ ဆိုင်ခန်း စသည့်နေရာများတွင် အလှဆင်ကြ၏။

ဆင်ရုပ်၊ မြင်းရုပ်၊ ကိန္နရီ၊ ကိန္နရာရုပ်၊ ဆွမ်းအုပ်၊ စောင်းကောက် စသော မြန်မာမှု အနုပညာ အလှအပပစ္စည်းများကို အလှဆင်ကြခြင်းနှင့် လောကနတ်ကို အလှဆင်ကြခြင်းမှာ ခံယူချက်ချင်း မတူညီကြပါ။ လောကနတ်ရုပ်တုကပင် အသာလွန်ဆုံး၊ နက်ရိုင်းမှု အရှိဆုံး ဖြစ်ပါလိမ့်မည်။

နဂိုမူလကပင် လောကနတ်ရုပ်သည် လှပ၏။ ကျော့ရှင်း၏။ ခေါင်းကိုမော့၍ ရင်ကိုကော့ထားဟန်ရှိ၏။ မျက်လုံးနှင့် နှုတ်ခမ်းတို့ကား ပြုံးရွှင်ကြည်နူးနေ၏။ ခြေထောက်၌ စည်းစုတ်ကို တီးဟန်ရှိ၏။

ဆရာကြီးစစ်ထွန်းမှတ်ဝင်း၏ ပဋိမာသိပ္ပံပညာ (အာသနာ၊ ဝါဟနယာန)ကျမ်းတွင် . . .

“လောကနာထ(လောကနတ်) ပုံတော်ကို ကိုး

ကွယ်ပါက ဘေးရန်ခပ်သိမ်း ကင်းငြိမ်း၍ စိတ်အေးချမ်းသာ
စွာ လောကီစည်းစိမ်ကို ခံစားရခြင်း အကျိုးရှိသည်ဟု
ယုံကြည်ခဲ့ကြပါသည်။

ဟူ၍လည်းကောင်း၊ ပုဂံခေတ်လောကနာထ
(လောကနတ်)ရုပ်ပုံ နံရံဆေးပန်းချီ၏ အောက်ခြေမှင်စာ
တွင်...

“သားမြေ၊ ကျွန်တို့နှင့်တကွ အလုံးစုံ ပြည့်စုံပါစေ”
ဟု လည်းကောင်း တွေ့ရှိရသည်။

ထို့ကြောင့် လောကနာထ(လောကနတ် ရုပ်တု
ဖြစ်စေ၊ ကိုးကွယ်ပါက ဘေးရန်အတိုက်အခိုက် ခပ်သိမ်း
ကင်းငြိမ်းခြင်း၊ စိတ်အေးချမ်းသာစွာ နေထိုင်ခြင်း၊ လောက
စည်းစိမ်များ ဖြစ်ကြသော-

လာဘ်လာဘ ပေါများခြင်း

အခြွေအရံ သင်းပင်းပေါများခြင်း

စသော ကောင်းကျိုးချမ်းသာ မင်္ဂလာဖြင့် ပြည့်စုံ
နိုင်ပါ၏။ ထို့ထက်မက လောကနတ်ရုပ်တုကို သရကွန်၊
နံသာဖြူ၊ စသော မင်္ဂလာရှိသော ဣဇ္ဇာရုံတို့ဖြင့် ထုလုပ်
ခြင်းသည်လည်း အလွန်ကောင်းမြတ်၏။ အဘယ်ကြောင့်
ဆိုသော် နံသာဖြူ၊ သရကွန် စသော နံသာသားတို့သည်
ပီယသိဒ္ဓိ စသော သိဒ္ဓိအမျိုးမျိုးတို့ကို ပြီးမြောက်စေကြောင်း
အမှောင်ပယောဂ အတိုက်အခိုက်တို့အား ကင်းစင်ပ
ပျောက်စေကြောင်း လောကီကျမ်းများ အဆိုရှိကြ၏။

မြန်မာတို့အနေဖြင့် ယနေ့ခေတ်တွင် လောက
နတ်ကို ကိုးကွယ်ပူဇော်ခြင်းမျိုး မရှိတော့ချေ။ ထေရဝါဒ
ဗုဒ္ဓသာသနာ အဆုံးအမအောက် ရောက်ရှိလာသည်နှင့်
အမျှ လောကနာထ(လောကနတ်)ကို ပူဇော်ပသခြင်း
သည်လည်း အလိုအလျောက် ပပျောက်သွားခဲ့၏။

ဗုဒ္ဓ၊ ဓမ္မ၊ သံဃ တည်းဟူသော ရတနာ (၃)ပါး
ကိုသာ ပဓာနကျကျ ကိုးကွယ်အားထားခဲ့၏။ သို့သော်
မဟာယန ဗုဒ္ဓဘာသာနှင့် ဟိန္ဒူဘာသာ (၂)ရပ်တို့မှ

ဆင်းသက်လာသော လောကနာထ(လောကနတ်) အယူ
အဆကို မကိုးကွယ် မပူဇော်သည့်တိုင်အောင် လာဘ်ပွင့်
ဓာတ်ပွင့် အဆောင်အနေဖြင့် ယုံကြည်လာကြသည်။
အဆောင်အနံ့ ပြုလာကြသည်။

လောကနတ်ရုပ် ထုလုပ်ကြပုံများ

“အဆောင်” ရုပ်တုတစ်ရပ်ကို ထုလုပ်ကြပြီဟု
ဆိုလျှင် ဗေဒင်သဘော၊ အင်္ဂုဇ္ဇာသဘောများ အလို
အလျောက် သက်ဝင်လာပါတော့သည်။ ထို့ကြောင့်
လောကနတ်ရုပ်ကို ထုလုပ်ကြရာမှာလည်း ဗေဒင်သဘော၊
အင်္ဂုဇ္ဇာသဘောများသည်လည်း သက်ဝင်နေပြီးသားပင်။
သရကွန်စသော နံသာများကို ထုလုပ်ရာ၌ နေ့သင့် နံသင့်
ယူကြသည်ကို မတွေ့ရှိရချေ။

အိမ်၏ ဧည့်ခန်း၌ အဆောင်ထားမည်ဆိုပါက
အဆိုပါ အိမ်၏ ဦးစီးဦးဆောင်သူ၏ နေ့နံကို ပဓာနထား၍
လောကနတ်ရုပ်ကို ထုလုပ်လေ့ ရှိကြသည်။

အင်္ဂုဇ္ဇာအလိုအရ မိမိ၏ မိတ်ဘက်၊ အမြစ်၊
အညွန့်နံ၊ နံဘက် ဓာတ်ဘက်များကို ယူလေ့ ဆောင်လေ့
ရှိကြ၏။ ရန်ဘက်ကိုသာ ရှောင်ရသည်မို့ ရွေးစရာ လွယ်ပါ
လိမ့်မည်။

အသက်ရှည်အနာကင်း ဘေးအန္တရာယ်ရှင်း

လိုသော် . . .

- တနင်္ဂနွေသားသမီး - အင်၊ အုန်း၊ မအူ၊ သစ်အယ်
- တနင်္လာသားသမီး - ကံ့ကော်၊ ကျွန်း၊ ကြို့၊ အင်ကြင်း
- အင်္ဂါသားသမီး - ညောင်၊ ယစ်ဆိမ့်၊ ကညင်၊ ဆီး
- ဗုဒ္ဓဟူးသားသမီး - ရှာ၊ လင်းလွန်း၊ ဝါး၊ မလွန်း၊
- ကြာသပတေးသားသမီး - ပေါက်၊ ပေါက်ပန်း၊ ဘန့်ဘွေး၊
သပြေ၊ သဖန်း
- သောကြာသားသမီး - သီး၊ ကသစ်၊ နံသာ
- စနေသားသမီး - ထနောင်း၊ ခံတက်၊ ဟိန်၊
ဓနန်း

- ဗုဒ္ဓဟူး(ညနေပိုင်း) - သရက်၊
- ရာဟုနေ့သားသမီး - ထင်းရှူး၊ ရုံး၊ စရည်း

ကြီးပွားချမ်းသာလိုသော် . . .

မိမိမွေးနံ့မှ စတင်ရေတွက်သော် သုံးခုမြောက်သည်၊
တြိရန်းသစ်သားကို ဘုရားထု၍ ကိုးကွယ်ကြပါသည်။

- တနင်္ဂနွေသားသမီး - ညောင်၊ ကညင်၊ သစ်ဆိမ့်
- တနင်္လာသားသမီး - သင်းဝင်း၊ လင်းလွန်း၊ ဝါး
- အင်္ဂါသားသမီး - ပေါက်၊ သပြေ၊ သဖန်း
- ဗုဒ္ဓဟူးသားသမီး - သီး၊ ကသစ်၊ နံ့သာ
- ကြာသပတေးသားသမီး - ထိန်၊ ထန်း၊ ထနောင်း
- သောကြာသားသမီး - အင်၊ သစ်အယ်၊ အုန်း၊ မအူ
- စနေသားသမီး - ကျွန်း၊ သခွပ်၊ အင်ကြင်း

ကြံစည်မျှအောင် ဆောင်သမျှ အထမြောက်စေလိုသော် . . .

မိမိမွေးနံ့၏ အမြစ်နှင့် အညွန့်ကိုယူ၍ ပေါင်းစပ်ကာ ရအပ်သော သစ်သားကို ဘုရားထုကိုးကွယ်ကြပါသည်။

- တနင်္ဂနွေသားသမီး - နှပ်ချို၊ ထောက်ကြံ့ (၇+၂)
- တနင်္လာသားသမီး - ဩဇာ၊ အုန်းညို (၁+၃)
- အင်္ဂါသားသမီး - ကလိန်း၊ ခရေ (၂+၄)
- ဗုဒ္ဓဟူးသားသမီး - စိန်ပန်း၊ စံပယ် (၃+၅)
- ကြာသပတေးသားသမီး - လောက်သေ (၄+၆)
- သောကြာသားသမီး - ပိတောက်၊ ပိနဲ့ (၅+၇)
- စနေသားသမီး - သင်းအုံ၊ သစ်အယ် (၆+၁၀)

အလျဉ်းသင့်၍ ရောင်ပြန်ပရိသတ်ကို တင်ပြချင်သည်မှာ-

“တြိရန်းနှင့် စတုရန်းတို့မှာ ဆောင်သင့်သော ခင်္ဂလာကိန်းခန်း ဖြစ်ပါသည်။”

ဟူ၍ လယ်တီပဏ္ဍိတ ဆရာဦးမောင်ကြီး ပြုစုသော တပင်ရွှေထီး ဝတ္ထုတော်ကြီး စာမျက်နှာ (၁၆)တွင်

ဆိုခဲ့ဖူးကြောင်း အမှတ်ရမိသည်။

ဆရာဝေမင်းအိမ်ကလည်း ဤသို့ ပြောခဲ့ဖူး၏။

“လောကနတ်ကို ကျူးရှင်ဆရာတွေနဲ့ စီးပွားရေးလုပ်သူတွေ ဆောင်ဖို့ ကောင်းတယ်။ “လောက” က ဗုဒ္ဓဟူးနဲ့ တနင်္လာနဲ့ ပြီးတော့ “ကျူးရှင်” ဆိုတာကလည်း တနင်္လာနဲ့ ဗုဒ္ဓဟူး ကက်ကင်းဓာတ်မိတယ်။ ဒါကြောင့် ဆောင်သင့်တယ်ပေါ့ကွာ။ အကျယ်ချဲ့လိုက်တော့ စစ်ကိုင်းက တောင်ဂျမ်းသားနဲ့ ဇော်ဂျီဆေးကြိတ် ဇီးကွက်ရုပ်ပုံထူပြီး ဆောင်ရင် ဈေးခေါ်ကောင်းတယ်ပေါ့။”

ထို့ကြောင့် လောကနတ်ကို အိမ်၏ ဧည့်ခန်းမှာပဲ ထားထား၊ ရုံးခန်းမှာပဲထားထား၊ ကုမ္ပဏီမှာပဲဖြစ်ဖြစ်၊ ဟိုတယ်၊ မိုတယ်တွေမှာပဲဖြစ်ဖြစ် ထားမယ်၊ ဆောင်မယ်ဆိုရင် မဆောင်ခင် မထားခင်ကနှင့် မတူဘဲ ထူးခြားတိုးတက်ပြီး အစစအရာရာ အဆင်ပြေလာပါလိမ့်မည်။ အဆုံးသတ် နိဂုံးအဖြစ် တင်ပြချင်သည်မှာ . . .

ခြင်္သေ့ဆင်ပျံ၊ ဝတီယံဝယ်
တိမ်နွယ်ကြောင်းပြု၊ စိတ်ခုရန်ဆောင်
ဖြစ်ယောင်ပျက်ကိန်း၊ ကောင်းစေငြိမ်းအပ်
လောကနတ်၏၊ ခြင်းရာထုပွတ်
ရေးအပ်လှရှင်။
သောင်းထိုက်ပြည်သူ၊ လိုရာယူပါ
ကောင်းနိုးစာကို၊ အဟောသုခ
ထားသမျှတွေ၊ ရစေပိုင်စေ
မြဲမြံစေသော်ဝံ။

သီရိလေယျ

ဂုဏ်တော်ကွန်ချာ

ဖယောင်းတိုင်မီးထွန်း ပူဇော်ဆုတောင်းပါ

ဂမ္ဘီရဆရာလှမျိုး (B.Sc)

တစ်နေ့တွင် ကျွန်ုပ်စာရေးသူသည် ရွှေတိဂုံစေတီ တော်မြတ်ကြီးသို့ ရောက်ရှိသွားပါသည်။ တောင်ဘက်မှန်မှ တက်ပြီး ရာဟုထောင့်သို့ ဦးစွာသွားလိုက်သည်။ ရာဟုထောင့် အောင်မြေမှာ ဘုရားရှိခိုးပြီး ရာဟုထောင့် ဒေါ်စောမြ တန်ဆောင်းသို့ သွားသည်။

ဗုဒ္ဓဟူးနေ့ဖြစ်၍ ထိုတန်ဆောင်းတွင် သတ္တမမြောက် ကျော်အောင်စံ ထားဆရာတော်ဘုရားကြီး၏ တပည့် တွ ပဉ္စာဝါရ ပဉ္စန်းပူဇော်ရန် ရောက်ရှိနေကြသည်။ သတ္တမမြောက် ဆရာ တော်ကြီး ရန်ကုန်ကြွတိုင်း တစ်နေ့နှစ်ကြိမ် ဘုရားရှိခိုး ဘုရားကြွသည်။ ဆရာတော်ကြွသည်ဖြစ်စေ၊ မကြွသည်ဖြစ် စေ ဗုဒ္ဓဟူးနေ့တိုင်း တပည့်သာဝကတွေ စုပေါင်းကာ ဘုရား ကြီးကို ကန်တော့ပွဲ၊ ဆွမ်းပွဲ၊ သစ်သီး၊ ပန်း၊ ဆီမီး၊ နံ့သာ ပူဇော်ကန်တော့ပြီး နံနက် ၉ နာရီတွင် ပဉ္စန်းရွတ်ဖတ် ပူဇော်ကြပါသည်။

ကျွန်ုပ်လည်း ဓမ္မမိတ်ဆွေ ဦးမျိုးချစ်နှင့် တွေ့ဆုံလိုက် သည်။ ၎င်းမှ စာအုပ်တစ်အုပ် ဓမ္မဒါနပြုသည်။ ထိုစာအုပ်မှာ မိတ္တူကူးထားသော စာအုပ်ဖြစ်ပြီး ဆရာတော်ကြီး၏ ပုတီး စိပ်နည်း၊ ဆရာတော်ချီးမြှင့်သော ဂါထာ၊ ဂုဏ်တော်စီရင် နည်းတွေ ပါဝင်သည်။ ကျွန်ုပ်လည်း ထုံးစံအတိုင်း စာအုပ် ဆိုလျှင် စုဆောင်းလိုစိတ်ဖြင့် ယူထားပြီး လက်တွေ့ဆောင် ရွက်ခြင်း မပြုဖြစ်ပေ။ ထိုစာအုပ်မှ ဂုဏ်တော်ကွန်ချာကို လက်တွေ့ဆောင်ရွက်ကြည့်ရန် ဦးရဲစိုးမြင့်မှ အကြံပြုသည်။

ကျွန်ုပ်လည်း အိမ်ဂရန်ကိစ္စ အခက်ကြုံနေချိန်တွင် ဂုဏ်တော်ကွန်ချာကို မိတ္တူကူး ဖယောင်းတိုင်မှာပတ်ပြီး ရှစ် ရက် အဓိဋ္ဌာန်ဝင်လိုက်သည်။ ရှစ်ရက်ပြည့်ပြီး ကိုးရက်

မြောက်နေ့မှာ အိမ်ဂရန်ကိစ္စအခက်အခဲ အဆင်ပြေသွား ပါသည်။

အမှန်ပြောရလျှင် စတင်ရွတ် ဆိုချိန်မှာ ရွတ်ဆိုရတာ တစ်မျိုးဖြစ်နေသည်။ ဂုဏ်တော်ရွတ်နေကျ ဣတိပိသော ဘဂဝါ အရဟံသမ္မာသမ္ဗုဒ္ဓေါ နှင့် မတူသောကြောင့် ငစ်ငါး ချိန်နေသည်။ အဆင်ပြေသွားသောအခါ ထိုဂုဏ်တော်အကြောင်း ဆောင်းပါးရေးရန် စီစဉ်သည်။ ဗားမဲ့ကျမ်း စတုတ္ထတွဲတွင် လင်္ကာဖြင့် ပြထားသည်။ တစ်ကြောင်းချင်း အကျိုးကျေးဇူး ကိုလည်း ဖော်ပြပေးထားသည်။ တစ်ဖန် ပြည်မြို့ ဝေပုလ္လ ဆရာတော်ဘုရားကြီး၏ ဂါထာမန္တန်ကျမ်း၊ သစ်တံခါးဆရာ တော်၊ မှော်ဘီမှ အနတ္တဆရာတော် စသည့် ဆရာတော် တို့မှ တစ်မျိုးစီ ရေးသားဖော်ပြပေးထားပါသည်။ တစ်ကြောင်း ချင်း၏ အကျိုးကျေးဇူးကို ဖတ်မှတ်ရသည်။ မှော်ဘီ အနတ္တ ဆရာတော်မှ ဂုဏ်တော်အဆီအနှစ်ဟု အမည်ပေးထားသည်။ သတ္တမမြောက် ကျော်အောင်စံထားဆရာတော်မှ နောက်တွင် ပုဒ်အာ ထည့်ဆိုခိုင်းသည်။ ဂုဏ်တော်ကွန်ချာအင်းကိုလည်း ပြထားသည်။ မန္တလေး-ရန်ကုန်မှ ဆရာတွေသည် ထိုဂုဏ် တော်ကို စီရင်ဆောင်ရွက်ပေးကြသည်။ ကိုယ်တိုင် ဆောင် ရွက်၍ ရပါသည်။ အသံထွက်သီပြီးလျှင် ရွတ်ဆိုရန် အခက် အခဲမရှိနိုင်တော့ပါ။

ဗားမဲ့ဆရာတော် လက်တွေ့ကျမ်း (တတိယတွဲ)

ဣ ရ ဇာ ဂ ဣ ရ သ
တိ ဟံ စ တော ရော ထိ နံ

ဂုဏ်တော်ကွန်ချာ

ဣ	ရ	ဇာ	ဂ	တ္ထ	ရ	သာ	ပုဒ်အာ
တိ	ဟံ	စ	တော	ရော	ထိ	နံ	ပုဒ်အာ
ဝိ	သ	ရ	လော	ပု	သ	ဗု	ပုဒ်အာ
သော	မ္မာ	ဏ	က	ရိ	တ္ထ	ဒွေိ	ပုဒ်အာ
ဘ	သ	သ	ဝိ	သ	ဒေ	ဘ	ပုဒ်အာ
ဂ	မ္မ	ပု	ဒူ	ဒ	ဝ	ဂ	ပုဒ်အာ
ဝါ	ဒွေိ	နော	အ	မ္မ	မ	ဝါ	ပုဒ်အာ
အ	ဝိ	သု	န	သာ	န	တိ	ပုဒ်အာ

- ၁ မှ ဂ အစဉ်အတိုင်းဝင်း ထီးတင်း ပုတီး ၁၈ ပုဒ်ကို တစ်ပတ်နှင့် အပြုစီမံ။ မိမိဝင်လိုသော ဂုဏ်တော်ကိုပဲ စိပ်လျှင် လည်းရ။ ၁ မှ ဂ က အကောင်းဆုံး။ အသံထွက်
- ၁။ အိ ရင် ဇာ ဂတ် တ ရတ် သာ ပုဒ်အာ
- ၂။ တိ ဟံ စ တော ရော ထိ နံ ပုဒ်အာ
- ၃။ ဝိ သ ရ သော ပု သ ဗု ပုဒ်အာ
- ၄။ သောမ် မာ န က ရိတ် ထဒ် ခေါ ပုဒ်အာ
- ၅။ ဘ သ သ ဝိ သ ဒေ ဘ ပုဒ်အာ
- ၆။ ဂမ် ဗုံ ပ ဒူ ဒ ဝ ဂ ပုဒ်အာ
- ၇။ ဝဒ် ခေါန် နော အမ် မ မ ဝါ ပုဒ်အာ
- ၈။ အ ဝိ သု န သာ န တိ ပုဒ်အာ

ဝိ သ ရ လော ပု သ ဗု
 သော မ္မာ ဏ က ရိ တ္ထ ဒွေိ
 ဘ သ သ ဝိ သ ဒေ ဘ
 ဂ မ္မ ပု ဒူ ဝ ဂ
 ဝါ ဒွေိ နော အ မ္မ မ ဝါ
 အ ဝိ သု န သာ န တိ

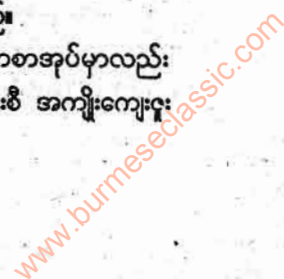
ဣတိပိသော ရှင်နှင့်ပြော သဘောအရ သုံးကစင်စစ်၊ နှစ်ဆယ်တစ်ထည့်၊ ရှင်ချစ်အကွရာ၊ မှန်လှပါ၏။ မီးမှာ ဖစ်လည်း မချစ်၊ ရေမှာပစ်လည်း မနစ်၊ ရှင်ချစ်အကွရာ မှန်လှပါ၏။ ပဋ္ဌမမှာ၊ ဣရဇာ၊ ဘတ္တာ(ထမင်း)မှန်၍စား။ မုနုဗြုလား၊ တိ-အသုံးမှာ၊ ကွမ်း ဆေးယာ၊ ရွတ်ခါနေတိုင်းစား၊ မြင်ကချစ် သနား၊ ပိမှာအနာစွဲရောက်ရာ၊ မှန်စွာ မယုတ်၊ မှန်၍မှတ်၊ ထွေးရှုတ်ရှုခင်း၊ ဖြစ်တုံလျှင်းမှု၊ ရှင်ရင်းမြတ်စွာ၊ နေသာ၊ ရေးသာစက္ကူ၊ ဖယောင်းဖြူချိန်မှ ၂ မတ်သာ၊ ဘုရားမှာ ပေးထွန်းတုံလော၊ ခုတ်ပေမနေနား၊ ကိုယ်နံအလယ် ထား သောကားတစ်စ၊ ဣတိယ၊ နှုတ်ကရွတ်၍သွား၊ မြင်က

ချစ်သနား၊ ဘမှာတစ်ဖန် အကျဉ်းခံ၊ မြန်မြန်မလွတ်လား။ ဂမှာတစ်လီ၊ ဆံတွင်းဆီ၊ ရာဆယ်လယ်စုတ်၊ ဝမ်းတွင်းရှုတ်၊ (ဝမ်းစိုက်လိမ်း) ခုတ်လေ ဓားသွားမပုလား(ကာယသိဒ္ဓိ)၊ ဝါအရေးရှိ၊ ရွတ်တုံဘိ၊ အန္တိဘာယာကောင်းလှပါ၏။ အမှာ တစ်ကြောင်း၊ ရွတ်တိုင်းကောင်း၊ နောက်နောင်မှတ်၍ထား၊ ကိုယ်ကထင်တိုင်းသွား။

ဂုဏ်တော်အသုံးတစ်နည်းဟု ရေးသားဖော်ပြပေးထား ပါသည်။

ကျွန်ုပ်လည်း ကျော်အောင်စံထားဆရာတော်ကြီး ချီးမြှင့်သော ဂုဏ်တော်ကွန်ချာအင်းကို အဆောင်အဖြစ် အသုံး ပြုသည်။ ကြေးပြား၊ ရွှေပြား၊ ငွေပြားမှာ ရေးဆွဲဆောင်ထား နိုင်သည်။ မီး ပူဖော်နိုင်သည်။ တစ်ကြောင်း ပုတီးတစ်ပတ်၊ တစ်နေ့ ပုတီး ဂ ပတ်၊ ဂ ရက် အဓိဋ္ဌာန်ဝင် ဆောင်ရွက်ပါက ကောင်း ကျိုးလိုရာသန္န ပြည့်ဝစေပါသည်။

သစ်တံခါးဆရာတော်ချီးမြှင့်သောစာအုပ်မှာလည်း ဂုဏ်တော်ကွန်ချာ ပါသည်။ တစ်ကြောင်းစီ အကျိုးကျေးဇူး

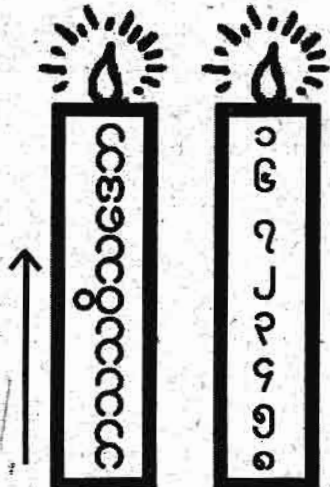
ရေးထားသည်။ ပစ္စည်းပျောက်ကိစ္စ နှစ်ကြိမ်ဆောင်ရွက်ရာ နှစ်ကြိမ်စလုံးပြန်ရသည်။ တစ်ခုက ဖုန်း၊ ရွှေတိဂုံမှာ မေ့ ကျန်ခြင်း၊ တစ်ခုမှာ အရေးကြီးစွာ ရွက်စာတမ်းပျောက်ခြင်း ဖြစ်ပါသည်။ ထိုအခါ ဂုဏ်တော်ကွန်ချာတစ်ကြောင်း ဖယောင်း တိုင်မှာရေး၊ ဓမ္မနံကိန်းဂဏန်းရေးပြီး ဘုရားမှာပူဇော်။ ထိုဂါထာ နှင့်ပင် ပုတီးစိပ်လိုက်ရာ အဆင်ပြေသွားပါသည်။

ဖယောင်းတိုင်မီးထွန်းပူဇော်ဆုတောင်းစီရင်နည်း

- ဣရဇ္ဇာ ဂတ္ထ ရဿ - ဂြိုဟ်စီးရန်အောင်
- တိဟံ စတော ရော ထိနံ - ရောဂါပျောက်
- ဝိသရ လောပု သဗု - လာဘ်လာဘ
- သောမ္မာဏ ကရိတ္တဒ္ဓေါ - အမှုနိုင်
- ဘ သ သ ဝိ သ ဒေ ဘ - ပစ္စည်းပျောက်
- ဂ မ္မ မ္မ ဒု ဒ ဝ ဂ - လူချစ်နတ်ချစ်
- ဝါ ဒ္ဓေါ န္ဓော အ မ္မ မ ဝါ - စီးပွားရေး
- အ ဝိ သု န သာ န တိ - လူကြီးမိဘ ကြည်အောင်
- ဖယောင်းတိုင်တွင် မိမိ၏ မွေးနှံအလိုက် ဂဏန်းရေးပါ။
- ၁။ တနင်္ဂနွေသားသမီး - ၁ ၆ ၇ ၂ ၃ ၄ ၅ ၆ ၇
- ၂။ တနင်္လာသားသမီး - ၂ ၇ ၁ ၃ ၄ ၅ ၆ ၇ ၈
- ၃။ အင်္ဂါသားသမီး - ၃ ၁ ၂ ၄ ၅ ၆ ၇ ၈ ၉
- ၄။ ဗုဒ္ဓဟူးသားသမီး - ၄ ၂ ၃ ၅ ၆ ၇ ၈ ၉ ၁ ၀
- ၅။ ကြာသပတေးသားသမီး - ၅ ၃ ၄ ၆ ၇ ၈ ၉ ၁ ၂ ၃
- ၆။ သောကြာသားသမီး - ၆ ၄ ၅ ၇ ၁ ၂ ၃ ၄ ၅
- ၇။ စနေသားသမီး - ၇ ၅ ၆ ၁ ၂ ၃ ၄ ၅ ၆

ဥပမာ ပစ္စည်းပျောက်သည်ဆိုပါက (၁ နွေသား) ဖယောင်းတိုင်တစ်တိုင်မှာ အထက်အောက် ရေးရပါမည်။ ဘုရားတွင်ပူဇော်။ ထိုဂါထာဂုဏ်တော် ပုတီး ၉ ပတ်စိပ် ဆုတောင်းပါ။ အမှန်တကယ် ပြန်လည်ရရှိပါသည်။

မှတ်ချက်။ ။ မိမိကြံတွေ့နေရသော အခက်အခဲ (သို့) ဖြစ်လိုသောဆန္ဒအတိုင်း ကံမြင့်ချင်ပါက ဂြိုဟ်စီးရန် အောင်ရေး အိမ်ရှိဘုရားတွင်လည်းကောင်း၊ မိမိအဓိဋ္ဌာန်ပြု ပုတီးစိပ်တရားထိုင်သော စေတီ (သို့) နေရာတွင်လည်း ကောင်း ပူဇော်ပါ။ ဆုတောင်းပါ။ ဖယောင်းတိုင်တွင် ဂုဏ် တော်၊ မွေးနှံအလိုက် ကိန်းဂဏန်းရေးပြီးပါက သိန္နီတင်ပါ။ သိန္နီတင်ပုံ ပါဠိကား "ဥုံ သိန္နီ သိန္နီ မဟာသိန္နီ။

(တစ်တိုင်တည်း)

သိန္နီပေါင်း ထောင်သောင်း တက်ဆရာတက်၊ ထက်ဆရာ ထက်ဟုတင်ပါ။ နောက်တစ်ပိုဒ်က "ဥုံ အကွရာ မေတ္တဉ္စ ပုဒ္ဓရူပံ သမံသိ ယ တိဋ္ဌတုံ တည်ပါစေ" နှစ်ခုစလုံး ဥုံ ခေါက်ရွတ်ပြီး သိန္နီတင်ကာ ပူဇော်၍ ဆုတောင်းပါ။ ထူးခြား စွာအောင်မြင်၍ နှစ်သက်ရပါမည်။ အမြဲမပြတ် ပူဇော်ပါက အထူးကောင်းမွန်လှပါ၏။ ဘုရားရှိခိုး၊ ပုတီးစိပ်၊ အဓိဋ္ဌာန်ပြု တိုင်း ပူဇော်ပါက သောကကင်း၍ အေးချမ်းမှုရကာ အောင် မြင်ပါမည်။

ဂုဏ်တော်ကွန်ချာကို တစ်ပုဒ်ဆို၊ ပုတီးတစ်လုံးချ၊ ၁၀၀ လုံး ပုတီးဖြင့် နေ့စဉ်စိပ်ပါက ဘေးရန်ဟူသမျှကင်းဝေး မကောင်းသော် ဂြိုဟ်စီးဂြိုဟ်နင်းကင်းခြင်း၊ ရောဂါကင်းဝေး ကျန်းမာ၊ စီးပွားလာဘ်လာဘ ဝင်ငွေတိုး၊ အကြံအစည်အောင် စသည့် အကျိုးကျေးဇူးများစွာ ရရှိကြောင်း ဝေပုလ္လဆရာတော် မှ လမ်းညွှန်ခဲ့ပါသည်။ ဗားမဲ့လက်တွေ့ကျမ်း လင်္ကာမှာလည်း အကျိုးကျေးဇူး ဖော်ပြထားပါသည်။ သဘောပေါက်အောင် ဖတ်ကြည့်နိုင်ပါသည်။ အထက်တွင် ဖော်ပြထားသည့်အတိုင်း မိမိလိုအပ်ချိန် လိုအပ်သလိုလည်း ဖယောင်းတိုင်တွင် ရေးကာ ပူဇော်နိုင်ပါသည်။ ဖယောင်းတိုင်တစ်တိုင် ထောင်သောင်းပေး ၍ ဝယ်စရာမလို။ ဆေးဖယောင်းတိုင်ထက် ကောင်း၏။

ကောင်းကျိုးလိုရာ ဆန္ဒပြည့်ဝကြပါစေ...

ဂဏ္ဍိရဆရာလှမျိုး (B.Sc)

လောကနတ်ဆောင် အိုတောင်ဘေးမရှိ

ဆရာဟိန္ဒြ

ကျွန်ုပ်သည် အိမ်ရှေ့ညွှန်ခန်းရှိ စားပွဲပေါ်မှ ကိုးလက်မအရွယ် ထိန်သားဖြင့် ထုလုပ်ထားသော လောကနတ်ရုပ်တုလေးအား ကြည့်နေရင်းမှ ထိုလောကနတ်နှင့် ပတ်သက်သော အဖြစ်အပျက်တစ်ခုကို ပြန်၍မြင်ယောင် နေမိတော့၏။

လွန်ခဲ့သော နှစ်ပေါင်းလေးဆယ်ကျော် ကာလက ဖြစ်သည်။ ကျွန်ုပ်နှင့် ကျွန်ုပ်၏ ဆရာသခင်ဖြစ်သည့် ဆရာကြီးဦးဓမ္မတို့သည် အထက်ပိုင်းရှိ အလယ်ရိုးမ တောင်ကျောပေါ်သို့ ဂမုန်းပင်များ၊ ဆေးပင်များ ရှာဖွေရန် တက်ရောက်ခဲ့ကြလေ၏။ ထိုသို့ တက်ရောက်လာရင်းမှ အင်တိုင်းတောကို လွန်လျက် စမ်းချောင်းငယ်တစ်ခုကို ဖြတ်၍ ကူးနေခိုက်၊ တောတွင်း၌ ကျင်လည်နေသော တောပုန်းလူဆိုးတစ်စုနှင့် ရင်ဆိုင်တိုးလေတော့၏။ စုစုပေါင်း ငါးယောက်ခန့်ရှိလျက် နှစ်ယောက်က ငှက်ကြီးတောင်စား ကိုင်ထားကာ ကျန်သုံးယောက်က ဂျပန်ရိုင်ဖယ် သုံးလက်ကိုင်၍ ထားလေ၏။ ကျွန်ုပ်နှင့် ဆရာကြီးမှာ စမ်းချောင်းငယ်၏ တစ်ဘက်ကမ်းသို့ အရောက်တွင် ထိုသူသုံးဦးအနက်မှ ခေါင်းဆောင်ဖြစ်ဟန်တူသော အရပ်မြင့်မြင့်၊ အသားနက်နက်၊ နှုတ်ခမ်းမွေးကားကားနှင့် ပုဂ္ဂိုလ်ကြီးက ကျွန်ုပ်တို့နှစ်ဦးအား ရိုင်ဖယ်သေနတ်နှင့် ထိုးချိန်ကာ...

“ခင်ဗျားတို့ ဘယ်သွားမှာလဲ၊ ပါတဲ့ ပစ္စည်းတွေ ပေးခဲ့၊ ခုခံမယ် ကြံရင်တော့ သေဖို့သာ ပြင်ပေတော့”

ဟု ကြိမ်းမောင်း ပြောဆိုလေရာ ဆရာကြီး ဦးဓမ္မက...

“ကျုပ်တို့ဟာ မြန်မာသမားတော်တွေပါ သူတစ်ပါး အသက်ကယ်ဆယ်နိုင်ဖို့ ဆေးပင်တွေ လာရှာတာပါ။ ဘာ

အဖိုးတန်ပစ္စည်းမှလည်း ပါမလာပါဘူး။ မယုံရင် ရှာကြည့်ပါ”

ဟု ပြောလိုက်လေ၏။ ထိုအခါ ခေါင်းဆောင် ပုဂ္ဂိုလ်က ငှက်ကြီးတောင် ကိုင်ထားသော ခပ်ပုဝလူအား လှမ်းကြည့်လျက်...

“ဟေ့ကောင် အောင်ဘု သူတို့အင်္ကျီအိတ်တွေထဲ စေ့စေ့စပ်စပ် ရှာကြည့်စမ်း”

ဟု အမိန့်ပေးလေရာ ဆရာကြီးဦးဓမ္မ၏ အိတ်များကို ဦးစွာရှာလေ၏။ တိုက်ပုံအင်္ကျီ အတွင်းအိတ်ထဲမှ ရုပ်တုလေးတစ်ခု ထွက်လာလေ၏။

“ဆရာကြီးခင်ဗျား ရွှေငွေဆိုလို့ မတွေ့ပါဘူး။ ဒီအရုပ်လေးတော့ တွေ့ပါတယ်”

ဟု တပည့်ဖြစ်သူ အောင်ဘုက ခေါင်းဆောင်အား အရုပ်လေးကို ပြလေရာ ခေတ္တမျှ စူးစိုက်၍ ကြည့်နေရင်းမှ မျက်နှာပေါ်တွင် လောဘ၊ ဒေါသ၊ မောဟ အရိပ်အယောင်များ ပျောက်ကွယ်ကာ ခပ်ပြုံးပြုံးအမူအရာဖြင့်-

“ကဲ... တပည့်တို့ သူတို့လမ်း သူတို့သွားပါစေ၊ အနှောင့်အယှက် မပြုကြပါနဲ့”

ဟု ပြောဆိုကာ သူ့လူများနှင့်အတူ စမ်းချောင်းတစ်ဘက်သို့ ကူးသွားလေတော့၏။ ကျွန်ုပ်တို့လည်း စမ်းချောင်းဘေး သစ်ရိပ်မှာ ခဏနားကြလေ၏။

ကျွန်ုပ်မှာ အရုပ်လေးကို ကြည့်ရင်းမှ စိတ်ပြောင်းသွားသော လူဆိုးခေါင်းဆောင်၏ အဖြစ်ကို အမှတ်မထင် တွေ့ရသဖြင့် ဆရာကြီးဦးဓမ္မအား...

“ဆရာကြီး ခင်ဗျား၊ ခုခု အရုပ်လေးက ဘာရုပ်လေးလဲ၊ အတော်ထူးဆန်းပါကလား၊ ဒီအရုပ်လေး ကြည့်

တာနဲ့ လူဆိုးခေါင်းဆောင်ကြီး စိတ်ကောင်းဝင်သွားလိုက်တာ မျက်နှာကလည်း ပြုံးလို့”

ဟု ကျွန်ုပ်က မေးလိုက်ရာ ဆရာကြီး ဦးဓမ္မက-

“အဲဒါ လောကနတ်ရုပ်လို့ ခေါ်သကွယ့်၊ ဘေးကင်းရန်ကင်းစေတယ်၊ ကိုယ်စိတ်နှစ်ပါးကို ငြိမ်းချမ်းအေးမြစေတယ်ကွယ့်၊ ဆရာကြီးက စနေသားဆိုတော့ စနေရဲ့ အညွန့်နဲ့ဖြစ်တဲ့ တနင်္ဂနွေနဲ့ အင်သားနဲ့ ထုလုပ်ပြီး ဆောင်ထားတာပဲကွယ့်၊ အမှန်တော့ လောကနတ်ဆိုတာ ငြိမ်းချမ်းရေး အထိမ်းအမှတ်ပဲကွယ့် မောင်ဟိန္ဒြာရဲ့”

ဟု ရှင်းပြလေမှ ဆရာကြီး ဦးဓမ္မထံမှ ရုပ်တုလေးကို ခဏမျှ တောင်းယူကြည့်မိလေတော့၏။

ရုပ်တုလေးမှာ ကြာပလွင်ထက်တွင် ထိုင်လျက်ရှိ၏။ ဇူးနှစ်ဘက်ကို ထောင်လျက် တင်ပျဉ်ခွေဟန်ဖြစ်နေပြီး ခြေနှစ်ဘက် ခြေဖျားတွင် စည်းစုပ်တစ်ခုစီကို ညှပ်၍ တီးနေဟန်ရှိ၏။ ညာလက်က လက်ဖျားအပေါ်ထောင်၍ ကနေဟန်ရှိ၏။ ဘယ်လက်က ကွေးညွတ်ကာ ဇူးပေါ်တင်လျက် လက်ဖျားအပေါ် ထောင်နေ၏။ ဦးခေါင်းက အပေါ်သို့မော့နေဟန်ရှိ၏။ လက်မောင်းအလယ်တွင် လက်စည်းရှိ၏။ ရင်ဘတ်နှင့် လက်နှစ်ဘက်သို့ ပဝါစရည်ရှည်တစ်ခု နွယ်ပတ်၍ ချထား၏။ အင်္ကျီပုံစံမှာ ပုဂံခေတ်ရင်စည်းအင်္ကျီပုံစံဖြစ်၍ ပန်းကနတ်များပါ၏။ ခါးပုံစံမှာ ခါးဆီမပေါင်ကြားသို့ဆင်းကာ ခြေဖျားနှစ်ဘက်နောက်မှ ကြာပလွင်ပေါ်ကျနေ၏။ ဦးခေါင်းတွင်မူ စေတီပုံပါသော မကိုဋ်ကို ဆောင်းထားဟန်ရှိ၏။

“ဗီလောကနတ်ကို ဆောင်ထားရင် တကယ်ပဲ အန္တရာယ်ကင်းသလား ဆရာကြီး”

“ဘယ်နယ် ပြောပါလိမ့်ကွာ၊ ခုတင်ပဲ အသက်ဘေးက ထွက်လာတာ မင်းအမြင်မဟုတ်လား၊ ကိုယ်မှာ ဆောင်ရင် ကိုယ်တိုင် အန္တရာယ်ကင်းရုံမကဘူး၊ ကိုယ်နဲ့ ပါတဲ့လူလည်း အန္တရာယ်ကင်း၊ ဘေးကင်းတယ်၊ အိမ်မှာ ဆောင်ရင် သူခိုး၊ ဓားပြ၊ လူဆိုး၊ လူလိမ်တွေရဲ့ အန္တရာယ်က ကင်းရှင်းစေတယ်။ အဲ...အိမ်မှာ ဆောင်တဲ့အခါမှာတော့ ကိုးလက်မအရွယ်လောက်ထုပြီး အိမ်ရှေ့စားပွဲပေါ်

ကနေ အိမ်ရှေ့လမ်းမဆီ ရုပ်တုကို လှည့်ထားရမယ်။ ဒါမှမဟုတ် ညှော်ခန်းအထက် စင်မြင့်လေးစိုက်ပြီး လမ်းမဘက် လှည့်ထားလည်း ရတယ်။ အဲသလိုထားရုံနဲ့ ဘေးရန်ခပ်သိမ်း ကင်းငြိမ်းစေတယ်။ လူချစ်လူခင် ပေါများစေတယ်။ ကူညီပေးကမ်း စောင့်ရှောက်သူ ပေါများစေတယ် မောင်ဟိန္ဒြာရဲ့”

ဟု ဆရာကြီးက ရှင်းပြလေ၏။

“ဒါဆို ကျွန်တော်က သောကြာသားဆိုတော့ စနေနဲ့ အသားကို ဆောင်ရမှာပေါ့နော် ဆရာကြီး”

“အိမ်း...ဟုတ်တာပေါ့၊ ထိန်သား တောင်ဘက်ကိုင်းကို ယူရတယ်။ အဲဒါကို လောကနတ်ရုပ်ထုပြီး ဆောင်ရမယ်။ ပိုပြီးအကျိုးထူးရစေအောင် အမွှေးနံ့သာရည် ဖျန်းပေးပြီး အဲဒီအရုပ်ကို သိဒ္ဓိဝင်လာအောင် ညှပ် ဗုဒ္ဓသစ္စံ အရိယံ ထကြွ၊ ဓမ္မသစ္စံ အရိယံ ထကြွ၊ သံဃသစ္စံ အရိယံ ထကြွ၊ ဆိုပြီး (၉၉) ကြိမ် ဂါထာစုပေးရမယ်။ မကြာခဏ အမွှေးနံ့သာတိုင် ထွန်းပေးရတယ်။ ဒါဆိုရင် လောကနတ်ဟာ မကွာအမြဲ စောင့်ရှောက်ပါလိမ့်မယ်”

ဟု ရှင်းပြလေရာ ကျွန်ုပ်လည်း ထိုအချိန်မှစ၍ ဆရာကြီး ပြောပြသည့်အတိုင်း ထိန်သားဖြင့် လောကနတ်ရုပ် ထုလုပ်၍ ဧည့်ခန်းတွင် အဆောင်ကောင်းအဆောင်မြတ်အဖြစ် ယနေ့တိုင် ထားလာခဲ့ရာ ကျွန်ုပ်ကိုယ်တွေ့အရ “လောကနတ်ဆောင် အိုတောင် ဘေးမရှိ” ဟု ဆိုရမည် ဖြစ်ချေသည်။

ငြိမ်းချမ်းရေးဓာတ်၊ လောကနတ်တည်မြတ်သောစီးပွား၊ ဆယ်ဆပွား၍ ရန်ရှားဘေးရှောင်၊ ကြံတိုင်းအောင်လျက်၊ ဆောင်တိုင်းလည်းမြောက်၊ သိဒ္ဓိပေါက်၍ ရောက်လေရာတွင်၊ လူနတ်ခင်ပြုံး လိုအင်ပြည့်ဖြိုး၊ ရွှေ ငွေ တိုးသည် လာဘ်မိုးရွာလိမ့် အမြဲတည်း။ ။

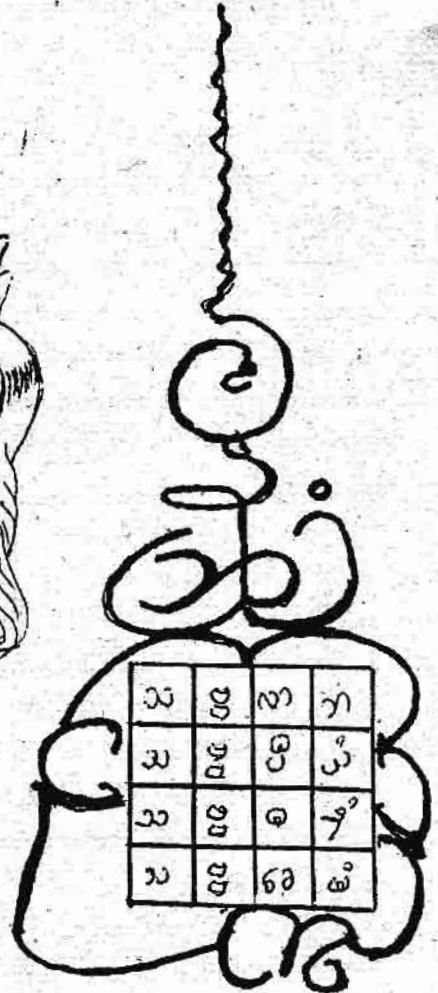
ဆရာဟိန္ဒြာ

လောကနတ်လက်ခုပတီး

လာဘ်ခေါ်နည်း

ဝတ္ထိရဆရာကြီးဖာဂရ

“ဆရာကြီးခင်ဗျား။ ကံပေါ်ဓာတ်ပေါ် လာဘ်ခေါ်သိဒ္ဓိ အစီအရင်လေးများရှိရင် ကျွန်တော်တို့ကို ချီးမြှင့်ပေးပါဦး ခင်ဗျာ”

တပည့်ကြီး ဆရာကိုဇေယျာမိုးနှင့် ဆရာကိုအောင် ကြည်ထူးတို့ ကျွန်ုပ်၏ တရားစခန်းနားချိန် အချိန်ရည်ဘူးများ လာကန်တော့ရင်း မေးမြန်းလာကြသည်။

“အေး... မင်းတို့ ကြားဖူးသားပဲ။ ‘ဓာတ်တူနံတူ ဆေးဖက်သူ၊ နံတူသတ်က အသေရတဲ့ကွယ်။ ပြီးတော့ ‘ကက်ကင်းသေ၊ ရှင်လိုမူ ထက်အောက်ယူ၊ နံတူသတ်က အသေရတဲ့။ ရှေးဆရာမြတ်တို့ရဲ့ အဆိုစကား ရှိတယ်မဟုတ် လားကွယ်”

ကျွန်ုပ်၏ တပည့်များက ကျွန်ုပ်၏မျက်နှာကို မော့ ကြည့်ကာ ဆက်လက်မိန့်မှာမည်စကားကို စိတ်ဝင်တစား ငဲ့လင့်နေပုံရပါသည်။

“ဟုတ်ကဲ့ ဆက်လက်အမိန့်ရှိပါ ဆရာကြီးခင်ဗျာ”

“ဆရာ ကိုအောင်ကြည်ထူးတို့တွေလည်း တွေဖူးကြ မှာပါ။ ညှဉ်ခန်းမတွေ၊ ဆိုင်ခန်းတွေထဲမှာ ရွှေရောင်ဝင်းလက် နေတဲ့ စောင်းကောက်တွေထား ကြတာလေ။ မြန်မာ့ရိုးရာ အလှပြတာမဟုတ်ဘူးကွယ်။ ‘စောင်းကောက်’ဆိုတာ အင်္ဂါ + တနင်္လာနံ။ ဈေးခေါ်တာပဲကွယ်။ ဈေးခေါ်ဟာလည်း အင်္ဂါ + ထနင်္လာနံပဲ။ နံတူပြုပြီး လာဘ်ခေါ်တာပေါ့။ နံတူသတ် တော့ သေတယ်လေကွယ်။ အောင်သိဒ္ဓိဖြည့်တာမျိုး ‘စောင်း ကောက်ဈေးခေါ် ကွယ်”

ကျွန်ုပ်က ရေခွေးကြမ်းတစ်ခွက်ကို ငဲ့သောက်ပြီး အာခြောက်မှုကို ဖြေလိုက်သည်။

“ဓာတ်ယတြာသဘောကို ပြောရရင် ‘ဓားပြ’မတိုက် စေချင်ရင် ‘ပြဒါး’ကိုဆောင်။ ‘သူခိုး’ခိုးမခံချင်ရင် ‘ကြက် သွန်’နဲ့ပြင်တာဟာ ‘ကက်ကင်း’ဓာတ်နဲ့ သိဒ္ဓိနံတူသွင်းပြီး အသေသတ်တာပဲ တပည့်တို့ရ”

“ဒါထက် ဆရာကိုဇေယျာမိုးနဲ့ ဆရာကိုအောင်ကြည် ထူးတို့ကို ဆရာကြီး မေးခရီးမယ်။ ‘လောကနတ်’အကြောင်း များ ဆရာတို့ သိကြသလားဗျ”

ဟု ကျွန်ုပ်က ဆက်မေးလိုက်ရာ

“အနည်းအကျဉ်းလောက်တော့ ခြုံငုံကြားဖူးမိပါ

တယ် ဆရာကြီး”

“ခြုံငုံမိတယ်ဆိုရင်လည်း သိသလောက် ပြောပြစမ်း ပါဦး ဆရာတို့ရယ်”

“ဆရာကြီးခင်ဗျား။ လောကနတ်ဆိုတဲ့ နတ်မင်းဟာ ရန်ကိုပြေငြိမ်းပြီး ဒေါသမီးကို အေးစေတယ်လို့ စာပေတွေမှာ ဖတ်ရပါတယ်ဆရာကြီး။ ငြိမ်းချမ်းရေးနဲ့ အေးမြချမ်းသာမှုကို ပေးတဲ့ နတ်၊ ပုဂံရိုးရာယဉ်ကျေးသိမ်မွေ့မှု ရုပ်လုံးလက္ခဏာ ကိုပေါ်စေတဲ့ နတ်မင်း၊ စီးပွားရေး၊ လူမှုရေး၊ ပညာရေး၊ အိမ် တွင်းရေးတွေပြေပြီး လာဘ်မိုးရွာ တိုးတက်စေတဲ့ နတ်မင်း လို့ပဲ ခြုံငုံသိမိရပါတယ် ဆရာကြီးခင်ဗျာ”

“အေး... မှန်တယ်ကွယ် တပည့်တို့ရ။ ‘လောကနတ်’ ဆိုတာက ပညတ်တစ်မျိုး။ ‘လောကနတ် ကံပေါ် လက်ခုပ် တီးလာဘ်ခေါ်နည်း’ပေါ့ကွယ်။ အားလုံးဟာ ဓာတ်တူနံတူ (၄+၂+၇)တွေ ချည်းပဲ။ ဒီတော့ ‘လက်ခုပ်တီးတဲ့အချိန်မှာ အကျိုးထူးများစွာရှိတဲ့ လောကနတ်လက်ခုပ်တီး လာဘ်ခေါ် နည်းကို ဆရာတို့ကို သင်ပေးပါ့မယ်ဗျာ”

“ဟုတ်ကဲ့ပါ။ ချီးမြှင့်ပေးပါဦး ဆရာကြီး။ တပည့်တို့ ရေးမှတ်ထားပါ့မယ်ခင်ဗျာ”

“လောကနတ်ရုပ်တုကို ဆရာကိုအောင်ကြည်ထူးတို့ မြင်ဖူးကြမှာပေါ့။ ကြာပလ္လင်ထက်မှာ ထိုင်နေပုံလေ။ ဓူးနှစ် ဖက်ကိုထောင်၊ တင်ပျဉ်ခွေဟန်ဖြစ်ပြီး ခြေနှစ်ဖက် တစ်ဖက် စီခြေဖျားမှာ ‘စည်းရုပ်’တစ်ခုစီညှပ်ပြီး တီးနေတဲ့ပုံပေါ့။ ညာ လက်ဖျားကို အပေါ်ထောင်၊ ဘယ်လက်ကကျောညွတ်၊ ဓူးပေါ် တင်လို့ လက်ဖျားအပေါ်ထောင်ကာ ဦးခေါင်းအပေါ်မော့ပြီး ကနေဟန်ရှိတယ်။ ရင်ဘတ်နဲ့ လက်နှစ်ဖက် ပဝါစရည်ရည် တစ်ခု နွယ်ပတ်ပြီး ချထားတယ်။ အင်္ကျီပုံစံကလည်း ပုဂံ ခေတ် ရင်စည်းအင်္ကျီ၊ ပန်းကနတ်များပါပြီး ခါးပုံစံ၊ ခါးခါးမှ ပေါင်ကြားကိုဆင်၊ ခြေဖျားနှစ်ဖက် ကြာပလ္လင်ပေါ်ကျပြီး ဦးခေါင်းမှာ စေတီပုံပါတဲ့ မကိုင့်ကို ဆောင်ထားဟန်ရှိတယ် ကွယ်”

“ဟုတ်ကဲ့ပါ ဆရာကြီး”

“အေး... ဒီတော့ ဓာတ်နံသဘောအရ ဖွင့်ကြည့်ရ ရင် လာဘ်ခေါ်ချင်လို့ ‘လောကနတ်’နဲ့ လက်ခုပ်တီးပြီး လာဘ် ခေါ်နည်းကို အင်္ဂုဇာသဘောအရ စီရင်ဆောင်ရွက်ကြရမယ်”

ကဲ...ဒီလင်္ကာလေးကို ရေးယူမှတ်သားထားလိုက်ကြ
“ဟုတ်ကဲ့ပါ ဆရာကြီးခင်ဗျာ”

ကံပေါ်ဓာတ်ပေါ် လောကနတ် လာဘ်ခေါ်နည်းလင်္ကာ

လူတို့ရွာတွင်၊ လာဘ်ပန်းဆင်၊ စီရင်နည်းတစ်ဖြာ။
လောကနတ်မင်း၊ ကိုးနင်း၊ ဓာတ်သွင်းယတြာ။
လက်ဖက်ကိုးပုံ၊ ယိုပန်းစုံ၊ သင်းထုံရေချမ်းသာ။
သစ်သီးမယွင်း၊ ကိုးမျိုးသွင်း၊ ရွှေဝင်းလင်ပန်းမှာ။
နံ့သာဖယောင်း၊ မွှေးကိုးချောင်း၊ ဆွမ်းပေါင်းဖြူစင်စွာ။
ဘုရားသံဃာ၊ ရတနာ၊ လှူပါ ဒါနသာ။
နံနက်ချိန်ခါ လက်ခုပ်သာ၊ တီးကာပူဇော်ရာ။
နံ့ချင်းဓာတ်တူ၊ နင်းထူ၊ ဇမ္ဗူအေးငြိမ်းမှာ။
တဲ့ကွယ့်။

(ရှေးလင်္ကာ)

မြတ်ရတနာသုံးပါးနဲ့ လောကနတ် ဆွမ်းပွဲပြင်ဆင်နည်း

- ၁။ ရွှေလင်ပန်း
- ၂။ သစ်သီး ၉ မျိုး
- ၃။ ယို ၉ မျိုး
- ၄။ ပန်း ၉ မျိုး
- ၅။ လက်ဖက် ၉ ပုံ
- ၆။ ရေချမ်း ၉ ခွက်
- ၇။ ဆွမ်း ၉ ပွဲ
- ၈။ ဆီမီး ၉ တိုင်

၉။ အမွှေးတိုင် ၉ ချောင်း ပါရပါမည်။

လောကနတ်မင်းရှင်တု (ဝါ) ရုပ်ပုံရှေ့တွင် အထက်ပါ
လှူဖွယ်ပစ္စည်းစုံ ပြင်ဆင်ထားရပါမည်။ ရွှေလင်ပန်း (ဝါ)
ရွှေရည်သုတ်လင်ပန်း(ရွှေပြားကပ်)ပေါ်တွင် လက်ဖက် ၉
ပုံ၊ ယို ၉ ပုံ၊ သစ်သီးစုံ ၉ မျိုး၊ ဆွမ်း ၉ ပွဲ၊ ပန်း ၉ မျိုး၊
ရေချမ်း ၉ ခွက်၊ ဆီမီး ၉ တိုင်၊ အမွှေးတိုင် ၉ ချောင်း

စိုက်ထူလှူဒါန်းကာ ဒါနပြုရပါမည်။ ပြီးလျှင် အောက်ပါ
မွှေးနံ့သားသမီးများ အစီရင်ပြုကြရပါမည်။

ဥပမာ တနင်္ဂနွေသားသမီးများ (ဆပွတ်)သောကြာ
နေ့ (မြောက်)အရပ်ထောင့်ကို မျက်နှာမူကာ အောင်ဖော်ပြ
ပါ ယေးအတိုင်း လက်ခုပ် ၉ ချက်တီး၍ “လာဘ်ခေါ်”
စီရင်ဆောင်ရွက်ရပါမည်။ ကျန်နေ့နံ့သားသမီးများလည်း
ယေးကို လေ့လာဆောင်ရွက်နိုင်ကြပါတယ်။

“ပြီးတော့ ရောင်းဝယ်ဖောက်ကား ကုန်ပစ္စည်းများ
ထွက်စေဖို့၊ လာဘ်လာ ဘတိုးပွားစေဖို့ ရှေးဆရာမြတ်များရဲ့
အဆိုအမိန့်စကားရှိတယ်ကွယ့်။ ဆရာကြီး ထပ်ပြီးရွတ်ဆို
ပြမယ်။

“ထွက်စွဲလိုလျှင် ရန်နှင့်ဆင်၊
ဆပင် ညွှန်ပွင့်ရိုက်”
“သူ့ကိုနိုင်လို ဆကို ခို၊
ထောင့်ဂြိုဟ်ဓာတ်ဆင်လိုက်”

လို ဆိုထားတယ်။ ကဲ...ယေးကို ဆက်ကြည့်ကြ
ရအောင်ကွယ်။

ဖော်ပြပါယေးအတိုင်း ဓာတ်ပန်း၊ ဓာတ်ညွှန်း၊ ဓာတ်
ယို အစားအစာများ ပူဇော်ဖွယ်ရာများကို သဒ္ဓါကြည်လင်ဖြူ
စင်စွာ ပြင်ဆင်ပြီး နံနက် ၉း၁၀ နာရီမှ ၁၁း၀၀ နာရီအတွင်း
ရတနာသုံးပါးနှင့် လောကနတ်မင်းအား ပူဇော်ပါ။ ယေး
အတိုင်း သက်ဆိုင်ရာ နေ့နံ့သားသမီးများ ဆိုင်ရာထောင့်ကို
မျက်နှာမူကာ “လက်ခုပ်တီး”ပြီး “လောကနတ်မင်းကြီး
ခင်ဗျာ/ရှင်။ ကျွန်တော်၊ ကျွန်မတို့၏ နေအိမ်တိုက်တာ၊ စက်
ရုံ၊ ဆိုင်၊ ဗိမာန်သို့ ကြွရောက်၍ လောကနတ်အရှင် ပျော်
ပွဲဆင်လျက် (လက်ခုပ်တီး)တီးပြီး...

- ၁။ ရွှေရတနာများ ဝင်လာမခဲ တသဲသဲ၊
- ၂။ ငွေရတနာများ ဝင်လာမခဲ တသဲသဲ၊
- ၃။ ပတ္တမြားရတနာများ ဝင်လာ မခဲ တသဲသဲ၊
- ၄။ ကျောက်စိမ်းရတနာများ ဝင် လာမခဲ တသဲသဲ။

ဦး - ညို၊ ခေ - မာ၊ သု - တ၊ ဝေ - ရီ ရန်စီစီ(ရန်ဂြိုဟ်)
၁ - ၃၊ ၂ - ၅၊ ၆ - ၇၊ ၄ - ၈

နေ့နံ သားသမီး	ရန်ငြိဟ်	ရန်ငြိဟ် လှူရန် ဓာတ်ပန်း	ဆပွတ်ငြိဟ်	ဆပွတ်ငြိဟ် လှူရန် ပစ္စည်း	လက်ခုပ်တီး ရာတွင် မျက်နှာမူရာ ထောင့်	ဆောင်ရွက်ရန်
တနင်္ဂနွေ	အင်္ဂါ	ငွန်ပန်း၊ ဇော်စိမ်းပန်း	သောကြာ	သစ်သီးယို၊ သရက်ယို	မြောက်အရပ် ထောင့်	လက်ခုပ် ၉ ချက်တီး
တနင်္လာ	ကြာသပတေး	မေမြို့၊ ပေါက်ပေါက်	စနေ	နာနတ်ယို၊ နမ်းပျစ်	အနောက် တောင်ထောင့်	လက်ခုပ် ၉ ချက်တီး
အင်္ဂါ	တနင်္ဂနွေ	အုန်းပန်း၊ အင်ညွန့်	တနင်္ဂနွေ	အုန်းယို	အရှေ့မြောက် ထောင့်	လက်ခုပ် ၉ ချက်တီး
ဗုဒ္ဓဟူး	ရာဟု	ရှောက်ညွန့်၊ ရွှေပန်း	တနင်္လာ	ကတွတ်ယို	အရှေ့အရပ် ထောင့်	လက်ခုပ် ၉ ချက်တီး
ကြာသပတေး	တနင်္လာ	ကံ့ကော်ပန်း၊ ငွေပန်း	အင်္ဂါ	ဆီးယို	အရှေ့တောင် ထောင့်	လက်ခုပ် ၉ ချက်တီး
သောကြာ	စနေ	ဒေါန၊ ဒန်းပန်း၊ ဒန်းညွန့်	ဗုဒ္ဓဟူး	ရှောက်ယို	တောင်အရပ် ထောင့်	လက်ခုပ် ၉ ချက်တီး
စနေ	သောကြာ	သီဟိုဠ်၊ သပြေ	ကြာသပတေး	မြေပဲယို	နောက်အရပ် ထောင့်	လက်ခုပ် ၉ ချက်တီး
ရာဟု	ဗုဒ္ဓဟူး	လင်းလှိုင်းရွက်၊ ဝါးရွက်	တနင်္လာ (ညနေကော်တ်)	ကျောက်ဖရုံယို ခရမ်းချဉ်ယို	နောက် မြောက်ထောင့်	လက်ခုပ် ၉ ချက်တီး

- ၅။ စိန်ရတနာများ ဝင်လာမဆဲ တသံသံ၊
 - ၆။ ပုလဲရတနာများ ဝင်လာမဆဲ တသံသံ၊
 - ၇။ နီလာရတနာများ ဝင်လာမဆဲ တသံသံ၊
 - ၈။ မြရတနာများ ဝင်လာမဆဲ တသံသံ၊
 - ၉။ မဟူရာရတနာများ ဝင်လာ မဆဲဆဲ တသံသံ၊
- လက်ခုပ်တီးပြီး "ဝင်ကြပါစေ၊ ဝင်ပါစေ" သုံးကြိမ်
ရွတ်ဆိုပြီး ဆုတောင်းပါ။
ကျွန်ုပ်၏ တပည့်များအား စိတ်ရှည်စွာ သင်ကြား

ချီးမြှင့်ပေးလိုက်ပါတော့သည်။
နည်းစိတ်ဝမ်း အေးချမ်းကြပါစေ...

ဂန္ထီရဆရာကြီးဇာဂရ

မှတ်ချက် ။ လောကနတ်လောင်းခေါ် ပုံတော်ကို
ချိတ်ဆွဲပုစွန် ဆောင်ထားခြင်းဖြင့် အင်္ဂါသီဟိုဠ်ကြာတည်
ပါသည်။

စစ်ကိုင်းတိုင်းဒေသကြီး၊ ကန့်ဘလူခရိုင်၊ ကျွန်းလှမြို့နယ်၊ ကြာတကန်ကျေးရွာအနီး ရှေးဟောင်းစေတီတော် ပြုပြင်တည်ဆောက်ရေးအတွက် ကုသိုလ်ပြု လှူဒါန်းရန် ဖိတ်ခေါ်လှူ

စစ်ကိုင်းတိုင်းဒေသကြီး၊ ကန့်ဘလူခရိုင်၊ ကျွန်းလှမြို့နယ်၊ ကြာတကန်ကျေးရွာအနီး၌ လွန်ခဲ့သော နှစ်ပေါင်း ၂၀၀၀ ခန့်ကဟု ခန့်မှန်းရသော ရှေးဟောင်းစေတီပျက်တစ်ဆူ ရှိပါသည်။

ထိုစေတီပျက်အား ရန်ကုန်မြို့၊ ရွှေပေါက်ကံမြို့သစ်၊ ၂၂-ရပ်ကွက်၊ အောင်သုခလမ်း၊ အမှတ်(၆၇)ရှိ ဓမ္မဝါစီကျောင်းတိုက်မှ သီလရှင် 'ဒေါ်နန္ဒဝတီ' သည် ပြုပြင်လိုသောဆန္ဒ ဖြစ်ပေါ်ခဲ့ရာ ကျေးရွာရှိ ဆရာတော် 'ဦးသီဟ' နှင့် ရပ်ရွာလူကြီးများကို တိုင်ပင်လျက် ၁၃၇၆-ခုနှစ်၊ နတ်တော် လဆုတ် ၁၃ ရက်နေ့တွင် မြို့နယ်သံဃာ့နာယက ဆရာတော် အပါအဝင် ပင့်သံဃာ ၉ ပါးတို့နှင့် မြေသန့်မင်္ဂလာ ပြုလုပ်ပြီး စေတီပျက် ပရိဂုဏ်ကိုပိုင်လျက် စေတီရင်ပြင်ဘောင် အုတ်ရိုးစီလုပ်ငန်းကို ၅၅ ပေ ပတ်လည် ကာရံပြုပြင်ခဲ့ပြီး ဖြစ်ပါသည်။ ထို့ပြင် လိုအပ်သည့် အစီစီတွင်း တူးဖော်ခြင်း၊ ရေလှောင်ကန် ခံောက်လုပ်ခြင်းတို့ကိုလည်း ပြုလုပ်ခဲ့ပါသည်။

ဤတွင် ခုနစ်ရက်သားသမီးအပေါင်းတို့အနေဖြင့် သာသနိကအဆောက်အအုံများ တိုးတက် ဖွံ့ဖြိုးလျက် ဗုဒ္ဓသာသနာ အခွန်ရှည်ရန် ပါဝင်လှူဒါန်းလိုကြပါက အောက်ပါပုဂ္ဂိုလ်အသီးသီးထံ လှူဒါန်းနိုင်ကြပါကြောင်း စေတနာလောင်း၍ နှိုးဆော်အပ်ပါသည်။

ဆက်သွယ်လှူဒါန်းရန် လိပ်စာများ

- (၁) ဆရာတော် ဦးသီဟ (၀၉-၄၀၃၇၃၀၂၅၀)
- (၂) ဆရာလေး ဒေါ်နန္ဒဝတီ(ဓမ္မဝါစီ သီလရှင်ကျောင်း) (၀၉-၄၂၁၆၆၆၉၈၈)
- (၃) ဒေါ်ကြင်တင်(၂၄၊ နတ်စင်လမ်း၊ ကျောက်မြောင်း၊ တာမွေ) (၀၉-၅၄၄၆၀၉၂)
- (၄) ဒေါ်တင်တင်အေး(၇/မြေညီ၊ ငွေလရောင်လမ်း၊ ဝတ္ထုလစ်) (၀၁-၄၀၀၉၂၃)
- (၅) ဒေါ်နွဲ့နွဲ့ဝင်း(၁၇၊ ကျောက်တောလမ်း၊ ကျောက်မြောင်း) (၀၉-၃၁၄၈၇၀၉)
- (၆) ဦးအောင်ရွှေ(၅၄၊ လမ်း ၁၂၀၊ မင်္ဂလာတောင်ညွန့်)

မင်းမင်းခင်မင်း
ပထမမြောက်

HD
Aung

2 0 1 6

ပလုပ်တောင်ရွာသူ

မောင်မောင်မိုးဒောင်

ပလုပ်တောင်ရေ... နင်ကြိုက်တဲ့ အမဲသားဟင်း ချက်ထားတယ်။ အဝသာစားပေတော့။ ခု နင့်ကို ထမင်းကျွေးတာ နောက်ဆုံးပါပဲ။ ငါ ဒီအိမ်က ပြောင်းရတော့မယ်။ နင့်ကို ငါနဲ့အတူ ခေါ်သွားချင်ပေမယ့် တောက ငါ့ဆွေမျိုးတွေ လက်ခံမှာမဟုတ်ဘူး။ နင်လည်း မလိုက်နိုင်ပါဘူး။ နင် ဒီလိုနေရာမှာပဲ နေရစ်ခဲ့ပေတော့။ မတတ်သာလွန်းလို့ နင်နဲ့ ခွဲသွားရတာပါ။ နင့်ကို ငါကျွေးမွေးနေတာ အိမ်နီးနားချင်းတွေ သိနေကြတယ်။ နင် သတိထားပြီးသာ နေခဲ့ပေတော့။ သိပ်ပြီး အတင့်မရဲနဲ့နော်။ ဒီကုက္ကိုပင်ကြီးမှာပဲ နေခဲ့ပေတော့။

ဒေါ်ကြည်က သူနှင့်ဘဝခြားခဲ့ပြီဖြစ်သော ပလုပ်တောင်ကို ပြောနေခြင်းဖြစ်သည်။ အချိန်မှာ ညနေ နေဝင်စ အချိန်ဖြစ်သည်။ ညနေချိန်ရောက်တိုင်း ဒေါ်ကြည်က ပလုပ်တောင်ကို ကျွေးမွေးနေကျဖြစ်သည်။ ယခု ဒေါ်ကြည် ဤအိမ်ကြီးမှ ပြောင်းရွှေ့ရတော့မည် ဖြစ်သည်။ အိမ်ကြီးမှာ ရှေးဟောင်းပျဉ်ထောင် နှစ်ထပ်အိမ်ကြီးဖြစ်သည်။ ကျွန်းပျဉ်းကတိုးများဖြင့် ဆောက်လုပ်ထားသည်။ အုတ်ကြွပ်မိုးဖြစ်သည်။ ဖော်လမြိုင်မြို့ စစ်တဲကုန်းရပ် ကုန်းထိပ်တွင်ရှိသည့် အိမ်ကြီးဖြစ်သည်။

အချိန်ကာလမှာ မြန်မာပြည်

လွတ်လပ်ရေးရပြီးစ အချိန်ဖြစ်သည်။ စင်စစ် ဒေါ်ကြည်သည်လည်း အိမ်ပိုင်ရှင် မဟုတ်ပေ။ အိမ်အစောင့်သာဖြစ်သည်။ ဤအိမ်ပိုင်ရှင်များမှာ ရန်ကုန်မြို့တွင် နေထိုင်လျက်ရှိသည်။ ယခုအိမ်ကြီးကို ဝယ်ယူမည့်သူ ပေါ်လာသဖြင့် ရောင်းချလိုက်ပြီဖြစ်သည်။ ဒေါ်ကြည်တို့မိသားစု ဖယ်ရှားပြောင်းရွှေ့ပေးရတော့မည် ဖြစ်သည်။ ဒေါ်ကြည်တို့မိသားစုမှာ လွတ်လပ်ရေးမရမီ ကာလများမှ လွတ်လပ်ရေးရပြီးသည်အထိ နှစ်များစွာ ဤအိမ်ကြီးကို ထိန်းသိမ်းစောင့်ရှောက်လာသူများ ဖြစ်သည်။ မိမိတို့အိမ်ပိုင်ကဲ့သို့ သံယောဇဉ်ဖြစ်နေသည်။ အိမ်ရောင်းချပြီး အိမ်ပိုင်ရှင်များက ထိန်းသိမ်းစောင့်ရှောက်ပေးခဲ့သည့် ဒေါ်ကြည်တို့မိသားစုကို ထိုက်သင့်သရွေ့ ငွေကြေးပေးကမ်းခဲ့ပြီးလည်း ဖြစ်သည်။

ဒေါ်ကြည်က ပလုပ်တောင်ကို အမဲသားဟင်းနှင့် ထမင်းကျွေးရင်း သူနှင့် ပလုပ်တောင်တို့မိသားစု ဆုံဆည်းခဲ့ရသည့် အဖြစ်အပျက်များက သူအတွေးထဲ တရားရေးပေါ်လာသည်။

x x x

မြန်မာပြည် သူ့ကျွန်ဘဝရောက်နေသော ကာလဖြစ်သည်။ စစ်ကဲကုန်းရှိ ကုန်းထိပ်မှ အိမ်ကြီးကို ဒေါ်ကြည်

တို့ စောင့်ရှောက်နေထိုင်သော ကာလလည်းဖြစ်သည်။ ဈေးဝယ်ရန် စစ်ကဲကုန်းမှ ဈေးကြီးဘက်သို့ ထွက်လာသည်။ ဒေါ်ကြည် နေ့တိုင်း ဈေးဝယ်လေ့မရှိပါ။ သုံးလေးရက်မှတစ်ကြိမ်သာ ဈေးဝယ်သည်။ သုံးလေးရက်စာအတွက် ဈေးခြင်းတောင်းအပြည့် ဝယ်ထားသည်။ ဆန်လည်းဝယ်ခဲ့သည်။ ဆန်အိတ်ပါသဖြင့် ဘုံပြတ်(မြင်းလှည်း) ဝှားရတော့မည်ဖြစ်သည်။ ဘုံပြတ်အလာကို စောင့်ဆိုင်းနေစဉ် ဒေါ်ကြည်အနီးသို့ အထမ်းသမားတစ်ဦး ရောက်လာသည်။ “ဒီဈေးခြင်းတောင်းနဲ့ဆန်အိတ် ကျွန်တော်ထမ်းပို့ပေးပါရစေ။ ပေးချင်သလောက်သာပေးပါ။ စားရမဲ့ သောက်ရမဲ့နဲ့ ဒုက္ခရောက်နေလို့ပါ။”

ရခိုင်သံဝဲဝဲဖြင့် ပြောလာသူကို ဒေါ်ကြည် စောင်းငဲ့ကြည့်လိုက်သည်။ အထမ်းသမားနှင့် မလှမ်းမကမ်းတွင် ကိုယ်ဝန်ဆောင်အမျိုးသမီး ရပ်နေသည်ကိုလည်း တွေ့ရသည်။

“သူက ဘယ်သူလဲ”

“သူက ကျွန်တော့်မိန်းမပါ။ စစ်ပြေးဒုက္ခသည်တွေပါ။ ခိုင်းဝန်ကွင်းဘက်မှာ သူ့အမျိုးတွေရှိတယ်ဆိုလို့ လာခဲ့တာ။ တောကိုပြောင်းသွားပြီလို့သာ သိရတယ်။ ဘယ်လိုမှ ရှာမတွေ့တော့လို့ ဒုက္ခရောက်နေရတာ”

“နေပါဦး။ မင်းမှာ မိဘတွေမရှိဘူးလား။ မင်းမိန်းမကို မိဘတွေမကြည့်ဘူးလား။”

“ကျွန်တော် အမှန်အတိုင်းပြောပါမယ်။ သူက ဆင်းရဲပြီး ကျွန်တော်တို့က ငွေကြေးပြည့်စုံတယ်။ သူနဲ့ယူတာကို ကျွန်တော်မိဘတွေက သဘောမတူဘူး။ ဒါကြောင့် ဖော်လမြိုင်က သူ့အမျိုးတွေ ဆီ ထွက်ပြေးလာရင်း ဒုက္ခရောက်နေရတာပါ။”

“ဒါနဲ့ မင်းက ရခိုင်ဘက်ကထင်တယ်။”

“ဟုတ်ပါတယ်။ ကျွန်တော်တို့ ရခိုင်ဘက်က ထွက်ပြေးလာကြတာ။”

“အမျိုးတွေရှာမတွေ့တော့ ဘယ်မှာနေကြလဲ။”

“နေစရာတောင် အတည်တကျ မရှိပါဘူး။ ဟိုဆိပ်ခံတံတားပေါ်မှာ တောင်းပန်ပြီးနေကြတာပါ။”

ဒေါ်ကြည်က ကိုယ်ဝန်ဆောင် အမျိုးသမီးကို သနားသွားမိသည်။ ကူညီချင်စိတ်ဖြစ်လာသည်။

“ဒါဆို မင်းက အိမ်အထိလိုက်ပို့ပေး ဆန်အိတ်ပါလို့ပါ။ အိမ်က ကုန်းပေါ်မှာ။”

“ဟုတ်ကဲ့ပါ။ ပို့ပေးပါမယ်။ ပေးချင်သလောက်သာ ပေးပါ။”

“မင်းနာမည် ဘယ်သူလို့ခေါ်လဲ။”

“ကျွန်တော်နာမည် ကျော်ဝံ့လို့ ခေါ်ပါတယ်။ ကျွန်တော်မိန်းမနာမည်က ပလုပ်တောင်လို့ ခေါ်ပါတယ်။”

“ဘာ... ပလုပ်တောင်တဲ့လား။ နာမည်က အဆန်းပါလား။”

“သူက ပလုပ်တောင်ရွာသူပါ။ ပလုပ်တောင်လို့ နောက်ပြောင်ခေါ်ရင်းနဲ့

ဒီနာမည်တွင်နေတာပါ။”

“ဟိုမှာ ဘုံပြတ်လာနေပြီ။ ပစ္စည်းတွေ ဘုံပြတ်ပေါ် တင်ပေးဦး။”

ကျော်ဝံ့က ဘုံပြတ်ပေါ် ပစ္စည်းများတင်ပေးပြီး လူပါ တစ်ပါတည်းလိုက်သွားခဲ့သည်။ စစ်ကဲကုန်းရှိ ဒေါ်ကြည် အိမ်သို့ ရောက်ခဲ့ကြသည်။ ကျော်ဝံ့က ပစ္စည်းများကို အိမ်ပေါ်အထိ ထမ်းပို့ပေးသည်။ ကြီးမားသော ရှေးဟောင်းနှစ်ထပ်အိမ်ကြီးကို ကျော်ဝံ့တွေ့ခဲ့ရသည်။ ပစ္စည်းများ ချပေးပြီးသည်နှင့် ဒေါ်ကြည်က -

“မင်း မိန်းမလည်း မပေါ့မပါးနဲ့။ ပြီးတော့ နေစရာလည်းမရှိနဲ့။ ခု ဘယ်လိုစားသောက်နေထိုင်ကြလဲ။”

“ခုလိုပဲ ဈေးဝယ်လာသူတွေကို လိုက်ပြီး ထမ်းပို့ပေးရတာပေါ့။ ငတ်တစ်လှည့်ပြတ်တစ်လှည့်ပါ။ ထမင်းငတ်တဲ့ နေတွေတောင် ကြုံခဲ့ရပါတယ်။”

“မင်းမိန်းမ ကိုယ်ဝန်နဲ့မို့ သနားမိတယ်။ မင်းတို့လင်မယား ဒီအိမ်မှာ နေခွင့်ပေးမယ်။ အခန်းလွတ်တွေရှိတယ်။ တို့လည်း အဖော်ရတာပေါ့။ နေစရာတော့ပေးမယ်။ စားဖို့ကတော့ ကိုယ့်ဘာသာရှာပေါ့။ ဈေးကြီးကဆိုင်တွေမှာ တို့ အသိရှိတယ်။ ပုံမှန်အလုပ်ရအောင် ပြောပေးမယ်။ တို့သားစုလည်း ရန်ကုန်က အိမ်ရှင်တွေ ပေးကမ်းထောက်ပံ့နေလို့ ခုလိုနေနိုင်တာ။ တို့ယောက်ျားက တောမှာ လယ်လုပ်နေတယ်။ တစ်ခါ တစ်ခါမှ ဒီကိုလာတာ။ အိမ်မှာ တို့သား အမိသုံးယောက်ပဲရှိတယ်။ ဘယ်လိုလဲ လာနေနိုင်မလား။”

“ဟုတ်ကဲ့ လာနေပါမယ်။ ခုလို ကူညီတာ ဘယ်လို ကျေးဇူးတင်ရမှန်း

တောင် မသိတော့ဘူး။”

“အေး... ဒါဆိုလည်း မနက်ဖြန် ပြောင်းလာတော့။”

“ဟုတ်ကဲ့ ဟုတ်ကဲ့ပါ။”

ဤသို့ဖြင့် ရခိုင်မှ ဒုက္ခသည်လင်မယား ကယ်တင်ရင်ဒေါ်ကြည်နေအိမ်သို့ ရောက်လာသည်။ ဒေါ်ကြည်ဆက်သွယ်ပေးမှုကြောင့် ကျော်ဝံ့မှာလည်း ဈေးကြီးတွင် အလုပ်ရခဲ့သည်။ မချောင်လည်သော်လည်း ထမင်းမငတ်တော့ပါ။ ပုံမှန်ဝင်ငွေရနေပြီ။ ကျော်ဝံ့နှင့် ပလုပ်တောင်တို့ လင်မယားလည်း နေသားတကျဖြစ်ခဲ့ပြီ။ နောက် လေးလခန့် အကြာတွင် ပလုပ်တောင် သမီးမိန်းကလေး မွေးဖွားခဲ့သည်။ ဒေါ်ကြည်က ပင် ဦးဆောင်ပြုစု မွေးဖွားပေးခဲ့သည်။ ဒေါ်ကြည်တို့အိမ်တွင် ကလေးငယ်မရှိပေ။ အရွယ်ရောက်ပြီး သမီးနှင့်သား သာရှိသည်။ ဒေါ်ကြည်ခင်ပွန်းမှာလည်း မုဒုံဘက်တွင် လယ်လုပ်နေသူ ဖြစ်သည်။ နှစ်လ၊ သုံးလမှ တစ်ကြိမ်လာနိုင်သည်။ ခေတ်ကာလ အခြေအနေအရ သားပျို၊ သမီးပျိုများ တောအရပ်တွင်နေရန် မသင့်တော်၍ ပြုပေါ်နေစေခြင်းဖြစ်သည်။

ကျော်ဝံ့မှာလည်း ဈေးကြီးတွင် အလုပ်အကိုင် အခြေတကျဖြစ်လာပြီး စားရေးအတွက် ဖူလုံခဲ့သည်။ ဘမက ငွေကြေးပင် အတန်အသင့်စုဆောင်းမိခဲ့သည်။ ကျော်ဝံ့တို့သမီးလေးမှာလည်း တဖြည်းဖြည်းကြီးပြင်းလာခဲ့သည်။ အားလုံးက ဝိုင်းချစ်၍နေသောကလေးဖြစ်သည်။ ဒေါ်ကြည်တို့လက်ပေါ်တွင်ပင် ကြီးပြင်းခဲ့သည်။ အနေကြာလာသည်နှင့်အမျှ ဒေါ်ကြည်နှင့် ပလုပ်တောင်

တို့မှာလည်း ပို၍ရင်းနှီးလာကာ သံယောဇဉ်တွယ်ခဲ့ကြသည်။ ပလုပ်တောင်သမီးလေးပင် အသက်ငါးနှစ်အတွင်းသို့ ရောက်လာသည်။ ပလုပ်တောင်သမီးလေး အသက်ငါးနှစ်ကျော်အရွယ်တွင် မြန်မာပြည် လွတ်လပ်ရေးရရှိခဲ့သည်။ ပလုပ်တောင်သမီးလေးမှာလည်း သွက်သွက်လက်လက် စကားပြောတတ်၍ ချစ်စရာကလေးလေး ဖြစ်လာခဲ့သည်။

ထိုစဉ်မှာပင် ကျော်ဝံက သမီးလေးနောင်ရေးအတွက် စဉ်းစားလာသည်။ ကျော်ဝံက သူ့ဆန္ဒကို ခေါ်ကြည့်ထံ တင်ပြပြောဆိုသည်။

“ပလုပ်တောင်ကို ကျွန်တော်ခိုးမြေးခဲ့တာ မိဘတွေ သဘောမတူခဲ့ပေမယ့် ခုလောက်ဆို ဒေါသတွေပြေလောက်ပါပြီ။ သူတို့မြေးမလေးကိုတွေ့ရင် ကျွန်တော်တို့ကို လက်ခံမှာပါ။ သမီးလေးနောင်ရေးအတွက် အမွေရအောင်တောင်းမယ်။ သမီးလေးခေါ်သွားပြီး ကျွန်တော် ရခိုင်ပြန်ချင်တယ်”

“ပလုပ်တောင်တို့က ဆင်းရဲတော့မင်းမိဘတွေ လက်ခံပါ့မလား။ ပြီးတော့ ပလုပ်တောင်မှာ ခု ကိုယ်ဝန်ရှိနေတယ်လေး။ သွားရမယ့်ခရီးကလည်း လွယ်တာမဟုတ်တာ”

“လောလောဆယ် ပလုပ်တောင်ကို ဒီမှာပဲထားခဲ့မယ်။ သူမွေးဖွားချိန်အထိ ကျွန်တော် ပြန်လာမယ်”

“ငါတော့ တယ်ပြီး သဘောမကျချင်ဘူးကွယ်။ ဒီမှာလည်း လုပ်စားလို့ ထမင်းမငတ်တော့ပါဘူးကွယ်။ ခရီးသွားဖို့ မင်းစဉ်းစားပါဦး”

အားလုံးက ဝိုင်းဝန်းတားဆီးနေသည့်ကြားမှပင် ကိုယ်ဝန်နှင့်ပလုပ်

တောင်ကို ထားရစ်ခဲ့ကာ သမီးလေးနှင့်အတူ ကျော်ဝံ ရခိုင်ပြန်သွားပါတော့သည်။ ခေတ်ကာလအခြေအနေအရ မော်လမြိုင်နှင့်ရခိုင်မှာ အဆက်အသွယ်ခက်ခဲလှသည်။ လင်ယောက်ျားနှင့်သမီးလေး မျှော်ရင်းနှင့်ပင် ပလုပ်တောင်ကိုယ်ဝန်ရင့်လာခဲ့သည်။ ကျော်ဝံထံမှ မည်သည့်အဆက်အသွယ်မှ မရသည့်အပြင် မည်သည့်သတင်းမှလည်း မကြားရတော့ပါ။ ပလုပ်တောင်မှာ သမီးကိုလွှမ်းမိုး လင်ကိုမှန်းရင်းကပင် ထိုစိတ်ဖြင့် အိမ်ရာထဲလဲပါတော့သည်။ မော်လမြိုင်ရှိ ဆွေမျိုးများသတင်းလည်း စုံစမ်း၍မရခဲ့ပါ။ ပလုပ်တောင်မှ ခေါ်ကြည့်မှ တစ်ပါး ရင်းနှီးခင်ပင်မည့်သူ မရှိတော့ပါ။

“နှင့်ကိုကြည့်ရတာ အားမရဘူး ပလုပ်တောင်ရယ်။ ပိန်သွားလိုက်တာ။ ငါရှိတယ်။ ဘာမှအားမငယ်နဲ့။ ကျော်ဝံနဲ့သမီးလေးတို့လည်း ရောက်လာမှာပါ”

ခေါ်ကြည့်ကလည်း ပလုပ်တောင်ကို သမီးအရင်းကဲ့သို့ပင် သနားပိုကာ သံယောဇဉ်ဖြစ်နေခဲ့သည်။ ခေါ်ကြည့်က အတတ်နိုင်ဆုံး ပလုပ်တောင်ကို ကုသပြုစုစောင့်ရှောက်ခဲ့သည်။ သို့သော်လည်း ပလုပ်တောင်မှာ အလွန်အားနည်းလျက်ရှိပြီး အရိုးပေါ်အရေတင် ဖြစ်ခဲ့ပြီ။ နောက်ဆုံး မီးတွင်းမှာပင် ကလေးမမွေးဖွားနိုင်ဖြစ်ကာ ကွယ်လွန်သွားပါတော့သည်။ ခေါ်ကြည့်လက်ပေါ်တွင်ပင် ပလုပ်တောင် အသက်ပျောက်ခဲ့သည်။ ကျော်ဝံထံ ဆက်သွယ်အကြောင်းကြားရန် လိပ်စာအတိအကျမသိခဲ့ပါ။ ပလုပ်တောင်လိပ်စာလည်း ခေါ်ကြည့်ထံတွင်မရှိပါ။ မိမိဇနီး သေဆုံးသွားသည်ကိုပင် ကျော်ဝံသိမည်

မဟုတ်ပေ။ ပလုပ်တောင်၏ အသုဘကိုစွဲအဝဝကို ခေါ်ကြည့်တို့မိသားစုကပင် တာဝန်ယူဆောင်ရွက်ပေးခဲ့ရသည်။ ပလုပ်တောင်ရက်လည်ပြီး နောက်တစ်နေ့ဖြစ်သည်။ ခေါ်ကြည့်မှာ ပလုပ်တောင်နှင့်သူ ဆုံဆည်းခဲ့ရုံများကို တွေးရင်း အိမ်ရာဝင်ခဲ့သည်။ ပလုပ်တောင်သမီးလေး မရှိတော့၍ အိမ်ကြီးမှာ ခြောက်ကပ်တိတ်ဆိတ်နေသည်။

“ဒေါ်ဒေါ်...ခေါ်ကြည့် ထပါဦး”
“ဟဲ့...ပလုပ်တောင် ဘာလာလုပ်တာလဲ။ လွတ်ရာကျွတ်ရာ သွားခဲ့ပြီမဟုတ်လား”

“ဒီအိမ်ကိုရော ဒေါ်ဒေါ်ကိုရော ကျွန်မ မခွဲနိုင်ဘူးဖြစ်နေတယ်။ ပြီးတော့ ကိုကျော်ဝံနဲ့ သမီးလေးတို့ ပြန်အလာကို ဒီမှာပဲ စောင့်နေချင်တယ်။ ကျွန်မကို ဒီအိမ်မှာပဲ နေခွင့်ပေးပါလား”

“ဟာ...ဒါတော့ မဖြစ်နိုင်ဘူး ထင်တယ်။ အိမ်ပေါ်မှာနေလို့ မရဘူးကွယ်”

“ဒါဆို အိမ်လေးက ကုက္ကိုပင်ကြီးမှာ နေပါရစေနော်”

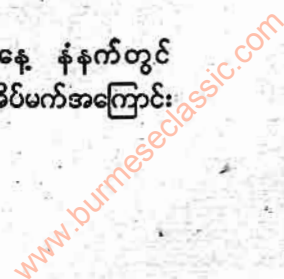
“တယ်ခက်ပါလား။ ပလုပ်တောင်ရယ်။ ပြောမယ့်သာပြောရတယ်။ ငါလည်း နင့်ကိုမမေ့ပါဘူး။ နင့်အပေါ်ထားတဲ့ ငါ့သံယောဇဉ်ကို နင်သိပါတယ်”

“ကျွန်မလည်း ဒေါ်ဒေါ်ကိုခွဲမသွားချင်လို့ပါ”

“အေးလေ ဒါဆိုလည်း ကုက္ကိုပင်ကြီးမှာ နေချင်နေပေါ့”

“ကျေးဇူးတင်လိုက်တာ ဒေါ်ဒေါ်ရယ်”

နောက်တစ်နေ့ နံနက်တွင် ခေါ်ကြည့်က သူ့အိမ်မက်အကြောင်း

သားနှင့်သမီးကို ပြောပြလိုက်သည်။ သားကြီးက မယုံသော်လည်း သမီးက ယုံသည်ဟုဆိုသည်။ ဒေါ်ကြည်သား ကြီးက -

“မေမေနဲ့ပလုပ်တောင်တို့ရဲ့ သံ ယောဇဉ်ကို သား ခန့်မှန်းလို့ရပါတယ်။ ဒါပေမယ့် မေမေအိပ်မက်က ပလုပ် တောင်ကို သတိရစွဲလမ်းပြီးမက်တာ ဖြစ်မှာပါ”

“အေး . . . သားပြောတာလည်း ဟုတ်ပါတယ်။ မေမေလည်း မယုံတစ် ဝက် ယုံတစ်ဝက်ပါပဲ”

ဒေါ်ကြည်မှာ သူ့အိပ်မက်ကို မယုံတစ်ဝက် ယုံတစ်ဝက်ဖြစ်နေသည်။ သူ့နည်းတူ သားကြီးကလည်း မယုံခဲ့ပေ။ နောက်သုံးလေးရက်အကြာတွင် ပလုပ် တောင်က ဒေါ်ကြည်ကို အိပ်မက်ထပ် ပေးပြန်သည်။ အိမ်ကြီးပေါ်တွင် နေခွင့် မပြုသော်လည်း ကုက္ကိုပင်တွင် နေခွင့် ပြု၍ ဝမ်းသာကြောင်း၊ လင်နှင့်သမီးကို ထိုကုက္ကိုပင်မှပင် စောင့်နေမည်ဖြစ် ကြောင်းနှင့် သူရှိနေသည်ကို သက်သေ ပြမည်ဖြစ်ကြောင်းများ ဒေါ်ကြည် အိပ် မက်မက်ခဲ့သည်။ သို့သော် ဒေါ်ကြည်က ထိုအိပ်မက်ကို မည်သူ့ကိုမျှ ပြောမပြ တော့ပါ။

ထိုလိုအိပ်မက်ပေးပြီး မကြာမီ အိမ် ဘေးရှိကုက္ကိုပင်အောက်မှ ဒေါ်ကြည် ဖြတ်သွားတိုင်း လေမတိုက်ပါဘဲလျက် သစ်ကိုင်းများ လှုပ်ခါနေတတ်သည်။ တစ်ခါတစ်ရံ ဒေါ်ကြည်ကိုယ်ပေါ်သို့ သစ်ရွက်များ ကြွေကျလာတတ်သည်။ ဤနည်းများဖြင့် သူရှိနေကြောင်း ပလုပ် တောင်က ပြခဲ့သည်။ ဒေါ်ကြည် လုံးဝ

မကြောက်ပါ။ အိမ်ဘေးမှ ကုက္ကိုပင် ပေါ်တွင် ပလုပ်တောင်ရှိနေကြောင်း ယုံ ကြည်ခဲ့သည်။ ပလုပ်တောင်ကလည်း ဒေါ်ကြည်မှလွဲ၍ မည်သူ့ကိုမှ ထိုသို့ မလုပ်ပါ။ ခြောက်လည်းမခြောက်ခဲ့ပါ။ ပလုပ်တောင်ရှိနေသည်ကို ဒေါ်ကြည် တစ်ဦးတည်းသာ သိနေခဲ့သည်။

ပလုပ်တောင် သေပြီးနောက်ပိုင်း ဒေါ်ကြည် အလုပ်တစ်ခု ပိုခဲ့သည်။ ပလုပ်တောင်က အမဲသားကြိုက်သူဖြစ် သည်။ ဒေါ်ကြည်ကလည်း မကြာခဏ အမဲသားဟင်းချက်ပြီး ပလုပ်တောင်ကို ကျွေးခဲ့သည်။ အမဲသားဟင်းချက်သည် ညနေတိုင်း ကုက္ကိုပင်ရင်းတွင် ပလုပ် တောင်ကို ထမင်းကျွေးနေကျဖြစ်သည်။ တစ်ခါတစ်ရံ ဒေါ်ကြည်ဈေးမှပြန်လာ လျှင် ပါးစပ်မှ ညည်းတွား၍ပြောတတ် သည်။

“ပလုပ်တောင်ရေ နှင့်ယောက်ျား မရှိတော့ ငါ့ကို ကူသယ်ပေးမယ့်သူ မရှိ တော့ဘူး”

ဟု ပြောဆိုလေ့ရှိသည်။ ပလုပ် တောင်ကလည်း၊ ဈေးခြင်းတောင်းကို နောက်မှလိုက်ဆွဲကာ ကျီစယ်တတ် သည်။ ဒေါ်ကြည်ကလည်း သိသည်။ ငါ့ကို နောက်မနေနဲ့။ နေပါဦးပလုပ် တောင်ရယ်။ နင်ကြိုက်တဲ့အမဲသားဝယ် လာတယ်။ ချက်ပြီးတော့မှ ငါလာကျွေး မယ်ဟု ပြန်ပြောလိုက်မှ ငြိမ်သွားတော့ သည်။ ဒေါ်ကြည်ဈေးခြင်းတောင် အဆွဲ ခံရသည်မှာ မကြာခဏပင်ဖြစ်နေသည်။ ဒေါ်ကြည် ကြောက်ရွံ့ခြင်း မဖြစ်ခဲ့ပေ။ ပလုပ်တောင်ကို ပို၍ပင် သံယောဇဉ် တွယ်လာခဲ့သည်။ ပလုပ်တောင်က

လည်း ဒေါ်ကြည်တစ်ဦးတည်းကို ကျီ စယ်သည်မှလွဲ၍ မည်သူ့ကိုမှ အနှောင့် အယှက်မပေးခဲ့ပေ။ ပလုပ်တောင် အမဲ သားကြိုက်တတ်မှန်းသိ၍ မကြာခဏ အမဲသားဟင်းချက်ကာ ပလုပ်တောင်ကို ကျွေးခဲ့သည်။ ယခင်ကလို ထမင်းကျန် ဟင်းကျန်များ ပလုပ်တောင်ကိုမကျွေး တော့ပါ။ ဟင်းကောင်း၊ ထမင်းကောင်း များသာ ကျွေးခဲ့သည်။ ယခု ဒေါ်ကြည် တို့မိသားစု ဤအိမ်ကြီးမှ ပြောင်းရွှေ့ ပေးရတော့မည်ဖြစ်၍ ပလုပ်တောင်ကို နေက်ဆုံးအနေဖြင့် ကျွေးမွေးနှုတ်ဆက် ခြင်းဖြစ်သည်။

x x x

ပလုပ်တောင်ကို ဒေါ်ကြည် နောက်ဆုံးနှုတ်ဆက် ထမင်းကျွေးပြီး နောက်နှစ်ရက်တွင် အိမ်ရှင်အသစ် မိသားစုများ ပြောင်းရွှေ့ရောက်ရှိလာ သည်။ ထိုနေ့ နေ့လယ်ပိုင်းတွင် အထုပ် အပိုးများဖြင့် ဒေါ်ကြည်တို့မိသားစု မှုခုံ မြို့အနီးရှိရွာသို့ ပြန်ခဲ့ကြသည်။ အိမ်မှ အထွက်တွင် ဒေါ်ကြည်က ကုက္ကိုပင် အောက် ခေတ္တရပ်ကာ ပလုပ်တောင်ကို နှုတ်ဆက်ခဲ့သေးသည်။ ဒေါ်ကြည်သား နှင့် သမီးက နားမလည်နိုင်သလို ကြည့် နေခဲ့ကြသည်။ ဒေါ်ကြည်တို့ ကုက္ကိုပင် အောက်မှအထွက်တွင် သစ်ရွက်များ လှုပ်ခါကျန်ရစ်ခဲ့သည်ကို ဒေါ်ကြည် တစ် ဦးသာ သတိထားကြည့်လိုက်သည်။

“နေရစ်ခဲ့တော့ ပလုပ်တောင်ရေ။ ငါသွားတော့မယ်။ နင် စားရမဲ့သောက် ရမဲ့ဖြစ်နေမှာကို ငါ တွေးပူမိသေးတယ်။ သွားပြီ ပလုပ်တောင်ရေ”

www.burmeseclassic.com

ထိုသို့ နှုတ်ဆက်ပြီး ဒေါ်ကြည် တောသို့ အပြီးတိုင် ပြန်သွားပါတော့ သည်။

အသစ်ပြောင်းရွှေ့လာသည် အိမ် ရှင်တွင် မိသားစုခြောက်ဦးရှိသည်။ အိမ် ကို သန့်ရှင်းရေးပြုလုပ် ဆေးကြောခြင်း၊ မီးဖိုချောင်ပြင်ဆင်ခြင်းနှင့် စိတ်တိုင်းကျ ပြင်ဆင်နေခြင်းတို့ကြောင့် အိမ်ပေါ်တွင် ချက်ပြုတ်မစားနိုင်ကြသေးဘဲ အိမ်ဘေး ရှိကုက္ကိုပင်အောက်တွင်သာ ယာယီ ချက်ပြုတ်နေခဲ့သည်။ တစ်နေ့ အိမ်ကို ပြင်ဆင်နေသော လက်သမားအုပ်စု ချက်ပြုတ်စားသောက်နေချိန်ဖြစ်သည်။ လက်သမားများ ထမင်းချိုင့်ပါလာသူ လည်းပါသည်။ အိမ်ရှင်များကလည်း ချက်ပြုတ်ကျွေးမွေးသည်။ သူ့ဟင်း၊ ငါ့ဟင်း စုပေါင်း၍ ညနေစာ ဝိုင်းဝန်း စားသောက်နေချိန်ဖြစ်သည်။ ထမင်း စားနေသော လက်သမားတစ်ဦး လက် ထဲမှ ထမင်းပန်းကန်ကို တစ်စုံတစ် ယောက်က ပုတ်ချလိုက်သကဲ့သို့ ရုတ် တရက် အောက်သို့ပြုတ်ကျသွားသည်။

“ဘယ်လိုဖြစ်သွားလဲ မသိဘူး။ တစ်ယောက်ယောက်က ထမင်းပန်းကန် ကို ပုတ်ချလိုက်သလိုပဲ”

“မင်းကိုတော လက်မမြဲလို့နေ မှာပေါ့ကွာ”

“ငါ အသေအချာကိုင်ထားတာပဲ။ လက်ထဲကပန်းကန် ပြုတ်မကျနိုင်ပါ ဘူး။ ထူးနေသလိုပဲ”

“ဒါနဲ့ မင်းက ဘာဟင်းချက်လာ သလဲ”

“အမဲသားဟင်း ချက်လာတာ အသားတုံးတွေ အောက်ကိုဖိတ်ကျကုန် ပြီး နုပြောစရာကြီး”

ထိုသို့ဖြစ်ခဲ့သော်လည်း ထိုနေ့ ထမင်းစိုင်းကို အမှတ်မထားခဲ့ကြပေ။ အိမ်ပေါ်တွင် ပြင်ဆင်မှုပပြီးသေး၍ အိမ် ရှင်များပါ ကုက္ကိုပင်အောက်တွင် ချက် ပြုတ်နေရသည်။ တစ်နေ့ညနေ မိသားစု ထမင်းစိုင်းဖွဲ့ စားသောက်နေစဉ် သမီး လတ်ဖြစ်သူ နွဲ့နွဲ့မှာ ရုတ်တရက် မည် သို့ဖြစ်သွားသည် မသိတော့ပါ။ ဟင်း ပန်းကန်တွင်းမှဟင်းများ သူ့ပန်းကန် အတွင်းသို့ အားလုံးလောင်းထည့်ကာ အငမ်းမရ ပလုပ်ပလောင်းနှင့် စားနေ သည်။ ထူးခြားသော အပြုအမူကြောင့် အားလုံး ဝိုင်းကြည့်နေကြသည်။

“နွဲ့နွဲ့ ဘယ်လိုဖြစ်နေတာလဲ။ ဣန္ဒြေမဲ့လှချည်လား။ ငါလုပ်လိုက်ရ။ မိန်းမပျိုလေးက ဒီလိုပဲစားရသလား”

အစ်ကိုဖြစ်သူက သူ့ညီမ အစား အသောက် အငမ်းမရဖြစ်နေပုံကို မာန် မဲပြောဆိုလိုက်သည်။

“ဘာနွဲ့နွဲ့လဲ။ ငါ့နာမည် နွဲ့နွဲ့ မဟုတ်ဘူး။ ပလုပ်တောင်လို့ခေါ်တယ်။ နင်တို့က စားသောက်နေလိုက်တာ။ ငါ့ကိုတော့မကျွေးကြဘူး”

နွဲ့နွဲ့၏ ထူးခြားသောအမူအရာနှင့် အပြောအဆိုများကြောင့် မိသားစုများ အံ့ဩထိတ်လန့်သွားကြသည်။

“နွဲ့နွဲ့ပုံက ထူးခြားနေတယ်။ တစ် ခုခုဝင်ပူးနေသလိုပဲ”

“ဟုတ်တယ်။ ကျွန်တော်လည်း ဒီလိုပဲထင်တယ်။ မယုံပေမယ့် စမ်း ကြည့်ရမယ်”

နွဲ့နွဲ့၏အစ်ကိုဖြစ်သူ ခင်မောင် လတ်က သူ့ညီမပုခုံးကိုကိုင်ပြီး မေး လိုက်သည်။

“ဘယ်က ပလုပ်တောင်လည်း။

ကျုပ်တို့ ခင်ဗျားကိုမသိဘူး”

“ဖယ်စမ်းပါ။ ငါ့ပုခုံးကိုမကိုင်နဲ့။ နင်တို့ပြောင်းလာမှာ ငါငတ်နေတာ။ ဒေါ်ကြည်ရှိတုန်းက ငါ့ကို အမဲသား ဟင်းနဲ့ ထမင်းကျွေးနေကျပဲ။ ခု ငါငတ် နေလို့ ဝင်လှစားရတာ”

“ဘာဖြစ်လို့ကျွေးရမှာလဲ။ ခင်ဗျား နဲ့ ကျုပ်တို့မိသားစု ဘာမှမပတ်သက် ဘူး”

“နင်တို့ မရောက်ခင်ကတည်းက ဒီအိမ်မှာ ငါအကြာကြီးနေလာခဲ့တာ။ နင်တို့မသိရင် မေးကြည့်ကြပေါ့”

“ကဲ . . . ကဲ . . . အခုစားပြီးပြီ မဟုတ်လား။ စားပြီးရင်သွားတော့။ နောက်ကို လာပြီးနောင်ယုတ်ဖို့ မကြိုး စားနဲ့တော့။ ကျုပ်နဲ့တွေ့မယ်”

အစ်ကိုဖြစ်သူ မာန်မဲခြိမ်းခြောက် လိုက်၍ထင်သည်။ နွဲ့နွဲ့မှာ မူးတယ်မူး တယ်ဟုဆိုကာ အစ်ကိုဖြစ်သူပေါင်ပေါ် လှဲချလိုက်သည်။

“ညီမလေးနွဲ့နွဲ့ ဘယ်လိုဖြစ်သွား တာလဲ”

“အစ်ကို ညီမလေး ဘာဖြစ်လို့ လဲ။ ဟင် . . . ညီမလေးပန်းကန်ထဲ ဟင်းတွေများလှချည်လား။ လက်မှာ လည်း ဟင်းတွေပေကျနေလို့ပါလား”

“ငါ့ညီမ ဘာမှမသိဘူးလား။ ထမင်းစားနေတုန်းဖြစ်သွားတာ။ ပြန် စဉ်းစားကြည့်ပါဦး”

“ညီမလေး သိပ်မမှတ်မိဘူးဖြစ်နေ တယ်။ မိန်းမတစ်ယောက်လိုလို လူတစ် ယောက် ထမင်းစိုင်းထဲဝင်လာပြီး ညီမ လေးပန်းကန်ကို ဆွဲယူလိုက်သလိုပဲ။ ဘယ်သူမှန်းလည်း မသိဘူး။ တော်တော် ထူးဆန်းတယ်”

“ကဲ...ကဲ...တော်ပြီ။ ဆက်
မပြောနဲ့တော့။ လက်ဆေးလိုက်တော့။
နောက်နေကစပြီး ဒီကုက္ကိုပင်အောက်
မှာ ထမင်းမစားကြနဲ့တော့။ ဒီကိစ္စ အိမ်
နီးနားချင်းတွေကို မေးကြည့်ရဦးမယ်”

နောက်နေမှစ၍ အိမ်ရှင်သစ်တို့
ကုက္ကိုပင်ကြီးအောက်တွင် ထမင်းမစား
ကြတော့ပေ။ သားကြီးဖြစ်သူ ခင်မောင်
လတ်က ခြံချင်းကပ်လျက်ရှိသည့် အိမ်
သို့သွားပြီး မနေကဖြစ်ခဲ့သည့်ကိစ္စ မေး
မြန်းမိသည်။

“ခု ကျွန်တော်တို့ဝယ်လိုက်တဲ့
အိမ်မှာ အရင်က ပလုပ်တောင်ဆိုတဲ့
ထူးဆန်းတဲ့နာမည်နဲ့ မိန်းမတစ်ယောက်
နေခဲ့ဖူးလား”

“ဒေါ်ကြည်နဲ့နေတဲ့ မိန်းမပေါ့။ ခု
သူသေသွားပြီလေ”

“သူက ဒေါ်ကြည်နဲ့ ဘယ်လို
ပတ်သက်တာလဲ။ သူ့အကြောင်း သိ
သလောက် ပြောပြပါလား”

“ရခိုင်ဘက်ကလို့ သိရတယ်။
ယောက်ျားလေးဘက်က သဘောမတူ
လို့ ဖော်လမြိုင်က ဆွေမျိုးတွေဆီထွက်
လာတာလို့ သိရတယ်။ အမျိုးတွေရာ
မတွေ့လို့ သထုံတံတားပေါ်မှာ ဖြစ်သလို
နေခဲ့ရတာတဲ့။ ဒေါ်ကြည်က သနားလို့
သူတို့လင်မယားကို ခုအိမ်ကြီးမှ နေခွင့်
ပြခဲ့တာ။ ကလေးတစ်ယောက်မွေးပြီး
ငါးနှစ်လောက်မှာ သူ့ယောက်ျားက
ကလေးကိုခေါ်ပြီး ရခိုင်ဘက်ဆိုလာပြန်
သွားတာ သူသေတော့လည်း ရောက်
မလာဘူး။ ခုချိန်ထိလည်း ပေါ်မလာဘူး”

“အဲဒီ ပလုပ်တောင်ဆိုတဲ့ မိန်း
မက ဘယ်လိုဖြစ်ပြီး သေရတာလဲ။
ဘာရောဂါနဲ့လဲ”

“သူ့ယောက်ျား ရခိုင်ပြန်သွား
တော့ ကိုယ်ဝန်နဲ့ကျန်ခဲ့တာ။ မီးတွင်းထဲ
မှာ မီးမဖွားနိုင်ဘဲ သေသွားတာလို့ သိရ
တယ်။ ဗိုက်ထဲက ကလေးရော မအေပါ
သေခဲ့တာကွယ်”

“ဒါဆို အစိမ်းသေပေါ့။ အရင်က
ခြောက်လှန့်တာတွေ ကြားမိလား”

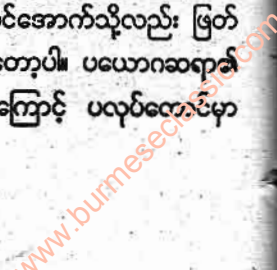
“ခြောက်တာ၊ လှန့်တာတော့
မကြားမိဘူးကွယ်။ ဒေါ်ကြည်ကတော့
ပလုပ်တောင်သေပြီးနောက်ပိုင်း အိမ်
ဘေးက ကုက္ကိုပင်ကြီးအောက်မှာ မကြာ
ခဏ ထမင်းဟင်းတွေကျွေးကျွေးနေ
တာတော့ သတိပြုမိတယ်။ ခု ဘာတွေ
ထူးခြားတာတွေလို့ လာမေးတာလဲ”

“ဟို...ဟို...ဘာမှမဖြစ်ပါဘူး။
အမြဲတမ်းနေရမယ့်အိမ်ဆိုတော့ အိမ်
အကြောင်းသိချင်လို့ လာမေးကြည့်တာ
ပါ။ သွားတော့မယ် ကျေးဇူးပဲ”

အသစ်ပြောင်းရွှေ့လာသော မိ
သားစုမှာ အိမ်နီးနားချင်းများစကား
ကြောင့် ပလုပ်တောင်အကြောင်းကို
အတန်အသင့် သိခဲ့ကြသည်။ ပလုပ်
တောင်မှာ မကျွတ်မလွတ်ဘဲ အိမ်ကြီး
အနီးတွင်ရှိနေကြောင်း ရိပ်စားမိခဲ့ကြ
သည်။ အိမ်ကြီးပြင်ဆင်ပြီး အခြေတကျ
ဖြစ်မှ သံယာတော်များပင့်ဖိတ်၍ ဆွမ်း
ကျွေးပရိတ်ရွတ်၊ ဒါနပြု အမှုအတန်း
ပေးဝေမည်ဟု စိတ်ကူးထားခဲ့ကြသည်။
ဝိညာဉ်တစ္ဆေ သရဲတို့ကို အယုံအကြည်
မရှိသော်လည်း ယခုလက်တွေ့ဖြစ်ရပ်
ကြောင့် စိတ်အနှောင့်အယှက် ဖြစ်ခဲ့ရ
သည်။

အိမ်ရှင်မိသားစုတွင် ကျောင်းနေစ
ခြောက်နှစ်ကျော်အရွယ် သမီးတစ်ဦးရှိ
သည်။ ပြောင်းရွှေ့ရောက်ရှိလာပြီး နေ

သားမကျမီ အချိန်မှာပင် ထိုကလေး
မကြာခဏဖျားနာမှုဖြစ်လာသည်။ ပလုပ်
တောင်မှာ သူ့သမီးလေးကိုသတိရတိုင်း
ထိုကလေးကို ကျီစယ်နေတတ်သည်။
ကလေးက စကားများ အဆက်မပြတ်
ပြောလိုပြော ဖြစ်လာသည်။ စကား
တတ်သောကလေးမို့ သတိမထားမိခဲ့
ပေ။ ပလုပ်တောင် ကျီစယ်ချိန်တွင်
ကလေးမှာ ပေါက်တတ်ကရစကားများ
ပြောလာသည်။ ငိုလိုက်၊ ရယ်လိုက် ဖြစ်
နေသည်။ ထိုသို့ မကြာခဏဖြစ်လာ
သဖြင့် မိဘ၊ အစ်ကို၊ အစ်မများ
မသင်္ကာဖြစ်လာကြတော့သည်။ ပလုပ်
တောင် ကို သံသယဖြစ်လာကြသည်။
တတ်ကျွမ်းနားလည်သော ပယောဂ
ဆရာတစ်ဦးနှင့် ပြသတိုင်ပင်ရန် စဉ်းစား
လာကြသည်။ ပယောဂဆရာကို လိုက်
လံစုံစမ်းရှာဖွေကြသည်။ စစ်ကဲကုန်း
ရပ်ကွက်နှင့်ကပ်လျက် မရမ်းကုန်းရပ်
ကွက်တွင် ပယောဂဆရာတစ်ဦး တွေ့
ရှိခဲ့သည်။ ထိုပယောဂဆရာ၏ နေအိမ်
မှာ လက်ရှိနေအိမ်နှင့် မဝေးလှပါ။
ဆရာနှင့်တွေ့ပြီး အိမ်မှ အဖြစ်အပျက်
များ ပြောပြလိုက်သည်။ ဆရာက ထူး
ခြားမှုဖြစ်လျှင်ဖြစ်ချင်း လာရောက်ခေါ်
ရန် မှာလိုက်သည်။ “ရေမန်းတစ်ပုလင်း
နှင့် ကလေးအတွက် အဆောင်ဆွဲကြိုး
တစ်ကုံး ပေးလိုက်သည်။ ထိုဆရာညွှန်
ကြားချက်အတိုင်း ကလေးကို ရေမန်း
တိုက်ပြီး အဆောင်ဆွဲကြိုး ဝတ်ပေး
လိုက်သည်။ ညနေစောင်းသည်နှင့်
ကလေးကို အိမ်ပြင်ထွက်ခွင့် မပြုတော့
ပေ။ ကုက္ကိုပင်အောက်သို့လည်း ဖြတ်
သွားခွင့်မပြုတော့ပါ။ ပယောဂဆရာ၏
အစီအမံများကြောင့် ပလုပ်တောင်မှာ

ကလေးကို ကျီစယ်ခွင့်မရတော့ပေ။

တစ်နေ့ နွဲ့နွဲ့ အပြင်သွားရာမှ ပြန်လာစဉ် ပလုပ်တောင် ဝင်ပူးကပ် ပါလာသည်။ နွဲ့နွဲ့စကားအမျိုးမျိုးပြော နေသည်။ ဒေါ်ကြည်အကြောင်းလည်း ပါသည်။ ကလေးအကြောင်းလည်း ပြောသည်။ နွဲ့နွဲ့ကို ပလုပ်တောင်ဝင်ပူး နေကြောင်းသိလျှင်သိချင်း အစ်ကိုဖြစ် သူက ပယောဂဆရာထံသို့ အပြောသွား အကြောင်းကြားသည်။ ဆရာ့ကို တစ်ပါ တည်းခေါ်လာခဲ့သည်။ ပယောဂဆရာကို တွေ့သည်နှင့် ပလုပ်တောင်ဝင်ပူးနေ သော နွဲ့နွဲ့သောင်းကျန်းပါတော့သည်။

“နင်ညွှန်ကြားလိုက်လို့ ကလေး အိမ်ပြင်မထွက်တော့ဘူး။ ငါရှိနေတဲ့ ကုက္ကိုပင်အောက်လည်း မလာတော့ ဘူး။ ကလေးကိုလည်း ကျီစယ်ခွင့်မရ တော့ဘူး။”

“မနှောင့်ယှက်ဖို့ ပြောထားတယ် မဟုတ်လား။”
“နင်တို့က ငါ့ကို အမဲသားဟင်း လည်း မကျွေးဘူး။ ငါ သိပ်ပြီး သံယော ဇဉ်ဖြစ်ခဲ့တဲ့ ဒေါ်ကြည်လည်းမရှိတော့ ဘူး။ ငါဒီမှာ မနေချင်တော့ပါဘူး။”

“ဒီတော့ ဘာလုပ်ပေးရမလဲ”
ဆရာက ထိုသို့မေးလိုက်စဉ် နွဲ့နွဲ့ ချုံးပွဲချင်ပါတော့သည်။

“ဒီနေရာကို ငါသံယောဇဉ်ဖြတ် ပိတော့မယ်။ ငါ့သမီးလေးနဲ့ ငါ့ယောက်ျား ပြန်လာနီးနီးနဲ့ စောင့်နေခဲ့တာ။ သူတို့ လည်း ပေါ်မလာတော့ဘူး။ ငါ့ကိုကျွေး မွေးစောင့်ရှောက်ခဲ့တဲ့ ဒေါ်ကြည်လည်း မရှိတော့ဘူးဆိုတော့ ငါ့လွတ်ရာကျွတ် ရာကို သွားချင်ပါပြီ။”

“အဲဒီလို ဆုံးဖြတ်လိုက်တာ အကောင်းဆုံးပေါ့။ ထပ်ပြီး မနှောင့် ယှက်တော့ရင်တော်ပြီ။ ဘယ်လိုဖြစ်ချင် လဲ။ ဘာတွေ လုပ်ပေးရမှာလဲ”

နွဲ့နွဲ့က မျက်ရည်သုတ်ကာ အိမ် သားတစ်ဦးချင်းစီ၏မျက်နှာကို လိုက် ကြည့်သည်။ ပယောဂဆရာ၏ မျက်နှာ ကိုလည်း စိုက်ကြည့်သည်။ ဝင်ပူးခါစ ကဲ့သို့ ကြမ်းတမ်းမှုမရှိတော့ပေ။ နွဲ့နွဲ့ အကြည့်က သူ့ညီမအငယ်ဆုံးထံရောက် သွားသည်။

“ငါ့သမီးလေးကို သတိရလွန်းလို့ ဒီကလေးကို ကျီစယ်ခဲ့တာပါ။ အန္တ ရယ်ဖြစ်အောင် ဘာမှမလုပ်ခဲ့ပါဘူး။ ခု အားလုံးစိတ်ချမ်းသာအောင် လွတ်ရာ ကျွတ်ရာ သွားပါတော့မယ်။ ဘုန်းကြီး ပင့် ဆွမ်းကျွေးဒါနပြုပြီး ရေစက်ချအမျှ ပေးဝေပါ။ ပေးဝေတဲ့ အမျှကုသိုလ် ရအောင် ငါ့ကိုခေါ်ကြပါ။ ဆွမ်းဟင်း ချက်ရင် အမဲသားဟင်းတစ်ခွက် ပါပါ စေ။ ဘယ်လိုလဲ၊ လုပ်ပေးကြမှာလား။”

နွဲ့နွဲ့က မျက်ရည်စက်လက်ဖြင့် ပယောဂဆရာကို ပြောလိုက်သည်။

“ပြောတဲ့အတိုင်း လုပ်ပေးမယ်။ ယုံတယ်ဆိုရင် ဒီရေသောက်လိုက်ပါ”

နွဲ့နွဲ့က ပယောဂဆရာ ကမ်းပေး သောရေခွက်ကို ယူလိုက်သည်။ အား လုံး စိတ်ဝင်တစားဖြင့် နွဲ့နွဲ့ကို ဝိုင်းကြည့် နေကြသည်။ နွဲ့နွဲ့က ရေခွက်ကိုစိုက် ကြည့်နေသည်။ ရုတ်တရက်မသောက် သေးပါ။ နွဲ့နွဲ့က အိမ်ခန်းထုတ်ဝန်းကျင်ကို လိုက်ကြည့်ပြန်သည်။ နွဲ့နွဲ့ကြည့်နေ သော ဤအိမ်ကြီးတွင် ပလုပ်တောင် နှစ် အတန်ကြာနေခဲ့သည်။ သည်အိမ်

ကြီးပေါ်တွင်ပင် သမီးကြီးမွေးဖွားခဲ့သည်။ ကျေးဇူးရှင် ဒေါ်ကြည်ကြောင့် သည် အိမ်ကြီးတွင် နေထိုင်ခဲ့ရသည်။ ပလုပ် တောင် သေဆုံးပြီးသည်မှ ယနေ့အထိ မလွတ်မကျွတ်နိုင်သေးဘဲ အိမ်ကြီးအနီး တွင် ရှိနေခဲ့သည်။ အတန်ကြာမှ နွဲ့နွဲ့ က ဖန်ခွက်တွင်းမှရေကို သောက်ချ လိုက်သည်။ ထိုစဉ် ပယောဂဆရာက

“အောင်ပြီ အောင်ပြီ။ သူဖြစ်ချင် တာတွေ လုပ်ပေးလိုက်ကြတော့။ ပရ လောကဆိုတာ မယုံလို့မရဘူး။ နောက် ဘယ်တော့မှ နှောင့်ယှက်တော့မှာ မဟုတ်ဘူး။”

ဆရာက ပြောပြောဆိုဆို ရေခွက်ထဲမှ လက်ကျန်ရေဖြင့် နွဲ့နွဲ့မျက်နှာကို ပွတ်သပ်ပေးလိုက်သည်။ နွဲ့နွဲ့က သူ မျက်နှာကို လက်ဖြင့်အုပ်ထားသည်။ ပယောဂဆရာက ပါးစပ်မှ တတွတ် တွတ်ရွတ်ဆိုရင်း နွဲ့နွဲ့မျက်နှာကို ရေဖြင့် တောက်ပေးလိုက်သည်။ သူမျက်နှာကို အုပ်ထားသည့်လက်များ နွဲ့နွဲ့ကခွာ လိုက်သည်။ ပြီးနောက် သူ့ကို ဝိုင်းအံ့ ကြည့်နေသူများကို တအံ့တဩလိုက် ကြည့်သည်။

“ညီမလေးဘာဖြစ်လို့လဲ။ အစ်ကို ဒီကဘကြီးက ဘယ်သူလဲ”

“ငါ့ညီမလေး ကောင်းသွားပြီ။ မကောင်းဆိုးဝါး မရှိတော့ဘူး။ ထွက် သွားပြီ။ ဆရာ့ကို ကျေးဇူးတင်ပါတယ်။ ပြီးတော့ ဆရာပညာကိုလည်း ယုံပါပြီ။ ဆရာပြောတဲ့အတိုင်း ဆွမ်းကျွေးပြီး ဒါန ပြု အမျှဝေပါမယ်။ အိမ်ကြီးပြင်ဆင်ပြီး သွားရင် ဆွမ်းကျွေးပရိတ်ရွတ်မယ့်ကိစ္စ အရင်ကတည်းက စီစဉ်ပြီးသားပါ”

“အကောင်အထည် မမြင်ရပေ
မယ့် ကတိတည်ဖို့တော့ လိုတယ်။
ဆွမ်းဟင်းထဲမှာ အမဲသားဟင်းတော့
ပါပစေနော်။ ကဲ...ကဲ...ကိစ္စလေးတွေ
ရှိသေးလို့ သွားလိုက်ဦးမယ်”

စကားဆုံးသည်နှင့် ပယောဂ
ဆရာ အိမ်ပေါ်မှဆင်းသွားသည်။

နောက်နှစ်ရက်တွင် ဘုန်းတော်
ကြီးငါးပါးပင်၍ ဆွမ်းကျွေးဒါနပြုသည်။
ပယောဂဆရာကိုလည်း ဖိတ်ကြားခဲ့
သည်။ အန္တရာယ်ကင်း ပရိတ်တရား
တော်များလည်း ဆရာတော်များ ရွတ်
ဖတ်ခဲ့ကြသည်။ အားလုံးပြီးစီး၍ ရေ
စက်ချအမျှဝေရန် ပြင်ဆင်သည်။

“ဒီနေ့ပြုတဲ့ ဆွမ်းကျွေးဒါနအလှူ
မှာ အမဲသားဟင်းတစ်မယ် ထူးထူးခြား
ခြား ပါလာတယ်။ ဘာကြောင့် အမဲ
သားဟင်း ထည့်ရတာကိုလည်း ဒီအိမ်
ရှင်ဒကာလေး ပြောပြထားလို့ ဘုန်းကြီး
သိပြီးပါပြီ။ ရေစက်ချအမျှဝေဖို့ ပြင်
တော့။ လှူပုံပြုလား။ အဓိကကျတဲ့သူကို
ခေါ်ရမယ်မဟုတ်လား။ ခေါ်လိုက်ပါဦး”

ဆရာတော်စကားကြောင့် ရှေ့ဆုံး
တွင်ရှိနေသော အစ်ကိုဖြစ်သူက ပယော
ဂဆရာကို တိုးတိုးလေးပြောလိုက်သည်။

“ဆရာ အိမ်ပလုပ်တောင်ဆိုသူ
ကိုလည်း ခေါ်ဦးလေ။ သူ့ကိုခေါ်ဖို့မှာ
ထားတယ်မဟုတ်လား။ သူက အဓိ
ကပဲ။ သူကျွတ်လွတ်ဖို့ပြုတဲ့ ဒါနပွဲပါ”

ပယောဂဆရာက အိမ်တံခါးဝသို့
လှည့်ကြည့်လိုက်သည်။

“ခေါ်စရာမလိုတော့ဘူး။ သူ
ရောက်နေပါပြီ။ တံခါးပေါက်မှာ တွေ့
လိုက်သလိုပဲ”

နှစ်ဦးသားပြောသော စကားကို

ဆရာတော်ကြားသွားဟန်တူသည်။ တံ
ခါးပေါက်သို့ လှမ်းကြည့်လိုက်သည်။

“ကဲ...ကဲ...လူစုံသွားပြီ။
ရေစက်ချတရားဟောမယ်။ ရေစက်ခွက်
ကိုင်ထားကြ”

ဆရာတော်စကား ဆုံးသည်နှင့်
နောက်နားတွင် ထိုင်နေခဲ့သော ညီမဖြစ်
သူနွဲ့နွဲ့က ရှေ့ဆုံးသို့ တိုးဝင်ရောက်ရှိ
လာသည်။ သူ့အစ်ကိုကိုင်ထားသော
ရေစက်ခွက်ကို လှယူလိုက်သည်။

“ဖယ်...နင်မကိုင်နဲ့။ ငါ တစ်
ယောက်တည်းကိုင်မယ်”

နွဲ့နွဲ့က သူ့အစ်ကိုကို နင်ဟုဆို
ကာ ရေစက်ခွက်ကိုင်ထားသော သူ
အစ်ကိုလက်ကို ပုတ်ထုတ်လိုက်သည်။
အစ်ကိုဖြစ်သူက စိုးရိမ်အံ့ဩစိတ်ဖြင့်
သူ့ညီမမျက်နှာကို လှမ်းကြည့်လိုက်
သည်။ မူမမှန်သောအဖြစ်ကို သိလိုက်
သည်။ နံဘေးတွင် ထိုင်နေသော
ပယောဂဆရာကို လက်တို့အသိပေး
လိုက်သည်။ ဆရာက -

“ဆရာသိတယ်။ ပလုပ်တောင်
ရောက်လာတာပါ။ သူ့အတွက် နောက်
ဆုံးပါပဲ။ အသာကြည့်နေပါ”

ဆရာတော်ကလည်း အခြေ
အနေကို သိရှိသွားဟန်ဖြင့် လက်ဖြင့်
အချက်ပြသည်။ ရေစက်ချတရားဟော
ပြီး အမျှဝေသည်။ ပလုပ်တောင်အမည်
ကို ထည့်ပြောပြီး အမျှဝေသည်။ အား
လုံးကြားကြားသမျှ အမျှ အမျှ အမျှ
ယူတော်မူကြပါကုန်လော့ဟု ဆိုပြီး
သာဓုသုံးကြိမ်ခေါ်သံ စီဝေ၍ထွက်လာ
သည်။ ပထမအကြိမ် အမျှဝေစမှာပင်
ရေစက်ခွက်ကိုင်ထားသော နွဲ့နွဲ့မှာ
တဟီးဟီးနှင့် ချုံးပွဲချင်ပါတော့သည်။

နောက်မှလူများ အထိတ်တလန့်ဖြစ်ကာ
နွဲ့နွဲ့ကို လှည့်ကြည့်နေကြသည်။ နွဲ့နွဲ့
မှာ ရှိုက်ကြီးတင် ငိုကြွေးနေသည်။
နောက်ဆုံးအကြိမ် အမျှဝေပြီး လက်
ကျန်ရေများ အောက်ခံခွက်ထဲသို့ သွန်ချ
အပြီးတွင် နွဲ့နွဲ့မှာ ထိုင်နေလျက်က သူ့
အစ်ကိုပေါင်ပေါ်သို့ လဲကျသွားတော့
သည်။ အစ်ကိုဖြစ်သူက သူ့ညီမကို ထူ
ပေးလိုက်သည်။ နွဲ့နွဲ့က မျက်ရည်သုတ်
ကာ သူ့မည်သို့ဖြစ်သွားခဲ့သည်ကို မသိ
သည့်ဟန်ပန်ဖြင့် ဆရာတော်များကို
ဦးချနေတော့သည်။ ဦးချသည်မှာ
အကြိမ်ကြိမ်ပင်ဖြစ်သည်။

“ဒီနေ့ ဒီအချိန်ကစပြီး ဒီအိမ်မှာ
ဖြစ်ခဲ့တဲ့ မကောင်းဆိုးဝါး အစိမ်းသရဲ
နောင်ယုက်မှုတွေ ကင်းစင်သွားပါပြီ။
နောက် ဘယ်တော့မှ မဖြစ်တော့ပါဘူး။
ပေးဝေတဲ့ အမျှကျသိုလ်ရလို့ သက်ဆိုင်
သူလည်း လွတ်ရာကျွတ်ရာသွားနိုင်ခဲ့ပါ
ပြီ။ ရေစက်ခွက်ထဲကရေတွေ အိမ်ဘေး
က ကုက္ကိုပင်ရင်းမှာ သွားသွန်လိုက်ပါ”

ဆရာတော် မိန့်မှာသည့်အတိုင်း
နွဲ့နွဲ့က ရေစက်ခွက်ထဲမှရေများ ကုက္ကို
ပင်ကြီးခြေရင်းတွင် သွန်ချလိုက်သည်။
ထိုစဉ် လေတိုက်ခြင်းမရှိပါဘဲလျက်
အပင်ပေါ်မှသစ်ကိုင်း သိသိသာသာလှုပ်
သွားသည်ကို နွဲ့နွဲ့သတိထားလိုက်မိ
သည်။ ထိုနေ့နောက်ပိုင်း စစ်ကဲကုန်း
ကုန်းထိပ်ပေါ်ရှိအိမ်ကြီးတွင် မည်သည့်
ပူးကပ်ခြင်း ခြောက်လှန့်ခြင်းမျိုးမှ မတွေ့
ကြုံရတော့သည်ကို အိမ်ရှင်များသာ
အသိဆုံးဖြစ်ပါတော့သည်။

မောင်မောင်မိုးအောင်

လောကချမ်းသာ ထာဝရ အလှူတော်ငွေပဒေသာပင် သားစဉ်မြေးဆက် ဆက်လက်ရှင်သန်နေမည့် အလှူတော်

အသက်အရွယ် အို၊ နာ၊ သေ ဘေးမှ မလွတ်ကင်းနိုင်သော လူသားများဖြစ်၍ ရောက်လေရာရာ အရပ်ရှိဘုရားများတွင် ငွေပဒေသာပင် စိုက်ထူလှူဒါန်းမှုမျိုးသည် ဗုဒ္ဓဘာသာဝင်များအတွက် ဒါန မျိုးစေ့ အပင်စိုက်ပျိုးခြင်းဖြစ်ပါသည်။ ထိုအလှူသည် သားစဉ်မြေးဆက် ဆက်လက် ရှင်သန်နေမည့် အလှူတော်ဖြစ်၍ ငွေပဒေသာပင် စိုက်ထူလှူဒါန်းခြင်းပင်ဖြစ်ပါသည်။

ထိုကဲ့သို့ ငွေပဒေသာပင် စိုက်ထူခြင်းဖြင့် မြတ်စွာဘုရားရှင်၏ သာသနာတော်မြတ်ကြီး အခွန် ရှည်အောင်ဆောင်ရွက်နိုင်ပြီး၊ ငွေပဒေသာပင်မှရရှိသော အသီးအပွင့်တို့သည် စေတီဘုရားများအား ပြုပြင်ထိန်းသိမ်းစောင့်ရှောက်မှုအတွက် ပူပန်မှုများ ကင်းဝေးသကဲ့သို့ လှူဒါန်းသူများအတွက်လည်း တူညီသောအကျိုးတရား ခံစားရရှိနိုင်ပါသည်။ ဘုရားဖူးလာရောက်သူများအတွက်လည်း လှူဒါန်းလှူစဉ် အလှူဒါနမျိုးများအနက် ထူးကဲသော ဒါနတစ်မျိုးဖြစ်ပြီး နောက်တစ်ကြိမ်ဘုရားဖူးလာရောက်ပါက မိမိတို့လှူဒါန်းမှုကိုအမှတ်ရစေ၍ ကုသိုလ်တရား အကျိုးကျေးဇူးများလည်းရနိုင်သဖြင့် ၎င်းအကျိုးကို ရည်ရွယ်ကာ... မင်းဓမ္မကုန်းတော်ပေါ်တွင် တည်ထားသော လောကချမ်းသာ အဘယ လာဘာမုနိ ရုပ်ပွားတော်မြတ်ကြီး၊ ကျောက်တော်ကြီးဘုရား ဂေါပကအဖွဲ့မှလည်း ထို ငွေပဒေသာပင်များကို တစ်ပင်လျှင် ကျပ်တစ်သောင်းဖြင့် စိုက်ထူလှူဒါန်းနိုင်ရန် စီစဉ်ထားရှိပြီးဖြစ်ပါသဖြင့် ဘုရားဖူးလာ သူတော်စင်အပေါင်းလည်း မိမိတို့၏ အလှူဒါနကို သားစဉ်မြေးဆက် ဆက်လက်ရှင်သန်နေမည့် အလှူတော်အဖြစ် ပါဝင်လှူဒါန်းနိုင်ကြောင်း နိုးဆော်အပ်ပါသည်။

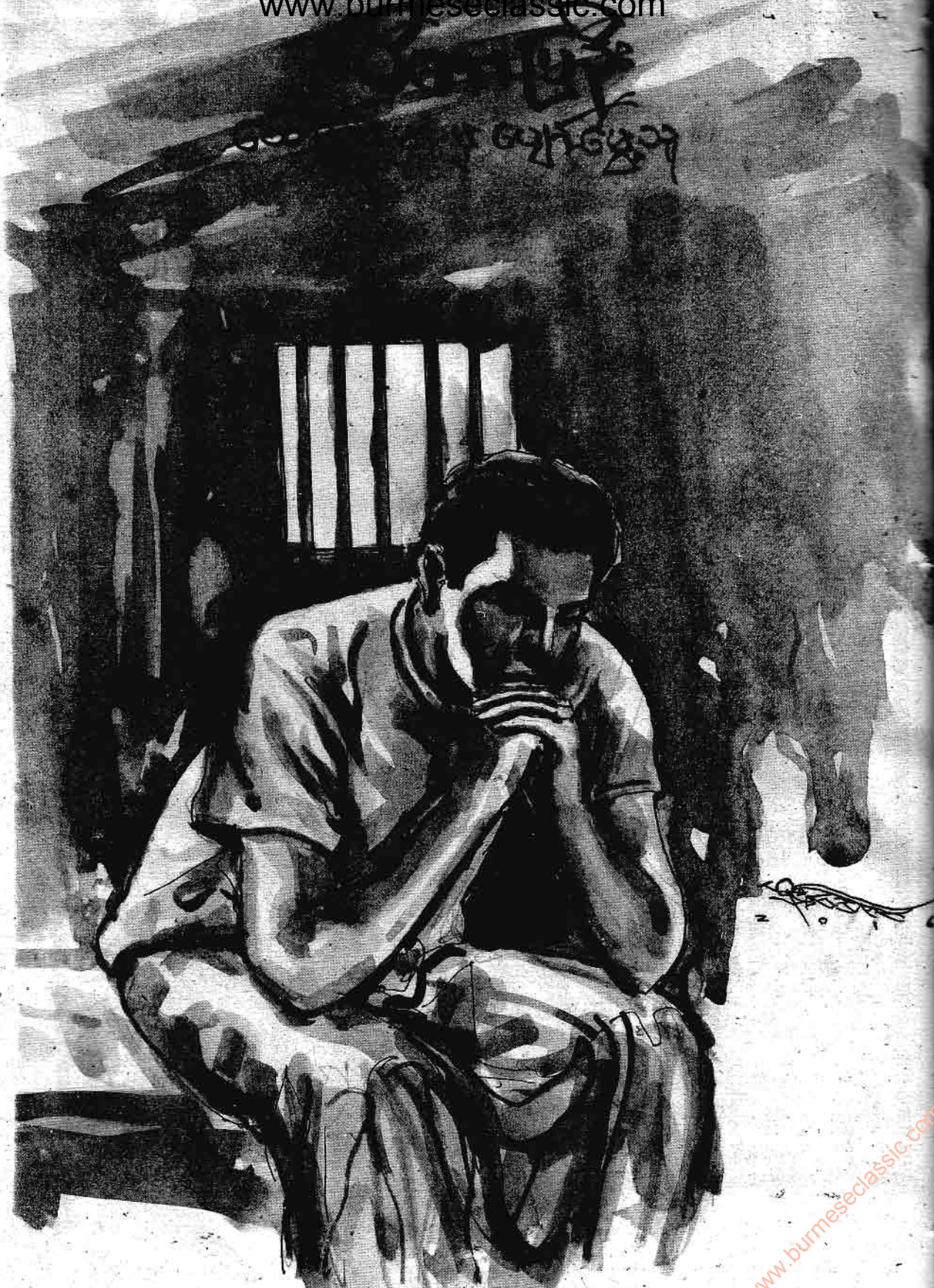
ဂေါပကအဖွဲ့ဝင်များဖြစ်သည့်...

ဦးညွန့်မောင် + ဒေါ်လှမြိုင်မိသားစု၊ ဦးကြည်လှမိသားစု၊ ဦးစိန်လှိုင် + ဒေါ်အေးမြင့်မိသားစု၊
ဦးသိန်းဝင်း + ဒေါ်အေးအေးမြင့်မိသားစု၊ ဦးမောင်မောင်မြင့်အေး + ဒေါက်တာစောယုနွယ် မိသားစု၊
ဦးခင်မောင်ဆက် မိသားစုတို့မှလည်း တစ်ဦးလျှင် ငွေပဒေသာပင် (၁၀)ပင်အတွက် လှူဒါန်းငွေကျပ် တစ်သိန်းစီဖြင့် စတင်လှူဒါန်းခဲ့ပါသည်။

၎င်းငွေများကို မြန်မာ့စီးပွားရေးဘဏ် အင်းစိန်တွင် စာရင်းအမှတ် (SP 044561)ဖြင့် စာရင်း ဖွင့်လှစ်အပ်နှံထားပြီး၊ ငွေပဒေသာပင်များမှရရှိသော အသီးအပွင့်များဖြင့်သာ ဘုရားကြီးကိုပြုပြင် ထိန်းသိမ်း စောင့်ရှောက်မည်ဖြစ်ပါသည်။

ဂေါပကအဖွဲ့ရုံး ♦ ဖုန်း - ၆၄၄၈၆၀၊ ၆၄၄၈၅၈၊ ၆၄၄၈၅၇

ထောင်ထဲမှာမှ

ပျော်မွေ့သူ

ပီတကမြဦး

လူတို့သည် ထောင်ဆိုသောစကားကို ကြားလိုက်သည်နှင့် ပြစ်မှုမျိုးစုံ ကျူးလွန်ခဲ့ကြသော ဒုစရိုက်သမားများစု ဝေးရာ မကောင်းသော မင်္ဂလာမရှိသော အနိစ္စရုံအရပ်အဖြစ် စက်ဆုပ်ရွံရှာကြလေသည်။ မည်သူမျှ ထောင်ထဲသို့ သွားရန် မဆိုထားဘိ ကျက်သရေမဲ့သော ထောင်အုတ်ရိုး မည်းမည်းမြင့်မြင့် ကြီးနားက ဖြတ်လျှောက်ရလျှင်ပင် ကြက်သီးတဖွားဖွား ထဲတတ်ကြသည်။

စိတ်တစ်ခု ရုပ်ကိုးဆယ်ရှိရာတွင် အဆန်းကြယ်ဆုံးမှာ လူတို့၏စိတ်ရိုင်းစိတ်မိုက်များ ဖြစ်၏။

ဤလူကကာထိတ်လန့်တကြား ဝေးဝေးက ရှောင်ကွင်းနေကြသော ထောင်ထဲတွင်မှ စားဝတ်နေရေးပြေထည်သည်။ လုံခြုံစိတ်ချရသည်ဆိုကာ ထောင်ထဲ မကြာခဏ သွားရောက်နေသူများ ရှိသည်ဆိုလျှင် ယုံကြည်ကြပါစေလော့။

အမှန်တကယ် လက်တွေ့တွင် ထိုကဲ့သို့ ထူးခြားဆန်းကြယ်သော သူအချို့ ရှိနေပါလေသည်။ အဘယ်ကြောင့် ယင်းသို့ဖြစ်နေရပါလေသနည်း။

ထိုအထဲတွင် အပြင်လောကမှာ ထက် ထောင်ထဲတွင်နေရမှ ပျော်သည်ဆိုသူ မောင်မော်လည်း တစ်ယောက် အပါအဝင်ဖြစ်၏။ ထို့ကြောင့်လည်း သူ့အား အကျဉ်းသားများက “ထောင်ပျော်မောင်မော်” ဟု ခေါ်ကြသည်။

ယင်းသို့ လူတို့၏ စက်ဆုပ်ဖွယ်ရာ အနိစ္စရုံအရပ်တွင်မှ ပျော်တတ်သူ ဖြစ်လာအောင် ဖန်တီးလှူဆော်ပေးခဲ့သော မောင်မော်၏ဘဝအခြေခံအကြောင်း တရားများသည်ကား။

* * *

“ဒါ ထောင်ပိုင် ကျွန်ရက်တောင်းတဲ့ ဝရမ်းတွေပါ ဆရာ”

တစ်နေ့ နံနက်ပိုင်းတွင် ထောင်ကျန်းထောင်မှူးက ထောင်ကျဝရမ်းများနှင့် ထောင်ပိုင်ကျွန်ရက် စာရင်းစာအုပ်ကိုပါ ကျွန်ုပ်ထံ ပူးတွဲတင်ပြလာပါသည်။

အကျဉ်းထောင် တာဝန်ခံအရာရှိ (ထောင်ပိုင်)သည် အကျဉ်းသားတစ်ယောက်အား တစ်နှစ်လျှင် လျှော့ရက်တစ်လအထိ ပေးပိုင်ခွင့်ရှိ၏။ ထိုတစ်လကို နှစ်ကုန်မှ ပေးခြင်းမဟုတ်ဘဲ သုံး

လပတ် တစ်ကြိမ်ပြည့်လေတိုင်း လေးကြိမ်ခွဲ၍ အလီလီ (quarterly) ပေးရခြင်းဖြစ်၏။ ယင်းကွာတာလီကို အတိုကောက်အားဖြင့် ပထမကွာ၊ ဒုတိယကွာ စသဖြင့် အကျဉ်းသားတို့က ခေါ်ကြသည်။

ကျွန်ရက်ဆိုသည်မှာ ဥပမာအားဖြင့် ထောင်ပိုင်က ပထမကွာတွင် ခုနစ်ရက်၊ ဒုတိယကွာ ခုနစ်ရက်နှင့် တတိယကွာ ခုနစ်ရက် ပေးခဲ့ပြီးပါက စတုတ္ထကွာတွင်ပေးရန် ကိုးရက်ကျန်ပါမည်။ ထိုကျန်ရက်ကို ထည့်ပေးလိုက်ပါက လွတ်နိုး အကျဉ်းသားများ တစ်ပတ်ဆယ်ရက်အတွင်း လွတ်မြောက်သွားနိုင်ပါမည်။ ယင်းကို ထောင်ပိုင် ကျွန်ရက်တောင်းခြင်းဟု ခေါ်သည်။

“ဟ... ဒီမောင်မော်ဆိုတဲ့ကောင် ဒီတစ်ခါလွတ်မှာ မြန်လှသည်လားကွယ်” ကျွန်ုပ် ကျွန်ရက်ပေးရန် စစ်ဆေးရင်း ဝရမ်းတစ်ခုကိုကြည့်ရင်း ပြောလိုက်မိသည်။

“ဟုတ်ကဲ့ ဆရာ။ ဒီတစ်ခေါက်လည်း စတိုးဆိုင်က ကလေးကစားစရာ အရပ်ကလေးတစ်ခု ခိုးတာဆိုတော့ သူ့

အကြောင်း ဓာတ်သိနေတဲ့ တရားသူကြီးက လေးလပ် ချလိုက်လို့ပါ”

“တော်တော် အလုပ်ရှုပ်တဲ့ကောင်ပါလား”

ကျွန်ုပ် ကရုဏာအေသောဖြင့် ပြောလိုက်မိသည်။ ကြည့်လေ၊ မောင်မော်ဆိုသူအကျဉ်းသားမှာ ကျွန်ုပ်လက်ထက်တွင်ပင် ထောင်ကျလာတာ သုံးလေးကြိမ်ရှိနေလေပြီ။ တစ်ခုဆန်းသည်မှာ ထောင်သို့ရောက်လာသည့် အရေအတွက်ကသာ များနေတာ။ ပြစ်ဒဏ်က များများစားစားမဟုတ်။ တစ်ကြိမ်ထောင်ကျလာလျှင် အလွန်ဆုံး သုံးလေးငါးလမျှသာ။ ထိုအချက်ကို ကျွန်ုပ်ဘဝင်မကျနိုင်၍ ခုတစ်ခေါက်တော့ အကျဉ်းသားမောင်မော်ကို ခေါ်မေးမိသည်။

“ဟေ့...မောင်မော်၊ မင်း ဘာလို့ ထောင်ထဲ ခဏခဏ လာရတာလဲကွ”

“ပျော်လို့ပါ ဆရာ”

“ဟေ့...မင်းနယ်ကွာ။ ထောင်ဆိုတာ မတစ်ထောင်သား ဒုစရိုက်ကောင်တွေနဲ့ပြည့်နေတဲ့ အနိစ္စာရုံနေရာမဟုတ်လား။ ဘာများ ပျော်စရာရှိလို့လဲ”

ကျွန်ုပ် အံ့အားတသင့်မေးမိသည်။

“ဟုတ်ကဲ့။ ကျွန်တော့်ဘဝကံကကို အဲလိုဖြစ်နေလို့ပါ ဆရာ”

“ဪ...ဆိုစမ်းပါဦးကွ မင်းဘဝကံကို”

မောင်မော်က တံတွေးတစ်ချက်မျှချလိုက်ပြီးမှ -

“ဒီလိုပါ ဆရာ။ ကျွန်တော်ငယ်

ငယ်ကတည်းက အဖေဆုံးသွားလို့ ပထွေး အရက်သမားရဲ့ အနိပ်အစက်

အထုအထောင်းခံပြီး လူဖြစ်လာရတာပါ။ ဒါကြောင့် ၁၂ သားမှာ အိမ်ကထွက်ပြေးခဲ့တယ်။ စားစရာမရှိတော့ ခိုးစားတယ်။ အဲဒါကို ရဲကဖမ်းပြီး လူငယ်သင်တန်းကျောင်းပို့တယ်။ သင်တန်းကျောင်းမှာ စည်းကမ်းတင်းကျပ်တော့ မနေချင်ဘူး။ ဒါကြောင့် သင်တန်းကျောင်းက ထွက်ပြေးခဲ့ပြန်တယ်”

“အင်း...”

“နောက်တော့ မြေအောက်ဒုစရိုက်လောကက ဆရာကြီးတစ်ယောက်လက်ထဲ ရောက်သွားတယ်။ သူက ကျွန်တော့်ကို ခါးပိုက်နှိုက်နည်းမျိုးစုံနဲ့ အိမ်ဖောက်ထွင်းနည်းတွေ သင်ပေးတယ်။ ပထမတော့ ကျွန်တော်ကြောက်တယ်။ လက်မရဲသေးဘူး။ ကြာတော့ မုဆိုးစိုင်းသင်ဆိုသလို အလုပ်က သင်သွားတယ်။ လက်ကလည်း တဖြည်းဖြည်းယဉ်လာတယ်။ ဒါပေမယ့် ကံကောင်းနေသေးလို့လားမသိဘူး။ တစ်ခါမှ အဖမ်းမခံခဲ့ရဘူး။ အဲ...ကံဆိုးချင်တော့ ဆရာကြီးကတော် ပိုက်ဆံအိတ်ပျောက်တာကို ကျွန်တော်လို အစွပ်စွဲခံရပြီး ရဲတိုင်လို့ ထောင်တစ်နှစ် ကျလာခဲ့တယ်။ ကျွန်တော် အဲဒီကတည်းက ထောင်ကို တော်တော် သဘောကျသွားခဲ့တယ်ဆရာ”

“ဟေ့...ဟုတ်လား။ နေပါဦး ထောင်ထဲမှာ ဘာများ သဘောကျစရာရှိလို့လဲ”

ကျွန်ုပ် အံ့အားတသင့် မေးမိပြန်သည်။

“ကြည့်လေဆရာ။ ထောင်မှာက အိပ်စရာနေရာရှိတယ်။ ချိုးစရာရေကန်

ရှိတယ်။ အလေး။ အပေါ့သွားဖို့ အိမ်သာကလည်း အဆင်သင့်။ ပြီးတော့ မနက်အိပ်ရာက နီးတာနဲ့ ဆန်ပြုတ်သောက်ရတယ်။ နေ့လယ်စာလည်း သူ့အချိန်ရောက်ရင် အဆင်သင့်စားရတယ်။ နောက်ပြီး နေမကောင်းဖြစ်ရင်လည်း ဆေးမှူးတွေနဲ့ ဆေးရုံပါရှိတယ်လေ။ ဘယ်လောက်ကောင်းလဲ”

ကျွန်ုပ် မောင်မော်ကို နားမလည်နိုင်သေး။

“ဒါဆို မင်း အပြင်မှာတုန်းက ဘယ်လိုစားခဲ့၊ နေခဲ့ရလို့လဲ”

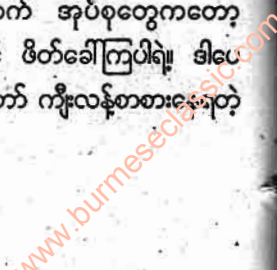
“ဟာ...ဆရာရယ် အပြင်မှာဆို တစ်ချိန်လုံး နယ်ထိန်းတွေလက်က လွတ်အောင်ရှောင်နေရတော့ ထမင်းစားရတာတောင် ကျိုးကန်းတောင်းမောက်နဲ့ရယ်။ ညအိပ်တော့လည်း ကိုယ့်လို ဒုစရိုက်သမားတွေကများတော့ ကျောတစ်နေရာစာ မနည်းဦးထားနိုင်မှ တစ်ညလုံး ကျပ်ကျပ်တည်းတည်းနဲ့ အိပ်ခွင့်ရတာလေ”

“ဒါနဲ့ မင်း ထောင်ကလွတ်တော့ မင်းဆရာကြီးဆီ ပြန်သွားခဲ့လား”

“ဟ...ဘယ်သွားပါတော့မလဲ။ ကျွန်တော့်ကို သက်သက်မဲ့ အဖြစ်ရာပြီး ထောင်ထဲထည့်လိုက်တဲ့လူပဲဟာ”

“အင်း...ဒါဖြင့် မင်း ဘယ်ကို သွားလဲ။ မင်းအမေဆီကိုလား”

“အမေက ကျွန်တော် ဝေ ဘင်ကျနေတုန်း ဆုံးသွားရာပြီဆရာ။ ဒါကြောင့် ဒိုကိုးရာမဲ့နေတဲ့ ကျွန်တော့်ကို ဆရာကြီးနဲ့ပြိုင်ဘက် အုပ်စုတွေကတော့ လိုလိုချင်ချင် ဖိတ်ခေါ်ကြပါရဲ့။ ဒါပေမယ့် ကျွန်တော် ကျီးလန်စားစေချတဲ့

ဒုစရိုက်လောကကို စိတ်ကုန်သွားပြီ ဆရာ။ ဒါကြောင့် ကျွန်တော် သဘော ကျနေတဲ့ ထောင်ထဲပဲပြန်ဝင်ခဲ့တာပေါ့”

“ဟုတ်လား။ ဘယ်လိုနည်းနဲ့ ပြန် ဝင်လာတာလဲ”

“ထောင်လေး-ငါး-ခြောက်လ လောက်ပဲ ကျနိုင်မယ့် ပစ္စည်းအသေး အမွှားတွေကို ရဲမြင်အောင်ဖြစ်ဖြစ်၊ ပိုင် ရင်မြင်အောင်ဖြစ်ဖြစ် ခိုးတယ်လေ ဆရာ”

“ဟေ”

ကျွန်ုပ် ရုတ်တရက် သဘော မပေါက်နိုင်သေး။

“မင်းနယ်ကွာ။ ကိုယ်သဘောကျ တဲ့ထောင်ထဲမှာ ကြာကြာလေးနေရ အောင် ပြစ်မှုခပ်ကြီးကြီးလေးတွေ ကျူး လွန်ခဲ့ရောပေါ့ကွာ”

“ဟာ... အဲလိုတော့ မဖြစ်ဘူး ဆရာ”

“ဘာဖြစ်လို့လဲ”

“အာ... ထောင် တစ်နှစ်၊ နှစ်နှစ် လောက်ကျရင် ရဲဘက်စခန်း အပိုခံ ရမှာလေ”

“ဟ... ထောင်ထက်စာရင် ရဲဘက် စခန်းမှာက ပိုပြီးမလွတ်လပ်ဘူးလား”

“အဲ... ရဲဘက်စခန်းမှာ လွတ် ဆာလွတ်လပ်လပ်ပဲ။ ဒါပေမယ့် အလုပ် ထို ခိုကပ်လို့မရဘူး။ ကိုတာအပြည့် ထုပ်ရတာလေ။ ပြီးတော့ တောထဲ ဆောင်ထဲ ဆူးကြိုးဝင်းထဲ ညအိပ်ရ ထာ ရင်ထဲတထိတ်ထိတ်နဲ့ရယ်။ ထောင် ထဲမှာက အုတ်ရိုး မြင့်မြင့်ထူထူကြီးတွေ ထဲ နေရတော့ ပိုပြီး လုံခြုံစိတ်ချရ တယ်လေ”

“မင်းပြောသလိုဆိုရင် ရဲဘက် စခန်းမှာပဲ အလုပ်လုပ်ရတယ်။ ထောင် ထဲမှာအလုပ်မရှိသလို ဖြစ်မနေဘူးလား”

“ထောင်မှာက အလုပ်ဘက်တစ် ခုလုံးရှိနေတော့ လုပ်ငန်းက ပိုစုံသေး တယ်။ ရက်ကန်းလုပ်မလား။ လက် သမားလုပ်မလား။ အပ်ချုပ်မလား။ ဖိနပ်ချုပ်မလား။ အလုပ်တွေမှာ အများ ကြီးရယ်။ ထောင်ကလွတ်ရင် တစ်ဝမ်း တစ်ခါးအတွက် မပူရတဲ့ သက်မွေးဝမ်း ကျောင်း အလုပ်တွေပေါ့”

“ဒါဆို... မင်းက ဘာအလုပ်လုပ် ခဲ့ရလဲ”

“ကျွန်တော်က အဆောင်မှူးရုံး ခန်းက ဘာယာလေ ဆရာ။ မနက်စိုး လင်းရင် အဆောင်သားတွေကို အလုပ် ကြီးဘက် လိုက်ပို့ပေးရတယ်။ နေ မကောင်းတဲ့ အကျဉ်းသားရှိရင် ဆေးရုံ ပို့ပေးရတယ်။ တစ်နေ့တာ ထောင်ဝင် စာလာတွေ့ အကျဉ်းသားစာရင်း လုပ် ပေးရတယ်။ ပြီးတော့ အဆောင်သား တွေစားဖို့ မနက်စာ၊ ညနေစာကို ဖို ဝိုင်းကြီးထဲက သွားထုတ်ပေးရတယ်။ ခုတော့ ဖိုခေါင်းရော၊ မိန်းကျေးက စည်း ကမ်းထိန်းရော၊ ရေကန်ဘာယာကော၊ အခန်းလူကြီးတွေပါ ကျွန်တော်နဲ့ မသိ တဲ့လူရယ်လို့ မရှိတော့ဘူးလေ။ အား လုံးနဲ့ ရင်းနှီးပြေလည်နေပြီဆရာ။ ဒါ ကြောင့် ထောင်ထဲနေရတာ ပျော်တာ ပေါ့ဗျာ”

မောင်မော်ဆိုသူမှာ အသက်နှစ် ဆယ်ကျော်မျှသာရှိသေးသော လူငယ် တစ်ယောက်ပါပေ။ နောက်ပိုင်း သူ ထောင်ကျလျှင် ဘာမှလဲ၊ ဘယ်လောက်

ကျလဲ အထူးမေးစရာမလိုတော့အောင် သူသဘော။ သူမနော့ကို အတွင်းသိ၊ အစင်းသိ နေ၍ပင်။

သို့တစေ နောက်ပိုင်း မောင်မော် ထောင်က လွတ်ရက်စေ၍ လွှတ်ပေးရ လေတိုင်း ကျွန်တော်ရင်ထဲ နာသလို ကျဉ်းသလိုနှင့် အမည်ဖော်ပြရန် ခက် ခဲသော ဝေဒနာတစ်ရပ်ကို တနံ့နံ့ ခံစား လာမိသည်။ ယင်းသို့ဖြစ်ရသည်မှာ မောင်မော်လို အရွယ်ကောင်းလူငယ် တစ်ဦး ခဏခဏ ထောင်ကျလာသည် ကို မမြင်လိုတော့၍ ဖြစ်၏။

“ကဲ... ကိုစိုးလှိုင် စဉ်းစားစမ်းဗျာ။ ကျွန်တော်တို့ ဒီမောင်မော်ဆိုတဲ့ကောင် ထောင်ထဲထပ်ဝင်မလာနိုင်အောင် ဘယ် လိုလုပ်ပေးနိုင်မလဲဆိုတာ”

တစ်နေ့တော့ ထောင်မှူးကြီး ဦးစိုး လှိုင်အားခေါ်၍ အကြံဉာဏ်တောင်း မိသည်။

ဦးစိုးလှိုင်က ခဏစဉ်းစားပြီး နောက် -

“မောင်မော်က မကြာခဏ မြစ် မှုကျူးလွန်တတ်လို့ ရဲအပ်လွှဲတာပဲ မဟုတ်လားဆရာ”

“ဟုတ်တယ်လေ။ ဒါပေမယ့် ရဲက သူ့ကို နောက်ထပ် မြစ်မှုမကျူး လွန်နိုင်အောင် ချုပ်ထားနိုင်တာမှ မဟုတ်ဘဲ။ ရဲစခန်းရောက်တာနဲ့ လက် မှတ်ထိုးပြီး ပြန်လွှတ်ပေးလိုက်တာ ပဲလေ”

“အင်း... ခက်တာက သူက လွတ်လူဖြစ်နေတော့ ကျွန်တော်တို့ ထောင်လိုင်းထဲထားပြီး စောင့်ကြည့်နေ ဖို့လည်း မဖြစ်နိုင်ဘူး။ အကောင်းဆုံး

ကတော့ သူ့ရဲ့မကောင်းမှုတွေကို ခဝါ ချပြီး နောက်ထပ် ပြစ်မှုကျူးလွန်ချင် စိတ်ပျောက်အောင် ကမ္မဋ္ဌာန်းကျောင်း တစ်ကျောင်းမှာ အပ်ထားလိုက်ရင် ကောဆရာ”

“ခင်ဗျားအကြံက မဆိုးပါဘူး။ သို့ ပေမယ့် မောင်မော်လို ထောင်ခဏာခဏာ ကျူးတဲ့လူကို ဘယ်ကမ္မဋ္ဌာန်းကျောင်း က လက်ခံပါ့မလဲ။ စုံတော့ စုံစမ်း ကြည့်ဦးပေါ့ဗျာ”

“ဟုတ်ကဲ့ ဆရာ”

လူတစ်ယောက်အား မြတ်ဗုဒ္ဓ၏ တရားတော်များအရ တရားအားထုတ် ခြင်းဖြင့် သမာဓိရလာကာ မကောင်း မှုများကို ရှောင်လာနိုင်မှာမဟုတ်ပါလား။

ကျွန်ုပ်အနေနဲ့ လောလောဆယ် တခြားရွေးချယ်စရာမရှိ၍ ထောင်မှူး ကြီး၏ အကြံဉာဏ်ကို လက်ခံလိုက်ရ ခြင်းသာ။ တကယ်ဆိုလျှင် ထောင် ထွက်သူခိုးတစ်ယောက်ကို လက်ခံထိန်း ကျောင်းပေးနိုင်မည့် ကမ္မဋ္ဌာန်းကျောင်း က တွေ့ရန်လွယ်လှသည်မဟုတ်။

ကျွန်ုပ် တွေးထင်ထားသည့် အတိုင်းပင် မောင်မော် ထောင်မှလွတ် မည့်နေ့ ရောက်သည်တိုင် ကမ္မဋ္ဌာန်း ကျောင်းကို ရှာမတွေ့နိုင်သေး။ သည် တော့ ကျွန်တော်ကပင် မောင်မော်အား ဩဝါဒခြွေရပါတော့၏။

“ဒီမှာ မောင်မော်”

“ဟုတ်ကဲ့ဆရာ”

“မင်းက ထောင်ခဏာခဏာကျ ဖူးပြီးသားဆိုတော့ ဘယ်လိုလုပ်ရင် အကောင်း၊ ဘယ်လိုလုပ်ရင် အဆိုးဆို တာ မင်းကောင်းကောင်းနားလည်ပြီး

သားပဲကွ။ ဒါကြောင့် မင်းကို ဟိုလို လုပ်၊ ဒီလိုလုပ်ဆိုပြီး ဆုံးမစကား ပြော မနေချင်တော့ဘူး။ ဒါပေမယ့် ငါ့စိတ် ရင်းအတိုင်း စကားတစ်ခွန်းတော့ မှာ လိုက်မယ်။ ငါ မင်းမျက်နှာကို နောက် တစ်ခါ လုံးဝထပ်မမြင်ချင်တော့ဘူးကွာ”

ကျွန်ုပ်စကားကြောင့် မောင်မော် ပါးစပ်ဟောင်းလောင်း ပွင့်သွားကာ အတန်ကြာအောင် မျက်လုံးဝိုင်းကြီး ဖြင့် ကြည့်နေသေးသည်။ ပြီးမှ လွတ် လက်မှတ်ကို ကျစ်ကျစ်ပါအောင်ဆုပ် ကာ နေရာမှထလျက် ထောင်ဗူးဝမှ တစ်လှမ်းချင်း ထွက်သွားလေတော့၏။

မောင်မော် လွတ်သွားပြီးနောက် နေ့မှစ၍ ကျွန်ုပ်တွင် တာဝန်စာစစ်ခု တိုး လာသည်။ ညနေ အချုပ်ကားပြာကြီး များ ထောင်ဗူးဝ၌ ရပ်လိုက်တိုင်း ဆင်း လာသူများထဲတွင် မောင်မော်တစ် ယောက် ပြန်ပါလာလေမလား စောင့် ကြည့်နေမိခြင်း ဖြစ်၏။

သို့တစေ သည်တစ်ခါ ထူးခြား သည်ကား မောင်မော် တစ်ယောက် တစ်လကြာလည်း ပေါ်မလာ၊ နှစ်လ ကြာလည်း ရောက်မလာ။ သုံးလနေ လည်းပါမလာ။ သည်အတိုင်းဆို မဟုတ် မှလွဲရော ကျွန်ုပ်တို့မပိုပေးနိုင်ခဲ့သည့် ကမ္မဋ္ဌာန်းကျောင်း တစ်ကျောင်းတွင် တရားအားထုတ်နေတာများလား။ ဒါမှ မဟုတ် စိတ်ကောင်းဝင်ပြီး ကောင်း ရောင်းကောင်းဝယ် လုပ်နေတာများ လား။ ဒီလိုမှမဟုတ်ဘဲ အိမ်ထောင်တွေ ဘာတွေ ရုတ်တရက်ကျသွား၍ပေလား။

ဤသို့ဖြင့် နွေမိုးဆောင်း ဆယ် နှစ်လရာသီတိုင်သွားသည်အထိ ပေါ်

မလာတော့ဘဲ ထူးခြားစွာ ပျောက်ချင်း မလာ ပျောက်ကွယ်သွားခဲ့ပါလေသည်။ ကြာတော့လည်း မေ့ချင်သလို တောင် ဖြစ်လာသည်။

“အင်းစိန် ရဲစခန်းမှူးက ဆရာနဲ့ တွေ့ချင်လို့တဲ့”

တစ်နေ့ နေ့လည်ပိုင်း တံခါး ထောင်မှူးက လာသတင်းပို့သည်။

“ဘာကိစ္စတဲ့လဲ”

“အဲဒါတော့ မပြောဘူး။ ထောင် ပိုင်ကြီးနဲ့ တွေ့ချင်လို့ပဲ ပြောတယ်”

အင်းစိန်စခန်းမှူးမှာ မြို့နယ် အစည်းအဝေးများတွင် မကြာခဏတွေ့ နေကျမို့ မျက်မှန်းတန်းမိနေသူဖြစ်၏။

“ဒါဆိုလည်း ဝင်ခွင့်ပေးလိုက်ပါ”

“ဟုတ်ကဲ့ ဆရာ”

မကြာမီ ငွေကြယ်နှစ်ပွင့်တပ် ထားကာ ရဲယူနီဖောင်းကို စနစ်တကျ ဝတ်ဆင်ထားသော စခန်းမှူးရုံးခန်းတွင်း သို့ အလေးပြု၍ ဝင်ရောက်လာသည်။

“ထိုင်ပါ စခန်းမှူး”

ကျွန်ုပ်က စားပွဲရှေ့ရှိ ကုလား ထိုင်တစ်လုံးကို ညွှန်ပြလိုက်သည်။

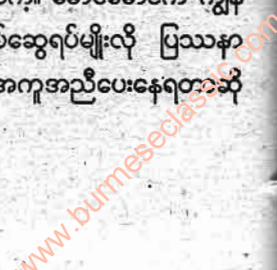
“ကျွန်တော် အင်းစိန်ရဲတပ်ဖွဲ့ စခန်းက စခန်းမှူးမြင့်မောင်ပါ ဆရာ”

“ဟုတ်ကဲ့ ပြောပါ စခန်းမှူး”

“ကျွန်တော်က ထောင်မကြာ ခဏကျလာတတ်တဲ့ မောင်မော်ရဲ့ ဆရာအရင်းပါ”

“ဟုတ်လား။ စခန်းမှူးက မောင် မော်ရဲ့ ဆရာအရင်းတဲ့လား”

“ဟုတ်ကဲ့။ မောင်မောင်က ကျွန် တော့ရဲ့ ရပ်ဆွေရပ်မျိုးလို ပြဿနာ ဖြစ်တိုင်း အကူအညီပေးနေရတာဆို

တော့ တပည့်ရင်းတစ်ယောက်လိုပါပဲ ထောင်ပိုင်ကြီး”

“ဪ...ဟုတ်ကဲ့။ ဒါနဲ့ မကြာခဏ ထောင်ကျလာတတ်တဲ့ မောင်မော်တစ်ယောက် အခု ပေါ်မလာတာ တစ်နှစ် တောင်ကျော်နေပြီဗျ။ ကေန္တလူကောင်းသူကောင်းများဖြစ်သွားလို့ များလား စခန်းမှူး”

စခန်းမှူးက သိက်ပြင်းမောတစ်လုံး မှုတ်ထုတ်လိုက်ကာ -

“ဒါက ဒီလိုပါ ထောင်ပိုင်ကြီး။ မောင်မော် နောက်ဆုံး ထောင်ကလွတ်တဲ့နေ့က ကျွန်တော့်ဆီ ရောက်လာတယ်။ ထောင်ပိုင်ကြီးက သူ့မျက်နှာကို နောက်ထပ်မမြင်ချင်တော့ဘူးလို့ ပြောလိုက်တယ်တဲ့။ အဲဒီစကားကြောင့် သူပျော်တဲ့ ထောင်ထဲ နောက်ထပ်ပြန်မဝင်ရတော့လို့ အရမ်းဝမ်းနည်းမိတယ်တဲ့။ အဲဒါကြောင့် သူမကောင်းတဲ့ကိစ္စတွေကိုရှောင်ပြီး လူကောင်းသူကောင်း လုပ်ချင်ပြီလို့ ပြောပါတယ်။ ကျွန်တော်က မင်းတကယ် သေချာရဲ့လားမေးတော့ သူက သေချာပါတယ်တဲ့ ထောင်ပိုင်ကြီး။ သူတကယ်နောင်တရပြီလို့ ပြောပါတယ်။ အဲဒါကြောင့်မို့ ပဲခူးက ကျွန်တော်ညီဆီ လှမ်းအကြောင်းကြားပြီး မောင်မော်ကို အပ်လိုက်တယ်။ ညီတော်မောင်က ပဲခူးမြို့လယ်မှာ လက်ဖက်ရည်ဆိုင်ကြီး ဖွင့်ထားတာလေ ထောင်ပိုင်ကြီး”

“ဪ...”

“မောင်မော်ကို အဲဒီမှာ လက်ဖက်ရည်ဖျော်နည်းသင်ပေးရင်း ပိုင်းလုပ်ခိုင်းစားပေးလေ။ ပထမ ခြောက်လ

လောက်အထိကတော့ တော်တော် လိမ္မာလာတယ်တဲ့။ နေတာထိုင်တာ၊ ပြောတာဆိုတာ တကယ့်လူကောင်းလေးအတိုင်းပဲတဲ့။ ညီတော်မောင်ကလည်း သူ့ကိုယုံကြည်လာပြီး ညဘက်ဆိုင်မှာပဲ စောင့်အိပ်ခိုင်းသတဲ့။ အဲဒီမှာ သူ့ဇာတိပြတော့တာပါပဲ ဆရာ။ တစ်နေ့ညမှာတော့ မောင်မော် လက်ဖက်ရည်ဆိုင်က ပိုက်ဆံတွေခိုးပြီး ထွက်ပြေးသွားတယ်လို့ ဖုန်းဝင်လာတယ်။ ဖုန်းရလို့ သိပ်တောင်မကြာလိုက်သေးဘူး မောင်မော် ကျွန်တော့်ဆီ ပေါက်ချလာပါလေရော။ သူ့ကို ကယ်ပါဦးတဲ့။ ကျွန်တော်က ပဲခူးက ပိုက်ဆံခိုးလာတဲ့ ကိစ္စအတွက်လားမေးတော့ သူက အဲဒါကြောင့်မဟုတ်ဘူးတဲ့။ သူ ရန်ကုန်ရောက်မှ ဘတ်စ်ကားပေါ်မှာ ခါးပိုက်နှိုက်လိုက်တာ နယ်ထိန်းမြင်သွားလို့ ကျွန်တော့်ဆီ ပြေးလာတာတဲ့လေ။ ပြီးတော့ ပြောသေးတယ်။ သူ အပြင်လောကမှာ မပျော်ဘူး။ ထောင်ထဲမှာပဲ ပျော်တယ်တဲ့။ အဲဒါကြောင့် ထောင်ထဲ ပြန်ရောက်အောင် ခါးပိုက်ပြန်နှိုက်တာတဲ့ဗျာ”

ကျွန်ုပ် အတော်စိတ်ပျက်သွားမိသည်။

“ကျွန်တော်လည်း မောင်မော်ကို စခန်းမှူးကြီးလိုပဲ အတော်လေး ပြုပြင်ထိန်းသိမ်းချင်တဲ့ စေတနာတွေ ပေါ်ခဲ့မိတယ်။ ခုတော့ စခန်းမှူးကြီးက ကျားပေါက်ကို နို့တိုက်မွေးမိသလို ဖြစ်ပြီး ကျားကလည်း ကျားဆိုတော့ အချိန်တန်ရင် ဟိန်းပြီး တောထဲပြန်ဝင်သွားသလိုပေါ့။ အခု မောင်မောင်ကလည်း

ဘယ်လောက် ပြုပြင်ထိန်းသိမ်းပေးပေမယ့် သူ့ဇာတိဉာဉ်ဆိုး မပျောက်နိုင်ဘဲ ပြန်ခေါင်းထောင် ပြလာတာပေါ့လေ”

“အဲဒါလေ ကျွန်တော် မျက်နှာပူနဲ့ပဲ ထောင်ပိုင်ကြီးကို မေတ္တာရပ်ခံပါရစေ။ မကြာမီရက်ပေါင်းအတွင်း ထောင်ထဲပြန်ရောက်လာမယ့် မောင်မော်ကို ကြည့်ရှုစောင့်ရှောက်ပေးဖို့ အပ်နှံပါရစေဗျာ”

“ကလင်...ဂရင်...ဂရင်”

ထိုအခိုက် ကျွန်ုပ်စားပွဲပေါ်မှ တယ်လီဖုန်းမြည်လာ၍ ကောက်ကိုင်နားထောင်လိုက်ရာ ရုံးချုပ်ရေးဌာနမှ ရုံးအုပ်ကြီးဖြစ်နေလေသည်။ ကျွန်ုပ် သူပြောတာ နားထောင်ပြီး နောက်စခန်းမှူးအား -

“အားတော့ နာပါရဲ့ဗျာ။ ကျွန်တော် ရုံးချုပ်ကို အရေးကြီးကိစ္စနဲ့ သွားစရာရှိလို့ပါ။ ခွင့်ပြုပါဦး”

ကျွန်ုပ် မာစတာဂျစ်ကို ကိုယ်တိုင် မောင်း၍ ရုံးချုပ်သို့ စိတ်လက်ပေါ့ပါးစွာ ထွက်လာခဲ့မိသည်။ ခုတော့ ကျွန်ုပ်၏ ဆန္ဒပြည့်မြောက်ပေတော့မည်။ နောက်ထပ်မမြင်လိုတော့သော မောင်မော်၏ မျက်နှာကို ကျွန်ုပ်အမှန်တကယ်လည်း ကြုံတွေ့မြင်ရတော့မည် မဟုတ်ပါပေ။

အဘယ်ကြောင့်ဆိုသော် ကျွန်ုပ် နယ်အကျဉ်းထောင်တစ်ခုသို့ အမြန်ဆုံး သွားရောက်တာဝန်ထမ်းဆောင်ရန် ယနေ့ပင် အမိန့်ထွက်လာခဲ့ပြီမဟုတ်ပါလား။

● ပီတာမြင့်

မိဘကျေးဇူး

သားသမီးတို့၏ တာဝန်

မောင်မောင်(ပိတောက်မြိုင်)

မိဘတို့ဟူသည် သားသမီးတို့၏ မျက်နှာလေးများကို မြင်လိုက်ရုံဖြင့် ရေကြည်ချမ်းမျှ တစ်ပေါက်ကလေးကျရုံမျှ ဖြင့် မိဘတို့ဝမ်းအေးစတမ်းတဲ့ နောက်တစ်ခုက မိဘနှစ်ပါးသည် သားသမီးတစ်ကိုယ်ကို ကျွေးမွေးပြုစုနိုင်သည်။ သားသမီးတစ်ကိုယ်သည် မိဘနှစ်ပါးကို ကျွေးမွေးပြုစုနိုင်ဖို့ကျတော့ ခဲယဉ်းတတ်ကြသည်တဲ့။ မိမိ ကြားဖူး၊ ဖတ်ဖူး၊ မှတ်သားခဲ့ဖူးပါသည်။

ဘစ်ခါတုန်းက မြန်မာ့အသံမှ ပညာပေးဇာတ်လမ်းလေးတစ်ပုဒ် နားထောင်ခဲ့ဖူးပါသည်။ ဇာတ်လမ်းအမည်တော့ မမှတ်မိတော့ပါ။ ဇာတ်လမ်းဇာတ်ကွက်ကလည်းကောင်း၊ အသံဖြင့် သရုပ်ဖော်ကြသည့် မြန်မာ့အသံဝန်ထမ်းများကလည်း ကောင်းလွန်းသဖြင့် ဒီနေ့ထိ သတိရနေဆဲဖြစ်ပါသည်။ ဇာတ်လမ်းလေးက ဤသို့ဖြစ်သည်။

မီးစာကုန် ဆီခန်းခါနီး အဘိုးကြီးအဘွားကြီးတို့တွင် သားတစ်ယောက် သမီးတစ်ယောက်သာရှိသည်။ အဘိုးကြီး

နှင့် အဘွားကြီးတို့သည် “ဤလင်ဤမယား အိုအောင်မင်းအောင် ပေါင်းရပါစေသား” ဆိုသော ဆုတောင်းပြည့်ခဲ့သည်ဟု ဆိုရပေမည်။ အသက်ရှစ်ဆယ်ကျော်ကြသည်အထိ ကျန်းမာရေးကောင်းနေဆဲ ဖြစ်သည်။

သို့သော်လည်း ဇရာဖိဆီး ခရီးမတွင်သောဘဝမှာ တော့ မျက်စိကမိုင်း၊ ခါးကကိုင်၊ စိတ်သွားတိုင်း ကိုယ်မပါနိုင်သည့် အခြေအနေသို့ ရောက်နေခဲ့ပြီဖြစ်သည်။ မှတ်ဉာဏ်တွေကလည်းမကောင်း၊ အတွေးအခေါ်တွေကလည်း ပုံ မှန်မဟုတ်တော့။ သတိတွေကလည်း မေ့မေ့လျော့လျော့ ဖြစ်နေခဲ့သည်။

ဘဝကံအကျိုးပေးာ မကောင်းခဲ့သဖြင့် အိုမင်းအိုမဘဝမှာ စုမ်းဆောင်းမိသည်များ လုံလုံလောက်လောက်မရှိပေတော့ ဘဝဝမ်းရေမှာ သားနှင့်သမီးကိုပဲ အားကိုးနေကြရသည်။

အဘိုးကြီးကလည်း အငြိမ်းစားဝန်ထမ်းဆိုပေမယ့် ဝန်ထမ်းဘဝမှာ သာမန်အဆင့်သာရှိသဖြင့် မိသားစုလေး ယောက် စားဝတ်နေရေးအတွက် အတော်ရုန်းကန်ခဲ့ရသည်။ တွဲတွဲပိုးပိုးဖြင့် အကြီးကောင်ကို ဘွဲ့ရသည်အထိ ပညာသင် ပေးနိုင်ခဲ့သည်။ သမီးငယ်လေးကိုတော့ အလယ်တန်းပညာ နှင့်ပင် ကျေနပ်ခဲ့ရသည်။ သားကြီးက အစိုးရဝန်ထမ်းအရာ ရှိဖြစ်သည်။ နယ်စွန်နယ်ဖျား ဝေးလံဒေသ မြို့နယ်တစ်ခု တွင် တာဝန်ကျသဖြင့် မိဘများထံ မကြာခဏပြန်ရန် ခက် ခဲလှသည်။ သမီးငယ်လေးကတော့ အိုးမကွာ အိမ်မကွာ မိအိုးမအိုးကြီးများကို ပြုစုစောင့်ရှောက်နေသည်။

အစ်ကိုကြီးကလည်း တော်ပါပေသည်။ ရတုလစာ ဝင်ငွေများကို သူ့အတွက် သင့်တော်ရုံသာချန်ထား၍ မိဘများ ထံ မှန်မှန်ပို့ပေးသည်။ သည့်အတွက်လည်း သူ့ကျေနပ်နေ မိသည်။

ညီမလေးကလည်း သမီးကောင်းရတနာလေးဟု ဆိုရ ပေမည်။ အစ်ကိုကြီးပေးပို့လိုက်သော ငွေများကို စနစ်တကျ သုံးစွဲသည်။ မိဘများ၏ စားရေးသောက်ရေးနှင့် ဆေးဝါးကိစ္စ အတွက် အဓိကထားသည်။ မိဘများအတွက်ဆိုပါမူ သူပင် လျှင် အငတ်ခံခဲ့သည်။ သူ့အတွက် အလှအပ၊ ပကာသန အပျော်အပါး ဘာမှမလို။ ခါးဝတ်လုံလျှင် တော်ပြီဟု အမြဲ ခံယူထားသည်။ အဖေနှင့် အမေကို ဘယ်သောအခါမှ ပစ် မထား။ အဖေနှင့် အမေကလည်း သမီးလေးကို မျက်ခြည်ပြတ် မခံ။ သမီးလေးရှိနေလျှင် ကျေနပ်နေသည်သာဖြစ်သည်။

တစ်နေ့ အစ်ကိုကြီး ခွင့်တစ်ပတ်ခန့်ရ၍ အိမ်ပြန် ရောက်လာသည်။ အဖေနှင့် အမေက မတွေ့ရတာကြာပြီဖြစ် သော သားကြီးကိုဖက်လျက် ဝမ်းသာပီတိဖြစ်နေကြသည်။ ညီမဖြစ်သူလည်း ဝမ်းသာမဆုံး ဖြစ်ခဲ့ရသည်။

“အစ်ကိုကြီးရောက်နေတုန်း တစ်ခုလောက် တောင်း ဆိုပါရစေ”

“ဘာများလဲ ညီမလေးရယ်။ အစ်ကိုကြီး ဘာမဆို ထုတ်ပေးမှာပေါ့”

“တခြားမဟုတ်ပါဘူး အစ်ကိုကြီးရယ်။ ညီမလေး

သူငယ်ချင်းတွေနဲ့ ရုပ်ရှင်သွားကြည့်ချင်လို့ပါ။ သိပ်မကြာ ပါဘူး။ နေ့လယ် ၁၂ နာရီပွဲဆိုတော့ ညနေ ၄ နာရီ လောက်ပြန် ရောက်မှာပါ။ အဖေနှင့်အမေကို ဂရုစိုက်နော် အစ်ကိုကြီး။ ညီမလေး စိတ်ချပါရစေ”

“စိတ်ချပါညီမလေးရယ်။ အစ်ကိုကြီး ဂရုစိုက်ပါမယ်။ ညီမလေးသွားမှာသာ စိတ်ချလက်ချသွားပါ”

တကယ်တော့ ညီမလုပ်သူက သွားသာသွားရသည်။ စိတ်ကတော့ မချချင်သလိုရှိသည်။ သူမသွားခင် အဖေနှင့် အမေကို ရေချိုးပေးသည်။ အဝတ်အစားများလဲပေးသည်။ ထမင်းကျွေးသည်။ သောက်နေကျဆေးများ တိုက်ကျွေးပေးခဲ့ သည်။

သမီးရလေးထွက်သွားပြီး မကြာခင်မှာပင် ပြဿနာ က စတော့သည်။

“လူလေး အဖေတို့ အမေတို့ ထမင်းဆာတယ်ကွာ။ ထမင်းကျွေးပါဦး”

“ညီမလေးမသွားခင် အဖေတို့အမေတို့ကို ကျွေးသွား တယ်လေ”

“ဘယ်မှာကျွေးလို့လဲကွာ။ အရင်တုန်းကလည်း တို့ကို ထမင်းမကျွေးဘဲ ထားတာကွာ။ လူလေးရာ...အဖေတို့ ကို ထမင်းကျွေးပါကွာ”

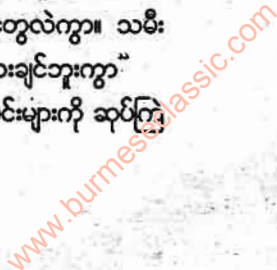
အဘိုးကြီး အဘွားကြီးတို့က ငိုယို၍ ပြောနေကြ သည်။ သားကြီး ပထမဆုံးတွေ့ကြုံရသော ခုကျဖြစ်သည်။

“မငိုကြပါနဲ့တော့ဗျာ။ ကျွန်တော် ထမင်းခူးကျွေးပါ မယ်”

ပြောပြောဆိုဆို မီးဖိုချောင်သို့ဝင်၍ ထမင်းဟင်းများ ထည့်လျက် အဖေနှင့် အမေကို တစ်ပန်းကန်စီထည့်လိုက် သည်။ အဘိုးကြီးက ထမင်းပန်းကန်ကို စိုက်ကြည့်လျက် မစားသေးဘဲ ထမင်းနှင့်ဟင်းများကို သူ့လက်ချောင်းကြီးများ ဖြင့် ပယ်ပယ်နယ်နယ် ဆုပ်နယ်နေသည်။

“လူလေး မင်းဟင်းတွေက ဘာတွေလဲကွာ။ သမီး လေးကျွေးတဲ့ဟင်းနဲ့လည်း မတူဘူး။ မစားချင်ဘူးကွာ”

အဘိုးကြီးက ပြောပြောဆိုဆို ထမင်းများကို ဆုပ်ကြ

ပစ်လိုက်သည်။ ထမင်းဟင်းတို့သည် ကြမ်းခင်းပေါ်တွင် ပြန် ကြသွားတော့သည်။

သားကြီးဖြစ်သူ ဦးနောက်ခြောက်သွားသည်။ အဖေ နှင့်အမေကို ချော့မော့လျက် နှစ်သိမ့်ခဲ့ရသည်။ ခဏတော့ ငြိမ်သွားကြသည်။ မကြာလိုက်ပါ။ အဘိုးကြီးက တစ်စခန်း ထလာပြန်သည်။

“လူလေး အဖေ အိမ်သာတက်ချင်တယ်ကွာ”

“ဟုတ်ကဲ့ အဖေ။ ကျွန်တော်လာပြီ”

သူ့စကားမဆုံးခင်မှာပဲ အဘိုးကြီးက သူ့ပုဆိုးထဲမှာ ကျင့်ကြီးရော ကျင့်ငယ်ပါ သွားချလိုက်တော့သည်။ အေးအေး မနေ၊ လက်က ဟိုကိုင်ဒီကိုင်ဖြင့် တစ်ကိုယ်လုံး ပေကျ ညစ်ပေကုန်တော့သည်။ သားကြီးဖြစ်သူ အကြီးအကျယ် ဒေါသဖြစ်သွားတော့သည်။

“ဟာ . . . ဒုက္ခပါလား။ ကျွန်တော် လာပါမယ်လို့ ပြောပါလျက်နဲ့ဗျာ။ အားလုံးညစ်ပတ်ကုန်ပြီ။ အဖေတို့ တော် တော်ဒုက္ခပေးပါလားဗျာ”

ပြောပြောဆိုဆို ရိုတဲ့ရေလေးနဲ့ ဆေးကြောသန့်စင် ပေးလိုက်ရသည်။ အဝတ်အစားများ လဲပေးလိုက်ရသည်။ အဘိုးကြီးကိစ္စ ရှင်းပေးပြီးရုံပဲ ရိုသေးတယ်။ အဘွားကြီးက တစ်စခန်း ထပြန်သည်။

“သားကြီး အမေအိုက်တယ် ရေချိုးပေးပါ”

“ဟာ . . . အဖေတို့ အမေတို့ကလည်း အမျိုးမျိုးပါ လား။ ဒုက္ခပေးလွန်းတယ်ဗျာ။ ညီမလေးမသွားခင် ရေချိုးပေး သွားတယ်လေ”

“မချိုးပေးပါဘူးကွာ။ အဖေလည်းအိုက်တယ်။ ပြန်ပြန် ရေချိုးပေးကွာ”

“ဟာ . . . ဒုက္ခပါလား။ အိမ်မှာ ရေကုန်နေတယ်ဗျာ။ ညီမလေးပြန်လာမှ ချိုးကြဗျာ”

“မရဘူး။ အခုချိုးမယ်။ မင်း ရေသွားဆွဲပေါ့”

“ဟာ . . . ဘယ်ဖြစ်မလဲ အဖေရ။ ဟိုမှာ ခွေးရှူးတစ် ကောင် သောင်းကျန်းနေတယ်။ ကျုပ် မသွားရဲဘူးဗျာ။ ခင်ဗျားတို့ တော်တော်ဒုက္ခပေးတယ်။ အေးအေးနေကြစမ်းပါ။ တိတ်ကြ။ တစ်ယောက်မှ စကားမပြောနဲ့”

သားဖြစ်သူက စိတ်ညစ်ညစ်ဖြင့် ပြောမိပြောရာ ပြော

ချလိုက်သည်။ အဘိုးကြီးက ငိုသံပါကြီးနှင့် အော်ပြောသည်။

“သမီးလေးရေ မြန်မြန်လာပါတော့။ ဒီမှာ နှင့်အစ်ကို ကြီးက အဖေတို့ အမေတို့ကို ထမင်းလည်းမကျွေးဘူး။ ရေ လည်းချိုးမပေးဘူး။ ဆူလည်းဆူတယ်။ ကြိမ်းလည်းကြိမ်းနေ တယ်ကွဲ့”

အဘိုးကြီးက သမီးလေးကို တလျှက်ငိုသည်။ အဘိုး ကြီးငိုတော့ အဘွားကြီးကလည်း လိုက်ငိုသည်။ တစ်အိမ်လုံး ဆူညံသွားတော့သည်။

ထိုအချိန်မှာပဲ ရုပ်ရှင်ကြည့်ရာက ပြန်ရောက်လာ သော သမီးလေးက ခြံဝအရောက်မှာပင် အဖေနှင့်အမေ ငိုသံကြားရ၍ အိမ်ပေါ်သို့ ပြေးတက်ခဲ့သည်။

သမီးကိုဖက်၍ ငိုကြသည်။ သူတို့ခံစားချက်များကို ရင်ဖွင့်ကြသည်။ အစ်ကိုကြီးကလည်း နာရီပိုင်းအတွင်း သူ့ကြံ တွေခဲ့ရသည်များ အန်ချသည်။

ညီမဖြစ်သူက မဲပြုံးလေးဖြင့်

“ဒီမှာ အစ်ကိုကြီး။ အစ်ကိုကြီးအခုခံစားခဲ့ရတာတွေ ဟာ နာရီပိုင်းအတွင်းသာ ရှိပါသေးတယ်။ ညီမခံစားခဲ့ရတာ က အချိန်ပေါင်းများစွာ၊ ရက်ပေါင်းများစွာ၊ နှစ်ပေါင်းများစွာ ခွင့်လွှတ်အနစ်နာခံ ပြုရပေးနေခဲ့တာပါ။ အဲဒါ ဘာကြောင့် လဲသိလား။ မိဘကျေးဇူးကို ဆပ်နေခြင်းပါပဲ”

“အေးကွာ။ အစ်ကိုကြီးက ငါငွေမုန်မုန်ပိုပေးနေတာ ပဲလို့တွေးပြီး ကျေနပ်နေတာ”

“အစ်ကိုကြီးမှားပြန်ပြီ။ ဒီအချိန်မှာ မိဘတွေလိုချင် တာ ငွေမဟုတ်ဘူး။ အစ်ကိုကြီးရဲ့၊ သားသမီးတို့ရဲ့ ကြင်နာ ပြုစု ချစ်ခင်ယုယခြင်းရယ်ပါ။ ငါငွေရှာပေးနေရင် ပြီးတာပဲ တာဝန်ကျေပြီလို့ ယူဆချက်တွေကို ပြင်လိုက်ပါတော့”

“အေးပါကွာ။ အစ်ကိုကြီးမှားသွားပါတယ်။ အစ်ကို ကြီးကို ခွင့်လွှတ်ပါတော့”

ညီမဖြစ်သူက ဘာစကားမှ ပြန်မပြောတော့ဘဲ နေ ရာမှ ဆတ်ခနဲထလိုက်သည်။ ရေပုံးနှင့် ထမ်းပိုးကို ကောက် ကိုင်လိုက်သည်။

“ဟဲ့ . . . ဟဲ့ ဒါ ဘယ်သွားမလို့လဲ ညီမလေး”

“မေးနေရသေးသလား အစ်ကိုကြီးရယ်။ ရေသွား ထမ်းရမှာပေါ့။ ဟိုမှာ အဖေနှင့်အမေတို့က ရေချိုးချင်တယ်လို့

ပြောနေကြတယ်လေ”

“မသွားနဲ့ ညီမလေး၊ မသွားနဲ့၊ ဟိုမှာ ခွေးရူးအန္တရာယ် ရှိတယ်”

“အမယ်လေး အစ်ကိုကြီးရယ်၊ ခွေးရူးပဲ ကြောက်နေ ရသေးသလား။ ဒီမှာအစ်ကိုကြီး ညီမကတော့ အဖေနဲ့အမေ အတွက်ဆိုရင် အရာရာကိုရင်ဆိုင်ရဲတယ်။ ခွေးရူးအတွက် လောက်ကတော့ ဟောဒီမှာကြည့် လက်နက်ရှိပါတယ်”

ညီမဖြစ်သူက ရေထမ်း ထမ်းပိုးကိုမြှောက်ပြလျက် ရေတံပိုင်ရှိရာသို့ ထွက်သွားလေတော့သည်။

ဇာတ်လမ်းလေးကတော့ ဤမျှသာဖြစ်သည်။ ကွယ် လွန်သွားကြပြီဖြစ်သော အဖေနဲ့အမေကို သတိရလျက် မျက်ရည်ဝဲမိသေးသည်။

ခေါင်းရင်းတစ်အိမ်ကျော်က ကြက်ဖလေးတွန်သံကြား လို့ မိမိ နာရီကြည့်လိုက်မိသည်။ နံနက် ၅ နာရီထိုးနေပြီဖြစ် သည်။ အိပ်ရာမှထလျက် ကိုယ်လက်သန်စင်ရေးလုပ်သည်။ ပြီးတော့ လမ်းလျှောက်ထွက်လာခဲ့သည်။ မိမိတို့စုရပ်သည် ဒဂုန်မြို့သစ်မြောက်ပိုင်း (၃၅)ရပ်ကွက်ရှိ မီးသတ်ရေးကန်ကြီး ပင်ဖြစ်သည်။

မိမိ အငြိမ်းစားယူပြီးသည်မှစ၍ နံနက်တိုင်း တစိုက် မတ်မတ် လမ်းလျှောက်ဖြစ်ခဲ့သည်။ လမ်းလျှောက်ခြင်းအကျိုး ကလည်း ငါးပါးရှိသည်ဟု ပညာရှင်တစ်ဦးက ဆိုသည်။ ထက်လေးတောင် စပ်ပြထားသေးသည်။

“ခရီးသွားနိုင်၊ ကြံ့ခိုင်အင်အား၊ ကင်းစင်ရောဂါ၊ အစာကြေညက်၊ မပျက်သမာဓိ” ငါးမျိုးရှိ ဆိုပါကလား။

မိမိကတော့ စိတ်၏ကျန်းမာရေး၊ ကိုယ်၏ကျန်းမာရေး မှားအပြင် အပေါင်းအသင်းမိတ်ဆွေများ တိုးပွားသည်ဟု ထည့် ဆိုချင်ပါသည်။ ပထမလမ်းလျှောက်စဉ်မှာတော့ တစ် ယောက်တည်း လမ်းလျှောက်ခဲ့ရာမှ တွေ့ကြမြင်ကြရင်းက မိတ်ဆွေများ ဖြစ်သွားကြသည်။ ကိုးယောက်ပင်ရှိသွားပြီဖြစ် သည်။ အငြိမ်းစားဝန်ထမ်းကြီး အမျိုးသားခုနစ်ယောက်နှင့် ထူးထူးခြားခြား အမျိုးသမီးနှစ်ယောက်ဖြစ်သည်။ ခုတော့ဖြင့် မိမိတို့ကိုးယောက်သည် လမ်းလျှောက်အဖွဲ့လေးတစ်ခု ဖြစ်နေ

ပါသည်။ တစ်ဦးနှင့်တစ်ဦးလည်း ခင်မင်တွယ်တာလျက် ရှိ ကြသည်။

မိမိတို့စုရပ်ဖြစ်သော (၃၅)ရပ်ကွက်ရှိ မီးသတ်ရေး ကန်ကြီးမှာ ဘောလုံးကွင်း တစ်ကွင်းခွဲခန့် ကျယ်မည်။ (၃၅) ရပ်ကွက်က စေတနာရှင်တစ်ဦးက ငွေကြေးများစွာ အကုန် အကျခံလျက် ကန်ပတ်လမ်း လျှောက်လမ်းများတွင် လှုပ်စစ် မီးတိုင်များနှင့် နားနေရန် ကျောက်ခဲလေးများလည်း ပြုလုပ် ပေးထားသည်။ ယခုဆိုလျှင် မြို့နယ်စည်ပင်သာယာရေးမှ ကန်ပတ်လည် သံဆန်ကာများ ကာရံပေးထားသဖြင့် ကန်ကြီး မှာ ပိုမိုသပ်ရပ် ထည့်ဝါသွားပြီဖြစ်သည်။ စေတနာရှင်အား ကျေးဇူးတင် မေတ္တာပို့ကြရပါသည်။

ဤမင်္ဂလာကန်ကြီးတွင် လမ်းလျှောက်သူများ စုံလင် လှသည်။ အမျိုးသား၊ အမျိုးသမီး၊ ပျိုပျို၊ အိုအို အရွယ်စုံ သည်။ ငယ်ရွယ်သူများက ခြေလှမ်းသွက်ကြသည်။ သက်ကြီး ရွယ်အိုများကတော့ မိမိအတိုင်းအတာနှင့်မိမိ ချင်ချိန်လမ်း လျှောက်ကြရသည်။

ကန်တစ်ပတ်ဆိုလျှင် မိမိခြေလှမ်းဖြင့် ၆၈၀ လှမ်း ရှိသည်။ အချိန်အားဖြင့် ငါးမိနစ်ခန့်ကြာသည်။ ကျန်းမာသန် စွမ်းကြသေးသူများနှင့် ငယ်ရွယ်သူများကတော့ ကိုးပတ်၊ ဆယ်ပတ် လျှောက်ကြသည်။ မိမိကတော့ ကိုယ့်အတိုင်း အတာနှင့်ကိုယ် ငါးပတ်သာလျှောက်နိုင်ခဲ့သည်။

အထူးသဖြင့် ငယ်ရွယ်သူ သမီးပျိုလေးများကတော့ အားကစားဝတ်စုံ ရောင်စုံလေးများဝတ်ဆင်လျက် သွက် သွက်လက်လက် ကြော့ကြော့မော့မော့ လျှောက်သွားကြ သည်မှာ ကြည့်လိုပင် ကောင်းသေးသည်။ မိမိတို့အရွယ် လွန် သက်ကြီးအိုကြီးများကို တစ်ပတ်ပြီးတစ်ပတ် ကျော် တက်သွားကြသည်မှာ အားကျစရာလည်း ကောင်းသလို မခဲ ချင်စရာလည်း ကောင်းလှသည်။

နပျိုသစ်လွင် ငယ်စဉ်ကိုမှန်းလျက် ကျန်သေးသမျှ အားဆောင်ကြည့်ပေမယ့် ငယ်စဉ်ကလို မစွမ်းဆောင်နိုင်ကြ တော့ပါ။ ဩ...ငါ့ဘဝ နာမ်(စိတ်)အလိုကို ခန္ဓာကိုယ်က မလိုက်နိုင်တော့ပါလားရယ်လို့သာ တရားနဲ့ဖြေလိုက်ရပါသည်။

မိမိတို့အသီးသီး ကိုယ့်အတိုင်းအတာနှင့်ကိုယ် အပတ်ပြည့်သည့်အခါ ခြေဆန့်လက်ဆန့် ကိုယ်လက်ကြံ ခိုင်ရေး တစ်နိုင်တစ်ပိုင် ပြုလုပ်ကြသည်။ ငြိလျှင် ကျောက်ခုံ လေးများပေါ်မှာ ထိုင်လျက် အနားယူကြသည်။

လွတ်လွတ်လပ်လပ် ပြောကြသည်။ ဆိုကြသည်။ ဆွေးနွေးကြသည်။ အရသာရှိလှသည်။ နိုင်ငံရေးလည်းပါ သည်။ လူမှုရေး၊ စီးပွားရေး၊ ကျန်းမာရေး အားကစားပါမကျန် ဝန်ထမ်းဘဝ အတွေ့အကြုံများလည်းပါသည်။ နိုင်ငံရေးဆို၍ ပါတီစွဲ၊ ပုဂ္ဂိုလ်စွဲ လုံးဝမပါ။ မြင်တွေ့ ကြားသိနေခြင်းများ အပေါ်သာ ဆွေးနွေးကြသည်။ ဤသို့ လွတ်လွတ်လပ်လပ် ပြောကြဆိုကြခြင်းသည် စိတ်ကျန်းမာရေးအတွက်အထောက် အကူ ဖြစ်ရသည်ဟု ဆိုရမှာဖြစ်သည်။

ဒီနေ့မှာတော့ အထက်အစတွင် ဖော်ပြခဲ့သော မိမိ ညက ပြန်လည်စဉ်းစားမိသည့် ရေဒီယိုဇာတ်လမ်းလေး အကြောင်းကို ပြောဖြစ်ခဲ့သည်။ မိဘနှင့်သားသမီးကြား ကြုံ တွေ့ရသော ဇာတ်လမ်းလေးဖြစ်၍ ထင်ပါသည်။ အားလုံး ငြိမ်သက်စွာ နားထောင်နေကြသည်။

မိမိစကားအဆုံးမှာတော့ ပထမဦးဆုံး အသံထွက် လာသူက ဆရာဦးမြတ်ထွန်း ဖြစ်သည်။

“ဆရာမောင်က မြန်မာ့အသံမှ ကြားခဲ့ဖူးသော ပညာ ပေးဇာတ်လမ်းကိုပြောပြတာ စိတ်ဝင်စားစရာကောင်းပါတယ်။ ကျွန်တော်ကတော့ ကိုယ်တွေ့ကြုံခဲ့ရတဲ့ သံဝေဂရစရာ အဖြစ် အပျက်ကလေးတစ်ခုကို ပြောပြချင်ပါတယ်”

“ဟာ...စိတ်ဝင်စားစရာပဲဗျို့။ ကျွန်တော့်အတွက်က တော့ ကုန်ကြမ်းတစ်ခု ဖြစ်လာမယ်ထင်တယ်”

“ဆရာမောင်တို့ကတော့ စာရေးဆရာ ပီသပါပေ တယ်ဗျာ။ ကုန်ကြမ်းရှာတဲ့နေရာမှာ သူ့ရှေ့က ဘာမှမပြောရဲ သလောက်ပါပဲ”

“ဟား...ဟား”

ဆရာလှမြင့်၏ အရွှန်းဖောက်မှုကြောင့် အားလုံး ရယ်မောလိုက်ကြသည်။ မိမိက အရှက်ပြေ ဆိုလိုက်ရသေး သည်။

“အဲသည်လိုကြီးလည်း မဟုတ်ပါဘူးဗျာ။ ကျွန်တော် တို့ စာပေသမားတွေဆိုတာ ပြည်သူများကို အသိဉာဏ်ရစေ

လိုတယ်။ ဗဟုသုတရစေလိုတယ်။ အထူးသဖြင့် လူငယ်တွေ လမ်းမှားမရောက်စေလိုတဲ့ စေတနာရှိပါတယ်။ ဒါကြောင့် မှတ်သားစရာကောင်းတဲ့ တကယ်အဖြစ်အပျက်ကလေးများ ကြားရရင် ရေးသားမှုပေးပေးချင်တဲ့ ဆန္ဒကြောင့်ပါ”

မိမိစကားအဆုံးမှာတော့ ဆရာဦးမြတ်ထွန်းက သူ ကိုယ်တိုင် တွေ့ကြုံခဲ့ရသော ဖြစ်ရပ်ကလေးကို ဤသို့ပြောခဲ့ သည်။

“ပြောရရင်တော့ ကျွန်တော်တို့နဲ့ ဆွေမျိုးရင်းချာလို ခင်မင်ကြတဲ့ အဘိုးကြီးတစ်ယောက် ရှိခဲ့တယ်ဗျာ။ သူ့နာမည် က ဦးဘအေးလို့ပဲ ဆိုကြပါစို့။ အမည်ရင်းတော့ မဟုတ်ပါ ဘူး”

“ကိုမောင်မောင် စောစောကပြောခဲ့တဲ့ ဇာတ်လမ်း ထဲကလိုပါပဲ။ သူတို့ဒီနီးမောင်နံကလည်း ဒီလင်ဒီမယား အို အောင်မင်းအောင် ပေါင်းရပါစေဆိုတဲ့ ဆုတောင်းပြည့်ခဲ့သူ တွေလို ဆိုရမှာပဲ။ အဘိုးကြီးက အသက် ၆၀ ပြည့်တော့ အငြိမ်းစားယူခဲ့တယ်။ အခု အသက် ၈၀ ကျော်ကြာသည် အထိ ဒီလင်ဒီမယား အတူတကွ သက်ရှိထင်ရှား ရှိနေကြ တယ်ဗျာ”

“အဘိုးကြီးက နိုင်ငံတော်တာဝန်ကို ပြည့်နယ်တိုင်း အဆင့်အထိ အဆင့်မြင့်တာဝန် ထမ်းဆောင်ခဲ့တဲ့ အရာရှိ ကြီးတစ်ဦးပါ။ သားနှစ်ယောက်၊ သမီးနှစ်ယောက် ထွန်းကား ခဲ့တယ်။ အဘိုးကြီးက စည်းစနစ်ကောင်းတော့ သားတွေ၊ သမီးတွေ ဘွဲ့တွေအသီးသီးရတဲ့အပြင် နိုင်ငံခြားတိုင်းပြည်များ အထိ သွားရောက် ပညာသင်စေခဲ့တယ်။ အားလုံး ရာထူး အဆင့်တွေနဲ့ တာဝန်ထမ်းဆောင်နေကြတယ်။ နှစ်ယောက်က ဆို နိုင်ငံခြားမှာ အဆင့်မြင့်ရာထူးတွေနဲ့ ဝင်ငွေကောင်းနေကြ တယ်ဗျာ”

“အားကျစရာကောင်းတဲ့ မိသားစုပဲဗျို့”

“သိပ်လည်း ချီးကျူးမနေနဲ့ဦး ဦးစန်းမောင်ရေ။ ကံ ကြမ္မာရဲ့ အလှည့်အပြောင်းကို ဆက်လက်နားထောင်ကြည့် ဦးဗျာ”

ဆရာဦးမြတ်ထွန်း၏ စကားက စိတ်ဝင်စားစရာ

ကောင်းသလို ဖြစ်လာသည်။ မိမိတို့အားလုံး၏ အကြည့်သည် ဆရာဦးမြတ်ထွန်းဆီသို့ ရောက်နေကြသည်။ ဆရာဦးမြတ်ထွန်းက ဆက်ပြောသည်။

“ဘယ်လိုကဘယ်လို ဖြစ်ကြတယ် မသိပါဘူးဗျာ။ ဒီလင်ဒီမယား ချစ်ချစ်ခင်ခင်နဲ့ ဒီအသက်ဒီအရွယ်အထိ နေလာပြီးမှ လင်ခန်းမယားခန်း ပြတ်သွားကြပြီး သီးခြားခွဲနေကြသတဲ့ဗျာ။ ကန်ထရိုက်တိုက်တစ်ခုမှာ တစ်ယောက်တစ်ခန်းစီ နေကြတယ်ဗျာ။ ကိုမောင်မောင်တို့နဲ့တော့ ကွာပါဗျာ” မဆီမဆိုင် မိမိကို ဆွဲထည့်လိုက်သေးသည်။

“ဆရာဦးမြတ်ထွန်းရယ်... ခင်ဗျားတို့ ကျွန်တော်တို့ တစ်တွေဟာ ငယ်ရာက ကြီးလာကြတာပါ။ ကလေးကလေးနဲ့ ကလေးစကားလို့ပဲ ဆိုချင်ဆို ငယ်ငယ်တုန်းကတော့ ချစ်တာပဲသိခဲ့တာ။ အရွယ်လေးတွေရလာတော့ အချစ်ကနေ မေတ္တာကိုပြောင်းသွားတယ်။ အချစ်ဆိုတာက ပူလောင်ခြင်းပါသေးတယ်။ မေတ္တာက တကယ့်အေးမှုပူမှုကို ပေးတာဗျ”

“ပြောရရင်တော့ဗျာ အသက်ကြီးလာလေ တစ်ဦးနဲ့ တစ်ဦး ဖေးဖေးမမ ကြင်ကြင်နာနာ ယုယနွေးထွေးမှုတွေ လိုလေပဲဗျ။ ဆရာတို့ပဲ ငယ်ငယ်က ပြောခဲ့ကြတယ်လေ။ ‘မောင်အကြိုက်ကို မယ်ဆောင်၍၊ မယ့်အကြိုက်ကို မောင်လိုက်လျော့ရမယ်’ဆို”

“အရွယ်လေး ကောင်းတုန်းကတော့ မခွဲနိုင်မခွာရက်သလိုလို၊ ဒီအသက်ဒီအရွယ်ရောက်တော့ ဆရာတို့ဟာက မပြောလိုက်ချင်တော့ပါဘူးဗျာ။ ကျွန်တော်ဆိုရင် ထမင်းအတူ တူစားရမှ။ သူလည်း တစ်ယောက်တည်း ဘယ်တော့မှမစားဘူး။ ကျွန်တော်လည်း ဒီအတိုင်းပဲ။ ကျွန်တော် အပြင်သွားနေရင်တောင် ကျွန်တော်ပြန်ရောက်သည်အထိ သူစောင့်နေတယ်။ ကုန်ကုန်ပြောမယ်ဗျာ။ ကျွန်တော်တို့ဇနီးမောင်နှံမှာ စောင့်တစ်ထည့်ပဲ ထားတယ်”

“တော်ပါတော့ ကိုမောင်မောင်ရယ်။ ဆက်မပြောပါနဲ့တော့။ ခင်ဗျားတို့ ဇနီးမောင်နှံကိုတော့ ကျွန်တော် အကြွင်းမဲ့ ယုံကြည်ပါတယ်”

“တော်ဆိုလည်း တော်ပါပြီဗျာ။ ပြောစရာတွေတော့ အများကြီးကျန်သေးတယ်။ ထားပါတော့လေ။ စောစောက အဘိုးကြီးဇနီးမောင်နှံအကြောင်းကို မေးချင်သေးတယ်”

“သားတွေ သမီးတွေက ခေတ်ပညာတတ်တွေ။ ထိပ်တန်းရောက်နေသူတွေ။ မြန်မာလူမျိုးတွေဖြစ်ပါလျက် မိဘနှစ်ပါးကို အထီးကျန်ဘဝတွေနဲ့ ဒီအတိုင်းပဲကြည့်နေကြသလား။ မိဘအိမ်မှာ အတူနေဖို့ အခြေအနေမပေးရင်တောင် မိမိတို့အိမ်မှာ ခေါ်မထားနိုင်တော့ဘူးလား”

မိမိအမေးကို ဆရာဦးမြတ်ထွန်း မပြေခင်မှာဘဲ အဘိဓမ္မာသဘောကို နှောကြေနေတဲ့ ဆရာဦးသောင်းမြင့်က တရားသဘောလေးနဲ့နွယ်လျက် ဝင်ပြောသည်။

“စိတ်လျော့ ဗိုလ်မောင်ရေ . . . စိတ်လျော့လိုက်။ လောကဆိုရိုးစကား ရှိတယ်မဟုတ်လား။ မိဘနှစ်ပါးတို့သည် သားသမီးတစ်ကျိပ်ကို ကျွေးမွေးပြုစုနိုင်ပေမယ့် သားသမီးတစ်ကျိပ်တို့သည် မိဘနှစ်ပါးကို ပြုစုစောင့်ရှောက်ကြရန် ခဲယဉ်းကြသည်လို့ ဆိုရိုးစကားရှိတယ် မဟုတ်လား။ ဒါဟာလည်း လောကဓမ္မတာကြီးလို ဖြစ်နေပါတယ်”

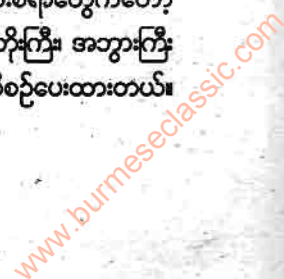
ဆရာဦးသောင်းမြင့် စကားအဆုံးမှာတော့ စကားအလွန်နူးသော နိုင်ငံခြားအတွေ့အကြုံရှိသူ ဆရာဦးထွန်းအောင်ငွေက ဆိုပြန်သည်။

“တချို့နိုင်ငံတွေမှာဆိုရင် သားတွေ၊ သမီးတွေ အသက် ၁၈ နှစ်ပြည့်တာနဲ့ ကိုယ့်ဝမ်းကိုယ်ကျောင်း၊ ကိုယ့်ဟာကိုယ်နေပဲ။ သက်ကြီးရွယ်အိုတွေကျပြန်တော့လည်း မပြည့်စုံသူတွေကို နိုင်ငံတော်က ထောက်ပံ့တယ်။ စောင့်ရှောက်ရေးဂေဟာတွေမှာ နေကြရတယ်”

“စောစောက ဆရာတို့ပြောနေတဲ့ အဘိုးကြီးရဲ့သားတွေသမီးတွေဟာ ခေတ်ပညာတတ်တွေ၊ နိုင်ငံခြားပြန်တွေ တချို့ဆို နိုင်ငံခြားမှာတောင် နေကြတယ်ဆိုတော့ နိုင်ငံခြားအတွေးအခေါ်တွေ အယူအဆတွေကို အတုယူမှားမှားနေရောသလားဗျာ”

“ဆရာဦးထွန်းအောင်ငွေ ပြောတာလည်း သဘာဝကျတယ်။ နိုင်ငံခြားဆိုတာတွေ အထင်ကြီးစရာတွေ အများကြီးရှိသလို အတုယူမှားမှားနိုင်စရာတွေလည်း အများကြီးရှိတယ်ဆိုတာ သတိထားဖို့ လိုတာမို့ဗျာ”

“ကိုမောင်မောင်ရေ . . . စဉ်းစားစရာတွေကတော့ အများကြီးပါပဲ။ တစ်ခုတော့ရှိတယ်ဗျ။ အဘိုးကြီး အဘွားကြီးတို့ နေရေးထိုင်ရေး၊ စားရေးအတွက် စီစဉ်ပေးထားတယ်။”

အိမ်ဖော်တွေ အသီးသီးထားပေးတယ်။ ဆေးဝါးကအစ ပူစရာ မလိုပါဘူး။ ကုန်ကျငွေကိုတော့ ဘယ်သူက တာဝန်ယူ၍ ဘယ်လိုခွဲဝေကျခံကြတယ်ဆိုတာတော့ ကျွန်တော်လည်း အသေအချာ မသိပါဘူး။

“ဆရာဦးမြတ်ထွန်းရယ် . . . ငွေကြေးထောက်ပံ့ရုံ၊ ပစ္စည်းတွေ စီစဉ်ပေးထားရုံနဲ့ ပြီးစတမ်းလားဗျာ။ မသေရုံစား နေရတာနဲ့ တူမနေဘူးလား။ ဒါဆို သားတွေသမီးတွေက တာဝန်ကျေတယ်လို့ ယူဆထားရင်တော့ စဉ်းစားစရာပဲဗျာ”

“ဆိုကြပါစို့ဗျာ။ မမာရေး မကျန်းရေးကျတော့ အနီး ကပ်ပြုစုမှုက အရေးကြီးပါတယ်။ အထူးသဖြင့် ဒီအဘိုးနဲ့ ဒီအဘွားကြီးတွေဟာ ဇရာဖိစီးလို့ မရဏလမ်း နီးနေပြီဗျာ။ တစ်ဖမ်းတစ်ရံဆိုတာ သားသမီးနဲ့ ဘယ်တူမလဲဗျာ။ သူတို့က ဝတ္တရားကျေလောက်ပဲ လုပ်ပေးမှာပေါ့။ တာဝန်ဆိုတာ သူတို့ စိတ်ထဲ မထားကြဘူးလေ။ မိဘတွေဆိုတာကလည်း ငွေကြေး ပစ္စည်းတွေထက် ကြင်နာယုယမှုကို လိုချင်ကြတာပါ။ မျှော် လင့်ကြတာပါ”

“ကိုမောင်မောင်ပြောတာတွေဟာ အမှန်တရားတွေ ပေါ့ဗျာ။ ဒါပေမယ့် ခင်ဗျားပြောတဲ့ ကြင်နာယုယမှုတွေကို မခံစားလိုက်ရတဲ့ ဦးဘအေးတစ်ယောက် ကုန်ခဲ့တဲ့အပတ်က ပဲ ဆုံးသွားရာပြီဗျာ”

“ဟာ . . . ဖြစ်ရလေဗျာ”

မိမိတို့အားလုံး တအံ့တဩဖြင့် အာမေဩဝံသံများ ထွက်သွားမိကြသည်။

“ဘယ်မှာ ဆုံးတာလဲဗျ”

“ပုဂ္ဂလိက ဆေးရုံကြီးတစ်ခုမှာပါ။ ကိုမောင်မောင် ရေ သေခြင်းတရားဆိုတာ တစ်နေ့ လူတိုင်းကြုံရမယ့် သဘော မဟုတ်လား။ ဒီရုပ်ခန္ဓာကြီး ရလာမှတော့ ဖြစ်ပြီးရင် ပျက်ရ မယ်လေ။ ဒါဟာ အဆန်းမဟုတ်ပေမယ့် အံ့ဩစရာတော့ ကောင်းတယ်ဗျာ”

“ဆိုစမ်းပါဦး ဆရာထွန်းရယ်”

“ဒီလိုလေဗျာ။ ဦးဘအေး အသည်းအသန်ဖြစ်လာ တော့ ဆေးရုံပို့လိုက်ရတယ်။ သားတွေ၊ သမီးတွေ ရောက် လာတော့ ဦးဘအေး သတိလစ်နေပြီ။ ဘာဆိုဘာမှ မသိရှာ တော့ဘူး။ နောက်ဆုံးတော့ သားရောက်လာတာလည်းမသိ။

သမီးရောက်တာလည်းမသိတော့ဘဲ ဆုံးသွားခဲ့တယ်”

“ကောင်းရောဗျာ”

“ဦးဘအေးရဲ့ နောက်ဆုံးခရီးကတော့ ဆေးရုံမှာပဲ သူ့စိမ်းတစ်ရံဆံ အိမ်ဖော်များရဲ့ အစအဆုံး အနီးကပ်ပြုစုရင်း နဲ့ပဲ ဘဝနိဂုံးချုပ်သွားရတယ်ဆိုပါတော့ဗျာ။ အိမ်ဖော်များရဲ့ အကြောင်းကြားချက်အရ ကျွန်တော်လည်း သိရတယ်”

“ဆောင်ရွက်စရာ ရှိသည်များကို စီစဉ်ရတာပေါ့။ ပထမဦးဆုံး သက်ပျောက် သပိတ်သွတ်ပေးရန် ဆွမ်းခံကြွ လာသော ကိုယ်တော်လေးပင့် ဆောင်ရွက်ပေးလိုက်ရတယ်”

“ကုသိုလ်ရတာပေါ့ဗျာ။ သာဓု . . . သာဓု”

မိမိက သာဓုအနုမောဒနာ ခေါ်ပေးလိုက်သည်။

“ခင်ဗျားက သာဓုခေါ်နေ။ လုပ်ငန်းတာဝန်တွေက မပြီးသေးဘူးဗျာ။ ဦးဘအေးရဲ့ ရုပ်အလောင်းကြီးကို မီးသင်္ဂြိုဟ် ဖို့ကိစ္စက ကျန်သေးတယ်။ တော်သေးတယ်။ ဦးဘအေးရဲ့ သားတစ်ယောက်နဲ့ သမီးတစ်ယောက် ရောက်လာတယ်”

“သူတို့ကပဲ ဦးဆောင်ပြီး သံဃာတော်ငါးပါးပင့်တယ်။ ရေဝေးသူသာန်မှာပဲ သရဏာဂုံတင်ကြတယ်။ ဦးဘအေးရဲ့ မိတ်ဆွေတချို့နဲ့ ဆွေမျိုးရင်းချာတချို့ လာကြတယ်။ ဧည့် ပရိသတ်ကတော့ နှစ်ဆယ်ပင် ပြည့်မယ်မထင်ပါဘူးဗျာ”

“ကြုံရတာလေး ပြောရဦးမယ်။ ဦးဘအေးအလောင်း ပြင်ထားတဲ့ အခန်းနဲ့ကပ်လျက် အခန်းတစ်ခုမှာ အဘိုးကြီး တစ်ဦး အသုဘပြင်ထားတယ်ဗျာ။ ဧည့်ပရိသတ်ကတော့ ခန်း လုံးပြည့်ပါပဲ။ လွမ်းသူပန်းခွေတွေကလည်း တစ်ဝိုက်ပင်ပါပဲ။ သားတွေ၊ သမီးတွေက အဖေကိုတပြိုင်ကြ မြေးတွေ၊ မြစ်တွေ က အဘိုးကိုတပြိုင် ငိုကြတယ်။ တစ်ခန်းလုံး ဆူညံနေတော့ တယ်”

“သူသာန်က သတ်မှတ်ထားတဲ့ စာရင်းအရ အဲဒီ အဘိုးကြီး ရုပ်အလောင်းကို မီးသင်္ဂြိုဟ်စက်သို့ပို့ဖို့ စီစဉ်ကြ တယ်။ အဘိုးကြီးစာတ်ပုံကြီးကို လူငယ်တစ်ယောက်က ရှေ့က ကိုင်တယ်။ အလောင်းစင်ကို သားတွေ၊ သမီးတွေက ညှိုးငယ် တဲ့ မျက်နှာလေးတွေနဲ့ ဝိုင်းတွန်းကြတယ်။ အဘိုးကြီးရဲ့ နောက်ဆုံးခရီးမို့ ကြေကွဲနေကြတယ်။ ပူဆွေးနေကြတယ်။ အဘိုးကြီးအလောင်း မီးသင်္ဂြိုဟ်စက်ထဲ ရောက်သွားတော့မှ ပဲ အဆုံးသတ်သွားတယ်ဗျာ”

“နောက်အလှည့်ကျသူက ဦးဘအေးရုပ်အလောင်းကို မီးသင်္ဂြိုဟ်စက်ထဲ ပို့ဖို့ဖြစ်တယ်။ ငိုမယ့်သူလည်းမရှိ၊ တစ်တမယ့်သူလည်းမရှိ၊ တိတ်ဆိတ်လျက်ပဲ။ အလောင်းစင်တို့လည်း၊ ဝိုင်းဝန်းတွန်းပို့ကြမယ့်သူလည်းမရှိ။ သုသာန် ဝန်ထမ်းတွေကသာ တွန်းပို့ပေးလိုက်တယ်”

“ဦးဘအေးရဲ့ ရုပ်အလောင်းကြီးကတော့ တိတ်ဆိတ် ငြိမ်သက်စွာနဲ့ပဲ မီးသင်္ဂြိုဟ်စက်ထဲသို့ ရောက်သွားခဲ့တယ်။ ကျွန်တော်တို့တစ်တွေ ပြန်ကြည့် ကားပေါ်မတက်ခင် ကျွန်တော် နောက်ပြန်ကြည့်မိတယ်ဗျ။ မီးသင်္ဂြိုဟ်စက်ခေါင်းတိုင်ကြီးကနေ ထွက်လာတဲ့ ညိုမည်းနေတဲ့ မီးခိုးလုံးကြီးတွေက အလိပ်လိုက် အလိပ်လိုက် ကောင်းကင်ယံသို့ တက်သွားတာကို တွေ့လိုက်ရတယ်ဗျ”

“ကျွန်တော် တွေးလိုက်မိတယ်ဗျ။ ဘယ်လိုပုဂ္ဂိုလ်ပဲ ဖြစ်ဖြစ် ကွယ်လွန်သွားတဲ့အခါ ဒီစက်ကြီးထဲ ရောက်သွားရင်တော့ ထွက်လာတဲ့ မီးခိုးလုံးကြီးတွေကတော့ အတူတူသာဖြစ်တယ်။ ကောင်းကင်ယံမှာတော့ တဖြည်းဖြည်း ပျောက်ကွယ်ပျက်စီးသွားတာပါပဲဗျ။ ဒါကို တရားသဘောနဲ့ ဆင်ခြင်ကြည့်ပါလား။ ဖြစ်ပြီးရင် ပျက်သွားတဲ့သဘောပဲပေါ့”

“ဘယ်လိုပဲဖြစ်ဖြစ် ဦးဘအေးတစ်ယောက် နောက်ဆုံးထွက်သက်မရောက်ခင် သားတွေ၊ သမီးတွေ ရောက်လာတာကို သိသည်ဖြစ်စေ မသိသည်ဖြစ်စေ တမလွန်ဘဝက မြင် နိုင်စွမ်းရှိမယ်ဆိုရင်တော့ တင့်တောင်းတင့်တယ်ဘဝ ရောက်နေကြတဲ့ သားတွေ၊ သမီးတွေကိုကြည့်ပြီး ဝမ်းသာပီတိ ဖြစ်နေမှာ သေချာပါတယ်ဗျ။ မိဘတို့မေတ္တာဆိုတာ အနန္တလို့ ဆိုတယ်မဟုတ်လား”

“မည်သို့ပင်ဆိုစေဗျ။ ကျွန်တော်ကတော့ ဦးဘအေးတစ်ယောက် ကောင်းရာသုဂတိသို့ ရောက်ပါစေလို့ ဆုတောင်းမိပါတယ်ဗျ”

ဆရာဦးမြတ်ထွန်းကတော့ သူ့ကိုယ်တွေ့ကြုံခဲ့ရသော ဦးဘအေး၏ဘဝ နောက်ဆုံးခရီးကို တရားသဘောလေးနှင့်ယှဉ်၍ နိဂုံးချုပ်သွားခဲ့သည်။ မိမိရင်ထဲမှာတော့ အတွေးစလေးများ ကျန်နေခဲ့သည်။

မြချူသံ ရုပ်ရှင်ကားထဲမှာ အကယ်ဒမီမင်းသားကြီး မြတ်လေးပြောခဲ့သော စကားကို သတိရမိသေးသည်။ “မိဘများက သားသမီးများအပေါ် ထားခဲ့သည်က မေတ္တာစေတနာနဲ့ ကရုဏာဖြစ်တယ်။ သားသမီးများက မိဘများအပေါ် ပေးဆပ်ရမှာက ကျေးဇူးတရားနဲ့ ကြင်နာမွေးထွေးမှုဖြစ်တယ်။ အဲဒါ မြချူသံပဲ”တဲ့။ သားသမီးဘဝ ရောက်နေကြသည့် လူငယ်လူရွယ်တွေအတွက် မှတ်သားစရာကောင်းလှသည်။

ဦးဘအေးကတော့ မိဘတို့၏ အနန္တမေတ္တာတွေနဲ့ သားသမီးတွေကို ပြုရပျိုးထောင်ပေးခဲ့ပြီးဖြစ်သည်။ မိဘတာဝန်ကျေခံပြီဟု ဆိုရပေမည်။

သူ့ဘဝ မီးစာကုန်ဆီခန်း စိတ်သွားတိုင်း ကိုယ်မပါနိုင်တဲ့ ဘဝမှာတော့ အနီးအနားမှာ သားလည်းမရှိ၊ သမီးလည်းမရှိ။ အိမ်ဖော်များနှင့်ပင် ဘဝနိဂုံးချုပ်သွားခဲ့ရသည်။ သားနှင့်သမီးတွေက ငွေကြေးနှင့် ပစ္စည်းများကိုတော့ ထောက်ပံ့ပေးခဲ့သည်ဟု သိရသည်။

မြန်မာလူမျိုးတို့သည် ချစ်ခြင်းမေတ္တာနှင့် ကြင်နာယုယ နွေးထွေးမှုကို တန်ဖိုးထားတတ်ကြသည်။ မိဘများကလည်း ငွေကြေးဥစ္စာထက် ကြင်နာယုယ နွေးထွေးမှုကို လိုလားကြသည်။ မျှော်လင့်ကြသည်။ မိဘတို့သည် သားသမီးတို့၏ မျက်နှာလေးများကို မြင်လိုက်ရုံဖြင့် “သီတာရေသား ရေကြည်ချမ်းမျှ တစ်ပေါက်ကလေးကျရုံဖြင့် မိဘတို့ဝမ်းငြိမ်းစတမ်း” လို့ အဆိုရှိသည်။

ဒီခေတ် ဒီအခါ ဒီကာလမှာတော့ တချို့ တချို့သော သားသမီးတို့သည် မိဘများကို ငွေကြေးပစ္စည်းဥစ္စာ ထောက်ပံ့နေရုံဖြင့် ကျေးဇူးဆပ်ရာရောက်သည်။ တာဝန်ကျေပြီလို့ လွဲမှားစွာ ယူဆနေတတ်ကြသည်။

အမှန်မှာတော့ မိဘများ မျှော်လင့်တောင့်တသည်က ကြင်နာယုယမှုနှင့် နွေးထွေးမှုများသာ ဖြစ်ပါသည်ဟု...

မျှဝေခံစားနိုင်ကြပါစေ...

မောင်မောင်(ပိတောက်မြိုင်)

တစ်ချိန်က သမိုင်းဝင်ခဲ့သော မြေပဒေသာကျွန်း

ရှယ်လီသိန်းမောင်(စိန်မိုက်ကယ်)

စာရေးသူသည် ရာသီဥတု သာ ယာလှသော နေ့တစ်နေ့က မြန်မာ စာပေပြန့်ပွားရေးအသင်းသို့ အစည်းအဝေးတက်ရောက်ရန် ထွက်ခွာလာစဉ် မြေပဒေသာကျွန်းရှေ့မှ ကျော်ဖြတ်ခဲ့ရာ မြင်တွေ့ခဲ့ရသော မြင်ကွင်းများနှင့် စာရေးသူတို့ငယ်စဉ်က တွေ့မြင်ခဲ့သော မြင်ကွင်းများ အပြောင်းအလဲကြီးပြောင်းလဲနေသည်ကို တွေ့မိပါ၍ ငယ်ငယ်က မြေပဒေသာကျွန်းအကြောင်း သတိရအောက်မေ့လျက် တစ်ချိန်က သမိုင်းဝင်ဖြစ်ခဲ့သော ကျွန်းကလေးအကြောင်း ပြန်လည်ဖော်ထုတ်ရေးသား တင်ပြလိုက်ပါသည်။

မြေပဒေသာကျွန်းကို ထိုခေတ်အခါက မြင်းစီးကျွန်းဟူ၍လည်း အမည်တွင်ခဲ့ပါသည်။ သူငယ်တန်းဖတ်စာအုပ်တွင်လည်း မြေပဒေသာကျွန်းအကြောင်း သင်ကြားခဲ့ဖူးပါသည်။

ထိုစဉ်က ယခုကဲ့သို့ တီဗွီများ မပေါ်ပေါက်သေးပါ။ ရေဒီယိုမှ နံနက်ချိန်ခါတေးသံသာ တီးလုံးလေးလာပြီးနောက်

“စိုစို...စိမ်းစိမ်း...မြရည်လိမ်း

တဲ့...တို့များမြေပဒေသာ...စိုက်ပါ။ စားပါ...တို့များ...မြေပဒေသာ”ဟူသော တေးသီချင်းလေးအား နေ့စဉ်နားထောင်ရသည်မှာ ကြည်နူးဖွယ်ကောင်းလှပါသည်။ ယခုအခါတွင် ထိုတေးသီချင်းလေးကား ပျောက်ကွယ်သွားပြီဖြစ်ပါသည်။

မြေပဒေသာကျွန်း၏ တည်နေရာသည် နတ်မောက်လမ်း၊ ဗဟန်းမြို့နယ်တွင် တည်ရှိပါသည်။ ကျွန်းရှေ့၌ မိုးကုတ်ဝိပဿနာကျောင်း တည်ရှိပြီး ပတ်ဝန်းကျင်၌ ရန်ကုန်မြို့၏ ကျက်သရေဆောင် တန်ခိုးကြီးဘုရားတစ်ဆူ ဖြစ်သည့် ရွှေတိဂုံဘုရား ကြားတောရလမ်းဘေးရှိ ကြေးသွန်းဘုရား၊ ပန်းချီပန်းပု အနုပညာသင်ကျောင်း၊ ငါးပြတိုက်၊ စိုက်ပျိုးရေးပြတိုက်၊ ပျားဂေဟာ၊ တိရစ္ဆာန်ဥယျာဉ်၊ ကန်တော်ကြီးဟိုတယ်၊ ပန်းကန်လုံးကျွန်း၊ ဘရိတ်ခန်းမ၊ ဗိုလ်ချုပ်ကြေးရပ်၊ ဗိုလ်ချုပ်ပန်းခြံ၊ မျက်စိဆေးရုံ၊ ယုဇနဋ္ဌေဂေဟာ၊ နတ်မောက် စက်မှုလက်မှုအထက်တန်းကျောင်း၊ ဂျပန်သံရုံးတို့ဖြင့် ဝိုင်းရံလျက် ရှိပါသည်။

၁၉၆၃ ခုနှစ်မှစ၍ မြေယာကြီးပွားတိုးတက်ရေး ကော်မရှင်း(မြေကျေး-ရှင်း)အား စတင်တည်ထောင်ခဲ့ရာမှ မြေပဒေသာကျွန်းသည် လုပ်သားပြည်သူများ အပန်းဖြေအနားယူရန်အတွက် စိုက်ပျိုးရေးကဏ္ဍတစ်ခုအဖြစ် မွေးဖွားသန်စင်ခဲ့ပါသည်။

မြေပဒေသာကျွန်းတွင် စိုက်ပျိုးရေးလုပ်ငန်းများ ပြုလုပ်ဆောင်ရွက်ရန် ဖွင့်လှစ်ခြင်း ရည်ရွယ်ချက်မှာ လုပ်သားပြည်သူများ စိုက်ပျိုးရေးလုပ်ငန်းများကို စိတ်ပါဝင်စားလာစေရန်၊ လုပ်သားပြည်သူများအတွင်း စိုက်ပျိုးရေးပညာရပ်များ ပြန့်ပွားစေရန် စိုက်ပျိုးရေးသည် မြန်မာနိုင်ငံ၏ အဓိကပင်မ စီးပွားရေးလုပ်ငန်းဖြစ်သည်ကို လုပ်သားပြည်သူများ သိရှိနားလည်စေရန်အတွက်လည်းကောင်း၊ စိုက်ပျိုးရေးလုပ်ငန်းကို ဆောင်ရွက်နေကြသော တောင်သူလယ်သမားကြီးများ၏ ဘဝကို အလုပ်သမားကြီးများနှင့် တကွ လုပ်သားပြည်သူများ နားလည်သဘောပေါက်ကာ အလုပ်သမားနှင့် တောင်သူလယ်သမား ခိုင်မြဲသောမဟာမိတ်တည်ဆောက်ရေးကို အကောင်

အကျပြုရန်

ထိုပြင် မိမိတို့၏ အိမ်ခြံတွင်း ဟင်းသီးဟင်းခင်းများ၊ သစ်သီးဝလံများ စိုက်ပျိုးစားသောက်ရန် ရည်ရွယ်ချက်ဖြင့် ဖွင့်လှစ်ထားခြင်းဖြစ်ပါသည်။

ဖခင်ကြီး ဗိုလ်ချုပ်အောင်ဆန်းပင်လျှင် "အိမ်နောက်ဖေး ဈေးဆိုင်တည်" ခဲ့ဖူးပါသည်။

ကျွန်းအတွင်း နံစားသုံးသီးပင်များ၊ နှစ်တို၊ နှစ်ရှည်ပင်များ၊ ပရဆေးပင်များ၊ ကော်ဖီ၊ ကိုကိုး၊ လက်ဖက်၊ သစ်ခွစိုက်ခင်းများ၊ ရာသီပန်းခင်း၊ ကလေးကစားကွင်း၊ ရေပန်းအလှ၊ ကျောက်ခက်စိုက်ခင်းများ ပြသထားလျက်ရှိပါသည်။ တန်ဖိုးနည်းငွေဖြင့် ဆောက်လုပ်ထားသော "အိမ်တို့မြို့သူအိမ်" ရှိ ခြံဝန်းတွင် စားသုံးသီးပင်များ၊ ရေပေါ်စိုက်ခင်း၊ နွေမိုးဆောင်း ဥတုသုံးလီ စိုက်ပျိုးစေနိုင်ရန် မိသားစုတစ်ဝိုင်းတစ်နိုင် စိုက်ပျိုးနိုင်သည့် စနစ်ကို ပြသထားပါသည်။

ကျွန်းအတွင်းရှိ အပင်ကြီးများ ဘယဆေးပင်များကိုလည်း မြန်မာအမည်၊ အင်္ဂလိပ်အမည်၊ မျိုးရင်း၊ အသုံးဝင်ပုံတို့ကို လေဘယ်ကပ်ထား၍ လုပ်သားပြည်သူများ လေ့လာသိရှိနိုင်ရန် ပြသထားပါသည်။

၁၉၆၄ ခုနှစ်မှစ၍ နှစ်စဉ်ဟင်းသီးဟင်းရွက်၊ သစ်သီးဝလံ ပန်းမာလ်ပြပွဲ ပြိုင်ပွဲနှင့် မွေးမြူရေးပြပွဲကို အောက်ပါအတိုင်း ကျင်းပပြုလုပ်ခဲ့ပါ၍ စိုက်ပျိုးရေးပညာရှင်များခြင်းနှင့် စိတ်ပါဝင်စားလှသော လုပ်သားပြည်သူများ ပြပွဲတွင် လာရောက်ယှဉ်ပြိုင်ခြင်း၊ လေ့လာကြည့်ရှုအားပေးခြင်းများ စည်ကားသိုက်

မြိုက်စွာ ကျင်းပနိုင်ခဲ့ပါသည်။ ပြပွဲပြိုင်ပွဲအခမ်းအနားကို အောက်ပါအတိုင်း ပြသထားပါသည်။

ယခုအခါတွင် သစ်သီးဝလံပန်းမာလ်ပြပွဲများအား မန္တလေး၊ မေမြို့များ၌သာ ကျင်းပပြုလုပ်ကြပါသဖြင့် ရန်ကုန်မြို့နေ လူတန်းစားများ၊ စိုက်ပျိုးရေးဝါသနာရှင်များ အလှမ်းဝေးကွာခဲ့ရပါ

သည်။ မွန်းကျပ်လှသော အဆောက်အဦများကြားဝယ် နေထိုင်ကြရသော မြို့နေလူတန်းစားများ အပန်းဖြေစေရန် ကဏ္ဍပေါင်းစုံရှိပါသော်လည်း သစ်ရိပ်ဝါးရိပ်များဖြင့် အေးချမ်းလှသော မြေပဒေသာကျွန်း၏သဘာဝအလှတရားကား ခေတ်အဆက်ဆက်၊ မင်းအဆက်ဆက် မည်

သမားဝဉ်ဆက်

ဆေးဝမ်းထက်မြက်

ဝိသုဒ္ဓိ

မြန်မာ့တိုင်းရင်း ဆေးဝမ်းကောင်းများ

သမားဝဉ်ဆက်

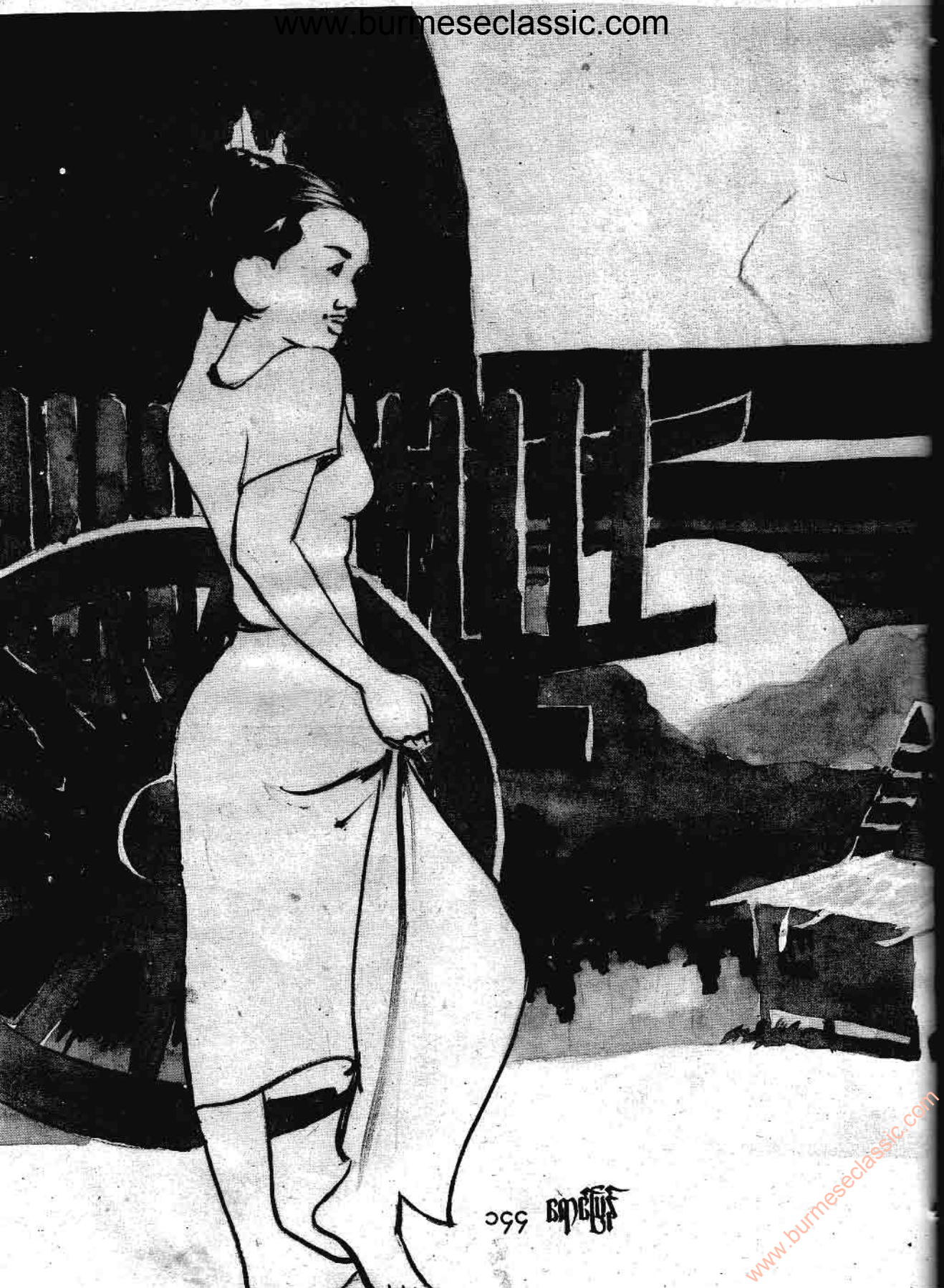
ဆေးဝမ်းထက်မြက်

ဝိသုဒ္ဓိ

ဆေးပိုင်မှထုတ်လုပ်သော

မြန်မာ့တိုင်းရင်း ဆေးဝမ်းကောင်းများ

နေဝန်းကျယ်သော

ဆ ဝ မှ ဝ :

အိမ်ထောင်ရေး

ပန်းချီ ကိုတိုးကြီး

နေဝန်းကျယ်သော ဘဝများ

ညွန့်မောင်ဦး

ညောင်ပင်သာရွာမှာ လယ်ယာ တိုင်းကျွန်းကိုသာ လုပ်ကိုင်ကြသော ရွာ ဖြစ်ပါသည်။ မြခင်မှာ ညောင်ပင် သာရွာမှာ နေထိုင်၍ ကြုံရာကျပန်း လုပ်ကိုင်စားသောက်နေရသော မုဆိုးမ သမီးလေးဖြစ်ပါသည်။ မြခင်တို့မိသားစုမှာ တခြားရွာမှ ပြောင်းလာကြသူ များဖြစ်ပြီး မြခင်၏အမေ ဒေါ်မဲမက မည်းမည်းမိမိနီနီနှင့် မျက်လုံးပြူးပြူး အလွန်ရှုပ်ဆိုးပြီး မြခင်က ဖြူဖြူချောချောလေး မြင်သူငေးလောက်အောင် လှပါသည်။

ညောင်ပင်သာရွာသားများက မြခင်မှာ ဒေါ်မဲမ၏ သမီးအရင်းမဟုတ်ဘဲ တခြားရွာမှကလေးကို ခိုးလာပြီး သည်ရွာမှာ လာနေသည်။ ဒေါ်မဲမမှာ စုန်းပညာတတ်သော စုန်းမကြီးဖြစ်သည်ဟု ပြောဆိုနေကြပါသည်။ ရွာသားများ ပြောနေကြသည်အတိုင်းလည်း ဒေါ်မဲမတို့မျိုးရိုးမှာ စုန်းပညာတတ်သော စုန်းမျိုးဖြစ်ပါသည်။ စုန်းပညာတတ်သူမှာ မိမိတို့သားသမီးများကို စုန်းပညာသင်ပေးခဲ့ခြင်းဖြင့် စုန်းပညာမတိမ်ကော မပျောက်မပျက် ထိန်းသိမ်းခဲ့ကြရာ ဒေါ်မဲမအရွယ် ရောက်သောအခါ သူမ၏မိခင်က ဒေါ်မဲမကို စုန်းပညာသင်ပေးပါသည်။ ဒေါ်မဲမမှာ ဓူဝံသာဆိုပြီး အလွန်စိတ်ထားကောင်းသူဖြစ်၍ သူများကို ဒုက္ခ

ပေးသော ထိုပညာကို မသင်လို၍ မိမိ၏ချစ်သူ ငညိုနှင့် ခိုးရာလိုက်သွားပြီး ရွာတစ်ရွာမှာ သွားရောက်နေထိုင်ပါသည်။ ငညိုမှာ မိဘများမရှိသော်လည်း အလုပ်ကိုကြိုးစားလုပ်၍ မမဲမအပေါ်မှာလည်း သစ္စာရှိရှိ ပေါင်းသင်းနေထိုင်ပါသည်။ မမဲမအမေမှာ မိမိသမီးကို ငညိုနှင့် လုံးဝသဘောမတူပါ။ ဒေါ်မဲမ၏ မိခင်ကြီးမှာ စုန်းပညာ ဆယ်နှစ်ကျိုးအကုန်တတ်၏။ ငညိုကို သေအောင်သတ်ပြီး မိမိ၏သမီးကိုပြန်ခေါ်ရန် ဆုံးဖြတ်ပြီး အချိန်ကို စောင့်နေခဲ့ရာ မမဲမ ကိုယ်ဝန်ခြောက်လအရမှာ ငညိုကို သူ့ပညာနှင့် သတ်လိုက်ပြီး မမဲမကို ပြန်ခေါ်ရာ မမဲမ စိတ်နာပြီး ညောင်ပင်သာရွာကို ပြေးခဲ့ပါသည်။ သည်လိုနှင့် ညောင်ပင်သာရွာမှာ ကြုံရာကျပန်း လုပ်ကိုင်စားသောက်ပြီး မြခင်ကိုမွေးခဲ့ရာ မြခင် ဆယ်ခြောက်နှစ်သမီး အရွယ်ရောက်မှ ဒေါ်မဲမ အလုပ်မလုပ်နိုင်တော့၍ မြခင်က တစ်လှည့်လုပ်ကျွေးနေပါသည်။

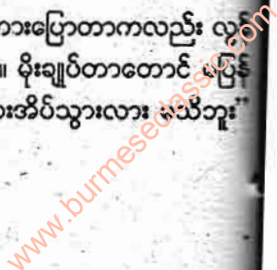
မြခင် အရွယ်ရောက်လာသောအခါ ရွာထဲမှ ကာလသားအချို့က ဖိုးပန်းနေကြပြီး တချို့ကာလသားများက စုန်းမကြီးသမီးဟူ၍ မုပိုးပန်းကြပါ။ မြခင်ကို စွဲစွဲလမ်းလမ်းရှိနေသူမှာ ဖိုးမောင် ဖြစ်ပါသည်။ ဖိုးမောင်၏ မေတ္တာကိုလည်း မြခင်က အသိ

အမှတ်ပြုထား၍ နှစ်ဦးသား ချစ်သူများ ဖြစ်နေကြပါသည်။ ‘ပြည့်ပန်းညိုချိုချင်ပါလျက် ဆားကဖျက်’ ဆိုသည့် စကားလို မြခင်နှင့်ဖိုးမောင်တို့ ချစ်သူနှစ်ဦးကြားမှာ ဝင်ဖျက်နေသူက ရွာထဲမှ လယ်ပိုင်ရှင်သား မြငွေဖြစ်ပါသည်။ မြငွေမှာ တစ်နေ့တခြား အလှသွေးကြွယ်လာသော မြခင်ကလေးကို ဖျက်ဆီးချင်၍ မြခင်တို့ ကောက်စိုက်သမအဖွဲ့မှ ခေါင်းဆောင်အမျိုးသမီးကို အောင်သွယ်ခိုင်းပြီး မြခင်ကို မကြာခဏ လက်ဆောင်ကလေး များ ပို့ပေးနေပြီး မြခင်တို့အိမ်ကလေးကိုလည်း ဝင်ထွက်နေပါသည်။ မြခင်က မိမိ၏လယ်ရှင်သားဖြစ်၍ အလိုက်အထိုက် ဆက်ဆံနေသည်ကို ချစ်သူဖိုးမောင်က လုံးဝသဘောမကျပါ။ မြခင်ကို မြငွေနှင့် ရှင်းရှင်းနေရန် အမြဲသတိပေးနေပါသည်။

“ဟိုနေ့ညက မြငွေ ဘယ်အချိန်မှပြန်လဲ။ စကားကောင်းနေလိုက်တာ။ ငါလာတာတောင် လှည့်မကြည့်ဘူး”

“အမေနေမကောင်းလို လာကြည့်တာ စကားမပြောဘဲနေလို့ ကောင်းမလား”

“စကားပြောတာကလည်း လွန်လွန်းတယ်။ မိုးချုပ်တာတောင် ပြန်ဘူး။ ညများအိပ်သွားလား မသိဘူး”

“ကိုဖိုးမောင် စကားကို ကြည့် ပြောပါ။ ရှင်ဒီလောက် သဝန်တို့နေရင် နော်လာဆောင်ဖို့ ငွေရှာပါလား”

“ငါလည်း ကြိုးစားပြီး ငွေစုနေ ဝါတယ်။ ဒါပေမယ့် စုလို့ကိုမရဘူး။ သည်အထဲ မြငွေရန်ကလည်း ရှိနေ တော့ ကြာကြာဆိုင်းနေလို့ မဖြစ်ဘူး။ နွေစပါးသိမ်းပြီးရင် နင့်ကို တောင်း နာပါ”

“ကျွန်မလည်း ဒါကိုပဲတွေ့ပြီး စိတ်ပူနေတယ်။ အမေသာနေကောင်း ရင် တစ်ခါတည်း ကိုဖိုးမောင်နဲ့ ထွက် ပြေးမိမှာ သိလား”

“တစ်သက်တစ်ခါ တင့်တင့် တယ်တယ် မင်္ဂလာလေးဆောင်နိုင် အောင် ငါကြိုးစားပြီး ငွေရှာမယ်”

“ကဲ ... ပြန်ဦးမယ်။ ကျွန်မ ထွက်လာတာကြာပြီ။ အမေကလည်း ကြာကြာထားလို့ မရဘူး”

“အေး .. အေး၊ ပြန်ပြန် နင့် အမေအတွက် ဆေးဖိုးလိုသေးလား”

“မလိုပါဘူး။ ကျွန်မမှာရှိပါ တယ်”

မြငွေမှာ မိန်းကလေးများကို ဖိုး မန်းရာမှာ ကျွမ်းကျင်သူဖြစ်၍ မြခင်ကို လည်း နည်းမျိုးစုံနှင့် ချဉ်းကပ်ရာ မြ ခင်က ပြန်မကြိုက်လာသေးသော် လည်း မြခင်အမေဒေါ်မဲမက သဘော တူသလိုလို ဖြစ်နေပါသည်။ သည် အချိန်မှာ တစ်ဖက်မှ အောင်သွယ် အမျိုးသမီးကလည်း အတင်းဆွယ်နေ ဝါသည်။ ဖိုးမောင်မှာ မြခင်ကို ကတိ ပေးခဲ့ပြီးနောက် ငွေကို အထူးကြိုးစား ရွာနေပါသည်။ မိမိရှိ ဖမရှိ၊ ဆွေမျိုး အပေါင်းအသင်းမရှိသော ဖိုးမောင်မှာ တစ်နှစ်လုံးအလုပ်လုပ်မှသာ စပါး

ကလေး တင်းငါးဆယ်သာရသဖြင့် ငွေစုမရပါ။ နောက်ဆုံး ဖြစ်သည်နည်း နှင့် ငွေရှာရန် ဖိုးမောင် ဘယ်သူမှ မတိုင်ပင်ဘဲ မိမိအရင်က လယ်သွား လုပ်ခဲ့ဖူးသော ရွာကိုထွက်သွားပြီး ထို ရွာမှ လယ်ရှင်တစ်ဦး၏ကျွဲကို ည ဘက်မှာ ခိုးသွားပါသည်။ ဖိုးမောင်မှာ ထိုလယ်မှာ ဝင်လုပ်ဖူးသဖြင့် ထိုလယ် ရှင်တံမှာပင် ညအိပ်ပြီး ခိုးခဲ့ခြင်းဖြစ်ရာ ကျွဲပျောက်သောလယ်ရှင်က ဖိုးမောင် ခိုးသွားမှန်းသိသွားပြီး လိုက်ဖမ်းရာ ဖိုးမောင်ကို ကျွဲနှင့်အတူ မိသွားပါ တော့သည်။

“မြခင် အရှေ့ဘုရားပွဲမှာ ရွှေ မန်းဇာတ်ဝင်မယ်လို့ ပြောတယ်။ ငါတို့ သွားကြည့်ရအောင်”

“ရွှေမန်းဇာတ်ကို ကျွန်မ တစ်ခါ မှမကြည့်ဖူးဘူး။ ကြည့်ချင်ပါတယ်။ ဒါ ပေမယ့် အမေကထည့်မှာမဟုတ်ဘူး”

“တို့ကောက်စိုက်သမအဖွဲ့ တစ် ဖွဲ့လုံးသွားမှာပဲ။ ညည်းအမေ ထည့်မှာ ပါ။ ငါကူပြောပေးပါမယ်”

“အေးပါ။ ငါ ကူပြောပေးမယ့် အပြင် တို့သွားမယ့်လည်းကိုလည်း ပြောထားပြီးပြီ”

“ဘယ်သူလည်းနဲ့ သွားမှာလဲ။ ကိုမြငွေလည်းဆိုရင်တော့ မလိုက်ဘူး နော်”

“ကိုမြငွေလည်း မဟုတ်ဘူး။ နင်းမြအစ်ကိုလည်း။ နင်းမြလည်း လိုက်မှာ”

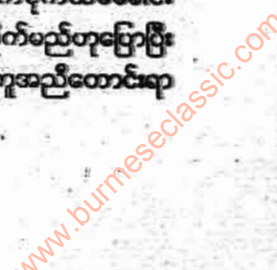
“ဒါဖြင့် မြန်မြန်စီစဉ်ပါ ကျွန်မ လိုက်မယ်”

“တစ်နှစ်မှာတစ်ခါ ကြည့်ရတာ။ ငါဖြစ်အောင် စီစဉ်ပါမယ်”

အရှေ့ရွာမှာ ဘုရားပွဲဖြစ်နေ

သည်မှာ အမှန်ဖြစ်ပါသည်။ မြခင်တို့ ညောင်ပင်သာရွာအပါအဝင် ထောရွာ များမှာ တစ်နှစ်တစ်ခါ ဘုရားပွဲဖြစ်မှ သာပွဲကြည့်ရသဖြင့် ဘုရားပွဲကို ဘယ် လောက်ဝေးဝေး သွားကြည့်ကြပါ သည်။ ယခု ဘုရားပွဲကို သွားကြည့် ကြမည်အစီစဉ်ကို မြငွေနှင့်ကောက် စိုက်သမခေါင်းတို့ နှစ်ယောက်တ စီစဉ် ကြသည်ကို မြခင်လုံးဝမသိပါ။ ခုရက် ပိုင်းမှာ ဒေါ်မဲမမေမှာ ကျန်းမာရေး မကောင်းသော်လည်း သမီးကို အလို လိုက်ပြီး ခွင့်ပြုလိုက်ပါသည်။ ယခုည ဘုရားပွဲသွားကြသည်မှာ လှည့်နှစ်စီး ဖြစ်သည်။ တစ်စီးက မြခင်တို့စီးသော လှည်းဖြစ်ပြီး ကျန်တစ်စီးက ခပ်ဝေး ဝေးမှ လိုက်လာပါသည်။

ပွဲဝင်းထဲရောက်ကြ၍ လက်မှတ် များဝယ်ပြီးသောအခါ ပွဲဈေးတန်း လျှောက်ကြပြီး လိုချင်တာကလေးများ ဝယ်ကြပြီး ခုံထဲဝင်၍ မကြာမီအချိန်မှာ ပင် အပျိုတော်ထွက်ပါသည်။ မြငွေတို့ အဖွဲ့မှာ မိမိတို့နှင့် ဖျာချင်းဆက်ပြီး နေရာယူထား၍ အားလုံးတစ်စုတလေး တည်း ဖြစ်နေပါသည်။ သည်လိုနှင့် အပျိုတော်ထွက်ပြီး ပြဇာတ်ထွက်နေ ချိန်မှာ လူတစ်ယောက်လိုက်လာပြီး ဒေါ်မဲမ အသည်အသန်ရောဂါဖောက် လာပြီး မြခင်ကိုခေါ်ခိုင်း၍ လာခေါ် ကြောင်းပြောရာ မြခင် ပြန်လိုက်မည် ဟုပြောရာ လာခေါ်သူက မိမိတို့ခြေ ကျင်ပြန်လျှင် ကြာနေမည်။ လှည်းနှင့် ပြန်မှ အမြန်ရောက်မည် မြန်မြန် ရောက်အောင် လှည်းနဲ့ပြန်ပါဟု ပြော သောအခါ ကောက်စိုက်သမခေါင်း ဆောင်က သူပါလိုက်မည်ဟုပြောပြီး မြငွေလည်းကို အကူအညီတောင်းရာ

မြငွေက လိုက်ပို့ပေးမည်ဟုပြော၍ သုံး
ယောက်သား လှည်းအမြန်မောင်း၍
ပြန်ခဲ့ကြပါသည်။ လမ်းရောက်သော
အခါ မြငွေက ဒေါ်မေမ အသည်း
အသန်ဖြစ်သည်မှာ မဟုတ်ကြောင်း၊
ယခု မိမိ မြခင်ကို အရှေ့ရွာခေါ်သွား
မည်ဖြစ်ကြောင်း၊ မိမိသည်လိုကြစည်
ရသည်မှာ မြခင်ကိုချစ်လွန်း၍ ကြိရ
ခြင်းဖြစ်ကြောင်းများ ရှင်းပြပါသည်။

“အစ်မစိန်မြင့် မိန်းကလေးချင်း
ကိုယ်ချင်းမစာ လုပ်ရက်တယ်။ ကိုမြ
ငွေ ... ရှင်ကျွန်မကို ထိရဲထိကြည့်
ကျွန်မအကြောင်းသိမယ်”

“ငါ တကယ်မေတ္တာရှိလို့ ကြ
တာပါ မြခင်ရာ။ နင် ငါ့ကိုငြင်းရ
အောင်လည်း နင့်ရည်းစားဖိုးမောင်က
ထောင်ကျတော့မှာ နင့်ဆီ ပြန်မလာ
နိုင်တော့ဘူး”

“ကိုဖိုးမောင် ဘာမှမဖြစ်ဘူး။
ရှင်အကြံပက်စက်တိုင်း လိုက်မပြောနဲ့”

“မြငွေပြောတာ ဟုတ်ပါတယ်။
ဖိုးမောင် အနောက်ဘက်ရွာမှ ကျွဲသွား
ခိုးတာ မိသွားလို့ အချုပ်ခံနေရတယ်
လို့ အဖေတို့ပြောနေတာ ကြားခဲ့ရတယ်”

“တကယ်ကြားတာလား အစ်မ
စိန်မြင့်”

“တကယ်ကြားခဲ့တာပါ။ သူ
သွားခိုးတဲ့ကျွဲက အရင်သူ့အလုပ်သွား
လုပ်ခဲ့ဖူးတဲ့ လယ်ရှင်ရဲ့ကျွဲကို ခိုးတာ။
ရွာသားတွေဝိုင်းလိုက်တာ ခေါင်းကွဲ
သွားသတဲ့”

“ဖြစ်ရလေ ကိုဖိုးမောင်ရယ်။
မြခင်တို့ဘဝတော့ ပျက်ပါပြီ ဟီးဟီး
ဟီး။ သူ့အခုလို သူ့ခိုးဘဝရောက်ရ
တာ မြခင်ကြောင့် ရောက်ရတာ”

“အေးဟယ်။ ဖိုးမောင်ဘဝက

လည်း ဆိုးလိုက်တာ။ ငါကြားကြား
ချင်း နင့်ကိုပြောမလို့ဟာ ခု မြငွေပြော
မှ ပြောဖြစ်တော့တယ်”

“နင်ငိုနေတာ ငါမကြည့်ရက်လို့
နင့်ကိုငါ ဘာမှမလုပ်ရက်တော့ပါဘူး
မြခင်။ နင် ဖိုးမောင်ကို ကြည့်ချင်ရင်
မနက်ဖြန် အဲဒီရွာကို ငါလည်းနဲ့လိုက်
ပို့ပေးပါမယ်။ ခုလည်း နင့်အိမ်ကို ငါ
ပြန်ပို့ပေးပါမယ်”

“ကျွန်မ လိုက်ကြည့်ချင်ပါတယ်။
ကိုယ်တိုင်မြင်ရမှ ယုံမယ်”

“စိတ်ချ ငါလိုက်ပို့ပေးမယ်။
မစိန်စိန်လည်း ကူညီတဲ့အနေနဲ့ လိုက်
ခဲ့ပါ”

“ငါလည်း ဖိုးမောင်ကိုသနား
တယ်။ လိုက်ခဲ့မယ်”

မြငွေမှာ မြခင်ကို ပထမ
အကြိမ်းဖက်ရန် ကြံစည်ခဲ့သော်လည်း
မြခင်က မိမိအတွင်းခံအင်္ကျီမှ တွယ်
ချိတ်ကြီးကို ဖြုတ်၍ ကိုင်ထားသဖြင့်
မြငွေအနားမကပ်ရဲတော့ဘဲ အချို့
သတ်၍ မိမိအကြံကို လက်လျှော့
လိုက်ခြင်း ဖြစ်ပါသည်။ သည်လိုနှင့်
မြခင်ကို အိမ်ပြန်ပို့ပေးလိုက်ရပြီး
နောက်တစ်နေ့နံနက်မှာ ဖိုးမောင်
အချုပ်ခံထားရသော ရဲစခန်းသို့ မြခင်
ကို သွားပို့ပေးရာ ဖိုးမောင်မှာ မြခင်ကို
စကားတစ်လုံးမျှမပြောတော့ဘဲ ခေါင်း
ငုံ့နေပါသည်။ မြခင်လည်း ငို၍ပြန်ခဲ့
ပါသည်။

သည်လိုနှင့် ဖိုးမောင်ထောင်ကျ
သွားပြီး မကြာမီအချိန်မှာ မြငွေလည်း
မြခင်ကို ရသွားပါသည်။ မြခင်ကိုရပြီး
တစ်လကျော်ကျော်လောက်မှာ ဒေါ်မေ
မလည်း ဆုံးသွားပါသည်။ မြငွေအဖို့
မြခင်ကို ချစ်လွန်း၍ ရာသက်ပန်ပေါင်း

မည်ဟု ဆုံးဖြတ်ထားသော်လည်း
မြငွေမိဘများက မြခင်နှင့် လုံးဝ
သဘောမတူသဖြင့် မိမိတို့သားကို
အိမ်ပေါ်အတက်မခံပါ။ မြငွေမှာ
ဒေါ်မေမအိမ်ကလေးမှာပင် နေရပါ
သည်။ သည်လိုနေကြ၍ မြခင် ကိုယ်
ဝန်ခြောက်လအရမှာ မြငွေ လယ်ထဲမှ
အပြန် ရိုးကလေးထဲမှာ မြွေနှစ်ကောင်
ပိတ်လိုက်နေသည်ကိုမြင်၍ သူငယ်
ချင်းများနှင့် ချက်စားကြပါသည်။ ထို
ညက မြငွေ မြွေသားနှင့် အရက်များ
သောက်စားပြီး အိမ်ပြန်ခဲ့ရာ ရိုး
ကလေးနားအရောက်မှာ မြွေကိုက်ခံ
ရပြီး သေသွားပါသည်။

မြငွေ မြွေကိုက်၍သေသွားသည်
ကို မြငွေမိဘများက မြခင်မှာ ပညာ
တတ်၍ မိမိတို့သားကို ပြုစားလိုက်
သည်။ ရွာထဲမှာမထားရန် ပြောသော
အခါ ရွာသူရွာသားများက ယုံကြည်
ကြ၍ မြခင်ကို ခေါ်ခေါ်ပြောပြော
မလုပ်ကြတော့။ မြခင်ခမျာ ရက်
လွန်း၍ သည်ရွာမှပြောင်းရန် အထုပ်
ကလေးတစ်ထုပ်နှင့် တောင်းကလေး
တစ်လုံးရွက်ကာ ထိုရွာမှ ထွက်ခဲ့ပါ
တော့သည်။

မြခင်၏ဘဝမှာ မှောင်လွန်း၍
နေဝန်းကွယ်သောဘဝ၊ ဘယ်အချိန်
ဘယ်ကာလများမှ အလင်းရောင်မြင်ရ
ပါလိမ့်တကား။

ညွန့်မောင်ဦး

တိုင်းရင်းဆေးဝါးမှတ်ပုံတင် 0412 YR 004687

လိုင်စင် ၇/၂၀၀၈၊ တဆထလ(တိုး)-၁၃၁၂

အဆီကျ အကြောပြေ ဆီး၊ ဝမ်း၊ မှန်စေတဲ့ မုံရွာ ဆရာမိုး ၊ ရှောက်တစ်လုံးဝမ်းမှန်ဆေး

ကြော်ငြာခွင့်ပြုရက်အမှတ်တထက(စာနယ်ဇင်း)၁၃၀/၀၀၁၀၄

“ကိုဇော်ရဲနိုင်ကို ကြည့်လိုက်ရင် သွက်လက်ပေါ့ပါးဖျတ်လတ်နေတာပဲ။ အသားအရေ စိုပြည်ပြီး အဆီတွေလည်းကျ၊ အသားတွေလည်း ကျစ်လျစ်လာတယ်။ ဆေးကောင်းတစ်လက် တွေ့ထားပြီထင်တယ်။ ဆေးကောင်းရှိရင် လက်တို့သတင်းပေးပါဦး”

“သွက်လက်ပေါ့ပါးဖျတ်လတ်ဆို မုံရွာဆရာမိုးရဲ့ ရှောက်တစ်လုံးဝမ်းမှန်ဆေး လက်ကိုင်ထားလို့ပါ။ ကျန်းမာရေးရှုထောင့်က ကြည့်ရင် နေ့စဉ်နေ့တိုင်း ဆီး၊ ဝမ်း၊ သွေး၊ လေ မှန်မှန် မိမိကိုယ်တိုင် ဆန်းစစ်ပြီး ပြုပြင်နေထိုင်သွားဖို့လိုတယ် မဟုတ်လား။ လူသားတိုင်း ကျန်းမာဖို့ ဓာတ်ကြီးငါးပါး ညီညွတ်မှုတပြီး မဖောက်ပြန်ဘဲ ဝင်လမ်း၊ ထွက်လမ်း မှန်ကန်ခြင်းရှိဖို့ လိုအပ်ပါတယ်။ ဝိတနယ်မှာ စည်းနဲ့ဝါးဟာ အဓိကကျသလို လူသားတိုင်း ကျန်းမာဖို့ဆိုရင် ဆီးနဲ့ဝမ်းဟာ အဓိကကျပါတယ်။ ဝမ်းတစ်လုံးကောင်း ခေါင်းမခဲဆိုတဲ့ စကားရပ်လည်း ရှိတယ်မဟုတ်လား”

“ဟုတ်ပါ့ဗျာ... ဒါထက် ကိုဇော်ရဲနိုင် အမြဲသုံးစွဲနေတဲ့ မုံရွာဆရာမိုးရဲ့ ဝမ်းမှန်ဆေးဟာ ဝမ်းမှန်ရုံသက်သက် စားတာလား။ ဘယ်လိုရောဂါတွေအတွက် သုံးစွဲနိုင်တယ်ဆိုတာ ပြောပြဦးမှပေါ့”

“ကျွန်တော်တို့မိသားစု အမြဲသုံးစွဲနေတဲ့ မုံရွာဆရာမိုးရဲ့ ရှောက်တစ်လုံးဝမ်းမှန်ဆေးဟာ ဝမ်းနုတ်ဆေး မဟုတ်သလို ဝမ်းမှန်ရုံ သက်သက်မဟုတ်ဘဲ ဘယ်လိုရောဂါတွေအတွက် သုံးစွဲနိုင်သလဲဆိုရင် အဲဒီဆေးကို နေ့စဉ်မှန်မှန် သုံးစွဲခြင်းဖြင့် လေငန်းလေဖြတ် ရောဂါဖြစ်ခြင်း၊ သွေးတိုးသွေးတက်ခြင်း၊ နှလုံးအဆီဖုံး၊ အသည်းအဆီဖုံးခြင်းတို့ကို ကာကွယ်ပြီး ဇက်ကြောထိုးခြင်း၊ ခြေ၊ လက်ဖျား ထုံကျဉ် ကိုက်ခဲလေးလံခြင်း၊ အစာအိမ်ရောဂါဖြစ်ခြင်း၊ လေကြောင့်ဖြစ်သော ဗိုက်နာ၊ ဗိုက်အောင့်ဖြစ်ခြင်း၊ အတွင်းလိပ်၊ အပြင်လိပ် ဖြစ်ခြင်း၊ သွေးကျခြင်း၊ ဆီး၊ ဝမ်း၊ လေချုပ်ခြင်း၊ ဆိပ်ပူခြင်း၊ မျက်စိပူခြင်း၊ ကိုယ်လက်လေးလံထိုင်းမိုင်းပြီး ညောင်းညာကိုက်ခဲခြင်း၊ ခဲတွင်းနဲ့ဆိုးခြင်း၊ ရွေးနဲ့မကောင်းခြင်း၊ မျက်နှာပေါ်တွင် ဝက်ခြံ၊ တင်းတိပ်များထွက်ခြင်း၊ အသားအရေ အက်ကွဲခန်းခြောက်ခြင်း၊ စိတ်ဖိစီးမှုများ၍ ကိုယ်လက်မအိမသာဖြစ်ခြင်း စတဲ့ ရောဂါများကို သက်သာပျောက်ကင်းစေပါတယ်။

ခန္ဓာကိုယ်တွင်းရှိ ပိုလွှဲနေသော အဆီများကို လျော့ကျစေပြီး အပူ၊ အပုပ်၊ အညစ်ကို ယူထုတ်ပစ်သလို ကင်းစင်စေရုံမက ထိယံဝန်ဆောင်မိခင်များ နေ့စဉ်သုံးစွဲခြင်းဖြင့် ဆီး၊ ဝမ်း၊ လေ မှန်ကန်၍ မွေးဖွားရလွယ်ကူပြီး ကလေးတွင် လေနာကင်းကာ ဘုန်းမာစေခြင်း စတဲ့ အကျိုးကျေးဇူးတွေ ခံစားစေနိုင်ပါတယ်”

“ကိုဇော်ရဲနိုင်တို့မိသားစု သုံးစွဲနေတဲ့ မုံရွာဆရာမိုးရဲ့ ရှောက်တစ်လုံးဝမ်းမှန်ဆေးဟာ ကျား/မ စွယ်စုံရတဲ့ ဆေးကောင်း တစ်လက်ပဲဗျို့။ ကျွန်တော်လည်း သုံးမယ်ဗျာ။ ကျွန်တော်တို့ ခင်ဗျားတို့လို စာရေးဆရာ၊ ပန်းချီဆရာ၊ ကွန်ပျူတာသမားတွေ၊ အညောင်းထိုင်သူတွေ၊ အဆီများ အဝလွန်သူတွေ၊ တစ်ကိုယ်လုံး လေးလံထိုင်းမိုင်း ညောင်းညာကိုက်ခဲနေသူများအတွက် ဒီဆေးက ဝမ်းနုတ်ဆေး မဟုတ်လို့ နေ့စဉ်မှန်မှန် သုံးစွဲဖို့ လက်ကိုင်ထားရမယ့် ဆေးကောင်းတစ်လက်မို့ ဆေးရဲ့ကောင်းခြင်း၊ ဂုဏ်သတင်းကို အပေါင်းအသင်းတွေသိအောင် ရေးသွင်းကြေညာလိုက်ချင်ပါရဲ့ဗျာ”

အိတ်တန်းမြို့၊ မန္တလေးမြို့နှင့် မုံရွာမြို့ မော်လမြိုင်မြို့ရှိ မြန်မာဆေးချိုးရုံ ဖြန့်ချိရေးဆိုင်ကြီးများမှတစ်ဆင့် တစ်ပြည်လုံးသို့ ဖြန့်ချိပေးနေပါပြီ။

ပဇ်ဇင်း - မုံရွာ - ခေရုမိုး တိုင်းရင်းဆေးဝါးထုတ်လုပ်ရေးနှင့် ဆေးကုသနိုး
အမှတ် - ၈၂/၃၅၆၊ မေဓာဝိလမ်းမကြီး၊ မြောက်ဥက္ကလာပမြို့နယ်၊ ရန်ကုန်မြို့ ။ ပုန်း-ဝ-၆၉၀၅၈၊ ၀၉-၅၁-၈၈၆၃၂
မုံရွာဆရာမိုး - ပုန်း-၆၉၀၅၆၃၁ လိုင်းခွဲ(၃၄၇)၊ ၆၉၀၄၅၆ လိုင်းခွဲ(၃၄၇)

www.burmeseclassic.com

သည်အိမ်ကြီးကို ဝယ်ယူဆိုင်တာ
သည်အိမ်ကြီး၏ ရာဇဝင်ကို သိထားကြ
လေသော မိတ်ဆွေ၊ အပေါင်းအသင်း
တွေက တားမြစ်ကြချေ၏။

“အချို့အချောင်ရတာ တစ်ခုလေး
ကိုကြည့်ပြီး ဝယ်လိုက်မယ်ဆိုရင်ဖြင့်
အမှာကြီး မှားကုန်လိမ့်မယ် ကိုငြိမ်း။
ကိုငြိမ်းအရင်လူတွေဆိုရင် ခြံဝင်းကာလည်း
ကျယ်ကျယ်၊ အိမ်ကြီးကလည်း တောင့်
တောင့်တင်းတင်းဆိုတော့ အချို့အချောင်
ဈေးကို သဘောကျပြီး ဝယ်ခဲ့ကြတယ်။
ဘယ်မှာ တစ်လပြည့်အောင် နေနိုင်ကြ
လို့လဲ။ မိသားစုလိုက် ပြောင်းပြေးကြရ
တာချည်းပဲ”

“ဟုတ်တယ် ကိုငြိမ်း။ သည်အိမ်
ကြီးရဲ့ ကနဦး မူလပိုင်ရှင်ဟာ ကိုယ့်ကိုယ်
ကို အဆုံးစီရင်သွားခဲ့တယ်ဗျ။ အိမ်ကြီးကို
လည်း အင်မတန် စွဲလမ်းခဲ့တာလေ။ ပိုင်
ရှင်ဟာ သည်အိမ်ကြီးကို ငွေကုန်ကြေး
ကျခံပြီး သူ့စိတ်တိုင်းကျ ဆောက်ခဲ့တာ။
အိမ်ကြီးဆောက်ပြီးလို့ တက်နေကြတဲ့
အခါ ဘယ်ကဘယ်လို ကျိန်စာဆိုတွေ
ဝင်တယ် မသိပါဘူး။ ပထမဦးဆုံး မိသား
စုဝင်တစ်ယောက် အပေါ်ထပ်လှေထိုးထပ်
ကနေ ပြုတ်ကျပြီးသေတယ်။ နောက်တစ်
ယောက်ကျပြန်တော့ အိမ်ကြီးရဲ့ ခြေရင်း
မှာတူးထားတဲ့ ရေကန်ထဲကို ဆင်းသေ
တယ်။ နောက်ဆုံး အိမ်ကြီးရှင်ကိုယ်တိုင်

အိမ်ကြီးကြီး

ချီဆောင်ပိုင်လတ်

လာသူတွေကတော့ ပထမဦးဆုံး ကျွဲလ
ယာတွေရောင်းတဲ့ ကုလားမိသားစု။ သူ
တို့က တစ်လမပြည့်ခင် ရတနာရုံရောင်း
ပြီး ပြေးကုန်ကြတာပဲ။ အနောက် ဝယ်
လိုက်တဲ့လူတွေက ခရစ်ယာန်မိသားစု။
သူတို့မိသားစုလည်း ထိုနည်းလည်း
ကောင်းပါပဲ။ ရတနာရုံရောင်းမယ်ဆိုပြီး
ပြောင်းသွားကြပါလေရောလား”

“ဟုတ်တယ်လေ။ အဲဒါကြောင့်
ကျွန်တော် ဒီအိမ်ကြီးကိုဝယ်ပြီး မိသား
စုလိုက်ပြောင်းရွှေ့ကြမယ်လို့ ဆုံးဖြတ်
လိုက်တာပေါ့”

သည်အိမ်ကြီးကိုဝယ်မည့် ကိုဦး
မောင်ကား ဆိုခဲစေ၊ မြစ်စေဆိုသည့် လူ
စားမျိုးပင် ဖြစ်ချေ၏။ သူဆုံးဖြတ်ချက်
ချပြီးပြီဆိုရင် ဘယ်သူတွေဖျက်ကြစေ
တော့။ ဘယ်တော့မှ အမှားအယွင်းခံ
မည့်သူ မဟုတ်။

ပြောရလျှင် သူက စာရေးဆရာ
တစ်ယောက် ဖြစ်ချေ၏။ သည်အိမ်ကြီး၏
အနေအထား မြဲအကျယ်အဝန်းနှင့် ပတ်
ဝန်းကျင်အနေအထားကို အက်ခတ်ပြီး
အေးအေးလူလူ စာရေးရန် အကောင်းဆုံး
ပါဟု ယူဆပြီးနောက်ပိုင်း ခေါင်းမာစွာဖြင့်
ပင် ရဲရဲပုံပုံ ဝယ်ယူလိုက်ပါတော့၏။

“အတန်တန်တားရက်နဲ့ ကိုဦး
ရာ”

“ဟုတ်ပေဗျာ။ ခင်ဗျားမိသားစု
တော့ သနားစရာပဲ။ သူတို့ကကော
မဖျက်ကြဘူးလား”

“ဟင့်အင်း... ကျွန်တော်က အိမ်
ထောင်ဦးစီးတစ်ယောက်ပဲ။ ကျွန်တော်က
ကောင်းတယ်ဆိုရင် လုပ်တတ်တဲ့လူစား
မို့ သူတို့ တစ်ယောက်မှ မကန့်ကွက်ကြ
ဘူး။ ကျွန်တော့်မိသားစု အားလုံးဟာ
ကျွန်တော့်စိတ်ဓာတ်မျိုးတွေချည်းပါပဲ”

“အင်း... တယ်လည်း ခေါင်း
မာလှပါကလားဗျာ။ ဒီအိမ်ကြီးဟာ အင်
မတန် ကြမ်းတယ်ဗျာ။ အရင်လူတွေ ပြော
ပြတဲ့အတိုင်းဆိုရင် အင်မတန်မှ ကျော
ချမ်းဖို့ ကောင်းလှတယ်။ အိမ်ပေါ်မှာ
လမ်းလျှောက်သံပေးတာတို့၊ ခုံတွေရွှေ
တာတို့၊ တခုံးခုံးထုတာတို့ အနံ့အသက်
ပေးတာတို့ ကိုယ်ထင်ပြတာတို့ ကား
ပေါ်က ဆွဲချတာတို့ ဆိုး... ပြောရရင်
တော်တော်လေး ကြမ်းတယ်လို့ပဲ။ အိမ်ခြံ

ကျယ်ကျယ်လောင်လောင်အော်ဟစ်ရင်း
အိမ်အပေါ်ထပ် ပြတင်းပေါက်ကို ဖွင့်ပြီး
ဇောက်ထိုးခုန်ချရင်း အဆုံးစီရင်သွား
တယ်။

ပြောရရင်တော့ အစိမ်းသေတွေ
ချည်းပဲ။ ဒါကြောင့် မကျွတ်မလွတ်တာ
နဲ့ တူပါရဲ့”

“မူလပိုင်ရှင်တွေ ကွယ်လွန်သူ
ကွယ်လွန် ပြောင်းရွှေ့သူ ပြောင်းရွှေ့ပြီး
သိပ်မကြာခင်မှာ ဒီအိမ်ကြီးကို ရောက်

ဝင်းထဲ၊ အိမ်ကြီးထဲမပြောနဲ့ ညနေ နေဝင်
ရီတရောဆိုရင်တောင် ခြံရံကို ဖြတ်
လျှောက်ရဲတဲ့လူဆိုတာ ခပ်ပါးပါးရယ်”

“ဟုတ်တယ် ဆရာငြိမ်း။ ဟိုတစ်
လောက ရပ်ကွက်အစွန်မှာ တဲထိုးပြီး
အိုးတစ်လုံး၊ ဖျာတစ်ချပ်နဲ့နေရတဲ့ ဖဲ
သမားညွန့်တင်ကို သိတယ်မဟုတ်လား”

‘သိတယ်၊ သိတယ်၊ ရင်းရင်းနှီးနှီး
ကို သိတယ်။ တစ်လောကတောင် လမ်း
မှာတွေ့လို့ ဇက်ကြောတွေ ဆွဲပေးသွား
သေးရဲ့။ ငါးရာမျိုး၊ တစ်ထောင်မျိုးတော့
ပေးလိုက်ရတာပဲပေါ့။ နို့... နေပါဦး။
ကျွန်တော် ဒီအိမ်ကြီးကို ဝယ်တဲ့ကိစ္စမှာ
ဖဲသမားညွန့်တင်နဲ့ ဘာများ ပတ်သက်လို့
လဲ”

“ဆိုစမ်းပါဦးဗျာ”

“ဒီလို ကိုငြိမ်းရဲ့။ ပြီးခဲ့တဲ့ တစ်လ
ကျော်က သည်ငတိ ဟိုးနှစ်လမ်းကျော်
က မုဆိုးမကြီးဒေါ်တင်နဲ့ အသုဘမှာ
ဖဲသွားရိုက်တာ ဘယ်ကလောက်ရှုံးလဲဆို
တော့ ဘောင်းဘီတိုကလေး တစ်ထည်
သာ ကျန်တော့တဲ့အထိ။ ပေါင်စရာ
နှစ်ရာကလည်း ဘာမျှမရှိ။ ချေးရငှားရ
အောင်ကလည်း ငနဲအပေါ် ဘယ်သူ
ဘယ်ဝါမှ မယုံကြည်ကြလေတော့ ငွေရ
ပေါက်ကို ကြံတော့ ဖန်တော့တာပဲ။ ခိုးဖို့
ဝုက်ဖို့၊ ဖောက်ထွင်းဖို့ပဲပေါ့။

လူတွေရဲ့ အိမ်တွေကိုလည်း တက်
မခိုးရဲတော့ ကိုငြိမ်းဝယ်လိုက်တဲ့ လူမနေ
အိမ်ကြီးမှာ ဘာပစ္စည်းရရှိဖို့ တက်ခိုးဖို့
ကြံတော့တာပေါ့။ ဘာပြောကောင်းမလဲ
ဗျာ... ခင်ဗျားလူ ဖဲသမားညွန့်တင် ခြံကို
ကျော်ပြီး အိမ်ထဲဝင်ရရှိသေး ဘာကိုတယ်
လိုတွေ့တယ်မသိဘူး။ ငယ်သံပါအောင်
အော်ပြီး သတိလစ်သွားတာ။ တော်သေး
တာပေါ့။ သူ့အော်သံကြားလို့ လူတွေစု
ပြီး သွားကြတော့ ပုံလဲနေတဲ့ငတိ မျက်
ဖြူကို ဆိုက်ရော။ အဲဒါ သတိရအောင်

မနည်းနာနှစ်ယူရတယ်။ သတိတော့ရပါ
ရဲ့။ ကြောင်တောင်တောင်ဖြစ်သွားရှာ
တယ်။ အဲဒါနဲ့ ရပ်ကွက်ထဲက ပယောဂ
ဆရာ တော်သလင်းအောင်ကြီးနဲ့ ကုနေ
ရတယ်။ ဒါတောင် ပုံမှန်စိတ်နေစိတ်ထား
ဖြစ်မလာသေးဘူး”

“ညညဆိုရင်လည်း တစ်ရပ်ကွက်
လုံး မီးတွေအမှောင်ကျနေတာတောင်မှ
အဲဒီအိမ်ကြီးဆီက မီးရောင်တွေလင်းနေ
တာလည်း ကြူးသူတွေ ကြူးခဲ့ကြရတယ်
ဆိုပဲ”

မိတ်ဆွေအပေါင်းအသင်းများ၏
စကားက သာမန်လူတစ်ယောက်ဆိုလျှင်
ဖြင့် သည်းထိတ်အားငယ်ကာ စိုးရွံ့စိတ်
တွေ ဖြစ်ပေါ်လာမှာ သေချာသည်။ ဈေး
ဘယ်လောက် အချို့အချောင်ရရ ဝယ်မိ
တာ မှားလေစွဟု နောင်တတရားတွေရ
မှာ သေချာသည်။

ဒါပေမဲ့ ကိုငြိမ်းကား မတုန်လှုပ်
ရေးချာ မတုန်လှုပ်။

မဖြစ်မနေ ဝယ်ယူမည်ဟု ဆုံးဖြတ်
ချက်ချပြီးသည့်အတွက်လည်း ဝယ်ယူ
စာချုပ်ကို ရှေ့နေရှေ့ရပ်ဖြင့် ချုပ်ဆိုခဲ့ပြီး
ပြီ မဟုတ်ပါလား။

ဒီအိမ်ကြီးဆီသို့ မိသားစုလိုက်
မပြောင်းရသေးခင် ကိုငြိမ်းသည် တပည့်
တစ်ယောက်ဖြစ်သော ဩဘာနှင့် ခြံကို
ပြုပြင်ရန်၊ တစ်အိမ်လုံးကို သန့်ရှင်းရေး
လုပ်ရန် ရှေ့တော်ပြေးအနေဖြင့် ရောက်ရှိ
နေခဲ့သည်။

သည်ညတွင် ကိုငြိမ်းအဖို့ ၎င်း
အပိုင်ဖြစ်သွားသော အိမ်ကြီး၌ အိမ်ကြီး
ရှင်အဖြစ် ကျောခင်းအိပ်စက်ရမည့် ည
ဖြစ်သည်။

“ဟေ့ကောင် ... ဩဘာ၊ မင်း
ကြောက်တတ်သလား”

“မှန်တဲ့အတိုင်းပြောရရင် ကျွန်
တော် တစ်ယောက်တည်းနေရမယ်ဆိုရင်
တော့ ကြောက်တယ်ဆရာ။ ခု ဆရာနဲ့
အတူရှိနေတယ်ဆိုတော့ မကြောက်တော့
ပါဘူး။ ပြီးတော့ ... ဆရာပေးထားတဲ့
အကာအကွယ်အပေါ်လည်း ယုံကြည်
တာ ပါလိမ့်မယ်ဆရာ”

“အေး ... အဲသလို ရဲရဲရင့်ရင့်
စိတ်ဓာတ်မျိုး မွေးမြူစမ်းပါကွာ။ လောက
မှာ ကြောက်ရင်လွဲ၊ ရဲရဲမင်းဖြစ်တဲ့ကွ။
အနာသိရင် ဆေးဆိုတာ ရှိစမြဲပါကွာ”

ကိုငြိမ်းနှင့် ဩဘာတို့ ဆရာတပည့်
နှစ်ဦးသားသည် တစ်နေ့ခင်းလုံး အိမ်ကြီး
အား ရှင်းလင်းပြီးတဲ့နောက် ညနေ နေဝင်
ရီတရော၌ ခြံအတွင်းရှိ ရေတွင်းမှ ရေခပ်
ကာ ရေချိုးခဲ့ကြသည်။ ပြီးနောက် အဝတ်
အစားများလဲကာ အိမ်ကြီး၏ ပေါ်တီကို
အောက်၌ ပက်လက်ကုလားထိုင်ခင်း
လျက် ကျောဆန့်ကြရင်း အိမ်မှ စီစဉ်ပေး
လိုက်သော စားဖွယ်ရာများကို စားသောက်
ကြလေ၏။ ညစာဖြစ် စားသုံးပြီးသောအခါ
လက်ဖက်သုပ်ကို မြှူရင်း ရေနေ့ကြမ်းဖြင့်
ဖိမ်ကျနေတော့၏။

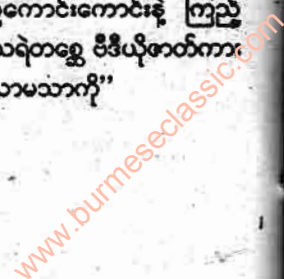
ထိုအနေအထားမှာပင် ပတ်ဝန်း
ကျင် အလင်းဓာတ်တို့ ပါးလျှသွားချေ၏။
နေဝင်လို့ မိုးချုပ်စပြုပြီပဲ။

“ဟာ ... ဟိုမှာ ... ကြည့် ...
ကြည့်လိုက်ပါ ... ဆရာ”

ဩဘာက တစ်နေရာကို လက်
ညှိုးထိုး ညွှန်ပြသည်။

“ကျွန်တော့်မှာ လေးခွပါတယ်
ဆရာ။ တီးထည့်လိုက်ရမလား ဆရာ”

“နေပါစေ ဩဘာရယ်။ မင်းလေး
ခွထက် အလွန်တရာ အစွမ်းထက်တဲ့
လက်နက် တို့များဆီမှာ ရှိနေကြတဲ့ဥစ္စာပဲ
ကွာ။ ကြည့်ကောင်းကောင်းနဲ့ ကြည့်
လိုက်ပါဦး။ သရဲတစ္ဆေ မိဒီယိုဓာတ်ကား
တွေထက် သာမသာကို”

တကယ်တမ်း ကြောက်လန့်တတ်သူဖြစ်ပါက ကိုငြိမ်းတို့အား ကိုယ်ထင်မြဲသော တစ္ဆေသရဲကြောင့် သွေးလန့်သွားလိမ့်မည်ထင်သည်။ ကြောက်စိတ်ဖြင့် ကြက်သီးဖြန်းဖြန်း ထလောက်သည်။

“ဟော... ဟော... ရေတွင်းထဲတို့ ခေါင်းစိုက်ဆင်းသွားပြီဆရာ”

“အေးအေး... တွေ့တယ်... တွေ့တယ်”

သည်အတွက် ဆရာတပည့်နှစ်ဦး သား စွေခနဲ နေရာမှထကာ ဓာတ်မီးကိုယ်စီဖြင့် အသံကြားရာ လှေကားသို့ သွား၍ ဝန်းကျင်အနံ့ ဓာတ်မီးများ ထိုးကြည့်လိုက်သည်။ ဘာပစ္စည်းမျှမတွေ့၊ တွဲရာ ရှုရာတွေ့လည်း မရှိ။

“ဖျန်း... ဖျန်း... ဖျန်း”

ပြတင်းတံခါးအား အပြင်မှ ရိုက်ပုတ်သံ။

“သွားကြည့်လည်း မထူးပါဘူး ဩဘာရယ်။ သူတို့အလုပ် သူတို့လုပ်ကြတာပဲ... လုပ်ကြပါစေ။ တို့ကလည်း တို့အလုပ် တို့လုပ်ရမှာပေါ့။ မဟုတ်ဘူးသား”

“ဟုတ်ပါတယ် ဆရာ”

“ကဲ... ကဲ... နောက်လည်း မိတို့က ဒီအိမ်ကြီးမှာ နေကြရမယ့်သူတွေ ဆိုတာ ခုကတည်းက အိမ်ပေါ်ကို တက်ဆိုက်ကြရအောင်။ အောက်မှာ ပစ္စည်းတွေ သိမ်းလိုက်ကြဦးစို့ရဲ့”

ဆရာတပည့်နှစ်ယောက် ပေါ်တီကိုအောက်ရှိ ကုလားထိုင်၊ စားပွဲတို့ကို အိမ်တွင်းသို့ သွင်းလိုက်သည်။ ပြီးနောက် ဓာတ်မီးကိုယ်စီဖြင့် အိမ်အပေါ်ထပ်သို့ တက်ကာ ဘုရားကျောင်းဆောင်၌ ဆောင်းတိုင်ဖြင့် မီးဖိုဖော်လိုက်ကြသည်။ မီးတိုင်တစ်ခု၌ ဖယောင်းတိုင်အချို့ကို ထွန်းလိုက်သဖြင့် လင်းလင်းချင်းချင်း ဖြစ်သွားသည်။

ထိုအချိန်မှာပင် လင်ကောင်ပိုးငှက်အချို့ အော်မြည်သံများကို ကြားရလေသည်။

“အဲဒါ ငှက်ဆိုးထိုးတာပဲဆရာ။ လူမမာရှိတဲ့အိမ်ရဲ့ ခေါင်းမိုးတည့်တည့်ကို ထိုးလိုက်တော့ အဲဒီလူမမာ ကိစ္စချောရာပဲဆရာ။ အင်မတန် ကောင်းကျိုးမပေးတဲ့ ငှက်ဆိုးဆရာရဲ့”

“ထန်းသီးကြော့ခိုက် ကျိုးနင်းခိုက်ဆိုတာမျိုးလည်း ဖြစ်တတ်ပါတယ် ဩဘာရဲ့။ ကိုင်းပါကွာ... မင်းပြောတဲ့ ငှက်ဆိုးဆိုတာလည်း သူ့အလုပ် သူလုပ်တာပဲ။ တို့တတွေကလည်း တို့အလုပ် တို့လုပ်ကြတာပဲပေါ့”

“ဟုတ်ပါတယ် ဆရာရယ်”

သည်နောက် ဆရာတပည့်နှစ်ယောက် ဘုရားကျောင်းဆောင်ရှေ့၌ ဘေးချင်းကပ်ထိုင်ချကာ ဘုရားရှိခိုးလိုက်ကြ၏။ ပြီးနောက် နတ်ဒေဝတာများကို ပင့်ဖိတ်ပြီး ပရိတ်ကြီး(၁၁)သုတ်အား တစ်သုတ်ပြီးတစ်သုတ် ရွတ်ဖတ် သရဇ္ဈာယ်ပါလေတော့၏။ ဤ၌ ဆရာတပည့်နှစ်ယောက် ကြိုတင်တိုင်ပင်ထားသည့်အတိုင်း ပရိတ်တော်တစ်သုတ်ပြီးလေတိုင်း သဝေမပါ ကိုးဂါထာဟုခေါ်သည့် ထိုပြင်တစ်ဝ ကိုယ်လုံးဖြိုဂါထာတော်ဖြစ်သည် ...

ဗုဒ္ဓသရဏံ ဂစ္ဆာမိ၊
ဓမ္မသရဏံ ဂစ္ဆာမိ၊
သံပံသရဏံ ဂစ္ဆာမိ၊
ဒုတိယဋ္ဌိ ဗုဒ္ဓသရဏံ ဂစ္ဆာမိ၊
ဒုတိယဋ္ဌိ ဓမ္မသရဏံ ဂစ္ဆာမိ၊
ဒုတိယဋ္ဌိ သံပံသရဏံ ဂစ္ဆာမိ၊
တတိယဋ္ဌိ ဗုဒ္ဓသရဏံ ဂစ္ဆာမိ၊
တတိယဋ္ဌိ ဓမ္မသရဏံ ဂစ္ဆာမိ၊
တတိယဋ္ဌိ သံပံသရဏံ ဂစ္ဆာမိ။
သရဏဂုံသုံးပါးအား ထည့်၍ရွတ်ဖတ် သရဇ္ဈာယ်ကြလေ၏။ ပထမအကြိမ်

ပရိတ်ကြီး(၁၁)သုတ်ပြီးလျှင် ထပ်မံ၍ ထိုပရိတ်ကြီး(၁၁)သုတ်ကိုပင် ရွတ်ဖတ် သရဇ္ဈာယ်ပြန်၏။ ထိုအတောအတွင်း မည်သို့သော ခြောက်လှန့်မှုမျှ မကြာချေ။ ဆူညံနေသော လင်ကောင်ပိုးငှက်များ၏ အသံပလံတွေပင် တိတ်ဆိတ်ကွယ်ပျောက်သွားတော့၏။

ယုံညက အဘယ်မျှကြာအောင် ပရိတ်တော်ကို သရဏဂုံညပ်လျက် မွှေးထုံလိုက်လေသည်မသိ။ ညဉ့်အတော်နက်မှပင် ဆရာတပည့်နှစ်ယောက်သား အိပ်ရာဝင်ဖြစ်ကြလေသည်။

ညဉ့်နက်မှ အိပ်ရာဝင်ခဲ့ရသော ကြောင့်ပေလော မသိ။

ကိုငြိမ်းနှင့် ဩဘာတို့ နေရောင်ထိုးမှပင် အိပ်ရာက နိုးတော့၏။ အရင်ဆုံးနိုးသူက ဩဘာဖြစ်၏။ ဩဘာလည်း နံနက်စာအတွက် စီစဉ်ရန် မီးဖိုချောင်သို့ ဝင်ပြီး ရေခွေးအိုးတည်ကာ ရေခွေးဆူသည်နှင့် ကော်ဖီဖျော်လေ၏။ ထိုအချိန်ကျမှပင် ကိုငြိမ်းနိုးတော့၏။

“ဟာ... နေတောင်တော်တော် မြင့်ပါရောလား ဩဘာရဲ့”

“ဟုတ်တယ် ဆရာ။ ကျွန်တော်တို့ ညကအိပ်ရာဝင်တာ အတော်ကလေး ညဉ့်နက်သွားကြတယ် မဟုတ်လား”

“အေးကွာ... ခေါင်းအုံးပေါ်ခေါင်းချလိုက်တာနဲ့ တုံးခနဲပဲ။ ဩဘာ ဒါထက် မင်းအိပ်မက်တွေဘာတွေ မမက်ဘူးလားကွ”

“ဟာ... မက်တာပေါ့ ဆရာရယ်။ အဲဒီအိပ်မက်ကို ပြောပြချင်နေတာ ဆရာရဲ့။ တစ်သက်နဲ့တစ်ကိုယ် ဒီလောက် ဝှူးခြားပြီး အံ့ဩစရာကောင်းလောက်အောင် အိပ်မက်မျိုးကို ကျွန်တော်မမက်ခဲ့ဘူး ဆရာ”

“ပြောစမ်းပါဦးကွာ။ မင်းအိပ်မက်ကို မူတည်ပြီး စာပုထစ်ပုဒ်တလေများ ဖြစ်မလားလို့”

စာရေးဆရာ ပီသလှစွာသော ကို ငြိမ်းက စကားထောက်လိုက်ပြီး ကော်ဖီကို တမျှင်းမျှင်းမော့လိုက်သည်။

“ထူးဆန်းတာမှ တကယ်ပါပဲ ဆရာရယ်။ ညနေက ...

အဲသည်ကောင်ကြီးက ကျွန်တော့်ကို ဖမ်းမလို့လာတာ ဆရာရဲ့။ ဘာရမလဲ ကျွန်တော်လည်း တိုတိုနဲ့လိုရင်း ထိထိ ရောက်ရောက်ရှိအောင် ကျွန်တော်တို့ ဆရာတပည့် ပရိတ်တော်တစ်ခုပြီးတစ်ခု ထည့်ဆိုတဲ့ သဝေမပါ ကိုးဂါထာ ဗုဒ္ဓ သရဏဂစ္ဆာမိဆိုတဲ့ သရဏဂုဏ်တော်ကို အဲသည်ကောင်ကြီးဆီ လက်ညှိုးထိုးလို့ ရွတ်ဖတ်လိုက်တယ်ဆိုရင်ပဲ ကျွန်တော်လက်ညှိုးက အလင်းတန်းဖြာထွက်လာပြီး အဲသည်အလင်းတန်းဟာ ကောင်ကြီးဆီ တန်းခနဲ ရောက်သွားတယ်ဆရာ။

အဲဒီအချိန်မှာ ကောင်ကြီးကို အခြားနှစ်ကောင်က ထူပေးဖို့ အိမ်ထဲက တစ်ကောင်၊ ရေကန်ဘက်က တစ်ကောင် ပြေးထွက်လာကြတယ်။ ကောင်ကြီးကို ထူပြီးတာနဲ့ အဲသည်နှစ်ကောင်က ကျွန်တော့်ကို ရန်မူဖို့ ဟန်ပြင်လိုက်ကြတယ်။

ဘာရမလဲ ဆရာရယ်။ ကျွန်တော့်မှာ ဘုရားရှင်ရဲ့ အစွမ်းထက် ကိုယ်လုံးခြုံ သရဏဂုဏ်ဂါထာတော် ရှိနေပြီပဲ။ ဒါနဲ့ ကျွန်တော်လည်း ကောင်ကြီးကို နှိမ်နင်းခဲ့တဲ့အတိုင်း လက်ညှိုးနှစ်ချောင်းကို တစ်ကောင်တစ်ချောင်းစီထိုးလို့ ရွတ်ဖတ်လိုက်တာ စောစောကလိုပဲ လက်ညှိုးတစ်ချောင်းစီကနေ အလင်းတန်းထွက်လာပြီး တစ်ကောင်စီပေါ် တန်းခနဲကျသွားတယ်။ နှစ်ကောင်စလုံး ဖင်ထိုင်လဲကျပြီး မီးတောက်မီးလျှံတွေ သူတို့ခန္ဓာကိုယ်ပေါ်မှာ တညီးညီးတောက်လောင်ရင်း သုံး

ကောင်စလုံး ပျောက်ကွယ်သွားကြတယ်။ နောက် ဘာဆိုဘာမှ အရိပ်အယောင်တောင် မမြင်ရတော့ဘူး။ ကိုင်း ... ဘယ်လောက်အံ့သြဖို့ကောင်းတဲ့ အိပ်မက်လဲဆရာ”

“အေး ... အိပ်မက်ရဲ့ အံ့သြဖို့ကောင်းတာထက် အတုလဲအတုမရှိတဲ့ ဘုရားရှင်ရဲ့ ပရိတ်တော်တွေ၊ ဂါထာတော်တွေ အံ့သြဖို့ကောင်းတာပေါ့ သြဘာ။ လောကုတ္တရာအတွက်သာမက လောကီအတွက်ပါ အကျိုးပြုနေတာ အထင်အရှားမဟုတ်လား”

“ဟုတ်ပါတယ် ဆရာရယ်။ ဪဒြ်ဒါထက် ဆရာကကော အိပ်မက် မမက်ဘူးလားဟင်”

“ငါ့အိပ်မက်ကို အသာထားစမ်းပါ သြဘာရယ်။ ခုကိစ္စမှာ သည့်အိမ်ကြီးနဲ့ ပတ်သက်ပြီး စွဲလမ်းစိတ်တွေ ရှိခဲ့ကြလို့ မကျွတ်မလွတ်ဘဲ ဖြစ်နေကြတဲ့ ပရလောကသားတွေကို မင်း မြင်ခဲ့၊ ကြုံခဲ့ပြီပဲ မဟုတ်လား”

“ဟုတ်ပါတယ် ဆရာ”

“တကယ်တော့ သူတို့ဟာ အင်မတန်မှ သနားစရာကောင်းပါတယ်။ သူတို့အတွက် ရည်စူးပြီး အမျှအတန်း မဝေလို့ကတော့ သရဲ့ တစ္ဆေ ဗြိတ္တာဘုံမှာ ကျင်လည်နေကြရမှာပဲ။ သီလကင်းမဲ့သူတွေကိုလည်း သူတို့ရဲ့အစွမ်းနဲ့ ခြောက်လှန်းပြီး အနှောက်အယှက် ပေးနေကြမှာပဲ။

သည့်တော့ သူတို့တစ်တွေ ကျွတ်တမ်းရကြလေအောင် မနက်ဖြန်ကြရင် သူတို့ကို ရည်စူးပြီး ဆွမ်း၊ သက်န်း၊ လှူဒါန်းဖွယ် အစုစုကို သံဃာတော်ကြီးတွေ ပင့်ဖိတ်ပြီး ရေစက်ချလှူဒါန်းကြမယ်ကွာ။ ပရိတ်တရားတွေ နာကြမယ်။ ပြီးတော့ သူတို့တွေ သာဓုခေါ်ရအောင် အမျှအတန်းဝေကြမယ်။ အဲဒါ ဒီကနေပဲ မင်းနဲ့

ငါ စီစဉ်လိုက်ကြရအောင်”
“ကောင်းတယ် ဆရာ။ ကောင်းတယ်”

ခုတော့လည်း ကိုငြိမ်းတို့ မိသားစုမှာ အချို့အချောင်ရလိုက်သည်ဟု ဆိုသော ဝင်းခြံကျယ် အိမ်ဂေဟာကြီး၌ မိသားစုအားလုံး စိတ်ကြည်နူးစွာဖြင့် နေထိုင်ခဲ့သည်မှာ တစ်နှစ်တစ်ရာသီပင်လည်ခဲ့ပါပကော။

အိမ်စတက်သည်မှ လက်ရှိကာလတိုင် မည်သို့သော ပြဿနာမျှမရှိ။ အသံဗလံတွေလည်း မကြားရသည့်အတွက် အားလုံးက အံ့အားတသင့် ဖြစ်ကြသည်။ ဖြစ်မည်ဆိုလျှင်လည်း ဖြစ်ချင်စရာ။ ယခင်ယခင် လူတွေတုန်းက ဝရုန်းသုန်းကား။ ယခုမူ အေးအေးချမ်းချမ်း ဖြစ်သည့်အတွက် မနေနိုင်၊ မအောင့်နိုင်သူတွေ အမေးရှိလေတိုင်း ကိုငြိမ်းကတော့ အေးအေးသက်သာ ဖြေကြားခဲ့စေမည်။

“လောကမှာ မြင်အပ် မမြင်အပ်တဲ့ ပုဂ္ဂိုလ်တွေဆိုတာ ရှိပါတယ်။ သူတို့အပေါ် မေတ္တာဓာတ်တွေ ဖြန့်ကြက်ရင်၊ မိမိတို့ကိုယ်၌ကလည်း သရဏဂုဏ် လိုမြဲရင် ဘယ်အနှောင့်အယှက် အဟန့်အတားမှ မရှိတော့ပါဘူးဗျာ။ ကောင်းတာလုပ်ရင် ကောင်းတာဖြစ်ပါတယ်။ ကိုယ်ပြုတဲ့ ကုသိုလ်ကောင်မှုကံဟာ တုံ့ပြန်အကျိုးပေးပါတယ်”

ထိုပြင်တစ်စ တပည့်ဖြစ်သူသြဘာအပေါ် မပေးခဲ့ရသည့် အခြေကောင်းတစ်ခွန်းကလေး ကျန်ပါသေး၏။ ထိုစကားကား ...

“သြဘာရယ် မင်းအိပ်မက်မက်သလို ငါလည်းပဲ အိပ်မက်မက်ခဲ့ပါတယ်။ မင်းအိပ်မက်နဲ့ တစ်ထပ်တည်းဆိုရင် အံ့အားသင့်သွားမလား” ဟူ၍ ...။

နန္ဒာမိုးကြယ်

နိဗ္ဗဒသင်္ကန်း

ကျိက်တော် မြင့်မြတ်ကျော်(ဘီဒော)

နိဗ္ဗဒ “နိဗ္ဗဒသင်္ကန်း” ဆိုသည်မှာ အပါယ်မကျသည့် သင်္ကန်းကို ခေါ်ပါသည်။ အပါယ်မကျသည့်သင်္ကန်းမှာ ဝါဆို သင်္ကန်းဖြစ်ပါသည်။

ဝါဆိုသင်္ကန်းသည် အပါယ်ကျရောက်မည့်ဘေးကို တာကွယ်ပေးသောကြောင့် နိဗ္ဗဒသင်္ကန်းဟု ခေါ်ပါသည်။

ဝါဆိုသင်္ကန်းဖြစ်ပေါ်လာပုံမှာ စိတ်ဝင်စားစရာ ကောင်းပါသည်။ ဝါဆိုသင်္ကန်းနှင့်ပတ်သက်၍ ကျေးဇူးတင် ရောကောင်းသည် အမျိုးသမီးမှာ ဝိသာခါကျောင်းအမကြီး ဖြစ်ပါသည်။ ဝိသာခါ ကျောင်းအမကြီးသည် ခုနစ်နှစ်သမီး အရွယ်တွင် သောတာပန်တည်ပြီး သာသနာတော်ကို အကျိုး ပြုသော အမျိုးကောင်းသမီးဖြစ်ပါသည်။

မြတ်စွာဘုရားရှင်သည် သာဝတ္ထိပြည် ဝေတဝန် ကျောင်းတော်တွင် သီတင်းသုံးနေစဉ် ဝိသာခါကျောင်း အမကြီးသည် မြတ်စွာဘုရားနှင့်တကွ သံဃာတော်များအား ဆွမ်းဆက်ကပ်ရန်အတွက် ချက်ပြုတ်စီမံပြီး သူ့အိမ်မှ အိမ်ဖော်မလေးအား ဘုရားရှင်နှင့် သံဃာတော်များ ဆွမ်း ဆက်ကပ်ရန် အဆင်သင့်ဖြစ်ကြောင်းကို လျှောက်ထားခိုင်း ထိုက်ပါသည်။

အိမ်ဖော်မလေးလည်း ဘုရားကျောင်းတော်သို့ အပြေးအလွှားသွားသည်။ ကျောင်းတော်သို့ရောက်သည့် အခါ တိတ်ဆိတ်ငြိမ်သက်ပြီး ရဟန်းတော်များကိုမတွေ့ သဖြင့် တစ်ခန်းဝင်၊ တစ်ခန်းထွက်နှင့် လိုက်ရှာခဲ့သည်။ နေ့ထားသောတံခါးချပ်ကို အသာကလေးဖွင့်ကြည့်လိုက်ရာ ရဟန်းတော်များ သင်္ကန်းမပါ ကိုယ်ဗလာဖြင့် ရေချိုးနေကြ သည်ကို တွေ့သွားသဖြင့် အံ့ဩထိတ်လန့်ပြီး ပါးစပ်မှလည်း “ဟင်” ဟု အသံထွက်ပြီး ထိုနေရာမှ ထွက်ပြေးသွားပါ သည်။

အိမ်သို့ အပြေးအလွှားရောက်လာပြီး ထိတ်လန့်နေ သဖြင့် ဝိသာခါကျောင်းအမကြီးက “ဘာဖြစ်လို့လဲ” ဟု မေးရာ “အရှင်မ... သမီးတွေ့ခဲ့တာ ရဟန်းတွေမှ ဟုတ်ရဲ့ လားမသိဘူး။ တိတ္ထိတွေလားမသိဘူး။ အခန်းတစ်ခန်းထဲမှာ ရေချိုးနေကြတာ အဝတ်မပါဘူး။ ကိုယ်လုံးတီးနဲ့ စကား တွေလည်း ဆူညံအောင် ပြောနေကြတာ သမီးတွေလို့ ပြန်ပြေးလာခဲ့တာ” ဟု ပြောပါသည်။

ထိုအခါ ဝိသာခါကျောင်းအမကြီးက စဉ်းစားသည်။ ဝေတဝန်ကျောင်းတော်မှ ရေချိုးနေသောဘုရားရဲ့သားတော် တွေပါ။ ဘာဖြစ်လို့ ဒီလိုရေချိုးရပါလိမ့်ဟုတွေးတော့ အဖြေ က ပေါ်လာသည်။ ထိုအချိန်က ဘုရားရှင်သည် ရဟန်း တော်များကို သင်္ကန်းသုံးထည်သာ ထားခွင့်ပြုသည်။ ၎င်း ကို တိဝိစရဟု ခေါ်သည်။

ဝိသာခါကျောင်းအမကြီး စဉ်းစားမိသည်မှာ ရဟန်း တွေမှာ သင်္ကန်းသုံးထည်သာရှိသည်။ တစ်ထည်က သင်း ပိုင်အောက်ပိုင်းမှာ ဝတ်ရသည်။ ဧကသီက အပေါ်ပိုင်း။ အပေါ်ရံတစ်ထည်သာ ရှိသည်။ အပြင်ထွက်လျှင် ဒီသုံး ထည်ကိုသာ သုံးရသဖြင့် ရေချိုးလျှင် ဝတ်မည့်သင်္ကန်း လည်းမရှိ။ သင်္ကန်းကိုလည်း ပုံသကူကောက်ပြီး အဝတ်စ ကို လျှော်ဖွပ်၊ အပ်ဖြင့်စပ်ဟပ်ချုပ်ကာ ဆေးဆိုးပြီး ဝတ်ရ သဖြင့် သင်္ကန်းက ရှားပါးသည်။

ယခုလို ရဟန်းတော်များ နေ့စဉ်ရေချိုးတာကို တခြားသူတွေမြင်သွားရင် ကဲ့ရဲ့စရာဖြစ်မည်။ ဘုရားရှင်ကို ရဟန်းများအား ရေစိုသင်္ကန်း (သို့မဟုတ်) ရေလဲသင်္ကန်း တစ်နည်းအားဖြင့် ဝါဆိုသင်္ကန်းများကို ဒကာ၊ ဒကာမများ အား ကပ်လှူခွင့်ပေးပါဟု လျှောက်ထားမည်ဟု ကြံစည် ထားသည်။

နောက်တစ်ကြိမ်ထပ်မံ၍ အိမ်ဖော်မလေးအား ဘုရားရှင်နှင့်တကွ သံဃာတော်အရှင်မြတ်များကို ဆွမ်းပင့် ရန် စေလွှတ်လိုက်သည်။ အိမ်ဖော်မလေးက စိတ်မပါ သော်လည်း နောက်တစ်ကြိမ်ထပ်သွားသည်။ ကျောင်းတော် သို့ရောက်သည်အခါ ရဟန်းတော်များ ရေသုံးသပ်ပြီး သင်္ကန်းများဝတ်ရုံပြီး ကြည်ညိုဖွယ်ရာ ဣန္ဒြေရှိသည်ကို တွေ့မြင်ရသဖြင့် အိမ်ဖော်မလေးသည် ရဟန်းတော်များကို လက်ခံမိ၍ ရိုနှီးဦးချပြီး “အရှင်မြတ်တို့ဘုရား...ကျောင်း အမကြီး ဝိသာခါအိမ်သို့ ဆွမ်းစားကြွတော်မူပါဘုရား” ဟု လျှောက်ထားပါသည်။

မြတ်စွာဘုရားရှင်နှင့် သံဃာတော်အရှင်သူမြတ်များ ကြွလာသဖြင့် ဝိသာခါ ကျောင်းအမကြီးသည် ဝမ်းသာအား ရစွာ ခရီးဦးကြိုဆိုပါသည်။ ဘုရားရှင်နှင့် သံဃာတော် မြတ်များအား နေရာထိုင်ခင်းများပေးသည်။ မြတ်စွာဘုရား ရှင်နှင့် သံဃာတော်အရှင်မြတ်များအား ဆွမ်းများ ဆက် ကပ်လှူဒါန်းသည်။ ဆွမ်းများ ဆက်ကပ်လှူဒါန်းပြီးနောက် ကျောင်းအမကြီးသည် မြတ်စွာဘုရားရှင်အား “အရှင် ဘုရား၊ သံဃာတော် အရှင်သူမြတ်တို့အား သင်္ကန်းလှူခွင့် ပြုတော်မူပါဘုရား” ဟု လျှောက်ထားတောင်းပန်သည်။

မြတ်စွာဘုရားရှင်ကလည်း “ဘာကြောင့်လဲ... ကျောင်းအမကြီး” ဟု မေးမြန်းတော်မူသည်။ ကျောင်းအမ ကြီးက “တပည့်တော်အိမ်က အိမ်ဖော်မလေးကို ဆွမ်းစား ပင့်ခိုင်းလိုက်တာဘုရား။ ဘုရားသားတော်တွေက ရေချိုးစဉ် သင်္ကန်းမကပ်တာကိုတွေ့သဖြင့် လန့်ပြီး ပြန်ပြေးလာပါ တယ်ဘုရား။ တခြားဘာသာတွေမြင်ရင်လည်း ကဲ့ရဲ့စရာဖြစ် ပါတယ်ဘုရား။ ရဟန်းတော်များမှာလည်း သင်္ကန်းရှာရတဲ့ ခုက္ခနှင့် သင်္ကန်းရှားပါးတဲ့ခုက္ခမှ ကင်းလွတ်ပါတယ်ဘုရား” ဟု လျှောက်ထားသဖြင့် ဘုရားရှင်က သင်္ကန်းလှူခွင့်ပေး တော်မူသည်။

မြတ်စွာဘုရားရှင်သည် ရဟန်းတော်များ သင်္ကန်း ရှားပါးခြင်းခုက္ခမှ ကင်းဝေးပြီး သင်္ကန်းလှူဒါန်းသည် ဒကာ၊ ဒကာမများမှာလည်း အကျိုးများမည်ကိုမြင်သဖြင့် ဤဝါဆို သင်္ကန်းကို ဆက်ကပ်လှူဒါန်းခွင့် ပြုလိုက်ပါသည်။ ရဟန်း တော်များမှာလည်း သင်္ကန်းအတွက် ကြောင့်ကြမစိုက်ရဘဲ

ဝါဆိုသင်္ကန်းကို ဝတ်ရုံပြီး တရားအားထုတ်ရသဖြင့် မင် ဖိုလ်နိဗ္ဗာန်သို့ ရောက်ရသဖြင့် ဝါဆိုသင်္ကန်းလှူဒါန်းသူ ဒကာ၊ ဒကာမများမှာလည်း ကုသိုလ်ရ၊ သာသနာတော် ကိုလည်း အကျိုးပြုခဲ့ပေသည်။

ယခုခေတ်တွင်လည်း မင်ဖိုလ်နိဗ္ဗာန်သို့ ဆိုက် ရောက်ရန် အားထုတ်သော ရဟန်းတော်များလည်း ရှိပဲ သည်။ မင်ဖိုလ်နိဗ္ဗာန်သို့ မရောက်သေးသော်လည်း ယခု ခေတ်တွင် စာပေပရိယတ္တိကို သင်ကြားနေသော ရဟန်း တော်များရှိသဖြင့် မြတ်စွာဘုရား၏ သာသနာတော်တွင် စာပေပရိယတ္တိကို သင်ကြားနေသော ရဟန်းတော်များကို ထောက်ပံ့ရသဖြင့် သာသနာတော်ကြီးကို ထွန်းလင်း တောက်ပစေရန် အထောက်အကူဖြစ်ပါသည်။

ရဟန်းတော်များသည် ဝါဆိုသင်္ကန်းကိုဝတ်ရုံပြီး တရားအားထုတ်ရာ မင်ဖိုလ်နိဗ္ဗာန်တိုင်အောင် အကျိုး များသဖြင့် သင်္ကန်းလှူရသော ဒကာ၊ ဒကာမများမှာလည်း အပါယ်ဘေးမှ ကင်းဝေးစေပါသည်။

စာပေပရိယတ္တိသင်ကြားသော ရဟန်းတော်များမှာ လည်း ဝါဆိုသင်္ကန်းကို ဝတ်ရုံပြီး စာပေပရိယတ္တိ သင်ကြား တတ်မြောက်ပြီး ပိဋကတ်သုံးပုံကို ဆောင်နိုင်သော ပုဂ္ဂိုလ် များဖြစ်သဖြင့် ဝါဆိုသင်္ကန်းလှူသူ ဒကာ၊ ဒကာမများမှာ လည်း အပါယ်ကျမည့်ဘေးမှ ကယ်တင်နိုင်ပါသည်။

ထို့ကြောင့် ဝါဆိုသင်္ကန်းနှင့်ပတ်သက်၍ သာသနာ တော်ကို အကျိုးများစေသော ဝိသာခါကျောင်းအမကြီးကို ကျေးဇူးတင်ထိုက်ပေသည်။

ကျိုက်တော် မြင့်မြတ်ကျော်(ဘီအေ)

ဝိတ်စွမ်းအားဖြင့် ညှိစွာတည်ဆောက်ခြင်း

အောင်ဘုန်းမြင့်(ကချင်မြေ)

နိဒါန်း

ဝိတ်ညှိအိပ်မေ့ချပညာသည် ခေတ်အသစ် အဆန်း ပညာမဟုတ်ပါ။ ရှေးလွန်ခဲ့သော ဘီစီ ၃၀၀၀ ကတည်းက အိန္ဒိယ၊ တရုတ်၊ ခေါမ၊ ရောမနှင့် အီဂျစ်နိုင်ငံများတွင် အမည် အမျိုးမျိုးဖြင့် တွင်တွင်ကျယ်ကျယ် အသုံးပြုခဲ့ကြသော ထူးခြား သည့် လျှို့ဝှက်ပညာတစ်ရပ် ဖြစ်ပါသည်။

မြန်မာနိုင်ငံ၌လည်း ခေတ်အဆက်ဆက်က မြင့်မြတ် သော အထက်လမ်းပညာရပ်အဖြစ်နှင့် ရှင်အဇ္ဈဂေါဏ၊ ဗားမဲ့၊ ဗားတမော့၊ ဆရာတော်ခင်ကြီးဖျော်၊ နတ်စက်ရောင်ဆရာ တော်၊ ဗာဂရူပုဏ္ဏား၊ ဘိုးဘိုးအောင်၊ ဘိုးမင်းခေါင်၊ ဘိုးတော် အောင်၊ ဘိုးတော်ပြု၊ ဘိုးတော်ပွင့် အစရှိသော မြန်မာပညာရှင် များ ပေါ်ထွန်းအသုံးပြုခဲ့သော ပညာရပ်ဖြစ်သည်။

ဝိတ်ညှိအိပ်မေ့ချပညာသည် မထင်မရှားဘဝက ၁၈ ရာစုနောက်မှ ၇၀မန်လူမျိုး MESMER မက်စမားဆိုသော ဟိတ်လ်ကြီး၏ ကြိုးပမ်းမှုများကြောင့် ကမ္ဘာက ပိုမိုသိရှိလာကြ ပြီး သိပ္ပံပညာရပ်တစ်ခုအဖြစ် စတင်လက်ခံလာကြခြင်းဖြစ် သေး၏။ ထိုနောက် အမေရိကန်နိုင်ငံသား (ERICKSON) ဒဲရစ်ဆန်ဆိုသူက ၂၀ ရာစုနှင့် မိတ်ဆက်ပေးလိုက်သဖြင့် အောင်မြင်ကျော်ကြား လူသိများလာခဲ့ခြင်း ဖြစ်သည်။

ဤပညာကို ဇွဲနှင့်ကြိုးစား လေ့လာလိုက်စားယူပြီး နုပျိုအကျိုးအတွက် စေတနာရှေ့ထား၍ အသုံးချလျှင် နုပျိုစွာ အကျိုးရှိစေနိုင်သည်။ လွယ်မယောင်နှင့် ခက်ခဲပြီး နှစ်ယောင်နှင့် နက်နဲသော ပညာရပ်မျိုးဖြစ်သောကြောင့်

ဝိတ်ရှည်ခွဲသန် ကြိုးစားယူပါမှ အောင်မြင်နိုင်ပါလိမ့်မည်။

ဝိတ်ညှိအိပ်မေ့ချပညာဖြင့် အမျိုးမျိုးသော ရောဂါ ဝေဒနာများကို ကုသပေးနိုင်ပြီး စာရိတ္တကောင်းလာအောင် ပြုပြင်ပေးနိုင်သည်။ ထို့ပြင် ဉာဏ်ပညာ အလင်းစွမ်းအားမြင့် မားလာအောင် မြှင့်တင်ပေးနိုင်သည်။ ကိုယ်ရည်ကိုယ်သွေး ကောင်းမွန်တိုးတက်စေပြီး အောင်မြင်ကြိုးပွားနိုင်သော လမ်း ကြောင်းပေါ်သို့ လမ်းညွှန်ပေးနိုင်သည်။

ဝိတ်ညှိအိပ်မေ့ချပညာ လိုက်စားကြသူများ၌ သံ လိုက်ဓာတ် (သို့) အရာရာကို ဆွဲဆောင်ပေးနိုင်သော ညှိစွာတ ဖွမ်းအားကောင်းရန် လိုအပ်ပါသည်။

ညှိစွာတည်ဆောက်ခြင်း -

အရာရာတိုင်း၌ သံလိုက်ဓာတ်ကဲ့သို့ ဆွဲယူနိုင်သော ညှိစွာတတစ်မျိုးရှိလေ၏။ ထိုညှိစွာတမျိုးကို အားကောင်း လာအောင် စနစ်တကျ စုဆောင်းထိန်းသိမ်းယူပြီး တစ်ပါးသူ များကို ထိုညှိစွာတသွင်း၍ အမိန့်ပေး ညှိယူနိုင်၏။ ထို့ပြင် လိုရာအမိန့်ပေး စေခိုင်းနိုင်ပါသည်။ ညှိစွာတစုဆောင်း စစ် ထုတ်ယူနိုင်သော နည်းလမ်းမှာလည်း အမျိုးမျိုးရှိလေသည်။

နေရောင်ထဲမှ ညှိစွာတယူနည်း

သန့်ရှင်းပေါ့ပါးသော အဖြူရောင်အဝတ်ကို ဝတ်ဆင် ၍ လူသူကင်းရှင်းသော နေရာ၌ သက်သောင့်သက်သာ ထိုင်စေ

မည်။ နံနက်ထွက်လာခါစ နောက်ကို မျက်နှာမှထားပြီး နေရောင်ခြည်မှ ထုတ်လွှင့်ပေးသော ရောင်ခြည်ဓာတ်ကို အပြည့်အဝ ခံယူရမည်။ နေရောင် ခြည်ဓာတ်ကို ခံယူနေစဉ် မိမိစိတ်ထဲက နေရောင်ခြည်မှပါလာသော ညှို့ဓာတ်များကို ခန္ဓာကိုယ်အတွင်းသို့ အပြည့်အဝ အတားအဆီးမရှိ စုပ်ယူ နေသည်ဟု စိတ်ထဲက ယုံယုံကြည်ကြည် မှတ်သားနေရမည်။

ရေထဲက ညှို့ဓာတ်ထုတ်ယူနည်း

စိတ်စွမ်းအားနှင့် ရေထဲက ညှို့ဓာတ်များကို စနစ် တကျစုစည်းလိုက်လျှင် လွန်စွာကြီးမားသော စွမ်းအားသစ်ကို ရရှိနိုင်ပါသည်။ နေ့စဉ် ရေကို သောက်သုံးသည့်အခါ၌ဖြစ်စေ၊ ရေချိုးသန့်စင်သည့် အခါမျိုး၌ဖြစ်စေ “ငါ့သောက်လိုက်သော ရေထဲမှ (သို့) ငါနှင့်ထိတွေ့သော ရေထဲမှ ပါလာသော ညှို့ ဓာတ်များကို ငါ၏ကိုယ်ခန္ဓာက အတားအဆီးမရှိ ပြည့်ပြည့် ဝဝစုပ်ယူနေသည်” ဟု စိတ်ထဲက အလေးအနက်ထား၍ စိတ်စွမ်းအားဖြင့် ဆွဲငင်ယူရမည်။

လေထဲမှ ညှို့ဓာတ်ထုတ်ယူနည်း

လူသားတို့ နေ့စဉ်ရှုရှိုက်နေသော လေထဲတွင် စိတ် စွမ်းအားကို မြင့်မားစေနိုင်သည့် သဘာဝညှို့ဓာတ်နှင့် ကျန်း မာရေးအတွက် တန်ဖိုးမဖြတ်နိုင်သော သဘာဝဓာတ်များပါဝင် လေ၏။ ထိုသဘာဝဓာတ်များကို စုစည်းယူ၍ အရာရာ၌ အသုံးပြုနိုင်၏။

လေထဲမှ လေဓာတ်ကို ညှို့ယူသည့်အခါ တင်းကျပ် သော အဝတ်အစားဝတ်ဆင်ခြင်းမှ ရှောင်ကြဉ်ရမည်။ နံနက် လေကောင်းလေသန့် ရရှိခိုန့်မျိုးဖြစ်သင့်သည်။ ခန္ဓာကိုယ်သန့် ရှင်းစင်ကြယ်နေရမည်။ အသံပလင်ကင်းရှင်းသော နေရာမျိုးကို ရွေးချယ်ပြုလုပ်ရမည်။ တင်ပျဉ်ခွေထိုင်၍ဖြစ်စေ၊ ခါးထောက် ပြီး ခြေခွဲရပ်၍ဖြစ်စေ၊ နှာခေါင်းပေါက်ဖြင့် လေကို အဝရှု သွင်းပါ။ အဆုတ်ထဲ အတတ်နိုင်ဆုံးထိ အောင့်ထားကာ “ငါသည် လေထုထဲမှ ညှို့ဓာတ်များကို စုပ်ယူနေသည်” ဟု ယုံယုံကြည်ကြည် နှလုံးသွင်းမှတ်ယူရမည်။ ပြီးလျှင် အဆုတ်

ထဲမှ လေများကို ပါးစပ်မှတစ်ဆင့် ကုန်စင်အောင် တဖြည်း ဖြည်းချင်း ထုတ်ပစ်ရမည်။ ဤသို့ အတိုင်းအတာတစ်ခုအထိ လေ့ကျင့်ပေးခြင်းဖြင့် လေထဲမှ ညှို့ဓာတ်များကို ရရှိနိုင်ပါသည်။

အစားအစာထဲမှ ညှို့ဓာတ်ထုတ်ယူနည်း

လူတို့စားသုံးနေသော အစားအစာများထဲမှ ဗီတာမင် စွမ်းအား အာဟာရများကို ရရှိနိုင်သည့်အပြင် စိတ်စွမ်းအား ညှို့ဓာတ်များကိုလည်း ထုတ်ယူနိုင်ပါသည်။

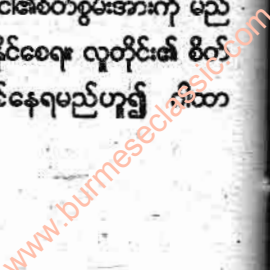
မိမိစားသုံးနေသော အစာအာဟာရများကို တဖြည်း ဖြည်းငါးစားနေရင်း “ငါစားသုံးနေသည့် အစားအစာများ၌ ပါဝင်သော ညှို့ဓာတ်များကို ငါ၏ခန္ဓာကိုယ်က အပြည့်အဝ စုပ်ယူနေသည်” ဟု စိတ်ထဲမှ တွေးထင်နေရမည်။ အစာစားပြီး လျှင် ငါစားပြီးသော အစားအစာများထဲမှ ညှို့ဓာတ်များကို လည်း ငါ၏ အကြောအမျှင်များက ဆက်လက်စုပ်ယူနေသည်ဟု ယုံကြည်နေရမည်။

ဤသို့ ညှို့ဓာတ်တည်ဆောက်ယူ၍ ညှို့ဓာတ်အား ကောင်းလာသည့်အခါ ရပ်ပိုင်းဆိုင်ရာ ပိုမိုကျန်းမာလာပြီး စိတ်ပိုင်းဆိုင်ရာစွမ်းအားများ ပိုမိုရင့်ကျက် တည်ငြိမ်အား ကောင်းလာပါလိမ့်မည်။

ညှို့ဓာတ်တည်ဆောက်ယူသည့် အချိန်နှင့် ညှို့ဓာတ် ရရှိပြီးနောက်ပိုင်း အရက်သေစာ၊ မူးယစ်ဆေးဝါး သောက်စား ခြင်း၊ စိတ်စွမ်းအားကို ယုတ်လျော့စေမည့် အပျော်အပါးများ ကို လုံးဝရှောင်ကြဉ်ရပါမည်။

စိတ်ဓာတ်ကို မြှင့်တင်ခြင်း

အထက်ပါနည်းဖြင့် ညှို့ဓာတ်စွမ်းအားကို တည် ဆောက်ရရှိပြီးလျှင် စိတ်စွမ်းအားကို အမြဲ ဆက်လက် မြှင့် တင်ပေးနေရမည်။ ငါ၏စိတ်တန်ခိုးသည် ရှိသမျှ လူအား လုံးတို့၏ စိတ်စွမ်းအားထက် အမြင့်မားဆုံးဖြစ်သည်။ ငါသည် ငါ၏စိတ်တန်ခိုးကို ယုံကြည်သည်။ ငါ၏စိတ်စွမ်းအားကို မည် သူတစ်ဦးတစ်ယောက်မျှ မလွှမ်းမိုးနိုင်စေရ။ လူတိုင်း၏ စိတ် ဓာတ်များကို ငါကသာ ပိုင်ဆိုင်နေရမည်ဟု၍ ငါ့သာ

ရွတ်ဆိုသကဲ့သို့ ရွတ်ဆိုလေ့ကျင့်ရင်း စိတ်ဓာတ်ကို မြှင့်တင်
ပေးရမည်။

အိပ်မေ့ချခြင်း

ညှို့ဓာတ်စွမ်းအား ကောင်းလာသည့်အခါ လူသတ္တဝါ
များ၏ စိတ်ကို ထိန်းချုပ်စေခိုင်းရန် မခက်ခဲတော့ပါ။ အောင်
နိုင်သူ ဖြစ်လာပါလိမ့်မည်။ အိပ်မေ့ချပညာကို စတင်တွေ့ရှိ
သူ ဂျာမန်လူမျိုး ဖရန်မက်စ်မား၏ လက်တွေ့စမ်းသပ်မှု
အလိုအရ အိပ်မေ့ချပညာ၏ အရေးအကြီးဆုံးကဏ္ဍမှာ ညှို့
ဓာတ်အားကောင်းသော ဆရာဖြစ်သူက အမိန့်ပေးပြီး လိုရာ
စေခိုင်းသော ပညာရပ်မျိုးဖြစ်ပါသည်။

အိပ်မေ့ချပညာတွင် အရေးပါသော အချက်သုံးချက်
ပါဝင်လေ၏။

- (၁) TELEPATHEY တစ်ဦးနှင့်တစ်ဦး စိတ်ဖြင့်
ဆက်သွယ်ယူခြင်း အိပ်မေ့ချခံနေရသူသည်
ဆရာက အမိန့်ပေးလိုက်လျှင် အခြားသူ၏စိတ်
နှင့် ဆက်သွယ်နိုင်ခြင်း ဖြစ်သည်။
- (၂) CLAIRVOYANCE နတ်မျက်စိကဲ့သို့ သိ
နိုင်ခြင်းနိုင်ခြင်း ဥပမာ-ဥစ္စာပျောက်၊ လူ
ပျောက်သောအခါ အိပ်မေ့ချ၍ ပျောက်ဆုံး
သွားသောပစ္စည်း မည်သည့်လူ၊ မည်သည့်
အရပ်၌ ရောက်ရှိနေသည်ကို မေးမြန်းအဖြေ
ရှာခြင်းမျိုးကို ဆိုလိုခြင်းဖြစ်သည်။ စိတ်စွမ်း
အား အနိမ့်အမြင့်ပေါ်မူတည်၍ ပစ္စည်းပြန်ရ
သည်အခါရှိသလို၊ မရသည်အခါမျိုးလည်းရှိ
တတ်ပါသည်။
- (၃) PRECOGNATION အနာဂတ်ဖြစ်လာ
မည်ကို ကြိုတင်သိမြင်နိုင်ခြင်း အိပ်မေ့ချ၍
ရှေ့ဘဝ နောက်ဘဝများအကြောင်းကို မေး
မြန်းနိုင်ခြင်းမျိုးကို ဆိုလိုသည်။ အိပ်မေ့ချခံရ
သူက ပြောပြနေသမျှ မှတ်သားယူပြီး ထိုနေ
ရာများသို့ သွားရောက်လေ့လာသည့်အခါ အနီး

ကပ်ဆုံး မှန်နေတတ်သည်ဟူ၍ဖြစ်သည်။

ပြင်သစ်လူမျိုး နန်စီဗြီးသား လီးဘော့ဆိုသူနှင့် ပါရီ
ဗြီးသား ချားကော့ဆိုသူတို့က ကိုယ်စီကျောင်းဖွင့်၍ ဆက်
လက်သုတေသနပြုကြရာမှ နောင်အခါ အိပ်မေ့ချပညာဟူ၍
အမည်တွင်လာခဲ့ခြင်း ဖြစ်သည်။

အိပ်မက်နှင့် အိပ်မေ့ချပညာ

လူတွင် မကြံတတ်သော အခက်အခဲအကျပ်အတည်း
များ ပေါ်ပေါက်လာလျှင် စိတ်ကူးဉာဏ်အတွင်းမှ မမျှော်လင့်
ဘဲ သူ့အလိုလို အကြံကောင်းပေါ်လာပြီး ဖြေရှင်းအောင်မြင်
နိုင်သည်။ ထိုသို့ ဖြေရှင်းအောင်မြင်ခြင်းသည် လူ့စိတ်ထဲ
တွင် လျှို့ဝှက်စွာတည်ရှိနေသော အတွင်းစိတ်ကြောင့် ဖြစ်
လေသည်။ အလိုလိုပေါ်ပေါက်လာသော အကြံကောင်းများ
သည် ဘိုးတော်ကြောင့်၊ နတ်ကြောင့် ဖြစ်ပေါ်လာသော သတိ
ပေးချက်မဟုတ်ဘဲ အတွင်းစိတ်ခေါ် မသိစိတ်တန်ခိုးမှ ဖြစ်
ပေါ်လာခြင်းဖြစ်သည်ဟူ၍ စိတ်ပညာရှင်များက တညီ
တညွတ်တည်း အသိအမှတ်ပြုထားကြလေ၏။

စိတ်စွမ်းအားနှင့် စိတ်ပိုင်းဆိုင်ရာများကို လေ့လာနေ
ကြသော စိတ်ပညာရှင်များသည် စိတ်သဘောကို လေ့လာမှု
ပြုရာ၌ အိပ်မေ့ချနည်းပညာရပ်ကိုပါ ထည့်သွင်းလေ့လာကြ
သဖြင့် အိပ်မေ့ချနည်းသည် စိတ်ပညာ၏ အစိတ်အပိုင်းတစ်ခု
အဖြစ် ဆက်လက်တည်ရှိနေခြင်း ဖြစ်ပါသည်။

အိပ်မေ့ချခြင်းပညာသည် ရှေးအခါက အရှေ့တိုင်း
နိုင်ငံများတွင် ထွန်းကားကျယ်ပြန့်ခဲ့သော်လည်း ယခုအခါ
ကမ္ဘာအနှံ့၌ ခေတ်စားလျက်ရှိသည့် လျှို့ဝှက်ပညာရပ်တစ်ခု
ဖြစ်ပါသည်။ အိပ်မေ့ချပညာရပ်ကို လိုက်စားစိတ်ဝင်စားသူများ
ဆရာနှင့် လာရောက်ဆွေးနွေးနိုင်ပါသည်။

ပန်းလို၊ စမ်းလို၊ လမင်းလို သာယာချမ်းမြေ့ကြပါစေ

အောင်ဘုန်းမြင့်(ကချင်မြေ)

မဟာဗောဓိပင်အကြောင်း

ဟိန်းထက်စွာန်

နိုင်ငံတော်ဩဝါဒစရိယ မြန်မာစာဩဝါဒစရိယ အဂ္ဂမဟာသဒ္ဓမ္မဇောတိကဇေ ထီးချိုင့်မြို့တည်ဆရာတော်ကြီးသည် ယနေ့ ဗုဒ္ဓဝါဒဆိုင်ရာ မေးမြန်းထားသော အထွေထွေအမေးများကို ထီးချိုင့်ဆရာတော်ကြီးဖြေကြားသည့် များစွာထဲမှ စာဖတ်သူများ ဗဟုသုတဖြစ်စေရန် သိမှတ်စရာအဖြစ် ဗောဓိပင်ပြဿနာ ဖြေကြားလွှာများကို ရေးသားတင်ပြလိုက်ပါသည်။

“ဟောဒီစာက တောင်ကြီးမြို့က သွားဆရာဝန် ဒေါက်တာအောင်ကျော်ထံက အမေးလွှာဖြစ်ပါတယ်ဘုရား”

“ဒေါက်တာအောင်ကျော် ဘာတွေများမေးပါလိမ့် ဆိုစမ်းပါဦး”

“ဒေါက်တာအောင်ကျော်က ဗုဒ္ဓဘုရား သစ္စာလေးပါး သိတော်မူရာ ဗောဓိပင်ဟာ ယခုအထိ ရှိပါသေးသလားတဲ့။ သူကြားဖူးတာက ယခုရှိနေတဲ့ ဗောဓိပင်ဟာ မူလအပင်ရင်း

မဟုတ်တော့ဘူး။ မူလအပင်ကြီးသေသွားလို့ သီဟိုဠ်ကျွန်းက ပင်ပွားယူပြီး စိုက်ထားရကြောင်း ကြားဖူးပါသတဲ့။ အဲဒီ သူကြားတဲ့စကား ဟုတ်/မဟုတ်၊ အကယ်၍ဟုတ်ခဲ့လျှင် မူလမဟာဗောဓိက အသက်ငယ်ပြီး အာနန္ဒပောဓိ သီဟိုဠ်ဗောဓိတို့က အသက်ကြီးရင့်နေသည်ဟု ယူဆမိကြောင်း တင်ပြလျှောက်ထားတဲ့စာပါ ဘုရား”

“ဗုဒ္ဓဘုရား သစ္စာလေးပါးတရားတော်ကို သိမြင်ရာ ဌာနဖြစ်တဲ့ မဟာဗောဓိဌာနဟာ ဗုဒ္ဓဘာသာဝင်များအတွက် အလွန်အလေးအမြတ်ပြုအပ်တဲ့ ဌာနကြီးဖြစ်တယ်။ ဘုရားရှင်မှာ ပရိနိဗ္ဗာန်သုံးမျိုးဆိုတာ ရှိသကဲ့ယ့်။ ပရိနိဗ္ဗာန်သုံးမျိုးဆိုတာက

- (၁) ကိလေသာပရိနိဗ္ဗာန်၊
- (၂) ခန္ဓာပရိနိဗ္ဗာန်
- (၃) ဓာတုပရိနိဗ္ဗာန်တို့ ဖြစ်ကြသည်။ အဲဒီပရိနိဗ္ဗာန်

သုံးမျိုးအနက် ကိလေသာ ပရိနိဗ္ဗာန်ဆိုတာ ဘဝများစွာ သံသရာက ခန္ဓာအတွင်းကပ်ငြိလိုက်ပါလာခဲ့တဲ့ ကိလေသာ ဘာများတွေဟာ ဝိသနာနှင့်တကွ ငြိမ်းချုပ်တာကို ခေါ်ဆိုတယ်။ ဘုရားရှင်ဟာ အဲဒီကိလေသာပရိနိဗ္ဗာန်ကို ဟောဒီ ဗောဓိ အောင်မြေမှာ ချုပ်ငြိမ်းတော်မူခြင်းဖြစ်တယ်။

ခန္ဓပရိနိဗ္ဗာန်ကတော့ အများသိကြတဲ့အတိုင်း ကုသိ နာရုံ ပြည့်မလွှာမင်းတို့ရဲ့ အင်ကြင်းဥယျာဉ်တော်မှာ စံလွန် တာဖြစ်တယ်။ နောက်ဆုံး ဓာတုပရိနိဗ္ဗာန်ကလည်း ဟောဒီ မဟာဗောဓိဌာနမှာပင် စံလွန်မှာဖြစ်သတဲ့။ ပရိနိဗ္ဗာန်သုံးချက် ရှိရာမှာ နှစ်ချက်က ဒီဌာနမှာဆိုတော့ ဗုဒ္ဓဘာသာများအတွက် အရေးကြီးတဲ့ဌာန ဖြစ်လာတာပေါ့။ ဒါပဲလားဆိုတော့ မက သေးဘူး။ ဒီဘဒ္ဒကမ္ဘာမှာ “သံ၊ ဝံ၊ ပ၊ မ၊ ယျ”ရယ်လို့ ဘုရားငါးဆူပွင့်မယ်။ ပွင့်တိုင်းပွင့်တိုင်းသာ ဘုရားရှင်တွေဟာ ဒီဌာနမှာချည်း သစ္စာလေးပါးကိုသိလို့ ဘုရားရှင်တိုင်း မစွန့်တဲ့ အဝိဇ္ဇာတရားကြီးလည်း ဖြစ်တယ်။ ပြီးတော့ မာရ်နတ်ရန်ကို အောင်မြင်ရာ မာရဝိဇယဌာနလည်း ဖြစ်တယ်။ နောင်သော အခါ ပညာရှင်များ ငွေဝေကယူဖို့ကောင်းတဲ့ သံဝေဇနိယ လေးပါးမှာလည်း တစ်ပါးအပါအဝင်ဖြစ်တယ်။

ဒီမဟာဗောဓိဌာနကြီး ဒီထက်ထူးခြားတာက ဇမ္ဗူဒီပါ ကျွန်းရဲ့ အလယ်ဗဟိုကျတယ်ဆိုတဲ့ စကားရပ်ပဲကွယ်။ အလယ်ဗဟိုချက်မကို မဏ္ဍိုင်(မန်တိုင်)လို့ ခေါ်ကြတယ် မဟုတ်လား။ မဟာဗောဓိပင်ပေါက်ရာဌာနဟာ ဇမ္ဗူဒီကျွန်း ရဲ့ အလယ်ဗဟိုမို့(ဗောဓိမဏ္ဍိုင်)လို့ ခေါ်ဆိုကြတယ်။ အမေး နှင့် မပတ်သက်သော်လည်း ဗဟုသုတသဘော ဆက်ပြော လိုက်ရဦးမယ်။ ငါတို့ ငယ်ရွယ်စဉ်က သုတဝတီမဂ္ဂဇင်းမှာ ပဟေဠိတေးထပ်တစ်ပုဒ်ရေးပြီး မေးခဲ့ဖူးတယ်ကွယ်။ ပဟေဠိ တေးထပ်က ဒီလိုတဲ့ကွယ်။

ပဟေဠိတေးထပ်

- လောကမှာ လျှမ်းဝေတင့်၊ ပန်းနွေပွင့်အာ၊ ဖြစ်အပြီးပျက်နောက်ရာဝယ်၊ ထွက်ပေါ်လာပေါ်ထွန်း၊ တစ်ရံ၌ ထင်မကွာသည်၊ ပွင့်ပဉ္စတိုး၍ မစွန်း။
- ရံခါ၌ ပွင့်မမြင်၊ အသင့်ပင်ဉာဏ်ထွန်း၊ တစ်ပွင့်

လျှင် ဆံဝန်းက၊ မှန်မယွန်းရှစ်ဖြာ၊ ကိုးပုဂ္ဂိုလ်ဆွတ်မခူသာ ဘူး၊ ထွက်အဖူး၊ ပန်းမြတ်မာလာ။

- ခြေဆွတ်သူ မပန်သာတယ် စံကွာသူ ပန်ထိုက်တဲ့ ဉာဏ်နိုင်လို့လေး ကဝိပုဂ္ဂိုလ်၊ တွေ့သိထုတ်ဆို မေးလိုက်တဲ့ ပုဒ်အလိုကို၊ နှုတ်ချိုချို မိန့်ကြားပါလေး။

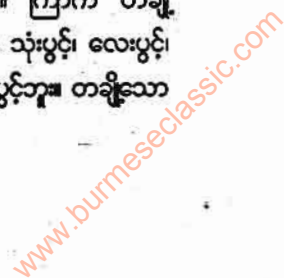
ပဟေဠိတေးထပ်ရဲ့ အဓိပ္ပာယ်က

“လောကမှာ အလွန်သင်ရှားတဲ့ ဒီပန်းဟာ ကမ္ဘာကြီး ဖြစ်ပေါ်ခဲ့လျှင် ရှေးဦးစွာဖြစ်တဲ့နေရာ၊ ကမ္ဘာကြီးပျက်ပြန်တော့ လည်း။ နောက်ဆုံးပျက်တဲ့နေရာမှာ အပင်ပေါက်သတဲ့။ အပင် တစ်ရံမှာလည်း အပွင့်အလွန်ဆုံး ငါးပွင့်သာပွင့်တယ်။ ငါးပွင့် က လုံးဝမစွန်းဘူးတဲ့။ တစ်ပွင့်တစ်ပွင့်မှာလည်း ဝတ်ဆံက ရှစ်ခုသာပါသတဲ့။ ဒီဝတ်ဆံကိုလည်း ပုဂ္ဂိုလ် ၁၂ ယောက်ရှိ ရာမှာ ကိုးယောက် မဆွတ်ခူးနိုင်ဘူး။ သုံးယောက်သာ ဆွတ် ခူးနိုင်သတဲ့။ ဆွတ်ခူးသူက ခူးသာခူးရတယ်။ မပန်ထိုက်ဘူး တဲ့။ အတုမရှိတဲ့ပုဂ္ဂိုလ် ပန်ထိုက်သတဲ့။ ဒီပန်းဟာ ဘယ်ပန်း လဲလို့ဆိုတယ်”

“ဒီပန်းဟာ ကြီးကျယ်လှပါလားဘုရား။ တပည့်တော် လည်းမသိဘူး။ ဘယ်ပန်းလဲဘုရား။ အမိန့်ရှိပါဦးဘုရား။”

ဒီပန်းက ကမ္ဘာဦး ကြာနိမိတ်ပန်းကိုဂုဏ်ထားတဲ့ ပဟေဠိပန်း ဖြစ်သကွယ်။ အဓိပ္ပာယ် အတိုချုပ်ကတော့ ဒီ ကမ္ဘာမြေကြီး ပျက်ပြီးတဲ့နောက် ပြန်ဖြစ်ချင်တော့ ကမ္ဘာပြုမိုး ကြီးရွာတယ်။ အောက်က လေခံထားတော့ ရေတွေဟာ အောက်ကို လျှော့မကျဘဲ ကမ္ဘာသစ်ဖြစ်မည့်နေရာမှာ ရပ် တည်နေကြတယ်။ ကာလအတော်ကြာလာတော့ ရေအထက် မှာ မြေပေါ်လာတယ်။ မြေပေါ်ခင် မြေမှာပေါက်တဲ့ကြာရုံက ရေထက်ကိုပေါ်လာတယ်။ နောက်ကျမှ တဖြည်းဖြည်းရေကျ ပြီး မြေသားပေါ်လာတာကို ကြာရုံဟာ ရှေးဦးပေါ်တဲ့ မြေပေါ် မှာပေါက်သတဲ့။ အဲဒီမြေဟာ ကမ္ဘာကြီးပျက်တော့လည်း နောက်ဆုံးမှ ပျက်သတဲ့။

အဲဒီကြာရုံမှာ ကြာပွင့်လာတယ်။ ကြာက တချို့ ကမ္ဘာမှာ တစ်ပွင့်၊ တချို့ကမ္ဘာမှာ နှစ်ပွင့်၊ သုံးပွင့်၊ လေးပွင့်၊ ငါးပွင့်အထိ ပွင့်တယ်။ ငါးပွင့်ထက် ပိုလို့မပွင့်ဘူး။ တချို့သော

ကမ္ဘာကျတော့ ကြာရုံသာပေါက်တယ်။ ကြာတစ်ပွင့်မျှမပွင့်ဘူးတဲ့။ အဲဒီကြာပွင့်ကို နိမိတ်ကောက်ပြီး ကြာလုံးဝမပွင့်သော် ဘုရားရှင်လုံးဝမပွင့်တဲ့။

သုညကမ္ဘာလို့ သတ်မှတ်ကြသတဲ့။ တစ်ပွင့်ပွင့်လျှင် တစ်ဆူ၊ နှစ်ပွင့်ပွင့်လျှင် နှစ်ဆူ၊ ငါးပွင့်ပွင့်လျှင် ငါဆူလို့သတ်မှတ်ကြသတဲ့။ အဲဒီကြာပွင့်ထဲမှာ ကြာဝတ်ဆံလို ပရိက္ခရာရှစ်ပါး အပြည့်အစုံပါသတဲ့ကွယ်။ ပရိက္ခရာရှစ်ပါးပါဝင်တဲ့ ဒီကြာပန်းကို ပုဂ္ဂိုလ်ကိုးယောက် မဆွတ်ခူးနိုင်ဘူးတဲ့။ ဒီနေရာမှာ သီစရာက လောကမှာ ပုဂ္ဂိုလ် ၁၂ ယောက်သာရှိတယ်။ ပုဂ္ဂိုလ် ၁၂ ယောက်ဆိုတာက -

- (၁) ဒုဂ္ဂတိအဟိတ် = အပါယ်သတ္တဝါတစ်ယောက်၊
- (၂) သုဂတိအဟိတ် = လူ၊ နတ် သုဂတိဘုံသား အဟိတ်ပုဂ္ဂိုလ်တစ်ယောက်၊
- (၃) ဇွိဟိတ် = အလောဘ၊ အဒေါသ ဟိတ်နှစ်ပါးနှင့် ပဋိသန္ဓေနေသူ၊
- (၄) တိဟိတ် = အလောဘ၊ အဒေါသ၊ အမောဟ ဟိတ်သုံးပါးနှင့် ပဋိသန္ဓေနေသူ၊

ဒီလေးယောက်က ပုထုဇဉ်ပုဂ္ဂိုလ် လေးယောက်တဲ့ကွယ်။ မဂ်ပုဂ္ဂိုလ်လေးယောက်၊ ဖိုလ်ပုဂ္ဂိုလ်လေးယောက် အဲဒါက အရိယာပုဂ္ဂိုလ်ရှစ်ယောက်တဲ့ကွယ်။ အားလုံးပေါင်းလိုက်လျှင် တစ်လောကလုံးမှာ ပုဂ္ဂိုလ် ၁၂ ယောက်သာရှိတယ်။ ဒီပုဂ္ဂိုလ် ၁၂ ယောက်ထဲက အောက်ပုဂ္ဂိုလ်ကိုးယောက်က ဒီကြာပန်းကို မဆွတ်ခူးနိုင်ဘူး။ သုဒ္ဓါဝါသဘုံမှာနေတဲ့ အနာဂါမ်ဖိုလ်ပုဂ္ဂိုလ်တစ်ယောက်၊ အရဟတ္တမဂ်ပုဂ္ဂိုလ်တစ်ယောက်၊ အရဟတ္တဖိုလ်ပုဂ္ဂိုလ်တစ်ယောက် ဒီသုံးယောက်သောပုဂ္ဂိုလ်များကသာ ကမ္ဘာနိမိတ်ကြာပန်းကို ဆွတ်ခူးနိုင်တယ်။ ဒါကြောင့် ကိုးပုဂ္ဂိုလ်ဆွတ်မခူးသာဘူး။ ထွတ်အဖူးပန်းမြတ်မာလာလို့ တေးထပ်မှာ ဆိုထားတယ်။

သုဒ္ဓါဝါသဘုံစံ ဗြဟ္မာကြီးများဟာ ကြာပန်းတွင်းက ပရိက္ခရာကို ဆွတ်ခူးနိုင်ခွင့်ရှိသော်လည်း သုံးဆောင်ခွင့်မရှိဘူး။ နောင်သောအခါ ဘုရားလောင်းများ တောထွက်တော်မူလာတဲ့အခါကျမှ သိမ်းဆည်းထားရာက ယူပြီး ဆက်ကပ်ရတယ်။ ဒါကြောင့် ခြွေဆွတ်သူ မပန်သာတယ်။ စံကွာသူပန်ထိုက်တဲ့လို့ ရေးစပ်ထားသကွယ်။ အတိုချုပ်ကတော့ ဒီတေး

ထပ်ဟာ ကမ္ဘာနိမိတ်ဖြစ်တဲ့ ကြာပန်းကို ရေးစပ်ထားခြင်းဖြစ်တယ်ကွယ်”

“ဒီတေးထပ်ရဲ့အဖြေကိုတော့ တည့်တည့်ပြောလို့ ရိပ်မိသွားပါပြီဘုရား။ ဒါပေမယ့် ကမ္ဘာနိမိတ်ကြာပန်းနှင့် မဟာဗောဓိပင် ဘယ်လိုစက်စပ်တယ်ဆိုတာတော့ နားမရှင်းသေးပါဘူးဘုရား။”

မဟာဗောဓိပင်သည် ကမ္ဘာတည်လျှင် ဦးစွာဖြစ်ပြီး ကမ္ဘာပျက်တော့

“မဟာဗောဓိပင်ဟာ အခြားနေရာမှာ ပေါက်တာ မဟုတ်ဘူး။ ကမ္ဘာတည်လျှင် ဦးစွာဖြစ်ပြီး ကမ္ဘာပျက်တော့ နောက်ဆုံးမှပျက်တဲ့ ကမ္ဘာနိမိတ် ကြာရုံပေါက်ရာ မြေထူးမြေမြတ်မှာ ပေါက်တယ်လို့ ကျမ်းများမှာ ပြဆိုထားတယ်ကွယ်”

“ဒီလိုဆိုတော့ မဟာဗောဓိပင် ပေါက်ရာမြေဟာ အမှန်တကယ် ထုံးခြားဘွဲ့မြေပါလားဘုရား။ ဒါပေမယ့် သံသယတစ်ခုတော့ လျှောက်ထားခွင့်ပြုပါဦးဘုရား။”

“လျှောက်ပါလေ လျှောက်ချင်တာလျှောက်ထားပေါ့”
“လျှောက်ထားလိုတဲ့ သံသယက ဒီလိုပါဘုရား။ ကမ္ဘာမြေကြီးရဲ့ ဖြစ်ပုံပျက်ပုံကျမ်းဂန်ကို ကြည့်လိုက်လျှင် ယူဇနာအပိုင်းအခြားမရှိ အလွန်ကျယ်ပြန့်တဲ့ ကောင်းကင်ကြီးဟာ ကမ္ဘာကြီးရဲ့အောက်မှတည်တယ်။ အဲဒီကောင်းကင်ရဲ့ အထက်မှာ လေတည်တယ်။ လေပြင်ရဲ့အထက်မှာ ရေတည်တယ်။ ရေပြင်ရဲ့အထက်မှာ မြေတည်တယ်လို့ ဆိုထားပါတယ်။ အဲဒီအဆိုကို တပည့်တော်ယုံကြည်ပါတယ်။ တပည့်တော် သံသယရှိတာက ကမ္ဘာပြုမိုးရွာပြီးတဲ့အခါ ဒီစကြဝဠာအတွင်းမှာ ရေတွေပြည့်နေတယ်။ ကမ္ဘာကြီး ဖြစ်ချိန်တန်တော့ ရေက တဖြည်းဖြည်းကျပြီး ကုန်းမြေပေါ်လာတယ်ပေါ့ဘုရား။”

“အဲဒီပေါ်လာတဲ့ကုန်းမြေက ဆရာတော်အမိန့်ရှိတဲ့ ဗောဓိပင်ပေါက်ရာမြေ ဖြစ်နေတယ်။ ဒီနေရာမှာ တပည့်တော် ဝင်လာတဲ့ သံသယက ဗောဓိပင်ပေါက်ရာမြေဌာနဟာ ဗုဒ္ဓမြောက်ဘက် ဟိမဝန္တာတောင်တန်းကြီးနှင့် ချိန်ထိုးကြည့်လျှင် အင်မတန်နိမ့်ပါတယ်။ ဒါကြောင့် ရေကျပြီး ကုန်းစတင်

ပေါ်လျှင် ဟိမဝန္တာတောင်ကြီးက ဦးစွာပေါ်ရမယ်။ ခုတော့ အင်မတန်နိမ့်တဲ့ ဗောဓိမြေက ဦးစွာပေါ်တယ်ဆိုတာ တပည့် တော်ဖြစ်ပေါ်လာတဲ့ သံသယပါဘုရား။”

“ဟုတ်တာပေါ့။ အဲဒါ သံသယဖြစ်လောက်တာပေါ့။ အဖြေကတော့ ဒီလိုတဲ့ကွယ်”

“အမိန့်ရှိတော်မူပါဘုရား။”

“ရေပြင်ထက် မြေစတင်ပေါ်စက တောင်တွေ၊ ချောက်တွေ မရှိသေးဘူး။ စည်မျက်နှာပြင်လို တညီတည်းပါ ပဲ။ အဲဒီတစ်ပြင်တည်းဖြစ်တဲ့ မြေကြီးပေါ်မှာ ဗြဟ္မာတွေစုတေ ပြီး လူဖြစ်လာကြတယ်။ အဲဒီလူတွေဟာ ဗြဟ္မာပြည်က ဆင်းခဲ့ကြတာမို့ ကိုယ်အရောင်ထွန်းလင်းတောက်ပကြတယ်။ ကောင်းကင်မှာ လိုရာသွားနိုင်ကြတယ်။ နောင်အခါ မြေအဆီ ဖြစ်တဲ့ ရသပထဝီကိုစားကြလို့ ကိုယ်အရောင်ပျောက်ပြီး ကျင် ကြီးကျင်ငယ်ပေါက်တွေ ဖြစ်လာကြတယ်။ ကိုယ်အရောင်ရှိ စဉ်တုန်းက ဩကာသလောကကြီးဟာ ထွန်းလင်းနေသော် လည်း ကိုယ်အရောင်ပျောက်ကွယ်သွားတော့ လောကကြီးဟာ မှောင်ကျလာတယ်။”

အဲဒီအခါမှာ ဓမ္မတာသဘောအားဖြင့် တပေါင်း လပြည့်နေ့မှာ နေမင်းပေါ်လာတယ်။ နေဝင်သွားပြန်တော့ သမင်းပေါ်လာတယ်။ အဲဒီ နေမင်း/လမင်း ထင်ရှားပေါ်တဲ့နေ့ (တပေါင်းလပြည့်နေ့)မှာပဲ မြင်းမိုရ်၊ သတ္တရတ္တန်၊ ဟိမဝန္တာ၊ တော၊ တောင်၊ မြစ်ကြီး၊ အိုင်ကြီးနှင့် စကြဝဠာတောင်များဟာ ဓမ္မတာအတိုင်း မရေးမနောင် တစ်ပြိုင်နက် ဖြစ်ပေါ်လာတယ် လို့ လောကဒီပနီ၊ လောကုပ္ပတ္တိကျမ်းများမှာ ဆိုတယ်။ ဒါ ကြောင့် မဟာဗောဓိပင်ပေါက်ရာ မြေဌာနရေပြင်အထက် ဦးစွာပေါ်တယ်ဆိုတဲ့ စကားကို သံသယမရှိသင့်ဘူးပေါ့ကွယ်”

ဇောဓိပင်ဆိုတာ သင်္ခါရ ၇ မျိုးမို့

“မှန်ပါ ဆရာတော်အမိန့်ရှိလို့ သံသယကင်းသွားပါပြီ ဘုရား။”

“ဘုရားသခင် သစ္စာလေးပါး သိမြင်တော်မူရာ မဟာ ဇောဓိပင်ဟာ ဒီမျှလောက် ထူးကဲတဲ့ မြေမြတ်မှာပေါက် ကြောင်း ရှေးဦးစွာ မှတ်သားသင့်တာပေါ့။ ဗောဓိပင်ဆိုတာ

လည်း သင်္ခါရမျိုးမို့ တစ်ကမ္ဘာပတ်လုံး တည်မည့်သစ်ပင် စာရင်းမှာ မပါဝင်ဘူး။ တစ်ကမ္ဘာလုံးတည်မည့်လို ကျမ်းဂန် များမှာပြထားတဲ့ သစ်ပင်ကတော့ ခုနစ်ပင်သာရှိသကွယ်။ အဲဒီ သစ်ပင်ကြီး ခုနစ်ပင်ကို ဟောဒီလို သံပေါက်ရေးထားတယ်”

“လက်၊ ခုပ်၊ ထိန်၊ ပြေ၊ ကုက်၊ သစ်၊ ဒေ၊ တွက်ရေ ခုနစ်ရပ်၊ ဂဠုန်-သုရာ၊ နောက်တောင်မှာ၊ ရှေ့တာ-မြောက်နှင့် ဟပ်”

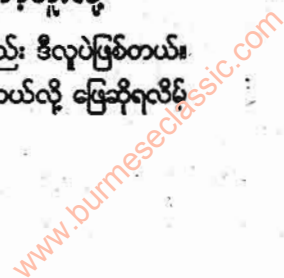
အဓိပ္ပာယ်ကတော့ ဂဠုန်ပြည်က လက်ပံပင်ကြီး၊ အသုရာပြည်က လက်ခုပ်ပင်ကြီး၊ အနောက်ကျွန်းကထိန်ပင် ကြီး၊ တောင်ကျွန်းကသပြေပင်ကြီး၊ အရှေ့ကျွန်းက ကုက္ကိုပင် ကြီးခုနစ်ပင်ကတော့ တစ်ကမ္ဘာလုံးတည်မယ်။ ကျန်တဲ့သစ်ပင် များကတော့ တစ်ကမ္ဘာလုံးမတည်ဘူး။ ဘုရားပွင့်တော်မူရာ မဟာဗောဓိပင်ဟာ မြေထွတ်မြေမြတ်မှာ ပေါက်တာတော့ မှန်ပါရဲ့။ ဒါပေမယ့် တစ်ကမ္ဘာပတ်လုံးတော့ မတည်နိုင်ဘူး။ သေချိန်ကျလျှင်တော့ သေမှာပဲပေါ့။

ဒီနေရာကစပြီးတော့ ဒေါက်တာအောင်ကျော်ရဲ့အမေး ကို ဖြေကြစို့ရဲ့။ ဒေါက်တာအောင်ကျော်က ဘုရားရှင်လက် ထက် ဘုရားရှင်ရဲ့ ဖွားဘက်တော်ဖြစ်တဲ့ မဟာဗောဓိပင်ဟာ ယခုအထိ ရှိသေးသလားတဲ့။ ဒီအမေးက ပညတ်နှင့်ပရမတ် ရောပြွမ်းနေလို့ အမေးလွယ်သလောက် အဖြေရခက်တယ်။ ဥပမာ ယခုထင်ရှားရှိနေတဲ့လူဟာ ငယ်ရွယ်စဉ် ပုခက်တွင်းက ကလေးဟုတ်သလားလို့ မေးခဲ့လျှင် ပရမတ္ထနည်းနှင့်ဆိုလျှင် အလုံးစုံသော ရုပ်တရား၊ နာမ်တရားတွေဟာ တစ်ခဏမျှ တည်တံ့မှုမရှိဘဲ ယခုဖြစ် ယခုပျက်သွားတာမို့ ယခုထင်ရှားရှိ တဲ့လူဟာ ပုခက်တွင်းကလူမဟုတ်ဘူးလို့ ဖြေရမှာပဲ။ သို့သော် ပုခက်တွင်းက သူငယ်ဟာ ကံ၊ စိတ်၊ ဥတု၊ အာဟာရစတဲ့ အကြောင်းကိုမှီပြီး တဖြည်းဖြည်း ရင့်ကျက်တာမို့ ပညတ် နည်းနှင့် ပြောရလျှင်”

အကြိမ်ကြိမ် အပျက်အဆီးခံခဲ့ရလို့

မူလဇောဓိပင်မဟုတ်တော့ဘူးလို့

“ပုခက်တွင်းက သူငယ်ဟာလည်း ဒီလူပဲဖြစ်တယ်။ ဒီလူဟာလည်း ပုခက်တွင်းကလူပဲဖြစ်တယ်လို့ ဖြေဆိုရလိမ့်

မယ်။ အဲဒီဥပမာအတိုင်း ယခုတည်ရှိတဲ့ မဟာဗောဓိပင်ဟာ မူလမဟာဗောဓိပင်ရဲ့ အမြစ်အခက်က အတက်ပေါက်ဖြစ်ပေါ်လာတာမို့ မူလဗောဓိပင်လို့ပင် ဖြေဆိုရလိမ့်မယ်။ သို့သော် ပရမတ်အနေနှင့် ဖြေရလျှင်တော့ ဒီမဟာဗောဓိပင်ဟာ အကြိမ်ကြိမ် အဖျက်အဆီးခံခဲ့ရလို့ မူလဗောဓိပင်မဟုတ်တော့ဘူးလို့ ဖြေဆိုရမှာပဲကွယ်။

“မုန်ပါ။ အကြိမ်ကြိမ် အဖျက်အဆီးခံရတဲ့အကြောင်း အမိန့်ရှိပါဦးဘုရား။”

“အဖျက်အဆီးခံရတာနှင့် ဆက်စပ်ပြီး ဗောဓိပင်ရဲ့ တည်နေပုံကို အိန္ဒိယကြေးမုံကျမ်းကြီးက ထုတ်ပြောပြဦးမယ်။ အိန္ဒိယကြေးမုံကျမ်းဟာ ၁၂၉၆ ခုနှစ် တပေါင်းလမှာ ရိုက်တာဆိုတော့ အခု ၁၃၅၇ ခုနှစ်ဆိုတော့ နှစ်ပေါင်း ၆၂ နှစ်ရှိသွားပြီ။ နှစ်ပေါင်း ၆၂ နှစ်ဆိုတော့ အခြေအနေတွေ တစ်မျိုးတစ်ဖုံ ပြောင်းလဲကုန်မှာကတော့ သေချာတယ်ကွယ်။ လွန်ခဲ့တဲ့ နှစ်ပေါင်း ၆၀ ကျော်တုန်းက ဗောဓိပင်နှင့် ရွှေပလ္လင်ပေါက်ရာ ပြေမျက်နှာဟာ ချောက်ကမ်းပါးကြီးလို စောက်နက်ပြီး လေးဘက်ပတ်လည် ကုန်းမြင့်ကြီးဖြစ်နေသတဲ့။ အနောက်ဘက် မဟာရံတံတိုင်း ၁၂၃ ပေရှိသတဲ့။ အရှေ့ဘက် မဟာရံတံတိုင်း ၂၂၂ ပေ၊ တောင်ဘက် မဟာရံတံတိုင်း ၁၈၇ ပေ၊ မြောက်ဘက် မဟာရံတံတိုင်း ၁၈၇ ပေရှိသတဲ့။ အဲဒီမဟာရံတံတိုင်းအတွင်းမှာ မဟာဗောဓိပင်ပလ္လင်တော်၊ အချို့သော သတ္တဌာနစေတီကြီးငယ်များ ရှိသတဲ့။”

“မဟာဗောဓိပင်ကို ဆေးပတ်လည်ကုန်းကြီးက ဘာလို့ခံထားတာလဲ။ မဟာရံတံတိုင်းတွေက ဘာလို့ကာရံထားသလဲဆိုတာနှင့် ပတ်သက်လို့ အိန္ဒိယကြေးမုံကျမ်းကြီးမှာ ဘယ်လိုရေးထားသလဲဆိုတော့ ပါဠိပုဂံပြည့်ရှင် သီရိဓမ္မာသောကမင်းကြီးဟာ ဗုဒ္ဓဘာသာဝင်မဖြစ်မီက စစ်သည်တော်အပေါင်းနှင့် လာရောက်ပြီး မဟာဗောဓိပင်ကို အမြစ်ရင်းက ခုတ်ဖြတ်စေသတဲ့။ ကျန်တဲ့ ဗောဓိပင်အငုတ်ကိုလည်း ပုဏ္ဏားတစ်ယောက်ကို မီးအတိုက်ခိုင်းသတဲ့။ ပုဏ္ဏားကလည်း မင်းကြီးရဲ့အမိန့်အတိုင်း သစ်ငုတ်ကို မီးတိုက်ဖျက်ဆီးလိုက်တယ်။ နောက်တစ်နေ့ မိုးလင်းတော့ ပုဏ္ဏားမီးတိုက်ထားတဲ့ ဗောဓိပင်ငုတ်ရဲ့ အခြေအနေကိုသွားကြည့်လိုက်တော့ အဲဒီဗောဓိပင်နေရာမှာ မူလအပင်ထက် သာလွန်တင့်တယ်တဲ့ ဗောဓိပင်

ပျိုပေါက်နေတာကို မြင်တွေ့ရသတဲ့။ ဒီအကြောင်းကို သီရိဓမ္မာသောကမင်းကြီးထံ လျှောက်ထားတော့ မင်းကြီးဟာ နောင်တပုဒ်နဲ့ခြင်းဖြစ်ပြီး ဗောဓိပင်ကို မပြတ် လာရောက်ပြုစုသကွယ်။”

“ဒီအခါ ဗုဒ္ဓဘာသာဝင်မဟုတ်တဲ့ မိဖုရားကြီးက ထွက်တဲ့အကြံအစည်နှင့် မင်းကြီးမရှိခိုက် မဟာဗောဓိပင်ကို အဖြတ်ခိုင်းပြန်သတဲ့။ အသောကမင်းကြီး ဗောဓိပင်ကို သွားရောက်ဖူးတဲ့အခါ ဗောဓိပင်ခုတ်လှဲထားတာကိုတွေ့ရလို့ ဗောဓိပင်ငုတ်ကို နွားနို့တိုဖြင့်သွန်းလောင်း အဓိဋ္ဌာန်တဲ့အခါ အမြစ်ရင်းက ပင်စည်ထွက်လာပြီး ပြန်ပေါက်လာသတဲ့။ ဗောဓိပင်ရဲ့ အံ့ဖွယ်သရဲကိုမြင်လို့ ကြည့်ညိုတဲ့အတွက် အရင်လေးမျက်နှာမှာ အုတ်တံတိုင်းများကို ကာရံထားခြင်းဖြစ်သတဲ့။ အဲဒီနောက် သူ့သူ့ကမင်းလက်ထက် မဟာဗောဓိပင်ကို ရေဝါတိုင်အောင် တူးစေသတဲ့။ ရေဝါသာထိတယ် ဗောဓိပင်အံ့မြစ်ရဲ့ ဆုံးရာဌာနကို မတွေ့ရဘူးတဲ့။ ဒီသတင်းကို အသောကနွယ်ဝင် ပုရထံဝရမာကြားတော့ စိတ်နလုံးမခင်းမသာဖြစ်ပြီး ပျက်စီးနေတဲ့ မဟာဗောဓိပင်ရှိရာ လာရောက်ကာ နွားမတစ်ကောင်က ညှစ်လို့ရသမျှ နို့ရည်များဖြင့် ဗောဓိပင်ရှိရာကို သွန်းလောင်းတဲ့အခါ တစ်ညညီတည်း ၁၀ ပေခန့်ရှိတဲ့ ဗောဓိပင်ငယ်ပေါက်လာသဖြင့် နောင်အခါ ဘယ်သူမှ မဖျက်ဆီးနိုင်အောင် ၂၄ ပေအမြင့်ရှိတဲ့ တံတိုင်းသစ် လေးဘက်ပတ်လည် ပြုလုပ်ခဲ့သတဲ့။”

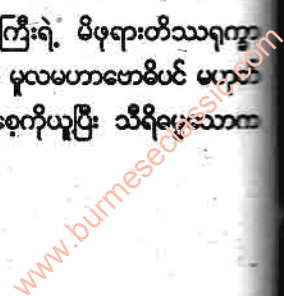
“အခုခဲပြာခဲ့တာက ပူယိုင်သင်္ဂကျမ်းလာ စကားရပ်တို့ကိုယူပြီး အိန္ဒိယကြေးမုံကျမ်းက ပြဆိုခဲ့တဲ့စကားရပ်ဖြစ်တယ်ကွယ်။”

“တပည့်တော်ကြားဖူးတာက တစ်မျိုးဖြစ်နေတယ်ဘုရား။”

“ဘယ်လိုကြားဖူးတာလဲ ဆိုစမ်းပါဦး။”

“မဟာဗောဓိပင်ကို သီရိဓမ္မာသောကမင်းကြီးရဲ့ မိဖုရားက အဆိပ်ရှိတဲ့ဖားရိုးနှင့်ထိုးသတ်စေတယ်လို့ ကြားဖူးတယ်ဘုရား။”

“သီရိဓမ္မာသောကမင်းကြီးရဲ့ မိဖုရားတို့သာရကွားဖားရိုးနဲ့ ထိုးသတ်စေတဲ့ဗောဓိက မူလမဟာဗောဓိပင် မဟုတ်ပါဘူး။ မဟာဗောဓိပင်က မျိုးစေ့ကိုယူပြီး သီရိဓမ္မာသောက

မင်းကြီးစိုက်ပျိုးတဲ့ ပါဠိပုတ်ပြည်က ဗောဓိပင်လို့ မဟာဝင် ကျမ်းမှာ ပြထားပါတယ်ကွယ်”

“ဒီလိုဆို ယခုရှိနေတဲ့ မဟာဗောဓိပင်ဟာ ထိုစဉ်က ပေါက်လာတဲ့ မဟာဗောဓိပင်ပဲပေါ့တုရား။ ဒီကြားမှာ ဘယ်လို အနောင်အယုက်များ ရှိနေပါသေးသလဲတုရား”

“အနောင်အယုက်ရှိတယ်။ အိန္ဒိယမှာ ဗုဒ္ဓသာသနာ တော် ကွယ်သွားပြီးတဲ့နောက် မဟာဗောဓိပင်ဟာ ဗုဒ္ဓဘာသာ ထင်မဟုတ်တဲ့ မဟာနန္ဒီရီဆိုသူရဲ့ လက်ထဲရောက်သွားတယ်။ မဟာနန္ဒီလက်ထဲမရောက်မီ ၁၈၇၅ ခုနှစ်က ဗောဓိပင်ဟာ အိုမင်းပြီး ယိုယွင်းလာခဲ့သတဲ့။ ခရစ်နှစ် ၁၈၇၆ ခုနှစ် လေမုန် တိုင်းဒဏ်ကြောင့် မဟာဗောဓိပင်ကြီး လဲပြိုသွားသတဲ့။ အဲဒီ ထဲပြိုသွားတဲ့နေရာက ယခုရှိတဲ့ မဟာဗောဓိပင်ပေါက်လာ ပြန်သတဲ့။ ဒီအကြောင်းကို ဒေါက်တာရာဂျင်ဒြာလီဟ်မိတြက ဗုဒ္ဓဂယာခေါ်တဲ့ စာအုပ်မှာ ဒီလိုရေးထားတယ်။

အလွန်အိုမင်းလှပြီဖြစ်၍ အချို့ ခန်းခြောက်နေသော ဗောဓိပင်ကြီးသည် မိမိရောက်ခဲ့သော ၁၈၈၇ ခုနှစ်က လေ မုန်တိုင်းကြောင့် လဲပါသွားသည်။ ထိုအခါ ဟိန္ဒူတို့က မဟာ ဗောဓိပင်မှ အကိုင်းကြီးတစ်ကိုင်းကို စေတီတော်၏ မြောက် ဘက် ပေ ၈၀ ခန့်အကွာတွင် ပြန်လည်စိုက်ပျိုးထားသည်ကို ဆွေ့ရှုသေး၏။ ဒါက ဒေါက်တာရာဂျင်ဒြာလာလ်မိတြရဲ့ ရေး သားချက်ပါ။

မဟာဗောဓိပင်ကို ဗုဒ္ဓဘာသာဝင်များက ပိုင်ဆိုင်သင့်တယ်လို့

“မဟာဗောဓိပင် မဟာနန္ဒီရဲ့လက်ထဲ ရောက်သွားပုံကို သည်း အမိန့်ရှိပါဦးဘုရား”

“အဲဒီအကြောင်းကို မာတင်ရေးတဲ့ အရှေ့အိန္ဒိယခေါ် စာအုပ်က ထုတ်နုတ်ပြီး အကျဉ်းချုပ်ပြောပြမယ်။ အိန္ဒိယ မြေကြီးဟာ မူဆလင်တို့ရဲ့လက်အောက် ကျရောက်ပြီးတဲ့ နောက် မောင်ဂိုမင်းများဟာ ဒေလီမြို့ကြီးကို ၁၃ ဆက်တိုင် ဆင် အုပ်ချုပ်ခဲ့ကြသတဲ့။ မဟာနန္ဒီတို့ဘေးများဟာ မဟာ ဗောဓိပင်ပါဝင်တဲ့ တာရာဒီရွာကို ခရစ် ၁၇၂၇ ခုနှစ်က ဘီဘုရင် မိုဟာမက်ရှားထံက အပိုင်စားရသတဲ့။ အဲဒီ

ခေတ်က မဟာဗောဓိစေတီတော်ကြီးရဲ့အောက်ပိုင်းဟာ မြေ ထဲနှစ်မြုပ်နေတယ်။ ပြုပြင်စောင့်ရှောက်မည့်သူ မရှိသေးဘူး တဲ့။ မဟာနန္ဒီဟာ သူ့ဘေးသူဘိုးများရဲ့ အမွေအဖြစ်နှင့် မဟာ ဗောဓိပင်ကို အပိုင်ရထားခြင်းဖြစ်သတဲ့”

“နောက်တော့ သီဟိုဠ်အမျိုးသား ဝဗ္ဗပါလဆိုတဲ့ ဒါယကာက ကမ္ဘာပေါ်မှာ ဘာသာအသီးသီးရှိကြတဲ့ ပုဂ္ဂိုလ် တွေဟာ မိမိတို့ဘာ ဘာအလိုက် အထွတ်အမြတ်ထားကြ တဲ့နေရာတွေကို ဘာသာဝင်များကသာ ပိုင်ဆိုင်ကြတယ်။ ဗုဒ္ဓဘာသာဝင်တို့ရဲ့ အထွတ်အမြတ် မဟာဗောဓိပင်ကိုလည်း ဗုဒ္ဓဘာသာဝင်များကသာ ပိုင်ဆိုင်သင့်တယ်လို့ အရေးဆိုခဲ့တဲ့ အတွက် တရွေ့ရွေ့ တဖြည်းဖြည်း ဗုဒ္ဓဘာသာဝင်တို့လက် ထဲ ရောက်လာသတဲ့ကွယ်”

“ဒီလိုဆိုတော့ ယခုရှိနေတဲ့ မဟာဗောဓိပင်ဟာ ဘုရားရှင်နှင့် ဖွားဖက်တော် မဟာဗောဓိပင်အစစ်လို့ မဆိုနိုင် သည့်တိုင်အောင် မဟာဗောဓိပင်က အတတ်ပေါက်ရှင်သန် လာတဲ့အတွက် မူလမဟာဗောဓိပင်လို့ပဲ ဆိုသင့်တာပေါ့ ဘုရား”

“ဟုတ်တယ်၊ ဆိုသင့်တာပေါ့”

“ဆိုသင့်ခဲ့လျှင် ယခု မဟာဗောဓိပင်ဟာ သီဟိုဠ်မှ တစ်ဆင့် ပင်ပွားယူပြီး စိုက်ထားတာမဟုတ်။ မူလပင်မကြီး သာဖြစ်တဲ့အတွက် အာနန္ဒာဗောဓိပင်၊ သီဟိုဠ်ဗောဓိပင်တို့ ထက် သက်တော်အကြီးရင့်ဆုံးဖြစ်ကြောင်း အဖြေပေးသင့် တော့တာပေါ့တုရား”

“ဟုတ်တယ် အဲဒီလိုသာ အဖြေပေးလိုက်ပေတော့ သာဓု...သာဓု...သာဓု”

ဟိန်းထက်စွာန်

ကိုးကား

ဓမ္မဗျူဟာစာစဉ် နိုင်ငံတော်ဩဝါဒါစရိယ မြန်မာစာ ဩဝါဒါစရိယ အဂ္ဂမဟာ သဒ္ဓမ္မဇောတိကဇေ ထီးချိုင့်မြို့ တည်သော ဆရာတော် ယနေ့ ဗုဒ္ဓဝါဒဆိုင်ရာ အမေးအဖြေ များ အမှတ်စဉ် (၅)။

အင်တာနက်၏ ဆိုးကျိုး၊ ကောင်းကျိုးများ

မင်းဟိန်းထိင်

ယခုအခါသည် အင်တာနက်ခေတ်ကြီး ဟီးထလျက် ရှိနေသော အချိန်ဖြစ်သည်။ စီးပွားရေး၊ လူမှုရေး၊ သာသနာရေး၊ ဘာသာရေးစသော အရေးပါသည့် အကြောင်းအရာ မြောက်မြားစွာတို့ကို အင်တာနက်မှတစ်ဆင့် ဆက်သွယ်၍ ရနိုင်လေသည်။

ထို့ကြောင့်လည်း ရဟန်း၊ ရှင်၊ လူ၊ ကုန်သည်၊ ပွဲစား၊ ကျောင်းသူကျောင်းသား စသည့် အင်တာနက် သုံးစွဲကြသူများမှာ ၎င်းတို့လိုလားကြသော လိုင်း၊ ကွန်ယက် စသည့် အသွယ်သွယ်တို့ကို ဖွင့်လျက် အသုံးပြုကာ အဖြာဖြာသော အကျိုးကျေးဇူးများကို ရရှိနေကြလေသည်။

စီးပွားရေးလုပ်ငန်းရှင်များဆိုလျှင်လည်း ၎င်းတို့၏ လုပ်ငန်းနှင့်ပတ်သက်သော ရောင်းကုန်၊ ဝယ်ကုန်များကို အင်တာနက်မှတစ်ဆင့် ကြော်ငြာ၍ ဝယ်ယူရောင်းချ ဖြန့်ဖြူးခြင်းဖြင့် အကျိုးအမြတ်မြောက်မြားစွာ ဖြစ်ထွန်းလျက်ရှိကြလေသည်။

၎င်းတို့ဖွင့်လှစ်ထားကြသော လမ်းကြောင်းအတိုင်း ကြေညာထားခြင်းဖြင့် အကြောသင့်ရာ မိတ်ဆွေများက လိုက်ခြင်း၊ ရှယ်ခြင်း၊ သူတစ်ပါးတို့၏ အကျိုးကို လိုလားကြသော သူတော်ကောင်းစိတ်ရှိသူတို့၏ ပါဝင်ကူညီကာ လိုက်ခြင်း၊ ရှယ်ခြင်းဖြင့်ပင် ကျယ်ပြန့်သော ကွန်ယက်ကြီးတစ်လျှောက်၌ ရက်များမကြာမီ လူသိများပြီး အရောင်းအဝယ် ဖြစ်သွားကြလေသည်။

တချို့မှာ အံ့မခန်းရှိကြောင်းလည်း ကြားဖူးသည်။ ၎င်းမှာ ကမ္ဘာ့ကွန်ယက်၊ ကမ္ဘာ့ဘာသာရပ်ဟု ဆိုရမည့် အင်္ဂလိပ်စာ၊ အင်္ဂလိပ်စကား စသည်များနှင့် စပ်ဆိုင်သော စာအုပ်ရောင်းခြင်း၊ သီချင်းခွေ/ဖိုင်ရောင်းခြင်း စသည်ဖြင့် ဖြစ်သည်။

ထိုသီချင်းနှင့် စာပေဘာသာရပ် နှစ်မျိုးလုံးမှာပင်

အောင်မြင်သူများပြားလွန်း၍ ထိုထိုဆရာ၊ ဆရာမတို့အား တစ်ယောက်စီ၊ တစ်ဦးချင်း ထုတ်ပြုရန် မစွမ်းနိုင်ပေ။ ၎င်းတို့ ရေးသားထုတ်ဝေကြသည့် စာအုပ်စာပေ ဆိုတီးပြီးအသံသွင်း၍ အင်တာနက်မှကြော်ငြာကာ ဖြန့်ဝေကြသော သီချင်းစသည်များမှာ ရက်ပိုင်းအတွင်း ဒေါ်လာငွေ သန်းချီရရှိသွားကြောင်းကို ဝမ်းမြောက်ဝမ်းသာ ကြားသိရသည်။

အခြားသော အင်တာနက်ဆိုင်ရာ ဤစာရေးသူတို့ ဉာဏ်မမီနိုင်သည့် အသုံးအနှုံးသည်ကား ကမ္ဘာနှင့်အရန် ကျယ်ပြန့်လျက်ရှိနေသောကြောင့် လက်ချိုးရေတွက်၍ မရနိုင်လောက်အောင်ပင် များပြားလျက်ရှိပေသည်။

ကမ္ဘာဦးအခါက လူသားတို့သည် အ၊ အာ၊ အိ၊ အီ၊ အု၊ အူ၊ ဧ၊ ဩ စသော သရမျှဖြင့် ပြောဆိုသုံးနှုန်းကာ တစ်ဦးနှင့်တစ်ဦး လက်ပြ၊ ခြေပြ အမှုအရာဖြင့်ပင် ကာလသည် နှစ်အရေအတွက် သန်းပေါင်းများစွာ ကြာညောင်းသော ကာလကို ဖြတ်သန်းပြီး လာခဲ့ကြပေလိမ့်မည်။

ထို့နောက် ၃၃ လုံးအမည်ရသော ဗျည်းများကို အ၊ အိ၊ အု စသော သရနှင့်ကပ်၍ သုံးတတ်လာကြမည်ဖြစ်သဖြင့် စကားဟူ၍ ဖြစ်ပေါ်လာပေလိမ့်မည်။ ထို ဤကာလသည်လည်း နှစ်အရေအတွက်အားဖြင့် သန်းပေါင်းများစွာ ကြာညောင်းခဲ့ပေလိမ့်မည်။

ထို့နောက် စာဟူ၍ပေါ်လာကာ စကားနှင့်စာတို့၏ အကြားတွင်လည်း နှစ်ပေါင်းမည်မျှအသံ ကြာညောင်းခဲ့သည်ကို မသိနိုင်ပေ။ ရေနည်းအတူပင် ကြာကောင်းကြာခဲ့ပေလိမ့်မည်။

စာပေပေါ်လာသောအခါ သစ်ရွက်ခြောက်မှာ သစ်စေးများဖြင့် ရေးသားခြင်း၊ ဝါးမှာ ကညစ်ဖြင့် ရေးသားခြင်း သစ်သားပျဉ်ပြားမှာ စူးဆောက်များဖြင့် ရေးသားခြင်း၊ ၎င်းတို့သို့ အမျိုးမျိုးအပြုံအရောင်းပြီး တစ်ဦးနှင့်တစ်ဦး ဆက်သွယ်

ခြင်း၊ အကြောင်းကြားခြင်း၊ မှတ်တမ်းတင်ခြင်း၊ စာအုပ်စာပေ ရေးသားခြင်း စသည်ဖြင့် ရှိလာကြသည်။

ထို့နောက် တရုတ်က စာရွက်ကို တီထွင်လိုက်သော အခါ စာပေသည် သာ၍ပင် ဖွံ့ဖြိုးပြီး တိုးတက်လာလေ သည်။ ဘလောက်တုံးကိုလည်း တရုတ်ကပင် တီထွင်လိုက်၍ စာပေလောကကြီး သာ၍ပို၍ တိုးတက်လာခဲ့လေသည်။

ရှေးအခါက ထုတ်ဝေလိုသော စာအုပ်အရေအတွက် တို တစ်အုပ်ချင်း ရေးသားနေရသည်နှင့်စာလျှင် တစ်မျက်နှာ ခုင်း ရေးထွင်းထားသော ဘလောက်တုံးနှင့် ရိုက်နှိပ်ခြင်း သည် တစ်လုံးချင်း စာအုပ်ရေးများစွာကို ရေးသားသည်ထက် များစွာပင် မြန်ဆန်လေသည်။

ထို့နောက် လက်နှိပ်စက်ဟူ၍ ပေါ်လာပြန်သည်။ ထက်နှိပ်စက်ကို ရှေးက မာစတာဂူတင်ဘက်အမည်ရှိသော ဆရာရှင်ကြီးတစ်ယောက်က တီထွင်သည်ဟု တွေ့ဖူးသလို ဣမဏီက တီထွင်သည်ဟုလည်း တွေ့ဖူးသည်။ မည်သို့ပင် ဆိုစေကာမူ လက်နှိပ်စက်ကို ကာပွန်ခဲရိုက်ခြင်းဖြင့် ဘလောက်တုံးထက် များစွာ အကျိုးသက်ရောက်မှု ရှိလေ သည်။

ရှေးအခါက ဆိုခဲ့သည့်အတိုင်း တစ်ခုနှင့်တစ်ခု တစ် နှစ်နှင့်တစ်နှစ် တိုးတက်ရန် အချိန်ကာလများစွာ ကြာညောင်း ခဲ့သော်လည်း ဉာဏ်ရည်အားကောင်းလာသော ယခုခေတ် ဘလောက်တုံး လက်နှိပ်စက်နှင့် ကွန်ပျူတာတို့အကြားတွင် ဆယ်နှစ်မျှသာ ကြာညောင်းခဲ့သလို ကွန်ပျူတာမှ အင်တာ နက် အင်တာနက်မှ အီးမေးလ် စသည်များမှာ တစ်ခုနှင့် တစ်ခု တစ်မျိုးနှင့်တစ်မျိုး တိုးတက်ခြင်းသည် ပို၍မြန်ဆန် သောကြောင့် ဆယ်နှစ်ပင် မကြာတော့ပေ။

တစ်မျိုးနှင့်တစ်မျိုး မရိုးရအောင် ဆိုတိုသို့ တိုးတက် ခြင်းသည် တန်းစီ၍လာလေသည်။ တိုးတက်လာသော အင်တာနက်ခေတ်ကြီးကို အကျိုးရှိရှိ အသုံးချတတ်၍ ခြင်းသည်အတိုင်း သူ့ဘာသာရပ်အလျောက် အမြတ်များစွာ ရယူကြသည်ကိုလည်း ဆိုခဲ့ပြီ။

ကွန်ပျူတာနှင့် အင်တာနက်တို့သည် လိုက်၍မဆုံး ကြောင်းအောင်ပင် ကျယ်ပြန့်ပြီး နက်ရှိုင်းခြင်းလည်း ရှိလေ သည်။ ထို့ကြောင့် ကွန်ပျူတာကို မြန်မာဘာသာဖြင့် စတင်၍

ပြောဆိုကြရာ၌ “လူဦးနောက်”ဟူ၍ပင် ရှိခဲ့ဖူးကြောင်း ကြား သိရသည်။

သို့သော်လည်း ထိုအမည်မတွင်ခဲ့ဘဲ မူရင်းအတိုင်း ပင် ဆက်သုံးလာကြပုံရသည်။ အရာဝတ္ထုပစ္စည်းများကို မြန်မာ ဘာသာသို့ ပြန်ဆိုသည်ရှိသလို မူရင်းဘာသာအတိုင်း သုံးနှုန်း နေကြသည်လည်း အများအပြားပင် ရှိလေသည်။

ကွန်ပျူတာနှင့် အင်တာနက် အသုံးအနှုန်း အမျိုး အမည် အများအပြား မှ ကျယ်ပြန့်လွန်းသောကြောင့် တစ်ခု ချင်း ဖော်ပြရန်လည်း မစွမ်းသာပေ။

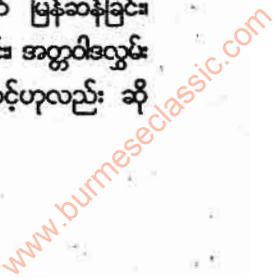
သို့သော်လည်း အင်တာနက်သုံးခြင်းဖြင့် ‘အကျိုး အမြတ် မြောက်မြားစွာတို့ ရှိကြသလို တလွဲသုံးစွဲမိ၍ အကျိုး ယုတ်သွားကြသည့် အဖြစ်သည်လည်း မြောက်များစွာပင် ရှိကြသည်ကို ကြားသိရသည်။ အကျိုးပေးကြီးသော အရာ များ အကျိုးယုတ်လျှင်လည်း အဖတ်ဆည်၍မရနိုင်သည်အထိ ဖြစ်သွားတတ်လေသည်။

မြန်မာနိုင်ငံ လူမှုကွန်ယက်အနေဖြင့် အင်တာနက် ကို စတင်ပြီး သုံးစွဲခွင့်ရရှိရာ၌ အများအားဖြင့် “အင်တာ နက်ကဖေး”ဟူ၍ နာမည်ကြီးလာခဲ့သည်။ ထိုတွင်လည်း ဈေး ကြီးလွန်း၍ အဆင့်အတန်းနှင့် ဂုဏ်သရေရှိသူများသည်သာ သုံးနိုင်ကြပြီး တော်ရုံလူများ မကပ်နိုင်ကြပေ။

ထိုအချိန်မှာပင် နိုင်ငံကျော်မင်းသမီးလေးတစ်ယောက် အင်တာနက်မှာတွေ့၍ ချစ်ကြိုက်၊ ညားပြီးခါမှ သူပုန်မိလ် ဖြစ်နေသည်ကို သိရသဖြင့် ရှင်းမရသည်အထိ ရှုပ်ရှက်ခက် သွားသည့် အကြောင်းကို စိတ်မကောင်းစွာဖြင့် ကြားလိုက်ရ သည်။

ထို့နောက်ပိုင်း သူငါ့ပုဂ္ဂိုလ်အားလုံးတို့ တယ်လီဖုန်း နှင့်တကွ အင်တာနက်သုံးစွဲနိုင်လာကြရာ ထိုထိုကိစ္စ မြောက် များစွာတို့ကိုပင် ကြားသိလာရသည်။ တချို့ဘဝပျက်ပြီး အသက်ဆုံးရှုံးကြသည်အထိလည်း ရှိလာကြလေသည်။

ဤသည်ကို လေ့လာကြည့်မိသလောက် ဆိုရလျှင် အင်တာနက်ကို တလွဲအများ အသုံးချမိ၍ဖြစ်ကြောင်း သိရှိ ရသည်။ ယုံကြည်လွယ်ခြင်း ဆုံးဖြတ်ချက် မြန်ဆန်ခြင်း၊ တစောက်ကန်နိုင်ခြင်း၊ တစ်ဖက်သတ်ဆန်ခြင်း၊ အတ္တဝါလွှမ်း မိုးအားကြီးခြင်း၊ ကြီးစိုးနှိပ်စက်ခြင်းတို့ကြောင့်ဟုလည်း ဆို

နိုင်လေသည်။

ဥပမာ အမျိုးသမီးငယ်တစ်ယောက် အင်တာနက်မှာ တွေ့သော ချစ်သူရည်းစား၏ လှည့်ဖျားခြင်းကိုခံရ၍ ဘဝပျက် ရခြင်း၊ အသက်ဆုံးရှုံးရခြင်း စသည်များကို ကြားသိရသော ကြောင့် စိတ်မကောင်းဖြစ်ကာ တစ်ဖတ်သက် ဆုံးဖြတ်ပြီး အပြစ်ပြောရန် မသင့်ပေ။ ရနိုင်သလောက် သူတို့၏အကြောင်းကို လက်တစ်ဆုံးနှိုက်၍ သုံးသပ်ရန်လိုပေသည်။

တချို့ မိန်းကလေးဘက်က လိုအပ်၍လည်း ဖြစ်တတ်လေသည်။

တချို့မိန်းကလေးများက ယောက်ျားလေးနှင့် အင်တာနက်မှာ တွေ့ဆုံချစ်ကြိုက်ပြီး ယုံကြည်မှုတည်ဆောက်ခြင်း အလှည့်မရှိဘဲ နိုင်ငံခြားသို့တိုင်အောင်ပင် လိုက်သွားလေသည်။ ထိုအခါ ထင်သလို ဖြစ်မလာခဲ့ဘဲ မထင်မှတ်သည့် အကြောင်းအရာပြောကြားစွာတို့နှင့် ကြုံတွေ့ရ၍ မဖြေရှင်းတတ်သည့်အဆုံး ရေစုန်လိုက်ရသည့်အဖြစ်သို့ ဆိုက်ရောက်သွားလေသည်။

တချို့မှာ အင်တာနက်မှာတွေ့ရာမှ ချစ်ကြိုက်ပြီး လူချင်းလည်းတွေ့ဆုံ၍ ယုံကြည်လွယ်ကာ စိတ်ကူးယဉ်အိမ်ထောင်သည်ဘဝသို့တိုင် ရောက်သွားကြရာမှ မဖြေနိုင်သောကိစ္စများ ပေါ်ပေါက်လာ၍ မိန်းကလေးဘက်က အကျပ်ကိုင်ရာမှ မထင်မှတ်သော ဆိုးကျိုးများ ဖြစ်သွားကြသည်ကိုလည်း တွေ့ဖူး ကြားဖူးသည်။

သည်အဖြစ်မျိုးတွင် ယောက်ျားလေးကိုချည်း အပြစ်ပုံချရန် မသင့်ဟု ဆိုချင်သည်။ မိန်းကလေးတိုင်းသည် ဆူးနှင့်ဖက်တို့၏သဘောကို နားလည်ထားခြင်းဖြင့် အချိန်စောစွာ ယုံကြည်မလွယ်မိရန်ကို ပို၍သာ၍ ဂရုစိုက်သင့်သည်။ ကြိုတင်ဂရုစိုက်ထားခြင်းဖြင့် ထိုထိုပြဿနာများ ဖြစ်ပေါ်လာရန် မရှိနိုင်တော့ပေ။

ယခု ထိုသို့မဟုတ်ပါဘဲ အချစ်နယ်ကျွံကာ စိတ်ကူးလွန်ပြီးမှ ထင်ထားသည်နှင့် ဖြစ်ပေါ်လာခြင်းများ တခြားစီဖြစ်သွားပြီးမှသာဆိုလျှင် အဖတ်ဆယ်ရန် ခက်သွားလေသည်။

ထို့ကြောင့် မူလက ချစ်စဖွယ်မျက်နှာလေးသည် ချိုးငှက်များကဲ့သို့ အရောင်ပြောင်း၍ ဘီလူးရုပ်ပေါက်ကာ ခြိမ်းခြောက်အကျပ်ကိုင်မိသောကြောင့် တစ်ဖက်၏ ကြည့်နူး

ပျော်ရွှင်ဖွယ်နှင့် ဆန့်ကျင်သော ဒေါသစိတ်ဖြစ်လာရကာ မဖြစ်သင့်သည့်အရာများ ဖြစ်သွားကြရသည်ကို အင်တာနက်မှာပင် စိတ်မကောင်းစွာဖြင့် ကြည့်မြင်ဖတ်ရှုလိုက်ရသည်။

ထိုကဲ့သို့ မဖြစ်သင့်သည်များ ဖြစ်သွားကြရသည်ဆိုခဲ့သည့်အတိုင်း ယှဉ်စပ်၍ သုံးသပ်ကြည့်လျှင် တစ်ဦးအဆီတစ်ဦး ယုံကြည်လွယ်ခြင်း၊ ဆုံးဖြတ်ချက်ပြန်ဆန်ခြင်း တစောက်ကန်းနိုင်ခြင်း၊ တစ်ဖက်သတ်ဆန်ခြင်း၊ အတ္တ၊ ဗန္ဓာဒေါသ ကြီးထွားခြင်း စသည်များ ရောထွေးသွားသောကြောင့် ရှင်း၍မရသည်အထိ ဖြစ်သွားကြရသည်ဟု ဆိုရပေတော့မည်။ တစ်ဖက်သတ်ဆိုရန်ကား မအပ်ပေ။ လက်ခုပ်တစ်ဖက်တီး မမြည်သည်မှာ သေချာသည်။

နောက် အဆင်မပြေသော အကြောင်းအရာ မြောက်များစွာတို့မှ အင်တာနက်ကို တလွဲအသုံးချပြီး တစ်ဦးနှင့်တစ်ဦး တစ်ဖက်နှင့်တစ်ဖက် တစ်ဖွဲ့နှင့်တစ်ဖွဲ့ ရေးသားတိုက်ခိုက်နေကြခြင်းပင် ဖြစ်သည်။

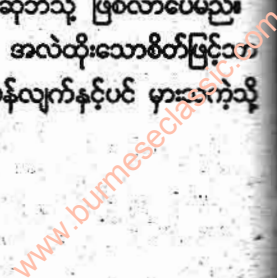
အဆင်မပြေဆုံးမှာ နိုင်ငံ၏ ထိပ်ပိုင်းပုဂ္ဂိုလ်များ နိုင်ငံကျော် ထင်ရှားကျော်ကြား လူသိများသော ပုဂ္ဂိုလ်များ စသူတို့အား အဖုံဖုံအမျိုးမျိုး ရေးသားပုံဖော်ပြီး တိုက်ခိုက်နေကြခြင်းပင် ဖြစ်သည်။

စင်စစ်တွင် ဝေဖန်လိုက်ဝေဖန်၍ ရနိုင်သော နည်းလမ်းမြောက်များစွာပင် ရှိပေသည်။ ယဉ်ကျေးသောနည်းအကြမ်းမဖက်သောလမ်း၊ အများလက်ခံနိုင်သည့် ဝေဖန်ရေးသားပြောဆိုပုံ မြောက်များစွာပင် ရှိပေသည်။

“နည်းလမ်းကျကျ ထောက်ပြလိုပါက နိုင်ငံတော်သမ္မတကိုပင် ထောက်ပြပြောဆို ဝေဖန်နိုင်ကြောင်း” စသည်ဖြင့် ပညာရှိတို့ ဆိုထားကြသည်။ ဤစကားသည် ပြောဆိုဝေဖန်ရေးသားလိုသူတို့အတွက် အကောင်းဆုံးသာဖြစ်သည်။

သို့သော်လည်း ဝေဖန်ရေးသမား၊ ဝေဖန်ရေးစကား ဝေဖန်ရေးစာဟူသည်မှာ အဝေဖန်ခံရသူ၏ ကောင်းကျိုးကို လိုလားသော စိတ်နလုံးရှိပါမှ သန်ရှင်းပေလိမ့်မည်။ သို့ပါမှလည်း အဝေဖန်ခံရသူမှာ အကျိုးဖြစ်ထွန်းသလို ဝေဖန်သူမှာလည်း လူရှိသေ ရှင်လေးစား ဆိုဘိသို့ ဖြစ်လာပေမည်။

ဆိုးကျိုးကို လိုလား၍ အလဲထိုးသောစိတ်ဖြင့်သာ ပြောဆို၊ ဝေဖန်၊ ရေးသားပါမှ မှန်လျက်နှင့်ပင် မှားသကဲ့သို့

ဖြစ်သွားနိုင်လေသည်။ ပြောဆိုဝေဖန်သူကို ပညာရှိ၊ ပညာရှင် ဟု သတ်မှတ်ထားကြသောကြောင့် ထိုအဆင့်မှလည်း လျော့ ကျသွားနိုင်လေသည်။

ထိုသို့သဘောရှိသောကြောင့် တော်ရုံပုဂ္ဂိုလ်များ ဝေဖန်ရေးဆရာ လုပ်ရန်မသင့်ပေ။ ဝေဖန်ရေးဆရာသည် အဝေဖန်ခံရသူထက် အသိဉာဏ်ပညာကြွယ်ဝသူ၊ ဝေဖန်ခံရ သူတို့ အကျိုးများအောင် ဝေဖန်တတ်သူ၊ အများလက်ခံနိုင် သည်အထိ ပြောဆိုရေးသား ထောက်ပြတတ်သူများသာ ဖြစ် သင့်လေသည်။

ထိုထိုဂုဏ်အဆင့်မရှိသူ၊ မပြည့်စုံ မကြွယ်ဝသူတို့ သည်ကား သူတစ်ပါးတို့၏ အားနည်းချက်ကို အကွက်ကျ ကျမြင်တတ်ရန် ခဲယဉ်းသောကြောင့် ဝေဖန်ရေးဆရာလုပ် လျှင်လည်း မှန်သည်ထက် မှားသည်ကကသာ ပိုများနိုင်သော ကြောင့် နှစ်ဦးနှစ်ဖက်တို့၏ အကျိုးကို ဆုတ်ယုတ်စေမည် သာဖြစ်သည်။

နောက်တစ်မျိုး အဆိုးဆုံးမှာ အကောင်ထုခြင်းပင်ဖြစ် သည်။ အကောင်ထုခြင်းမှာ ထုသူအဖို့ ဘာမျှမဖြစ်သော်လည်း အထုခံရသူမှာ နစ်နာရသည်။ ထိုအကောင်ထဲတွင် တန်ဖိုးရှိ သော အကြောင်းအရာအများအပြား ပါသွားနိုင်သည်။ ကိုယ် တိုင် အကောင်မလုပ်တတ်လျှင် ဆိုင်ကိုသွားရသောကြောင့် အကောင်လုပ်ခ၊ ကယ်ရိန်း စသည်ဖြင့် အကုန်အကျများလေ သည်။

စင်စစ်တွင် အကောင်ထုရန် မလိုအပ်ပေ။ တစ်ဖက် ထ ကိုယ်မလိုလားသော စာ/ပုံ စသည်များကို ပေးပို့နေလျှင် ထည်း ထိုသူ၏ အကောင်ကို ဘလော့လိုက်ရုံမျှဖြင့်ပင် လုံ ထောက်ပေးသည်။ စိတ်အဆင့်မြင့်သူတို့မှာ ဘလော့ခြင်းပင် မပြုဘဲ ၎င်းပို့နေသော စာ/ပုံများကို လျစ်လျူရှုထားလိုက် သည်ဟုဆိုသည်။ ထိုပုဂ္ဂိုလ်မျိုးကို သူတော်ကောင်းသွေးပါ သည်ဟု ဆိုရမည်။ အတုယူသင့်လှသည်။

အကောင်ထုချင်သူများကို လေ့လာကြည့်လျှင်လည်း ထိုသူကိုယ်တိုင် အဆင်မပြေသည်ကို တွေ့နိုင်သည်။ ထိုသူ တို့ကိုယ်တိုင် တစ်ကြိမ်မက သွားစ၍ တစ်ဖက်က တုံ့ပြန်သည် ထို မခံနိုင်သောကြောင့် အကောင်ထုရန် အကြောင်းဖြစ်ပေါ် ထာရသည်။

ငါ့မှာ၍ ခံရသည်။ ထို့ကြောင့် ငါသာလျှင် သည်းခံ ရမည်ဟူ၍ မသိနိုင်တော့ပေ။ ရသည့်နည်းဖြင့် အနိုင်ယူမည် ဟု မတရားသဖြင့်သာ ကြံစည်လေ၍ အပြစ်မရှိသူမှာ အထိ နာရလေသည်။ အင်တာနက်၏ လွတ်လပ်ခြင်းကို တလွဲအသုံး ချခြင်းမှာလည်း ထင်ရှားလေသည်။

တစ်ခါက တပည့်တစ်ယောက် ပြောပြသည်ကို မှတ် သားဖူးသည်။ မဲရွေးရန် နီးသောကာလ၌ ဦး(—)ကို ထောက်ခံလျှင် (၁) ဒေါ်(—)ကို ထောက်ခံလျှင် (၂) ဟု ဆန္ဒတောင်းနေသည်ကိုတွေ့၍ ရိုးသားမည်ဟု မထင်သော ကြောင့် စောင့်ကြည့်နေရာ ထိုအချိန်က မဲဆန္ဒကို အာရုံစိုက် နေကြချိန်ဖြစ်သဖြင့် ထောက်ခံ/ကန့်ကွက်ကိစ္စများလည်း ထူပြောနေလေရာ နှစ်မိနစ်ခန့်အတွင်းမှာပင် ထောက်ခံ၊ ကန့်ကွက် ဦးရေပေါင်း နှစ်ဆယ်မက တက်လာသည်ဟု ဆိုသည်။

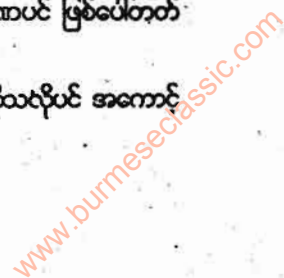
သို့ဆော်လည်း ဆန္ဒတောင်းခံနေသူသည် ရိုးသား ခြင်း မရှိသောကြောင့် သူမလိုလားသူအား ထောက်ခံလျှင် ချက်ချင်း စောင့်ဖျက်နေသည်ကို တွေ့ရ၍ ထိုအကြောင်းကို အများသိအောင် ဝင်ရောလေရာ နောက်နေ့မှာပင် အကောင် ထုခံလိုက်ရကြောင်းကို ပြောပြသည်။

တပည့်ဖြစ်သူမှာ အခြားပြဿနာမရှိဘဲ သည်တစ် ခုကိုသာ ဝင်ပြောမိ၍ အကောင်ပျက်သွားသည်ဟု ဆိုသဖြင့် ထိုကိစ္စနှင့် ပတ်သက်ပြီး အထုခံလိုက်ရသည်မှာ ထင်ရှားလေ သည်။

တပည့်သူသည် တယ်လီဖုန်း၊ အင်တာနက် စသည် များကိုလည်း အထိုက်အလျောက် နားလည်တတ်ကျွမ်းသော ကြောင့် မှားနှိပ်မိ၍ အကောင်ပျက်စီးရန်လည်း အကြောင်း မရှိပေ။ အမှန်တရားကို လိုလား၍ ဝင်ပြောမိသောကြောင့် အကောင်ထုခံလိုက်ရသည်ဟုဆိုသည်။

ဤစာရေးသူမှာ တယ်လီဖုန်း၊ အကောင်၊ ဖိုင်ဘာ စသည်များကို နားလည်တတ်ကျွမ်းခြင်း မရှိပေ။ ထို့ကြောင့် ထိုထိုကိစ္စများနှင့် ပတ်သက်လာလျှင် တပည့်များအား ခေါ် ပြရခြင်း ဆိုင်ကိုသွားရခြင်းများ မကြာခဏပင် ဖြစ်ပေါ်တတ် သည်။

ဤစာရေးသူလည်း မကြာခဏဆိုသလိုပင် အကောင်

အထုခံရဖူးသည်။ ဤစာရေးသူမှာ အများအားဖြင့် စာပေ အရေး ဘာသာရေး သည်နှစ်မျိုးနှင့် ပတ်သက်ပြီးသာ အင်တာနက်သုံးလေ့ရှိသည်။ လူမှုရေး စသည်များမှာ ရှိတန် သလောက်သာရှိသည်။

ဤနှစ်မျိုးသည်လည်း အအေးဓာတ်ကို ဆောင်ခြင်း သဘောမျိုးသာဖြစ်သဖြင့် အကောင်ထုခံရရန် မရှိဟူ၍ပင် ဆိုနိုင်သည်။ သို့သော်လည်း တစ်ဖက်သတ်ဆန်ပြီး အတ္တလွန် သော ပုဂ္ဂိုလ်များနှင့် ကြုံရသောအခါ ၎င်းတို့အဖို့ ရန်သူ သဖွယ် ရှုမြင်ခြင်းခံရတတ်ပြန်သည်။

အများဖြင့် ဘာသာရေးနှင့်ပတ်သက်ပြီး အထုခံရ သည်ကများသည်။ ဘာသာရေးခေါင်းဆောင်ကြီးတို့အား မမှန် မကန် ညှာတာမဲ့ တိုက်ခိုက်နေသည်ကို တွေ့ရသောအခါမျိုး တွင် ရေးသင့်သည်ကို ဝင်၍ရေးပေးရသည်။ တာဝန်ခံစွာဖြင့် လည်း မနေသင့်ပေ။

ထိုကဲ့သို့ ရေးသားရာတွင်လည်း မည်သည့်အခါမျှ ဤစာရေးသူသည် စည်းလွန်၊ ဘောင်လွတ် ရေးသားလေ့မရှိ ပေ။ မည်သည့်အကြောင်းနှင့်မျှ ကမ္ဘာ့စာမျက်နှာကြီးဖြစ်သော အင်တာနက်ကိုလည်း မညစ်ပတ်စေလိုပေ။

ယဉ်ကျေးသိမ်မွေ့စွာဖြင့်ပင် ၎င်းတို့အား ဆရာ၊ ဆရာမဟု သုံးနှုန်းကာ အကွက်ကျကျ အချက်ပိုင်ပိုင် လူ တိုင်းနားလည်ပြီး လက်ခံနိုင်လောက်သော စာလုံး စာသား များ ဥပမာ၊ ဥပမေယျများဖြင့်သာ ဝင်ရေးလေ့ရှိသည်။

ဤသည်ကိုပင် ၎င်းတို့ဘက်က အုပ်စုဖွဲ့ပြီး ရန်သူ သဖွယ် ရှုမြင်ကာ ဟိန်းဟောက်ခြင်း၊ ဆဲဆိုတိုင်းထွာခြင်း၊ အကောင်ကို ခြိမ်းခြောက်ခြင်းများ ပြုလုပ်လာကြသည်။ သို့ သော်လည်း မည်သည့်အခါမျှ ဤစာရေးသူသည် ၎င်းတို့နှင့် သံယောင်လိုက်၍ တုဖက်ပြီး အင်တာနက်စာမျက်နှာကြီး ညစ်ပတ်စွန်းထင်းလာအောင် ပြုလုပ်၊ ပြောဆို၊ ရေးသားလေ့ မရှိပေ။

အမှန်ဘက်က ရပ်တည်တတ်သော ပုဂ္ဂိုလ်ဖြစ်သည့် အလျောက် မရသဝါစာဖြင့် တုန်ပြန်ခြင်းလည်းမရှိခဲ့။ ယုတ်စွ အဆုံး ဘလော့ခြင်းလည်းမရှိ။ မဖြေရှင်းဘဲလည်းမနေ။ အများလက်ခံနိုင်လောက်သည့် စာလုံး၊ စာသား၊ ဥပမာ၊ ဥပမေယျများဖြင့်သာ ရေးသားလေ့ရှိသည်။ ဤသည်ကိုပင်

ရန်သူသဖွယ် ရှုမြင်ပြီး အထုခံရပြန်သည်။ ၎င်းတို့အတွက် အမှန်တရား၊ အမှန်စကားနှင့် မထိတ် တန်ကြလေခြင်း။ ရှိနှင့်ပြီးသော အမှန်တရားကို အမည်မှန် လျက် ဖုံးကွယ်ကာ အဖိုးနွယ်ထိုက်သည့် ကမ္ဘာ့ကွန်ယက်ကြီး ဖြစ်သော အင်တာနက်စာမျက်နှာကြီးကို ခုငှားလုပ်၍ အဆေး ဓာတ်ဆောင်သည့် ဘာသာရေးဦးဆောင် ဆရာတော်ကြီးများ ကို တိုက်ခိုက်နေကြသလို အမှန်ဘက်က ရပ်တည်ပြီး ငြိမ် မရသည်အထိ ဖြေရှင်းပေးသူကိုလည်း ရန်သူကြီးသဖွယ် ရှုမြင်လေခြင်းဟု စိတ်မကောင်းဖြစ်ရသည်။

တချို့မှာ အအေးဓာတ်ဆောင်သော ဘာသာရေး သမားများကိုပင် သီးသန့်တိုက်ခိုက်ရန်အတွက် စုဖွဲ့ထားခြင်း လုပ်ကြံစဉ်ကြားပြီး အကောင်ထုခိုင်းရန် စီမံထားခြင်း စသည် များကိုလည်း ကြားသိရသည်။ မကြံစည်သင့်၊ မကြံစည်အပ်၊ မလုပ်ထိုက်၊ မလုပ်အပ်သော အကြောင်းအရာကြီးသာ ဖြစ် လေသည်။

ထို့ကြောင့် အကောင်ထုဆရာတို့ အနေဖြင့်လည်း ထုပေးရန် အပ်ထားသော အကောင်ကိုရော အထုခိုင်းသူတို့၏ အကောင်များကိုပါ ဝင်ကြည့်ခြင်း၊ စောင့်ကြည့်ခြင်း ပြုသင့် သည်။ အဘယ်ကြောင့်ထုခိုင်းသည်ကိုလည်း သိအောင်လေ့ လာသင့်သည်။ ၎င်းတို့က လုပ်ကြံပြောဆို တိုင်ကြားထားကြ သည့်အတိုင်း ဟုတ်/မဟုတ် နားလည်သင့်သည်။ ဆိုလို မဟုတ်ဘဲ ထုခိုင်းသည့်အတိုင်း မလေ့လာ မစူးစမ်းဘဲ ထုချေ လိုက်ပါက တစ်ဖက်တွင် အချောင်းသက်သက် နှစ်နားရလေ သည်။

အင်တာနက်နှင့် ပတ်သက်၍ အခြားအကြောင်းအရာ မြောက်များစွာပင် ရှိပေသည်။ ဤကား ဤမျှသာ အကြံပြု တင်ပြလိုက်ရပေသည်။

မင်းဟိန်းထိပ်

ဆရာဆရာမောင်စိန်ဝင်း(ပုတီးကုန်း)ထံမှ နှစ်ပေါင်း(၂၀)နီးပါးက စာတစ်စောင်

- ဦးအောင်စိန်ဝင်း(အထက်တန်း၊ နက္ခတ္တဗေဒ၊ လက္ခဏာပညာရှင်)အား
 - နှစ်တွင် တွေ့ဆုံ၍ ဘဝရှေ့ရေးများကို
 - ခြုံငုံရာ ကျွန်တော်အား ၁၇၈၄ ခု၊ ဩဂုတ်လအတွင်း
 - ပြည် အရှေ့မြောက်ဒေသ တိုင်ပြည်သို့
 - တော်သင်ခန်း သွားရောက်ရပြီဟု ဟောကြားခဲ့ပါသည်။
 - ခါတွင် ဆရာ၏ ဟောကြားချက်များအတိုင်း
 - ပြည်သူ့သမ္မတနိုင်ငံသို့ (၁၅-၈-၁၉၈၄)နေ့တွင်
 - တော်သင်အဖြစ် သွားရောက်ခဲ့ရပါသည်။
 - နှစ်ကုန်စွာ ဟောကြားခဲ့သော ဆရာ၏ပညာရပ်များကို
 - ကျွန်ုပ်တို့ ဂုဏ်ပြုလိုက်ပါသည်။

စိန်ဝင်း
 B.E (Mech.)
 စက်ပစ္စည်းစက်ရုံ အမှတ်(၁)

၂ = ၇၇၃

ဆရာစိန်အောင်မိုးဇော်

(Ex. စာပေဗိမာန်)

အထက်တန်းလက္ခဏာ၊ နက္ခတ္တဗေဒပညာရှင်

ASTRO-PALMIST EXPERT

သင်တန်းနည်းပြ

အလုပ်ခန်းနေရာ
 အမှတ်(၁၄)၊ ဧရာဝတီပွင့်ဘုရားလှေတန်း၊
 ပုဇွန်တောင်မြို့နယ်၊ ရန်ကင်းမြို့။
 အလုပ်ချိန် - နံနက်(၈:၃၀)မှ ညနေ(၆:၀၀)နာရီထိ

လိပ်ခေါင်းရောဂါရှင်များ ဝမ်းမြောက်ဖွယ်

လိပ်ခေါင်းရောဂါမှန်လျှင် ဒိဋ္ဌပျောက်ကင်းရမည်။

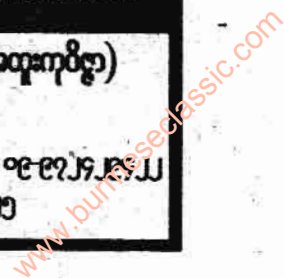
- ဆရာ၏ဆေးခန်းတွင် လိပ်ခေါင်းရောဂါရှင်များအား မပူ၊ မစပ်၊ မနား၊ မကျင်၊ မလှီးမဖြတ်၊ မြန်မာ့နည်း၊ မြန်မာ့ဟန်သက်သက်ဖြင့် အမြစ်ပါမကျန် လုံးဝပျောက်ကင်းအောင် ကုသပေးလျက်ရှိပါသည်။
- ကုသ၍ပျောက်ကင်းသွားသော ရောဂါရှင်ပေါင်းများ၏ ဓာတ်ပုံနှင့် ထောက်ခံစာပေါင်းများစွာတို့ကို လက်တွေ့ လာရောက်လေ့လာနိုင်ပါသည်။ (နိုင်ငံခြားမှ ခွဲစိတ်ကုသဖူးသူများ အပါအဝင်)
- ရောဂါအတွက် ပျောက်ကင်းအောင် တာဝန်ယူသည်။
- လိပ်ခေါင်းရောဂါသည် အနားယူမှသာ အမြစ်ပြတ် ပျောက်ကင်းနိုင်ပါသည်။

တိချက်။ ။ လိပ်ခေါင်းရောဂါသည် စားဆေးသက်သက်ဖြင့် လုံးဝပျောက်ကင်းပါ။

မိမိကျော် မန္တလေးမြို့ အဘိဓမ္မာတောင်သာဆရာကြီးဦးလှမောင်၊ ဆရာမကြီးဒေါ်သန်းဟန်(လိပ်ခေါင်းအထူးကုပိဋ္ဌ)

ဆေးခန်းဌာနခွဲ

(၅)လွှာ၊ (၁၂)လမ်း၊ မင်္ဂလာတောင်ညွန့်မြို့နယ်၊ ရန်ကင်းမြို့၊ ဖုန်း-၀၉-၇၃၀၀၉၃၃၊ ၀၉-၂၅၀၃၁၄၄၂၊ ၀၉-၉၇၂၅၂၆၂၂
 မိမိကြား၊ ၈၀-၈၁လမ်းကြား၊ အကွက်-၅၄၊ ပြည်လုံးချမ်းသာ၊ မန္တလေး၊ ဖုန်း-၀၂-၇၅၂၈၀၊ ၀၉-၉၁၀၄၄၀၂၅

သုတေသန
လောကီစာလုံးတစ်လုံး
■ ဝေယံလင်းခေါင်

ပန်းချီ ဝံလွင်မောင်

သူတော်ငတေ

(၈)

လောကီတလုံးတစ်လုံး

■ ဝေယံလင်းခေါင်

နွေတစ်လ၏ တစ်နေ့မနက်တွင် ရွှေတောင်ကြားရွာမှ ဦးဖိုးစောမည်သော ရွာသူကြီးတစ်ယောက်သည် သူတော်ငတေထံ ရောက်လာလေသည်။ ဦးဖိုးစောနှင့် သူတော်ငတေတို့မှာ ငယ်စဉ် ဘုန်းကြီးကျောင်းသားဘဝတုန်းကပင် ရင်းနှီးပြီးသားဖြစ်သဖြင့် ဦးဖိုးစောသည် သူတော်ငတေ၏ ဖိုရုံကို တန်းတန်းမတ်မတ်ပင်လာ၏။

သူဖိုရုံထဲကို မပြောမဆို အသံဗလံမပြဘဲ မည်သူ့ကိုမျှ အဝင်မခံသော သူတော်ငတေက ဦးဖိုးစောကိုမြင်လိုက်သောအခါ စိတ်တိုတိုနှင့် -

“ဟေ့ကောင် ဖိုးစော၊ ဘာလဲကွ စောစောစီးစီး”

ဟု ကြည့်အော်လိုက်၏။

“စောစောစီးစီးဆို ကျုပ်တို့ရွာမှာ ခုခာလော ရောဂါဆိုးတစ်ခု ဖြစ်နေလို့ပါဗျ။ အဲဒါ”

“ဟင်...မင်းတို့ရွာ ရောဂါဆိုး ဖြစ်နေလျက်နဲ့ ငါတို့ရွာကို လာတယ်”

သူတော်ငတေက မျက်လုံးပြူး၊ မျက်ဆန်ပြူး ပြောလိုက်တော့ ဦးဖိုးစောကလည်း သူစကားပြောလောပြီး မှား

သွားလေသလားဆိုသည်ကို သတိရသွားသည်။

သူတို့ဆီ၌ ရောဂါဆိုးဆိုသည်မှာ ကာလဝမ်းရောဂါနှင့် ကျောက်ကြီးပေါက်ရောဂါကို ဆိုလိုသည်။ အချို့ကလည်း မကောင်းသောရောဂါဟု သုံးလေ့ရှိကြ၏။ ထိုခေတ် ထိုအခါက ကာလဝမ်းရောဂါနှင့် ကျောက်ကြီးပေါက်ရောဂါကို သူတို့အရပ်က လူများသည် သေမလောက် ကြောက်ကြလေသည်။

ထို့ကြောင့်လည်း တစ်ရွာရွာတွင် ကျောက်ကြီးပေါက်ရောဂါနှင့် ကာလဝမ်းရောဂါဖြစ်သည့်ရွာကို အနီးပတ်ဝန်းကျင် ရွာများက လောလောဆယ် အားလုံး အဆက်အသွယ် ဖြတ်တောက်ထားကြရ၏။ ကာလဝမ်းရောဂါနှင့် ကျောက်ကြီးပေါက်ရောဂါဖြစ်နေသော ရွာမှ မည်သည့်ရွာသူရွာသား တစ်ဦးတစ်ယောက်ကိုမှ တခြားရွာသို့ မသွားရမလာရ မဝင်ရဟု ဂါမပညတ်ကလည်း ရှိသည်။

ထိုရွာမှ လူတစ်ဦးတစ်ယောက်သည် နောက်တစ်ရွာသို့ သွားမိ ရွာထဲသို့ဝင်မိလျှင် ထိုသူအား ဂါမပညတ်အရ

သတ်ပစ်၍လည်း အပြစ်မရှိဟု တိုက်နယ်တစ်ခုလုံးက စည်းကမ်းထုတ်ထားကြသည်။ ရောဂါဆိုး သို့မဟုတ် ရောဂါမကောင်းဆိုသည့် ကာလဝမ်းရောဂါနှင့် ကျောက်ကြီးပေါက်ရောဂါကို သူတို့နယ်က ထိုမျှအထိ ကြောက်ရွံ့ကြသည်။

ကျောက်ကြီးရောဂါ၊ ကာလဝမ်းရောဂါ ဖြစ်နေသောရွာမှ တစ်ယောက်ယောက်သည် တခြားရွာကိုသွားလာရန် မဆိုထားနှင့် မိမိရွာ၌လည်း ကျောက်ကြီးရောဂါဖြစ်သူ၊ ကာလဝမ်းရောဂါဖြစ်သူ အိမ်သူအိမ်သားများကို ချက်ချင်း ရွာပြင်ထုတ်ပြီး မိသားစုအလိုက် သီးခြားနေစေသည်။

ရောဂါရနေသူ မိသားစု၏ ဓားနပ်ရိက္ခာကိုမူ ရွာသူရွာသားတွေက ထိုမိသားစုကို တောထုတ်ထားသည့်နေရာနှင့် ရွာကြားတွင် တစ်နေရာ သတ်မှတ်ပေးထားသည်။ ထိုနေရာတွင် ကုလားတက်တစ်ခုကိုလည်း ဆွဲထားပေးသည်။ တောထုတ်ထားသော မိသားစုများအတွက် ရွာကလူများ ရိက္ခာလာပို့ပြီးလျှင် ထိုကုလားတက်ကိုခေါက်၍ ရိက္ခာလာယူရန် အချက်ပေးရသည်။ ထိုကု

www.burmeseclassic.com

လားတက်ခေါက်သံကြားက တောထုတ်
ခံထားရသော မိသားစုထဲက နေကောင်း
ကျန်းမာသူများ လာယူရသည်။ ရွာက
ရိက္ခာလာပို့သူနှင့် သူတို့က လူချင်း
မတွေ့ကြရ။ ဝေ့မိမြင်မိကြလျှင် ရောဂါ
ကူးသည်ဟု အယူအဆရှိကြ၏။

ယခု ထိုဆို့ ရောဂါဆိုးတစ်ခု ဖြစ်
နေလို့ဟူသော ဦးဖိုးစောစကားကြောင့်
သူတော်ငတေက -

“ခု ဘယ်နယောက်တောင် သေ
ကုန်ပလဲ”

ဟုမေး၏။ သူစောစောက အပြော
လောပြီး မှားသွားသည်ကို ဦးဖိုးစောက
လည်း သတိမရတဲ့ သူတော်ငတေသည်
သူထုံးစံအတိုင်း သူ့ကို ဘုဘောက်ပြော
ပြီအထင်နှင့် -

“ခင်ဗျားကတော့ လူတွေတာနဲ့
အမင်္ဂလာစကားပြောပြီ။ မဆိုကောင်းဆို
ကောင်း ဖွဟဲ့လွဲပါစေ ဖယ်ပါစေ။
ခင်ဗျားပါးစပ်ပုပ်ကြီးနဲ့”

“ဪ...ငါက ပါစပ်ပုပ်ကြီးနဲ့
ဟုတ်လား။ မင်းပဲ စောစောက မင်းတို့
ရွာမှာ ရောဂါဆိုးတစ်ခု ဖြစ်နေလို့ဆို”

“ကျုပ် စကားပြောလောသွားလို့
ပါ ဦးသူတော်ရာ။ ဦးသူတော်ထင်သလို
ကျုပ်တို့ရွာမှာ ရောဂါဆိုး မဖြစ်ပါဘူးဗျ”

“နှင့်အမေကလွှားပဲ။ ဒါဆို ဘာ
ရောဂါလည်း ရှင်းရှင်းပြောစမ်းပါကွာ”

“ဖြစ်တာက ဒီလိုဦးသူတော်ရယ်”

“အေး...ဟိုလိုမဟုတ်ရင်ပြီးရော
ပြော”

“ရွာက မိန်းမသူတွေဗျာ။ ညနေ
မှောင်ရီဖျိုးဖျ နွားရိုင်းသွင်းချိန်ရောက်

တာနဲ့ တစ်ယောက်မဟုတ် တစ်
ယောက် ဖိုက်အောင့်တယ်ဆိုပြီး လှိုမ့်
အော်နေကြတာဗျ။ အဲဒါ ဦးသူတော်ဆီ
အကျိုးအကြောင်းသိရအောင် မေးပေး
စမ်းပါပြောကြလို့ ကျုပ်လာတာ။ အဲဒါ
ဦးသူတော်”

“ဟ...ငါ့မယားတွေမှ မဟုတ်
တာ။ မင်းတို့ရွာက မိန်းမတွေ ဖိုက်
အောင့်တာနဲ့ ငါနဲ့ မပတ်သက်ရပါလား
ဟေ့ကောင်ရ”

“ဟုတ်ပါတယ်။ ဦးသူတော် မိန်း
မတွေနဲ့ မပတ်သက်တာ လူတိုင်းသိပါ
တယ်။ ဘယ်လူနဲ့ ဘယ်လိုပတ်သက်
နေတယ်ဆိုတာ ကြည့်ပေးစမ်းပါ။ လုပ်
ပေးစမ်းပါလို့ ပြောပါတယ်ဆို”

“ခု အဲသလို ညနေပိုင်း ဖိုက်
အောင့်ပါတယ်ဆိုတဲ့ မိန်းမတွေ ဘယ်
နယောက်ရှိပလဲ”

“လေးငါးယောက်ရှိပြီ။ ဒီနေ့ည
ကျရင် ဘယ်လူများ ဖိုက်အောင့်သံကြား
ရမလဲလို့ ကျုပ်တို့မှာ ရင်တထိတ်ထိတ်
ပဲဗျ။ အဲဒါ မိန်းမတွေကလည်း ည
ရောက်တိုင်း သွေးလန့်နေကြတာ”

“စောစောက မင်းပြောတော့
ဘယ်အချိန်ရယ်”

“နွားရိုင်းသွင်းချိန် ခေါ်မှာပေါ့။
မှောင်ရီဖျိုးဖျလေ”

“အပျိုတွေလား။ အအိုတွေလား
ကွ”

“အပျိုတွေရော၊ အအိုတွေရောပဲ
ဗျ”

“သူတို့က ဘာလုပ်ကြလဲ”

“ဘာလုပ်မှာလဲ၊ တောသူ တောင်

သားတွေပဲ။ လယ်ယာကိုင်းကျွန်းပေါ်
“မင်းအဘ တောသူတောင်သား
လယ်ယာကိုင်းကျွန်းလုပ်တာတော့ ငါ
သိတာပေါ့။ ငါမေးတာက သူတို့တွေ
ဟိုရွာဒီရွာသွားပြီး ခေါင်းရွက်ဗျပ်ထိုး
ဈေးနားတွေတာတွေ သွားရောင်းတတ်
ကြလားလို့ မေးတာကွ”

“ခေါင်းရွက်ဗျပ်ထိုးတွေလည်း ပါ
မှာပေါ့။ ဦးသူတော်သိတဲ့အတိုင်းပဲလေ။
ဟင်းရွက်ကန်းစွန်းနဲ့ ရာသီပေါင်ပန်းတွေ
တော့ ဈေးရိုတဲ့မင်းရွာကို မိန်းမသူတိုင်း
သွားရောင်းနေကျပဲလေ”

“မင်းပြောတဲ့ နွားရိုင်းသွင်းချိန်က
နေ ဘယ်လောက်ကြာကြာ ဘယ်နှ
နာရီ၊ ဘယ်အချိန်ထိလည်း တစ်ညလုံး
လား”

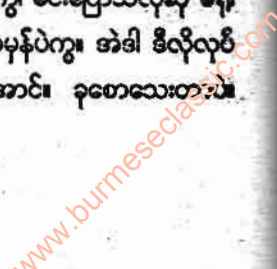
“တစ်ညလုံးလည်း မအောင့်ဘူး။
တစ်နေ့လုံးလည်းမအောင့်ဘူး။ နွားရိုင်း
သွင်းချိန် နာရီဝက် တစ်နာရီလောက်ပဲ။
အဲဒီ နာရီဝက် တစ်နာရီမှာတော့ အမေ
ကယ်ပါ အဖေကယ်ပါ လှိုမ့်အော်နေကြ
ရတာ။ နောက်တော့ ပျောက်သွားရော”

“ဟေး...ဟေး မင်းတို့ရွာက
မိန်းမတွေ ဖိုက်အောင့်တာကလည်း
တစ်မျိုးကြီးပါလား”

သူတော်ငတေက သူခေါင်းတုံး
ပြောင်ကြီးကိုပွတ်ကာ ဦးဖိုးစောမုက်မှာ
ကို ဓမ္မဇေယျာဉ်ပြော ပြော ၏။

“အဲဒါကြောင့် မရိုးဘူးထင်လို့လေ
ဗျာ”

“အေးကွ၊ မင်းပြောသလိုဆို မရိုး
တာတော့ အမှန်ပဲကွ။ အဲဒါ ဒီလိုလုပ်
ကြည့်ကြရအောင်။ ခုစောသေးတယ်။

မင်းတို့ရွာက ဈေးလှည်းမီးဦးမလား”

“ဟာ... ဈေးလှည်းတွေက ဒီ အချိန် ဘယ်ရှိတော့မလဲ။ ဝေလီဝေ ထင်းကုပင် သွားကြပြီပေါ့။ ဦးသူတော် ဘာခိုင်းချင်လို့လည်း ပြောပါ”

“ဪ... ဒီလိုပါ။ မြို့ကို ဈေး ထုတ်ကြိုရင် အမဲသားငါးဆယ်သား လောက် မှာလိုက်ပါလားပြောမလို့ပါ။ တို့ တောရွာတွေမှာတော့ မရနိုင်ဘူး လေကွာ”

“ဈေးလှည်းမပီပေမယ့် မြို့ကို ခြေ ထုတ်တစ်ယောက်ယောက်ကို လွှတ် လိုက်မယ်ဗျာ။ မြို့မှာ ရွာက ဈေးလှည်း သမားတွေနဲ့ တွေ့မှာပဲ။ အမဲသား ငါး ဆယ်သားဝယ်ပြီး ညနေ ဈေးလှည်း ကြည့် ပြန်လိုက်လာခဲ့ မှာလိုက်ရင် ရပါ တယ်”

“အဲဒါဆို မင်းစောစောသွားပြီး စိ ငဉ်လိုက်တော့ ဟုတ်လား”

“ဟုတ်ကဲ့ပါ”

ပြောရင်းက ဦးဖိုးစောက အမြန် ထထည့်။

သူတော်ငတေတို့ ယာတောင်ရွာ နှင့် ရွှေတောင်ကြားရွာမှာ ခြေကုင်ဆယ် အိမ်နစ်ခရီးသာရှိသည်။

“ဟေ့... ဟေ့ ခဏ... ခဏနေ ဦးကွ။ ဒါနဲ့ မင်းတို့ရွာမှာ လေးခွလက် ဖြောင့်တဲ့ တစ်ယောက်ယောက်များမရှိ ဘူးလား”

“ရှိတာပေါ့။ ကလေးတိုင်းလိုလို ထက်ဖြောင့်ကြတာပဲ”

“ကလေးနဲ့ မဖြစ်ဘူးကွ။ လူကြီး ခုမဟုတ် ကာလသားပေါက် တစ်

ယောက်ယောက်ပေါ့”

ဒီငတေ ဘာသဘောနှင့် အမဲ သားဝယ်ခိုင်းပြီး လေးခွလက်ဖြောင့်သူ တစ်ယောက်ယောက်ကို မေးနေပါလိမ့် ဟု ဝေခွဲမရစိတ်နှင့် ဦးဖိုးစောက သူ တော်ငတေမျက်နှာကို စိုက်ကြည့်ပြီး -

“ရှိပါတယ်။ ငထော်ကြီးဆို သိပ် လက်ဖြောင့်ပေါ့။ စာကလေးလို အကောင် သေးသေးလေးတောင် ခေါင်းဆိုခေါင်း ကိုယ်ဆိုကိုယ် ထိအောင်ပစ်နိုင်တယ် လေ။ ဦးသူတော်သိပါတယ်။ တောင်ပိုင်း က ဦးတောလူရဲသားလေဗျာ”

“ကဲ... အဲဒါဆို ဒီလိုလုပ်ကွာ။ အဲဒီတောလူရဲသားကို လေးခွရယ်။ လောက်စာသီးသုံးလုံးရယ်နဲ့ ငါ့ဆီလွှတ် လိုက်။ မင်းပြန်တော့။ အမဲသားကတော့ အချိန်မီရမဖြစ်မယ်နော်”

“ကောင်းပြီ။ အဲဒီမြို့ကဝယ်လာ တဲ့ အမဲသား ကျွပ်က နောက် ဘယ် လိုလုပ်ရမလဲ”

“ဟာ... အမဲသားပါဆို ဘာလုပ်ရ မှာလည်း။ စပါးလင်နိုင်နိုင် မဆလားနိုင် နိုင်နဲ့ အတုံးကြီးကြီးတုံးပြီး ချက်ထား လိုက်ကွာ”

“ကဲ... ချက်ထားပြီးပါပြီ။ နောက် ဘာလုပ်ရမလဲ”

“ဟာ... ဘာလုပ်ရမှာလဲ ငါလာ စားမှာပေါ့ဟာ”

“သူများတွေ သေရေးရှင်ရေးထဲ မဟုတ်ကဟုတ်က ပြောပြန်ပြီ”

မတ်တတ်ရပ်က ဦးသူတော်ကို တစ်ချက်စောင်းကြည့်ပြီး ဦးဖိုးစောက ပြောလိုက်၏။

“သွားစမ်းပါ။ ငါပြောသလိုသာ မင်းချက်ထားလိုက်စမ်းပါ။ ဟိုကောင် လေး အဲ... တောလူရဲသားကိုလည်း မြန်မြန်လွှတ်လိုက်။ သွားတော့ကွာ။ ငါ အလုပ်ရှိသေးတယ်။ မေ့လို့ မေ့လို့ ဒီ ကိစ္စ ဘယ်သူမှ မပြောလိုက်နဲ့နော်။ ဟို ကောင်လေးကိုလည်း မင်းဘာမှ မပြော နဲ့။ ငါ့ဆီသာလွှတ်လိုက်။ တော်ကြာ သတင်းပေါက်ကြားသွားလို့ ငတေ ည နေတိုင်း ဖိုးစောအိမ်မှာ အမဲသားနဲ့ စားပွဲလာထိုင်နေတယ်ဆို ငါ့သိကွာကျ မှာစိုးလို့ကွ။ ကဲ... သွားသွား ငါပြော သလိုသာ လုပ်ထားလိုက်။ ငါစားဖို့ အမဲ သားက မြန်မြန်ရဖို့ အရေးကြီးတယ် ဟဲ့ဟဲ့”

“ပေါက်ကရ”ဟုပြောပြီး ဦးဖိုးစော သူတော်ငတေ ဖိုရဲထဲက ထွက်လာ၏။

“ပေါက်ကရ မဟုတ်ဘူး။ ငါပြော သလိုသာ လုပ်ထားလိုက်”

သူတော်ငတေက ထပ်မှာလိုက် သေး၏။

“အေးပါ... အေးပါ”

မိမိရွာ ရွှေတောင်ကြားကိုရောက် သည့်နှင့် သူတော်ငတေ ခိုင်းလိုက်သလို ခြေမြန်တစ်ယောက်အား မြို့ကို အမဲ သားဝယ်ရန် လွှတ်လိုက်ပြီး ဦးတောလူ ရဲသား ထော်ကြီးကိုလည်း လေးခွတစ် လက်၊ လောက်စာသီးသုံးလုံးနှင့် သူ တော်ငတေဆီ လွှတ်လိုက်လေသည်။

x x x

“ဘာဦးဖိုးစော လွှတ်လိုက်လို့ ပါ”

“အေး...အေး...မင်းကို ဘာ မျှော်နေတာ။ တောလူသားဆို”

“ဟုတ်ကဲ့”

တကယ်လည်း ဖိုရုံဝတွင် မတ် တတ်ရပ်နေသော သူတော်ငတေက ပြော၏။

“ငါမှာလိုက်တဲ့လေးခွနဲ့ လောက် စာသီးသုံးလုံးကော ပါရဲ့နော်”

“ဟုတ်ကဲ့ ပါပါတယ် ဘာ”

“ကဲ...လာ။ မင်းအဖေတောလူ ဘာလုပ်နေလဲ”

“စပါးကြိတ်ဆုံ ပြင်နေပါတယ် ဘာ”

“သူတော်ငတေခေါ်ရာသို့ လိုက် လာရင်း ထော်ကြီးက ပြော၏။

သူတော်ငတေသည် ထော်ကြီး အား ကျောင်းခေါင်းရင်းဘက်ရှိ ဥယျာဉ် နားခေါ်လာ၏။ ပြီး ဥယျာဉ်ထဲတွင် စိုက် ထားသော သံပရာပင်နှင့် သုံးလေးလံ အကွာသို့ ရောက်သောအခါ “ဒီမှာရပ်” ဟု ပြောလိုက်၏။ သူတော်ငတေပြော သလို ထော်ကြီးက ရပ်လိုက်၏။

“ဟို အရှောက်ထိုးနေတဲ့ အဲဒီ ကိုင်းဖျားမှာ သံပရာသီး ဘယ်နှလုံးရှိ လဲ ကြည့်စမ်း”

ထော်ကြီးက လှမ်းကြည့်၍ -

“သုံးလုံးမြင်ပါတယ်”

“အေး...မင်း မျက်စိကောင်းသား ပဲ။ အဲဒါကြောင့် မင်းလက်ပြောင့်တာ။ ဘာတော့ မှုန်တိမှုန်ဝါးပဲကွ။ အလယ် က သံပရာသီးကို မင်း ထိအောင်ပစ် စမ်း။ ဘာကြည့်မယ်။ ထိအောင်ကို ပစ်နော်”

“ဟုတ်ကဲ့ပါ”

ပြောပြီး ထော်ကြီးက လေးခွချိန် ကာ အလယ်လုံးကို ပစ်ချလိုက်သည်။

“အေး . . . ငါ့လူက တကယ် အာဂကောင်ပဲကွ။ တော်တော် ငရဲငှာ့ ကြီးဦးမယ့်အကောင်။ အဲဒီသံပရာသီး ကို သွားကောက်လိုက်စမ်း”

သူတော်ငတေခိုင်းသလို ထော် ကြီးက သွားကောက်လာ၏။

“ပေး ငါ့ကို။ နှစ်လုံးကျွန်သေး တယ်နော်”

“ဟုတ်ကဲ့”

“ကျွန်တဲ့နှစ်လုံးက ကိုင်းရင်းက အလုံးကို ပစ်စမ်းကွာ”

ထော်ကြီးက ပစ်ချလိုက်ပြန်၏။ သူတော်ငတေက ထော်ကြီးမျက် နှာကို စူးစိုက်စိုက်ကြည့်နေသဖြင့် ထော်ကြီးမှာ မနေတတ်မထိုင်တန်ဖြစ် ကာ စောစောက ကောက်ပေးသလို သံပရာသီးကို သွားကောက်ပေးမယ် အလုပ်တွင် သူတော်ငတေက “နေဦး” ဆိုသဖြင့် ရပ်နေလိုက်ရပြန်၏။

“ကဲ...ကျွန်တဲ့တစ်လုံးပါ ပစ်ချ လိုက်တော့”

ထော်ကြီးက ပစ်ချလိုက်ပြန်၏။

“ကဲ...သွားကောက်တော့။ မင်း နှစ်ခေါက်သွားနေရမှာစိုးလို့”

သူတော်ငတေက သွားကောက် ဆိုတော့လည်း ထော်ကြီးမှာ သံပရာသီး နှစ်လုံးကို သွားကောက်လိုက်ရပြန်၏။ “ပေး”ဆိုတော့လည်း သူတော်ငတေ လက်ထဲ ပေးလိုက်ရပြန်၏။ “လာ”ဟု ဆိုပြန်တော့လည်း သူတော်ငတေ

နောက် လိုက်လာရပြန်၏။

ဖိုရုံထဲရောက်တော့ သူတော် ငတေက သူ့ကိုထိုင်ခိုင်းသည်။ မအေး အောင်အုပ်ထားသော ဖုန်ကြိမ်ခြင်းထဲ က မြှောက်ရာနှင့်ကြည့်ကာကို ချော့၏။

“မင်း ကြောက်တတ်သလား”

“ဘာကိုလဲ ဘာ”

“ငါ့ကို အေး...မဟုတ်ပါဘူး။

ခွေးတို့ ကြောင်တို့ကိုလေ”

“မကြောက်ပါဘူး ဘာ”

“ကျားတွေ၊ ဆင်တွေ ဆိုရင်ကော ကွာ”

“ကျားတွေ၊ ဆင်တွေတော့ ကြောက်တာပေါ့ ဘာ”

“အေး...ငါလည်းကြောက်တယ် ဟ...ဟဲ...ဟဲ”

သူတော်ငတေရယ်တော့ ထော် ကြီးလည်း ရယ်မိသည်။

“ခွေးကိုတော့ မကြောက်ပါဘူး နော်”

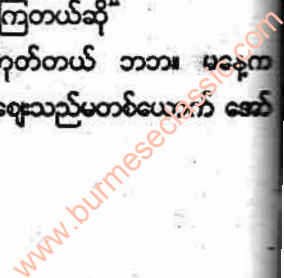
“ဒီလေးခွနဲ့ လောက်စာသီးပါရင် ကျွန်တော် ဘယ်ခွေးမှ မကြောက်ဘူး ဘာ”

“အေး...ကောင်းပြီ။ ခွေးပစ်ဖို့ မင်းကို ဘာ လောက်စာသီးတစ်လုံး ပေးလိုက်မယ်”

ဟု ပြောပြီး လောက်စာသီးတစ် လုံးကို ခါးကြားထဲက ထုတ်ပြီးပေး၏။

“လူလေးတို့ရွာမှာ မိုးချုပ်စဆို မိန်းမသူတွေ စိုက်အောင့်လို့ လိုမ့်အော် နေတတ်ကြတယ်ဆို”

“ဟုတ်တယ် ဘာ။ မနေ့က တောင် ဈေးသည်မတစ်ယောက် အော်

■ ငွေမ အမဲသားပုံနှင့်
 သူတို့နှင့်လည်း နီးလာသောအခါ
 နှစ်ယောက်စလုံးမှာ
 ကြက်သီးဖြန်းဖြန်းထသွားကြသည်။
 သူတို့ပုံပေးထားသော
 အမဲသားချက်ကို အငမ်းမရ
 လာစားနေသော ငွေမမှာ
 အမွှေးအမှင်ဆို၍
 တစ်မျှင်တစ်မွှေးမှပမိဘဲ
 တစ်ကိုယ်လုံး ရဲရဲတွတ်နီနေ၏။

တစ်ချက်ပဲနော်။ နှစ်ချက်သုံးချက်ပစ်ရင်
 တော့ ဘာတောစောကပြောသလို
 မင်းဆီရောက်ပြီသာမှတ်”

“ဟုလည်း ပြောလိုက် မှာလိုက်
 သေး၏။

x x x

ထော်ကြီးသည် သူတော်ငတေ
 ပေးလိုက်သော အကျိုးအိတ်ထဲက
 လောက်စာသီးကို ခဏခဏစမ်းကြည့်
 ရင်း ယာတောင်ရွာမှ မိမိရွာကိုရောက်
 လာ၏။ အချိန်မှ နေဝင်တော့မည်ဖြစ်
 သဖြင့် ဦးဖိုးစောအိမ်ကိုသာ တန်းတန်း
 မတ်မတ်လာသည်။ ရွာလယ်ပိုင်း
 အရောက်မှာပင် ဒေါ်အိမ်ချမ်းဖာစ်
 ယောက် ဝိုက်အောင်၍ လိုမ့်အော်နေ
 သံကို ကြားရသည်။ သို့သော် သူတော်
 ငတေ မှာလိုက်သလို မိုးမချုပ်မီ ဦးဖိုး
 စောအိမ်ကိုရောက်ရန် အရေးကြီးနေ
 သဖြင့် ဦးဖိုးစောအိမ်ကိုသာ ထော်ကြီး
 မပြေးရတစ်မည်လျှောက်လာသည်။

ဦးဖိုးစော၏ ခြံဝရောက်သည်နှင့်
 အမဲသားချက်နေသော ဦးဖိုးစောအိမ်မှ
 စပါးလင်နဲ့ မခလောနဲ့ကိုရလေသည်။
 အိမ်ရှေ့တွင်ထိုင်နေသော ဦးဖိုးစော
 မိန်းမ ဒေါ်စနကို မြင်သဖြင့် -

“ကြီးကြီး ဘကြီးစောကော”

ဟု အလျင်စလို မေးလိုက်၏။
 ဒေါ်စနက မီးဖိုဆောင်ဘက်မေးတိုးပြ၏။
 ထော်ကြီးသည် အိမ်ပေါ်မှလှမ်း
 တက်လာပြီး “ဘကြီးစော”ဟု အသံ
 တစ်ချက်ပြုလိုက်၏။ ပြီး မီးဖိုဆောင်ထဲ
 တန်းဝင်လာသည်။ ထော်ကြီးက ထိုင်
 ပင်မထိုင်။

“ဘကြီးစော အမဲသားကျက်
 ပလာ”

ဟု နားနားကပ်၍ တီးတိုးပေး
 လိုက်၏။

“အေး ကျက်ပြီ။ ချမယ်ဆို ရပြီ
 ကွ။ မင်းကို ငတေ ဘာမှာလိုက်လဲ”

ထော်ကြီးက သူတော်ငတေမှာ
 လိုက်သည်ကို ဦးဖိုးစော နားနားကပ်ပြီး
 နှစ်ကိုယ်ကြားပြောလိုက်၏။

“ဟေ... ဒါဆို တို့သွားလို့ရပြီကွ။
 မင်း ငှက်ပျောဖတ်သွားလို့ကွ။ ဘကြီး
 ဟင်းအိုးချလိုက်တော့မယ်”

“ဟုတ်တဲ့”

ပြောပြောဆိုဆိုနှင့်ပင် ထော်ကြီး
 သည် အိမ်ပေါက်ဆင်းပြီး နောက်ဖေးက
 ငှက်ပျောပင်တစ်ပင်၏ ထိပ်ညွန့်တစ်
 ရွက်ကို ဖြတ်လိုက်သည်။ ထိုအချိန်မှာ
 ပင် ဦးဖိုးစောလည်း အမဲသားအိုးကို
 ကြိမ်ဆိုင်းဖြင့် လက်တစ်ဖက်ထဲထည့်
 ဆွဲ၍ လက်တစ်ဖက်က လိုရမည်ရသ
 ဘော ငှက်ကြီးတောင်စားကိုကိုင်ကာ
 အိမ်ပေါ်မီးဖိုဆောင် နောက်ဘက်က
 ဆင်းလာ၏။

ဦးဖိုးစောနှင့် ထော်ကြီးတို့သည်
 ရွာသူ၊ ရွာသား၊ ကလေးသူငယ်များ မြင်
 မှာစိုးသဖြင့် သူ့အိမ်နောက် ငှက်ပျော
 တောမှပင် ရွာပြင်ထွက်လာကြသည်။
 ရွှေတောင်ကြားရွာမှ မင်းရွာဘက်သွား
 သော လမ်းဘေးတစ်နေရာအရောက်
 တွင် အချိန်ကလည်း နွားရိုင်းသွင်းချိန်
 ရောက်ပြီဖြစ်သဖြင့် ချုံစပ်နားတစ်ခု
 တွင် ထော်ကြီးက ငှက်ပျောဖက်ကို ခင်း
 လိုက်၏။ ဦးဖိုးစောက အမဲသားအိုးကို
 ငှက်ပျောဖက်ပေါ်သွန်ချလိုက်၏။ ပြီး

နေသေးတယ်”

“အေး... အေး... အဲဒါတွေ
 ပျောက်သွားအောင် ဘာတလုပ်ပေးလိုက်
 မယ်။ ဘာဘပြောတာ သေသေချာချာ
 နားထောင်နော်။ ဖိုးစောကလွဲလို့ ဒီကိစ္စ
 ဘယ်သူမှမပြောရဘူးနော်။ အဲဒီကတိ
 တော့ မင်းတည်ရမယ်။ ကတိပျက်ရင်
 အဲဒီမနေ့ကအော်နေတဲ့ မိန်းမဥစ္စာ မင်း
 ဆီရောက်လာလိမ့်မယ်”

“ဗျာ”

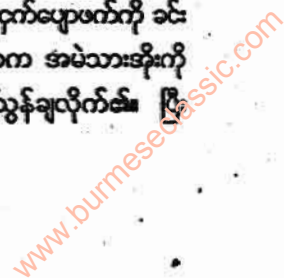
“မိန်းမတွေ ဝိုက်အောင်တဲ့ရောဂါ
 ပြောတာကွ”

ထိုအခါမှ ထော်ကြီးက -

“ဟုတ်ကဲ့... ဟုတ်ကဲ့” ပြောပြီး
 သက်မချလိုက်၏။

သူတော်ငတေသည် သူ၏ အစီ
 အမံကို ထော်ကြီးအား နှစ်ခါသုံးခါ ထပ်
 ပြောပြီး -

“ကဲ... နေလည်းညိုသွားပြီ။ မင်း
 ငြိတော့။ ဘာပြောသို တစ်ချက်ဆို

သူတို့ နှစ်ယောက်သည် သူတော်ငတေ
မှာ လိုက်သည့်အတိုင်း နှစ်လံသုံးလံခန့်
အကွာ ချုံပုတ်တစ်ခုထဲ ဝင်ပုန်းလိုက်
ကြ၏။

မကြာပါခေ့ မှန်ရိုးတဝါးထဲတွင်
ခွေးတစ်ကောင်သည် မြေပေါ်ကို ခေါင်း
ငုံ့အနံ့ခံကာ စိုက်စိုက်စိုက်စိုက်နှင့်
လျှောက်လာနေ၏။ သူတော်ငတေက
ခွေးမတစ်ကောင် လာစားလိမ့်မည်ဟု
မှာလိုက်သော်လည်း စောစောကမူ ခွေး
မဟုတ်ဘဲ တဇ္ဇေသရဲတစ်ကောင်ကောင်
ရောက်လာလေမလားဟု ဦးဖိုးစောမှာ
ငှက်ကြီးတောင်စားကို မြမြဆုပ်ကိုင်
ထားသလို ထော်ကြီးအနေမှာလည်း
သူတော်ငတေပေးလိုက်သော လောက်
စာသီးတစ်လုံးကို လေးခွဲထဲထည့်ကာ
အမဲသားပုံရှိရာသို့ ချိန်ရွယ်ထားရသော်
လည်း သူတော်ငတေက ကျားတို့ဆင်
တို့ကော မကြောက်ဘူးလားဟူသော
အမေးကို သတိရကာ ကျားထွက်လာ
လျှင်တော့ဟူသော အတွေးနှင့် ရင်ခုန်
ရင်ထိတ်နေမိ၏။ သို့သော် ယခုအခါ
ခွေးမမာထရို အကောင်တစ်ကောင်သာ
လာနေသည်ကိုမြင်မှ အကြောက်ပြေ
သွားလေသည်။

သို့သော် ထိုခွေးမ အမဲသားပုံနှင့်
သူတို့နှင့်လည်း နီးလာသောအခါ နှစ်
ယောက်စလုံးမှာ ကြက်သီးဖြန်းဖြန်းထ
သွားကြသည်။ သူတို့ပုံပေးထားသော
အမဲသားချက်ကို အငမ်းမရ လာစားနေ
သော ခွေးမမှာ အမွှေးအမုန်ဆို၍ တစ်
မျှင်တစ်မွှေးမှမပါဘဲ တစ်ကိုယ်လုံး ရဲရဲ
တွတ်နီနေ၏။ ထို့ကြောင့်လည်း ထော်
ကြီးမှာ သူတော်ငတေ သေသေချာချာ

အထပ်ထပ် မှာလိုက်သည်ကိုပင် သတိ
မရဘဲ ရုတ်တရက် ခွေးနီမကြီးကိုသာ
လေးခွဲချိန်ရင်း မျက်တောင်မခတ် စိုက်
ကြည့်ပြီး မင်တက်မိနေ၏။

“ဟေ့ကောင် ပစ်တော့လေကွာ။
ပစ်တော့...ပစ်တော့”

ဦးဖိုးစောက သူ့အနားကပ်၍
လက်ကုတ်တီးတိုးပြော အချက်ပြလေ
တော့မှ ထော်ကြီးလည်း သူတော်ငတေ
မှာလိုက်သလို ခွေးနီမကြီး၏ ဒူးခေါင်း
ကို သေသေချာချာချိန်ကာ ပစ်ထည့်
လိုက်၏။

သူတော်ငတေ၏ လောက်စာလုံး
ထိသွားသော ခွေးနီမသည် တက်နီကိန်
အော်ကာ မင်းရွာဘက် ကမ်းရူးထိုး
ပြေးသွားလေသည်။ ထိုအခါ ဦးဖိုးစော
နှင့် ထော်ကြီးတို့လည်း ရွာထဲပြန်ဝင်
လာကြ၏။ သူတို့ ရွာလယ်ပိုင်းအရောက်
တွင် ထော်ကြီး အလာတုန်းက စိုက်
အောင်၍လိုမိအော်နေသော ဒေါ်အိမ်
ချမ်း၏အသံကို လုံးဝမကြားရတော့။

သို့သော် မင်းရွာမှ မိန်းမကြီးတစ်
ယောက်မှာမှ ထိုနေ့ထိုအချိန်ကစပြီး
ဒူးခေါင်းကိုက်သောဝေဒနာကြောင့် လူး
လိုမိအော်ဟစ်နေရလေသည်။ နွားရိုင်း
သွင်းချိန်ရောက်တိုင်း ထိုမိန်းမကြီး ဒူး
ခေါင်းကိုက်၍ အော်နေရသည်မှာ သုံး
လေးရက်ကြာမှ ပျောက်သွား၏။ ထို
အတူ ရွှေတောင်ကြားရွာမှ မိန်းမသူ
တစ်ဦးတစ်ယောက်မှလည်း ထိုနေ့ကစ
၍ စိုက်အောင်သောဝေဒနာကို တစ်ဦး
တစ်ယောက်မှ မခံစားကြရတော့ပေ။

ဝေယံလင်းခေါင်

အနန္တသိဒ္ဓိဝမ်းအားပြုခါရု အဆောင်စာတ်လုံး ဘော် + ဘင် + ပြုခါးသွတ်

ဤလေးပါးတို့သည် မူလဓာတ်အဖြစ်
ပစ္စည်းများဖြစ်သဖြင့် ထင်ပေါ်ကျော်ကြား
လာဘ်လာဘ ပေါ်ကြွယ်လှပြီး လူတိုင်းလို
သော ဝိယ-လာဘ-ခန-ပညာ စသည်တို့
အတွက် သေချာစီမံ၍ ကောင်းသောအချိန်
ကောင်းသောနက္ခတ်နှင့်ကြိုက်ချိန် သေ
ကျင့်စဉ်စွမ်းအားဖြင့် ရောယှက်ပေါင်းစည်း
သိဒ္ဓိပြီးအောင် အဆောင်ပြုခါရုဓာတ်လုံး
ပါရမီဓာတ်ခံရှိသူများထံ သတင်းကောင်းစွာ
လိုက်ပါသည်။

အဆိုပါ ပြုခါရုဓာတ်လုံးကို ဆောင်
ထားခြင်းအားဖြင့်...

- ၁။ ဖော်ပြပါအတိုင်းထူးများ နှိုချိပါလိမ့်မည်။
- ၂။ ကျရောက်မည့် ကျရောက်လတ္တံ့
ဘေးအိုးများ ကာကွယ်နိုင်ခြင်း။
- ၃။ ဝိယ + ခန လာဘ ပညာရေး စသည်
တို့ကို ရရှိနိုင်ခြင်း။
- ၄။ အတိုက်အခိုက် ဝန်၊ နတ်၊ သိုထိ
စသော နေဝင်ယုက်မှုကို ကာကွယ်နိုင်
ခြင်း။
- ၅။ ပြည်တွင်းပြည်ပ ကုန်းလမ်း ရေလမ်း
လေလမ်း သွားရာတွင် ဆောင်ထားခြင်း
ဖြင့် ဘေးရန်အသွယ်သွယ်ကင်းပြီး ထို
ရာခရီးကို ရောက်နိုင်ခြင်း။
- ၆။ စာပေပွဲပြောဆို လူတွေ့စွဲဆေး စသော
ကိစ္စများအောင်နိုင်ခြင်း စသော ကောင်း
ကျိုးမက်လာအပြာဖြာနှင့် ပြည့်စုံသော
အဆိုပါ အဆောင်ပြုခါရုလုံးကို အသုံး
ရှိပါက...

နေ့စဉ် နံနက် ၉:၀၀ နာရီမှ ညနေ ၃:၀၀ နာရီထိ

ရောင်ပြန်မှုဂဏန်းတိုက်

အမှတ်(၂၇)၊ ၅၂-လမ်း(အောက်)
ဗိုလ်တထောင်မြို့နယ်၊ ရန်ကုန်မြို့
ဝန်- ၀၉-၂၅၁၀၂၂၃၁၁

ဆရာကြီး အရယ် ဆရာအောင်

(အကြားအမြင် ဂန္ထိရပညာပါရမီရှင်) (ဝါတွင်းဝါပ တနင်္လာနေ့တိုင်းပိတ်သည်)

မော်လမြိုင်(ခေါင်းဆေးကျွန်း)၊ ပဲခူး(ဒေးစွန်းပါ)၊ သန်လျင်(ကျောက်တန်း) ဘုရားတည်၊ စာမေးပွဲ၊ ကျန်းမာရေး၊ အချစ်ရေး၊ ထူးချွန်ထက်မြက်မည့် ကလေးနာမည်ပေးခြင်း၊ ဆိုင်၊ ကုမ္ပဏီနှင့် လုပ်ငန်းအမည်ရွေးချယ်ခြင်း၊ ထူးခြားအောင်မြင်သော စီးပွားရေးလုပ်ငန်းများ နိုင်ငံခြားကိစ္စ၊ သင်္ဘောသားများ လိုင်းကောင်း၊ လစာကောင်းပြီး အမြန်ထွက်ခွာရန်၊ အမှုအခင်းများ၊ အိမ်၊ မြို့၊ မြေ၊ ကားရောင်း၊ သားသမီးများ လိမ္မာယဉ်ကျေးပြီး မိဘစိတ်တိုင်းကျဖြစ်စေရန် ကူညီခြင်း၊ အိမ်ထောင်ရေးကိစ္စ အထူးဆောင်ရွက်သည်(မူလအိမ်ထောင်ရှင်ဘက်မှသာ)၊ ထိနှင့် ကံစမ်းလုပ်ငန်း များအတွက် လမ်းညွှန်သည်။ ဓာတ်ရိုက်၊ ဓာတ်ဆင် အာမခံဖြင့် ဆောင်ရွက်သည်။

ဆိုင်အမှတ်(၈)၊ ဆူးလေဘုရားအဝိုင်း၊ ရန်ကုန်မြို့။ ဖုန်း/၀၉-၅၁-၁၂၁၄၆၊ ၀၉-၇၃၁-၅၃၁၈၈ နံနက် (၈:၃၀) နာရီ မှ နေ့လည် (၁၂:၃၀) နာရီ။
အိမ်အမှတ်(၁၇)၊ အောင်နီလာလမ်း၊ အောင်မင်္ဂလာရပ်ကွက်၊ သန်လျင်မြို့။ ဖုန်း/၀၅၆-၂၁၆၀၉(အိမ်) ညနေ (၄:၀၀) နာရီ နောက်ပိုင်း

လိုင်စင်အမှတ် - ၁/၂၀၁၅ တထလ(၂၇၄၆)

အောင်ပိဇ္ဇာမိုရ်ဆေးတိုက်

- ကျားအားနည်း၊ သေ/ညှိုး၊ တစ်ခဏပြီးသွားခြင်း၊ အားမထိန်းနိုင်၊ ယန်းလန်းပြီး ရုတ်တရက် ညှိုးနွမ်းခြင်း၊ အကြောများ ရုန်းကန်မှုနည်း၊ ရှာနှုန်းပြည့် မစွမ်းဆောင်နိုင်ခြင်းများအတွက် အောင်ပိဇ္ဇာမိုရ်မှ ကုသရင်း ထုတ်လုပ်ထားသည့် အကြောအားပြည့် စားဆေး၊ လိမ်းဆေး၊ ဆေးမျိုးစုံ (TMR 011176), (1114), (TMR 011177), (1114)
- လိပ်ခေါင်းတွင်း/ပြင်၊ စအိုဝှေ့သီးထွက်၊ ဝမ်းသွားအားမရ သွေးပါ၊ စအိုယောင်ရမ်းနာကျင်ခြင်း၊ လိပ်ခေါင်းအပူ တပြည်းပြည်း ငြီးလာခြင်း၊ အရိအချွဲကျခြင်းတို့ကို အထူးကုသ ဆေးများဖြင့် အမြစ်ပြတ် ကုသပေးနေပါပြီ။ (1208 y 7427942)
- ခရုသင်း၊ သမင်ဖြူ၊ နှင်းခူစိ/ခြောက်၊ ကာလသားရောဂါများ ကုသပေးနေပါပြီ။ အထူးကုဆေးများလည်း ရရှိနိုင်ပါသည်။ (0813 y 10568) သွေးသန့်ဆေး၊ သွေးညှိဆေး၊ မီးယပ်၊ ထိမ်ငုပ်၊ ယားယံ/ဖုပိန်ထခြင်း၊ အပူငြိမ်းဆေး၊ အဆီကုစားပျော့ သွေးသန့်ဆေးများလည်း ရရှိသည်။

- ဆေးခန်း - အမှတ်(၃၁၄)၊ ရွှေဘုံသာအလယ်လမ်း၊ KBZ ဘဏ်ဘေး၊ (၀၁-၃၈၇၀၉၇)၊ (၀၉-၃၃၉၂၁၃၅)
- ဝမ်းရင်းဖြန့်ချိရေး - အမှတ်(၈၆)၊ (၉၄)လမ်း၊ မင်္ဂလာတောင်ညွန့်၊ (၀၉-၅၀၁၆၃၇)၊ (၀၉-၅၀၃၃၇၃၉)
- နှစ်ဖြန့်ချိရေး - ကိုဝင်းမြင့်+မဘေဘီ(ကမ်းနားလမ်း)၊ (၁၅)လမ်းထောင့်၊ ကိုလှစိုး(သိမ်ကြီးဈေး)၊ လူထုပေတ္တာ(သိမ်ကြီးဈေး)၊ သီဟ(သန်လျင် ဗြိမ္မဈေးအနီး)၊ အောင်ရတနာ(၂၈x၈၃)လမ်းထိပ်၊ ကောင်းသန့်(၂၆၄/၂၈)၊ (၈၂x၈၃ လမ်းထိပ်)၊ မတူး-မပူ(၂၀x၂၂) မြန်မာဂုဏ်ရည်(၂၆)၊ (၈၈x၈၉)၊ ပဒုလ(ဈေးချို)၊ အာရောဂျုံ(သိမ်ကြီးဈေး)၊ အာရောဂျုံ န(၄)၊ နေပြည်တော်ဗြိမ္မဈေး၊ ပွဲကတော်မင်္ဂလာရပ်(ပျဉ်းမနား)၊ ကိုတူး(မကွေးတိုင်းဆေးရုံကြီးနောက်ဘက်)တို့တွင် ရရှိနိုင်ပါသည်။

အိမ်ထောင်ရေး

ရှင်ရှင်

ဝန်ထို ခံလှင်မာ

ဖိုးခွားသိပါစေ...

■ နှင်းနှင်း

ကျိုက်ထီးရိုးဘုရားသို့ ကား
ဆမ်းမဖောက်မိနှစ်အတွင်းက ရွာခံ
အချို့သည် အထမ်းသမားဘဝအဖြစ်
သက်ရှင်ရပ်တည်နေခဲ့ဖူးသည်။ ယခု
ဘားလမ်းများပေါက်ပြီး ခရီးလမ်း
ခြာငုံလာသောအခါ ရေကြည်ရာ
ခြက်နရာများသို့ ပြောင်းရွှေ့လုပ်သား
အဖြစ်နဲ့ လူသားများ နေရာသစ်သို့
ထွက်ခွာခဲ့ကြသူများသည်။ တစ်နေ့
ထောင်ခြေဆိုင်တန်းများတွင် ...

“တစ်ဆိတ် ဒီဓာတ်ပုံထဲကလူ
တို့ ဒီရွာအနီးအနားမှာတွေ့မိသလား”

“ဓာတ်ပုံက ဟောင်းနေပြီ။ လူ
ဆွလည်း ပြောင်းကုန်ပြီ မသိပါဘူး”

“အရင်လူဟောင်းတွေ ဘယ်
မှာမှာရင် တွေ့နိုင်မလဲ”

“ကွဲကုန်ပြီ။ တောရောက်
ဆောင်ရောက်မို့ မသေချာတော့ဘူး”

“သူက ဒီမှာ အထမ်းသမား
ဆွနဲ့နေခဲ့ဖူးတော့ ပြန်လာခဲ့သော်၊
ဘုရားဖူးဖြစ်ဖြစ် တွေ့ခဲ့သော်၊ သူ့ကို
ဘုရားတယ်။ ဒီမှာ ဆက်သွယ်ရမယ့်
အိတ်စားပေးခဲ့မယ်။ ကူညီပေးပါ။ သူ့ကို
နားလို့ ခေါ်ကြတယ်”

“ဖိုးခွားဆိုတာ ကရင်များလား၊
ညောင်တောင်ဘက် သွားရှာပါ”

“ရောက်ခဲ့ပြီပြီ။ မတွေ့ရသေး

ဘူး။ ရှာပါဦးမယ်”

“ခင်ဗျား ဘာလုပ်တဲ့လူလဲဗျ။
သူ့ကို ဘာလို့ရှာတာလဲဗျ”

“ကျွန်တော့်ကို သစ်ခွပန်းတွေ
ပိုင်းကူရှာပေးဖူးလို့ ကျေးဇူးဆပ်မလို့”

“ကောင်းတဲ့ကိစ္စပဲ၊ ကူရှာပေးရ
မှာပေါ့”

“အားကိုးပါရစေခင်ဗျာ”

ထိုလူ သုံးလေးယောက်သည်
တစ်လမ်းလုံး မေးမြန်းစုံစမ်းသည်။

ညနေ ကျိုက်ထိုဟိုတယ်တွင်
“ဗိုလ်ထွဋ် ... ခင်ဗျားရှာတဲ့

ကောင်လေးကိစ္စ ရှင်းပြမယ်ဆို”

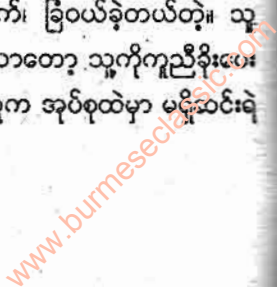
“ရှင်းပြပါမယ်။ ကျွန်တော်
ဆယ်တန်းဖြေတုန်းက အရမ်းစာလုပ်
ခဲ့ပြီး နည်းနည်းပိန်သွားလို့ ဖြေပြီးပြီး
ချင်းပဲ မမတို့က ဖေဖေရှိတဲ့ ဒီနေရာ
ကို ဆက်သွယ်ရေးကားနဲ့ ထည့်လိုက်
တယ်။ လိုအပ်တဲ့ပစ္စည်း ထည့်ပေး
လိုက်တယ်။ ဖေဖေက ဒီကိုကိစ္စတွေ
နဲ့ ရောက်နေတာ နှစ်လရှိပြီ။ ကျိုက်
ထီးရိုးဘုရားပွဲက မိုးမရောက်မီ လ
အကြာကြီးကျင်းပတဲ့ ဘုရားပွဲဖို့ လူ
စည်ကားနေတယ်။ ကျွန်တော့်ကားက
တာဝန်ရှိသူများစီးတဲ့ကားမို့ အားလုံး
အဆင်ပြေတယ်။ ဖေဖေနဲ့တွေ့ပြီး နှစ်
ရက်လောက် အနားယူပြီးတော့ ပျင်း

လို့ မမတို့မှာလိုက်တဲ့ သစ်ခွပန်း သွား
ရှာမယ်ဆိုတော့ ဖေဖေက စခန်းမှာရှိ
နေတဲ့ ဖိုးခွားကို ထည့်ပေးလိုက်တယ်။
သက်တူရွယ်တူပေမယ့် ဒီတောတစ်
ခွင်ကို သူက ကျွမ်းကျင်တယ်။ ကျွန်
တော်က ကင်မရလည်း ယူခဲ့တယ်။
ရေဘူးတို့၊ ဘာတို့က ဖိုးခွားသယ်
တယ်။ သူ့ခေါင်းပေါ်က ခြင်းကျားကြီး
ထဲမှာ စုံလို့ပဲ။ ဖေဖေက သူ့ကို မှာစရာ
ရှိတာမှာတယ်။ ငွေတွေလည်း ပေး
တာတွေ့တယ်။ အစောကြီးပဲ တော
ထဲထွက်ခဲ့ကြတယ်။ စခန်းမှာရှိနေစဉ်
က ဖေဖေက သူ့ကိုအရမ်းအားထား
တာတွေ့တော့ ကျွန်တော်က သူ့ကို
သတိထားနေမိတယ်။ တောသားပုံပေ
မယ့် သူက ဘာပဲလုပ်လုပ် စည်းစနစ်
ရှိတယ်။ သူ့ရဲ့ပေါက်ဓားမြှောင်လေးက
သူ့အားတိုင်းသွေးနေလို့ ဘာဖြတ်ဖြတ်
ပြတ်တယ်။ သဘာဝပစ္စည်းတွေကို
သူ့လုပ်ချင်ရင် ဓားလေးနဲ့ထွင်းထုပြီး
ဘာမဆို လုပ်နေတတ်တယ်။ ဆိုင်
တွေမှာ အမှတ်တရပစ္စည်းအဖြစ် သူ
သွင်းတယ်။ ပိုက်ဆံရပုံပဲ။ သစ်မြစ်၊
သစ်ကိုင်းလေးတွေကို နဂိုရှိတဲ့ပုံ
သဏ္ဍာန်မှာ သူ့ပညာ ထပ်ထည့်တဲ့
အခါ အရပ်လေးတွေ ဖြစ်ဖြစ်သွားတာ
ပေါ့။ မေးရင်လည်း စကားကို ရည်မှန်

ပြီး ပြောဆိုပါတယ်။ အားရင်တော့ အရပ်ထုနေတတ်တယ်။ ကျွန်တော်တို့ နေ့တစ်ဝက်မျှ ခရီးပေါက်တော့ သစ်ခွ တွေ အများကြီးရပြီပေါ့။ သူတောင်း လေး ပြည်နေပြီ။ သူက ပြန်ကြစို့လို့ မပြောတော့ မောပေမယ့် ရှက်လို့ပြန်စို့ မပြောခဲ့ဘူး။ တစ်နေရာရောက်တော့ အခက်သစ်တွေ တက်လို့ကောင်းမယ့် သစ်ပင်ကြီးမှာ မြန်မာ့သစ်ခွ ဆန်း ဆန်းလေး တစ်မျိုးတွေ့တယ်။ သူ့ကို ကျွန်တော် လုပ်နိုင်တယ်ဆိုပြီး ဂုဏ် လုပ်ချင်လို့ ဒီတစ်ခါ ကျွန်တော် တက် ခွာမယ်ပြောတော့ တားပါတယ်။ သူပဲ တက်ပါ့မယ်တဲ့။ မာနထိခိုက်လှပြီလို့ ကျွန်တော်ကတွေးပြီး ရအောင်တက် တယ်။ သစ်ခွကိုနုတ်ပြီး ဆင်းခါနီးမှ အာရုံက ပန်းပွင့်ဆီ ရောက်ပြီးတော့ ဖိနပ်လည်း မချွတ်တဲ့အတွက် ချော်ပြီး ကျတယ်။ မြေပြင်ပေါ်မကျဘဲ ဝါးရုံထဲ ကျပြီး ဝါးရုံနောက်က ချိုင့်တွင်းထဲထိ ရောက်သွားခဲ့တယ်။ မြေဆစ်ထဲသွား လို့ ချက်ချင်းမထောက်နိုင်ဘူး။ သူက ကျွန်တော့်ဆီကို မျောက်ခုန်သလို ခုန် လိုက်။ တွယ်လိုက်နဲ့ ချက်ချင်းရောက် လာတယ်။ အပေါ်ကိုမော်ကြည့်နေစဉ် ဆိုတော့ သူခုန်ပေါက် တွယ်ကပ်ဆင်း လာတာက အစအဆုံးတွေ့ရမှ အံ့ဩ မိတယ်။ ပြန်တက်တော့ သူပုဆိုးကို အထမ်းလုပ်ပြီး ကျွန်တော့်ကို ပိုးပြီး တက်တာ ရောက်လာခဲ့တယ်။ သူ ကျောပေါ်ရောက်နေတုန်း သူ့ပခုံးမှာ ထိုးထားတဲ့ စာလုံးကို ကျွန်တော် ဖတ် ကြည့်တယ်။ မဖတ်တတ်ဘူး ဖြစ်နေ

တယ်။ သူ ခြေကိုဆေးလိမ်းပေးနေ တုန်း မေးကြည့်ခဲ့တယ်။ အဲဒါ တရုတ် အက္ခရာတဲ့။ သူသင်ခဲ့တဲ့ ပညာရဲ့ အခန်းကဏ္ဍကို ထွင်းထုရေးထားတာ တဲ့။ အဲဒီတော့ မင်းကတရုတ်လူမျိုး လားဆိုတော့ ကျောက်တွင်းသူဌေး သားတဲ့။ အဲဒီခေတ်အချိန်တုန်းက ကျောက်မျက်ရတနာဆို နိုင်ငံခြားကို ကိုယ်တိုင်သွားရောင်းလျှင် ငွေပိုရတဲ့ အတွက် သူ့အဖေက တရုတ်ပြည်ထိ သွားတယ်။ တစ်ခေါက်တော့ ပုန်ကန် ပြီး ပူဆာမှ သူ့ကို ခေါ်သွားခဲ့တယ်တဲ့။ ဆယ်နှစ်သား ပြည်ကြီးရောက်တော့ သူမပြန်ချင်တော့ဘူး။ သူ့အဖေရဲ့ မိတ် ဆွေက တရုတ်ရိုးရာ သိုင်းသင်တန်း ပို့ချနေတာလည်း သူ့အရမ်းသဘော ကျတယ်တဲ့။ ဒါနဲ့ သူ့အဖေကို ပူဆာ ပြီး သူတရုတ်ပြည်မှာ သုံးနှစ်ကြာခဲ့ တယ်။ သူ့အဖေက သူ့အမေနဲ့တူတူ လာပြန်ခေါ်တာတဲ့။ သူ့အမေကို အား နာပြီး ပြန်လိုက်ခဲ့တယ်တဲ့။ သူ့ကို ထွားထွားကျိုင်းကျိုင်းနဲ့ သူ့အမေက တွေ့တော့ ကြာရင်မမှတ်မိဘဲနေမယ်။ ပြန်မှတော်မယ်ဆိုလို့တဲ့။ သူ့အဖေနဲ့ အမေ သယ်ခဲ့တဲ့ပစ္စည်းတွေ ဈေးရလို့ တရုတ်ပြည်မှအပြန် ငွေကတော်တော် ရခဲ့တယ်တဲ့။ သူ့အဖေနဲ့ သူ့အမေရဲ့ ဝမ်းကွဲအစ်ကိုတွေ ငွေကိုစွန့်ဖြစ်ကြ တယ်တဲ့။ အမေက သူ့လူတွေ လက် ချက်ဆိုပြီး ဥစ္စာမက်ပြီး ထရန်ဖြစ် လှတဲ့လူနဲ့ပူးသတ်တော့ ဟိုက ပစ်တဲ့ ကျည်ဆန်မှန်ပြီး သေတယ်။ အမေကို ကာကွယ်ဖို့ ဆွဲဖို့ထတဲ့ အဖေလည်း

ထိတော့ သူ့ထွက်ပြေးခဲ့တယ်တဲ့။ တစ် ယောက်ကကူညီတော့ သူ့ပန်းဖို့ရသွား တယ်တဲ့။ အဲဒီခေတ်မှာ ငွေများငွေ နိုင်၊ အမှုဆိုင်လျှင် တိတ်တဆိတ် သတ်ပစ်တာလည်း ရှိတော့ သူ့ဘာမှ မလုပ်ဖြစ်တော့ဘူး။ သူ့ကိုကူညီတဲ့သူ က အမျိုးအချင်းချင်းသွေးရင်းတွေက ငွေကြောင့် ဒီလိုဖြစ်ရတာ ပြောပြလို့ သူ့ရှောင်ခဲ့တာတဲ့။ သူ့ရုပ်က တရုတ် ပြည်မှာ သုံးနှစ်ကြာပြီး သိုင်းကစားခဲ့ လို့ ရုပ်ပြောင်းလဲနေတယ်။ ငယ်ငယ် တုန်းက တွေ့တဲ့လူ ဘယ်သူမှ မမှတ် မိနိုင်ဘူး။ သူလည်း စိတ်ပျက်ပြီး သူ ကိုကူညီဖူးတဲ့လူ လိပ်စာပေးလို့ ဒီ ကျိုက်ထီးရီးနားကရွာ ရောက်လာ တယ်တဲ့။ သူဒီရောက်တော့ ကရင် ဇာိုးလင်မယားက သူ့သားအစား ရောက်လာတော့ ဖိုးခွား၊ ဖိုးခွားနဲ့ခေါ် တော့ သူလည်း နာမည်မေးရင် ဖိုးခွား ပဲ ဖြေတယ်တဲ့။ ဒီရွာရောက်တော့ ရိုး သားလှပြီး အထမ်းထမ်းပြီး ရှာစားနေ တဲ့ရွာသားတွေကို သူကြိုက်သွားတယ် တဲ့။ တရုတ်ပြည်မှာ သိုင်းသင်စဉ်က ဆရာတော်ဆုံးမတဲ့ လောဘကိုအဆုံး ထိ လျှော့လိုက်ရင် ဒေါသလည်းအလို လို ဖြေလျော့ကျလာမယ်ဆိုတာ သူ သဘောပေါက်သွားတယ်တဲ့။ သူဒီကို မထွက်လာမီ သူ့ကိုကူညီတဲ့သူက ရ သင့်ရထိုက်တဲ့ ပစ္စည်းဆိုပြီး သူ့ကို ခိုးဝှက်ထည့်ပေးလိုက်တာ သူဒီမှာ အိမ်ဆောက်၊ ခြံဝယ်ခဲ့တယ်တဲ့။ သူ ဒီဥစ္စာယူလာတော့ သူ့ကိုကူညီခဲ့ပေး လိုက်တဲ့သူက အုပ်စုထဲမှာ မငိုဆင်းရဲ

နောက်လိုက်အဖြစ် ဆက်နေရမယ်တဲ့။ မရိပ်မိ၊ မသိအောင် နေမှ လိုက်သတ် မယ့်အဖြစ်အပျက် မရှိမှာတဲ့။ သိုင်းလှေကျင့်ချင်ရင် ဒီသစ်ပင်တွေ၊ တောတောင်တွေထဲ သူဆက်လေ့ကျင့်ခဲ့တယ်တဲ့။ သူ့ကျင့်တဲ့မျောက်သိုင်းက တကယ့်မျောက်ခုန်နေသလိုပဲ။ အမူးသမားသိုင်းနဲ့ ယခု မျောက်သိုင်းပြီးပြီ။ သူက သူတောင်းစားသိုင်း သင်ချင်သေးတာ။ ပညာမစုံမီ အမေနဲ့ပါလာပြီး ဘဝတွေက ငွေတွေကြောင့် ပျက်စီးခဲ့ကြပြီတဲ့။ သူ့ကို ဓာတ်ပုံရိုက်ခွင့် တောင်းပြီး အမှတ်တရ ရိုက်ယူခဲ့တာပေါ့။ ကျွန်တော် ရန်ကုန်ပြန်ရောက်ပြီး သူ့ကို အဝတ်အစားတွေ ပို့ပေးသေးတယ်”

စကားဝိုင်းမှာ မှာထားသော စားစရာများ ရောက်လာသဖြင့် စကားရပ်သွားသည်။ ကျိုက်ထီးရိုးတောင်ထား ဖြူဆိုင်း၍ လှချင်တိုင်းလှနေလေသည်။ ထမင်းစားကြပြီး အစာကြေရန် ဘုရားဘက် ထွက်သွားသော ဗိုလ်ကြီး ဆွင့်မြတ်ကြောင့် ဇာတ်လမ်းမှာ တစ်ဦးတစ်စ ဖြစ်လို့နေသည်။

ဗိုလ်ထွန်းမြတ်ရှာနေတဲ့ ဖိုးခွားသည် ယခုလောက်ဆို လေ့ကျင့်ထားသဖြင့် သိုင်းကျွမ်းပြီး ခန္ဓာကိုယ် အဆီနီနီ လှပနေပေလိမ့်မည်။ အိမ်ထောင်သည်း ကျနေနိုင်သည်။ သူသည် ဆုတ်ဆရာတော် ဆုံးမထားသော ဘာသာကို အဆုံးထိလျှော့ချနိုင်သွားပြီး ဘာမှမမက်မောတဲ့ တောတွင်းဆူလှသမားဘဝနဲ့ ဆက်နေသေး

ငယ်ငယ်ကတည်းက
စစ်ထဲဝင်ပါရစေ၊
တိုင်းပြည်
ကာကွယ်တဲ့
ယောက်ျားကောင်း၊
ယောက်ျားမြတ်ရဲ့
ခန္ဓာပဲဖြစ်ခွင့်ပေးပါ
ဆိုတာ ခွင့်မပြုဘူး။
ယောက်ျားကောင်း
တစ်ဦး
ရထားတဲ့ခန္ဓာနဲ့
ကုသိုလ်ရှာချင်ရင်
ဆရာဝန်လုပ်ပါ။
သေနတ်နဲ့
မတိုက်နဲ့၊
ရောဂါပိုးအားလုံးကို
ဆေးထိုးအပ်နဲ့
တိုက် ...

သလား။ ခေတ်တွေပြောင်းသဖြင့် ကားလမ်းပေါက်ပြီး ကျိုက်ထီးရိုးဘုရားအထိ ခဏနဲ့ လူတွေရောက်ရောက် သွားတာဖြင့် အထမ်းသမားဘဝမှ ဘာဆက်လုပ်စားသောက်နေပါလိမ့်။ သစ်ခွမုဆိုးအဖြစ်များ ရှိနေမလားမသိ။ သူ့ကို လူတစ်ယောက်ရှာနေတာ ဖိုးခွားအမြန်သိကြားနေပါစေ၊ ဖိုးခွား သိပြီး ဆက်သွယ်လာပါစေ။

“ဗိုလ်ထွန်း ... ညနေက ဇာတ်လမ်းလေး ဆက်ပါဦး”

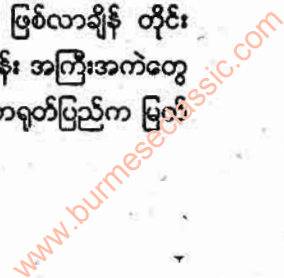
“မင်းက ဘာလို့ စိတ်ဝင်စားတာတုံး”

“ဗိုလ်ကြီး မိန်းမ မရှာခဲ့ဘဲ လူတစ်ယောက် ရှာနေလို့ပါ”

“အေးကွ ... ငါက အဲဒီတုန်းက သူလိပ်စာ အသေအချာ မေးခဲ့ရမှာကို။ ခြေလည်းနာ၊ အသက်ကလည်း ဘဲ နှစ်ဆိုတော့ မရင့်ကျက်တော့ စုံလင်အောင် မမေးဖြစ်ခဲ့ဘူး။ ကျောင်းတွေအဖွင့်၊ ဒဏ်ရာလည်း ကျက်တော့ သူငယ်ချင်းသစ်တွေနဲ့ ဆေးကျောင်းတက်ဖြစ်ခဲ့ပြီး ဖိုးခွားကို မေ့သွားခဲ့ပြီပေါ့”

“နောက် ... ဘယ်လို သတိရလာခဲ့ပြီး လာရှာရသလဲ”

“မင်းသိတဲ့အတိုင်း ငါ့အဖေက သာသနာရေးဝန်ကြီးဖြစ်လာ၊ ငါက ဆရာဝန်ပေါက်စ ဖြစ်လာချိန် တိုင်း ပြည်အခွင့်သာတုန်း အကြီးအကဲတွေ စီမံညွှန်ကြားလို့ တရုတ်ပြည်က မြစ်

စွယ်တော်ကို တို့ပြည်အရောက် ပင့်ဖို့ ဖြစ်လာတယ်။ အဲဒါ စိစဉ်တဲ့အဖေ့ရဲ့ ကျန်းမာရေးအဖွဲ့ရဲ့ ဆေးတာဝန်မှူး တွေထဲမှာ ငါလည်းပါဝင်သွားပြီး တရုတ်ပြည်ရောက်သွားတယ်ကွ။ ရှေး မှာ ပစ္စည်းဝယ်သလို၊ အဆင်ပြေရင် ငွေချေပြီး သယ်လာလို့ရတဲ့ ရတနာ မဟုတ်ဘူး။ နှစ်နိုင်ဘာသာရေးကိစ္စ၊ သံတမန်ကိစ္စ၊ နားခိုက်မှာ သူတို့က မျက်စိအောက်မှာ ရှိနေချင်တာတဲ့။ ကိစ္စတွေအများကြီး ဆွေးနွေးဖို့၊ ဝန်ကြီးတွေ၊ အရေးကြီးတဲ့သူတွေ သွားရောက်ပြီး အကြံကြီး ညှိနှိုင်းနေ တာ။ လမ်း ကြောင်းဆွဲတာပေါ့။ ငါက

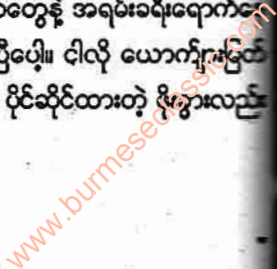
“လေယဉ်စီးပြီး နေ့ညလိုက်ပါ စောင့်ရှောက်သူတွေကို ကျန်းမာရေး စစ်ပေးပါရစေ။ ခွင့်ပြုပါဘုရား”

“စိတ်ချ အားလုံးကျန်းမာရေး လေ့ကျင့်နေကြလေရဲ့။ ဒကာ သွားပြီး ကြည့်ချင်ကြည့်၊ ရော့ ... လမ်းညွှန် လျှောက်သွားလေ့လာပါ”

ဘုန်းကြီးကခွင့်ပြုတော့ ကျန်း မာရေးလေ့ကျင့်ခန်းမကြီးကို ဝင် ရောက်ခွင့်ရခဲ့တယ်။ တခြား ဒကာ အငယ်တွေ၊ ကြံ့ခိုင်မှုရှိစေဖို့အတွက် သိုင်းလေ့ကျင့်နေတာနဲ့ သွားတိုး တယ်။ ဒါမျိုးဆိုတာ သိပ်ကြည့်လို့ရခဲ တော့ ထိုင်ကြည့်နေမိတာပေါ့။ သဘော ကောင်းတဲ့ သံဃာတစ်ပါးက ငါနဲ့ အင်္ဂလိပ်လို စကားလည်းပေါက်ရောက် တော့ လာမေးတယ်။ ဘာညာပေါ့ ကွာ၊ သူက မျောက်သိုင်းနဲ့ သူတောင်း စားသိုင်းလေ့ကျင့်နေတယ်တဲ့။ အရက်

သမားသိုင်းရဲ့အစစ်အမှန် ပျောက်နေ လို့ မသင်ရသေးဘူးတဲ့။ ငါကလည်း မတူဘူးလား၊ မေးမိတယ်။ မတူဘူး၊ သူ့အဆင့်နဲ့သူတဲ့။ ဒီအစစ်ခါပဲ သိုင်း များကို အနီးကပ် တွေ့မြင်ဖူးတာ လားတဲ့။ ငါကလည်း မဟုတ်ဘူး။ ဆက်တက်ပေးမယ့်သူ မရှိလို့ ဆရာ မတွေ့တာနဲ့ မျောက်သိုင်းနဲ့ အရက် သမားသိုင်းကို ရောထွေးပြီး နေ့စဉ် တောင်တက်တောင်ဆင်းမှာ လေ့ ကျင့်အောင်မြင်ခဲ့တဲ့ လူတစ်ယောက် ထဲမှာ အနီးကပ်တစ်ခါတွေ့ဖူးတယ် ပြောမိတယ်။ ငါတောင်မသိလိုက်ဘဲနဲ့ သူတို့ ဘယ်လိုအချက်ပြလိုက်တယ် မသိဘူး။ ဆရာတော်ကြီးတချို့ရောက် ရှိလာခဲ့ပြီး မေးတော့တာပဲ။ ငါကျောင်း ထဲမှာ ဘယ်လိုသွားလာတာ သိနေဖို့ CCTV ရိုက်ယူနေပုံရတယ်။ မေး လိုက်တာ စုံလို့ပဲကွာ။ ပန်းချီဆွဲပြပြီး ရုပ်သဏ္ဍာန်လည်းမေးတော့ ဖိုးခွားရဲ့ ငယ်ရုပ် ပေါ်လာတာပါ။ သူတို့က တွေ့ချင်လာရော၊ ဒီကောင် တရုတ် ပြည်မှာနေတုန်းက သိပ်ရောနှောကူညီ ပေးတတ်ပုံရတယ်။ အားလုံးခင်တွယ် ပုံရတယ်။ သူပခုံးမှာ တရုတ်စာလုံး တွေ ရှိဖူးတယ်လို့ပြောပြတော့ သူတို့ က ပိုသေချာ တွေ့ချင်လာတယ်။ သူ ဓာတ်ပုံကို ပို့ပြလိုက်တဲ့အခါ အစစ် အမှန် DNA စစ်သလို ဖြစ်သွားတယ်။ မူရင်းသိုင်းတစ်မျိုး၊ မူလဇာတိမှန်၊ နေ ရာမှန် ပြန်ရောက်ဖို့ ကူညီပါ။ နောက် ပြီး သိုင်းနှစ်မျိုးကို တောထဲမှာ ပေါင်း စပ်တဲ့အခါ ခြုံထဲက လေ့ကျင့်ကွင်းနဲ့

ဘာကွဟသွားသလဲ၊ သိပ်သိချင်ကြ တယ်ကွ။ ငါ့ကို ရှာဖွေဖို့အကုန်အကျ ကို ပေးပါမယ်။ လူရှာပေးပါ ပြောကြ လို့ကွာ။ စွယ်တော်ကိစ္စကြီးက နှစ် နိုင်ငံချစ်ကြည်ရေးတို့၊ ဘာသာရေးတို့ အဆင်ပြေဖို့ အရေးကြီးသလို၊ တရုတ် ပြည်မှာ တရုတ်သိုင်းတစ်မျိုးဟာ မူလ အရင်းအမြစ်တွယ်ရာ ပြန်ရမှာကို လည်း ကူညီချင်လို့။ ငါရှာပေးနေတာ ပေါ့။ ဖိုးခွားသာ တရုတ်ပြည်မှာ ပညာ ဆက်တက်ခွင့်ရရင် ငါလည်းပညာကု သိုလ် ဆက်ပေးလို့ ဒါနတစ်မျိုးရနိုင် တာပေါ့။ ကြည့်လေ ... ငယ်ငယ်က တည်းက စစ်ထဲဝင်ပါရစေ၊ တိုင်းပြည် ကာကွယ်တဲ့ ယောက်ျားကောင်း ယောက်ျားမြတ်ရဲ့ ခန္ဓာပုံဖြစ်ခွင့်ပေးပီ ဆိုတာ ခွင့်မပြုဘူး။ ယောက်ျားကောင်း တစ်ဦး ရထားတဲ့ခန္ဓာနဲ့ ကုသိုလ်ဓာ ချင်ရင် ဆရာဝန်လုပ်ပါ။ သေနတ်နဲ့ မတိုက်နဲ့၊ ရော့ကိရီးအားလုံးကို ဆေး ထိုးအပ်ခဲ့တိုက်လို့ ကြပ်မတ်ဖိသိပ်ထား ခဲ့ပြီး အမေဆုံးသွားပြီးတော့ အဖေက လုပ်ချင်ရာ အားလုံးလုပ်တဲ့။ ငါလည်း ဒါနဲ့ ဆရာဝန်ပေါက်စက ဗိုလ်ကြီးဖြစ် လာခဲ့တယ်။ စစ်ထဲဝင်ချင်လှတဲ့ဆန္ဒ က ဆရာဝန်ဖြစ်ပြီးမှ အောင်မြင် တော့။ ပညာကုသိုလ်နည်းသွားလို့ပေါ့ ကွာ။ မေမေရှိစဉ်တည်းက ဆေး ကျောင်းမတက်ဘဲ စစ်တက္ကသိုလ် တက်ခဲ့ရင် ငါအခုလောက်ဆို သူရဉ် တွေ၊ ဘာတွေနဲ့ အရမ်းခရီးရောက် လောက်ပြီပေါ့။ ငါလို ယောက်ျားမြတ် တို့ရဲ့ခန္ဓာ ပိုင်ဆိုင်ထားတဲ့ ဖိုးခွားလည်း

တတ်ချင်တဲ့ပညာ တတ်သွားစေချင် တယ်ကွာ”

ပျောက်သောသူ တစ်နေ့ရှာ တွေ့လျှင် ဖိုးခွားကို မြင်တွေ့ဆုံခွင့်ရ ပေမည်။

မြန်မာ့ကျောက်လုပ်ငန်းရှင် တစ် ခု ကျောက်စိမ်းများ တရုတ်ပြည်တွင် ချရောင်းပြီး မြန်မာပြည်တွင် ရောင်း မည့် TV နဲ့ တရုတ်စက်များ ဝယ်ယူ ရန် ငွေထုပ်ပိုက်ကာ ချိန်းဆိုထား သော စက်ရုံနဲ့ထောင်သွားရန် ကား ပေါ်တက်ကြသည်။ အခွန်ရှောင်သော အရောင်းအဝယ်သမားများ ဖြစ်သဖြင့် လူပြတ်သောလမ်းမှ ကားကိုဝင်ခဲ့ သည်။ တစ်နေရာရောက်သောအခါ ကားမောင်းသူ လူသန်က နားလိုက်ပြီး

“ကဲ ... ဆွေဟောင်းမျိုး ဟောင်းတို့ ကျွန်တော့်မိဘတွေကို သတ်ခဲ့ပြီး ကျောက်တွင်းတွေမှာ လုပ် တိုင်စားသောက်နေခဲ့တာ ကြာပြီနော်။ ကျွန်တော်က ယခုလက်ရှိဘဝမှ ဟိုး ဆရာတော်နက်ကြီးအထိ ပုံစံပြောင်း တော့မှာမို့ မိဘများရဲ့ သွေးကလဲစား ဘား အကြွင်းမထားချင်လို့ အစစ ခုံစမ်းပြီး ယခုလုပ်ဆောင်ခဲ့တာပဲ။ သက်မသေချင်လျှင် တောလမ်း ဆတိုင်းပြေးကြတော့”

ဖိုးခွား၏ ပေါက်စားမြှောင်က သေသည် ငွေထုပ်များနှင့်အတူ လမ်း နဲ့ ဆီပြတ်မှာစိုးပြီး ထည့်ခဲ့သည် ဆတ်စတစ်ပုံးရှိ ကားတော်ဆီပုံးသို့

ရောက်သွားခဲ့သည်။ ချက်ချင်း ဂက်စ် ဖီးခြစ်လည်း ရောက်သွားပြီး ထ တောက်၏။

ကားပေါ်မှ မီးစကူးသဖြင့် လူ များ ခုန်ဆင်းပြေးကြသည်။ လွန်ခဲ့ သည့် ဆယ်နှစ်က စားပြတိုက်သိမ်းခဲ့ သော မတရားစီးပွားမှ အရင်းတည်ခဲ့ သည့် တရုတ်စက်ပစ္စည်း ဝယ်မည့် ငွေများသည် မီးထတောက်နေပြီ။

ရန်ပြုကာကွယ်ရန် ကားပေါ်မှ လူများ ကြည့်လိုက်ရာ ပေါက်စား မြှောင် အချောင်းများစွာကို လက်မှာ ကိုင်ပြီး ညာဘက်လက်မှ ပေါက်ရန် အဆင်သင့်ပြုပြီးနေသော ဖိုးခွားအား ဘာမှမလုပ်ရဲဘဲ တောထဲသို့ ပြေးဝင်ရ သည်။ ကြိုတင်စီစဉ်ထားသဖြင့် ကား ၏ထိုင်ခုံများအောက်မှ မီးလောင် ပေါက်ကွဲလွယ်သော ဓာတ်ပြုပစ္စည်း တရုတ်စက်ဆီတို့သည် ကားကိုချက် ချင်း ဝါးမျိုကြသည်။ မီးခိုးမည်းများ တက်ကာ ပေါက်ကွဲတော့သည်။ အား လုံးလောင်မြိုက်နေသည်ကို ကြည့် ပြီးမှ ဖိုးခွားက -

“အဖေ့နဲ့အမေ ကျေနပ်ပါစေ။ ကလဲ့စားချေဆိုခြင်း ဒီမှာပဲ ကိစ္စပြတ် မယ်။ နောင်နာယံတော့မှ ဘာကြောင့် ဖြစ်ဖြစ် မပတ်သက်နိုင်တော့တဲ့ ငွေ တစ်ခုတည်းကိုကြည့်သော ဆွေမျိုးကို လည်း မသိတော့ပါဘူး။ ဒီနေရာ၊ ဒီ ဘဝနဲ့လည်း မရှိနေတော့ပါဘူး။ မိဘ များအတွက် သွေးကြေးဆပ်ပြီးခဲ့ပြီမို့ ကုသိုလ်အမျှရစေဖို့ လောဘတွေဖက် တဲ့ လူတန်းစားမှ ရှောင်ထွက်သွားပါ

တော့မယ်။ မိုးကုတ်ကျောက်တွင်းသူ ငွေးဘဝ၊ တောင်တက်အထမ်းသမား ဘဝ၊ အရုပ်ထု၊ သစ်ခွရွာတဲ့ဘဝ အား လုံး အားလုံးကို သတိမရဘဲ မေ့ ပျောက်ထားခဲ့ပါမယ်။ သာဓု အဆက် မပြတ်ခေါ်နေနိုင်အောင် အဖေတို့၊ အမေတို့ ရောက်ရာဘဝမှသာ နားခွင့် နေကြပါ။ ကောင်းမှုကို အဆက်မပြတ် လုပ်ဆောင်နေပါမယ်။ ဘဝဟောင်း များ သွားခွင့်ပြုပါ”

ချောင်းနားထောင်နေသော လူ များလည်း ကားဆီမှတစ်ချော့ ထွက် ခွာသွားသော သူတို့၏လောဘကြောင့် ဘဝများ အမျိုးမျိုးရောက်နေရသော တစ်ဦးတည်း ကျန်နေသော မိသားစု တွင်းတစ်ခုမှ ဆွေမျိုးကို လှမ်းမခေါ် ရဲဘဲ ငေးကြည့်နေမိခဲ့သည်။ ဘယ်မှ စ၍ မှားသည်မသိ မှားခဲ့မိသည်။ ကိစ္စ တစ်ရပ်ကြောင့် ယနေ့အဖြစ်အပျက် ဖြစ်ခဲ့သည်ကို တွေးမိသည်။ စိတ် မကောင်းလည်း ဖြစ်ခဲ့ရပြီ။ မီးတောက် များ အရှိန်လျှော့လာသလို သူတို့၏ စိတ်မောဟလည်း ကြည်လင်စပြုလာ ခဲ့သည်။ ကျေနပ်အောင် ဖိုးခွားကို ဘယ်လိုပြောရမလဲ မသိသဖြင့် ငေး ကြည့်ရစ်ကြသည်။ ဤအဖြစ်အပျက် ကို လှည့်၍မှ မကြည့်သော်လည်း ဖိုး ခွားသိစေချင်သည်။

နင်းနင်း

ပေါက်ပင်ဘကြောင့် ကိုင်းရတယ်

သုသုတ

ဒီရပ်ကွက်ထဲမှာ နေလာတာ အခုဆိုရင် ဆယ်ငါးနှစ် ထဲကိုရောက်လာပြီ။ တိုးခဲ့ရပ်ကွက်ဆိုတော့ လူတန်းစားစုံတယ်။ အလုပ်မျိုးစုံလုပ်ကြတယ်။ လက်လုပ်လက်စား ဆင်းရဲသားတွေ အများဆုံးနေထိုင်ကြတယ်။

ပန်းရန်လုပ်တဲ့သူ၊ လက်သမားလုပ်တဲ့သူ၊ မြေကြီးတူးတဲ့သူ၊ ဈေးရောင်းတဲ့သူ၊ စက်ရုံဆင်းဆဲသူ၊ ဆိုက်ကားနင်းတဲ့သူ စသည်ဖြင့် အလုပ်မျိုးစုံ လုပ်ကြပါတယ်။ ရပ်ကွက်က ရန်ကုန်ပြည်လမ်းမကြီးနဲ့ တစ်မိုင်လောက်ဝေးတော့ ဆိုက်ကားနင်းတဲ့ သူတွေများပါတယ်။

စာရေးသူ ရပ်ကွက်ထဲရောက်လာပြီး မကြာမီမှာ စာရေးသူတို့ အိမ်မျက်စောင်းထိုး “အောင်ချမ်းသာလမ်းမကြီး” ဘေးသို့ မိသားစုတစ်စု ပြောင်းရွှေ့လာပါတယ်။ မိသားစုဆိုပေမယ့် နှစ်ယောက်တည်း။ ယောက်ျားက အသက်ကြီးပြီး မိန်းမက အသက်ငယ်ငယ်ပါ။ ရပ်ကွက်ရဲ့ ထူးခြားချက်က ခြံလွတ်များစွာရှိနေခြင်းပါ။ ခြံပိုင်ရှင်တွေက တခြားမှာနေကြတယ်။ ဈေးကောင်းရရင် ပြန်ရောင်းဖို့ ဝယ်ထားကြတာ။ နေစရာမရှိတဲ့ခြံမဲ့အိမ်မဲ့တွေက ပိုင်ရှင်တွေကိုခွင့်တောင်းပြီး ခြံလွတ်တွေမှာ တဲအိမ်တွေဆောက်ပြီးနေကြတယ်။

ယခုပြောင်းလာတဲ့ မိသားစုကလည်း သူများခြံလွတ်ထဲမှာ စာထိုးပြီးနေကြတာပါ။ တစ်နေ့မှာတော့ ထိုသူများနေသော အိမ်ရှေ့သို့ မိန်းမတစ်ယောက် ရောက်လာပါတယ်။ ထိုမိန်းမက ထိုသူနှစ်ဦးကို ပက်ပက်စက်စက် ဆဲပါတော့တယ်။ မကြားဝံ့မနာသာတဲ့ စကားတွေနဲ့ ဆဲဆိုကြိမ်းမောင်းပါတယ်။ ထိုမိန်းမရဲ့ ပြောဆိုစကားတွေကို ပုံဖော်ကြည့်တဲ့အခါ ထိုမိန်းမက မယားကြီးဖြစ်ပြီး ထိုသူက အိမ်တွင်အတူနေသော မယားကြီး၏တူမကို ခိုးလာခြင်းဖြစ်ပါတယ်။ ထိုမိန်းမပြောဆိုခဲ့သော စကားတွေထဲက မှတ်မှတ်ရရရှိနေတာကတော့ “နေတဲ့အိမ်ကလည်း သူများချေးယူအိမ်သာလောက်ပဲရှိတယ်” ဆိုတဲ့ စကားပါ။

ထိုပုဂ္ဂိုလ်ရဲ့အမည်က “ကိုမြင့်ထွန်း” လို့ခေါ်ပြီး ဆိုက်ကားနင်းပါတယ်။ သူနင်းတဲ့ဆိုက်ကားကို မကြာခဏစီးဖြစ်တဲ့အတွက် စာရေးသူတို့မိသားစုနှင့် ရင်းနှီးလာပါတယ်။ ထိုပုဂ္ဂိုလ်စကားပြောရင် ယဉ်ကျေးသိမ်မွေ့ပါတယ်။ ထူးခြားချက်

တစ်ခုကတော့ ထိုပုဂ္ဂိုလ်က အရက်လုံးဝ မသောက်ပါဘူး။

လွန်ခဲ့သော ငါးနှစ်လောက်က စာရေးသူတို့ နောက်ဘက်လမ်းထဲမှာ ကိုမြင့်ထွန်း ၄၀x၆၀ ခြံတစ်ကွက်ဝယ်ပါတယ်။ အဲဒီတုန်းက ငါးသိန်းလောက်ပဲရှိပါတယ်။ အခုဆိုရင် ကိုမြင့်ထွန်းခြံက သိန်းတစ်ရာငါးဆယ်လောက် ခေါ်လို့ရနေပါပြီ။

ငွေမည်းခဝါချလိုသူတွေက ရန်ကုန်က ဆင်းလာပြီး ခြံလွတ်တွေကို မတန်တဆဈေးပေးပြီး ဝယ်ကြတဲ့အတွက် ခြံဈေးတွေမြောက်ကုန်ပါတယ်။ ဒါပေမယ့် သူတို့က ခြံကို ဈေးကြီးပေးဝယ်ပေမယ့် အမှန်တကယ်လာနေတာ မဟုတ်ပါဘူး။ ခြံဈေးငွေ မြောက်သွားတဲ့အတွက် ရပ်ကွက်ထဲက ခြံမဲ့အိမ်မဲ့တွေဟာ ခြံပိုင်အိမ်ပိုင်ဖြစ်ဖို့အတွက် ပိုပြီးအလှမ်းဝေးသွားပါတယ်။ သူတစ်ပါးခြံထဲမှာ တဲထိုးနေရတဲ့ဘဝက လွတ်မြောက်ဖို့ ခဲယဉ်းသွားပါတော့တယ်။

အခုဆိုရင် ကိုမြင့်ထွန်းက သူ့ခြံဝယ်တုန်းက ပါလာတဲ့အိမ်ကို ပြင်ပြီးဆောက်ပါတယ်။ နိုင်ငံခြားကလာတဲ့ ကျောက်ပြားတွေကိုကာပြီး ဆေးသုတ်လိုက်တဲ့အခါ သွပ်ဖိုးတစ်ထပ်တိုက်ကလေးလို လှပတင့်တယ်သွားပါတယ်။ မော်တော်ဆိုင်ကယ်၊ ကယ်ရီတွေ ခေတ်စားလာတဲ့အတွက် ကိုမြင့်ထွန်းက ဆိုက်ကားမနင်းတော့ဘဲ ကိုယ်ပိုင်မော်တော်ဆိုင်ကယ်ဝယ်ပြီး ကယ်ရီဆွဲနေပါတယ်။ ဆိုက်ကားခက တစ်ယောက်ငါးရာကျပ်ဖြစ်နေတဲ့အချိန်မှာ ဆိုင်ကယ် ကယ်ရီက သုံးရာကျပ်ပဲတောင်းတော့ ဆိုင်ကယ်ကယ်ရီစီးတဲ့သူ များပါတယ်။

“ကိုဖိုးထောင်” လို့ခေါ်တဲ့ ဆိုက်ကားသမားတစ်ယောက် အကြောင်းကိုလည်း ပြောပြလိုပါသေးတယ်။ သူက စာရေးသူတို့ရှောက် တစ်လမ်းကျော်မှာ နေပါတယ်။ သူကလည်း သူတစ်ပါးခြံလွတ်ထဲမှာ ခွင့်တောင်းပြီး နေရသူပါ။ အပြောအဆို ယဉ်ကျေးသိမ်မွေ့တဲ့အတွက် လူချစ်လူခင်ပေါ့ပါတယ်။ ဒါပေမယ့် သူက အရက်သောက်တယ်။

ညနေတိုင်း မူးပြီးပြန်လာတတ်တယ်။ တစ်ခါတစ်ရံ လူမှန်းမသိအောင်မူးပြီး ပြန်လာတတ်ပါတယ်။ ဒါပေမယ့် ရမ်းကားခြင်းတော့ မရှိပါဘူး။ ညဘက် အရက်သောက်တာတွေ အတွက် မနက်စောစောမထနိုင်ဘူး။ ဒါကြောင့် သူဆိုက်ကား

www.burmeseclassic.com

ထွက်တဲ့အချိန်ဟာ နေအတော်မြင့်နေပါပြီ။ အရက်ကို စွဲစွဲမြဲမြဲ သောက်နေတဲ့အတွက် ကျန်းမာရေးချို့တဲ့ပြီး ဆိုက်ကားနင်းတဲ့ အခါမှာ အားစိုက်ခွန်စိုက် မနင်းနိုင်ပါဘူး။ အမြန်လိုတဲ့အခါ သူဆိုက်ကားကိုစီးမိရင် ဆိုက်ကားပေါ်ကဆင်းပြီး လမ်းလျှောက် ချင်စိတ်ပေါ်ပေါက်လာအောင်ကို နှေးတာပါ။

ကိုမြင့်ထွန်းက ကိုယ်ပိုင်မော်တော်ဆိုင်ကယ်နှင့် ကယ် ရီဆွဲနေတဲ့အချိန်မှာ ကိုဖိုးထောင်ကတော့ သူများဆိုက်ကား ကို ဝှားပြီးနင်းနေရတုန်းပါ။ ကိုမြင့်ထွန်း ခြံပိုင်အိမ်ပိုင် ဖြစ် သွားပေမယ့် ကိုဖိုးထောင်ကတော့ သူများခြံထဲမှာ တဲထိုးနေ ရတုန်းပါ။ အိမ်တကာလှည့်ပြီး ဝက်စာတောင်းနေရတုန်းပါ။

တစ်ဆယ့်ငါးနှစ်ဆိုတဲ့ အချိန်ကာလတစ်ခုအတွင်းမှာ နဂိုက အခြေအနေချင်းတူသည့် ဘဝနှစ်ခု၏ ပြောင်းလဲကွာ ခြားသွားပုံကို စာရေးသူ စိတ်ဝင်စားမိပါတယ်။ ကိုဖိုးထောင်ရဲ့ ဘဝက နဂိုအတိုင်းရှိနေပြီး ကိုမြင့်ထွန်းရဲ့ဘဝက ဘာကြောင့် တိုးတက်သွားရတာလဲ။ အဖြေထုတ်ကြည့်မိပါတယ်။ အရင်း စစ်တော့ အမြစ်မြေကဆိုသလို အဖြေကို ရှာလို့တွေ့ပါတယ်။ ကိုဖိုးထောင်ရဲ့ဘဝ တိုးတက်မှုမရှိခြင်းရဲ့ အဓိကအကြောင်းရင်း ကတော့ အရက်သေစာ သောက်စားမှုပါ။ အရက်သောက် သည်ဟု ဆိုရာတွင်လည်း မသောက်ရမနေနိုင်အောင် စွဲစွဲမြဲ မြဲ သောက်ခြင်းပါ။

ရပ်ကွက်ထဲတွင်ရှိသော ဆင်းရဲသည့်မိသားစုများကို စာရေးသူ လေ့လာကြည့်မိပါတယ်။ ထိုမိသားစုများတွင် အရက် သောက်သူတစ်ဦး ရှိနေတတ်ပါတယ်။ အိမ်ထောင်ဦးစီးလုပ်သူ အရက်သောက်ပြီဆိုပါက ထိုမိသားစုသည် အလွန်ဆင်းရဲဒုက္ခ ရောက်ကြရပါတယ်။ စာရေးသူ၏ ဆွေမျိုးများတွင်လည်း အရက် သောက်သူက ချောင်လည်ပြီး အရက်သောက်သူက ဆင်းရဲ ထွပ်တည်းသည်ကို တွေ့ရပါတယ်။

ရပ်ကွက်ထဲတွင်ရှိသည့် လူငယ်၊ လူရွယ်၊ လူလတ်၊ ထူကြီးပိုင်းတွေလည်း အရက်ရဲကျေးကျွန်ဖြစ်သွားပြီး ကျန်းမာ ရေးချို့ပွင်း၍ လူ့ဘဝက စောစီးစွာ ထွက်ခွာသွားသည်များလည်း ရှိနေပါတယ်။ လွန်ခဲ့သော သုံးနှစ်လောက်က ရပ်ကွက်ထဲမှ နိဗ္ဗာန်တစ်ယောက် ယခုလို မိုးတွင်းအချိန်တွင် အရက်မူးပြီး ထွေးလမ်းဘေးရေအိုင်မှာ ကန်စွန်းရွက်သွားခူးရင်း ရေနစ်သေ သွားပါတယ်။ အဲဒီရေအိုင်က လူတစ်ယောက် ရေနစ်သေ သောက်တဲ့ အနက်မရှိပါဘူး။ မူးပြီးလဲသွားလို့သာ ရေမွန်းပြီးသေ သွားရတာပါ။ အသက်က ၃၀ ကျော်အရွယ်ပဲ ရှိပါသေးတယ်။ မိသားစုကတော့ ကလေးငယ်နှစ်ယောက်နဲ့ ဒုက္ခရောက်ပြီး ကျန် ခဲ့ပါတယ်။

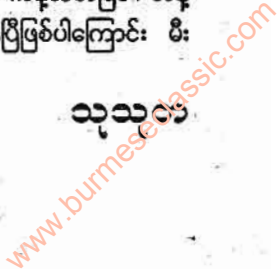
ယနေ့ လူငယ်တွေရဲ့ နားခိုအပန်းဖြေရာ နေရာဟာ အရက်ဆိုင်များဖြစ်နေသည်ကို စိတ်မကောင်းဖွယ် တွေ့မြင်နေ ရပါတယ်။ အရက်ဆိုင်တွေကလည်း ပေါသလားမမေးနဲ့။ မိုးဦး ကျစတွင် ထွက်ပေါ်လာသည့် မြက်ကြားမို့တွေ့လိုပါ။ နေ့စဉ် ထုတ်သတင်းစာထဲက ကာတွန်းတစ်ပုဒ်ကို သတိရမိပါတယ်။ နိုင်ငံတော်သမ္မတကြီးက နွားနို့သောက်ဆိုလို့ နွားနို့ဆိုင်လိုက်ရှာ တာ နွားနို့ဆိုင်မတွေ့ဘဲ အရက်ဆိုင်တွေပဲတွေ့လို့ အရက် သောက်ပြီး ပြန်လာတယ်ဆိုတဲ့ ကာတွန်းပါ။

ကျန်းမာရေးဝန်ကြီးဌာနရဲ့ ထုတ်ပြန်ချက်အရ နှစ်စဉ် ကမ္ဘာလူဦးရေ သန်းနှစ်ထောင်ကျော်သည် အရက်ကို စွဲစွဲမြဲမြဲ သောက်သုံးနေကြပြီး သန်းရှစ်ဆယ်ခန့်သည် အရက်ကြောင့် ဖြစ်သော နောက်ဆက်တွဲကျန်းမာရေးပြဿနာများ ခံစားနေ ရကြောင်း သိရှိရပါတယ်။ အရက်သောက်ခြင်းကြောင့် အသည်း ရောင်ခြင်း၊ အသည်းခြောက်ခြင်း၊ အသည်းကင်ဆာဖြစ်ခြင်း၊ သွေးအန်ခြင်း၊ အစာအိမ်ရောဂါဖြစ်ခြင်း၊ နှလုံးရောဂါဖြစ်ခြင်း၊ ဦးနှောက်နှင့် အာရုံကြောရောဂါဖြစ်ခြင်း၊ ပန်းသေပန်းညှိုးဖြစ်ခြင်း၊ သားသမီးမရနိုင်ခြင်းနှင့် စိတ်ရောဂါဖြစ်ပေါ်လာနိုင်ကြောင်း ကျန်း မာရေးဝန်ကြီးဌာနရဲ့ ထုတ်ပြန်ချက်အရ သိရပါတယ်။

(WHO)မှ စာရင်းများအရ ကမ္ဘာပေါ်တွင် အရက် သောက်သုံးမှု အများဆုံးနိုင်ငံသည် အိန္ဒိယဖြစ်ပြီး မြန်မာနိုင်ငံ က ဒုတိယနေရာတွင် ရပ်တည်နေပါတယ်။ ထို့အပြင် မြန်မာ နိုင်ငံ အမျိုးသားဦးရေစုစုပေါင်း၏ ၄၅ ရာခိုင်နှုန်းသည် အရက် သောက်သုံးသူများ ဖြစ်သည်ဟု သိရပါတယ်။

နိုင်ငံအတွင်း၌ လူငယ်များ အရက်သောက်သုံးမှုများ ပြားနေခြင်းသည် နိုင်ငံ၏အနာဂတ်အတွက် ရင်လေးဖွယ်ဖြစ် နေပါတယ်။ လူငယ်များအား အရက်၏ကျေးကျွန်ဘဝမှ ကယ် တင်ရေးသည် အရေးတကြီးဆောင်ရွက်ရမည့် လုပ်ငန်းရပ်တစ် ခုဖြစ်နေပါပြီ။ ထိုအတူ ဆင်းရဲမွဲတေမှု ၂၆ ရာခိုင်နှုန်းမှ ၁၆ ရာခိုင်နှုန်းသို့ ကျဆင်းစေရန် ဆောင်ရွက်ရာတွင် ပထမဦးဆုံး လုပ်ရမည့်လုပ်ငန်းမှာ ဆင်းရဲမွဲတေမှုနှင့် တိုက်ရိုက်အချိုးကျ နေသော အရက်သောက်သုံးမှုကို လျော့ကျစေရန် ဆောင်ရွက် ခြင်းပင်ဖြစ်ပါတယ်။ သို့ပါ၍ အရက်ထုတ်လုပ်ခြင်း၊ တင်သွင်း ခြင်း၊ ဖြန့်ဖြူးရောင်းချခြင်းနှင့် ပတ်သက်သည့် တည်ဆဲဥပဒေ များကို ပြန်လည်သုံးသပ်ရန်လိုအပ်ပြီး အရက်သောက်ခြင်းနှင့် ပတ်သက်ပြီး ပညာပေးခြင်း၊ စည်းရုံးခြင်း၊ ကန့်သတ်ခြင်း၊ ဟန့် တားခြင်းများ ဆောင်ရွက်ရန်လိုအပ်နေပြီဖြစ်ပါကြောင်း မီး မောင်းထိုး တင်ပြလိုက်ရပါတယ်။

သုသလ

သေမင်းနှင့်စစ်မခင်းမိ

ကျင့်သင့်ပြီ

ဝင်းမြင့်အောင်(မြိတ်)

လူလောကဝယ် လူတိုင်းကြုံရမည်မှာ မရဏသေခြင်းပင် ဖြစ်သည်။ ရုပ်နာမ်ပျက်စီးသော်လည်း လူဘဝသံယောဇဉ်ငြိတွယ်လျက် တစ္ဆေ သရဲ၊ ပြိတ္တာဖြစ်လာမှု အနီးအနားတွင် ရှိနေမည်လား၊ အဝေးမှာ ရှိနေမည်လားကို မသိနိုင်ပါ။ သေပြီးမှ သရဏဂုံတင်သည်မှာ အလောင်းကို တင်သည် မဟုတ်ပါ။ ကျန်ရစ်သူများထံ သံဝေဂပွားလျက် ရတနာသုံးပါး၌ သဒ္ဓါယုံကြည်လျက် ပူဇော်ခြင်းသာဖြစ်ပါသည်။ မသေခင်ပြုခဲ့သော ကုသိုလ်သာ နောင်ဘဝသို့ ယူသွားနိုင်၏။ ကျန်ရစ်သူများ ပတ္တိဒါနပေးဝေငှစဉ် သေပြီးသူများက ကြံ့မှသာ ပတ္တာနုမောဒနာခေါ်နိုင်ကြပါသည်။ ခုနစ်ရက် တံခါးဖွင့်ထားမှ ဝင်လို့၊ ထွက်လို့ရမှာပဲဟု ထင်ကြ၏။ တောရွာတွင် ကလေးများက လောက်လေးခွဖြင့် ပစ်က သေတဲ့

အဘိုး ပြိတ္တာမျိုးဖြစ်နေသော် မတော်တဆထိမှန်ရမည်ဟုလည်း ထင်ကြ၏။

မြတ်စွာဘုရားက လူသားများရှောင်ကြဉ်နိုင်ရန် ဝါရိတ္တသီလငါးပါး မပေါက်ကြားစေရန် ဟောကြားတော်မူခဲ့၏။ ကျူးလွန်မိက ဘဝခြားမှာ အပါယ်ငရဲကျရမှာပဲ၊ ပါဏာတိပါတ စသော ဒုစရိုက်ငါးပါးသည် သံသရာတစ်လျှောက် မကောင်းကျိုးဒုက္ခဆိုးပေးသဖြင့် ဘေးဘယများဟု ခေါ်ကြသည်။ ပြစ်မှုသားတို့၏ “အတွင်းရန်” ခေါ်နိုင်၏။ ကိုးကွယ်ရာ မရှိသော ဒုဿီလသည် ဒုဂ္ဂတိလေးသွယ် အပါယ်လေးရောက်ရကောက်တည်း။ ငါးပါးသီလတွင် တစ်ပါးအဖြစ် အုပ်ထိန်းသူရှိပြီး သူတစ်ပါးသားမယားအား ကာမေသုဗိက္ခုမကျူးလွန်ရာ ရှောင်ရှားကာ မြတ်သော အပြုပွဲစရိယာ သံကဏ္ဍ

www.burmeseclassic.com

ပုဒ် မေထုန်အမှုမလုပ် စောင့်ထိန်းအားထုတ်မှုကို အမျိုးသမီးများအတွက် “ကောမာရီ” ဗြဟ္မစရိယူမည်၏။ ရှစ်ပါးသီလ၊ ကိုးပါးသီလ ဥပုသ်စောင့်က မနောစိတ်လှပြီး စိတ်တည်ငြိမ်လျက် ရေလိုကြသည်။

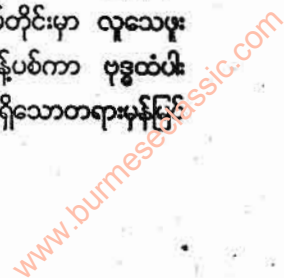
ကဿပမြတ်စွာဘုရား သာသနာတော်တွင် ကာသီတိုင်း ဗာရာဏသီပြည်၌ ကိကိမင်းကြီးတွင် သမီးတော်ခုနစ်ဖော်ရှိခဲ့၏။ ယင်းတို့မှာ -

- (က) ခေမာထေရီ အမည်ဖြင့် ဂေါတမမြတ်စွာဘုရား၏ ဓနက်ယာရုံထေရီအဂ္ဂ သာဝကဖြစ်လာမည့် “မသာမဏီ”၊
- (ခ) ဥပ္ပလဝဏ်အမည်ဖြင့် တန်ခိုးအရာတေဒဂ်ရမည့် “မသမဏဂုတ္တာ”၊
- (ဂ) ပဏ္ဍာစာရီဖြစ်လာမည့် “မဘိက္ခုနီ”၊
- (ဃ) ကုဏ္ဍလကောသာဖြစ်လာမည့် “မဘိက္ခုဒါသီကာ”၊
- (င) ကိသဂေါတမီဖြစ်လာမည့် “မဓမ္မာ”
- (စ) ဓမ္မဒိန္နာဖြစ်လာမည့် “မသုဓမ္မာ”နှင့်
- (ဆ) ဝိသာခါဖြစ်လာမည့် “မသံယဒါယကာတို့ ဖြစ်၏။

ညီအစ်မ ခုနစ်ဖော်တို့သည် အပျိုစင်အကျင့်ကို နှစ်ဆင်း နှစ်သောင်းကြာကြာ သက်ရှိတစ်ဆုံး ဗြဟ္မစရိယသိက္ခာပုဒ်စောင့်သုံးလျက် “ကောမာရီ” ဗြဟ္မစရိယ “မြတ်လှအကျင့်ကို ထဿပသာသနာတော်တွင် ကျင့်ကြံခဲ့ကြ၏။ ဂေါတမမြတ်စွာဘုရားလက်ထက်တွင် ကိသာဂေါတမီသည် ယခင်ဆဝက ကုသိုလ်အကျိုးပေး မခံစားရသေးချိန်ဖြစ်၍ ဆင်းရဲစွာ ဈေးရောင်းရန် ခြံတောင်းခေါင်းပေါ်ရွက်လျက် မြို့အနံ့သွားလာရသဖြင့် ရုပ်စွာမည်းမည်း အသားအရေကမ္မဲမ္မဲ၊ ခန္ဓာထိပ်ပိန်ခြောက်ခြောက်ဖြစ်နေ၏။ ထိုအချိန် ကုဋေလေးဆယ်ကြွယ်ဝသော သူဌေးသည် ကံကုသိုလ်ကုန်တုန်း သားသမီးအရွယ်ရောက်ချိန် ရွှေငွေရတနာမှ မီးသွေးပြောင်းသွားသဖြင့် သူကျုံးမရ တသဝမ်းနည်းစွာ ငိုကြွေးရ၏။ ပညာရှိ သူငယ် ချင်းတစ်ဦးက “မင်းရဲဘုန်းကံကုန်၍ ဖြစ်ရတာပဲ။ ဘုန်းကံရှိသူတစ်ဦးဦးက ဤမီးသွေးကို တွေ့ရှိက ရတနာအဖြစ် ပြောင်းသိသာပါလိမ့်မယ်။ မိန်းမဖြစ်က ချွေးမတော်လိုက်ပါ။

ယောက်ျားဖြစ်က သမက်တော်လိုက်ပါ” ဟု ပြောလျက် သူဌေးဟောင်းကြီးအား အိမ်ရှေ့တွင် မီးသွေးရောင်းစေ၏။ ဈေးလှည့်လည်ရောင်းသူ ကိသာဂေါတမီ အိမ်ရှေ့ရောက်သော် မီးသွေးမတွေ့ဘဲ သူဌေးကြီးရဲ့ အဖိုးတန်အံ့ဖွယ်ရာ ရတနာများကို တွေ့ရှိသော် သူဌေးကြီးရဲ့ အဖိုးတန်အံ့ဖွယ်ရာ ရတနာအသွယ်သွယ်ကို ဘာဖြစ်လို့ရောင်းနေတာလဲဟု မေးလျှင် သူဌေးကြီးက သားဖြစ်သူနှင့် ပေးစားလိုက်လေ၏။ ကိသာဂေါတမီသည် သူဌေးယောက္ခမနှင့် ချစ်လင် ပြုစုလုပ်ကျွေးကာ ကျွန်ပမာ မပျော်ရဘဲ ဝမ်းပိုက်ပြည့်ဝစွာ စားသောက်နေရသော်လည်း ကလေးကိုယ်ဝန်လွယ်သည်မှစ၍ အားလုံးမှ မျက်နှာသာပေးရွှေလင်ပန်းနှင့် အခြင်းဆေးကာ ဘဝရေးမှာ ပျော်ရွှင်လျက်နေရရှာ၏။

ပျော်ရွှင်မှုမှာ ခဏတာကြာ၏။ ကလေးမှာ မွေးဖွားပြီး မကြာ ကံကုန်လျက် သေခြင်းသို့ရောက်ခဲ့၏။ သေတတ်သောသားမှာ ရုပ်နာမ်ခန္ဓာဖြစ်ကြောင်း သေတတ်သော အမေက မွေးတာ သေမှာ သဘာဝပဲဟု ဓမ္မကို အသိမရှိသေးသဖြင့် သေခြင်းတရားကို နားမလည်၍ ရယ်လိုက်၊ ငိုလိုက်ဖြင့် အရူးပမာ ယုယစွာပိုက်ထွေး လက်ကမချ အသုဘမချဘဲ ကလေးကို အနီးထုပ်ကာ ပြေးလွှားလျက် တွေ့တဲ့သူတိုင်းကို သားအား ဆေးကုသပေးရန် တစာစာပြော၏။ စိတ်ကောင်းမရှိသူတွေတွေ့ကာ နှင်ထုတ်ခံရ၏။ စိတ်ကောင်းရှိသူက သနား၍ အားပေးနားချသော်လည်း မရပါ။ ရှုထောင့်အံ့စုံစုံ လူ့ဘုံဓမ္မတာ လျှာအရိုးမရှိ ဝေဖန်ကြ၏။ နောက်ဆုံးတစ်ဦးက အကြံပေးမှ မြတ်စွာဘုရားထံသို့ သားသေကိုပိုက်ထွေးလျက် ဆေးကုသပေးရန် ရောက်လာပြားသော်လည်း မြတ်စွာဘုရားက တရားပြရန် အချိန်မတန်သေးကြောင်း ဉာဏ်တော်ဖြင့် သိမြင်ရသော် တဏှာအားကြီး သံယောဇဉ်မီးမငြိမ်းက အလကားမို့ “ချစ်သမီး မသေဖူးသောအိမ်မှ မုန့်ညင်းစေ့ယူခဲ့ပါ” ဟု မိန့်ကြား၏။ ကိသာဂေါတမီသည် သားသေကိုပိုက်ပြီး တစ်အိမ်တက်ဆင်း မုန့်ညင်းစေ့တောင်းလျှင် ရပါသော်လည်း သေခဲ့ဖူးတဲ့အိမ်ဖြစ်နေ၍ အိမ်ရှေ့မှာပင် လွင့်ပစ်ခံရ၏။ တစ်မြို့လုံးမှာ ရှာ လည်းမရ ဆန္ဒမပြည့်ဝသော် အိမ်တိုင်းမှာ လူသေဖူးကြောင်း အသိရလျက် သားသေကိုစွန့်ပစ်ကာ ဗုဒ္ဓထံပါး အကျိုးအကြောင်းလျှောက်သော် အကျိုးရှိသောတရားမှန်မြင်

ငြား အချိန်ကျ နားထောင်လိုကြောင်း သိတော်မူ၏။ မြတ်စွာ ဗုဒ္ဓက -

“တစ်ရွာလုံး ညမောင်မည်းမည်း အိပ်စက်နေချိန် နာဂစ်လေခင်း အဟုန်ပြင်းထန် မှန်တိုင်းတိုက်ခတ် လိုင်းလုံး ကြွလျက် ရက်ရက်စက်စက် ပင်လယ်မြစ်တွင်း ဝဲဩယဂ ယက်ရေသည် ရွာတစ်ရွာလုံးကို နေရာမလပ် တရစပ် ရိုက် ခတ်ပုတ်သတ်လျက် ရွာသူရွာသားတို့ကို ပင်လယ်ထဲသို့ ဆွဲချ ကာ မရဏသေခြင်းခံ့ ရောက်စေသကဲ့သို့ လောကီအာရုံ ကာမဂုဏ်ပျော်ရွှင်လျက် အချိန်ကုန်စေလွယ်သော တွယ်တာ တတ်သည့် သံယောဇဉ်တရားတို့သည် စွဲကပ်သူကို ရေစန် အပါယ်ဘုံသို့ ဆွဲယူလေ၏” ဟု ဟောတော်မူလျက် လူဝတ် ကြောင်ဘဝနှင့်ပင် ကိသဂေါတမီသည် သောတာပန်တည်လေ ၏။ တောနယ်တွင် မျောက်ကိုဖမ်းရခက်လျှင် မျောက်ကပ်စေး နဲ့ကိုသုံးသော် ဖမ်းမိနိုင်သလို ကာမဂုဏ်အာရုံစွဲ သံယောဇဉ် မြဲက ဒုက္ခလှလှ ရောက်ကြရမည်ကို ဗုဒ္ဓက ဆက်လက်ဟော တော်မူခဲ့ပါသည်။

ငါးပါးအာရုံဟူသည် မြင်ပြီးရင်းမြင်ချင်၊ ကြားပြီး ရင်းကြားချင်၊ လူအိုပင်အိုငြား ငယ်စဉ်က နှစ်သက်ခဲ့သော မင်းသမီးပါသည် ရုပ်ရှင်ဟောင်း ပြန်ကြည့်ရပါက အိုပင်အို ကြီး သေခါနီးလည်း ကြိုက်ပြီး စိတ်မနိုင်ငေးမိုင်ရသေး၏။ သံယောဇဉ်တွင် မြေးအနစ်၊ ငါသား၊ ငါသမီး၊ ငါဟာချည်း သက္ကာယမှာ ဒိဋ္ဌိပါ၍ အတ္တနှင့်သမုဒယနှစ်သွယ် ယှက်ကြ ကြောင်းကို ကိသဂေါတမီကြံခဲ့ပြီဖြစ်သည်။ အဘိဓမ္မာတွင် သံယောဇဉ် ၁၀ မျိုးရှိ၏။ ယင်းတို့မှာ -

- (က) ကာမရာဂ သံယောဇဉ် (ဝိပရိဏမဒုက္ခကို သုခထင်)
- (ခ) ဘဝရာဂ သံယောဇဉ် (နောက်ချီး“ပိုးမ”လေး လို ရောက်ရာဘဝပျော်ကြ၊ လူတွေနဲ့စော်လှ မစင်ကြားမှ လောက်သားပမာ ရွှစိရွှစိနှင့် အသက်တိုကြ၊ လူသားဘဝ ရှက်စရာ တစ် ယူဇနာကွားဝေးလည်း နံစော်အနံ့ရ နတ်တွေ ညည်းညူတတ်ကြ)
- (ဂ) ပဋိယသံယောဇဉ် (ဒေါသထွက်က လောဘ ဖယ်က မြင်ရမျက်နှာမလှ)

- (ဃ) မာနသံယောဇဉ် (ငါမှငါ-ငါသာငါ အားထားသူ တစ်ပါး အရေးမထား)
- (င) ဒိဋ္ဌိ (အမှားကိုအမှန်ထင်၊ အမြင်မမှန် အစွဲ သန် မိစ္ဆာမှန်က ပိုကြိုက်ကြ၊ ရေစန်ဘဝ ကူးရလွယ် အမှားမြင်လည်း မပြင်ဘဲ)
- (စ) သီလဗ္ဗတပရာမာသ (အဝတ်မပါ မရှက်ပါဘဲ နေကြဝတ်ကြဆဲ ယိုသူမရှက် မြင်သူအရှက်ရ ယခုတိုင် မြင်နေကြ)
- (ဆ) ဝိစိကိစ္ဆာ (အမှားအမှန် မခွဲခြားနိုင် သံယသ ဝင် တရားမလုပ်နိုင် ဆုံးဖြတ်ချက်မချ တွေဆ ငေးဝိုင်ကြ)
- (ဇ) ဣဿာ (ပြိုင်ဆိုင်လောကလူ့ဘဝတွင် ရွှေစိန် မြင်အောင်ဆွဲ၍ ကြားဝါလျှင် မြင်သူက မနာ လို အပိုတွေပြော)
- (ဈ) မစ္ဆရိယ (မလှူရှင်မကမ်းချင် သေက ပြိတ္တာ ဖြစ်ရ၊ ပြိတ္တာတို့ဘောင်ဥစ္စာ ဆောင်ချင်လည်း မရဘဲ ဥစ္စာစွဲ၍ ခွဲကြရ၊ ပြိတ္တာဘဝရောက်)နှင့်
- (ည) အဝိဇ္ဇာ (မျက်ကန်းပမာ သိဉာဏ်မရှိ မြင်းကို မျက်မှန်စိမ်းတပ်ပြီး မြက်ခြောက်ကျွေးလျှင် စားကြသလို အယူအဆ အလွဲအမှားကို အမှန်ထင်၊ အမှန်ကို အမှားထင် သစ္စာလေး ပါး မသိမြင် သံသရာမြဲမှာပင်)တို့ ဖြစ်၏။

ထိုသံယောဇဉ်များ ကင်းစင်နိုင်သမျှ ကင်းစင်စေရန် အားထုတ်ကြပါမှ ဒုက္ခတွေ ငြိမ်းကြရမည်ဖြစ်၏။ ယခု ဘဝ ကျင့်ကြံကြမှ သမုဒယကြောင့်ဖြစ်သော ဒုက္ခမှကင်းလွတ် ၍ ဒုက္ခမရ ချမ်းသာရ၏။ ဉာဏ်နှင့်သတိယှဉ် ကျင့်ကြသင့် ၏။ သံယောဇဉ်များ လျော့ပါးပျောက်ကွယ်စေလျက် သုတ္တန် ပါ သာဓကများကိုထောက်ရှုပြီး မတွေမဝေ မယုံမှားဘဲ သံသ ရာခရီးကို ဖြတ်တောက်နိုင်သော သေခြင်းကင်းရာ နိဗ္ဗာန်သို့ ရောက်လိုပါက သေခြင်းနှင့် စစ်မခင်းမီ ကျင့်ကြံကြစေထိ ကြောင်း တိုက်တွန်းအပ်ပါသတည်း။

ဝင်းမြင့်အောင် (ပိတောက်)

ဝိဇ္ဇာရေး ဆေးပညာဖြင့် အောက်ပါရောဂါများကို ကုသပေးသည်

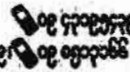

ရွှေပြည်မင်း တိုင်းရင်းဆေးကုဌာန

ဆရာဦးခင်မောင်လှ (တမ - ၀.၂.၂၉၀)

- * အသည်းရောင်၊ အသားဝါ၊ အသည်းကြွပ်၊ အသည်းခြောက်၊ ရေဖျဉ်းစွဲ၊ အသည်းကြီးခြင်း၊ အသည်းအဆိပ်ခြင်း၊ အသည်းအနာဖြစ်ခြင်း၊ နာတာရှည်အသည်းရောဂါအမျိုးမျိုး။
- * နှစ်ရှည်လများ ဆီးချို၊ သွေးချိုကြောင့် အမျိုးသားအားနည်းရောဂါ နှင့် ဆီးကျောက်ကပ်ရောဂါ။
- * လိပ်ခေါင်း၊ ဂရင်ဂျီနာ၊ စအိုဝတွင် အပူအကျိတ်၊ စအိုနာအမျိုးမျိုး။
- * အမျိုးသမီးများသားအိမ်အတွင်းအလုံးအကျိတ်တည်ခြင်း၊ ရက်ရှည်မီးယပ်အဖြူဆင်းခြင်း၊ ရင်သားအပူအကျိတ် မခွဲမစိတ်မနာမကျင်စေဘဲနှင့် သိဒ္ဓိဝင်ဆေးတောင့်၊ ခေါတ်လုံးများဖြင့် သီးသန့် သက်သာပျောက်ကင်းစေရမည်။
- * ဓနွာကိုယ် အတွင်းအပြင် နှစ်ရှည်လများ ဖြစ်ပွားနေသော အလုံး၊ အကျိတ်၊ အပူ၊ ကင်ဆာ(ခေါ်)မြစ်ပွားနာရောဂါအမျိုးမျိုးကို လက်ခံ၍ ကုသပေးသည်။

ရွှေပြည်မင်းဆေးတိုက်နှင့်ဆေးကုဌာန

ဆေးခန်းရုံးချိန်း

အမှတ် - ၂၇၊ အိုင်(၃)၊ သရုပ်ကွတ်၊ သံသရာလမ်းမကြီး၊ မြစ်သာ၊ တောင်ဥက္ကလာ၊ ရန်ကင်းမြို့၊ - ၅၇၆၆၉၉၊ ဖုန်း - ၀၀-၆၆၆၆၇၇၈၀၉-၇၉၈၈၆၉၀၀၉
နေ့လယ်(၀၂)နာရီ မှ ည(၇:၀၀)နာရီထိ တနင်္လာနေ့တိုင်း ပိတ်သည်။

မြင့်စေတနာဆေးတိုက်

(အရေပြားရောဂါမှန်သမျှဒိဋ္ဌိပျောက်ကင်းစေရမည်။)

ခရုသင်း (သမင်ဖြူ) LEUCODERMA

ခရုသင်း (သမင်ဖြူ)ဖြူ နီ နက်ကွက်များ ◆ အနာကြီးရောဂါ ◆ ယားနာ၊ ပွေး၊ ဝဲ၊ နှင်းရူ နှင့်အရေပြားရောဂါ အမျိုးမျိုးကို အာမခံနှင့် ကုသပေးသည်။
LEUCODERMA, LEPROSY, YAWS, FUNGUS, PINTA, ECZEMA, RING WORM, DERMATITIS, Etc.

ဆရာ ဦးခင်မောင်မြင့် (မြင့်စေတနာဆေးတိုက်) ၊ အမှတ် (၃)၊ ပိတောက်ရိပ်ခြံ၊

အမှတ် - အင်းစိန်လမ်းမကြီး၊ ကုလားကျောင်းမှတ်တိုင်၊ သမိုင်း၊ ရန်ကင်းမြို့။ ဖုန်း - ၀၀-၆၆၆၆၇၇၈၀၉-၇၉၈၈၆၉၀၀၉

ဌာနခွဲ - အမှတ် (၂)၊ ၆၂-လမ်း၊ ၂၀ x ၂၉ လမ်းကြား၊ အောင်တော်မူရပ်၊

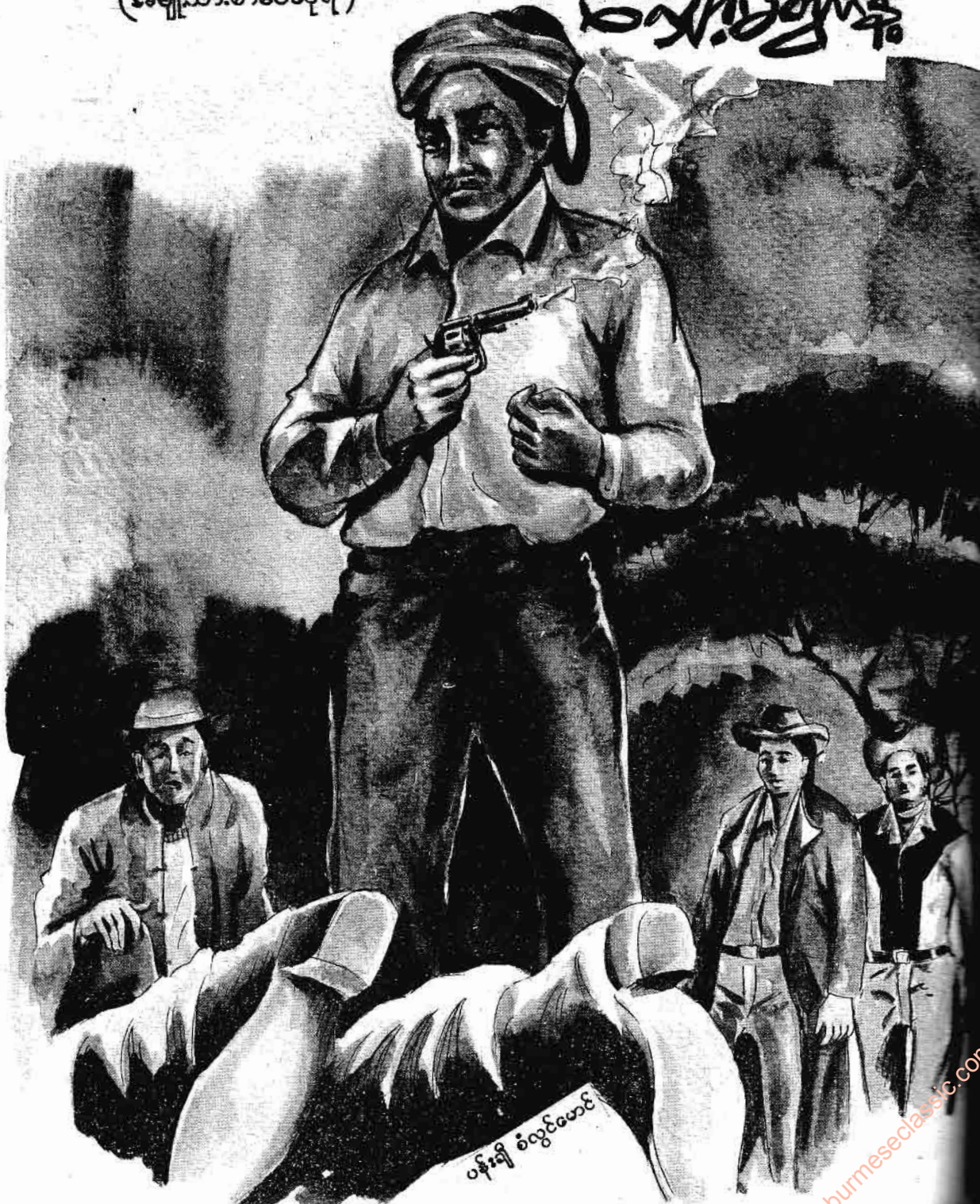
မန္တလေးမြို့ ၊ ဖုန်း - ၀၂-၂၄၆၀၉၊ ဖုန်း - ၀၉၂၀၀၂၈၄၃

www.burmeseclassic.com

မနုဿကျော်ဝင်း

(အမျိုးသားစာပေဆုရ)

ကျွန်းကျွန်း
ကျွန်းကျွန်း

ဒုတိယအကြိမ်

အဘက်ဂျော့မတွက်နဲ့

မုဒယကျော်ဝင်း(အမျိုးသားစာပေဆုရ)

အချိန်ကတော့ ၁၉၄၉ ခုနှစ် ပတ်ဝန်းကျင်ကာလ မြန်မာနိုင်ငံ လွတ်လပ်ရေးရပြီးခါစ တိုင်းပြည်ကနုနု မှန်တိုင်းကထန်ထန် ဆိုတဲ့အချိန်မျိုး။

“အိမ်...မောင်ဆွေဝင်းက လူငယ်ပီပီ တယ်ပြီး ခိတ်ကူးယဉ်တာကိုးကွဲ့။ မင်းပြောတဲ့နည်းလမ်းက ရုပ်ရှင်တွေ၊ ပြဇာတ်တွေထဲမှာဆိုရင်တော့ ဖြစ်နိုင်မှာပေါ့ကွယ်။ ဒါပေမယ့် ငါတို့အခုရင်ဆိုင်နေရတဲ့ အခြေအနေက မင်းသိတဲ့အတိုင်းပဲ။ ဓားပြနှစ်ဖွဲ့စလုံးက လူအင်အားတောင့်တင်းတယ်။ သူတို့မှာ တုတ်၊ ဓား၊ သေနတ် လက်နက်တွေစုံတယ်။ ငါတို့ တစ်ရွာလုံးစုလိုက်မှ နှစ်လုံးပြူးသေနတ်တစ်လက်နဲ့ တူမီးနှစ်လက် စုစုပေါင်း သုံးလက်ပဲရှိတာ။ ဘယ်လိုလုပ်ပြီး သည်ကောင်တွေကို အပြတ်စော်နိုင်မှာလဲ။ ဒီတော့ အေးအေးဆေးဆေးပဲ နေပါကွာ။ နားရွက်ခေတ်ချင်စမ်းပါနဲ့။ တော်ကြာ မင်းရဲ့ ခိတ်ကူးရဲ့ဆန်ဆန် လုပ်ရပ်တွေကြောင့် တစ်ရွာလုံး ပြာပုံဖြစ်ကုန်ဦးမယ်”

ကျွန်တော်ဟာ ဦးတင်ညွန့်ကို ဆော်တော်လေးစိတ် ပျက်သွားမိတယ်။ အထင်အမြင်လည်းသေးမိတယ်...။ ဘယ်လို နွဲ့နွဲ့မျက်နှာကိုသာ တောက်တောက်မလှိုခဲဘူးဆိုရင် ကေနီမုချ ပိုးမိုး

ပက်စက် ပြန်ပြောလိုက်မိမှာ သေချာတယ်။ ဦးတင်ညွန့်ဟာ နွဲ့နွဲ့ပခင်၊ တစ်နည်းပြောရရင်တော့ ကျွန်တော့်ရဲ့ ယောက္ခမလောင်း။ ဒီလိုအခြေအနေမျိုးမှာ မလွဲမသွေ သည်းခံရတော့မှာပေါ့ဗျာ။ ဒါကြောင့် အဲကိုသာ ခပ်တင်းတင်း ကြိတ်ရင်း ခေါင်းငုံ့ခံနေလိုက်ရတယ်။ ကျွန်တော်ဟာ ဦးတင်ညွန့်နဲ့ စကားဆက်ပြောလိုစိတ်မရှိတော့တာကြောင့် ကိုယ့်ရဲ့ပန်းပဲဖိုဆီကိုပဲ ပြန်လာခဲ့တော့တယ်။

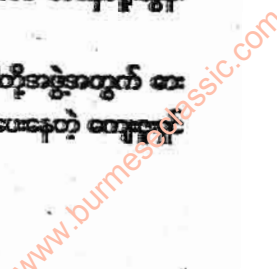
“သူ့ကိုသွားပြီး တိုင်ပင်မိတော့မှ ငါ့မှာ ပိုးမိုးပက်စက် အပြောခံလိုက်ရတယ်။ အလကား လူအိုလူကြောက် မုဆိုးအဆွေးအဟောင်းကြီး”

ပန်းပဲဖိုကို ပြန်ရောက်တဲ့အခါ ကိုယ့်ဟာကိုယ် တစ်ယောက်တည်း မကျေမချမ်း ရေရွတ်လိုက်မိတာပါ။

ကျွန်တော်တို့နေထိုင်တဲ့ မြိုင်သာယာရွာကလေးဟာ နာမည်နဲ့လိုက်အောင် တစ်ချိန်တုန်းက အေးအေးချမ်းချမ်း သာသာယာယာရှိခဲ့တယ်။ ကျွန်တော်ကလွဲရင် ဒီရွာသားအများစုဟာ တောင်သူလယ်သမားတွေဖြစ်ကြတယ်။ ကျွန်တော်ကသာ ဖခင်ရဲ့ လက်ငုတ်လက်ရင်း ပန်းပဲဖိုလုပ်ငန်းနဲ့ ဆက်ပြီး အသက်မွေးဝမ်းကျောင်း ပြုခဲ့တာပါ။

ထွန်းခဲ့တဲ့ တစ်နှစ်လောက်ကမျိုးမြိုင်သာယာရွာဟာ မအေးချမ်း မသာယာဖြစ်ခဲ့ရတာပေါ့။ ခံတုတ်ဦးစီးတဲ့ ဦးကွက်စားပြအဖွဲ့နဲ့ ထွန်းရွှေဦးစီးတဲ့ စွန်ရဲစားပြအဖွဲ့ဟာ ကျွန်တော်တို့ရွာနားက တောနက်ထဲကို ပြောင်းရွှေ့ပြီး စခန်းချလာကြတာကြောင့် တစ်ရွာလုံး အတိဒုက္ခ ကျရောက်ခဲ့ရတာ ဖြစ်ပါတယ်။ လစဉ် ဆန်အပြင် သူတို့ရဲ့ ဟင်းလျာအတွက် ကြက်၊ ဝက်ကအစ ကျွဲနွားတိရစ္ဆာန်တွေအထိ မိုက္ကဆက်ကြရတယ်။ တောသူထောင်သား ဆင်းရဲသားတွေဆိုပြီး ညှာတာထောက်ထားတာ မဟုတ်ဘူး။ ဆက်ကြေးငွေဆိုတာကိုလည်း သက်သက်တောင်းခံသေးတယ်။ မပေးနိုင်တဲ့သူတွေ အစိုက်အနက် အနိပ်အစက်ခံကြရတယ်။ ကျွန်တော်ဖြစ်ရပ်ကတော့ ပိုပြီးတောင် ရင်နာစရာ ကောင်းပါသေးတယ်။ သူတို့နှစ်ဖွဲ့စလုံးအတွက် ကြောခဏဆိုသလို ဓားတွေထုံတွေကို ကျွန်တော် ပန်းပဲဖိုမှာ အလကားထုပေးရတယ်။ ဒါတောင်မှ မျက်နှာသာရတာ မဟုတ်ဘူး။ စွန်ရဲစားပြအဖွဲ့ခေါင်းဆောင် တဏှာရှုထွန်းရွှေက -

“မင်းဟာ ငါတို့အဖွဲ့အတွက် ဓားတွေ လိုတွေ လုပ်ပေးနေတဲ့ ကျေးဇူးတင်

ကလေးမို့ပေါ့ကွာ။ မို့မို့ရင်တော့ မင်းရဲ့ ကောင်မလေးနဲ့တို ငါက အရက်နဲ့ပြည်း ပစ်လိုက်တာ ကြာပြီ" လို့ ရိုတိတိ ဖော် ကားဖော်ကားစကားမျိုးတွေ ပြောသေး တယ်။ ကျွန်တော်က သူ့ကို နာနာ ကြည်းကြည်း ပြန်ကြည့်လိုက်မိတော့

"ဟိတ် . . . ထွန်းရွှေကို ဒီလို မကြည့်နဲ့ နွားကလေးရ။ ပါးစပ်ထဲက သွားသုံးဆယ့်နှစ်ချောင်းစလုံး အပြင်ကို ထွက်သွားမယ်"

သူက ကြောက်စရာ အသံပြုကြီး နဲ့ ဟိန်းဟောက်တဲ့အပြင် ကျွန်တော် အလကားထုပေးခဲ့ရတဲ့ ဓားရှည်ရဲ့ ဓား ပြားနဲ့ ကျွန်တော့်ရဲ့ကျောပြင်ကို ရိုက် သွားခဲ့သေးတယ်။ ကဲ... ဘယ်လောက် ခံပြင်းနာကျည်းစရာကောင်းသလဲဗျာ။

မြိုင်သာယာရွာဟာ မြို့နဲ့ သိပ်ပြီး အလှမ်းကွာဝေးတယ်။ သွားရေလာမှုက လည်း ခက်ခဲ့တယ်။ သီးခြားကမ္ဘာလေး လိုဖြစ်နေတဲ့ မြိုင်သာယာရွာမှာ သူတို့ ကို ထင်သလို မင်းမူနေကြတယ်။ ဟိုဟို ဒီဒီသွားပြီး ဓားပြတိုက်ကြတယ်။ မြိုင် သာယာရွာနားက တောနက်ထဲမှာလာ ပြီး ခိုကြတယ်။ ဝေစုခဲ့ကြတယ်။ စံ တုတ်ရဲ့ ဇီးကွက်ဓားပြတိုက်ဟာ ရွာရဲ့ အရှေ့ဘက် တောနက်ထဲမှာ စခန်းဖွင့် ထားတယ်။ ထွန်းရွှေရဲ့ စွန်းအဖွဲ့ကတော့ ရွာအနောက်ဘက် ဘန်းပွေးတောထဲမှာ အခိုင်အမာ တပ်စွဲထားတယ်။ သူတို့ နှစ်ဖွဲ့ဟာ တစ်ဖွဲ့ကိုတစ်ဖွဲ့တော့ ခပ်ရွံ့ရွံ့ ရှိကြပုံရတယ်။ သူ့စည်းကိုယ်စည်း စောင့်ကြတယ်။ တစ်ဖွဲ့တစ်ဖွဲ့ ဘယ်နေ ရာ ဘယ်လုပ်ငန်းမှာမှ ထိပ်တိုက်မဆုံ မိအောင် ရှောင်ကြဉ်လေ့ရှိကြတယ်။

ဇီးကွက်အဖွဲ့ခေါင်းဆောင် စံတုတ် ဟာ ကျောက်ပေါက်မာသဲ့သဲ့နဲ့ အတော့် ကို အရပ်ဆိုတဲ့လူတစ်ယောက်ပါ။ စိတ် တိုပြီး ခေါ်သကြီးတယ်။ ကမူးရှူးထိုး တဖောက်ကန်းလုပ်တတ်တယ်။ တော ဝက်လိုတိရစ္ဆာန်မျိုး ဆိုပါတော့။ အဲ... စွန်းရဲ့အဖွဲ့ခေါင်းဆောင် ထွန်းရွှေကတော့ အလှူတိုလှာ ပြိတ္တာလို ခန္ဓာကိုယ်ပိုင်ရှင် မျိုးပါ။ မိန်းမသိပ်လိုက်စားတယ်။ သွေး အေးအေးနဲ့ ရက်စက်တတ်သူတစ် ယောက် ဖြစ်ပါတယ်။ ဒီဓားပြဗိုလ်နှစ် ယောက်ဟာ သူ့အစွမ်းနဲ့သူ နာမည်ကြီး နေကြသူတွေ ဖြစ်တယ်။ စံတုတ်ဟာ သိုင်း ဗန်တိုဗန်ရှည် ကျွမ်းကျင်ပြီး ဓား ပေါက် လက်ဖြောင့်တယ်လို့ဆိုတယ်။ ထွန်းရွှေကတော့ သေနတ်ပစ် လက် ဖြောင့်ပြီး ကိုယ်တိုင်လည်း သေနတ် ပြီးသလိုလို နာမည်ကြီးနေသူပါ။

"ဒီလိုလူစွမ်းကောင်းတွေ ခေါင်း ဆောင်နေတဲ့ ဓားပြအဖွဲ့ကြီးနှစ်ဖွဲ့ကို ရွာသားတွေစုပေါင်းပြီး ရရာလက်နက်နဲ့ အပြတ်တိုက်ဖို့ဆိုတာ ဘယ်လိုလုပ်ဖြစ် နိုင်မှာလဲ အစ်ကိုရယ်။ အဘပြောတာ မလွန်ပါဘူး။ အစ်ကိုအကြံက ရပ်ရှင် ပြုတော်ထဲကလို သိပ်ပြီး စိတ်ကျူးယဉ် ဆန်လွန်းလှပါတယ်"

"တော်စမ်းပါနဲ့ရယ်။ ဖအေရော သမီးပါ တစ်သံတည်းထွက်တယ်။ ဇာတ် တိုက်ထားသလားလို့တောင် အောက်မေ့ ရတယ်"

နွဲ့အဖေ ဦးတင်ညွန့်နဲ့ တိုင်ပင်လို အဆင်မပြေခဲ့တဲ့ကိစ္စကို ပြန်ပြောပြ တော့ နွဲ့ကလည်း သူ့အဖေရဲ့ လေသံ အတိုင်ပင် တဲ့ပြန်တယ်။ ကျွန်တော်

ပိုပြီး ခေါ်သထွက်ရတာပေါ့ဗျာ။

"နွဲ့ရဲ့အဘက သိပ်ပြီး သတ္တိ ကြောင်လွန်းတယ်။ ဟိုး ငယ်ငယ်တုန်း ကတော့ အသိဉာဏ်ကင်းမဲ့တဲ့ တော တိရစ္ဆာန်တွေကို သေနတ်၊ ခူးလေး ကျော့ကွင်း၊ ထောင်ချောက်တွေနဲ့ ထင် သလို အနိုင်ကျင့်နိုင်ခဲ့ပေမယ့် အခုလို လူလူချင်းတိုက်ခိုက်ရမယ့်ကိစ္စမှာတော့ သတ္တိကြောင်နေပြီမဟုတ်လား။ အထ ကား မုဆိုးအဆွေးအဟောင်းအဘိုးကြီး"

"အစ်ကိုရယ် . . . အဘကိုတော့ ဒီလိုမဖော်ကားပါနဲ့ကွယ်။ တကယ် တော့ တစ်ရွာလုံးခုကွရောက်မယ့်ဘေး ကို မမြင်ရက်လို့ အဘက အစ်ကိုရဲ့ အကြံအစည်ကို တားမြစ်ခဲ့တာပါကွယ်"

"တော်ပါတော့နွဲ့ရယ်။ ဓားပြတွေ အနိုင်ကျင့်တာကို ခံနေရင်း ခံနေရင်းနဲ့ တော်ကြာ နွဲ့ပါ ထွန်းရွှေရဲ့မှယား ဖြစ် သွားရလိမ့်မယ် . . . တောက်"

"ဒီလို ဘဝဆိုးမျိုးကိုတော့ နွဲ့ အရောက်မခံဘူး။ တကယ်လို့ အတင်း အဓမ္မ အကြမ်းဖက်လာခဲ့ရင်တော့ နွဲ့ ဟာ အရက်နဲ့အသက် လဲပစ်လိုက် မယ်"

ဘယ်လိုပဲဖြစ်ဖြစ် ကျွန်တော် ရတုတ်မအေးနိုင်ခဲ့ရတာကတော့ အမှန် ပါ။ ဓားထု၊ ဓားသွေးရင်းနဲ့ပဲ ကိုက်မနိုင် ခဲ့မရ ဖြစ်နေခဲ့ရပါတယ်။

* * *

ဒီကနေ့ကိုတော့ ကျွန်တော် တစ် သက်တာမေ့နိုင်တော့မှာ မဟုတ်ပါဘူး။ နံနက် ဝေလီဝေလင်း အချိန်လောက် ကတည်းက ရွာရဲ့အနောက်ဘက် ထော

နက်ထဲမှာ သေနတ်သံတွေ အဆက်မပြတ် ပေါ်ထွက်နေတယ်။ မနက် ၈ နာရီလောက်အထိ ပြတ်တောင်းပြတ်တောင်း ကြားနေရသေးတယ်။ ဒါပေမယ့် မနက် ၉ နာရီ အချိန်လောက်မှာတော့ -

“ဟေ့ကောင်...ဆွေဝင်း၊ ဟေ့ကောင် ဆွေဝင်း”

ဆိုတဲ့ အော်သံနဲ့အတူ အောင်ကျော်တစ်ယောက် ကျွန်တော့်ရဲ့ ပန်းပဲဖိုထဲကို အပြေးအလွှား ရောက်ရှိလာပါတယ်။

“ဟာ . . .ဟေ့ကောင်အောင်ကျော် အမောတကောနဲ့ မင်းဘယ်လိုဖြစ်လာတာလဲ”

“ဟွီး . . .ဆွေဝင်းရေ၊ ငါတို့ရွာတော့ အခုမှ တကယ့်ကို အေးချမ်းသာယာတော့မှာ။ ဇီးကွက်နဲ့စွန်ရဲ့ မနက်က အနောက်ဘက်တောထဲမှာ အပြင်းအထန် ဆော်ကြတာ နှစ်ယောက်စလုံး အထိနာခဲ့တယ်။ သူတို့ ခြေကုန်လက်ဖက်ကတော့ မနက် ၈ နာရီအချိန်လောက်မှာ ငြိသစ်ရဲစခန်းက ရဲတပ်ဖွဲ့ဝင်တွေ အနောက်ဘက်တောကို ဝင်ပြီးစီးလိုက်တာ နှစ်ဖွဲ့စလုံးကို လက်နက်အပြည့်အစုံ တိုက်ရာပါပစ္စည်းတွေနဲ့ မိသွားပြီး ခါတိုင်း ရဲတွေလာရင် ပီပီရီရီနဲ့ မစ်ဖက်စလုံး ရှောင်သွားခဲ့ကြတာ။ ဒီအခါမှာပဲ ဒီကောင်တွေ အငိုက်မိသွားတော့တယ်”

“အေး . . .မင်းဆီက သတင်းအောင်းတွေကြားရတာ ဟန်ကျသကွာ။ ဒီထည်း အခုမှပဲ စိတ်ချမ်းသာသွားရ

တော့တယ်”
ကျွန်တော်ဟာ အဲဒီနေ့တုန်းက ဝမ်းသာလွန်းလို့ ကွေးနေအောင် ကနဲမိတယ်။ မင်္ဂလာသတင်းကောင်း သယ်ဆောင်လာတဲ့ အောင်ကျော်ကိုလည်း ထမင်းကြော်၊ လက်ဖက်ရည်နဲ့ အားပါးတရ ညှော်ခဲ့ပါတယ်။

အခြေအနေတွေ လုံးဝအေးချမ်းသွားပြီဖြစ်လို့ နောက်တစ်ပတ်အကြာမှာ ကျွန်တော်ဟာ လူကြီးစုံရာနဲ့ ချစ်သူနှစ်ယောက် တောင်းရမ်းပြီး မင်္ဂလာဆောင်လိုက်တယ်။ နွဲ့ရဲ့အဖေ ဦးတင်ညွန့်ကတော့ ကျွန်တော်တို့ရဲ့ မင်္ဂလာဦးနေမှာပဲ သူ့ရဲ့အိမ်ကို ကျွန်တော်တို့ဇနီးမောင်နှံဆီမှာ အပြီးအပိုင်အပ်ပြီး တောထွက်ရဟန်းပြုသွားခဲ့ပါတယ်။ မင်္ဂလာဦးညာရဲ့ အိမ်ခန်းဆောင်မှာ နွဲ့ဟာ ကျွန်တော့်ကို ရွန်းရွန်းစားစားကြီးကြည့်ပြီး ပြုံးနေပါတယ်။ ကျွန်တော်ဟာ အခုထက်တိုင် အောင် သူ့အဖေဦးတင်ညွန့်ကို အခဲမကျေသေးတာကြောင့် -

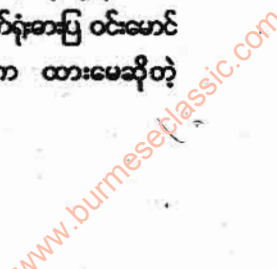
“နွဲ့ရဲ့အဘ ဦးသတ္တိကြောင် မုဆိုးအဖို့အဟောင်းကြီးတော့ လူ့ဘောင်ကို ရှောင်ခွာသွားရှာပြီနော်။ နွဲ့မလွမ်းဘူးလားဟင်”

လို့ ရိတိတိပြောလိုက်မိပါတယ်။ အဲဒီလိုပြောတာကို နွဲ့က ဆတ်ခနဲ ဖြစ်သွားပြီး -

“အစ်ကို ဘယ်လိုပြောလိုက်တာလဲဟင်။ ဇီးကွက်နဲ့ စွန်ရဲ့ ဓားပြုဖိုလ်နှစ်ဖွဲ့စလုံး မျိုးပြုတ်သွားခဲ့ရတာဟာ အဘရဲ့မုဆိုးပရိယာယ်နဲ့ အစီအစဉ်ကြောင့်ဆိုတာ အစ်ကိုမသိသေးဘူး

မဟုတ်လား”
“ဘာ...ဘာ နွဲ့ ဘာပြောတယ်”
“အဘဟာ ငယ်ငယ်ကတည်းက တတိယအရွယ်အထိ မုဆိုးဘဝနဲ့ အကြာကြီး ကျင်လည်ခဲ့ရလေတော့ ဒီပွဲမှာလည်း မုဆိုးပရိယာယ်ကိုသုံးပြီး သူတို့နှစ်ဖွဲ့စလုံးကို ချေမှုန်းနိုင်ခဲ့တာပါ။ ကျားသတ္တဝါဟာ အင်မတန်မှ ရက်စက်ကြမ်းကြုတ်တဲ့ တောဘုရင်ဖြစ်တယ်။ တောဝက်ဆိုတဲ့ တိရစ္ဆာန်ကတော့ ရူးရူးရဲရဲနဲ့ အင်မတန် ဒေါသကြီးတယ်။ တောဝက်နဲ့ကျား တောထဲမှာ ရန်စောင်နေတာကို မုဆိုးကတွေ့တဲ့အခါ တောဝက်ကို သေနတ်နဲ့ အရင်ပစ်လိုက်တယ်။ ဒီင်းဆိုတဲ့ သေနတ်သံနဲ့အတူ ကျည်ဆန် သူ့ကိုလာထိလိုက်တာနဲ့ တောဝက်ဟာ ရေတည့်တည့်က ရန်သူကျားကို ဝုန်းခနဲ ကမူးရှူးထိုးနဲ့ အသေပြေးပက်တော့တာပဲ။ အဲဒီတော့ ကျားကလည်း အားကုန် ပြန်ပြီးခုခံတိုက်ခိုက်တယ်။ နောက်ဆုံးတော့ တောဝက်ရောကျားပါ နှစ်ကောင်စလုံး သေဆုံးကြရတယ်။ အကြံပိုင်တဲ့မုဆိုးဟာ ကျည်ဆန်တစ်တောင့်နဲ့ သားကောင်ကြီးနှစ်ကောင်ကို တစ်ပြိုင်တည်းရတယ်လေ”

“ဇီးကွက်စားပြခေါင်းဆောင် စံတုတ်ဟာ တောဝက်လိုပဲ ရူးရူးရဲရဲနဲ့ ဒေါသကြီးတတ်တယ်။ ကမူးရှူးထိုးလုပ်တတ်တယ်။ အဲဒီအားနည်းချက်ကို အဘက ထိထိမိမိအသုံးချလိုက်တာပါ။ စံတုတ်ရဲ့ လက်ရုံးအားပြ ဝင်းမောင်ဟာ နွဲ့တို့ရွာထဲက ထားမေဆိုတဲ့

ကောင်မလေးနဲ့ မေတ္တာရိုင်းနဲ့ကြတာ
 ကြပြီ။ အဲ...ဟိုညက ဝင်းမောင်ဟာ
 ထားအေးရဲ့အိမ်ထဲပြန်လာတော့ ရွာထိပ်
 နားမှာ အစိုက်ခံရသေး။ ခေါင်းတုံးလေး
 ကျွတ်ထူးလည်း အစိုက်ခံလိုက်ရ
 ထယ်။ သူ့ကိုပိုင်နိုင်တဲ့သူတွေကတော့
 အဘရဲ့ပရိယာယ်နဲ့ အစီအစဉ်အတိုင်း
 ဇွန်ရဲအဖွဲ့အစည်းတွေလို ဟန်ဆောင်
 ဝတ်စားထားတဲ့ နွဲ့တို့ရွာသား အေး
 မောင်၊ မင်းနိုင်နဲ့ ကြည်စိန်တို့ပါ။
 သူတို့တစ်တွေက စံတုတ်ရေ...နောက်
 ထစ်ခါးထော့ မင်းရဲအဖွဲ့လည်း ငါတို့ရဲ့
 စင်ပြိုင်ကိုယ်မှန်သမျှကို မကြာခင်
 အပြတ်ရှင်းပစ်တော့မယ်။ ပုံ/တွန်းရွှေ
 ဇွန်ရဲအဖွဲ့ ချီပြီး ရေးထားတဲ့စာတစ်
 စောင်ကို ဝင်းမောင်ရဲ့လည်ပင်းမှာ ဆွဲ
 ပေးလိုက်ကြသေးတယ်။

“သတိလစ်ပြီး လဲကျနေတဲ့ ဝင်း
 မောင်ကို ဇဲအမောင်တို့အဖွဲ့က ရွာ
 အနောက်တစ်တောစပ်နားမှာ သွားပစ်
 ချသွားလိုက်ကြတယ်။ ဒဏ်ရာတွေနဲ့
 သတိလစ်ပြီးလဲကျနေတဲ့ ဝင်းမောင်ကို
 ဇီတွက်ရိုက်သားတွေတွေ့တော့ သူတို့ရဲ့
 ခခန်းကို သယ်ယူသွားပြီး အဖွဲ့ခေါင်း
 ဆောင် စံတုတ်ကို ပြတယ်။ ဇွန်ရဲအဖွဲ့
 ရဲ့လက်ချက်ဆိုပြီးတိုင်တယ်။ ဝင်းမောင်
 ရဲ့လည်ပင်းက စာကိုလည်း ပြလိုက်ကြ
 ထယ်။”

“ထောဝင်ထံလို ဒေါသကြီးတတ်
 တဲ့ စံတုတ်ဟာ ဘာမှ စဉ်းစားမနေ
 တော့ဘဲ လက်နက်အပြည့်အစုံနဲ့ သူ
 အဖွဲ့သားတွေကိုခေါ်တွေးပြီး တွန်းရွှေတို့
 ဇွန်ရဲအဖွဲ့ကို သွားပစ်ခတ်တိုက်ခိုက်

တယ်။ ဟိုတက်ကလည်း ပြန်ပြီး ပစ်
 ခတ်တိုက်ခိုက်တော့ နှစ်ယောက်စလုံး
 အထိနာကြတာပေါ့။ အဘရဲ့အစီအစဉ်
 အတိုင်း ဂြိုဟ်သစ်ရဲခမ်းကို ကြိုတင်
 သတင်းပို့ထားတော့ ရဲတွေ ရောက်လာ
 ခဲ့တဲ့အချိန်မှာ ယာလည်းညက်၊ ကြက်
 လည်းပန်းဆိုတဲ့ အခြေအနေမျိုးကို
 ရောက်နေပြီး သူတို့နှစ်ဖွဲ့စလုံး ဘယ်လို
 မှ မခုခံနိုင်တော့ပဲ လက်နက်ချအပမ်းခံ
 လိုက်ကြရတယ်လေ။”

“အဘဟာ အသက်အရွယ်ကြီး
 ရင့် အိုမင်းလာပေမယ့် အမဲလိုက်တဲ့
 အတတ်ပညာကတော့ နပျိုရှင်သန်နေ
 ဆဲဖြစ်တာကြောင့် အခုလို ပရိယာယ်
 ကြွယ်ကြွယ်နဲ့ စားပြိုက်စားတွေကို ချေ
 မှန်းလိုက်နိုင်ခဲ့တာပါ။ အဘရဲ့ကျေးဇူး
 ကြောင့် နွဲ့တို့ရဲ့ရွာလည်း အေးချမ်းသာ
 ယာသွားခဲ့ရပြီလေ။”

ကျွန်တော်ဟာ အခုမှပဲ အမြင်
 မှန်ရသွားတော့တယ်။ နောင်တလည်း
 ရသွားခဲ့တယ်။ လူငယ်ပီပီ ဆန္ဒစောပြီး
 ဖိုက်ရူးရဲခမ်းတဲ့ အကြံဉာဏ်ကို ကြံ
 စည်စိတ်ကူးခဲ့မိတယ်။ အဘဦးတင်
 ညွှန်က အဲဒီအကြံကို လက်မခံခဲ့တဲ့
 အတွက် ကျွန်တော်ဟာ သူ့ကို စိတ်
 ကွက်ခဲ့တယ်။ ပြစ်တင်ပြောဆိုမိခဲ့တယ်။
 အခုတော့ နားလည်သဘောပေါက်ခဲ့ရ
 ပြီမို့ ကြည့်ညှိလေးစားတဲ့စိတ်နဲ့ အဘ
 ဦးတင်ညွှန်(ယခုရဟန်းတော် ဦးတေ
 နီယ)ကို စိတ်မှန်းနဲ့ ရိုခိုးကန်တော့
 လိုက်မိပါတယ်။

မနုဿကျော်ဝင်း(အမျိုးသားစာပေဆုရ)

ပဋ္ဌာန်းရွှေကျမ်းရတနာဒီပံ ရွှေအလင်းတိုင်

ပဋ္ဌာန်းဆက် အားကောင်း
 ၍ လူသိသောကတွင် ကျင်
 လည်နေထိုင်လျက်ရှိကြသော
 ပါရမီရှင်များအတွက် အားထား
 စရာ ပဋ္ဌာန်းရွှေကျမ်း ရတနာဒီပံ
 ရွှေအလင်းတိုင် ပေါ်ထွက်လာ
 ပါပြီ။

ဤသို့ ပေါ်ထွက်ရအောင်
 လည်း ပဋ္ဌာန်းရွှေကျမ်းကျင့်စဉ်
 ကို အဓိဋ္ဌာန်တင် သမထစွမ်း
 အင်ဖြင့် စီမံ၍ထားသဖြင့် ပါရမီ
 ရှင်များ လိုအပ်သော ကိစ္စအဝဝ
 ကို ဖြည့်ဆည်းပေးနိုင်ပါလိမ့်
 မည်။

အထူးသဖြင့် လျှို့ဝှက်စီမံ
 ထားသော ဂမ္ဘီရပစ္စည်းတစ်မျိုး
 နှင့် တွဲဖက်၍ စီမံထားပါသည်။
 အသေးစိတ်သိလိုသူများ လူ
 ကိုယ်တိုင်ကြွရောက်၍ မှာယူ
 နိုင်ပါသည်။

— ဆက်သွယ်ရန် —
ရောင်ပြန်မဂ္ဂဇင်းထိုက်

အမှတ်(၂၇)၊ ၅၂-လမ်း(အောက်)
 ဗိုလ်တထောင်မြို့နယ်၊ ရန်ကုန်မြို့၊
 ဖုန်း- ၀၉-၂၅၁၀၂၂၃၃၁

ဘဝအမောစင်မယ့် လှတောတစ်ခွင် ဟာသများ

ဦးကောင်းထူး

မိမိကောင်နဲ့ နင်လားငါလား

လှတောရွာနှင့် မနီးမဝေး၌ စက်ဘီးတစ်စီးကို ကား ဘဝင်တိုက်၏။ ထိုသတင်းသည် ခဏအတွင်း ရွာထဲသို့ ရောက်ရှိလာလေ၏။

တစ်ယောက်က လမ်းဆိုးသဖြင့်ဟု ဆို၏။ တစ်ယောက်ကမူ စက်ဘီးသမားက ကားကို ပမာမခန့်လုပ် သည်ဟူ၍ အပြစ်တင်၏။

တတိယတစ်ယောက်က အငြင်းပွားမှုကို ရှင်းချက် ထုတ်ပြန်၏။

“ငါက မျက်မြင်ပါကွာ။ စက်ဘီးက ရှောင်ပေးရက် သားနဲ့ ကားက ဝင်တိုက်တာ။ ကားသမား မူးနေတာကိုး တွဲ့။ မူးလိုက်သမှ ကြေးစည်နားရွက်ကို တင်းပုတ်နဲ့ နှုတ်ထားသလို သွက်သွက်ခါ ချာချာလည်နေတာ လူရ”

“ဒါထက် စက်ဘီးသမား ရသွားတဲ့ဒဏ်ရာ တော် ထော်များသလား”

“ဒဏ်ရာက များသလား မမေးနဲ့။ ဆေးရုံပေါ်မှာ ထစ်ကိုယ်လုံး ခြေဆုံးခေါင်းဆုံး ပတ်တီးနဲ့ ကျပ်စည်း ထားလိုက်ရတာများ ပီရမစ်သင်္ချိုင်းထဲက မိမိကောင်နဲ့ နင်လားငါလားပဲ”

□□□

အုတ်တံတိုင်းကြီးအလား

လှတောသားတစ်စု အရိပ်ကောင်းသည့် လက်ပံ ခေါင်းအောက်ရှိ အကြော်ဆိုင်သို့ ဝင်နားနေကြ၏။

အကြော်စုံမှာပြီး ထိုင်စောင့်ရင်းက ထန်းရည် ပုလင်းများ တန်းစီထားသည်ကို တွေ့ရသည့်အခါ . . .

“ခရီးဝေးပြန်လာရာ မောမောနဲ့ ထန်းရည်သောက် ရင် ကောင်းမလားစိတ်ကူးပေါ့။ ပုလင်းအဝက ထွက်နေ တဲ့ အမြှုပ်တွေ သတိရတာနဲ့ သောက်ချင်စိတ်ကုန်”

ထိုစဉ် အကြော်များ ရောက်လာရာ သူ့ထက်ငါ နှိုက်စားရင်း ရေနွေးသောက်ကြလေ၏။

အကြမ်းပန်းကန်က နှစ်ခွက်တည်း ရှိလေရာ ထပ် တောင်းရပြန်၏။

“ငါရေနွေးသောက်တဲ့ဟာ ဘာပြုလို့များ နှုတ်ခမ်း ကို သံချွန်လာထိုးပါလိမ့်လို့ စဉ်းစားနေတာ။ လက်စ သတ်တော့ ဒီပန်းကန် . . .”

“ဟလိုလေး . . . အကြမ်းပန်းကန်ရယ်။ နှုတ်ခမ်း သားတွေ ပဲ့နေလိုက်ပုံများတော့ ပုလင်းကွဲတွေ စီထားတဲ့ အုတ်တံတိုင်းကြီးလားမှတ်ရ”

□□□

မတတ်နိုင်တာမှ

လူဆိုသည်မှာ အမျိုးမျိုး အဖုံဖုံဖြစ်၏။

ဘာမဟုတ်တာလေးနှင့် ငယ်သံပါအောင် ညည်းကြသူတွေမှာလည်း တစ်ပုံတစ်ပင်။

မကျမ်းမမာဖြစ်နေစဉ် ညည်းတွားလိုက်ရမှ သက်သာသည်ဟု ထင်တတ်ကြကုန်၏။

ညည်းသူတွေနှင့် ပတ်သက်၍ လှတောသားက မှတ်လောက်သားလောက် ဝေဖန်ခဲ့ပုံလေးမှာ ဂန္ထဝင် စာတင်လောက် ပါပေ၏။

“ဟလိုလေး . . . လူရဲ့။ ညည်းရွာလိုက်လေ။ ခိုကျောပိုးထားသလား မှတ်ရ။ ဒီလိုလူမျိုး ညည်းသံ ပျောက်အောင် တန်ခိုးအရာမှာ စတင်ရထားတဲ့ ရှင်မောဂ္ဂလာန် ကိုယ်တော်မြတ်ကြီးတောင်မှ တတ်နိုင်မှာ မဟုတ်ဘူးဟ”

□□□

မည်းလိုက်သမှ

လှတောသားတစ်သိုက် လက်ဖက်ရည်ဆိုင် ထိုင်နေစဉ် ရွှေဘိုဘက်မှ ဘတ်စ်ကားတစ်စီး ဆိုင်ရှေ့ရောက်လာပေ၏။

ကားတိုင်ကီကို စပါယ်ယာက ရေဖြည့်နေစဉ် ကားနောက်ရှိလူများ အညောင်းပြေ ဆင်းလာကြ၏။

ဤတွင် လူတစ်ယောက်သည် တောင်ငေးမြောက်ငေး လေ့လာရေးလုပ်နေ၏။ ထိုအဖြစ်ကို မြင်တွေ့ရသည့် လှတောသားသည် တအံ့တဩနှင့် . . .

“ဟလိုလေး . . . ဒီလူအသားနယ် မည်းရွာလိုက်လေ။ သူ့အမေ ကျီးကန်းမ လကွယ်ည သန်းခေါင်ယံမှာ မဟူရာကျောက်ရိုင်းပေါ်မှာ မီးသွေးခဲစားပြီး မွေးလားမှတ်ရ”ဟု ပြောလိုက်လေသတည်း။

□□□

ခြေလေးချောင်းနဲ့ ကြက်

လှတောသားတစ်ယောက် နာမည်ကြီး နွားခြံတစ်

ခြံသို့ ရောက်ရှိလာလေ၏။

သူသည် နွားသင်ပုန်းကြီးကျေ၊ ငွေလည်းတတ်နိုင်သည့်အတွက် နွားကောင်းကို လိုက်ရွာနေ၏။

နွားငယ်ငယ်က သွားစုံလျှင် မကောင်း၊ ပုကျစ်ကျစ်လေးနဲ့ အကောင်မထွား။

အကောင်ထွားပြီး သွားအကျိုးနောက်ကျမှ နွားလားမြောက်သလို ခိုင်းကောင်းတာလည်း သိပြီးသားဖြစ်၏။

သို့ဖြင့် တစ်နယ်တစ်ကျေးကို အပင်ပန်းခံ ရောက်လာရာက နွားပေါက်ကလေးတစ်ကောင်ကို တွေ့သဖြင့် ပါးစပ်ဖြူကြည့်ပြီး . . .

“ဟလိုလေးကွယ် . . . နွားကြည့်တော့ ကြက်တိန်ညင်လောက်ပဲရှိရဲ့။ ပါးစပ်ထဲမှာတော့ ၁၀၈ လုံးပုတီးငုံထားသလားမှတ်ရ။ လက်စသတ်တော့ ခြေလေးချောင်း ကြက်ကြီးပါလား ဟရဲ့။”

□□□

အပူရုပ်မှာ စိုးပါတယ်

စပါးပင်များ အညောင့်ထွက်၍ မိုးမျှော်နေဆဲ ကာလတွင် မိုးက ရွာလိုက်ပါပြီ။

နောက်တစ်နေ့ လှတောသား လယ်သမားတို့ လယ်တောတွင် ဆုံမိကြရာမှ တစ်ယောက်က ဝမ်းသာအားရဖြင့် . . .

“မိုးတော့ရွာပြီဗျို့။ ကောင်းလိုက်တာ။ ကလေးတွေအတွက် ဟန်ကျသွားတာပဲ”

အဆိုပါ စကားကို လက်မခံလိုသည့် လယ်သမားတစ်ယောက်၏ ကန့်ကွက်သံက . . .

“ဟလိုလေး . . . မိုးတဲ့ဗျာ။ မုဆိုးမ မျက်ရည်ပေါက်လောက်တောင် မရှိဘူး။ စပါးပင်ကလေးတွေ အပူရုပ်မှာတောင် စိုးရ”ဟူသတည်း။

□□□

မတော်လိုက်ရတဲ့သူ

လှတောသား ကလေးငယ်တစ်ယောက် မိဘများ နှင့်အတူ မန္တလေးသို့ ပါလာ၏။ ထိုအခါ ကလေးပီပီ မြင်မြင်ကရာ ဟိုမေးသည်မေးနှင့် အမေးတွေ ထူလွန်း တေ ထူလာသလောက် မိဘများက စိတ်ရှည်လက်ရှည် ခြေကြားပေးလေ၏။

စိတ်မရှည်သူက အဖော်ပါလာသည့် ကလေးငယ် ခါ ဦးလေးဖြစ်၏။

“ဟလိုလေးတဲ့ . . . ကလေးရယ်၊ မေးလိုက်တာ ငါ့။ တကောင်းပြည်က မောင်ပေါက်ကျိုင်းသေပြီး ဝင်စားသလား မှတ်ရ”

ထိုသို့ ဦးလေးဖြစ်သူက ကြားဝင်ဟန်လိုက်သည့် အချိန်မှာပင် ကလေးက သူ့ဘက်မြှားဦးလှည့်ပြီး . . .

“မောင်ပေါက်ကျိုင်းဆိုတာ . . . ဘယ်သူလဲဟင် ဦးလေး”

“ဪ . . . အေး . . . မောင်ပေါက်ကျိုင်းဆို တာ တခြားလူမဟုတ်ဘူး၊ အရှင်ဘဝက မင်းမတော် ချိတ်ရတဲ့ ယောက်ဖ”

တောဖြစ်နေတဲ့လူ

လှတောသူများ ရွှေပိုးထိုးသကဲ့သို့ပင်၊ အလယ်ပိုင်းရှိ မြေမတစ်ယောက် အိမ်၌ ပျောက်စေဆရာတစ်ယောက် ဆုတ်နေ၏။

သတင်းကြားသည်နှင့် ဝါသနာရှင် အမျိုးသမီးများ ခြေချင်းလိမ်သွားခဲ့တော့၏။

ထိုအခါ မျက်စိနောက်လာသဖြင့် လှတောသား နှင့်မူ လှလှကြီးတွေပြီဟု ဆိုရမည်။

“ဟိုအိမ်မှာ ရွာသူတွေ ရွပ်ယုတ်ခတ်နေတာ တိုး ထိရောင်းနေတာလား၊ သစ်ခေါင်းပေါက်တွေ မီး ခြစ်ခံရ တာလား မသိဘူး”

ဤတွင် အကြောင်းသိ တစ်ယောက်က . . .

“ကြောမင်းကလေးတဲ့ကွ။ ဘိုးဘိုးအောင်နဲ့ လိုက်

သွားပြီး ရှန်ဂရီလာ၊ ဟိမဝန္တာ၊ ဝန္တမာဒနတောင်အနံ့ တရားအားထုတ်ပြီး ပြန်လာတာဆိုပဲ”

“နို့ . . . တရားသမားကို မိန်းမတွေ ဘာလို့များ နှောင့်ယှက်နေတာလဲ”

“ဒီလိုလည်း ဟုတ်မယ်မထင်ပေါင်ဗျာ။ သူက အဓိဋ္ဌာန်အောင်လို့ ဓာတ်ရိုက်ဓာတ်ဆင် လုပ်ပေးနိုင် သတဲ့။ စီးပွားတက်အောင်၊ ထိပေါက်အောင်၊ စာမေးပွဲ အောင်အောင်၊ အိမ်ထောင်ကျအောင် ဘက်စုံလို့တရပြီး တကယ်စွမ်းဆိုပဲ”

ထိုအခါ နောက်ဆုံးတစ်ယောက်က ပိတ်ပြောပစ် လိုက်လေ၏။

“ဟလိုလေး . . . စကြာမင်းကလေးရယ်၊ ရန်သူ အင်္ဂလိပ်နဲ့ ဖော်ဆစ်တွေရှိတုန်းကတော့ မောင်းမထုတ်၊ ဝင်မကယ်၊ ခုမှလာပြီး တန်ခိုးပြလို့ တစ်လွဲဆံပင်ကောင်း နေလိုက်တာ တစ်ခေါင်းလုံးပြောင်ရှင်းပြီး ဟိုး . . . ခြေသလုံးမွေးကျမှ တောဖြစ်နေတဲ့ လူကျနေပါစရာ”

မုန့်လက်ကောက်တောင် မရှိဘူး

လှတောရွာတွင် ဘုံကထိန်ပွဲကျင်းပရန် စီမံနေ သော အခါကဖြစ်၏။ ခေါင်းဆောင်များက လူငယ် တစ်ဦးကို အနီးရွာသို့ ဘုန်းကြီးပင့်ခိုင်းလေရာ . . .

“မင့်မှာ စက်ဘီးရှိတယ်မဟုတ်လား”ဟု မေးလေ ၏။

ဤတွင် အမေးခံရသော လူငယ်က . . .

“ဟလိုလေးဗျာ . . . ကျုပ်မှာ စက်ဘီးနဲ့ တူတာဆို လို့ မုန့်လက်ကောက်တောင် တုတ်ထောက်ပြီး မစီးနိုင်တဲ့ ဘဝပါဗျာ”ဟု အဖြေပေးလေသတည်း။

ဘွဲ့တောင်မှ ပေးထားရတယ်

မိခင်ဖြစ်သူက ခပ်ထုံထုံ ခပ်နုနု ခပ်အအ သမီးကို ဆွပွက်နေလေ၏။

“အားနာရင် အားပါတတ်တယ်လို့ ဘယ်နှစ်ခါ ပြောပြီးပဲလဲ။ အတန်တန် ပြောနေရင်းကြားက တယ် . . . ငါ ပြောလိုက်ရ အဆီတစ်ထပ်၊ အသားတစ်ထပ် နေရောမယ်”

“အမေရယ် . . . အိမ်နီးချင်းဖြစ်နေတော့ မငှားလို့ လည်း မကောင်း၊ ဒါလောက်လေးနဲ့ မလိမ်တန်ကောင်း သူး ထင်လို့ပါ”

ဤတွင် မိခင်က မဲ့မဲ့ရွဲ့ရွဲ့ ခုနစ်သံချီ ဟစ်လေ တော့၏။

“ဟလိုလေး . . . လိမ်စရာမရှိ ကိုယ့်ခွေးကိုယ် ရေဆွတ်ပြီး လိမ်တဲ့မိန်းမဟဲ့။ လူတကာ အရပ်တကာ လှည့်ပြီး လိမ်နေလို့ ကလိမ်ချီနတ်သမီးလို့တောင် ဘွဲ့ပေးထားရတဲ့ ဟာများ”

□□□

ဘယ်ဟာမှ မလွတ်ပါဘဲလား

လှတောသား အုပ်စုတွင် နားလေးသူတစ်ယောက် ပါနေ၏။ အပေါင်းအသင်းတွေလည်း သူမြင်အောင် ပါးစပ်မလှုပ်ရဲ။ သူလာလျှင် ငြိမ်ကုပ်နေရ၏။

ခူလည်း စကားကောင်းနေဆဲ နားလေးသည့်လူ လာနေသည်ကို လှမ်းမြင်ရာက လက်ကုတ်ပြီး သတိ ပေးလိုက်ပုံက . . .

“ဟေ့ . . . ဟိုမှာ မောင်ရင်နားထိုင်း လာနေပြီ။ တိုးတိုးပြောကြ။ ပါးစပ်လှုပ်တာမြင်တာနဲ့ သူ့အတင်း ချနေတယ် ထင်ဦးမယ်။ ပါးစပ်အကျယ်ကြီးဟပြီ သမ်း ရင်လည်း မင်းတို့ဆိုတာ ဘာသိချင်းလဲ။ ဓာသားပေးပါလို့ အတင်းတောင်းနေမှာ”

□□□

သေရချည်ရဲ့

သရက်သီးပေါ်ချိန်ကာလ၌ လှတောသားတစ် ယောက် ဈေးထဲသို့ ရောက်သွား၏။ သရက်သီးဆိုင်ရှေ့ ရောက်လေသော် တစ်ဈေးလုံး သရက်သီးမိုးရွာထား

သကဲ့သို့ ပြည့်နေ၏။ သရက်သီးသည်များမှာလည်း ပျားရည်ဆမ်း မျက်နှာများနှင့် ဖော်ဖော်ရွေရွေ ကြီး နေကြသည်။

“ဟောဒါ မချစ်စရာ ဟိုဟာက ရင်ကွဲ၊ ဒီဘတ်က စိန်တစ်လုံး . . . မြည်းကြည့်ကြပါဦးလား”

ဟုဆိုကာ သရက်သီးတစ်လုံးကို ဓားနှင့်ခွဲပြီး အမြည်းပေးလေ၏။

လှတောသားလည်း အမြည်းစားကြည့်ခဲ့ရာက . . .

“ဟလိုလေးကွယ် . . . ချဉ်လိုက်တဲ့ အသီးရင် ပါးပိတ်ရိုက်သလား မှတ်ရ။ တစ်ခြမ်းစားတာတောင် ထိချက်မသက်သာ၊ တစ်လုံးသာ ကုန်အောင်စားရရင် ရင်ကွဲသေရချည်ရဲ့။ ဒါမှ တကယ့်ရင်ကွဲ”

□□□

စပ်ပြီးကျသလား မှတ်ရတယ်

လှတောရွာရှိ ရှိပ်ပတ်ကာ ရုပ်ရှင်ရုံကြီးတွင် ငါ့ တစ်ခါက သန်းနွဲ့၊ အေးကိုတို့ ပါဝင်သော စံရှားဒိန်းခေါ် ရုပ်ရှင်ကား လာပြပါလေ၏။ သန်းနွဲ့က ပိန်ပိန်၊ အေး က ချည့်နဲ့နဲ့။

ဤတွင် လှတောသား တစ်ယောက် ငေါ့ပြောလို့ ပုံက . . .

“ဟလိုလေး . . . ဦးဒိန်းခေါင်ရဲ့ ကာယဗလ ပြ မားလိုက်လေ။ ပန်းပဲမောင်တင့်တယ်နဲ့ အာနိုးတို့ သိ ကျထားသလား မှတ်ရဟေ့”

● ဦးကောင်းထွ

မြစ်သုံးသွယ်ပွဲတော်

မောင်ကောင်းမြင့်

ဖို(တ်)ဝိန်းမြို့သားတွေအားလုံး မျှော်နေကြတဲ့ Three Rivers Festival (မြစ်သုံးသွယ်ပွဲတော်)က မကြာခင် ဘာတော့မှာ။ ပြည်နယ်တစ်ခုလုံးမှာ ထင်ရှားတဲ့ ပျော်ပွဲကြီးမို့ အနယ်နယ်က လာကြတယ်။ ဆရာကြုံမှာပါဟု ကျွန်တော် ဆရာကစကပင် မြစ်သုံးသွယ်ဆရာ မြစ်ဆုံသို့ လိုက်ပို့ရင်း နီချိုက ဆိုခဲ့၏။

ဤမြစ်သုံးသွယ်ပွဲတော်ကို ဂူလိုင်လလယ် ၁၁-၁၈ နှင့် ဘိုယ်တွေဆင်နွှဲ ပျော်ရွှင်ခဲ့ရလေပြီ။ မြစ်သုံးသွယ်ဆိုသည်

မှာ စိန်မေရီမြစ်နှင့် စိန်ဂျိုးလက်မြစ်တို့ ပေါင်းဆုံပြီး ပို၍ကြီး သော မော်မီးမြစ်အဖြစ် စီးဆင်းသောနေရာပင်ဖြစ်သည်။ ဖို(တ်)ဝိန်းမြို့လယ် အချက်အချာတွင်ရှိလေသည်။ (စံတော် ချိန်သတင်းစာ ဖို(တ်)ဝိန်းဟု ခေါ်ပါသည်တွင် ဖတ်ရှုနိုင်ပါ သည်။)

ထိုနေ့ ၁၁-၇-၂၀၁၅ နံနက်က မြို့သူမြို့သားများ ပါဝင်သော ဖွင့်ပွဲ၌ မြို့လယ်တွင် အသင်းအဖွဲ့နှင့် ကျောင်း များက ပါဝင်ချီတက်ကြသည်။ ပွဲတော်ကျင်းပရာနေရာမှာ

Head Waters Park ကို ဗဟိုပြုလျက် မြစ်သုံးစင်းဆုံရာ ကျွန်းထိပ်ဖြစ်သည်။ မြို့လယ် Main st, Barr st နှင့် ဇီး(တ်) ဝိန်းအနုပညာပြတိုက်နှင့် Freimann Square တစ်လျှောက် ဖြစ်လေသည်။ ပွဲတော်တွင် အနုပညာပြပွဲ၊ ကပွဲ၊ ပျော်ပွဲ၊ ရွှင်ပွဲ၊ မြိုင်ပွဲ၊ ရှေးပွဲတော်နှင့် အားကစားပွဲများ ပါဝင်သဖြင့် လူကြီး၊ လူငယ် အားလုံးပါဝင်နိုင်ကြသည်။ မြစ်တစ်လျှောက် လှေစီးမလား၊ အောင်စီးမလား၊ မြို့တစ်ပတ် ရဟတ်ယာဉ်စီး ဦးမလား၊ မြို့ပတ် Trolley စီးမလား။ စုံလှပေသည်။ မှတ်တမ်းများအရ ဤပွဲတော်သည် မြို့တည်နှစ် ၂၀၀ ပြည့် ၁၉၉၄ နှင့် ကြိုကြိုက်တုန်းက ပြည်နယ်တစ်ဝှမ်းနှင့် အခြား ပြည်နယ်များအပါအဝင် လူသန်းချီဆင်နွှဲခဲ့သည်ဟု ဆိုလေသည်။ ပွဲတော်စတင်ခဲ့သည့် ၁၉၆၉ ခုနှစ်က တစ်သိန်းမျှသာ ပါဝင်ခဲ့သည်။ (၂၀၁၉ တွင် မြစ်သုံးသွယ် ရွှေရတုပွဲအတွက် အားခံထားကြသည်ဟု ဆိုလေသည်။)

သည်ဖြစ်က ပျော်ပွဲရွှင်ပွဲနဲ့ မြို့အတွက် အထိမ်းအမှတ်ဖြစ်သလို တစ်ခါတစ်ရံ ရေလှုပ်ပြီးဆိုရင်တော့ မြစ်ကမ်း၊ သားနားကအိမ်တွေ ရေဝင်တတ်တယ်။ ဒါကြောင့် သည်အနီး တစ်ဝိုက်က အိမ်တွေက အာမခံထဲမှာ မီးအာမခံသာမက ရေအာမခံလည်း ထားကြရတယ်။ လွန်ခဲ့တဲ့ ၁၀ နှစ်ကျော် ဇောက်က ရေတော်တော်ကြီးခဲ့တယ်ဟု ကျွန်တော့်အား လိုက်ပို့ရင်း ကလင်တန်လမ်းတစ်လျှောက် ကျွန်းတစ်ပတ် လျှောက်ပြီး ပြသသူကိုဘကျော်က ဆို၏။ ကလင်တန်လမ်းပေါ် စိန်မေရီမြစ်ကူးတံတားမှာ ဒေါက်တာမာတင်လူသာကင်း (ဂျူနီယာ)အထိမ်းအမှတ် အမည်ပေးထားလေသည်။ လွန်ခဲ့သော နှစ်နှစ်ကျော်ကမှ ဖွင့်လှစ်ခဲ့၏။

ဒေါက်တာမာတင် လူသာကင်းမှာ လူမည်းအခွင့်အရေးတိုက်ပွဲဝင် ခေါင်းဆောင်ဖြစ်ပြီး သူ၏ I have a dream အမည်ရှိ မိန့်ခွန်းမှာ ကမ္ဘာကျော်လေသည်။ (ဒေါက်တာမာတင်လူသာကင်းအကြောင်းကို မြေးကလေးဖတ်ဖို့ ၁၆၊ စံတော်ချိန်၊ နေ့စဉ် ၂၈-၁-၂၀၁၄ တွင် ဖတ်ရှုနိုင်သည်။) အမေရိကန်ပြည်ထောင်စုတွင် လူဖြူ၊ လူမည်းတို့၏ အခွင့်အရေးနှင့် လူနေမှုတိုက်ပွဲမှာ ယနေ့အထိ ရှိနေဆဲပင်။ ထိုတံတားအလယ် ထိုင်ခုံများတွင် ထိုင်ရင်း မြစ်ရေစီးနေသည်ကိုကြည့်ကာ သမိုင်းရေးစီကြောင်း၌ မျှော်ပါမိလေသည်။

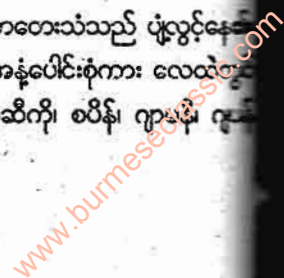
ALL the men are greated equal ဟူသော ကင်းဆိုခဲ့သောစကားမှာ တံတားလက်ရန်း သံမဏိပြားပေါ်၌ အရထိုးထားသော်လည်း လက်တွေ့ဖြစ်ပြီလားဟု မေးစရာပင်။ သူ၏ အိပ်မက်ကား နီးထရင်း၊ အိပ်ပျော်ရင်း နီးတစ်ဝက်အိပ်မက်ပေလော။ လူ့အခွင့်အရေးအလေးထားသော နိုင်ငံမှ ဟာကွမ်လော။

ကျွန်တော်တို့သည် ဝိန်းခံတပ်ဟောင်း (Wayne Old Fort) ကို ပတ်ကာကြည့်ရင်း ဖြတ်ကျော်ခဲ့၏။ မြစ်သုံးသွယ်ဆုံရာ ကျွန်းထိပ်ရှုမျှော်တံတားက လမ်းပေါ်တွင် ရပ်ကာ စကားပြောကြ၏။

ကိုလိုက်ရိုင်(စာကြည့်တိုက်တွင် အလုပ်လုပ်နေသူ)က ကျွန်တော်တို့က အင်္ဂလိပ်လက်အောက် အယူအဆနဲ့ စတင်လာရတော့ River ဆိုတာ မြစ်ကြီးတွေကိုခေါ်တာ။ သည်မြစ်တွေက ပုဂ္ဂန်တောင်ချောင်းလောက်တောင် မကျယ်တော့ ကျွန်တော့်မိတ်ဆွေတွေကို “တို့ဆီမှာ River ဆိုတာ ဖင်တိုမြစ်ရဲ့ သုံးလေးဆမကရှိတယ်လို့ ပြောပြရတယ်။ ဒါပေမယ့် ဆရာရေ ...Lake အသုံးကျပြန်တော့ သည်မှာက တကယ်ကို ကြီးမကြီးပဲ။ Michigan Lake ဆိုရင် ကမ္ဘာကျော်ပဲ မဟုတ်လား” (မီချီကန်ရေကန်ကြီးမှာ အလျား ၁၈ မိုင် အကျယ် ၃၀၇ မိုင်ရှိ၍ မြို့သုံးလေးမြို့ ဧရိယာအတွင်း ရှိလေသည်)ဟုဆိုသည်။ ဘာသာစကားအသုံးအနှုန်း ကွာခြားမှုပင်။

မြစ်သုံးသွယ်ဆုံရာမှ တံတားပေါ်ရောက်လာသော အခါ မြို့လယ်မှ အဆောက်အအုံများကို မြင်နေရသည်။ တံတားမှဆင်းလာကြသောအခါ ကလေးကစားကွင်းမှ ပျော်ရွှင်ပွဲရဟတ်မျိုးစုံမှ အသံပေါင်းစုံသည် လေထဲတွင် ပျံ့လွင့်နေသည်။ အဖြူ၊ အမည်း၊ အညို၊ အဝါ ရောင်စုံလူသားများ အနီ၊ အပြာ၊ အစိမ်း၊ အဝါ၊ ခရမ်း ရောင်စုံအရောင်အသွေးများ၊ လမ်းလျှောက်တတ်စမှ အဘိုးအဘွားအထိ အသက်အရွယ်စုံ လူသားများသည် ကွင်းအပြည့် လှုပ်ရှားသွားလာနေကြသည်။ ရုံးပိတ်ရက်လည်းဖြစ်နေသည်မို့ ကြိတ်ကြိတ်တိုးစည်ကားနေသည်။

ခန်းမကြီးထဲမှ ကပွဲ၊ ဂီတတေးသံသည် ပျံ့လွင့်နေ၏။ အခြားတစ်ဖက်ဈေးဆိုင်များမှ အနံ့ပေါင်းစုံကား လေထဲတွင် ရသမျိုးစုံကို ဖော်ပြနေ၏။ မက္ကဆီကို၊ စပိန်၊ ဂျာမနီ၊ ဂျပန်

အစားအသောက်များ၏ အကင်၊ အကြော်နဲ့တို့သည် ရော ဆွေးနေသည်။ ပက်ပစီ ကိုကာကိုလာ၊ မွန်းစတားနှင့် အအေး နို့စုံ၊ ရေခဲမုန့်မျိုးစုံတို့၏ မွှေးရနံ့စုံက မူးနေအောင် ပေါင်း စပ်ကာ လေထဲတွင် ပျော်ဝင်နေသည်။

စားသောက်တန်းအနီးမှ အားကစားကွင်းထဲတွင် BMX Team စက်ဘီးစီးအဖွဲ့၏ စတန်စွမ်းရည်ပြပွဲတွင် အားပေးသံများ ဆူညံနေလေသည်။ စက်ဘီးစီးအဖွဲ့ဝင်သုံးဦး တို့သည် တစ်ဖက်စင်မြင့်မှ လျှောစီးလာ၍ အလယ် တောင် ထမုပေါ်သို့ ထိုးတက်ရင်း လေထဲတွင် ဝဲယုံကာ ဆပ်ကပ် သမားအသွင် ကျွမ်းကျင်မှုအမျိုးမျိုးပြပြီး အချိန်ကိုက် ပြန်ကျ သာသည်။ တောင်အနိမ့်ဘက်မှ အမြင့်သို့ပျံတက်ကာ အခြား စင်မြင့်ထိပ်၌ (စင်မှာ ခြောက်ပေ x ၁၀ ပေမျှသာရှိ၍ စာခွဲကြီးတစ်လုံးစာမျှသာကျယ်ရာ) တိကျသော အရှိန်သတ် ခပ်နားမှုများမှာ အံ့ဩဖွယ်ဖြစ်သည်။ အထူးသဖြင့် ပေ ၁၅၀ နီးသော ပြေးလမ်းရှိသော နိမ့်မြင့်လေးခုအကြား စီးလမ်း ကြောင်းမှာ အလွန်စွန့်စားရသော အလွန်ကျွမ်းကျင်ရသော သူ့ပင်ဖြစ်သည်။

ကျွန်တော်တို့သည် အခြားသော ပရိသတ်တို့နှင့်အတူ အားပေး လက်ခုပ်တီးခဲ့ကြပါသည်။ လူငယ်ကလေးများ၏ နှုန်းရည်ဖြစ်သဖြင့် ဘေးကင်းကြစေရန်လည်း မြန်မာပီပီ ဆု ဆောင်းခဲ့ပါသည်။

မိန်း (Main St) နှင့် ဘား (Barr St) လမ်းကြားရှိ အနုပညာပြတိုက်ရှေ့လမ်းတစ်လျှောက်တွင် လမ်းပန်းချီ (Street Art) ရေးဆွဲနေသော အနုပညာရှင်၊ ဝါသနာရှင်များ စုသည် သူတို့၏ စိတ်ကြိုက်လက်ရာများကို တစ်ဦးချင်းနှင့် အစုလိုက် ဖန်တီးရေးဆွဲနေကြသည်။

လမ်းမကြီး (အလယ်ခုံမြင့်၏) တစ်ဖက်တစ်ချက်တွင် ငယ်ပေါ်၌ မြေဖြူရောင်စုံများ ရေးဆေးများကို အသုံးပြုကာ ငွေပတ်လည်ခန့်မှ (၈ x ၁၅ ပေ)ခန့်အထိရှိသော နံရံကားများဖြစ်သည်။ ပုံတူများ (မိမိတို့နှစ်သက်ရာ အနု ပညာရှင်နှင့် ပုဂ္ဂိုလ်များ)၊ အနုအလှရသခံစားမှုများ၊ မော်ဒန် နံရံချီ စိတ္တဗေဒပန်းချီ၊ သက်ငြိမ်၊ ရှုခင်း၊ တိရစ္ဆာန်မျိုးစုံနှင့် မြို့ပြအဆောက်အအုံများကို ခံစားရေးဆွဲထားကြသည်။ တစ် ငယ်လုံး အနုပညာပန်းခင်းကြီးလို ရောင်စုံဖွဲ့ပွင့်နေသည်။

လက်ရာမြောက်လှသည်။ နံနက်စောစောကတည်းက ရေးဆွဲ ခဲ့ကြရာ ရုပ်လုံးပေါ်နေ၍ ကြည့်ရှုသူတို့က ဓာတ်ပုံမှတ်တမ်း တဖျပ်ဖျပ် ရိုက်ကူးနေကြသည်။

ပန်းချီဆွဲနေသော Sara အမည်ရှိ အမျိုးသမီးဟောင်နံ နှင့် စကားပြောခဲ့သည်။ သူတို့က နှစ်စဉ်ရေးဆွဲပါသတဲ့၊ တိရစ္ဆာန်ပုံတွေဆွဲရတာ ပျော်ပါသတဲ့ဟု ဆို၏။ လမ်းအလယ် တွင် တကယ့်ကော်လောကြီး လမ်းချပ်ကို တွေ့ရသလို ဒီဇိုင်း ရောင်စုံနှင့် ပန်းပွင့်စုံကော်လောကြီးမှာ အသက်ဝင်လှ၏။ ရွှေငါး ကလေးတွေက ရေကူးနေ၏။ ကျားကြီးက မာန်မီနေ၏။ ဓာတ်လမ်းလိုဆွဲထားသော ကာတွန်းရုပ်စုံ ကလေးများ အကြိုက် ဖြစ်နေလေသည်။ Zoo ဟူသော ပန်းချီကားက တိရစ္ဆာန်ရုံထဲမှာ ရောက်နေရသလိုလို။

ဆေးကျောင်းသူကလေးနှစ်ဦးဟု သိရသော Bar ren တို့ (အသံထွက်တူ၍ စာလုံးပေါင်းကွဲသည့်သူငယ်ချင်း နှစ်ဦး)၏ လက်ရာမှာ အနုပညာခံစားမှု ပေါ်လွင်လှ၏။ ကျွန် တော်က သူတို့၏ ပန်းကမ္ဘာထဲမှ လိပ်ပြာကလေးတစ်ကောင် ပုံကို (ခွင့်တောင်း၍) ရေးဆွဲပြလိုက်သည်။ အနုပညာ မြတ်နိုးသူချင်းတွေ၍ ဝမ်းသာသွားကြသည်။ ဘေးနားက အသက်ကြီးကြီး Daw Saily ကလည်း သူ့လက်ရာကို ဖိတ်ခေါ်ပြသည်။ အသက်ကြီးသော်လည်း သူ၏အနုပညာ က သစ်လွင်တောက်ပနေလေသည်။ လှပနေလေသည်။

ပန်းချီရေးနေသော သူငယ်ချင်းကို ဘေးမှထွက်ကာ ဂီတာတီးရင်း သိ ချင်းဆိုနေသော အမျိုးသမီး၏အသံမှာ တိုးညှင်းစွာ ပျံ့လွင့်နေသည်။ ပန်းချီအနုပညာနှင့် ဂီတအနု ပညာတို့ ပေါင်းစပ်စီးပျောနေလေသည်။ ရောင်စုံလွှမ်းနေသော နိမ့်မြင့်ဂီတသံသည် စီးဆင်းနေ၏။

ညနေ ၄ နာရီလောက်ကစ၍ ည ၈ နာရီလောက် အထိ လျှောက်ခဲ့ပြီး၍ အတော်ပင်ပန်းလာပြီ။ နေရောင် ကား လင်းလက်ဆဲ။ ဖို(တ်)ဝိန်းတွင် ည ၉ နာရီခွဲကျော် လောက်မှ နေဝင်သောရာသီဖြစ်၍ လင်းနေဆဲ။ ပျော်ပွဲရွှင်ပွဲ မှ အသံများကား ထွက်ပေါ်နေဆဲ။ အနုပညာပန်းခင်းကား ဝင်းနေဆဲ။

မောင်ကောင်းမြင့်

တာဝန်ကျေသော ငယ်ပေါင်းမိတီဆွေ ခင်မောင်အေး(မန္တလေး)

ရာကြိုက်ပြည်ထီးနန်းကို မဂဓ
မင်းကြီး ထီးနန်းစိုးစံ အုပ်ချုပ်မင်းလုပ်
လျက်ရှိလေသည်။ ထိုအချိန်တွင်
ဘုရားအလောင်းသည် ထိုမင်းကြီး၏
သားတော် အိမ်ရှေ့စံဖြစ်ပြီး ဗြဟ္မဒတ္တ
ကုမာရဟု အမည်တွင်သည်။ မင်းကြီး
၏ ပုရောဟိတ်တွင်လည်း သားတစ်
ပါးရှိပြီး ဒရိုမုခ အမည်တွင်သည်။ ဒရို

မုခသည် မင်းကြီး၏သားတော်နှင့် ဖွား
ဘက်တော်ဖြစ်လေသည်။ ထို့ကြောင့်
လည်း ကလေးနစ်ယောက်စလုံး နန်း
တော်အတွင်း ကြီးပြင်းလာခဲ့ကြကာ
နန်းတော်ဆောင်တစ်ခုလုံး သူတို့တစ်
တွေ၏ ကစားကွင်းဖြစ်ခဲ့ရပါသည်။
အချိန်တန် အရွယ်ရောက်လာကြသည့်
အခါ တက္ကသိုလ်ပြည့်မှ ဒိသာပါမောက္ခ

ဆရာကြီး ထံသို့သွား၍ ပညာသင်
ကြားကြရလေသည်။
ပညာသင်ကာလ ပြီးဆုံးသည့်
အခါ သူတို့နှစ်ဦးတိုင်ပင်လျက် သမားတစ်
အတတ်ပညာ ရရှိရန်အတွက်လည်း
ကောင်း၊ ဒေသန္တရဗဟုသုတနှင့် နယ်
မြေလေ့လာရေးအတွက်လည်းကောင်း
ဒေသအနှံ့ လှည့်လည်လာခဲ့ကြသည်။

အခါ နောက်ဆုံးတွင် ဗာရာဏသီ ပြည်သို့ ရောက်ရှိလာခဲ့ကြလေသည်။ တိုက်တိုက်ဆိုင်ဆိုင်ပင် ထိုအချိန်တွင် ဗာရာဏသီမြို့သားတစ်ဦးသည် ပုဏ္ဏား များကို ဆွမ်းကျွေးလျက် မင်္ဂလာကိစ္စ ဆောင်ရွက်ရန် ပြင်ဆင်နေခိုက်ဖြစ်ရာ ဒရီမုခတို့အား မြင်တွေ့သွားသဖြင့် “ပုဏ္ဏားတွေ ရောက်လာကြပြီ”ဟု ဝမ်းပန်းတသာ အော်လိုက်ကြ၏။

“ကြွကြပါစင်ဗျာ။ အိမ်ထဲကိုကြွ ကြပါ”ဟု ဖိတ်မန္တကပြုလျက် ဦး ဆောင်ခေါ်ယူသွားကြလေသည်။ အိမ် တွင်းသို့ရောက်သည့်အခါ အိမ်ရှင် သည် မြဟူဒတ္တကုမာရအတွက် အဖြူ ရောင်ထိုင်ခင်းကိုလည်းကောင်း၊ ဒရီ မုခအတွက် အနီရောင်ထိုင်ခင်းကို လည်းကောင်း ခင်းကျင်းပေးလေသည်။ ထိုနိမိတ်ကို တွေ့မြင်ရသည့်အခါ ဒရီ မုခသည် “ငါ့မိတ်ဆွေသည် မင်းဖြစ် လတ္တံ့၊ ငါမူကား စစ်သူကြီးဖြစ်လတ္တံ့” ဟု သိလိုက်၏။ ယင်းနောက် နှစ်ဦး သား အိမ်ရှင်မှ တည်ခင်းကျွေးမွေး သည့် စားသောက်ဖွယ်ရာများကို စား သောက်ကြပြီး ပြန်လာခဲ့ကြ၏။ သူတို့ သည် ဗာရာဏသီမင်းကြီး၏ ဥယျာဉ် ဆော်အတွင်း ခေတ္တဝင်ရောက် နားနေ ထိုင်ကြ၏။ ဥယျာဉ်အတွင်း မင်္ဂလာ ဆရာကုမာရထက်တွင် မင်းသားက အိမ် ဆော်၍ ဒရီမုခက မင်းသား၏ခြေဖျား နှစ်ဖက်ကို နှိပ်နယ်ပေးနေလေသည်။

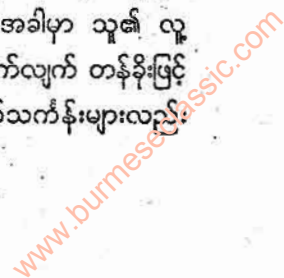
ထိုနေ့သည်ကား ဗာရာဏသီ မင်းကြီး နတ်ထီးစံတော်မူပြီး ခုနစ် ဆယ်ပြည့်မြောက်သောနေ့ဖြစ်၏။ မင်း

ကြီးတွင် ထီးနန်းကိုဆက်ခံမည့် သား တော်မရှိသောကြောင့် ဗာရာဏသီ မင်းကြီး၏ မင်းဆရာ ပုရောဟိတ်သည် မင်းလောင်းရှာဖွေရန်အတွက် ဖုသာ ရထားကို စေလွှတ်လိုက်သည့်အခါ ရထားသည် မင်းကြီး၏ မင်္ဂလာဥယျာဉ် တံခါးတွင် ဆိုက်ကပ်လေသည်။ ဖုသာ ရထားနောက်မှာ တစ်ပါတည်း ပါလာ ခဲ့သော တူရိယာတီးမှုတ်ကြသူများက လည်း ရထားဆိုက်သည်နှင့် တူရိယာ များကို တီးမှုတ်ကြ၏။ ယင်းသို့ တူရိ ယာသံများကို ကြားလိုက်ရသည်နှင့် အခြေအနေကို နားလည်ရှိပ်စားမိသော ဒရီမုခသည် “ငါသည် စစ်သူကြီး လည်း မလုပ်လိုပါ။ ဝတ်ကြောင်ဘဝ ဖြင့်လည်း မနေချင်တော့။ ရဟန်းပြု လျက် တောထွက်ပါတော့မည်ဟု ဆုံး ဖြတ်ပြီးနောက် ကျောက်ဖျာပေါ်မှ တိတ် တိတ်ဆိတ်ဆိတ် ထွက်ခွာလာခဲ့ပြီး ဥယျာဉ်တော်အတွင်း လုံခြုံရာတစ်နေ ရာသို့ သွားရောက်ပုန်းအောင်းနေလိုက် လေသည်။

ဗာရာဏသီမင်းကြီး၏ ဆရာ ပုရောဟိတ်ဦးဆောင်သည့် များမတ် မင်းချင်းများသည် ကေ့ဂျက်ဖျာထက် တွင် အိပ်စက်လျက်ရှိသော မင်းသား အား တွေ့မြင်ကြရပြီး ထိုပုဂ္ဂိုလ်သည် မင်းလောင်း ကေန်အမုန်ပင်တည်းဟု သဘောကြိုက်ညီကြပြီး မြဟူဒတ္တ ကုမာရအား ထိုနေရာတွင်ပင် အဘိ သိက်သွန်းလောင်းလျက် ဗာရာဏသီ ပြည်ရှင်မင်းအဖြစ် တင်မြှောက်ကာ မြင်းခြောက်ကောင်ကသည့် မင်းရထား

ဖြင့် တင်ဆောင်လျက် နန်းတွင်းသို့ ခေါ်ဆောင်သွားကြလေသည်။ မင်း သားသည် ထိုအချိန် ထိုအခါမှ ဗာရာ ဏသီပုရောဟိတ်ခေါင်းဆောင်သည့် များမတ်များ၊ မင်းပရိသတ်များ အရှုပ် ရှုပ် အထွေးထွေးဖြစ်နေသဖြင့် ဒရီမုခ တစ်ယောက်ပျောက်နေသည်ကို အမူ မဲ့ အဲမှတ်မဲ့ဖြစ်ကာ သတိမထားမိ လိုက်ချေ။

ဗာရာဏသီမင်း ဥယျာဉ်တော် အတွင်း ခုနက်က ဆူဆူညံညံ ပွက် ပွက်ရိုက်နေသည့်အသံဗလံတွေ ယခု တော့ ငြိမ်သက်သွားခဲ့ပြီ။ လူစလူန လည်း မမြင်ရတော့။ ထိုအခါမပင် ဒရီမုခက ပုန်းအောင်းနေရာမှ ထွက် လာလေသည်။ အမှတ်မထင် သူ့အပေါ် မိုးလျက်ရှိသည့် သစ်ပင်ထက်မှ ရော် ရွက်ဝါတစ်ရွက် လေဝေ့သဖြင့် ပြုတ် ကြွေကျလာလေသည်။ ထို့နောက် ဒရီ မုခ၏ ရှေ့ခြေရင်းသို့ ကျရောက်သွား သည်။ ရော်ရွက်ဝါ၏ ဖြစ်ရပ်ဖြစ်စဉ်ကို ဆင်ခြင်သုံးသပ် နှလုံးသွင်းမိသော ဒရီ မုခသည် လက္ခဏာရေးသုံးပါးဖြစ် သည့် အနိစ္စ၊ ဒုက္ခ၊ အနတ္တတည်းဟူ သော တရားသဘောကို တစ်ခဏ အတွင်း ပါရမီရှိခဲ့ပြီး ပုဂ္ဂိုလ်ဖြစ်သည့် အားလျော်စွာ နားလည်သဘောပေါက် သွား၏။ ထို့နောက် ခဏအတွင်း ပစ္စေကဗောဓိဉာဏ်ကို ရရှိလျက် “ပစ္စေကဗုဒ္ဓါ”အဖြစ်သို့ ရောက်ရှိသွား လေသည်။ ယင်းအခါမှာ သူ၏ လူ့ အသွင်ကွယ်ပျောက်လျက် တန်ခိုးဖြင့် ပြီးသော သပိတ်သင်္ကန်းများလည်း

ပေါ်ပေါက်ရောက်ရှိလာလေသည်။ ဒရီ မှုခသည် သပိတ်သင်္ကန်းများကို ဆောင် ယူကာ ဝါတော်ခြောက်ဆယ်ရရှိပြီး သည့် မထေရ်တစ်ပါး၏ ဣန္ဒြေမျိုးဖြင့် ဟိမဝန္တာရှိ နန္ဒမူလိဏ်ဂူသို့ ကောင်း ကင်ခရီးဖြင့် စုန်ယာဉ်စီးကာ ကြွချီ သွားလေတော့သည်။

ထိုအချိန်တွင် ဗာရာဏသီနန်း တော်အတွင်း မင်းအဖြစ်သို့ရောက်ရှိ ကာ မိဖုရားများခြံရံလျက် မင်းစည်း စိမ်းကို ခံစားနေရသော ဗြဟ္မဒတ္တ ကုမာရမင်းသားသည် ရုတ်တရက်မူ ဒရီမှခဖွားဘက်တော် သူငယ်ချင်းအား အမှတ်မရနိုင်သေးပေ။ မင်းစည်းစိမ်း ဖြင့် ယစ်မှူးနေဆဲဖြစ်လေသည်။ နန်း သက်နစ်ပေါင်း လေးဆယ်ပြည့်တော့မှ ပင် ငယ်ပေါင်းကြီးဖော် သူငယ်ချင်း အား သတိရမိသွားသည်။ သူ၏မိတ် ဆွေ ဒရီမှခကို ရှာဖွေပေးနိုင်သူ မည် သူမကိုမဆို ကြီးစွာသော စည်းစိမ်း ဥစ္စာများပေးအပ်ချီးမြှင့်မည်ဟု မောင်း ကြေးနန်းခတ်ကာ ကြေညာစေခဲ့သည် တွင် ဆယ်နှစ်သာ ကုန်ဆုံးသွားပြီး သတင်းအစအန တစ်ခုမျှ မရခဲ့ပေ။

ထိုအချိန်တွင် ဟိမဝန္တာ နန္ဒမူ လိုဏ်ဂူတွင် သီတင်းသုံးလျက်ရှိသည့် ဒရီမှခရဟန္တာသည် မိမိ၏မိတ်ဆွေ မည်သို့ ရှိနေသည်ဟု သိရှိလိုသဖြင့် ဆင်ခြင်ကြည့်ရာ တိုက်ဆိုင်စွာပင် မိမိ ကို အောက်မေ့သတိရ တမ်းတလျက် ရှိနေသည့်အကြောင်း သိမြင်လိုက်ရ ၏။ သို့ဖြစ်သဖြင့် မိမိ၏မိတ်ဆွေအား တရားချီးမြှင့်ရန်အတွက် ကောင်းကင်

ခရီးဖြင့် ကြွလာခဲ့လေသည်။ ထို နောက် မင်းဥယျာဉ်အတွင်းသို့ ရောက် ရှိရပ်နားလျက် ကျောက်ဖျာထက်တွင် သီတင်းသုံးကာ လက္ခဏာရေးသုံးပါး ကို ဆင်ခြင်နေလိုက်သည်။ ဥယျာဉ် များက ဒရီမှခပစ္စေကဗုဒ္ဓါအား တွေ့ မြင်ရသည့်အခါ မင်းကြီးအား သွား ရောက်လျှောက်တင်လေသည်။ မင်း ကြီးလည်း ထိုသတင်းကိုကြားသိရသည့် နှင့် ရုတ်တရက်ချက်ချင်း ကမန်းကတန်း လိုက်ပါလာခဲ့၏။ ဒရီမှခ ပစ္စေကဗုဒ္ဓါ အား ဖူးမြော်ရင်း ပဋိသန္ဓာရ စကား များ ပြောဆိုနေကြသည်။

ဒရီမှခပစ္စေကဗုဒ္ဓါသည် မင်းကြီး အား “ကာမဂုဏ်သည် မြက်၊ မှော်၊ ကြာ စသည်တို့နှင့် အလားသဏ္ဍာန် တူညီပါသည်။ ကာမဂုဏ်ဟူသည် ကား စင်စစ်အားဖြင့် အမြစ်သုံးပါး တို့ဖြင့် ထောက်ကန်ထားသော ဘေး ကြီးတစ်ခုသာဖြစ်သည်”ဟု ကာမ ဂုဏ်၏ အပြစ်များကို ဟောပြောပြော ကြားလျက် တရားဟောကြားလေ သည်။ သို့ပင်ဖြစ်စေကာမူ မင်းကြီး ကား ရုတ်တရက်နားမဝင်ချေ။ မင်း ကြီးက ဒရီမှခပစ္စေ ကဗုဒ္ဓါအား -

“တပည့်တော်သည် ကာမဂုဏ် အာရုံတို့ကို ယခု မစွန့်ပယ်နိုင်သေး ပါ။ ယခု နေမြဲအတိုင်းသာ နေလိုပါ သေးသည်။ ယင်းသို့နေရင်းက ကုသိုလ် ကောင်းမှုများကို တိုးတက်လုပ်ဆောင် သွားပါတော့မည်”ဟု လျှောက်တင် လေသည်။ ပစ္စေကဗုဒ္ဓါသည် ပဋိ သန္ဓေနေရခြင်း၏ ဒုက္ခဆင်းရဲ၊ ဖွားမြင်

ချိန်တွင် ခံစားရသည့် ဒုက္ခဆင်းရဲ တို့၏ အကြောင်းတရားတို့ကို ဆက် လက်ဟောကြားပြသလေသည်။ ထို နောက်တွင်ကား -

“မြတ်သောမင်းကြီး၊ သင်သည် ရဟန်းပြုသည်ဖြစ်စေ မပြုသည်ဖြစ် စေ မိတ်ဆွေကောင်းတို့၏ ဝတ္တရား ကျေအောင် ငါသည် အတတ်နိုင်ဆုံး ကြိုးစားဆောင်ရွက်ခဲ့ပြီးပြီ။ သင်မူ ကား မမေ့မလျော့ နေရစ်ခဲ့ပေတော့” ဟုဆိုလျက် ဟိမဝန္တာသို့ ကောင်းကင် ခရီးဖြင့် ပြန်လည်ကြွသွားလေတော့ သည်။

ထိုအခါတွင်မူ ဗာရာဏသီမင်း ကြီးလည်း သတိသံဝေဂရရှိပြီး နောင် တတရားရလျက် ဗာရာဏသီထီးနန်း ကို သားတော်ကြီးအား လွှဲအပ်ကာ ရသေ့ပြုလျက် ဟိမဝန္တာသို့ လိုက်ပါ ဝင်ရောက်သွားလေတော့သံတည်း။

ခင်မောင်အေး(မန္တလေး)

ကျမ်းကိုး

နိပါတ်တော်လာ ဇာတ်တော်ငါး ရာဇာဓိဆယ် ဒရီမှခဇာတ်။

မို့ခရုပျောက်ဂါထာ

■ စလင်းဒီပံ

အိမ်တိုင်းအိမ်တိုင်းတွင် ကလေးရှိ
သည်။ တချို့အနည်း၊ တချို့အများ၊
တချို့သားသမီးမထွန်းကား၍ သူတစ်ပါး
သာသမီး၊ ကိုယ့်တူ၊ ကိုယ့်မြေးကို မွေး
အကြသည်လည်းရှိသည်။ အိမ်တိုင်း
ညီညီညီညီ ကလေးရှိမှ စိုပြည်ပါသည်။
ကလေးရှိမှ သာယာပါသည်။ ထို့ကြောင့်
ကလေးသည် အိမ်၏ဆည်းလည်းဟု
အင်စာသည်ကိုလည်း တွေ့ရလေသည်။

နန်းတော်ရှေ့ဆရာတင် ရေးသည်
အာယားမသီချင်းမှာလည်း
“တွေ့ကြည့်လျှင် အဘိဓာန်၌
ရေးသင့်ပါရဲ့ * * *
ကလေးမရှိရင် တိရစ္ဆာန်တောင်
မွေးရပါသတဲ့ * * *
ကလေးများ မြင်ရရင်တော့
အမှန်ချီချင်တယ်ရှင်...”
ဟု တွေ့ရသလို တချို့ ကလေး

မရှိ၍ ခွေးမွေးကြသူများလည်း ရှိကြ
သည်။ မည်သို့ပင်ဖြစ်စေ လူသားတိုင်း
ကလေးနှင့် မကင်းပါ။ ကလေး၏ အနွံ
တာကိုလည်း ခံကြသည်မှာ လွှဲရှောင်၍
မရပါ။ အထူးသဖြင့် ကလေးတွေ ကျန်း
မာရေးမကောင်းလျှင် ခံစားရသော
ဝေဒနာကိုလည်း မပြောတတ်၊ ဘယ်နေ
ရာမှာ အနာရှိမှန်းမသိ။ ဘာစားချင်၊
ဘာလိုချင်မှန်းလည်းမသိတတ်။ မသိ

နိုင်သောကြောင့် လူကြီးမိဘများ စိတ်
သောက ဖြစ်ကြရရှာလေသည်။ အထူး
သဖြင့် မဲ့ခရပေါက်ခဲသော် ထိုကလေး
သည် နို့လည်းမစို့နိုင်၊ အခြားအစား
အစာလည်း မစားနိုင်တော့။ သူ့လိုဘာ
မပြည့်တိုင်း ငိုရှာသည်။

မဲ့ခရဖြစ်လျှင် ဆေးထိုးဆေးစား
ပေမယ့်လည်း ပျောက်ခဲ့သည်။ သည်
ဝေဒနာကြောင့် ကလေးမှာ ငိုလည်းငို
ရာ အစားလည်းမစားရဖို့ ပိန်ချိုးသွား
တတ်လေသည်။ ထိုအချိန်မှာ သဘော
ကောင်းသည့် ကလေးများပင်လျှင်
ဝေဒနာခံစားရခြင်း၊ အစာရေစာမဝ
ခြင်း(စားမရခြင်း)တို့ကြောင့် စိတ်တို
တတ်လာသည်။ မကြာခဏ ငိုတတ်
လာသည်။ ဒါဆိုလျှင် သည်ရောဂါ
ပျောက် ကင်းသွားအောင် ဘယ်လိုနည်း
နဲ့ ကုသမလဲ။ ဘယ်လိုဆရာနှင့် ကုသရ
မလဲဆိုတာ လူကြီးမိဘများက ဆုံးဖြတ်
ရတော့မည်။ ကုသသည့်နေရာတွင်
နည်းလမ်းမှန်ဖို့၊ သန့်ရှင်းဖို့၊ ရောဂါပိုး
မွှားကင်းစင်ဖို့ ကလေးသူငယ်တွေအဖို့
အခံရသက်သာပြီး ညင်သာဖို့ အထူးလို
အပ်ပါသည်။ တချို့ရောဂါများ တိရစ္ဆာန်
၏ချေးကို ရေစိမ်တိုက်သည်ကို တွေ့ရ
သည်။ ထိုချေးတွင် အညစ်အကြေး
ရောဂါပိုးမွှားများပါရှိ၍ ကုသသည့်
ရောဂါထက် ဆိုးဝါးသော အခြားရောဂါ
ဆိုးများ ဖြစ်နိုင်ကြောင်း သတိထားသင့်
သည်။ ဂရုစိုက်သင့်သည်။ ထို့ကြောင့်
သန့်ရှင်းဖို့ အရေးကြီးကြောင်း ရေးခြင်း
ဖြစ်သည်။ နည်းလမ်းမှန်ဖို့ဆိုသည်မှာ
ဆေးကုသပုံကုသနည်း သဘာဝကျရ

မည်။ ယုတ္တိရှိရမည်။ စာအုပ်ကြီးထဲပါ
သည့်အတိုင်းမဟုတ်ဘဲ ကာလဒေသ
ပုဂ္ဂလကို သိရမည်ဟုဆိုပါသည်။ ဥပမာ
ကလေးတစ်ယောက်၏ ရောဂါအတွက်
အုန်းစိမ်းရေတိုက်ရမည်ဆိုလျှင် ကလေး
ဖြစ်နေသည့်အတွက် လူကြီးများလို
အုန်းသီးရင့်ရင့်အရည်ကို တိုက်ကျွေး
လျှင် ခံနိုင်ရည်မရှိဘဲ ဘေးထွက်ဆိုး
ကျိုးများကြုံ တွေ့ရလိမ့်မည်။ သို့ဖြစ်၍
အုန်းသီးနုနု၏ အုန်းစိမ်းရည်တိုက်သင့်
သည်။ ထို့ကြောင့် နည်းလမ်းမှန်ဖို့လို
ကြောင်းကို သတိပေးရေးသားရခြင်း
ဖြစ်သည်။ ယခုစာရေးသူပေးမည့် မဲ့
ခရပျောက်နည်းမှာ ထိုသို့ ဆေးစား
ဆေးပေးမဟုတ်၍ လက်နှင့်လည်း ထိ
စရာမလိုဘဲ လွန်စွာ လွယ်ကူလှပါ
သည်။ သို့သော် လွယ်ကူလွန်းလျှင်
လည်း အထင်အမြင်သေးပြီး ရောဂါ
မပျောက်ကင်းတတ်ပါ။ သို့ဖြစ်၍ ဆရာ
လုပ်သူက ယုံကြည်အောင် တန်ဖိုးရှိ
ပြီး တန်ဖိုးသိအောင် ပြောပြဖို့လိုပါ
သည်။ ဆရာကိုယ်တိုင်ကလည်း လို
ချင်မှုလောဘကို ရှေ့တန်းမတင်ဘဲ
မေတ္တာစေတနာထားဖို့ ထိုက်သင့်
သလောက် သီလ၊ သမာဓိ၊ ပညာရှိဖို့
လိုအပ်ပါသည်။ ဒါကို သတိထားရမည်။
ပရိတ်မေတ္တာဘာဝနာကမ္မဋ္ဌာန်း စီးဖြန်း
ဖို့ဆိုတာတော့ အထူးပြောစရာမလိုဘဲ
သိထားရမည်။ ကုသခံယူသူရော၊ ကုသ
သူရော အထက်ပါ အကြောင်းနှစ်ချက်
နှင့် ပြည့်စုံလျှင် ခံစားနေရသော ရောဂါ
ဝေဒနာ ကေနုမုချ သက်သာပျောက်
ကင်းမည်ဖြစ်၍ အောက်ပါဂါထာကို

ယုံယုံကြည်ကြည် ပီပီသသ ရှေးဦးစွာ
အာဂုံကျက်မှတ် လိုက်ပါ။

မဲ့ခရပျောက်ဂါထာ

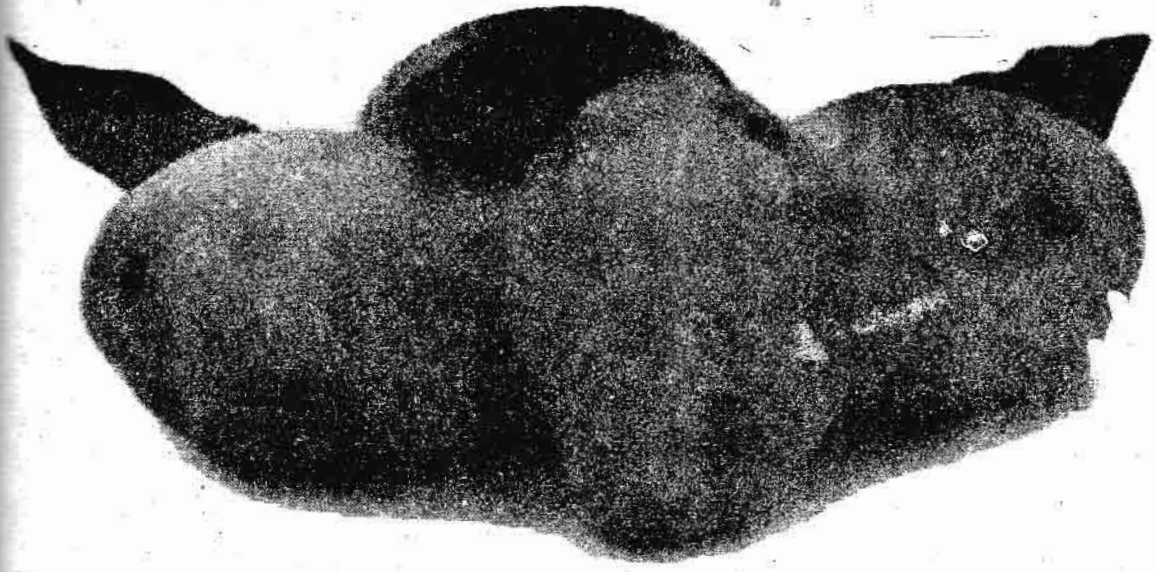
ဥုံ မဲ့ခရ မဲ့ခရ
ခွေးလဥ ခွေးလညှာ
ကြွစရာကြွ ကြွဆရာကြွ
ပျောက်ဆရာပျောက် . . .

ထိုဂါထာဖြင့် ကလေးပါးစပ်နား
ကပ်၍ ခုနစ်ခေါက်မန်းလိုက်ပါ။ နှစ်
ရက်အတွင်း သက်သာပြီး နောက်သုံး
ရက်အတွင်း လုံးဝ မဲ့ခရရောဂါ ပျောက်
ကင်းပါလိမ့်မည်။ စာရေးသူ၏ဆရာ
ရွှေမြင်တင်ဆရာတော်ကတော့ ကလေး
ရှိရာအိမ်ဖက်ကို မျက်နှာလှည့်၍ နာရီ
အချိန်းအချက်နှင့် ကျောင်းမှ မန်းရံနှင့်
သက်သာပျောက်ကင်းသည်ကို များစွာ
တွေ့ရသည်။ စာရေးသူလည်း ဆရာ
တော်ကြီးပေးသော ဤဂါထာဖြင့် က
လေးများစွာကို ရောဂါပျောက်ကင်းစေခဲ့
ပါသည်။ အဲ...လောဘကင်းဖို့ မေတ္တာ
စေတနာထားဖို့တော့ အရေးကြီးပါသည်။
ဒါကိုတော့ မမေ့ပါနှင့်။

မေတ္တာဖြင့် . . .

စလင်းဒီပံ

လိုရာဖက်သုံး သရက်တစ်ပင်ပျံး မော်တင်သိန်းဇော်

အရွက်၊ အသီး၊ အကိုင်းအခက်၊ အရည်နှင့် တစ်
ထုံးစသဖြင့် သရက်ပင်သည် အထူးတလည်ပင် အသုံး
ဝင်၏။ ဂုဏ်သတ္တိထူးကြီးများ ရှိ၏။ ဂမ္ဘီရစွမ်းပကားထူးများ
စွမ်းအောင်း၏။ မြန်မာတို့က အုန်းရွက်၊ တရုတ်တို့က
ကန်သီး၊ ဟိန္ဒူတို့က သရက်ကို ဂန္ထဝင်အဖြစ် သတ်မှတ်
အထွတ်အမြတ်ထားရှိ၍ မင်္ဂလာပွဲထုတ်တတ်ကြ၏။ သရက်
အနံ့နှင့် “အသားမှာ ဝက်၊ အသီးမှာ သရက်” ဟုပင်
အကောင်းမြတ်ဆုံး စားသောက်ဖွယ်ရာ အာဟာရသီးနှံတစ်
ခုအဖြစ် ပါဝင်ထင်ရှားရကား ရှေးမြန်မာဘုရင်မင်းများနှင့်
အညှိသုံး သီးနှံသစ်ပင် ဆေးဖက်တော်ဝင် တစ်ရပ်အဖြစ်
သည်း ဂုဏ်သိန်ထူးနှင့် ရပ်တည်ခဲ့၏။ အထင်ကရ သာသနာ
အနွယ်ဝင် နေရာမြတ်တော်များ၊ နန်းတွင်းဥယျာဉ်တော်

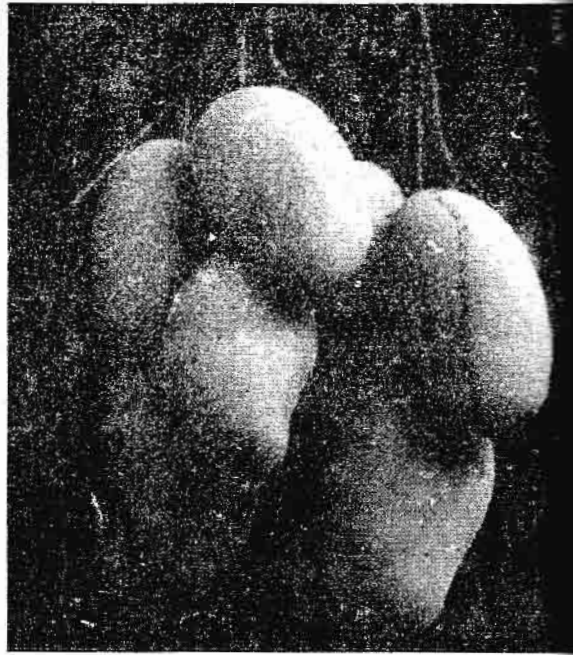
များ၊ စီမံကိန်းဝင် စိုက်ပျိုးခင်းကြီးများ၌လည်း စိုက်ပျိုးခဲ့
ကြရ၏။
တစ်မယ်ချင်းအလိုက် သရက်ပင်၏ အသုံးဝင် ဂုဏ်
မြောက်ပုံများကို တင်ပြသော် သရက်ရွက်ကို မင်္ဂလာပွဲတို့
၌ ချိတ်ဆွဲရတတ်၏။ သားသမီးမျက်နှာမြင်က မင်္ဂလာရတနာ
တို့အဖြစ် ချိတ်ဆွဲရတတ်၏။ မင်္ဂလာရိုစေမှုနှင့် အေးချမ်း
ကြည်သာစေမှုကို ရရှိတတ်၏ဟု အဆိုရှိ၏။ မြောက်ဘက်
ဆီက တစ်ရွက်နှင့် တောင်ဘက်ဆီက တစ်ရွက် ပေါင်းနှစ်
ရွက်ကို ဖင်ပြန်၊ ခေါင်းပြန် ထပ်၍ ဆောင်သက လာဘ်ဝင်
အေးချမ်း စီးပွားတက်တတ်၏။ မဟာပိန္နဲနတ်မင်းကို ပူဇော်
က မင်္ဂလာ၊ စီးပွားဥစ္စာ၊ လာဘ်လာဘ၊ ယာဉ်ကားများ ရရှိ
တတ်သည်ဟု အယုံအယူအစွဲများ ရှိကြ၏။

သရက်သီးကို ပင်တိုင်အမြဲ စားသုံးမှီဝဲ ဓာတ်စာ သက်စောင့်သီးနှံအဖြစ် ဆေးဖက်ခွယ်ဝင်အဖြစ် စားသုံးကာ အသက်ရှည်တတ်၏။ ရုပ်ရည်သွေးသား၊ အကြောအခြင်၊ အသားအရေ ခန္ဓာအဆက်အပေါက်၊ အသံများ နုပျိုတတ် ၏။ အာအင်ခွန်းအားလေ ပြည့်စုံတတ်၏။ အိမ်ထောင်သား မွေး ခွန်အားပြည့်စုံတတ်၏။ ကုန်ခန်းယုတ်လျော့သော သက် စောင့်ခန္ဓာ စွမ်းပကားများ ပြန်လည်ပြည့်ဖြိုး ရရှိစေတတ်၏ ဟု အယုံ၊ အယူအစွဲများ ရှိကြ၏။ သရက်ရည်ကို သောက် သုံးမှီဝဲကလည်း ဆေးဖက်ဝင်ပါသည်။

သရက်၏ အကိုင်းအခက်၊ ပင်စည်ရိုးတံ၊ ကိုင်းသား များကို သန်လျက်၊ ရှင်သီဝလီရုပ်တုတော်မြတ်၊ သူရဿတီ မယ်တော်ရုပ်များ ထုလုပ်၍ ဆောင်သကိုးကွယ် ပူဇော်ကြ က ဘုန်းကံဩဇာတန်ခိုးများ မြင့်မားတတ်၏။ အောင်မြင် အေးချမ်းရတတ်၏။ ဥစ္စာစီပွား လာဘ်လာဘများ တိုးပွား တတ်၏။ အသိပညာအာရုံများ တိုးပွားတတ်၏ဟုလည်း အယုံအယူစွဲများ ရှိတတ်၏။

သရက်ပင်တစ်ပင်နှင့်အများကို စိုက်ထားကာ အမှောင့် ပယောဂများကို ကာကွယ်ပေးစေတတ်၏။ ဒိုလုံနားနေ ရှု နှိုက်မှီဝဲသူကို ခွန်အားစုံပေးစေတတ်၏။ လေထုညစ်ညမ်းမှု များကို ကာကွယ်ပေး သန်စင်စေတတ်၏။ မင်္ဂလာရှိ၊ အေး ချမ်း၊ ကြည်သာစေတတ်၏ဟု ရှေးသူဟောင်းသူမြတ်တို့က မိန့်ဆိုခဲ့ကြပါသည်။

သရက်နှင့် ပတ်သက်၍ သတိချုပ်၊ ရောင်ကြဉ်ဖွယ် ရာများအနေနှင့် သရက်ပင်မှ အရွက်ကို ညကာလတို၌ မခြေမဆွတ်ရ။ လာဘ်ပိတ်တတ်၏။ အမြဲတေ၊ သိဒ္ဓိဝင် သရက်မျိုးနွယ်ဝင် သရက်ပင်ကို အကြောင်းမဲ့ ဒေါသစိတ် နှင့် ခုတ်ထွင်ဖျက်ဆီးသော် ဘေးဥပဒ်ကြီးပင် သင့်တတ်၏။

ဟု အဆိုများ ရှိပါသည်။

လောကီရေးလာများအရလည်း အုန်းသီးစိတ်နှင့် သရက်သီးမှည့်၊ အုန်းညွန့်နှင့် သရက်ရွက်တို့ကို ဆွမ်းတော် ပန်းတော်များအဖြစ် အတိဂါရာ၊ သက္ကစသဒ္ဓါစိတ်အာရုံတို့ နှင့် ယှဉ်တွဲ၍ ကပ်လျှူပူဇော် ဆုတောင်းပါ။ “ဦးသာ”တည် ဟူသော မိတ်ဖက်ဓာတ်ကြီး ဝင်မြောက်ရကာ အထူးသဖြင့် ပုဂ္ဂိုလ်ရေး၊ ကျန်းမာရေး၊ အလုပ်အကိုင်၊ အိမ်ထောင်ရေး မေတ္တာရေး၊ ခရီးသွားလာရေး၊ မင်္ဂလာမှု ကိစ္စရေးရာ အဖြေ ဖြာတို့ကို ပြည့်ဝအောင်မြင် ကောင်းမွန်စေတတ်ပါသည်။

စာပေလာ ရှေးသူဟောင်းတို့နှင့် ဆရာသခင်မြတ်တို့ ၏ ဩဝါဒမွန်လာများ ကိုယ်တွေ့များအရ ဂန္ထိစွမ်းပကားမှာ ကိန်းအောင်း၍ တစ်ပင်လုံးပင် အကျိုးရှိသော သရက်ပင် အကြောင်းကို အကျိုးရှေ့၍ တင်ပြအပ်ပါသည်။

မှတ်ချက် ။ ။ သရက်နှင့်ဆိုင်ရာများကို အထူး သဖြင့် တနင်္လာ၊ ကြာသပတေး သားသမီးများတို့အနေနဲ့ ကပ်လျှူစားသုံး ဆောင်သဓာတ်ဆင်သင့်ကြပါသည်။ သလျက်ပုံထု၍ အဆောင်အဖြစ် ဆောင်သသင့်ကြပါသည်။

မော်တင်သိန်းတော်

ဇော်ပျ ဆေး အစွမ်း
သိချင်ရင် ကျွန်မကြည့်

ဇော်ပျ

အစာအိမ်လေနှင်ဆေး

အမှတ် - ၂၉၀၊ ဗညားဒလလမ်း၊ တမေ့မြို့နယ်၊ ရန်ကုန်မြို့

မင်းသိင်္ခ

ဘဝကုသရန် [၅]

(ယခင်လမှအဆက်)

ပန်းချီ စံထွင်စာတင်

ဘဝအသင်္ချေ (၅)

ပင်းသိင်္ဂီ

(ယ ခင် လ မှ အ ဆက်)

ကျွန်ုပ်နှင့် မဟုတ်တမ်းတရမ်းမိုက်ကယ်

ကျွန်ုပ်သည် အထက်က ဆိုခဲ့သည့်အတိုင်း ဂန္ဓာရီလမ်းကို လိုက်စားခဲ့၏။ သို့ရာတွင် ဖြစ်ဖြစ်မြောက်မြောက် နားလည်ခဲ့ခြင်း မရှိခဲ့ပါ။ တစ်နေ့တွင် ကျွန်ုပ်သည် မိဘများ အိမ်သို့ရောက်ခဲ့၏။ ထိုအိမ်သို့ ရောက်လျှင်ရောက်ချင်း ကျွန်ုပ်၏ ဖခင်က အိမ်ရှင်သည် နို့တစ်ပေး၍ နှင်နေပြီ ဖြစ်ကြောင်း ပြောလေ၏။

ကျွန်ုပ်က...

“ဒီအိမ်အမျိုးအစားဟာ ငှားစားတဲ့ အမျိုးအစားထဲမှာ ပါတယ်။ ရှေးအင်္ဂလိပ်ခေတ်ကတည်းက ငှားစားလာတဲ့ တန်းလျားပဲ။ လခမှန်မှန်ပေးရင် နှင်လို့မရဘူး။”

ဟု အားပေးစကားပြောသော်လည်း ကျွန်ုပ်၏ ဖခင်က...

“နောက်ဆုံးတော့ တရားရုံးမှာ ငါတို့က ငွေတစ်ပြားမှ မရှိဘူး။ အိမ်ရှင်က ငွေရှိတယ်။ အဲဒါ ဘယ်နှယ်လုပ်မလဲ”

ဟု ကျွန်ုပ်အား ပြောလေ၏။

ကျွန်ုပ်သည် ဖခင်၏ ဒုက္ခကို ကိုယ်ချင်းစာနာမိ၏။ အမှုရှုံး၍ ဤအိမ်မှ ဆင်းပေးရလျှင် သွားစရာဟူ၍ နေရာမရှိတော့။ ဖခင်သည် ဤအကြောင်းအရာကို တွေး၍ပူပန်နေ၏။ ထို့ကြောင့် ကျွန်ုပ်က အားပေးစကားပြောကာ ထွက်ခဲ့လေတော့၏။ ကျွန်ုပ်သည် ထိုအကြောင်းအရာများကို မေ့ပစ်ချင်၏။ သို့ရာတွင် မေ့၍မရပါ။ အဘယ့်ကြောင့် မေ့၍မရသနည်းဟု ဆိုသော် ထိုအကြောင်းအရာများသည် ကျွန်ုပ်၏ဘဝ၌ အဖြစ်ဆိုးများ ဖြစ်နေသောကြောင့်ပင်တည်း။ ကျွန်ုပ်သည် မည်သည့်အလုပ်ကိုမျှ လုပ်၍မရသည့် အဆုံး၌ နယ်တကာလှည့်၍ ကြုံရာနေရာတွင် ဗေဒင်လက္ခဏာ ဟောမည်ဟု ဆုံးဖြတ်လိုက်၏။

ထိုသို့ ဗေဒင်လက္ခဏာဟော၍ ရသောငွေဖြင့် မိဘများ ရင်ဆိုင်ရမည့် အိမ်ရှင်အိမ်ငှား အမှုအတွက် ရှေ့နေငှားမည်ဟုလည်း ဆုံးဖြတ်ခဲ့၏။ ထို့ကြောင့် ကျွန်ုပ်သည် နောက်တစ်နေ့၌ ပင် စတင်ခရီးထွက်ကာ ကြုံရာနေရာ

တွင် ကြုံသလို ဗေဒင်ဟော၍ စားသောက်ခဲ့ရ၏။ ရသမျှ ငွေကလေးကို ချွေတာစားသောက်ခဲ့ရ၏။ အထူးသဖြင့် တောင်ကြီးမြို့ ဈေးအနီးတွင် သုံးနှစ်ခန့် ဗေဒင်လက္ခဏာဟောပြောခဲ့ရ၏။ ထိုသို့ဟောပြောခဲ့ရာ ညအချိန်များ၌ အားလပ်ခဲ့ရ၏။ ချမ်းအေးသော ဒေသလည်းဖြစ်၊ အနွေးထည်လည်း ပြည့်ပြည့်စုံစုံ မရှိသောကြောင့် ဘုန်းကြီးကျောင်းတွင်ရှိသော ထင်းတုံးကြီးကို မီးရှို့၍ အိပ်မပျော်ဘဲ မိုးလင်းခဲ့ရသော ညများသည် များခဲ့ပြီ ဖြစ်၏။

ထိုညများသည် ကျွန်ုပ်၏ အိပ်မပျော်သော အစဉ်းဖြစ်၏။ အစဉ်း၌ အိပ်မပျော်သောညများတွင် စာအုပ်ဆိုင်မှ စာအုပ်များ ငှားလာပြီး စာအုပ်များဖတ်၏။ နောင်တွင် စာမဖတ်ချင်တော့ဘဲ စာရေးချင်စိတ်များ ပေါ်လာပြန်၏။ ထို့ကြောင့် စက္ကူကြမ်းများ ဝယ်ကာ အိပ်မပျော်သောအချိန်များ အားလုံးကို စာရေးပစ်လိုက်၏။ ထိုအိပ်မပျော်သော ညများ၏ အသီး

အပွင့်များပင် ဖြစ်၏။ ကျွန်ုပ်အဖို့ ထို အေးစက်မှောင်မိုက်သော ညများသည် ဆင်းရဲကြီးလှ၏။ ထိုညများသည် နာကြည်းဆွေးမြေ့ဖွယ်ရာများ၊ ဆာလောင်မွတ်သိပ်မှုများ၊ အထီးကျန်နိုင်မှုများ ဖြင့် ပြုမ်းတီးလျက် ရှိတော့၏။

တစ်ညတွင် ကျွန်ုပ်သည် အသည်းအသန် နေမကောင်းဖြစ်၏။ အဖျားလွန်စွာတက်နေ၏။ ကျွန်ုပ်အနီး၌ ကျွန်ုပ်အား ကူညီမည့်သူ မရှိ။ ကျွန်ုပ်ရောက်ရှိနေသော နေရာနှင့် အနီးဆုံး ဆရာဝန်နေသော နေရာသည် သုံးမိုင်ခန့်ရှိ၏။ ကျွန်ုပ်သည် ထိုညကို ကောင်းစွာသတိရနေ၏။ အဖျားတက်သော ဝေဒနာသည် ကျွန်ုပ်အား စက္ကန့်မလပ် နှိပ်စက်လျက်ရှိ၏။ ကျွန်ုပ်သည် ငုံးမင်းအဖြစ်ကို သွား၍ သတိရမိ၏။ တောမီးကား လောင်လာပြီ။ ငါ့အားလည်း စွန့်ပစ်သွားကြပြီ။ အထက်သို့ ပျံတက်ရန်လည်း ငါ၏အတောင်သည် မသန်စွမ်း စေဘဲ အဖြစ်အပျက်များကို ဝိုးတဝါး သတိရမိ၏။ မခံမရပ်နိုင် ဖြစ်သောကြောင့် (သို့မဟုတ်) ကူညီပေးမမည့်သူ မရှိသောကြောင့် အားငယ်စိတ်များ ဝင်လာ၏။ ထိုအားငယ်စိတ်ကြောင့် မျက်ရည်များ စို့လာ၏။ ကျွန်ုပ်သည် ဝေဒနာခံစားနေရခြင်းထက် အမှန်ဆုံး ဖြစ်မည်ဟု ထင်မှတ်မိသဖြင့် မိမိအသက်ကို မိမိလုပ်ကြံရန် စဉ်းစားလိုက်မိ၏။ ထရုံ၌မူ ကိုရင်လေး တစ်ပါး၏ ဓားမြှောင်တစ်ခု ထိုးထား

သည်ကို သတိရမိ၏။ သို့ရာတွင် ထို ဓားမြှောင်နှင့် ထိုးသေရန်အတွက် ဓားမြှောင်ရှိရာပင် ကျွန်ုပ် မသွားနိုင်။ စိတ်ပညာဆရာတစ်ဦးက လူသည် မိမိကိုယ်ကို သတ်သေချင် သေမည်။ ထိုသို့သတ်သေရန်အတွက် နည်းလမ်းပေါင်းများစွာရှိမည်။ သို့ရာတွင် မည်သူ တစ်စုံတစ်ပေဇာန်မျှ အသက်အောင့်၍ မိမိကိုယ်ကို သေအောင် မလုပ်နိုင်ပေဟု ဆိုထားသည့် စာကို ဖတ်ဖူး၏။

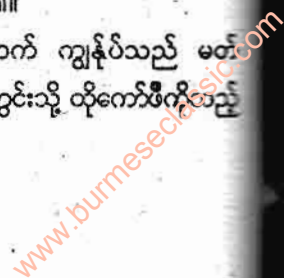
ကျွန်ုပ်သည် စိတ်ရှူးပေါက်လာ၏။ ထို့ကြောင့် ထိုစိတ်ပညာဆရာ ပြောထားသည့်စကား ဟုတ် မဟုတ်။ ဟုတ်၍ သေလျှင်လည်း အကြောင်းမဟုတ်။ မဟုတ်၍ မသေလျှင်လည်း အကြောင်းမဟုတ်ဟူ၍ အသက်ကို ရှုသွင်းပြီး အောင့်ထားလိုက်၏။ မည်မျှကြာအောင် အောင့်ထားမိသည်မသိ၊ ကျွန်ုပ်၏ အသားများသည် မခံမရပ်နိုင်၍ တဆတ်ဆတ် တုန်လာ၏။ ကျွန်ုပ်၏ မျက်လုံးများသည် ပြူးထွက်လာ၏။ ကျွန်ုပ်၏ မျက်စိများသည် မူးမိုက်ပျာစေ၍သွား၏။ ကျွန်ုပ်တစ်ကိုယ်လုံးရှိ အကြောများသည် ပြတ်ထွက်သွားမတတ် ခံစားရ၏။ နောက်ဆုံးတွင် ကျွန်ုပ်သည် ထိုဝေဒနာကို မခံစားနိုင်တော့ဘဲ အောင့်ထားသော အသက်ကို ရှူးခနဲ မှုတ်ထုတ်လိုက်၏။ ထိုသို့ မှုတ်ထုတ်လိုက်သည်နှင့် တစ်ပြိုင်နက်တည်း ခံစားနေရသော ဝေဒနာသည် ရုတ်ခြည်းပျောက်

ကင်းသွား၏။ သို့ရာတွင် ကျွန်ုပ်သည် မောဟိုက်နေ၏။ ကျွန်ုပ်၏ တစ်ကိုယ်လုံး ရွေးများ ရွဲရွဲနေ၏။ စောစောက နှိပ်စက်ခဲ့သော အဖျားရောဂါသည် ကျွန်ုပ်၏ မိုက်မဲမှုကို ဆလံပေး၍ ထွက်ပြေးသွားပြီဖြစ်၏။ ကျွန်ုပ်သည် ကောင်းစွာ ထနိုင်ပြီဖြစ်၏။ ထို့နောက် ထရုံအနီးသို့သွားကာ ရှမ်းခမ်းမြှောင်ကို ဆွဲထုတ်လိုက်၏။

“ကံကောင်းလို့သာလျော့၊ စောစောကသာ ဒီနေရာကို လာနိုင်ခဲ့ရင် ဒီဓားမြှောင်နဲ့ ကိစ္စတုံးမိရင် တုံးမိမှာ။ သေစေလောက်တဲ့ လက်နက်တွေ ဘာတွေဟာ ကိုယ့်အနားမှာ မရှိရင် အကောင်းဆုံးပဲ”

ဟု တစ်ကိုယ်တည်း ရေရွတ်ရင်း ပြတင်းပေါက်ကိုဖွင့်၍ ထိုဓားမြှောင်ကို လွှင့်ပစ်လိုက်လေ၏။ ထို့နောက် ကျွန်ုပ်သည် ရေဇွေးအိုးကို ယူကာ ရေထည့်၏။ ထို့နောက် ထင်းတုံးကြီး၌ ထိုအိုးကို ကပ်ပေးထားလိုက်ရာ အချိန်အနည်းငယ်အတွင်း၌ပင် ရေဇွေးအိုးသည် ကျိုက်ကျိုက်ဆူလေတော့၏။ ကျွန်ုပ်သည် နေ့ခင်းက ဝယ်လာသော ကော်ဖီမှုန့် ငါးမူးဖိုး အထုပ်ကလေးကို စက္ကူပင်မဖြည့်ဘဲ အထုပ်လိုက် ပစ်ထည့်လိုက်လေ၏။ ထို့နောက် ကျွန်ုပ်၌ရှိသော မုန့်လုပ်ထန်းလျက်ကြီး တစ်ခဲကို ပစ်ထည့်လိုက်လေ၏။

ထို့နောက် ကျွန်ုပ်သည် မတ်ခွက်ကြီးအတွင်းသို့ ထိုကော်ဖီကိုထည့်

ကာ ပူပူနွေးနွေး သောက်ချလိုက်လေ၏။ ကျွန်ုပ်သည် အချမ်းပြေသွား၏။ အဆာလည်းပြေသွား၏။ ကျွန်ုပ်၏ တစ်သက်တာတွင် သောက်ဖူးသော ကော်ဖီများအနက် ထိုကော်ဖီသည် အကောင်းဆုံး ဖြစ်သည်ဟု ကျွန်ုပ် မှတ်မိနေ၏။ ကျွန်ုပ်သည် ကော်ဖီ သောက်ပြီးနောက် ဆေးပေါ့လိပ်ကိုဖွာရင်း 'သေခြင်းတရားနှင့် ပတ်သက်သော အကြောင်းအရာ' များကို ဉာဏ် နှီးသလောက် စဉ်းစားမိလေ၏။ ထိုသို့ စဉ်းစားရာတွင် 'သေပြီးရင် ဘာဖြစ်မလဲ' ဟူသော အကြောင်းအရာသည် ပါ၏။ ထိုသို့ စဉ်းစားရင်း ကျွန်ုပ်၏ စိတ်ကူးသည် တိကျမှု မရှိတော့ပေ။ ကိုယ်ဖြစ်ချင်သော ကိုယ်သိချင်သော အကြောင်းအရာများဆီသို့ ဦးလှည့်၍ သွားပြန်၏။ ထိုအချိန်မှစ၍ မိုးလင်းကြက်တွန်ချိန်အထိ စဉ်းစားခဲ့သော အကြောင်းအရာများသည် စိတ်ကူးယဉ် ဝတ္ထုသဖွယ် ဖြစ်နေ၏။ ထိုဝတ္ထုတွင် အိမ်ကဇာတ်လိုက်ပါ၏။ ထိုဇာတ် ချိန်မှာ မိုက်ကယ်ဟူ၍ ဖြစ်၏။ မဟုတ်တမ်းတရမ်း အလွန်လှုပ်၏။ ခြေကြောင့် ကျွန်ုပ်၏ စိတ်ကူးထဲတွင် ခြေဇာတ်လိုက်အား မဟုတ်တမ်းတရမ်း မိုက်ကယ်ဟု အမည်ပေးထား၏။ ၎င်းမိုက်ကယ်သည် ငရဲပြည်သို့ ချင်လတ်လတ် ရောက်သွားသည် ဖြစ်၍ ကျွန်ုပ်ဝတ္ထု၌ ပါ၏။ ၎င်းငရဲပြည် အဝီစိဟု ကျွန်ုပ်၏ စိတ်ကူးက ဖြစ်ပေးထား၏။ ထိုသူသည် အဝီစိက

ပြန်လာပြီးနောက် ကျွန်ုပ်၏အိမ်သို့ ရောက်၏။ ကျွန်ုပ်နှင့် မိတ်ဆက်၏။ အဝီစိမှ မှတ်တမ်းစာအုပ်ကြီးကို ကျွန်ုပ် အား ပေး၏။ ကျွန်ုပ်သည် ထိုစာအုပ် ကိုကြည့်ရာ အနက်ရောင်အဖုံးပေါ် တွင် ရွှေရောင်စာလုံးဖြင့် အောက်ပါ အတိုင်း ရေးထားသည်ကို တွေ့ရလေ တော့၏။

အဝီစိပြန်တစ်ဦး
၏
မှတ်တမ်း

အဝီစိပြန်တစ်ဦး၏ မှတ်တမ်း

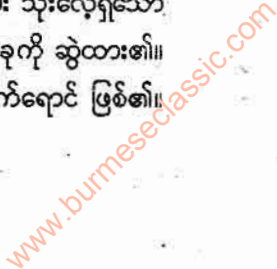
ကျွန်ုပ်သည် မဟုတ်တမ်းတရမ်း မိုက်ကယ်ခေါ် အဝီစိပြန် မိုက်ကယ် ၏အကြောင်းကို စိတ်ကူး၍ ဝတ္ထုရှည် ကြီးတစ်ပုဒ် ရေးဖူး၏။ သို့သော် မည် သည့်စာအုပ်တိုက်ကိုမျှ ပေးပို့ခဲ့ခြင်း၊ ရိုက်နှိပ်ထုတ်ဝေခဲ့ခြင်း မပြုခဲ့ပေ။ ထို ဝတ္ထုရှည်ကြီးကို ကျွန်ုပ်သည် မည် သည့်အချိန်တွင်မှ ထုတ်ဖြစ်မည် မသိ ပါ။ သိမ်းဆည်းထားလိုက်၏။ ငရဲ သားများ၏ပုံကို ကျွန်ုပ်၏စိတ်တွင် ထင်မြင်ကြည့်ရာ အချို့ငရဲသားများ သည် မိုက်ပူ ခေါင်းကြီးကြီး အချို့ သောငရဲသားများ၏ပုံမှာ ကျွန်ုပ်နှင့်ပင် တူသကဲ့သို့ပင်ရှိ၏။

ကျွန်ုပ်သည် ဤသို့ပင် အချိန်ရ တိုင်း ဝတ္ထုများ ရေးသားခဲ့၏။ ထို့ နောက် ကျွန်ုပ်သည် ဘုန်းကြီးကျောင်း ၌ ကပ်လျက် နေထိုင်ရသော ဘဝကို အဆုံးသတ်လိုသဖြင့် တောင်ကြီးမြို့ထဲ တွင် နေထိုင်သော ပရဆေးဆိုင်ပိုင်ရှင် ဒေါ်နှောင်းဆိုသော လွန်စွာသဘော ကောင်းသည့် မိန်းမကြီးတစ်ဦး၏ အိမ်အဖို့တွင် ငှားရမ်းနေထိုင်ခဲ့၏။

တစ်ညသ၌ ကျွန်ုပ်သည် ချမ်း အေးလွန်းလှသဖြင့် မီးဖိုကာ ရေနွေး တစ်အိုးတည်၍သောက်ရင်း စာအုပ် တစ်အုပ်ကို ဖတ်နေလေ၏။ ထိုအချိန် ၌ ကျွန်ုပ်၏အခန်းဝတွင် တစ်စုံ တစ်ယောက် လာ၍ရပ်ပြီးလျှင်...

“မေအိုင်ကမ်းအင်၊ ဝင်ခွင့်ပြုပါ ခင်ဗျာ”

ဟု အင်္ဂလိပ်ဘာသာဖြင့် ဝင်ခွင့် တောင်းလိုက်သောကြောင့် ကျွန်ုပ် သည် ဖတ်နေသော စာအုပ်ပေါ်မှ မျက်လုံးကိုကျော်၍ ၎င်းကို ကြည့် လိုက်လေ၏။ ထိုသူသည် ကင်းပတ် ဖိနပ်အစုတ်ကို စီးထား၏။ ဘောင်းဘီ ရှည်ပွပွကြီးကိုလည်း ဆင်မြန်းထား ၏။ လည်ပင်း၌မူ ဘိုးထိုင်းခေါ် လိပ် ပြာတောင် လည်စည်းကလေးကို ချိတ်ထား၏။ ထိုလည်စည်းကလေး မှာလည်း ရှေးဟောင်းပြတိုက်သို့ပို့ရန် သင့်တော်နေပြီဖြစ်၏။ လက်ထဲတွင် ကောက်စိုက်သမများ သုံးလှေရှိသော သံသေတ္တာငယ်တစ်ခုကို ဆွဲထား၏။ ထိုသေတ္တာမှာ အနက်ရောင် ဖြစ်၏။

ထိုသေတ္တာနက်ပေါ်တွင် ဆေးအဖြူ ဖြင့် M.B.B.S ဟု ရေးထားသည်ကို တွေ့ရ၏။ ကျွန်ုပ်က...

“ဝင်ခဲ့ပါဗျာ”

ဟု ပြောရာ ထိုသူသည် ဝင်ခဲ့ပြီး ကျွန်ုပ်၏ရှေ့ရှိ ခွေးခြေပုကလေးပေါ် တွင် ထိုင်လိုက်၏။ ထိုအခါ၌ ကျွန်ုပ် က ၎င်းအား...

“ခင်ဗျားက ဆရာဝန်လား”

ဟု မေးလိုက်လေ၏။ ထိုသူက

“မဟုတ်ပါဘူး ခင်ဗျာ၊ မြေ အလံ့မှာလည်း ဆရာပါ”

ဟု ပြန်၍ပြောလေ၏။ ထိုအခါ ကျွန်ုပ်က...

“မသိပါဘူးဗျာ၊ ခင်ဗျားရဲ့ သေတ္တာမှာ M.B.B.S လို့ ရေးထားလို့ ဆရာဝန်လားလို့ပါဗျာ”

ဟု ပြောလိုက်လျှင် ထိုသူက...

“M.B.B.S ဆိုတာ ကျွန်တော် နာမည်ရဲ့ အတိုကောက်ပါ။ ကျွန်တော် နာမည်က မောင်ဘာဘာစိန်လေ”

ဟု ပြောလိုက်လျှင် ကျွန်ုပ်မှာ ရယ်ရမလို့ ဖြစ်သွား၏။

သို့သော် ၎င်းမောင်ဘာဘာစိန် ခေါ် M.B.B.S အား အားနာ၍ မရယ် ဖြစ်ခဲ့ပါ။

“ကဲ ဆိုစမ်းပါဦး မောင်ဘာ ဘာစိန်၊ ညကြီးအချိန်မတော် ကျုပ်ဆီ လာတဲ့ကိစ္စကို ပြောစမ်းပါဦး”

ဟု ကျွန်ုပ်က မေးလိုက်လျှင် ၎င်းက...

“တခြား မဟုတ်ပါဘူးခင်ဗျာ၊

သမီးလေး ပျောက်သွားလို့ပါ”

ဟု ပြောလေ၏။

“နေစမ်းပါဦး၊ ခင်ဗျားသမီးက ဘယ်အရွယ်လဲ”

ဟု ကျွန်ုပ်ကထပ်၍ မေးလေ ၏။ ထိုအခါ မောင်ဘာဘာစိန်က...

“အပျိုဖော်ဝင်စပါ ဆရာရယ်”

ဟု ပြန်၍ပြောလေ၏။

“နာမည်က ဘယ်လိုခေါ်သတဲ့ တုန်း”

ဟု ကျွန်ုပ်က မေးလိုက်ပြန်၏။

ထိုအခါ မောင်ဘာဘာစိန်က...

“မေရီသပွေါလို့ခေါ်ပါတယ်”

ဟု ပြန်၍ပြောပြီးလျှင် ၎င်း၏ ကုတ်အင်္ကျီအတွင်းမှ ပြား၍နေသော စီးကရက်ဘူးကိုထုတ်ကာ ပိန်လိန်၍ နေသော စီးကရက်ကို ထုတ်ပြီး မီးညှိ ၍ ဖွာနေလေတော့၏။

“ဪ ဟုတ်ပြီ၊ ဟုတ်ပြီ ရှေ့က မေရီဆိုတဲ့ နာမည်တပ်ထားတော့ သမီးလေးကို ကွန်ဗင့်ကျောင်းထား တယ်ထင်တယ်”

ဟု ကျွန်ုပ်က ပြောလိုက်လျှင်-

“မထားပါဘူး ဆရာရယ်၊ ကျွန်တော်မိန်းမနာမည်က မေရီတဲ့ သူက ဆုံးသွားပါပြီ၊ အဲဒီတော့ ကျွန်တော်က မုဆိုးဖိုပါ”

ဟု မောင်ဘာဘာစိန်က ပြန်၍ ပြောလေ၏။

“ဘယ်လိုကနေ ဘယ်လိုဖြစ် တာလဲ။ အကျဉ်းချုံးပြီး ပြောစမ်းပါ မောင်ဘာဘာစိန်ရယ်”

ဟု ကျွန်ုပ်က ပြောလိုက်ရာ ၎င်းမောင်ဘာဘာစိန်က...

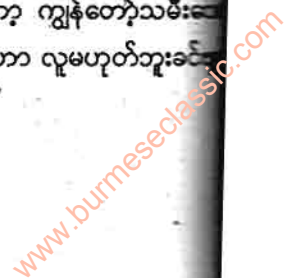
“ဒီလိုဆရာရဲ့ သမီးကလေးက အပျိုဖြစ်လာပြီဆိုတော့၊ ကျွန်တော်အိမ် နားမှာ ကောင်ကလေးတွေက အပေါ့ စားလေးတွေ၊ ဘယ်နည်းနဲ့မှ ကျွန်တော် သမီးနဲ့ သဘောမတူနိုင်ဘူး။ အဲဒီတော့ ကျွန်တော်က သမီးကို နှစ်ခါ သုံးခါ တော့ ဆုံးမပါတယ်။ ဒါပေမဲ့ သမီး ကလည်း အရွယ်ကလေး ရောက်လာ တော့ စိတ်ကစားတာပေါ့ ဆရာရယ်။ အခု ကျွန်တော်ဆရာဆီကို လာတာ က သမီးလေးဟာ တောထဲဝင်သွားပြီ လား၊ မသမာသူတွေ တွေ့လို့ ရိုက် သတ်လိုက်ပြီလား”

ဟု မောင်ဘာဘာစိန်က ပြော လေ၏။

“မဟုတ်တာဘဲ ကိုယ့်လူက အပျိုကလေးတစ်ယောက်က တောထဲ ကို ဘယ်နှယ်ကြောင့် ဝင်သွားရမှာလဲ ပြီးတော့လည်းပဲ မသမာသူတွေ ချေ ရင် ခင်ဗျားသမီးကို စော်ကားခေါ် ကား လုပ်မှာပဲ စိတ်ပူရမှာပါ။ မဟုတ် သေးပါဘူး၊ ခင်ဗျား စဉ်းစားပုံက နေရာမကျလိုက်တာဗျာ”

ဟု ကျွန်ုပ်က ပြောလိုက်လျှင် ၎င်းမောင်ဘာဘာစိန်က...

“ဪ ဟုတ် မသမာသူတွေက ကျွန်တော်သမီးလေးကို စော်ကား မရလဲဆိုတော့ ကျွန်တော်သမီးလေး မေရီသပွေါဟာ လူမဟုတ်ဘူးခင်ဗျာ မြေခင်ဗျာ”

ဟုပြောလိုက်လျှင် ကျွန်ုပ်သည် အကြောင်းကြောင့် ဖြစ်၍သွား၏။

“ခင်ဗျားဟာ ဘယ်နှယ်လဲဗျ။ ခင်ဗျားသမီးက မြေဟုတ်လား။ မြေတိုများဗျာ ခင်ဗျားက သမီးလေး ဘာလေးနဲ့ ကျုပ်မျက်စိကို လည်သွားရောဗျာ”

ဟု ကျွန်ုပ်သည် ပြောလိုက်ရာ မောင်ဘာဘာစိန်က...

“ဆရာကို ကျွန်တော် အစတည်းက ပြောသားပဲဗျ။ ကျွန်တော်က မြေအလမွှာယံဆရာလေ။ မေရီသပွေါကို ကျွန်တော် စမွေးတုန်းက ဆေးဆေးလေးလေ။ သူ့ကို ကျွန်တော် နွေးလာတာ အခုတော့ဗျာ။ ပါးပျဉ်းပြီးများ ထောင်လိုက်ရင် လှလိုက်တာ မပြောနဲ့တော့။ သူ့အဖွယ်ကြီးတွေက ကောက်ချိတ်ချိတ်ကြီးတွေနဲ့ ချစ်ဖို့ ထောင်းလိုက်တာ။ ကျွန်တော်က သမီးလေးလို ချစ်နေတာ။ အဲဒါကြောင့် သမီးလို့ ခေါ်တာ”

ဟု ပြောလေ၏။

“ဒါနဲ့ နေ့စမ်းပါဦး၊ ခင်ဗျား သမီး မြေမကို ကောင်လေးတွေက ဘာလာပြီး ရစ်တယ်ဆိုဗျ”

ဟု ကျွန်ုပ်က မေးလိုက်ရာ မောင်ဘာဘာစိန်က...

“မှန်ပါတယ် ဆရာရယ်၊ လာပြီးနောက်ကောင်တွေက လူဘယ်ဟုတ်လဲ။ မြေလူပျိုပေါက်ကလေးတွေပဲ။ ဒါပေမဲ့ အဆင့်တန်းချင်းတော့ မတူဘူးဗျ။ ကျွန်တော့်သမီးက အဖေ

က မြေဟောက်၊ အမေက မြေဟောက်က မွေးထားတာဗျ။ ဟိုကောင်လေးတွေက ရေမြေနဲ့ကျလိုကျ။ မြေပဆစ်တုတ်နဲ့ ကျလိုကျ မွေးထားတာ။ ကျွန်တော့်သမီးနဲ့ ဘယ်လာသဘောတူနိုင်ပါ့မလဲဗျာ။ ဒါပေမဲ့ သမီးကိုလည်း ထိန်းလို့မရဘူးဗျ။ အချစ်ကို ဦးစားပေးတဲ့အရွယ် မဟုတ်လားဗျာ။ ကျွန်တော်ကတော့ သမီးကို အတန်တန် ဆုံးမတယ်။ အချစ်ကို အသိဉာဏ်နဲ့ မစဉ်းစားနဲ့လို့ပေါ့ဗျာ။ အဲဒီတော့ သမီးက ကျွန်တော့်မျက်စိအောက်မှာတော့ နားထောင်တာပေါ့ဗျာ။ ကျွန်တော့်မျက်ကွယ်မှာတော့ ဘယ်သိမှာလဲ။ သမီးတစ်ကောင် နွေးတစ်ထောင် ဆိုတဲ့စကား ရှိတယ်မို့လားဗျာ။ အခုကာလကလေးတွေ မလွယ်ဘူးဗျ။ သူ့ကို လာရစ်တဲ့ ကောင်လေးတွေဆိုတာက မိမစစ်၊ ဖမစစ်တွေဗျ။ ဂါရဝတရား မရှိဘူး။ တကယ့်အဆင့်အတန်းရှိတဲ့ အဆိပ်ပြင်းတဲ့ မြေကြီးမြေကောင်းတွေဟာ ကျွန်တော်တို့လို မြေအလမွှာယံဆရာတွေနဲ့တွေ့ရင် ရက်(စ်)ပက်ပေးတယ်။ သွားခွင့်ပြုပါဦးလို့ ခေါင်းကလေး အသာလျှိုပြီး ထွက်သွားတာပဲ။ အဲဒီဘာမဟုတ် ညာမဟုတ် ရေမြေနဲ့စပ်ကျတဲ့ အကောင်လေးတွေ၊ မြေပဆစ်တုတ်နဲ့စပ်ကျတဲ့ အကောင်လေးတွေ၊ ငန်းစောင်းမကျ၊ လင်းမြေမကျအကောင်နဲ့စပ်ပြီးမွေးတဲ့ ခေတ်ကာလကောင်လေးတွေက ကျွန်တော်တို့လို ဝါရင့်

မြေအလမွှာယံဆရာ တွေတာနဲ့ ခုနဲ့ခနဲ၊ ရှုံးခနဲ ပါးပျဉ်းထောင်ပြတော့တာပဲ။ ခေတ်မဟုတ်လားဗျာ၊ ရှိသေ့ရမှန်းကိုင်းရှိုင်းရမှန်း မသိဘူးဗျ”

ဟု ညည်းညူလေ၏။

ကျွန်ုပ်သည် (ထိုညက မြေအလမွှာယံဆရာ မောင်ဘာဘာစိန်ခေါ် M.B.B.S နှင့် မိုးလင်းခွဲရလေ၏။ ထိုအကြောင်းအရာကို ကျွန်ုပ်သည် ဝတ္ထုတိုအဖြစ် ရေးသားခဲ့လေ၏။

(မှတ်ချက် - အထက်ပါ အကြောင်းအရာကို ကျွန်ုပ်နှင့် မောင်ဘာဘာစိန် ဟူသောအမည်ဖြင့် ရေးသားဖော်ပြခဲ့ပြီးဖြစ်ပါသည်။)
(စာရေးသူ)

ကျွန်ုပ်နှင့် စိတ်မနံ့သူများ

တစ်နေ့သ၌ ကျွန်ုပ်သည် ဗေဒင်ဆိုင်သို့သွားရန် ပြင်ဆင်ပြီးခါမှ မိုးနှင်းများ သည်းထန်စွာကျလာသဖြင့် မသွားဖြစ်တော့ဘဲ ကျွန်ုပ် ငှားရမ်းနေထိုင်သော အခန်းကလေးအတွင်း၌ တစ်နေ့လုံး အခန်းအောင်း နေထိုင်ရလေတော့၏။ ကျွန်ုပ်သည် ထမင်းအိုးတည်မည်ဟု စဉ်းစားပြီး ဆန်တစ်လုံးချက်ကို အိုးထဲသို့ ခြင်၍ထည့်လိုက်စဉ်၌ ယင်းအိမ်ရှင်၏သမီး မိန်းမချောကလေးစာ

“ဦး ထမင်းချက်မလို့လား၊ မချက်ပါနဲ့၊ ဦးတစ်ယောက်စာတော့ သမီးတို့ ပေးပါ့မယ်”

ဟု ပြောသဖြင့် ကျွန်ုပ်လည်း ဝင်ဖမ်းခူလည်းမရှိ၊ သန်တုန်လည်း သက်သာသဖြင့် ထိုမိန်းကလေးအား လိုက်လျှောက်လိုက်ရလေတော့၏။ သို့ရာတွင် ကျွန်ုပ်သည် ချမ်းအေးလွန်းလှသဖြင့် ရေခွေးကြမ်းတည်၍ သောက်မည်ဟု ဆုံးဖြတ်ကာ မီးခွေး၍ ရေခွေးအိုး တည်ရလေ၏။ ထို့နောက် ရေခွေးဆူလျှင် လက်ဖက်ခြောက်ခတ်၍ ရေခွေးကြမ်းသောက်လေ၏။

ကျွန်ုပ်အခန်း၏ အပြင်၌မူ မိုးနှင်းများကျနေသဖြင့် ထိန်းပိတ်အောင် မှောင်နေလေတော့၏။ ကျွန်ုပ်သည် ရေခွေးကြမ်းကို တစ်ခွက်ပြီး တစ်ခွက်သောက်၏။ ထို့နောက် မီးဖွင့်၍ လွန်စွာပျင်းပျိုငွေ့ဖွယ်ရာထောင်းသော စာအုပ်တစ်အုပ်ကို ဖတ်ရှုနေလေ၏။ စာရေးဆရာသည် မစွဲသင့်သော အကြောင်းအရာကို ခွတ်အတင်းခွဲ၍ ရေးထား၏။ သို့ရာတွင် သူခွဲထားသော အကြောင်းအရာကို သူက ဖော်ပြထားပေ။ ပတ္တအတွင်းမှ အဓိကဇာတ်လိုက်သည် အရက်ကို ရှုလပတ်ရည်ထဲသို့ သောက်နေ၏။ ထို့ပြင် ထိုဇာတ်လိုက်၏ နေအိမ်မှာလည်း လွန်စွာခမ်းနားအောင် ရေပြထားသဖြင့် ခေတ်သစ်နန်းတော်ကြီး ဖြစ်နေ၏။ ကျွန်ုပ်သည် ထိုစာအုပ်ကို မဖတ်ချင်တော့ဘဲ ပိတ်ဖစ်လိုက်မည်ဟု စိတ်၌ အကြိမ်ကြိမ် ဖြစ်ပေါ်သော်လည်း...

“အို...ဘာပဲဖြစ်ဖြစ် ဒီလောက် ပျင်းစရာထောင်းတဲ့ စာအုပ်ကို ပြီး

အောင်ဖတ်ခယ်”

ဟု ဆုံးဖြတ်ကာ ဆက်၍ဖတ်နေလေတော့၏။ ထိုအချိန်၌ မိုးနှင်းများကြားတွင် ကျွန်ုပ်ထံသို့ ရှေ့၍ လျှောက်လာသော သဏ္ဍာန်တစ်ခုကို တွေ့ရလေ၏။ ထို့နောက် ထိုသဏ္ဍာန်သည် တဖြည်းဖြည်း နီးကပ်လာပြီး လျှင် ကျွန်ုပ်၏အခန်း၌ လာ၍ရပ်လေ၏။

ထိုအခါ ထိုသဏ္ဍာန်ကို ကျွန်ုပ် သဲသဲကွဲကွဲ ခြင်ရလေ၏။ ထိုသဏ္ဍာန်သည် သွယ်လျလျ မိန်းမတစ်ဦးဖြစ်၏။ တစ်ကိုယ်လုံး နှင်းများ ဖုံးလွှဲနေ၏။ သူသည် ခိုက်ခိုက်တုန်အောင် ချမ်းနေ၏။ ကျွန်ုပ်က သူ့အား...

“အထဲမှာ ဝင်ပြီးထိုင်ပါခင်ဗျာ၊ သိပ်ပြီးချမ်းနေပြီထင်တယ်။ မီးဖိုဖုားမှာ ကပ်ပြီးထိုင်ပါ။ ပြီးတော့ ခင်ဗျား တစ်ကိုယ်လုံးလည်း နှင်းတွေ ရွဲနေတာပဲ။ ခေါင်းလည်း သုတ်လိုက်ပါဦး။ ပြီးတော့ မျက်နှာသုတ်ပဝါလေး ခြုံထားပါလား”

ဟု ဆိုကာ ကျွန်ုပ်၏ မျက်နှာသုတ်ပဝါအား ထိုမိန်းမကို လှမ်း၍ ပေးလိုက်လေ၏။ ထိုမိန်းမသည် ကျွန်ုပ်ပေးသော မျက်နှာသုတ်ပဝါနှင့် မျက်နှာကိုလည်း သုတ်၏။ ဦးခေါင်းကိုလည်း သုတ်၏။ ထို့နောက် ထိုမျက်နှာသုတ်ပဝါကို ခြုံလိုက်ကာ မီးဖိုအနီးတွင် ကျုံ့ကျုံ့ကလေး ထိုင်လိုက်လေ၏။ ထို့နောက် ထိုမိန်းမက ကျွန်ုပ်၏ ရေခွေးကြမ်းကို ကျွန်ုပ်အား ခွင့်မျှပင်

မတောင်းတော့ဘဲ ငဲ့၍သောက်လိုက်လေ၏။ ထိုသို့ သောက်ပြီးနောက်...

“အမယ်လေး၊ လက်ဖက်ခြောက်ခတ်ထားတာလည်း များလှချည်လား၊ ခါးလိုက်တာကလည်း လွန်ပါရော”

ဟု ဆိုလေ၏။ ကျွန်ုပ်သည် ဖတ်လက်စစအုပ်ကို ပိတ်လိုက်ပြီးနောက်...

“ကဲ ဆိုစမ်းပါဦး၊ ဘာကိစ္စတုံး”

ဟု မေးလိုက်ရာ ထိုမိန်းမက... “ပြောပါမယ် ဆရာရယ်၊ ဆရာကိုတော့ အသေးစိတ်ပြောပြရမှာပေါ့”

ဟု ပြန်၍ပြောလေ၏။

“အသေးစိတ်ပြောဖို့ မလိုပါဘူးဗျာ၊ အကြမ်းဖျင်း ခပ်တိုတိုပဲ ပြောပါ။ ကျွန်တော် ကူညီနိုင်တာဆိုရင်လည်း ကူညီပါမယ်။ မကူညီနိုင်တာဆိုရင်လည်း မကူညီနိုင်ဘူးလို့ ပြောပါမယ်။ ကဲ တိုတိုနဲ့ လိုရင်းသာ ပြောပေတော့”

ဟု ကျွန်ုပ်က ပြောလိုက်လျှင် ထိုမိန်းမက ရေခွေးကြမ်း တစ်ခွက်ကို ထပ်၍ငဲ့၏။

“ကောစာသတ္တရာနစ် ၁၁၈၁-ခု (ခရစ်နှစ် ၁၈၁၉) ဘကြီးတော်ဘုရားနန်းတက်တဲ့ နှစ်ပေါ့ရှင်၊ အဲဒီအခါမှာ သတိုးသီရိသုခမ္မ မဟာဗန္ဓုလစစ်သူကြီးတောင် သာမန်စစ်သားလေးဘဝပဲ ရှိဦးမယ်ရှင်”

ဟု ထိုမိန်းမက ပြောလျှင် ကျွန်ုပ်က...

“ဒီထက်နီးတဲ့နေရာက စပါဗျာ၊ ဘကြီးတော်ဘုရားက ဝေးပါတယ်။ ကျွန်တော်လည်း မသိဘူး။ တိုတိုနဲ့ လိုရင်းပြောပါဆိုမှ ခင်ဗျားက ဘကြီး တော်ဘုရားက စနေပြီ”

မာန်မဲသော လေသံနှင့် ပြန်၍ ပြောလိုက်လေ၏။ ထိုအခါ ထိုမိန်းမက...

“ဒီလိုဆိုလည်း ဒီထက်နီးနီးက စပါ့မယ်ရှင်။ သာသနာ့ဒါယကာ ဘဝရှင် မင်းတုန်းမင်းတရားကြီး နန်းစံသက် ရှစ်နှစ်မြောက်တော်မူတဲ့အခါ နှာ...”

ဟု ဆိုပြန်လေ၏။ ဟိုအခါ ကျွန်ုပ်က...

“ခင်ဗျားနယ်ဗျာ၊ နီးနီးနားနား ထုပ်စမ်းပါ။ မင်းတုန်းမင်းတရားကြီး ဆွေ ဘာတွေလုပ်မနေပါနဲ့။ ကျုပ် ထည်း မသိဘူး၊ ခင်ဗျား ကျုပ်ဆီလာ ဘာ ဘာကိစ္စလဲ၊ အဲဒါကိုပဲ ပြောဗျာ”

ဟု အော်ဟစ်၍ ပြောလိုက်ပြန်၏။ ထိုအခါ ထိုမိန်းမက...

“မဟုတ်ပါဘူး ဆရာရယ်၊ စိတ်မဆိုးပါနဲ့၊ တိုတိုနဲ့ လိုရင်းပဲ ပြော ပါတော့မယ်။ သီပေါမင်း ပါတော်မူ တဲ့ ၁၂၄၇-ခုနှစ်၊ ဦးကောင်း လိမ် သူတ် နန်းဆက်ပြုတ်လို့ ဆိုထားတဲ့ အတိုင်း သီပေါမင်းတရားလေးကို နန်း နယ်ထီးဖြူကနေ ဖမ်းဆီးခေါ်ဆောင် ချောကြတဲ့ အချိန်ပေါ့ရှင်။ အဲဒီအချိန် မှ တိုင်းသားပြည်သူတွေဟာ ကြိမ်မီး အသလို ပူဆွေနေကြရတယ်”

ဟု ပြောလိုက်ပြန်ရာ ကျွန်ုပ် သည် သည်းမခံနိုင်တော့ဘဲ...

“တော်ပြီဗျာ၊ မပြောပါနဲ့တော့၊ ခင်ဗျားဟာကလည်း အစက ဘကြီး တော်ဘုရား၊ ဘကြီးတော်ဘုရားကနေ သီပေါမင်း ဖြစ်လာပြန်ပြီ။ အဲဒီတော့ အကောင်းဆုံးက ခင်ဗျား၊ ပြန်ပါတော့ ဗျာ”

ဟု ကျွန်ုပ်က နှင်လိုက်လျှင် ထိုမိန်းမက...

“ဆရာက ကျွန်မကို နှင်တဲ့ သဘောပေါ့နော်”

ဟု မေးရာ... “နှင်တဲ့သဘော မဟုတ်ဘူး၊ နှင် တာ၊ နှင်တာ”

ဟု ကျွန်ုပ်က ခပ်မာမာ ပြန်ပြော လိုက်သည့်အခါ ထိုမိန်းမသည် တဟား ဟား ရယ်လေတော့၏။

ထို့နောက် ထိုမိန်းမက...

“မောင်မင်း အောင်ထွန်း သင် ဟာ ယခုအထိ ဒေါသကြီးတုန်းပဲကိုး၊ ကျွန်ုပ် ဘယ်သူလဲ သင်သိသလား”

ဟု မေးလေ၏။

ကျွန်ုပ်သည် ထိုမိန်းမအား မျက် လုံးအကြောင်သားနှင့် ဝေးကြည့် နေမိ၏။ ထိုအခါကျမှပင် ထိုမိန်းမ သည် စိတ်မနှံ့သူဖြစ်ကြောင်း ကောင်း စွာရိပ်မိ၏။

ထို့ကြောင့် ကျွန်ုပ်က...

“ကဲကဲ ခင်ဗျားသွားပါတော့၊ ဒီမှာက ကျုပ်က ယောက်ျားတစ်ယောက် တည်းနေတာ၊ ခင်ဗျားရှိနေလို့ မသင့်

တော်ဘူး” ဟု ကျွန်ုပ်က တောင်းပန်လိုက် ရာ ထိုမိန်းမက...

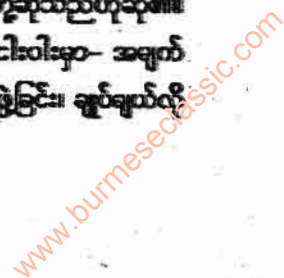
“ရှင်က ကျွန်မကို ပြစ်မှားချင် လို့လား၊ စိတ်နူးတောင် ဖြစ်မှားခယ် မကြံနဲ့၊ ကာလနာတိုက်သွားမယ်”

ဟု ပြောလေ၏။ ကျွန်ုပ်ကလည်း...

“ခင်ဗျားကို စိတ်နူးလည်း မဖြစ် မှားဘူး၊ ရုပ်နူးလည်း မဖြစ်မှားဘူး၊ အကောင်းဆုံးက ခင်ဗျား အမြန်ဆုံး ပြန်သွားပါ”

ဟု ပြောလိုက်ရ၏။

ထိုအခါကျမှပင် ထိုမိန်းမသည် ကျွန်ုပ်၏အခန်းပေါက်ဝ နေ့တည့် တည့်တွင် မြေကြီးကို ဖျောင့်နှင့် သုံးကြိမ်ပေါက်၍ “နှင်ငါ့အကြောင်း သိစေမယ်” ဟုဆိုကာ တွတ်ထွားလေ တော့၏။ ကျွန်ုပ်သည် ထိုညက တော်တော်နှင့် အိပ်မပျော်ပါ။ စာ လည်း မဖတ်ဖြစ်တော့ပါ။ ကျွန်ုပ် သည် စိတ်မနှံ့သောသူများ၏အကြောင်း ကို စဉ်းစားနေမိလေ၏။ ထိုသို့ စဉ်း စားရာတွင် ဝင့်ကြွေးကြောင့်ဖြစ်သည့် သူများမှအစ ကျွန်ုပ်သူများမှာ စိတ် ဓာတ်မခိုင်သူများသာ ဤရာဂါခံစား ကြရလေ၏။ စိတ်ဓာတ်မခိုင်သူများ မှာလည်း ထိုဂုသို့မခိုင်ရန်အတွက် အကြောင်းတရား နှစ်ဆယ့်ငါးပါး ရှိ သည်ဟု ယဉာရီတို့ဆိုသည်ဟုဆို၏။ ထိုနှစ်ဆယ့်ငါးပါးမှာ- အရက် ထွက်ခြင်း၊ ရန်ငြိုးခြင်း၊ ရွယ်ရယ်လို

ခြင်း၊ သူ့ကျေးဇူးကို ဖျက်ခြင်း၊ ငြူစောင်းမြောင်းခြင်း၊ ဝန်တိုခြင်း၊ လှည့်ပတ်ခြင်း၊ ကောက်ကျစ်စဉ်းလဲခြင်း၊ မိုက်မဲခြင်း၊ သူတစ်ပါး အကျင့်သီလကိုဖျက်ခြင်း၊ စိတ်ကြီးဝင်ခြင်း၊ အလွန်အမင်း စိတ်ကြီးဝင်ခြင်း၊ မာန်ယစ်ခြင်း၊ မေ့လျော့ခြင်း၊ တွေဝေခြင်း၊ ငိုက်မျှင်းခြင်း၊ မကောင်းသော မိတ်ဆွေနှင့် ပေါင်းမိခြင်း၊ အဆင်း၌ တပ်မက်လွန်းခြင်း၊ အသံ၌ တပ်မက်လွန်းခြင်း၊ အနံ့၌ တပ်မက်လွန်းခြင်း၊ အရသာ၌ တပ်မက်လွန်းခြင်း၊ အတွေ့၌ တပ်မက်လွန်းခြင်း၊ မွတ်သိပ်ခြင်း၊ တရား၌ မမွေ့လျော်ခြင်း ဟူ၍ဖြစ်၏။

ကျွန်ုပ်သည် ထိုအကြောင်းအရာများကို စဉ်းစားရင်း ကျွန်ုပ်နှင့်သိသော အရူးများအကြောင်းကို စဉ်းစားမိလေတော့၏။ ကျွန်ုပ်သည် အရူးရှစ်ယောက်နှင့် သိ၏။

ထိုရှစ်ယောက်သော အရူးတို့နှင့်လည်း ရင်းနှီးခဲ့ဖူး၏။

၎င်းတို့မှာ ကျောက်မြောင်းရပ်၊ သီတာလမ်းထိပ်တွင် အစဉ်သဖြင့် ရေနေကြမ်း သောက်နေလေ့ရှိသော အရူး လုံထော်။

ကျောက်မြောင်းဈေးအနီး ဆေးပေးခန်းရှေ့တွင် အေးအေးဆေးဆေး ထိုင်၍ လမ်းသွားလမ်းလာများကို ကြည့်ရှုနေလေ့ရှိသော အရူး ဘိုကေ။

ကြီးမားသော ထီးကြီးဆောင်း၍ လွန်စွာ ကြီးမားသော ကြေးဖလားကြီးကိုကိုင်ကာ တစ်လှမ်းခွင်း အေးအေး

ဆေးဆေး လျှောက်၍သွားနေသော ထောင်ထောင်မောင်းမောင်း အရူးကြီးအုန်းဖေ။ သူ့အား ကလေးများက ဆယ်ပြားလောက်ဟုခေါ်၏။ အဘယ့်ကြောင့်ဆိုသော် သူသည် လမ်းလျှောက်ရင်း ဆယ်ပြားလောက်ထည့်မလားဟု အထက်စီးနှင့် ပြောတတ်သောကြောင့် ဖြစ်၏။

ကျွန်ုပ် လက်ဖက်ရည်သောက်နေလျှင် လက်ဖက်ရည်တိုက်ပါဦးဟူ၍လည်းကောင်း၊ မုန့်ဟင်းခါး စားနေလျှင် မုန့်ဟင်းခါး ကျွေးပါဦးဟူ၍လည်းကောင်း လာပြောတတ်၍ ပိုက်ဆံတစ်မတ်၊ သို့မဟုတ် တစ်ကျပ်ပေးလိုက်လျှင် သွားဦးမယ်နော်ဟုပြော၍ ထွက်သွားတတ်သော ခင်သန်းနု ဆိုသည့် အရူး။

မိမိပစ္စည်းများ ပျောက်သွားမည် စိုး၍ အထုပ်ပေါင်းများစွာ ထမ်းပိုး၍ သွားနေသော ဒေါ်လာများဆိုသူ ကုလားအရူး။

မိမိကိုယ်ကို ဘိုကြီးမမဟု ထင်နေသော ကျွန်ုပ်တို့ ကျောက်မြောင်းရပ်ကွက်မှ အရူးမတစ်ယောက်။ သူသည် မရှူးမိက ကျွန်ုပ်နှင့် သိကျွမ်း၏။ ရူးသွားသောအခါ ကျွန်ုပ်အား လုံးဝမမှတ်မိပါ။

ထိုအရူးခြောက်ယောက်မှာ ကျွန်ုပ်နှင့် ရပ်ဆွေရပ်မျိုးများ ဖြစ်ကြ၏။ သူတို့အကြောင်းကိုလည်း ကျွန်ုပ်ကောင်းစွာသိ၏။ ဘိုကြီးမမ အရူးရူးနေသော အရူးမှလွဲ၍ ကျန်အရူးများ

သည် ကျွန်ုပ်အား နာမည်နှင့်တကွ သိ၏။ မှတ်လည်း မှတ်မိ၏။ လုံထော်ဆိုလျှင် ကျွန်ုပ်ဖြတ်သွားသည်နှင့် နာမည်ခေါ်၍ ဆေးလိပ်တောင်း၏။ အရူးဘိုကေဆိုလျှင် ကျွန်ုပ် သူ့ရှေ့က ဖြတ်သွားသည်နှင့် မင်းဦးလေး ကောင်းလားဟု လှမ်း၍မေးတတ်၏။

တစ်ချိန်က ကျွန်ုပ်တို့နေထိုင်ရာ ကျောက်မြောင်းရပ်ကွက်တွင် အရူးတော်တော်များများ ရှိခဲ့၏။ ထိုအရူးတို့၏ အကြောင်းကို ဝတ္ထုပေါင်းများစွာ ရဖွယ်ရှိ၏။ အရူးလုံထော်ဆိုလျှင် စိတ်မဖောက်မီ ငြိမ်ငြိမ်လေး နေသော်လည်း စိတ်ဖောက်လာလျှင် နန်းဆေးဝန်ဦးပုကို ရိုက်ချင်တယ်ဟု အော်ဟစ်တတ်၏။ အမှန်မှာ နန်းရေးဝန်ဦးပုသည် လွန်စွာလေးစားဖွယ်ကောင်းသော ပုဂ္ဂိုလ်ကြီးဖြစ်၏။ သူလည်း မတွေ့ဖူးဘဲလျက် စိတ်ဖောက်လာလျှင် အော်ဟစ်တတ်ခြင်းမှာ လွန်စွာ ထူးဆန်းဖွယ်ဖြစ်၏။

(ရှေ့လ ဆက်ရှု
သဗ္ဗေသတ္တာ ကမ္မဿဏ
မင်းသိ)

ဂုဏ်ထူးပဒေသာ

သင်ရိုးကုန်လေ့ကျင့်ခန်း နှင့် အဖြေစုံ

အမှတ်ပေးစည်းမျဉ်းအတိုင်း အမှတ်(၁၀၀)ဖိုး အပြည့်ပါသည်။

(၂၀၁၄-၂၀၁၅ ခရိုင်မေးခွန်းဟောင်းများ လေ့လာဖို့ပါသည်)

စာကျက်မှတ်ရ လွယ်ကူအောင် လေ့ကျင့်ရလွယ်ကူအောင် စီစဉ်ထားပါသည်။

စတုတ္ထတန်း GRADE - 5

- ◆ မြန်မာစာ ◆ စာရိတ္တနှင့် ပြည်သူ့နိတိ ◆ ဘဝတွက်တာကျွမ်းကျင်စရာ ◆ သင်္ချာ ◆ အခြေခံသိပ္ပံ
- ◆ သမိုင်း ◆ ပထဝီဝင် ◆ English Exam Special Guide Book

ရွှေပဒေသာစာပေ - အမှတ်-၂၂၁၊ ပထမထပ်၊ ၃၁-လမ်း(အထက်)၊ စင်ထရယ်ဟိုတယ်ဘေး၊ ပန်းဘဲတန်းမြို့နယ်၊ ရန်ကင်းမြို့၊
 ဖုန်း - ၀၉-၂၆၃၄၄၁၀၈၆၊ ၀၉-၇၉၅၉၈၅၇၇၉၊ ၀၁-၃၈၄၉၂၇

ဂုဏ်ထူးပဒေသာ

အဋ္ဌမတန်း GRADE - 9

သင်ရိုးကုန်လေ့ကျင့်ခန်း နှင့် အဖြေစုံ

(နမူနာမေးခွန်း၊ အမှတ်ပေးစည်းမျဉ်းနှင့် လေ့လာရန် မေးခွန်းဟောင်းပါသည်)

- ◆ မြန်မာစာ ◆ အထွေထွေသိပ္ပံ ◆ ပထဝီဝင် ◆ သမိုင်း
- ◆ MATHS 1 Exam Special Guide Book
- ◆ MATHS 2 Exam Special Guide Book
- ◆ English Exam Special Guide Book

ရွှေပဒေသာစာပေ - အမှတ်-၂၂၁၊ ပထမထပ်၊ ၃၁-လမ်း(အထက်)၊ စင်ထရယ်ဟိုတယ်ဘေး၊ ပန်းဘဲတန်းမြို့နယ်၊ ရန်ကင်းမြို့၊
 ဖုန်း - ၀၉-၂၆၃၄၄၁၀၈၆၊ ၀၉-၇၉၅၉၈၅၇၇၉၊ ၀၁-၃၈၄၉၂၇

တောင်ကြီးတစ်ရွာ [၇]

တာတေကြီး

(ယခင်လမှအဆက်)

အောင်လှိုင်

၂၂၂ မာဂျက်

စောကြီးစာရွှေ (၇)

တာတေကြီး

(ပ ခ် လ ပ ခ ဆါ)

ဖန်စိ ဂုဏ်နှင့် အကျင့်အကြံပညာ

အထက်က ဆိုခဲ့သည့်အတိုင်း ကျွန်ုပ်မှာ အိမ်ပျက်ကြီးအား မီးရှို့ပြီး ညတွင်းချင်း ရှောင်တိမ်းထွက်ပြေး သာခဲ့၏။ သူ့ရိုက်ကူးက ကျွန်ုပ်တို့ အား ခြေရာခံမိခြင်းမှာ အထူး အဆန်းမဟုတ်။ ၎င်းတို့၏ ဂါထာ နှုတ်များနှင့် အောက်လမ်းပညာတို့ ကြောင့် ဖြစ်လေ၏။ ကျွန်ုပ်မှာ ည အမှောင်ထုအောက်က ထွက်ပြေး သရာ မကြာမီ ကားလမ်းမပေါ်သို့ ဆုတ်ခဲ့၏။ ယခုလိုအချိန်၌ ည အထိမောင်းနှင်သော အဝေးပြေး ကားများသာရှိပြီး ရံဖန်ရံခါ ကုန်တင် ကားများ ဖြစ်တတ်လေ၏။ တိုက် ဆွဲကားပင် ကုန်တင်ကားတစ်စီး လာ

သောအခါ ကျွန်ုပ် လှမ်းတားမိလိုက် ၏။ ကားဒရိုင်ဘာက ကျွန်ုပ်ကို ကြည့်ပြီး...

“ကျေးဇူးတင်ပါတယ်ဆိုတဲ့ ညီ လေး တက်ကွာ၊ ငါက ရန်ကုန် ကုန် တွေသွားပို့မှာ မင်းအတွက် လမ်းကြို ပါတယ်”

ဟု ဆိုလျှင် ကျွန်ုပ်မှာ မကြာ ခင်က ဆုံတွေ့ခဲ့ရသော ကားဆရာ စံကြီးနှင့် နောက်တစ်ဖန် ဆုံစည်းရ ခြင်းမှာ ပဋ္ဌာန်းဆက်ဟူသော စကား ပြောခဲ့သည့် ရသေ့လေးကိုသာ သတိ ရနေမိလေ၏။

“ငါ အရက်မသောက်တော့ဘူး ကွ၊ လူ့ဘဝမှာ အကောင်းနဲ့ အဆိုး က ဘာလဲသိအောင် လိုက်ပြီးလက် တွေ့လုပ်ကြည့်ရင်း အရက်စွဲသွား

တယ်။ နောက်တော့ အရက်ဟာ မကောင်းမှန်း သိတော့ ဖြတ်လိုက် တယ်။ ဒါပါပဲ။ ခု ငါ မိန်းမရနေပြီ။ အဲဒီမိန်းမဟာ မကောင်းမှန်းသိရင် ဖြတ်ဦးမှာပဲ။ ဟား . . . ဟား”

ဟု ဆိုကာ အော်ရယ်နေပြန် လေ၏။

ကျွန်ုပ်မှာ ကားဆရာစံကြီး၏ ဒဿနကို တွေးပြီး ပြုံးမိလိုက်၏။ ကျွန်ုပ်အိတ်ထဲ၌ ကျန်ရှိနေသေး သော ငွေထဲမှ ငွေ(၅၀၀၀)အား စံကြီးဆိုသူကို ပေးလိုက်ရာ ၎င်းက-

“အိုး. . . ဟိုး. . . ဒါတော့ မလုပ် ပါနဲ့ကွာ၊ ငါ့ကားနဲ့ မင်း လမ်းကြို လိုက်စီးတာ ဒီလောက်မတန်ပါဘူး၊ ငါက စေတနာသက်သက်ပါ”

ဟု ဆိုသောခါ ကျွန်ုပ်က...

“ယူပါ. . ကိုစံကြီးရာ၊ ဒီပိုက်ဆံက ကိုစံကြီးမိသားစုအတွက် အသုံးဝင်မှာပါ။ ကျုပ်နဲ့ ကိုစံကြီး နောက်တစ်ခါ ပြန်ဆုံပြီး ကားကြိုစီးဖို့ဆိုတာ မဖြစ်နိုင်တော့ပါဘူး။ ကျုပ်ဘက်က ကိုစံကြီးအတွက် အမှတ်တရပါ”

ဟု ဆိုကာ ကျွန်ုပ်မှ ကိုစံကြီး၏ အကျီအိတ်ထဲသို့ အတင်းထည့်ပေးလေ၏။ ကိုစံကြီးမှာ ကျွန်ုပ်ဘက် လှည့်ကာ ကျေနပ်ပီတိဖြစ်သော အပြုံးဖြင့်ကြည့်ကာ ခေါင်းတဆတ်ဆတ် ညှိတ်နေလေ၏။

ကျွန်ုပ်တို့နှစ်ဦးမှာ ရန်ကုန်သို့ မိုးမလင်းခင် ဝေလီဝေလင်း ရောက်လာခဲ့ကြပြီး ကိုစံကြီးမှာ ၎င်း၏ ကုန်ကားကြီးနှင့်ပင် ကျွန်ုပ်အား ရွှေတိဂုံဘုရား တောင်ဘက်မုခ်အထိ ကျွန်ုပ်ပြောသလို ပို့ဆောင်ပေးလေ၏။

ကျွန်ုပ်မှာ ရွှေတိဂုံဘုရား တောင်ဘက်မုခ် ခြေရင်းနားရှိ ‘ဦးဝကြီး ထမင်းကြော်’ဆိုင်ဝယ် နံနက်စာကို စားသောက်လေ၏။ ဦးဝကြီး ဆိုသူမှာ နာမည်နှင့် မလိုက်အောင် ဆန့်ကျင်ဘက်ဖြစ်ပြီး ပိန်ပိန်သေးသေးလူတစ်ဦးဖြစ်၏။ ၎င်းထမင်းကြော်ဆိုင်မှာ ထိုစဉ်က နာမည်ကြီး ထမင်းကြော်ဆိုင်ဖြစ်ပြီး ၎င်း၏ ကြက်ဥမီးဖုတ်နှင့် ထမင်းကြော်မှာ နာမည်ကြီးလှ၏။ ကြက်ဥအစိမ်း၏ အလယ်အား နီရဲနေသော မီးသွေးခဲထဲသို့ မထည့်မီ ကြေးနန်းချည်ကာ နာရီဝက်နီးပါးကြာမှ မီးဖိုမှ ထွက်

ကာ ရေဆေး၊ အခွံခွာပြီး ပဲဆီစစ်စစ်နှင့် ထက်ခြမ်းခြမ်းပေးကာ ထမင်းကြော် အသင့်စားသုံးနိုင်လေ၏။ စားသုံးသောသူများက ဦးဝကြီးအား

“ဦးဝကြီး ကြက်ဥမီးဖုတ် စွမ်းမစွမ်းတော့ မသိဘူး။ မိန်းမယူထားတာ စုစုပေါင်း သုံးယောက်တောင် ဆိုတော့ ဦးဝကြီး စွမ်းပါပေတယ်”

ဟု ဆိုကြလေ၏။ ကျွန်ုပ်မှာ ထမင်းကြော်နှင့် ကြက်ဥမီးဖုတ်နှစ်လုံးကို စားပြီးသောအခါ အရသာ ရှိသောအစာကို ခံတွင်းတွေ့ကာ စားရသလို အလွန်မြိန်လှပ၏။

ကျွန်ုပ်မှာ စားသောက်ပြီး ဦးဝကြီး၏ ဆိုင်ဘေး၌ ဖွင့်လှစ်ထားသော လက်ဖက်ရည်ဆိုင်မှ လက်ဖက်ရည်ကျကျ တစ်ခွက်ကို မှာသောက်လေ၏။ လက်ဖက်ရည်ရောင်းသော အညာသားလင် မယားနှစ်ဦးမှာ လက်ဖက်ရည်တစ်ခွက်ကို ရွှေရောင်းသလို ရောင်းပြီး ခပ်တင်းတင်း ဆက်ဆံကြ၏။ သို့သော် ၎င်းလက်ဖက်ရည် သောက်ဖူးသူတိုင်းအတွက် လက်ဖက်ရည်ထဲ၌ နတ်သုဒ္ဓါ ထည့်ထားသလို မသောက်ရ မနေနိုင် ဖြစ်ကြရ၏။

ကျွန်ုပ်မှာ လက်ဖက်ရည်တစ်ခွက်ကို နာရီဝက်ကြာအောင် စောင့်ရပြီး သောက်ပြီးသောအခါ ရွှေတိဂုံဘုရားပေါ်သို့ တက်လာခဲ့လေ၏။

(မှတ်ချက် - ထိုအညာသား

လင်မယားနှစ်ယောက် ရောင်းသည့် လက်ဖက်ရည်မျိုးအား ယခု ရန်ကုန်မြို့၊ ၃၅-လမ်း(အထက်)၊ အောင်ပြည့်စုံ ဝီဒီယိုရုံးခန်းရှေ့ ပလက်ဖောင်း၌ ရောင်းချနေသည်ကို ရှားပါးစွာ တွေ့ရှိရပါ၏။

(စာရေးသူ)

ကျွန်ုပ်မှာ ဘုရားပေါ်သို့ ရောက်သောအခါ ရှေးဦးစွာ နေ၊ လ ဘုရားကို ဝတ်ပြုလေ၏။ ထို့နောက် စိတ်တည်ငြိမ်မှု ရစေရန် တရားထိုင်ပြီး နေလေ၏။ ဦးကျော်စွာ ကျွန်ုပ်အား သင်ပြဖူးခဲ့သော ရုပ်၊ နာမ် နှစ်ပါး ခွဲခြားကာ ဝင်သက်၊ ထွက်သက် ရှုရလေ၏။ အချိန်အားဖြင့် တစ်နာရီနီးပါးခန့် ဘုရားဝတ်ပြုပြီးသောအခါ ကျွန်ုပ်၏ ဘုရားရှိခိုးခြင်းအလုပ် ပြီးဆုံးခဲ့လေ၏။ ကျွန်ုပ်မှာ ရွှေတိဂုံဘုရားကြီးအား မော့ကြည့်ရင်း လမ်းလျှောက်နေစဉ်မှာပင်. . .

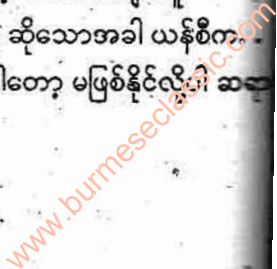
“ဆရာကြီး. . . အတော်ပင်ပန်းသွားပြီ ထင်ပါရဲ့”

ဟူသော အသံကြား၍ လှည့်ကြည့်လိုက်ရာ ကျွန်ုပ် အတွေ့ဆိုင်ဆုံးနှစ်ဦးဖြစ်သည်။ ယန်စီနှင့် ပုလိပ်ရာဂျူးကို တွေ့ရလေ၏။

“ခင်ဗျားတို့နှစ်ယောက်ထံ ကျုပ်တွေ့ရတာ အရမ်းဝမ်းသာတယ်ဗျာ။ ဒါပေမဲ့ ကျုပ်ကို ဆရာကြီးတော့ မခေါ်စေချင်ဘူး”

ဟု ဆိုသောအခါ ယန်စီက

“ဒါတော့ မဖြစ်နိုင်လို့ပါ ဆရာ

ပြီးရာ၊ ဦးကျော်စွာက သူမရှိရင် သူ
နေရာ ဆက်ခံမယ့်သူဟာ ဆရာကြီး
ဖြစ်ရမယ်”

ဟု ပြောသောအခါ ကျွန်ုပ်က-
“ကဲ... ကဲ... ခေါ်ချင်သလို၊
ဦးကျော်စွာက ခေါ်ပါတော့”

ဟု ဆိုလိုက်လေ၏။
ကျွန်ုပ်တို့သုံးဦးမှာ ရွှေတိဂုံ
ဘုရားပေါ်၌ လမ်းလျှောက်၍

ထားပြောလာကြပြီး တောင်ဘက်
ဆီရှိ စေတီတစ်ဆူနား ရောက်သော
အခါ ရာဂျူးနှင့် ယန်စီက ရပ်လိုက်
ကြ၏။ ရာဂျူးက...

“ရွှေတိဂုံဘုရားမှာ ထူးခြားတဲ့
ဘုရားတစ်ဆူ ရှိတယ်ဆိုတာ ဆရာ
ကြီးပြောမှ ကျုပ်သိရတယ်။ အဲဒါက

ဘာ့ ဒီဘုရားပဲ ဆရာကြီး”
ဟု ဆိုလျှင် ကျွန်ုပ်မှာ ဦးကျော်
စွာ ပြောခဲ့သော ဘုရားဆို၍ စိတ်

သိစားမိ၏။ ယန်စီက...
“ရှေးမင်းတွေ၊ ဝိဇ္ဇာဇော်ဂျီတွေ
အစ အကျဉ်းအကြပ်ထဲရောက်
ဆီ အဓိဋ္ဌာန် လာလာပြတာမို့ တချို့

အကျဉ်းအကြပ်ဘုရားလို့လည်း
ခေါ်ပါတယ်”
ဟု ဆိုကာ ရှင်းပြလေ၏။

ကျွန်ုပ်မှာ ထိုဘုရားအားဖူးရန်
အင်အားများကြားမှ ခန္ဓာ ကိုယ်ကို
ပြုစုကာ ဖူးပြီး အဓိဋ္ဌာန်ဝင်လေ

ရာဂျူးနှင့် ယန်စီကလည်း ကျွန်ုပ်
လိုက်လာ၍ အဓိဋ္ဌာန်ပြု
ကြ၏။

(မှတ်ချက် - ရွှေတိဂုံဘုရား
တောင်ဘက်မုခ်ရှိ အကျဉ်းအကြပ်
ဘုရားမှာ ယနေ့တိုင် အထင်အရှား
ရှိ၍ ဘုရားဖူးသူတိုင်း သိမည်ထင်ပါ
သည်။)

(စာရေးသူ)
ကျွန်ုပ်တို့သုံးဦးမှာ ဘုရားဖူးပြီး
ဘုရားပေါ်မှ ဆင်းလာခဲ့ကြ၏။
ကျွန်ုပ်က...

“ရာဂျူးနဲ့ ယန်စီ၊ ကျုပ်စိတ်ထဲ
မှာ ဘုရားကို အဓိဋ္ဌာန် ပြုနေတဲ့
အချိန်မှာ တိုက်တာ အဆောက်
အအုံကြီးတွေ၊ ကားတွေနဲ့ ရှုပ်ထွေး
နေတဲ့ အလယ်က ဘုရားတစ်ဆူကို
အာရုံထဲမှာ မြင်နေရသလိုပဲ”

ဆိုသောအခါ ယန်စီက...
“ဒါက ဖြစ်တတ်ပါတယ် ဆရာ
ကြီး၊ ဂျွန်ဂေါဒါဆိုတဲ့ ၁၅ နှစ်အရွယ်
ချာတီတ်လေးက National Geo-
graphic လို မဂ္ဂဇင်းမျိုး ဖတ်ပြီး သူ
လုပ်ချင်တဲ့ ရည်မှန်းချက်ပန်းတိုင်
(၁၂၇)ခုတိတ်ကို တက်လှမ်းခဲ့ရာမှာ
အသက် ၇၀ အရွယ်မှာ (၁၀၀)တိတ်
အောင်မြင်ခဲ့တယ်လေ။ ကမ္ဘာတစ်လွှား
မှာ သူဖြစ်ချင်တာ၊ သူသွားချင်တာ၊
သူမြင်ချင်တာတွေ မြင်ခဲ့တာပဲ”

ဟု ဆိုလေ၏။
ကျွန်ုပ်မှာ အဓိဋ္ဌာန်ဝင် အာရုံ
ပြုနေရင်း မျက်စိထဲ၌ မြင်ရသော
မြင်ကွင်းကို မေ့ရမည် မဟုတ်တော့။
(မှတ်ချက် - မြရွှေ၏ မျက်လုံး
ထဲ၌ မြင်ရသော မြင်ကွင်းမှာ ဆူးလေ
ဘုရား၏ မြင်ကွင်းဖြစ်၍ စာဖတ်

ပရိသတ်များ သိရှိစေရန် ဖော်ပြ
လိုက်ပါ၏။)
(စာရေးသူ)

တစ်ကျွန်ုပ် မြေ

ကျွန်ုပ်မှာ ရန်ကင်းရှိ ဘုန်းကြီး
ကျောင်းတစ်ကျောင်း၌ တည်းခိုရန်
ယန်စီနှင့် ရာဂျူးက ထားခဲ့၏။
တစ်ပတ်တိတ် နေပြီးသောအခါ
ရာဂျူးက...

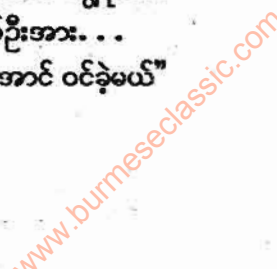
“ဆရာကြီး... သူ့ရိဂိုက်က
ဆရာကြီးကို အပြတ်ရှင်းချင်နေတာ
မို့ ကျုပ် အကြံတစ်ခုတော့ ရထား
တယ်”

ဟု ဆိုကာ နားနားသို့ ကပ်
ပြောလေ၏။ ပြီးမှ ကျွန်ုပ်က လက်ခံ
လိုက်ပြီး ခေါင်းညိတ်လိုက်မိ၏။
ကျွန်ုပ်က...

“တို့ ရာဂျူးရယ်... ခင်ဗျား
ကောင်းသလိုသာ စီစဉ်ပါတော့”
ဟု ဆိုလိုက်လေ၏။

ရာဂျူး ထွက်သွားပြီး မကြာမီ
မှာပင် ကျွန်ုပ်မှာ ဘုန်းကြီးကျောင်း
မှထွက်၍ ပုလိပ်မင်းကြီးနဲ့ ရှိရာသို့
ကားငှား၍ သွားလေ၏။ ရုံးရှေ့
ရောက်သောအခါ ကုလားပုလိပ်
နှစ်ဦးက အင်အားရှိ လို ဝင်လို့ မရဘူး
ဟု အော်ပြောလေ၏။ ကျွန်ုပ်က
လည်း ထိုပုလိပ်နှစ်ဦးအား...

“ငါ ဝင်လို့ရအောင် ဝင်ခဲ့မယ်”

ဟု ဆိုကာ ၎င်းတို့နှစ်ဦး ဇော်
ပိုးကို ရိုက်လိုက်ရာ ငြိမ်ကျသွားလေ
၏။ ထိုအဖြစ်အပျက်ကို အစအဆုံး
ကြည့်နေသော ပုလိပ်မင်းကြီးက...

“တော်တော်သက္ကိကောင်းတဲ့
သူပဲ၊ မြေရီတဲ့ နေရာမှာ လာ
အပေါက်ခဲရဲတယ်”

ဟု ဆိုကာ ကျွန်ုပ်အား သေနတ်
ဖြင့် လှမ်းချိန်လေ၏။

ပုလိပ်မင်းကြီးဘက်မှ လှုပ်ရှား
သောအခါ ပုလိပ်များ ရုတ်ရုတ်သံသံ
ဖြစ်သွားပြီး ကျွန်ုပ်အား ဝိုင်း၍ ချိန်
ကြလေ၏။ ကျွန်ုပ်က...

“ဟား... ဟား... တော်တော်
သက္ကိနည်းတဲ့ ပုလိပ်တွေပဲ။ ကိုယ့်ဆီ
လာအဖမ်းခံတဲ့ တရားခံကို လူရော၊
လက်နက်ရော မတရားကြီး ဝိုင်းချိန်
နေကြတာ ခင်ဗျားတို့လူမျိုး မရှက်
ကြဘူးလား”

ဟု အင်္ဂလိပ်စကားဖြင့် ပြန်ဆို
လိုက်လျှင် ပုလိပ်မင်းကြီး မျက်နှာမှာ
မည်းတက်သွားလေ၏။ ပြီးမှ ကျွန်ုပ်
က...

“ငါ့နာမည် မြရွှေ သေဒဏ်ကျ
ခံထားရတဲ့သူ၊ ပြီးတော့ ထောင်
ဖောက်ပြေးတဲ့သူ၊ ပုဒ်မကတော့
မင်းတို့ပါးစပ်ထဲမှာ နောက်ထပ် တပ်
ချင်ရာတပ်၊ ငါ ဂရုမစိုက်ဘူး”

ဟု ဆိုသောအခါ ပုလိပ်မင်း
ကြီး သောမတ်စ်၏ မျက်နှာမှာ မည်း
သထက် မည်းသွားပြီး မျက်လုံးများ
ပိုမိုပြူးသွားလေ၏။

ပုလိပ်များက ကျွန်ုပ်အား ဖမ်း

ဆီးပြီး ရိုက်နှက်မည်အပြု ကျွန်ုပ်က
ပုလိပ်မင်းကြီးထံ အော်ပြောလေ၏။

“ကျုပ်က ငယ်ငယ်လေး
ကတည်းက အသားနာရင် ခံတတ်
တဲ့ကောင် မဟုတ်ဘူး။ ကျုပ်ကို ဖမ်း
ပြီးသွားပြီပဲ။ ဥပဒေအရ လုပ်ချင်တာ
လုပ်။ ကျုပ်အသားကို နာအောင် နှိပ်
စက်ရင်တော့ ကျုပ် ဒီကလွတ်
မြောက်သွားရင် အရင်ဦးဆုံး အသတ်
ခံရမယ့်သူဟာ ပုလိပ်မင်းကြီးပဲ”

ဟု ဆိုသောအခါ ၎င်း၏ပုလိပ်
များကို ဆဲဆိုကြိမ်းမောင်းနေလေ၏။
ပြီးမှ...

“မြရွှေကို အသားနာအောင်
ဘယ်သူမှ မလုပ်ရဘူး”

ဟု အမိန့်ထုတ်လေ၏။

ကျွန်ုပ်မှာ ရာဂျူး သတင်းပေး
ထားသည့်အတိုင်း အင်္ဂလန်ပြည် ရှင်
ဘုရင်မကြီးမွေးနေ့၌ အကျဉ်းသား
များအပြင်၊ သေမိန့်ကျခံရသူများ
လည်း အပြစ်လျော့ပေါ့ကာ နေရ
မည် ဖြစ်သောကြောင့် နောက်ဆုံး၌
သေဒဏ်အစား ကျွန်းကျခံရန် အမိန့်
ရရှိခဲ့လေ၏။

ကျွန်ုပ်တို့အား ကျွန်းသို့ မပို့
ဆောင်မီ ထောင်ဝင်စာ လာတွေ့
သော ယန်စီက...

“ဆရာကြီးရေ... ဆရာကြီး
သင်္ဘောမှာ လိုက်မယ့် စားဖိုမှူး
ရန်အောင်က အစစအရာရာ လွတ်
အောင်ကူညီပါလိမ့်မယ်။ ပြီးရင်
ဆရာကြီးနဲ့ အနီးကပ် လူတစ်ယောက်
လည်း ပါလာပါလိမ့်မယ်”

ဟု ဆိုကာ ထွက်သွားလေ၏။
ရာဂျူးက ကျွန်ုပ်အား သင်္ဘော
မထွက်ခွာမီ အဝေးကပ် လက်ပြန်တတ်
ဆက်လေ၏။

ကျွန်ုပ်တို့သင်္ဘောမှာ ည ၉
နာရီကျော်မှ ရန်ကုန်ဆိပ်ကမ်းမှ
ထွက်ခွာလေ၏။ သင်္ဘောပေါ်ဝယ်
ကျွန်ုပ်တို့ကိုထားသော အကျဉ်းသား
အခန်းများမှာ သင်္ဘော၏ ဝမ်းဗိုက်
တတ်ယတန်းစား နေရာတွင်ရှိပြီး
ကျွန်းကျခံရသူများအား လက်ထိတ်၊
သံခြေကျင်းများ ခတ်ထားလေ၏။

“ခုနေချိန်များ ဆိတ်စွပ်ပူပူ
လေးနဲ့ နံပြားစားရရင် ဇိမ်ပဲဗျာ”

ဟု ဆိုသော အသံကြောင့်
ကျွန်ုပ်ကြည့်မိရာ...

“ကိုခါး... ခင်ဗျားက ဘာလို့
တစ်ကျွန်းကျရတာလဲ၊ ဒီနေရာမှာ
တွေ့ရတာ ဝမ်းသာတယ်ဗျာ”

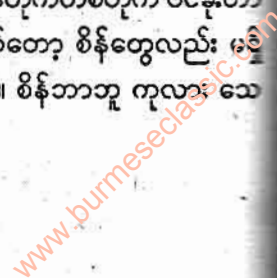
ဟု ဆိုကာ ကိုခါးကို ကျွန်ုပ်
ပွေ့ဖက်လိုက်၏။ ကိုခါးက...

“ဆရာကြီးရယ်၊ ကံဆိုတာ
ပဋ္ဌာန်းဆက်ပါမှ တွေ့တာမလား။
ဆရာကြီးနဲ့ ကျုပ်လည်း ပဋ္ဌာန်း
ဆက် ပါကြတာပေါ့”

ဟု ဆိုလေ၏။

ကျွန်ုပ်မှာ ကိုခါးပါ ပါလာ၍
ဝမ်းသာသွားမိ၏။ ယန်စီပြောသော
သူမှာ ကိုခါးပင် ဖြစ်မည်ထင်၏။
ကိုခါးက...

“စိန်တိုက်တစ်တိုက် ဝင်ခိုးတာ
ဟိုရောက်တော့ စိန်တွေလည်း မရှိ
တော့ဘူး။ စိန်ဘာဘူ ကုလား သေ

နေတော့ ကျုပ်မှာ ယုန်ထောင်
ကြောင်မိ မဟုတ်ဘဲ စိန်ထောင်
ကိုခါးမိဆိုတာ ဖြစ်ခဲ့ရတာပေါ့”

ဟု ဆိုလိုက်လေ၏။ ၎င်းကပင်
“ဆရာကြီး.. ဒီမှာနေရတာ
အသက်ရှူ သိပ်မဝလှဘူး။ အထက်
တန်းမှာ ဖိမ်နဲ့လိုက်ရင် ကောင်းမယ်
ထင်တယ်”

ဟု ဆိုကာ ၎င်းဆံပင်နှင့် ကပ်
၍ ဖွက်ထားသော စတီးသံချောင်း
လေးကို ထုတ်လိုက်လေ၏။ ၎င်းက
ဝင်..

“ဒါဟာ ကျုပ်ရဲ့ မာစတာကီးပဲ
ဆရာကြီး၊ ပြီးတော့ ကျုပ်ဒေသက်
ဆိုလည်း မမှားဘူး”

ဟု ဆိုကာ လက်၊ ခြေတို့တွင်
ခတ်ထားသော သော့ခလောက်များ
ထို ဖြုတ်လိုက်လေ၏။ ပြီးလျှင်
ကျွန်ုပ်အား သော့များ ဖြုတ်ပေးလေ
၏။ ည လူခြေတိတ်နေသလို သင်္ဘော
ခတ်မောင်းသံသာ ကြားနေရသော
ကြောင့် အစောင့်ကျ ပုလိပ်နှစ်ဦး
အား ကျွန်ုပ်မှာ ဇက်ကြောရိုက်ပြီး
ခတ်ဆင်ထားသော ကိုယ်ပေါ်မှ
ကျွန်ုပ်၏ အဝတ်အစားနှင့် ကိုခါး
အဝတ်အစားများ ဝတ်ဆင်စေပြီး
ခြေ လက်တို့ကို သံခြေကျင်း ပြန်
ဆတ်ပေးခဲ့၏။ ကိုခါးက..

“ဒီကောင်တွေ ကျွန်းရောက်
နင် တရားခံ ထွက်ပြေးလို့ဆို ကျွန်း
ကြီးက ပင်လယ်ထဲ ကန်ချကြမှာ
သော့တယ် ဆရာကြီး”

ဟု ဆိုလိုက်လေ၏။
ကျွန်ုပ်နှင့် ကိုခါးမှာ သင်္ဘော
ပေါ်သို့ တက်လာပြီး အထက်တန်း
မျက်နှာဖြူတို့၏ အခန်းသို့ ရော့ဂျာ
သောအခါ ကိုခါးက တံခါးကိုဖွင့်ပြီး
ဝင်လိုက်၏။ တစ်အောင့်ကြာသော
အခါ ၎င်းက ထွက်လာပြီး..

“ဆရာကြီးရေ.. ဒီညတော့
ကောင်းစွာအိပ်စက်လို့ရပြီ”

ဟု ဆိုလေ၏။ ကျွန်ုပ်က..

“အခန်းထဲမှာ လူရှိတယ်မလား
ကိုခါးရ”

ဟု ဆိုသောအခါ ကိုခါးက..

“ဒီအတွက် မပူနဲ့ ဆရာကြီး၊
သူတို့တွေ တဏှာဘီလူး ပူးနေချိန်
မှာ အသာလေးဖမ်းပြီး ချုပ်ထား
လိုက်တာ”

ဟု ဆိုလိုက်လေ၏။

ကိုခါးပြောသလို မျက်နှာဖြူ
အထီးကောင်နှင့် အမကောင်မှာ
ဝတ်လစ်စလစ်ဖြင့် ရေချိုးခန်းထဲ၌
ကြိုးတုပ်ထားခြင်း ခံခဲ့ရလေ၏။
ကိုခါးမှာ အသားညှပ်ပေါင်မုန့်ကို
ပိုင်နှင့်သောက်ရန် ကျွန်ုပ်အား စီစဉ်
ပေးလေ၏။ ပြီးမှ..

“ဆရာကြီးရေ.. မနက်ဖြန်ဆို
ကျုပ်တို့တွေ လွတ်ဖို့ နည်းလမ်း ရှာ
ကြရမယ်”

ဟူ၍ ဆိုလိုက်လေသတည်း။

ကံကြမ္မာ ပြန်ချိန်

ကျွန်ုပ်မှာ နံနက်ဦးလင်းလျှင်
သင်္ဘောစားသောက်ခန်းသို့ သွား
ကာ စားဖိုမှူး ရန်အောင်ကို ရှာရ၏။
ကျွန်ုပ်က ရန်အောင် ဖြူသလား၊
မည်းသလားဆိုတာ မသိသလို၊ ရန်
အောင်က ကျွန်ုပ်ကို သိ၊ မသိဆိုတာ
စဉ်းစားရမည်ဖြစ်၏။ ထိုစဉ်မှာပင်-

“ကိုမြရွှေ.. ကျွန်တော့်ကို ရှာ
နေတာ ထင်ပါရဲ့”

ဟု ဆိုလျှင် ကျွန်ုပ်မှာ အသံ
လာရာသို့ ကြည့်လိုက်ရာ စားဖိုမှူး
ဝတ်စုံနှင့် ဆံပင်ခပ်တိုတို၊ အသက်
၄၀ နီးပါး လူတစ်ဦးကို တွေ့ရလေ
၏။

“နေပါဦး၊ ခင်ဗျားက ကျုပ်
နာမည် ဘယ်လိုလုပ် သိတာလဲ”

ဟု ဆိုသောအခါ ရန်အောင်
က..

“ဒါကတော့ ရှင်းပါတယ်
ဆရာကြီးရာ၊ ဒီသင်္ဘောပေါ်မှာ
ကျုပ်လာတွေ့ရမယ့်သူနဲ့ ကျုပ်ကို
လာတွေ့ရမယ့်သူဟာ တစ်ယောက်
တည်းပဲရှိတယ်။ အဲဒီသူဟာ ဆရာ
ကြီးကလွဲလို့ ဘယ်သူဖြစ်နိုင်မှာလဲ”

ဟု ဆိုလျှင် ကျွန်ုပ်က..

“တော်ပါပေတယ် ကိုရန်အောင်
ရာ၊ ယန်စီက သေချာမှာထားတာ၊
မလွဲနိုင်ပါဘူး။ ပြီးတော့ ကိုရန်အောင်
ဟာ တော်ရုံတန်ရုံ လူတစ်ယောက်
မဟုတ်ဘူးဆိုတာ ကျုပ်က တွက်ပြီး
သားပါ”

ဟု ဆိုလိုက်လေ၏။

ကျွန်ုပ်နှင့် ကိုခါးမှာ ကိုရန်အောင်၏ စားဖို့မှူးအခန်းဝယ် နေရာပြောင်း၍ ခိုအောင်းကြရလေ၏။ ကျွန်ုပ်တို့နှစ်ဦး ထွက်ပြေးလွတ်မြောက်သွားခြင်းကို သိ၍ သင်္ဘောပေါ်ဝယ် လုံခြုံရေး တင်းကြပ်စွာ ချထားသလို၊ ပိုက်စိပ်တိုက် ရှာဖွေနေလေ၏။ နောက်ဆုံး အနံ့ခံခွေးများသုံး၍ပင် ရှာဖွေကြလေ၏။ ကိုခါးက...

“စားဖို့မှူးကြီးရေ... အနံ့ခံခွေးသုံးရင်တော့ ကျုပ်နဲ့ ဆရာကြီး မိနိုင်မယ် ထင်ပါရဲ့ဗျာ”

ဟု ပြောလျှင် ကိုရန်အောင်က ရယ်မောလိုက်ပြီး...

“လူတစ်ယောက်ရဲ့ အနံ့ကို သတ်တဲ့ နည်းရှိတယ်၊ ဘာဆိုဘာမှ အနံ့မခံနိုင်အောင် ပျောက်တယ်”

ဟုဆိုကာ ကျွန်ုပ်တို့နှစ်ဦးစလုံးအား ထောပတ်နှင့် ပင်စိမ်းရွက် ရောနယ်ထားသော အဆီများကို သုတ်လိမ်းပေးလေ၏။ ပြီးလျှင်...

“ကဲ... ကြိုက်တဲ့ အနံ့ခံခွေးလာ မသိစေရဘူး”

ဟု ဆိုလေ၏။ ကိုရန်အောင် ပြောသလို အနံ့ခံခွေးများ ရှာဖွေမရသည့်အဆုံးဝယ် ကျွန်ုပ်တို့နှစ်ဦးအား သင်္ဘောပေါ်မှ လွတ်မြောက်သွားကြသည်ဟု ထင်မှတ်လိုက်ကြလေ၏။

ကျွန်ုပ်တို့နှစ်ဦးအား ကျွန်းတစ်ကျွန်းသို့ ရောက်သောအခါ စားဖို့မှူး ရန်အောင်က ပစ္စည်းဝယ်

ရန် ရိက္ခာသေတ္တာအလွတ်များနှင့် ထည့်ကာ ထုပ်လာပြီး အပြင်သို့ ရောက်သောအခါ ရန်အောင်က...

“ဆရာကြီးရေ... ဒီကနေ လွတ်အောင်ပြေးနိုင်တဲ့နေရာ ဖြစ်သလို ရန်ကုန်ကိုလည်း ပြန်နိုင်တဲ့ သင်္ဘောတွေ ရှိတယ်။ နှစ်ပတ်တစ်ကြိမ်တော့ ဒီမှာ ကုန်တင်ကုန်ချ လုပ်ကြတာလေ”

ဟု ဆိုလေ၏။ ကျွန်ုပ်မှာ ရန်အောင်အား...

“ကျေးဇူးတင်ပါတယ် ကိုရန်အောင်ရာ၊ ကျုပ်နဲ့ ခင်ဗျား ပဌာန်းဆက်ပါပြီး ကံဆုံရင် ပြန်ကြုံကြတာပေါ့”

ဟု ဆိုကာ နှုတ်ဆက်ခဲ့လေ၏။ သင်္ဘောကြီး ထွက်ခွာသွားပြီး ကျွန်းကြီး ပတ်ပတ်လည်သို့ ကျွန်ုပ်တို့နှစ်ဦး လျှောက်ကြည့်နေမိ၏။ ကိုခါးက...

“ဒီကလူမျိုးတွေ ကြည့်ရတာ အိန္ဒိယအနွယ်ဝင်တွေ ဖြစ်မယ်”

ကျွန်း၏ အဓိက စီးပွားရေးလုပ်ငန်းမှာ ဆီအုန်းနှင့် ပုလဲရှာဖွေရောင်းချခြင်း ဖြစ်လေ၏။ ၎င်းတို့၏ ဘာသာစကားမှာ ဟိန္ဒူစကားကို အဓိက သုံးကြ၏။ ကျွန်ုပ်မှာ ဦးကျော်စွာနှင့် ဆုံတွေ့စဉ်က သင်ကြားတတ်မြောက်ခဲ့ဖူးသော ဟိန္ဒူစကားဖြင့် ကျွန်းသားတစ်ဦးအား မေးမြန်းမည် ပြုစဉ်...

“မောင်မြရွှေ... ငါ့သား၊ အဖေနဲ့ မင်း ကံမကုန်လို့ ပြန်ဆုံကြရပြီ”

ဟူသော အသံရှင်မှာ ကျွန်ုပ်ဖခင်ကြီး ဦးမြစိန်မှလွဲ၍ မည်သူမဖြစ်နိုင်ချေ။ ဖခင်ကြီးမှာ ကျွန်ုပ်ပွေ့ဖက်ကာ မျက်ရည်များ ဝေဝေကျလာပြီး...

“မောင်မြရွှေ... သားအဖအဖေ တာဝန်မကျေဘူးကွာ”

ဟု ဆိုလျှင် ကျွန်ုပ်က...

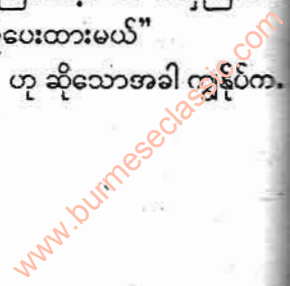
“တာဝန်ကျေပါတယ် အဖေရာ၊ အဖေကြောင့် သားဟာ ဦးကျော်စွာနဲ့ တွေ့ပြီး လောကကြီးအပေါ်လမ်းလျှောက်တတ်တဲ့သူ ဖြစ်ခဲ့ရတယ်”

ဟု ဆိုသောအခါ ကျွန်ုပ်ဖခင်ကြီးမှ ကျွန်ုပ်တို့ နှစ်ဦးအား အရိပ်အာဝါသကောင်းသော ဘဂလိုကြီးတစ်ခုသို့ ခေါ်ဆောင်သွားကာ ဧည့်ခံကျွေးမွေးလေ၏။ ကျွန်ုပ်ဖခင်ကြီးမှာ ထိုကျွန်း၌ပင် အထောင်ကျပြီး သားသမီးသုံးယောက် ထွန်းကားနေပေ၏။

ကျွန်ုပ် ဖခင်ကြီးမှာ တစ်သက်တစ်ကျွန်းကျပြီး နောက်ဆုံး ကျွန်ုပ်မင်းကြီး၏ သမီးဖြစ်သူနှင့် ညားတအိမ်ထောင်ကျခဲ့ပြီး ကျွန်းမင်းကြီးစီးပွားရေးလုပ်ကိုင်ခွင့်အဖြစ် ထိုကျွန်းပေါ်ဝယ် လုပ်ကိုင်ခွင့် ပြုထားလေ၏။ ဦးမြစိန်က...

“မောင်မြရွှေ မင်းတို့နှစ်ယောက် ဒီကျွန်းကနေ ညတွင်းချင်းပဲ ထွက်ပြေးကြတော့။ ငါ လှေကြီးတစ်စီးစဉ်ပေးထားမယ်”

ဟု ဆိုသောအခါ ကျွန်ုပ်က...

“ဘာဖြစ်လို့လဲ အဖေ”

ဟု မေးလျှင် ဖခင်ဖြစ်သူက . .

“သားနဲ့ အဖေ စကားပြောနေ တုန်းက ကွက်တိကွက်ကြား ဆံပင်နဲ့ လူတစ်ဦးကို သားတွေ့မိမှာပေါ့။ အဲဒီလူက ကျွန်းမင်းကြီး လူယုံ တစ်ယောက်ပဲ။ အဖေတို့ မိသားစုကို စောင့်ကြည့်ဖို့ တာဝန်ပေးထားတာ လေ။ သေချာတာကတော့ ခုနကျွန်း ကို ပို့မယ့် အကျဉ်းသားတွေထဲက လွတ်သွားတာ သိနေတယ်။ ပြီးတော့ ဒီကျွန်းမှာ အပ်ကျတာကအစ သိနေ တယ်ဆိုတော့ မောင်မြရွှေ . . မကြာ ခင် မင်းတို့ အနှေးနဲ့အမြန် အန္တရာယ် ရောက်လာတော့မယ်”

ဟု ဆိုကာ ပြောလေ၏။

ကျွန်ုပ်၏ ဖခင်ကြီး ဦးမြစိန်မှာ တွန့်ပုံအား ကျွန်း၏ အနေအထား မြေပုံကို နားလည်အောင် ရှင်းပြပြီး ထွက်ခွာရမည့်နေရာကို ပြသလေ ၏။ ကျွန်ုပ်မှာ ကျွန်း၏အနေအထား တို့ ရှင်းလင်းပြတ်သားစွာ သိပြီး နောက် ဖခင်ကြီးအား ကန်တော့ ထာ နှုတ်ဆက်ပြီး ထွက်ခဲ့လေ၏။ တို့ခါးက . . .

“ဆရာကြီးရေ . . ခုချိန်က လေ အရမ်းကြမ်းတယ်။ ညနေပိုင်းဆို လေနည်းနည်းလျော့သွားလိမ့်မယ်။ အချိန်ကောင်းတုန်း ကျုပ်တို့ သွား ကြရအောင်”

ဟု ဆိုကာ ကျွန်ုပ်၏ ဖခင်ကြီး ဦးမြစိန်ပေးထားသည့် ရွက်လှေကြီး မှုန်သို့ သွားကြလေ၏။

ရွက်လှေကြီးမှာ ဖခင်ကြီး အပိုင်ဆိုသော်လည်း ပြုပြင်ရန် ကမ်း ၌ ထိုးထားသည်မှာ ကြာမြင့်နေပြီ ဖြစ်၍ လှိုင်းကြမ်းသော ပင်လယ်ကြီး ထဲ ဖြတ်သန်းရန် အလွန်ခက်ခဲပေ မည်။ ကျွန်ုပ်က . . .

“ကိုခါးရေ . . လူဆိုတာ သေ တာနဲ့ ရှင်တာ နှစ်ခုပဲ ရှိမှာပဲ။ ကျုပ် ကတော့ ရှင်နေလျက်နဲ့ သေခြင်း တရားကို အနိုင်ယူချင်သေးတယ်။ ကျုပ်တို့ ဘယ်တော့မှ မရှုံးစေရဘူး” ဟူသော စကားဖြင့် အားတက် စေရန် ကိုခါးကို ပြောမိလေ၏။ ရွက် လှေကြီးမှာ ဖျင်စများပင် အဖာ တစ်ရာထပ်အောင် ချုပ်ထား၏။ ကိုခါးက . . .

“ဒီလိုနေရာမှာ ဒီရွက်လှေမျိုး ရှိတာပဲ နတ်သိကြားတွေကို ကျေးဇူး တင်ရလို့ ဖြစ်နေပြီ”

ဟု ဆိုလေ၏။

ကျွန်ုပ်တို့နှစ်ဦး ရွက်လှေထွက် ခွာနေစဉ်မှာပင် လူအော်သံများနှင့် အတူ လက်နက်များ ကိုင်စွဲပြီး ကျွန်ုပ်တို့၏ ရွက်လှေရှိရာသို့ ပြေး လာကြ၏။ အချို့က လက်နက်များ ဖြင့် ပစ်ခတ်ပေါက်ထုတ်ကြလေ၏။

“ကိုခါးရေ . . လက်မတင်လေး ဆိုတာ ဒါပဲဗျ။ ကျုပ်အဖေအတွက် စိတ်မကောင်းပါဘူး”

ဟု ဆိုသောအခါ ကိုခါးက ကမ်းခြေဝယ် တုတ်၊ ဓားများ ကိုင် ဆောင်ပြီး အော်ဟစ်နေသော လူ များကို ဝေးကြည့်နေမိလေ၏။

ကျွန်ုပ်တို့ ရွက်လှေကြီးမှာ ပင်လယ်ပြင်ဝယ် မှန်တိုင်းအကြီး အကျယ်မိခဲ့သလို နောက်ဆုံး၌ ငါး ဖမ်းစက်လှေတစ်စီးဖြင့် ကျွန်းတစ် ကျွန်းသို့ ထပ်မံရောက်ရှိခဲ့လေ၏။ ထိုကျွန်းမှ တစ်နာရီနီးပါးသွားလျှင် သီလဝါမီးပြတိုက်သို့ ရောက်သည် ဆို၍ ကျွန်ုပ်တို့နှစ်ဦးမှာ ရန်ကုန်နှင့် နီးပြီဆိုတာ သိလိုက်ရ၏။ ကျွန်ုပ်က-

“ကိုခါးရေ . . ရန်ကုန်တော့ ကျုပ် ဆက်မလိုက်တော့ဘူး။ ကိုခါး သွားနှင့်ပါ။ ဒီကျွန်းကနေ ကျုပ် နောက်လိုက်လာတဲ့ သျှရဲဂိုဏ်းကို ကျုပ်ရင်ဆိုင်မှ ဖြစ်တော့မယ်”

ဟု ပြောသောအခါ ကိုခါးက- “ဆရာကြီးကို ကျုပ် ယုံပါတယ်။ ကံဆိုင်ရင် ပြန်ကြုံကြတာပေါ့”

ဟု ဆိုကာ ရန်ကုန်သို့သွားမည့် ငါးဖမ်းစက်လှေဖြင့် လိုက်ပါသွားခဲ့ လေ၏။

ကျွန်ုပ်ရောက်ရှိနေသော ကျွန်း ၏ အနောက်ဘက် သုသာန်နှင့် ကပ်လျက်ဝယ် စေတီလေးတစ်ဆူ ရှိလေ၏။ ကျွန်ုပ်မှာ ထိုစေတီလေး၌ ပင် သျှရဲဂိုဏ်းကို ရင်ဆိုင်ရန် ပိုင်း ဖြတ်မိလေ၏။

သျှရဲဂိုဏ်းသားများအား ကျွန်ုပ် ရင်ဆိုင်ရမည့်နေ့အား တွက်ကြည့် ရာ မနက်ဆိုလျှင် ၉ ရက်နေ့ဖြစ်၏။ ၎င်းတို့မှာ ၉ ရက်နေ့ ကြိုလျှင် ယင်ပူ ဇော်တစ်သလို ၎င်းတို့၏ ရန်သူကို ဘယ်နေရာရောက်ရောက် လိုက်လာ နိုင်သော ဝိညာဉ်များ ရှိလေ၏။

www.burmeseclassic.com

ကျွန်ုပ်မှာ စေတီလေးသို့ ရောက်
သောအခါ ရသေ့လေး ဦးသီလ၏
အာရုံကို စိတ်ထဲ စွဲထင်အောင် ပေါ်
ပြီး ဖော်ပြီး စိတ်လွင့်၊ စိတ်ပြောဖြင့်
မေးရမည်ဖြစ်ရာ ရသေ့လေး၏
ကြေးစည်သံကိုပင် နားထဲ ကြား
ယောင်နေလေတော့သတည်း။

တစ္ဆေကျွန်ုပ် ထွက်ပြေးခြင်း

ကျွန်ုပ်အာရုံထဲဝယ် ပေါ်လာ
သော ရသေ့လေးက...

“ဒကာ... ပြေးတဲ့လူရှိသလို၊
ပုန်းတဲ့လူ ရှိတယ်။ ဒီလိုပဲ သံသရာ
ကြီးမှာ ဘယ်လောက်ပြေးပြေး၊ ပုန်း
ပုန်း ဆုံကြမှာပဲ။ ဒကာကြီးဘက်က
ကြွေးရှိရင် ကြွေးဆပ်ရမယ်။ ဝန်ရှိ
ရင် ကျေရစေမယ်”

ဟု ဆိုလျှင် ကျွန်ုပ်က...

“ဒီ သျှင်ဂိုဏ်းဟာ ကျွန်ုပ်
အပေါ်မှာ ကြွေးရှိပါသလား ရသေ့
လေး”

ဟု မေးလျှင် ရသေ့လေးက...

“သူတို့ဟာ သူတို့ ယဇ်ပုဇွန်
တဲ့ နတ်ဘုရားရဲ့ ဝိညာဉ်ဟာ တစ္ဆေ
တစ်ကောင်နဲ့အတူ ဒကာခန္ဓာကိုယ်
မှာ ပုန်းအောင်းနေတယ်ဆိုတဲ့ အယူ
ရှိတယ်လေ။ ဒကာရင်ဆိုင်တွေ့တဲ့
အခါ မသတ်ပါနဲ့။ ဒကာမှာရှိတဲ့
လုံခြုံမှုဟာ သူတို့ထက် အားကြီးပါ
တယ်။ မေတ္တာနဲ့ လွတ်မြောက်သွား

သူဟာ ကိုယ့်အပေါ်မှာ လွတ်မြောက်
စေတဲ့ တုံ့ပြန်စေတနာ ထားတတ်ပါ
တယ်”

ဟု ပြောပြီး ကြေးစည်လေးထူ
ကာ ပျောက်ကွယ်သွားလေ၏။
ကျွန်ုပ်ရောက်ရှိနေသော နေရာမှာ
သုသာန်ပျက်ကြီးဖြစ်သလို ပတ်ဝန်း
ကျင်ကလည်း တိတ်ဆိတ်နေလေ
၏။ ကျွန်ုပ်မျက်စိရှေ့တည့်တည့် နေ
ရာဝယ် ပန်းကိုးပွင့်ကို တွေ့ရလေ
၏။ ကျွန်ုပ်မှာ ပြုံးလိုက်ပြီး...

“သျှင်ဂိုဏ်းက ရောက်လာကြ
ပြီကိုး”

သျှင်ဂိုဏ်းမှ လူ ၉ ယောက်မှာ
ကျွန်ုပ်ရှေ့တည့်တည့်သို့ ရောက်လာ
ကြလေ၏။ ၎င်းတို့၏ပုံစံမှာ ၉ ဦး
စလုံးပင် အဖြူရောင်ဝတ်ရုံများ၊ ခြုံ
ထားပြီး အေးဆေးတည်ငြိမ်လှ၏။
နန္ဒဆိုသော ကျွန်ုပ်နှင့် ဆုံခဲ့ဖူးသူက-

“သင့်ကို ကျုပ်တို့ မသတ်ချင်ပါ
ဘူး။ ဒါပေမဲ့ သင်ဟာ ယဇ်ပုဇွန်သူ
သာ ဖြစ်ရပါစေမယ်”

ဟုဆိုကာ ကျွန်ုပ်အား ဝိုင်းဝန်း
တိုက်ခိုက်ကြလေ၏။ ကျွန်ုပ်ခန္ဓာ
ကိုယ်၌ ထိုးထားသော ယက္ခရာဇာ
အရုပ်မှာ ကျွန်ုပ်အား တိုက်ခိုက်ချိန်၌
တုန်ကိုယ်လုံး နတ်ပူးသကဲ့သို့ ကျွန်ုပ်
ခန္ဓာကိုယ်လည်း တုန်ခါနေ၏။ သျှင်
ဂိုဏ်းမှာ အောက်လမ်းပညာကို
တစ်ဖက်ကမ်းခတ်အောင် တတ်
မြောက်သော်လည်း ကျွန်ုပ်အား နှိမ်
နင်းနိုင်ခြင်း မရှိပေ။

ကျွန်ုပ်မှာ စိတ်ကို တည်ငြိမ်စွာ

ထားပြီး မျက်လုံးစုံမှိတ်ထားကာ
ရသေ့လေး ပြောသလို ခန္ဓာကိုယ်
ကြီးကို ပြန်ကြည့်ကာ တရားမှတ်နေ
မိ၏။

အချိန်မည်မျှ ကြာသွားသည်
ကို မသိ။ မိုးလင်းသောအခါ ကျွန်ုပ်
မျက်စိကို ဖွင့်လိုက်သောအခါ ဘာ
ဆိုဘာမှ မရှိတော့။ ကျွန်ုပ်၏ ရွှေ
တည့်တည့် သစ်ပင်ပေါ်ဝယ် စာတမ်း
တစ်ခုကို ရေးသွားသည်ကို တွေ့ရ
လေ၏။

တောကြီးတစ္ဆေ ...

မင်းဟာ ဗက်ကီတန်မြို့
တော်တ ပုပ်ရဟန်းမင်းကြီးနဲ့
တွေ့မှာ သေချာပါတယ်။

မင်းဟာ တောင်အမေရိက
တ တီတီကာအိုင်မှာ ရေဆင်းတူး
ရဦးမှာပါ။

မင်းဟာ နာဗာဟိုနဲ့ ဟိုပီ
အင်ဒီယန်းအကြောင်း တွေးပြီး
နေရမှာပါ။

မင်းဟာ ဘာလီကျွန်းက ငီး
သပြိုင်ပွဲမှာ ကြည့်ခွင့်ရဦးမှာ
သေချာပါတယ်။

မင်းဟာ ချီအော့(ဝိ)ပီရမစ်
ကြီး တက်ကြည့်နိုင်ဦးမှာပါ။

မင်းဟာ လူထူးလူဆန်း
တစ်ယောက်ပါ။

အနာဂတ်မှာ ...

မင်းဖြစ်ချင်တာ မင်း ဖြစ်မှာ
ပါ။

သျှင်ဂိုဏ်း

ဟု ဆိုသောစာကို ရေးထားလေ၏။

ကျွန်ုပ်မှာ စာကိုဖတ်ပြီး ပြုံးထိုက်မိလေ၏။ ပို၍ ထူးဆန်းအံ့ဩသည်က ကျွန်ုပ်နှင့် သျှရိုက်ကားသားများ ယှဉ်ပြိုင်စဉ်က ကျင့်ခဲ့သော ထိုသည့်နေရာဝယ် ရွှေ ငွေ ကျောက်သံပတ္တမြား လက်ဝတ်ရတနာများ ပြန့်ကျဲနေပြီး နဂါးကနုတ်ပန်း ရွှေဘောင်တစ်ခုအား တွေ့လိုက်ရ၏။ ၎င်းအောက်ခြေ၌ ဟိန္ဒူဘာသာဖြင့် နေထားသော စာသားမှာ...

“လိုရာဖြစ်စေ ကိုမြရွှေ”

ဟူ၍ ဖြစ်လေတော့သတည်း (မှတ်ချက် - ဖော်ပြပါ ရုပ်တုဘောင်မျိုးအား ပေါ်ပြူလာကျာနယ် အယ်ဒီတာချုပ် ဆရာဦးဟိန်းလတ် နှင့် ခန်း၌ မြင်တွေ့နိုင်ပါသည်။)

(စာရေးသူ)

ကျွန်ုပ်တို့၏ မောင်မြရွှေ

ကျိက္ကဆံဘုရား၌ ၂၀၀၈ ခုနှစ် နိုဝင်ဘာလအရက်တက်ချိန်ဝယ် ဘုရားရှောင်တော်လွတ်သည်ဆိုသော ထောင်းကို အတော်များများ ကြားကြပါလိမ့်မည်။

ထိုကျိက္ကဆံဘုရား၏ အဘဘောင်မင်းခေါင်ဘုရားဝယ် တည်ရှိသော အချမ်းသော ရသေ့ကြီးတစ်ပါး ဥပဓိရုပ်ကောင်းကောင်း လူကြီးတို့ကို ရံဖန်ရံခါ တွေ့ရပါလိမ့်မည်။

ဥပဓိရုပ်ကောင်းကောင်းနှင့် လူကြီးက ရသေ့ကြီးအား တရားထိုင်ပြီးလျှင် သစ်သီးဆွမ်းများ ကပ်သလို ရသေ့ကြီးကလည်း တရားပေးပါ၏။

ရသေ့ကြီးနှင့် ထိုလူကြီး ပြောသောစကားကို ဖော်ပြရပါမူ...

“ဒကာ... အတိုင်းအတာ ဆိုသည်မှာ သတ်မှတ်ချက်ပင် ဖြစ်ပါသည်။ မည်သည့်အရာမှ မမြဲပါ”

ဟု ဆိုလေ၏။ ရသေ့ကြီးနှင့် ထိုလူကြီး တစ်နာရီနီးပါးခန့် နေ့စဉ်လိုလို ကျိက္ကဆံဘုရား၌ စကားပြောပြီး ထွက်သွားကြသည်မှာ ဘယ်ကို သွားမှန်း မသိသလို ဘာလုပ်မှန်းလည်း မသိပေ။

ရသေ့ကြီးနှင့် ထိုလူကြီး တစ်လနီးပါးခန့် ကျိက္ကဆံဘုရား၌ တွေ့ဆုံပြီး၌ နံနက်အရက်တက်ချိန်ဝယ် ဘုရားပေါ်၌ နေ့စဉ်လိုလို ဘုရားပန်းများကို ရေလဲခြင်း၊ သန့်ရှင်းစင်ကြယ်အောင် ဆေးကြောတိုက်ချွတ်ပေးသော မိန်းမကြီးတစ်ဦးကိုလည်း တွေ့ရပါလိမ့်မည်။ ၎င်းက ဘုရားထောင့်တစ်ထောင့်စီ ရေလဲ၊ သန့်ရှင်းစင်ကြယ်ပြီးတိုင်း...

“တောကြီးတစ္ဆေ မောင်မြရွှေ ကျန်းမာပါစေ၊ ချမ်းသာပါစေ”

ဟူ၍ ဆုတောင်းပြီးနေလေ၏။ ၎င်းပြုလုပ်သည်မှာ နေ့စဉ်ဖြစ်ပြီး ပါးစပ်မှလည်း...

“တောကြီးတစ္ဆေ မောင်မြရွှေ ဝိဇ္ဇာတွေနဲ့ ပျော်ပါစေ”

ဟူ၍ ထူးထူးခြားခြား ဆုတောင်းနေလေတော့သတည်း။

အထက်ပါ အဖြစ်အပျက်များ ဖြစ်ပွားပြီးနောက် နံနက်အရက်တက်ချိန်ဝယ် ရွှေတိဂုံဘုရား တောင်ဘက်မုခ်ရှိ အကျဉ်းအကြပ်ဘုရား၌ ရသေ့ကြီးနှစ်ဦးကို တွေ့ရမည်ဖြစ်ပြီး တစ်ဦးက ဘုရားရှိခိုးတိုင်း ကြေးစည်လေး ထုနက်နေသလို ကျန်တစ်ဦးကလည်း ထိုကြေးစည်သံလေးကို ပီတိဖြစ်ကာ နားထောင်နေသည်ကို တွေ့ရလေမည်ဖြစ်၏။ ကြေးစည်ထုရိုက်နေသော ရသေ့ကြီးက...

“ကံတရားဆိုတာ ပဋ္ဌာန်းဆက်ပါပဲ။ ခုဆိုရင် လူ့ဘဝက မြရွှေ ပြုခဲ့တဲ့ ကုသိုလ်တွေကို အမျှဝေမယ့်သူ ရှိနေမှာပါ”

ဟု ရသေ့ကြီးက ပြောလိုက်လေ၏။ နားထောင်နေသော ရသေ့ကြီးကမူ ပီတိပြုံးနှင့်ပြုံး၍ ‘ကျောင်းဆရာမလေး ထားထားခင်’ နာမည်နှင့် မြန်မာပြည် အရပ်ရပ်ရှိ ဒုက္ခရောက်သူများအား လှူဒါန်းနိုင်ရန် စည်းစိမ်ဥစ္စာအားလုံးအား ‘မောင်မြရွှေ’ ဆိုသောသူက ရသေ့ မဝတ်မီ လွှဲပြောင်းလှူဒါန်းပေးခဲ့သည်ကိုမူ ကျွန်ုပ်၏ စာဖတ်ပရိသတ်အား ရှင်းပြရန် လိုမည်မထင်တော့ပါ။

တာတေကြီး

သတ္တဝါတွင် အနာရောဂ်ပုံသဘာဝ

ချောယဉ်သာမြင့် (B.A, B.Ed.)

သတ္တဝါတွင် အနာရောဂ်ပုံသဘာဝကို ဗုဒ္ဓနည်းကျ ဩဇာရိကသုခုမ ဆေးပညာဓာတ်ကျမ်းမှ ဖော်ပြပါမည်။ ၎င်းဩဇာရိကသုခုမဆေးပညာဓာတ်ကျမ်းသည် ဗုဒ္ဓ၏အဘိဓမ္မာနှင့် သုတ္တန်ကျမ်းများကို နှိုင်းညှိထောက်စ ဝေါင်းစပ်ပြုစုထားသည့် ကျမ်းဖြစ်၏။ ကျမ်းပြုဆရာကြီး ဦးအောင်ဒင်သည် ဗုဒ္ဓ၏ပါဠိတော်၊ အဋ္ဌကထာ၊ ဋီကာကျမ်းများစွာနှင့် အခြားသော ဂန္ထနွှာကျမ်းများစွာကို ကိုးကားမူငြိမ်း၍ အပတ်တကုတ်ကြိုးပမ်းပြုစုထားသော ဗုဒ္ဓနည်းကျ ဆေးပညာဓာတ်ကျမ်းများ ဖြစ်ပါသည်။

ကျောင်းအုပ်ဆရာကြီးတစ်ဦး ဖြစ်ခဲ့သော ဆရာကြီးသည် ၁၉၄၂ လောက်မှစ၍ ဆေးပညာဘက်တွင် စိတ်ဝင်စားကာ ဆေးကျမ်းပေါင်းမျိုးစုံကို ရှာဖွေလေ့လာလိုက်စားခဲ့ရာ တိုင်းရင်းဆေးပညာရပ်များ၏ ဝါဒမတူ၊ အယူအဆ ရေးရာခြားနားလျက် ဆေးစုံ၊ နည်းစုံ၊ ဆရာစုံ၊ ဆေးဝါးပေါင်းစုံ အစုံစုံ ဖြစ်၏။ “ယေဘုယျနည်း” များ ဖြစ်နေသည်ကို စဉ်းစားဆင်ခြင်မိသောအခါ ဘဝင်မကျနိုင်ခဲ့။

မိမိလိုချင်သည်မှာ “ယေဘုယျနည်း” မဟုတ်။ “စကောဓမ္မော မုချနည်း” ကိုသာတည်း။ ဤသို့ မုချနည်းကို အကယ်စင်စစ် မသိပါဘဲလျက် လူနာကို စမ်းသပ်မကုဝံချေ။

သို့ရှိနေစဉ် နရသုခိဆရာကြီး၏ ဆုံးမစာတွင် “ဆေးစာများမြှောင် ကျမ်းစောင်စောင်ကို တတ်ခေါင်တွင်ကျယ်၊ လုံးပေါင်းသိမှု၊ သိအောင်ပြုလျက်၊ ကုမကုသိုလ် မငြင်ငြိုသည်၊ မဂ်ဖိုလ်ရွှေလမ်း၊ မြှောင်၏တည်း” ဟူသော ဆုံးမစကားများကို သတိမူမိ၍ အလေးအနက်ဖြစ်လာသည်။

စင်စစ် လုံးပေါင်းသိခြင်း၏ ပညာဉာဏ်သည်သာလျှင် အဓိပတိထိုက်သည်ကို သိလာ၏။ ကျမ်းဖတ်၊ ကျမ်းမှတ်၊ ကျမ်းစု၊ ကျမ်းတု၊ ကျမ်းပြုအဖြစ်မျိုးကို နှစ်သက်နိုင်စွမ်းမရှိ။ ဤမျှ လေ့လာနေပါလျက် မိမိကိုယ်တိုင် တကယ်ခံစားနေရ

သည့်အချက်ကား မိမိစိတ်တွင်ပင် မရှင်းမလင်း “ဝိစိကိစ္ဆ” ရှိနေသည်ကို သိရှိသတိထားမိ၏။ ၁၉၄၂ မှစ၍ ၁၉၄၈ ခုနှစ်အတွင်း ခုနစ်နှစ်မျှ အပတ်တကုတ် ကြိုးစားနေပါလျက် မိမိ၏ ဝိစိကိစ္ဆကြီးနှင့် ဘဝင်မကျနိုင်မှုကြောင့် ဆင်ခြင်မိပြန်သည်ကား -

လူနာပုဂ္ဂိုလ်တို့သည် ရောဂါပျောက်လိုမှုနှင့် ‘မသိမု အဝိဇ္ဇာကြောင့် အကုအသ ခံယူရုံကြသည်မှာမဆန်း။ ဆရာဖြစ်သူတို့ ကုသရုံပုံမှာ ဆန်း၏။ မဂ်ဖိုလ်ရွှေလမ်း မြှောင်တန်းဖို့ မဆိုထားဘိ။ ကုမကုသိုလ်မငြင်ငြိုသည် ပုဂ္ဂိုလ်မျိုးပင် ဖြစ်တန်ရာ၏လောဟု ဆင်ခြင်မိသည်။ ဤသို့ ဆင်ခြင်မိစဉ် အတွင်း နရသုခိကျမ်းကဲ့သို့ပင် ခွဲဒသိမ်ကျမ်း စကားတို့ကလည်း လေးနက်သိမ်မွေ့လှ၏။ “ဆုံးဖြတ်တွေးတော၊ ဓာတ်သဘောကို၊ မနောကျေကျေ၊ ရှိပြီးမှလျှင်၊ မုချဘယ်ဓာတ်ဘားကိုသတ်အံ့၊ လုပ်ရပ်မစမ်း၊ သူနာခန်းကို၊ မချမ်းနဲ့ဦးပိဉာဏ်ဆုံးလိမ့်” ဟုလည်းကောင်း၊ “ဓာတ်ကိုမကျွမ်း၊ ဉာဏ်မတွန်းလင်း၊ ဖြစ်လေခြင်းကြောင့်၊ ကွေကွင်းတိမ်းပါ။ ငရဲဗုဒ္ဓသည်၊ ပြဒါးဆေးဒန်း၊ ကိုးပါးလမ်းတွင်၊ အရင်စမ်းဟု၊ ကုလမ်းဉာဏ်စ၊ ဖမ်းမရက၊ များလှရောဂါ၊ ထိုအနာကို၊ မပုပိနဲ့” ဟူ၍လည်းကောင်း၊ ရခဲလှစွာသော လူတဝ၊ လူအသင်တစ်ချောင်း “ကံကုန်မသေ၊ ဉာဏ်ကုန်သေရမည်” အရေးအလေးအနက်ထား ဟန့်တားခဲ့ကြသည်။

ပိဉာဏ်အသက် ဆေးကုချက်၌ ပေါ့ဆခြင်းရာမထိုက် အရေးကြီးလှသည်ကို ကောင်းစွာ သတိပြုမိခြင်းသည် ဆရာကြီးဦးအောင်ဒင်အား အင်္ဂါရတ်သမားဘဝသို့ လုံးလုံးလျှောက်ရောက်သွားစေရ၏။

ဓာတ်တို့၏ သဘောသဘာဝကို သိနိုင်ရန် ဆေးကျမ်းအစောင်စောင်၊ အစုံစုံ ဖတ်ရှုရုံမျှမက အင်္ဂါရတ်ပညာသိလေ့လာလိုက်စား၊ အပတ်တကုတ်ကြိုးစားနေစဉ် မွေ့လျော်

ဇာတိ မိခင်ကြီး၏ ကထိန်အလှူသွားမိရာမှ အကြောင်းအား
လျော်စွာ မဟာစည်သတ်ပစ္စုန် ကမ္မဋ္ဌာန်းဆရာကြီးဘဝသို့
ရောက်သွားခဲ့ရ၏။ အဂ္ဂိရတ်လုပ်ငန်းနှင့် ဆေးပညာလုပ်ငန်း
တွင် သုံးနှစ်ကျော်မျှ ရပ်နားထားခဲ့ရ၏။

ကမ္မဋ္ဌာန်းဆရာဘဝ၌ နဝင်္ဂသီလကို ကောင်းစွာ
ဆောက်တည်၊ မွန်းလွဲလျှင် လက်ဖက်ရည်ကြမ်းကိုမျှ သုံး
ဆောင်ခြင်းမရှိဘဲ ဆောက်တည်လာသော သီလစင်ကြယ်မှု
သမာဓိ ပွားများအားထုတ်လာသော ဝိပဿနာဘာဝနာပညာ
တို့သည် မှန်ကန်သော အယူ၊ အမြင်၊ သမ္မာဒိဋ္ဌိ မှန်ကန်သော
အတွေးအကြံ သမ္မာသင်္ကပ္ပတို့ကို ဖြစ်စေသောကြောင့် သို့
လောယု်မှား “ဝိစိကိစ္ဆာတရား”တို့ လွတ်ကင်းလာ၏။ သို့
ကြောင့် ၁၉၅၂ ရောက်သောအခါ အဂ္ဂိရတ်ပညာ ပြန်လည်
လုပ်ဆောင်လာရာ၌ လုံးပေါင်းသိမ့် သိအောင်ပြုနိုင်လာပြီး
ဆုံးဖြတ်တွေးတော ဓာတ်သဘောကို မနောကျေကျေ သိမြင်
လာ၏။ ဓာတ်တွင်ကျွမ်း၍ ဉာဏ်ထွန်းလင်းခဲ့ပြီ။

သမာဓိနှင့်တကွသော ယထာဘူတဉာဏ်သည် အံ့
ဇွယ်သူရဲ ရှိပေစွတကား။

သာကေပြုရသော် တစ်ခါတွင် ဆရာကြီးဦးအောင်
ဒင်သည် ဓာတ်လုံး၏ဓာတ်သားကို မီးပြင်းတိုက်အပူပေးကာ
ဓာတ်ကစားနေခဲ့၏။ ဓာတ်သားသည် သွပ်လုံအတွင်းတွင်
အရည်လုံလျက် ပကတိ ကြည်လင်ငြိမ်သက်စွာ တည်ရှိနေ
၏။ ထိုစဉ် ကြိုက်မီးမှနတ်၍ ဆယ်ထုတ်လိုက်၏။ ဓာတ်သား
သည် အတော်အတန်လှုပ်ရွလျက် တည်ငြိမ်မှုပျက်ကာ
အောင်းကြွ၍လာသည်ကို မြင်တွေ့ရ၏။ သို့မြင်တွေ့ရမှ
အခြေအနေကြောင့် -

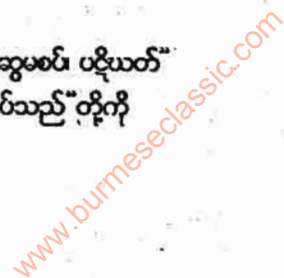
“ပထမံ ကလလံဟောတိ ကလလံဟောတိ အဗ္ဗုဒ္ဓံ”
ဘူသော ဒေသနာတော်မြတ်လာ ပဋသန္ဓေဓာတ်ဖြစ်စဉ်ကို
ဆည်းကောင်း၊ မီးဓာတ်ပျက်သော် ဝါယောမည်မှတ် အားကြီး
ဆတ်၏။ နရသုခိကျမ်းစကား၊ မီးကြီးလေ့လာ ခွဲဒသိမ်ကျမ်း
အားရပ်တို့ကိုလည်းကောင်း။

ကမ္ဘာတည်စ တေဇောက၊
သတ္တဝါအစ တေဇောက၊
ဓာတ်ရင်းတေဇောသည် သဘောလည်း၊
လောကဓာတုပျက်မှုတည်မှ။

သည်နှစ်ခုကိုပြုသည်တေဇောဟူသော တေဇော
ဓာတ်၏သဘော သွားလာကို ကောင်းစွာရိပ်စား နားလည်
မိတော့သည်။

ထို့ပြင် စကြဝဠာမြင်းမိုရ်၊ ယုဂန္ဓိရ်ဘဝင်၊ နရက်
အဝိစိ အစရှိသော လောကဓာတ်အပေါင်းတို့သည် ပျက်တစ်
ကြိမ်ဖန်၊ ဖြစ်ပြန်တုံတုံ၊ ဆုံလည်ပတ်ပတ်၊ ကြယ်နက္ခတ်တို့၊
မပြတ်ဖြစ်လျက် သည်သနစ်ကြောင့် ဖြစ်ခြင်းတစ်ပါး ပျက်
တစ်ပါးနှင့် ဤနှစ်ပါးကို မမှားစေရ သုံးပါးလေးထွေ၊ ရေ
သော်မဆုံး၊ တအုံးအုံး တပွက်ပွက်ဟု တြိနေကြကျမ်း အရှင်
ဣန္ဒာစရိယဆရာတော် မိန့်ခဲ့သည်ကိုလည်းကောင်း။

“စက်ခွါဒသိမ်၊ ရာသီအိမ်ဝယ်၊
သတ္တိတြင်း၊ နဝင်းကိုးဆစ်၊ ၁၀၈ ဟု
ကသစ်ဂေယ၊ ရက်ပေါင်းရ၏။
တမာသကို၊ သူကြားတြင်း၊ နဝင်းကိုးလီ၊
ပုဏ္ဏဇီဝယ်၊ တိထိငါးပါး၊
ဥတုကာကြို၊ ဝိထိသွားရယ်၊
သမသတ်အယဉ်၊ နှစ်ပါးပင်တည်း။
ထို့ပြင်စတု၊ ရတုခြောက်ပါး၊
စက်ရထားနှင့်၊ အသွားဖီလာ၊
သုံးပြာဂတိ၊ မရှိသဖြင့်၊
ခင်ဘိမာသ၊ ဆယ့်နှစ်လကို
တစ်နှစ်ဆို၏။
ထိုထိုနေလ၊ နက္ခတ်စသား၊
ကမ္ဘာကျက်သရေ၊ ရေမြေမီးလှုံ၊
ဝါယောထန်၍၊ အမှန်ဘူစကား၊
ရုပ်ဓာတ်ရ၏။
အစ အာဒိအကြောင်းတည်း။
ဟူသော “မာတိကာခွန်တွဲ အကောက်ကျမ်း”လာ
စကားတို့နှင့်တကွ၊ လုံးပေါင်းရ၍ သိလိုက်ရာတွင်
“မီးကြီးလေလော”
“မီးနှင့်ကားလေ၊ ရေနှင့်မြေ၊ မိတ်ဆွေတော်ကြ၊
သာဘဝ”
“မီးနှင့်ကားရေ၊ လေနှင့်မြေ၊ မိတ်ဆွေမစပ်၊ ပဋိယတ်”
“မိတ်ဓာတ် ရန်ဓာတ်၊ ဝေဖန်အပ်သည်”တို့ကို

ဝေဖန်လာနိုင်၏။

“တေဇောလွန်၍ ဝါယောလွန်”

“တေဇောယုတ်က ဝါယောယုတ်ရမည်”ဟူသော အချက်တို့အပေါ်၌ ပိုင်းခြားနိုင်ခဲ့ပြီ။

ပြဒါးဆေးဒန်း ကိုးပါးလမ်းတွင် လေ့လာစမ်းသပ်ခဲ့သဖြင့် ဓာတ်နှင့်မကွာလှမ်း၊ ဓာတ်တို့၏သဘောကို ဖမ်းမိစမ်းမိပြီး ဉာဏ်ထွန်းလင်းခဲ့ပြီ။

ခွဲအသိမ်ဆရာကြီး၏ ကျမ်းမိန့်စကား ကွေကွင်းတိမ်ပါး၊ ငရဲများသည့်ဘေးမှ ဝေးကွာခဲ့ပြီ။

သို့ဖြင့် ယုတ်လွန်နှစ်ပါး မဆုံးနိုင်သော ဓာတ်တံတားကြီးပုံစံကို ဖော်ထုတ်နိုင်ခဲ့သည်။

သို့ဖြစ်သောကြောင့် ၁၉၄၂ လောက်မှစ၍ ကြိုးပမ်းဆောင်ရွက်ခဲ့သော အင်္ဂိုရတ်ပညာဓာတ်သဘောများနှင့် ဗုဒ္ဓဒေသနာတော်ကျမ်းစာပေ အစောင်စောင်ကို ဖတ်မှတ်ကူးကူးကာလာသော တစ်ဆယ့်နှစ်နှစ်ကျော်ကာလမျှ ကြိုးပမ်းမှု၏ရလဒ်သည် ၁၉၅၄ ခုနှစ်တွင် ယေယုယျနည်းများမှ လွတ်မြောက်သော “မုချနည်း”၊ “ကောဓမ္မော” စာရားတော်နှင့် သစ္စာကိုက် ဓာတ်တိုင်ဆေးကွက်ကို ဖော်ထုတ်နိုင်ခဲ့သည်။

သို့ကြောင့် ကိုယ်တိုင်တွေ့ရှိသော မှန်ကန်မှုကို ကိုယ်တိုင်ယုံကြည်စိတ်ချလာသောအခါ ဝိစိကိစ္ဆာ ကင်းကွာတော့သည်။ တစ်ဆင့်ကြားသိ၊ မိရိုးဖလာ၊ ကောလာဟလာ၊ ကျမ်းစာမျှနှင့်၊ ကြံဆနည်းမှီ၊ ဆီလျော်သုံးသပ်၊ ယူချင်းထပ်၍၊ ယုံအပ်သူပဲ၊ ဆရာစွဲမပါ၊ ယထာဘူတဉာဏ် အရင်းခံ၍ ကျမ်းများပြုစုခဲ့၏။

ဆရာကြီး၏ ဗုဒ္ဓနည်းကျ ဩဇာရိကသုခုမ ဓာတ်ကျမ်းလင်္ကာပိုဒ်ရေသုံးတွင် ရိုးရာမလိုက်၊ အမှန်ကြိုက်၍ စိတ်နှိုးဆုံးဖြတ်၊ တည်မတ်မတ်ဖြင့်၊ တတ်စေသိစေ၊ ကြံရာဖွေ

လော့၊ စိတ်နေကြီးမား၊ တန်ခိုးထွားအောင်၊ တို့များဆိုညွှန်တိုက်တိုက်တွန်းသည်။ ရပ်ခန်းနိဗ္ဗူ။ အကျိုးသော်ဟူ၍ လည်းကောင်း၊ လင်္ကာပိုဒ်ရေ ၃၀ တွင် မွေမွေသိမ်သိမ်၊ ဆချမ်းငြိမ်အောင်၊ ကုန်ပီဖိုးရေး၊ ဉာဏ်ဆတွေး၍၊ လေးခုကြည့်ဘယ်အနာနှင့်၊ သုံးဖြာသုံးခု၊ ဘယ်အမှုဟု၊ ကရုဏာထ၊ စွဲကုန်ကြလော့။

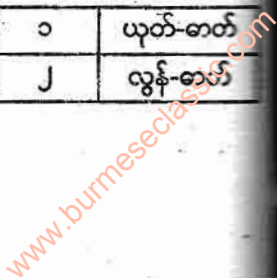
ဉာဏ်ဝသန်ရှင်း၊ သီထင်လင်းမှ၊ ဖြစ်ရင်းသမုတ္တန်ကုထုံးမန်တိုင်း၊ ကေန့်ကုစေ၊ မှာလိုက်ပေသည်။ သေသော်ငရဲမလားတည်း၊ ဟူ၍လည်းကောင်း၊ ဉာဏ်ကုန်သေ ဆေးပညာမဟုတ်၊ ကံကုန်သေ ဆေးပညာအစစ်၊ စစ်မှန်သောကြောင့် သေသွားသည့်တိုင်၊ ဘုရားရှင်ဟောတော်မူသော ဘူတရပ်ဓာတ်ကြီးများ၊ ဓာတ်ဖြောင့်မှန်သောကြောင့်၊ လူနာသည် ဝေဒနာပြင်းထန်စွာ မခံရသဖြင့် ဒေါသနှင့်မသေ ငရဲမလားနိုင်။ ကုသသည့်ဆရာလည်း အပြစ်လွတ်၍ ငရဲမလား၊ မကျဟု အတိအလင်း ထုတ်ဖော်၍ ရဲရဲရင့်ရင့် ရေးသားခဲ့၏။

ဆရာကြီးဦးအောင်ဒင် အင်္ဂိုရတ်ပညာမှာ ဤသို့တွေ့ရှိချက်သည် “အာကာရပရိဝိတက္က”တည်းဟူသော အခြေအရာကို ကြံစည်လျက်ဆုံးဖြတ်သော အယူအဆမျိုးဖြစ်၏။ အမှန်တရားတို့ကို အခြေခံဆက်သွယ်၍ တစ်ဆင့်တစ်အသစ်တီထွင်ခြင်းပင်တည်း။

- အာပေါလွန် ပထဝီယုတ်- ဩဇာရိကအနာ၊
- အာဟာရလွန် သည်းခြေယုတ် သုခုမအနာ၊
- တေဇောလွန် အာပေါယုတ် သုခုမအနာ၊
- အာကာသလွန် အာဟာရယုတ် ဩဇာရိကအနာ၊
- ဝါယောလွန် တေဇောယုတ် ဩဇာရိကအနာ၊
- ပထဝီလွန် အာကာသယုတ် သုခုမအနာ၊

ဩဇာရိက သုခုမဆေးပညာ၏ သတ္တဝါတွင် အနာရောက်ပုံ သဘာဝသမုတ္တန်ခုနစ်ပါး မူလအဆင့် သဘာဝဖြစ်ပုံပေးသည့် ဤဇယားချုပ်၏ သဘောမှာ

	ဩ	သု	ဩ	ဩ	သု	ဩ	သု		
အညွတ္တ-အခံ	၁	၂	၃	၄	၅	၆	၀	၀	ယုတ်-ဓာတ်
ဗဟိဒ္ဓ-အတိုက်	၂	၃	၄	၅	၆	၀	၀	၂	လွန်-ဓာတ်

သည်းခြေလွန် ဝါယောယုတ် ဩဇာရိကနာ
ဟူသော ဓာတ်သဘောမှန် အနာရောက်ပုံကို တွေ့
ရှိလေသည်။ ဓာတ်တို့၏ သင်္ကေတထားပုံကို နောက်အခန်း
များတွင် ဖော်ပြပါအံ့။

(၁) ပထဝီ၊ (၂) အာပေါ၊ (၃) တေဇော၊ (၄) ဝါ
ယော၊ (၅) သည်းခြေ၊ (၆) အာဟာရ၊ (၇) အာကာသဟု
သိပါ။

စင်စစ်မူကား အနတ္တကမ္မဋ္ဌာန်းတရားလုပ်ငန်း သမာဓိ
သည် ခဏတိုင်းခဏတိုင်း ကာလမလစ်မဟင်းပျက်ခြင်းတို့
ကို တည်ငြိမ်စွာဖြင့် အမှန်တရားကို ဖော်ပြလျက်ရှိပေ၏ဟု
သိမြင်လာ၏။ ဤသို့ ယထာဘူတဉာဏ် အမြင်မှန် အခြေခံ
ထားသောအခါတွင် ဉာဏ်သွားနောက်တွင် အကုန်မြင်တော့
သည်။

ဓမ္မသင်္ကတီပိဋိတော်လာ လေးသော၊ ပေါသော၊ ကြမ်း
သော၊ ပြေပြစ်၊ တလစ်နည်း၊ ကြမ်းခဲခက်မာ ဤခြောက်ဖြာ
တို့သည် လေးပါးသော ဓာတ်တို့၏ ဖြစ်ရှိရင်း လက္ခဏာ
ဆင်းစု၍ လာသည့်သဘောကို တစ်ဆင့်တက်ကာ မြင်
တော့၏။

အဇ္ဈမဟိ၊ ကြောင်းကျိုးညိုလျက်၊ ဖယသစ္စယာ၊
ဆဒနာဟူသော ဗုဒ္ဓနည်းကျ ရောဂါလက္ခဏာအစကို ဖွင့်ပြ
နိုင်တော့၏။ ဤသို့ မုချနည်း၊ ဧကောဓမ္မောနည်းနှင့် သံစွာ
တိုက်လာသောအခါမှသာ ၁၉၅၀ ခုနှစ်မှ ၁၉၅၄ ခုနှစ်အထိ
ဆတ် ကြိုက်အစာသက်သက်ဖြင့် ကုခဲ၏။ မိမိကိုယ်တိုင်
သက်တွေ့ ကုသ၍ ပျောက်ကင်းလာသောအခါမှ ကောင်း
ခြင်းမှန်ကန်လှသော ဤဆေးပညာကို လူထုအတွင်းသို့ ပို့
ဆောင်လို၏။ လွယ်လွယ်ကူကူ သက်သက်သာသာနှင့် ဓာတ်
ပညာကို လူသားတိုင်း တတ်မြောက်စေလို၏။

ဤမေတ္တာ၊ စေတနာ၊ ကရုဏာစိတ် အရင်းခံပြင်းပြ
ကြောင့် ဆေးကျမ်းများပြုစုတော့သည်။

ပြဒါးဆေးဒန်း၊ ကိုးပါးလမ်း ဆိုသည်မှာ ကျွန်ုပ်တို့၏
ဗြဟ္မာ၊ နေစင်္ကြဝဠာ လောကဓာတ်သည် ရဝိ ပီတာ
ဗျာဓိတတ်ဖြစ်ပေရာ အဖနှင့်တူသော တနင်္ဂနွေ ဥဏှတေ
အမိနှင့်တူသော တနင်္လာ သီတတေဇာတို့ တည်ရှိပုံ
သို့ ယောစက္ခုဖြင့် မျှော်ထောက်ကြည့်ရှုရာကြောင့် ကမ္ဘာ

ဦးနှင့်တကွ ဥတုရောင်များဖြစ်ကြသည့် နှာ၊ ဂျှတ်၊ သံ၊ ဘင်
ကြေးနီ၊ ပြဒါး၊ ဘော်၊ သွပ်၊ ရွှေတည်းဟူသော ဓာတ်မများကို
အင်္ဂါရတ်ပညာဖြင့် စမ်းသပ်လေ့လာရမည်ဟု ဒွါဒသိမ်ကျမ်း
ဆရာကြီး၏ စကားကို အရေးထား လိုက်နာခဲ့ခြင်းဖြစ်လေ
သည်။

အင်္ဂါရတ်ပညာသည် ပစ္စည်းမှန်၊ နည်းမှန်၊ မီးမှန်
(မီးပေး မီးပူ)ဖို့သာ အရေးကြီး၏။ မလျော့သော ငွေ၊ လုံ့လ၊
သီလ၊ သမာဓိ ဆောက်တည်၍ သတိကြီးကြီး ဉာဏ်ပညာ
ကြီးကြီးနှင့် လူထူးလူချွန် လူရည်မွန်တို့ လုပ်ဆောင်ချက်
အတိုင်း မလျော့သော ငွေလုံ့လ စိတ်ဓာတ်နှင့် အာဂ
ယောကျ်ားပီပီ လုပ်ဆောင်သွားကြသော အင်္ဂါရတ်ဆရာတော်
ကြီးများသည် လောကီ၊ လောကုတ္တရာ နှစ်ဖြာလုံးသာမက
နိဗ္ဗာန်၏ဓာတ်သဘောကို နားလည်သဘောပေါက်ကြသူ
များဖြစ်၍ လေးစားကြည်ညိုဖွယ်ပင် ဖြစ်လေသည်။

ထို့အတူပင် ဆရာကြီးဦးအောင်ဒင် အပတ်တကုတ်
တစ်ဆယ်နှစ်နှစ်ကျော်မျှ လေ့လာကြိုးပမ်းအားထုတ်ခဲ့ရ
သော ဩဇာရိက သုခုမဆေးပညာ၏ သီအိုရီ(မှန်ကန်မှု)
သည် ယုံကြည်ကိုးစား အားထားလိုက်နာဖွယ်ဖြစ်ကြောင်း
စာရှုသူတို့ သိနားလည်စေလို၍ ဆရာကြီး ပင်ပန်းခက်ခဲစွာ
ရာဇဝေဒွေရှိမှုကို ဖော်ပြနေရခြင်းဖြစ်ပါသည်။ မိသားစုအရေး
ဆွေးနွေးမျိုးရေးကို စွန့်ပစ်၊ လောကဝံကို ကြံကြံခံ၍ လောက
ကို သည်းညည်းခံကာ ဤဓာတ်ဆေးပညာသည် လူသား
အကျိုးကို ကောင်းစွာသယ်ပိုးခဲ့သည်။

လူတို့ကျိုးငှာ၊ ဆိုခွင့်ရာ၌၊ မနာယုငြား သူဝန်ထား
၍ စီးပွားနှစ်တန်၊ ကျိုးမြင်သန်သော်၊ ဆိုရန်သာချည်။
ငါဝန်တည်းဟု သိမ်းဆည်းယူဆလျက် ထင်မှတ်ကြိုးပမ်း
ငါတို့ကျမ်းသည် လွှမ်းမော်လှနယ်တစ်ကြောတည်းဟူသော
ဆရာကြီးဦးအောင် ဒင်၏ စေတနာအာသီသ ဆုတောင်းကို
လေးမြတ်ကြည်ညို မိပါသဖြင့် ဆရာကြီး၏ စေတနာမေတ္တာ
ကရုဏာဆန္ဒမှန်ကို ကူညီဖြည့်ဆည်းပေးလျက် ငွေစကြေးစ
မကုန်၊ အစာလည်းဆေး ဆေးလည်းအစာအဖြစ် ဓာတ်
ကြိုက်စာကို စားသုံးမှီဝဲတတ်သောသူများ ဖြစ်ကြစေရန်
စိတ်ရည်သန်၍ ဖော်ပြခြင်းဖြစ်ပါသည်။

သတ္တဝါတွင် အနာရောဂါကြသဘာဝ

သဗ္ဗေသတ္တာ၊ သတ္တဝါဟု ခေါ်ဆိုသမှုပြုရသော ခန္ဓာ အစုကား စက္ခု၊ သောတာ၊ ယာန၊ ဝိရာ၊ ကာယ၊ မနတည်း ဟူသော အာယတနခြောက်ပါး ခြောက်လောကပင် ဖြစ်လေသည်။ ထိုအာယတန ခြောက်ပါးတို့အတွင်း အာယတန (အဋ္ဌတ္တခြောက်ပါး) သက်ရှိဟု ခေါ်ဆိုလေသည်။ ထိုသက်ရှိတို့သည် အစာကို ဖိုဝဲကြရသဖြင့် စက္ခု၏အစာသည် ရူ၊ သဒ္ဓ၊ ဂမ္မ၊ ရသာ၊ ဖောဋ္ဌဗ္ဗ၊ ဓမ္မာယတန၊ ခြောက်လောကသည် အပဓာတ် (ဗဟိဒ္ဓဓာတ်ခြောက်ပါး)ဖြစ်၍ အဋ္ဌတ္တ ဗဒိဒ္ဓ ဖိုဝဲ ဖိုမတွဲကာ ပွင့်ထွက်လာသည့် ဝိညာဏဓာတ် ခြောက်ပါးတို့ ပွားစည်းလာကြလေသည်။ အတွင်းအာယတန အကြည် ခြောက်ပါး အပြင်အာယတန အာရုံခြောက်ပါးတို့ ထိတွေ့ခတ်မှုကြောင့် ဝိညာဏဓာတ်ခြောက်ပါးတို့ ဖြစ်ပေါ်လာသည်။ အကြည် x အာရုံ = ဝိညာဏတို့ သုံးစုံပေါင်း၍ ထိသမှုကို (တစ်ဖဿ - ထိတွေ့မှုတစ်ခု)ဟု ခေါ်ရသည်။ ဤသို့ဖြင့် ပဝတ္တိတွင် ဖဿခြောက်စုံရသည်။

ဖဿတစ်ခုဖြစ်လျှင် ၎င်းမှ ဖဿသုံးချက်ဆင့်၍ခတ်

- ဥပမာ...
- စက္ခု၊ ရူ၊ စက္ခုဝိညာဏ် တစ်ချက်။
- မန၊ ဓမ္မ၊ မနောဝိညာဏ် တစ်ချက်။
- မနောဝိညာဏ်သည် ဟဒယဝတ္ထု တစ်ချက်
- ရုပ်ကို ဖိုတွယ်၍ ဤသို့ သုံးချက်ဆင့်ခတ်မြဲဖြစ်သည်။
- ဖဿတစ်ချက်လျှင် အပတ်ကုသိုလ် အကုသိုလ်
- ဝိပိတ် ၁၅ မဟာဝိပိတ် ၈၊ မတဂ္ဂုတ်ဝိပိတ် ၉၊ ဤလောကီ
- ဝိပိတ်စိတ် ၃၂ ပါးနှင့် ယှဉ်သော ဝေဒနာ ၃၂ ပါးရသော
- ကြောင့် ဖဿသုံးချက် ဝေဒနာ ၉၆ ပါး ရလေသည်။
- ဝေဒနာကြောင့် တဏှာ၊ ဥပါဒါန်နှင့်တကွ အကုသိုလ်
- ကမ္မတာ၊ ကုသိုလ်ကမ္မတာဝ ဖြစ်ခွင့်ဖြစ်ထိုက်သင့်သော ဇာတိ
- တစ်ခုခု ရခဲ့သည်။ ဇာတိရသော် ဇရာငြိသည်။ ဇရာဝိသော်
- ဗျာဓိဟူသော နာနာရောဂ ချောက်သဖြင့် ဆေးကုသသော
- ဆေးဆရာလက်သို့ ရောက်ရ၏။

ဤသို့ အနာရောဂါရကြောင်း နိဒါန်းသမုတ္တာန်ကို မြတ်

စွာတုရာရှင် တိကိစ္ဆက ဗုဒ္ဓက ဤသို့ဝေဖန်ဟောပြတော်

ခဲ့သည်။
 ဝိဝံစ ပဋိစ္စ ရသေစ ဥပ္ပဇ္ဇတိ ဝိရာဝိညာဏံ၊ တိဇ္ဇာ သင်္ဂတိဖဿော၊ ဖဿပစ္စယာ ဝေဒနာ၊ ဝေဒနာပစ္စယာ တဏှာ၊ တဏှာပစ္စယာ ဥပါဒါန်၊ ဥပါဒနပစ္စယာ ဘဝေ ဘဝပစ္စယာဇာတိ၊ ဇာတိပစ္စယာ ဇရာမရဏံ၊ သောကဏေ ဒေဝဒုက္ခ ဒေါမနဿပါယာသာ သမ္ဘဝိန္နိဟူ၍ ဖြစ်၏။

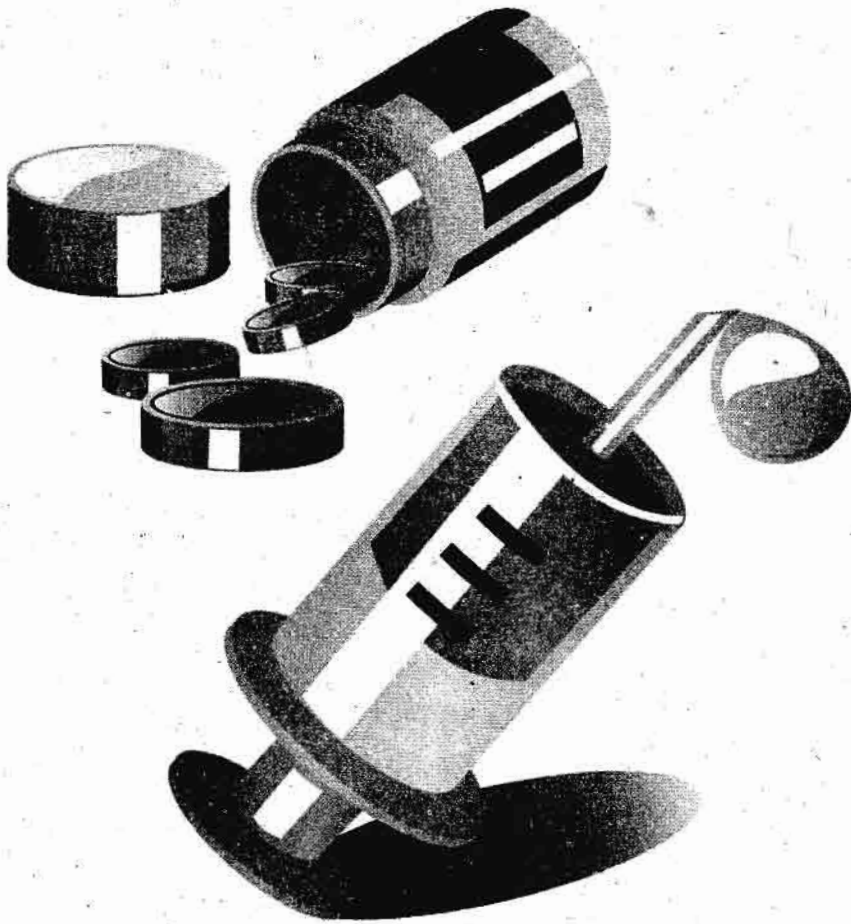
လျှာနှင့်ရသာရုံကိုစွဲ၍ လျှာသိဝိညာဏ်ဖြစ်သည်။ ဤ သုံးခု ပေါင်းစည်းထိတွေ့မှုကို ဖဿဟုဆိုသည်။ ဖဿကြောင့် ၉၆ ဖြာ ဝေဒနာဖြစ်သည်။ ဝေဒနာကြောင့် တဏှာ၊ ဥပါဒါန်၊ ဘဝ၊ ဘဝကြောင့် ဇာတိ၊ ဇရာ၊ ဗျာဓိ၊ မရဏဘေးဆိုးဒုက္ခ ကြီးလေးပါးရသည်။ (ဗျာဓိကား ဝိဝိဒေဒုက္ခ နာနာရောဂါတည်း)ဟု ဟောကြားခဲ့၏။

အနာရောဂါ ချုပ်ငြိမ်းကြောင်းကုထုံးကား ဝိရာ ရောဂါအတွက် ကုထုံးဆေးချက်ကို ပမာယူ၍ ကုသရမည်။ မိမိ ကိုယ်ကို ပဲ့ကိုင်ရပေမည်တည်း။ စားသော်၊ သောက်သော်၊ ခဲသော်၊ လျက်သော်၊ သတိသမ္ပဇ်နှင့်ပြုပါ။ လျောင်း ထိုင် ရပ်၊ သွား၊ မြင်ကြား၊ စား၊ နံ၊ ထိတွေ့၊ တွေးတောဖြင့် မြှောက်ဆောင်ရွက်ပါ။ ဟူ၍ မဟာသတိပဋ္ဌာန်၌ ညွှန်ပြဟောကြားသည်နှင့်အညီ ဩဇာရိက သုခုမ ဓာတ်ဆေးပညာသည် ကလျာဏအသိနှင့် မဟာသတိကို ပေးပါအံ့။

ချောယဉ်သာမြင့် (B.A, B.Ed)
 ၀၉-၄၂၀၆၂၀၉

ကျမ်းကိုး
 ဗုဒ္ဓနည်းကျ ဩဇာရိကသုခုမဓာတ်ကျမ်း၊ ဆရာကြီးဦးအောင်၊ အတ္ထုပ္ပတ္တိကျမ်း။

ဆေး

အောင်ကျော်ညို(ဆင်ချဆိပ်)

“ဆေး”ဟူသည် လူ၏ခန္ဓာအိမ်အတွင်း ကံ၊ စိတ်၊ ဥတု၊ အာဟာရ အကြောင်းတရားလေးပါး မညီညွတ်မှုကြောင့် ဖြစ်တည်လာသော ရောဂါဝေဒနာ။ ထို့ပြင် ပြင်ပမှဝင်ရောက် ထားသော ပိုးမွှားများကြောင့် ဖြစ်တည်လာသော ရောဂါ ဝေဒနာများကို ကုစားရာတွင် သုံးစွဲရသည့်အရာ။

လူတို့တွင် ရောဂါဝေဒနာနှင့်ပတ်သက်၍ ဖွဲ့တည်ထား

သော ခန္ဓာငါးပါး တစ်နည်း ရုပ်နှင့်နာမ်ဟူ၍ ဖွဲ့တည်နှစ်မျိုး နှစ်စားရှိပါသည်။ ရုပ်ဝေဒနာနှင့် စိတ်ဝေဒနာဟူ၍ပင်ဖြစ်ပါ သည်။ ရုပ်ဝေဒနာကို ကုစားရာတွင် စားဆေး၊ သောက်ဆေး၊ လိမ်းဆေးအပြင် ခွဲစိတ်ကုသ အစားထိုးပြုပြင်ပေးရသည် များ ရှိပါသည်။ စိတ်ဝေဒနာနှင့် ပတ်သက်လျှင်ကား ဖော်ပြပါ ဆေးဝါးများနှင့် မလုံလောက် မပျောက်နိုင်ပါ။ ဘာသာတရား

အဆုံးအမများအတိုင်း လိုက်နာကျင့်ကြံခြင်း တစ်နည်းအားဖြင့် စိတ်ကြောင့်ဖြစ်သော ဝေဒနာကို စိတ်ဖြင့်ပင် ပြန်လည် ကုစားကြရပါသည်။ ဘုရားဟောသည့် ကံနာ၊ ဝင့်နာများမှ အပ ပစ္စက္ခတွင် အကြောင်းမညီညွတ် ဖောက်ပြန်တတ်သည့် ဧည့်သည်ရောဂါဝေဒနာများဆိုလျှင် ကျွမ်းကျင်လိမ္မာဆရာ များ၏ ကုသမှုကို ခံယူခြင်းဖြင့် ပျောက်ကင်းစေနိုင်ပါသည်။

မိမိတို့ မှီတင်းနေရာ ထိုကမ္ဘာတွင် သက်ရှိများအား လုံးအတွက် အနာနှင့်ဆေး ခွန်တွဲရှိနှင့်ပြီးဖြစ်ပါသည်။ အာရုံ တရားနယ်ပယ်၏ ကျယ်ဝန်းနက်နဲမှုကြောင့် အသိတရား နယ်ပယ် မဖြန့်ကျက်နိုင်သေးခြင်းသာ ဖြစ်ပါသည်။ ထို့ပြင် သဘာဝလောက၏လက်ဆောင် ဓာတ်ကြီးလေးပါးမည်လည်း သုံးစွဲတတ်လျှင် ဆေးစွမ်းကောင်းများပင်ဖြစ်ပါသည်။ လူတို့၏ သက်စောင့်ဓာတ်ကြီးများလည်း ဖြစ်ပါသည်။ ထိုဓာတ်ကြီး လေးပါးအပြင် အာကာသဓာတ်ကလည်း ဤသက်စောင့်ဓာတ် ကြီးလေးပါးကို သူ့နေရာနှင့်သူ ကွဲပြားတည်ရှိစေဖို့ ပိုင်းခြား ပေးထားရာ မိမိတို့အတွက် မရှိမဖြစ်သော ပထဝီ တေဇော၊ အာပေါ၊ ဝါယောနှင့် အာကာသဟူ၍ ဓာတ်ကြီးငါးပါးပင် ဖြစ်ပါသည်။ ဤဓာတ်ကြီးငါးပါးသည် မိမိတို့၏ပြင်ပမှာရှိနေ သည့် မိမိတို့ ခန္ဓာအိမ်အတွင်းမှာလည်း သဟဇာတကျစွာ အချိုးညီမျှစွဲတည်ကာ အသက်ဝီဝကို ထောက်ပံ့ပေးလျက် ရှိနေသည်။

ဤသက်စောင့်ဓာတ်များ တစ်ပါးပါးချို့ယွင်းလာပြီဆို သည့်နှင့် ခန္ဓာအိမ်မှာ ဝေဒနာဖြစ်လာရပြီး တိုင်းရင်းဆေးပ ညာအလိုအရ အပူနာနှင့် အအေးနာဟူ၍ရှိရာ ရောဂါလာပြီဖြစ် ကို သိပြီဆိုသည်နှင့် အနာသိ ဆေးရှိစမြဲပင် ဖြစ်ပါသည်။ ကျွမ်းကျင်လိမ္မာသည့် ပညာရပ်နှင့် “တန်ဆေးလွန်ဘေး” သတိထားလျက် ကုစားပျောက်ကင်း သမားတော်များ၏ စွမ်းရည်များပင် ဖြစ်ပါသည်။

“တန်ဆေးလွန်ဘေး” ဆိုစကားအတိုင်းပင် တချို့ သော ဆေးဘက်ဝင်အပင်များသည် ရောဂါဝေဒနာ ကုစားရာ တွင် မရှိမဖြစ် လိုအပ်သည်မှန်၏။ လွန်ကဲစွာသုံးစွဲပါက ဘေး ထွက်ဆိုးကျိုးနှင့် ကိုယ်ကျိုးနည်းသွားကြရသူများ ဒုနှင့်ဒေပါ။ ဥပမာ - သဘာဝက လက်ဆောင်ရထားသည့် ဆေးခြောက်

ပင်၊ အပြင်းအထန်ဖျားနေခြင်း၊ အသက်အန္တရာယ်နီးသော ဝေဒနာရှင်များ၊ ကင်ဆာ၊ HIV နှင့် ဝက်ရူးပြန်ရောဂါ ခံစား နေရသူများအတွက် မရှိမဖြစ်သောဆေး၊ လွန်ကဲစွာသုံးစွဲသူ များကြောင့် မူးယစ်ဆေးအဖြစ် နာမည်ဆိုးနှင့် ကျော်ကြား ကာ လူ့အသိုင်းအဝိုင်း၏ အပယ်ခံဖြစ်သွားရသည်။ ယခုအခါ မက်ဘီးဒိုးနီးယားအပါအဝင် တချို့နိုင်ငံများတွင် ဆေးဝါး အဖြစ် တရားဝင်သုံးစွဲဖို့ ခွင့်ပြုလာတော့မည် သိရသည်။

နောက်တစ်မျိုးမှာ မြန်မာ၊ ထိုင်း၊ လာအိုနိုင်ငံ နယ် နိမိတ်ထိစပ်ရာ ကမ္ဘာက ရွှေတြိဂံဟု သတ်မှတ်ထားသည့် ဘိန်းစိုက်ပျိုးရာနေရာ၊ မြန်မာတို့၏ ယာဇ်မျိုးငါးပါးတွင် ရှေ့ ဆုံးက နေရာဦးထားသည့် ဘိန်း၊ ခွဲစိတ်ကုသခံ လူနာများ အတွက် မနာမကျင်ရလေအောင် မော်ဖိန်းကိုဖော်စပ်သည့် ဘိန်း၊ အသုံးကြမ်းသူများအတွက် မူးယစ်ဆေးဝါးစာရင်းဝင် ဖြစ်သွားရသည်။ သုံးတတ်ကဆေး၊ မသုံးတတ်ကဆေး။ တစ် နည်း “တန်ဆေးလွန်ဘေး”ဟူသည့် မိမိတို့၏ လုပ်ရပ်များ ကြောင့် ဖြစ်နေခြင်း။

ထို့အပြင် ဓာတ်ကြီးလေးပါး၊ ဖောက်ပြန်ခြင်းကြောင့် ရလာသော ရောဂါဝေဒနာများသည်လည်း ကာယကံရှင် လူ သားများ၏ ပယောဂပါမြဲပါ။ နောက်ဆုံးမှာ ကိုယ်ပြုသည့်ကံ တန်ပြန်သက်ရောက် နိယာမအတိုင်း ကိုယ်က ခံကြရ၏။

မည်သို့ဆိုစေ သတ္တဝါတစ်ခု ကံတစ်ခုမို့ “အတ္တာဟိ အတ္တာနောနာထော” မိမိကိုယ်၌သာ ခိုကိုးရာရာကာ ကြံလာ သမျှ လောကခံကို “ယောနိသောမနသိကာရ”ဖြင့် သန့်စင် လျက် ကျင့်ကြံနေတိုင်သွားနိုင်ပါမှ ရခဲပေစွ လူ့ဘဝနှင့် ထိုကံ တန်ရာဟု ဆိုရပါမည်။

“အစာလည်းဆေး ဆေးလည်းအစာ” သုံးစွဲတတ်သူ များအတွက် အားလုံးသည် ဆေးများပင် ဖြစ်ပါသည်။

အောင်ကျော်ညို (ဆင်ချဆိပ်)
၀၉-၇၀၅၀၉၂၁၁၉

ပန်း၊ ရေချမ်း၊ ဆွမ်း၊ ဆီပီး ကပ်လှူပူဇော်ရန်

ကဖြူပွင့်

ဘုန်းတော်အနန္တ ကံတော်အနန္တ ဉာဏ်တော်အနန္တ ပါရမီတော်အနန္တ စကြဝဠာ ကမ္ဘာမြေမိုး ဖြန်းဖြန်းကျိုးမှု၊ တန်ခိုးတော်အနန္တနှင့် ပြည့်စုံတော်မူသော အရှင်ဝိပဿီ၊ အရှင်သီခီ၊ အရှင်ဝေဿဘူ၊ အရှင်ကကုသံ၊ အရှင်ကောဏာထာဝံ၊ အရှင်ကဿပ၊ အရှင်ဂေါတမ၊ ပွင့်တော်မူပြီးသော ခုနစ်ဆူကုန်သော အရှင်မြတ်အပေါင်းနှင့် ပွင့်တော်မူမည့် အရိမေတ္တယျ ဘုရားရှင်ကိုယ်တော်မြတ်ကြီး၊ မဟာမြတ်မုနိ၊ ရှင်ကျော်မုနိ၊ ရွှေဘုံသာမုနိ၊ ဇလွန်ပြည်တော်ပြန် မာန်အောင်မြင်မုနိကိုယ်တော်မြတ်ကြီးတို့အား ရည်စူးလျက် ဘိုးတော်သိကြားမင်း၊ လောကပါလနတ်မင်းကြီးလေးပါး၊ သာသနာတော်စောင့်နတ်မင်းကြီး၊ ဝဿုမြေမြေစောင့်နတ်မင်းကြီး၊ နတ်မြတ်နတ်ကောင်း နတ်အပေါင်းတို့နှင့် ဆူးလေဘိုးဘိုးကြီး၊ သန်လျင်ဘိုးဘိုးကြီး၊ ဗိုလ်တထောင်ဘိုးဘိုးကြီး၊ မှော်ဘီဘိုးဘိုးကြီး၊ ရွှေတိဂုံဘိုးဘိုးကြီး၊ ရန်ကုန်ဘိုးဘိုးကြီး၊ သယ်နန်းကျွန်းဘိုးဘိုးကြီး၊ ဂမန္နဘိုးဘိုးကြီး၊ မင်္ဂလာဒုံဘိုးဘိုးကြီး၊ မိုးကောင်းဘိုးဘိုးကြီး၊ ကျိုက္ကဆံဘိုးဘိုးကြီး၊ မန္တလေးဘိုးဘိုးကြီး၊ အောင်ဆင်လယ်ဘိုးဘိုးကြီး၊ မိုးရွှေပူလင်းမြေထဲမင်း(အောင်လံ)၊ ခြေဆော်ရာတောင်စောင့် ဘိုးဘိုးကြီး(အောင်လံ)၊ ကျိုက်ခေါက်ဘိုးဘိုးကြီး၊ ဝိဇ္ဇာရှစ်သောင်း ဆရာအပေါင်းနှင့် ထွက်ရပ်ပေါက်ဘွဲ့လဲကြီး ၆၄ ပါး၊ ဗားမဲ့ဆရာတော်၊ ဘိုးတော်ဖြူ၊ ဘိုးတော်မိမိ၊ ဘိုးတော်ပွင့်၊ ဗောဓိပင် ဆရာဆိုင်၊ ဆေးဝိဇ္ဇာ၊ အင်းဆိုင်၊ အဘဘိုးမင်းခေါင်၊ အဘဘိုးဘိုးအောင်၊ ဆေးဝိဇ္ဇာ၊ ဆင်စိတ္တ၊ ပြဒါးဝိဇ္ဇာ၊ သံဝိဇ္ဇာ၊ မန္တန်ဝိဇ္ဇာအပေါင်းတို့နှင့် ဘဝ

ဘဝ ကမ္ဘာကမ္ဘာမှ တော်စပ်ခဲ့သမျှသော မိဘဆွေမျိုး ကျေးဇူးရှင်အပေါင်းနှင့် ခင်ပွန်းကြီးဆယ်ပါး၊ ဆရာတော်ဦးခန္တိ၊ ရဟန္တာဦးသီလဆရာတော်၊ မိုင်းဖုန်းဆရာတော်၊ ရွှေနတ်ကယ်တောင်ဆရာတော် ဦးဝိမလဗုဒ္ဓိ၊ တိုင်တစ်ရာကျောင်းဆရာတော် ဦးတေဇိန္ဒ အောင်ပင်လယ် စောမွန်လှ သစ္စာဓိဋ္ဌာန် အောင်ဆုတောင်းပြည့် မြတ်ဘက် နဂါးကိုးကောင်ဆရာတော် ဘဒ္ဒန္တရာဇိန္ဒ၊ ခြေတော်ရာကျောင်းဆရာတော် ဦးသံဝရ (အောင်လံ) ခေဖြူမြို့ နဂါးကိုးကောင်ဆရာတော် ဦးနန္ဒမာလာ၊ သံယုဂုဏ်တော်ကိုးပါးနှင့် ပြည့်စုံတော်မူသော ပြည်တွင်း၊ ပြည်ပမှာ သီတင်းသုံးနေတော်မူသော သံဃာတော်အရှင် သူမြတ်များနှင့်တကွ ကျွန်ုပ်၏ ကိုယ်စောင့်နတ်၊ တစ်ကျိပ်နစ်ပါး၊ အိမ်တွင်းမောင်နမ၊ အဘမြင်းဖြူရှင်၊ အဘကိုးမြို့ရှင်၊ ပြေလယ်ပြင်မောင်နမ၊ ရှမ်းစော်ဘွားကြီးမောင်နမ၊ ရွှေနောင်၊ ခြံစောင့်နတ်၊ အိမ်စောင့်နတ်၊ ကွင်းစောင့်နတ်၊ ရွာစောင့်နတ်၊ တောစောင့်နတ်၊ တောင်စောင့်နတ်၊ တိုင်းပြည်စောင့်နတ်၊ ကမ္ဘာစောင့်နတ်၊ သမုဒ္ဒရာစောင့်နတ်၊ ပင်လယ်စောင့်နတ်၊ မြစ်စောင့်နတ်၊ မြို့တော်ရှင်အပေါင်း၊ ရွာတော်ရှင်အပေါင်း၊ ကိုးမြို့ရှင်၊ မိဆိုင်ဖဆိုင်နတ်၊ ဘိုးဆိုင်ဘွားဆိုင်နတ်၊ ဝဠာဟာလနတ်၊ မဏိမေခလာနတ်သမီး၊ အလောင်းတော်ကြီးမာတင်၊ ရေစောင့်နတ်၊ မြေစောင့်နတ်၊ ကောင်းကင်စောင့်နတ်၊ ရွှေတိဂုံလောကပါလမယ်တော်ကြီး၊ ရွှေတိဂုံသိုက်နန်းစောင့်များ၊ မိုးကောင်းယက္ခဿီနောင်၊ ကျိုက္ကဆံယက္ခဿီနောင်၊ အစ်မတော်မြနန်းနွယ်၊ အစ်မတော်မြစိမ်းနွယ်၊ အစ်မတော်

မြစ်ဝညို၊ အစ်မတော် နဂါးသိုက်စောင့်မင်းသမီး၊ ဘောဂ
 ဝတီနဂါးပြည်မှ ဆွေတော်အပေါင်း မျိုးတော်ရှစ်သောင်း၊
 အမေသူရဿ တီမယ်တော်၊ အမေနံကရိုင်းမယ်တော်၊ အမေ
 ပုလဲယဉ်၊ အမေရေယဉ်၊ အနောက်မယ်တော်ကြီးလေးပါး၊
 မဟာပိန္နဲနတ်မင်း၊ ပခန်းကျော်စွာ၊ တောင်ပြုံးမင်းညီနောင်၊
 မရွှေည၊ မနဲလေး၊ အတွင်း ၃၇ မင်း၊ အပြင် ၃၇ မင်း၊ နဂါး၊
 ဂဠုန်၊ ကုမ္ဘာ၊ ယက္ခ၊ ဂန္ဓဗ္ဗ၊ ရုက္ခစို၊ ဘုမ္မစို၊ အာကာသစို၊
 မြေဖုတ်ဘီလူး၊ နတ်တို့သနင်း သိကြားမင်း၊ ရေမြေသနင်း
 ပြည့်ရှင်မင်း၊ ငရဲ သနင်း ယမမင်း၊ လူတို့သနင်း အစိုးရင်းနှင့်
 တကွ ရေနေမြေနေ၊ ကောင်းကင်နေသတ္တဝါများအားလုံး၊
 ကြားနိုင်မကြားနိုင် ပုဂ္ဂိုလ်များအားလုံး မြင်အပ် မမြင်အပ်
 ပုဂ္ဂိုလ်များအားလုံး ကျွန်ုပ်၏ မွေးသမိခင်၊ ကျွေးသဖခင်နှင့်
 ဆရာသခင် ကျေးဇူးရှင်အားလုံး သုံးဆယ့်တစ်ဘုံ ကျင်လည်
 ကြကုန်သော လူနတ်ဗြဟ္မာ သတ္တဝါများအားလုံးအတွက်
 ကိုယ်စားပြုကာ ကျွန်ုပ် (---)နေသားသမီးမှ ပွင့်တော်မူပြီး
 ကုန်သော ခုနစ်ဆူကုန်သော ဘုရားရှင်များ ပွင့်တော်မူမည်
 အရှင်အရိမေတ္တယုဘုရားနှင့် မဟာမြတ်မုနိ၊ ရှင်ကျော်မုနိ၊
 ရွှေဘုံသာမုနိ၊ ဇလွန်ပြည်တော်ပြန်၊ မာန်အောင်မြင်မုနိတော်
 မြတ်အား သောကတော် ရေချမ်း၊ ဆွမ်း၊ ပန်း၊ အလင်းတိုင်၊
 အမွှေးတိုင်များကို ကပ်လှူပူဇော် လှူဒါန်းပါ၏။ လှူသူမှာ
 လည်း အနိစ္စ၊ ဒုက္ခ၊ အနတ္တပါဘုရား၊ လှူပွယ်ဝတ္ထုမှာလည်း
 အနိစ္စ၊ ဒုက္ခ၊ အနတ္တပါဘုရား လက္ခဏာရေသုံးပါးတို့ကို
 ဝိပဿနာမြင်ရှုကာ လှူဒါန်းပူဇော်သမှု ပြုအပ်ပါကုန်၏။
 အလှူခံတော်မူကြပါဘုရား။ လိုအပ်သလို ဘုဉ်းပေးတော်
 မူကြပါဘုရား။

ဤကဲ့သို့ လှူဒါန်းရသော ကုသိုလ်ကံစေတနာတို့
 ကြောင့် ရရှိသော ကုသိုလ်၏ အဖိုဘာဂမုနိသမ္မုကို ပုဂ္ဂိုလ်
 အပေါင်းတို့သည် ကျွန်ုပ်နှင့် ထပ်တူထပ်မျှ ရရှိရသည်ဖြစ်၍
 ရောက်လာရာဘုံနန်းမှ အထက်သို့ တစ်ဆင့်ထက်တစ်ဆင့်
 တက်လှမ်းကာ အဆုံးစွန်သော နိဗ္ဗာန်အောင်ပွဲ ပါဝင်ဆင်နွှဲ
 ကြပါစေကုန်သတည်း။

ဤသို့ပြုရ မြတ်ပုညကြောင့်၊ ချမ်းမြအေးကြည် ဘေး
 မဲ့မည်သည့်၊ ရွှေပြည်တုတ်ချောက်၊ လမ်းမကောက်ဘဲ

ရောက်ရပါလို့ ထိုထိုဘဝ ကျင်လည်ရလည်း ဒုက္ခဘေးဒဏ်
 ရန်မန် အပေါင်း၊ မကောင်းဟူသမျှ မတွေ့ရဘဲ သပ္ပန္နတ္ထ၊
 မင်္ဂလာကို ရွယ်ကာတတိုင်း ရစေသား။

ဤသို့ပြုရ မြတ်ပုညကို၊ ကြီးထမြင်ခေါင်၊ မြင်းမိုရ်
 တောင်ဦး၊ မကကျူးသား၊ ကျေးဇူးအရှင်၊ မွေးမိခင်နှင့် ဖခင်
 တို့အား၊ ရပြားပါစေ၊ အမျှဝေ၏။

မသွေခိစ္စ ဤကာယကို၊ စောင့်ထပေတတ်၊ ကိုယ်
 စောင့်နတ်လည်း မလပ်စေရ၊ ပေးဝေဝေ၏။ မိတ္တဆွေဉာ၊ ဆရာ
 သမား၊ ဘိုးဘွားကစ၊ ယမရာဇာ၊ ဒေါဝယက္ခ၊ ဣန္ဒြဘုမ္မာ၊
 အာကာသနတ်၊ အထူးမှတ်၍၊ မပြတ်ပုည၊ ကုသလကို၊ ရကြ
 ပါစေ၊ အမျှဝေ၏။

သဗ္ဗေသတ္တာ၊ သတ္တဝါဟု၊ နာနာလောက၊ အနန္တတွင်
 မပြတ်စဉ်ကာ၊ သတ္တဝါသ၊ ဘုံကိုးဝနှင့်၊ ဝိညာဏဋီတီ၊ တည်
 ရှိခုနစ်ပါး များစွာလုံးစုံ၊ ဘုံသုံးဆယ့်တစ်၊ ဖြစ်ဖြစ်သမျှ၊ ဝေ
 နေယျအား၊ အမျှကုသိုလ်၊ ပေးဝေလို၏။ ထိုကုသလ၊ ဤပု
 ညကို၊ အမျှရကြသည် ဖြစ်စေသော်။ ဝသုန္ဓရေ ဤမြေပုံသူ၊
 သီလာထုလည်း သက်သေအမှုတည်စေသော်။

အမျှ...အမျှ...အမျှ...
 ယူတော်မူကြပါကုန်လော့။
 (သာဓု - သာဓု - သာဓု)⁹

ယနေ့ယခု၊ ပြုပြုသမျှ၊ မြတ်ဘာဂကို၊ ဝိဘဆရာ၊
 မြို့သဟာနှင့် ကိုယ်မှာစောင့်ကြပ်၊ ကိုယ်စောင့်နတ်က အရင်
 စ၍ ရှိသမျှလုံးစုံ၊ ဘုံသုံးဆယ့်တစ်၊ ဖြစ်ဖြစ်သမျှ၊ ဝေနေယျ
 တို့၊ ရကြပါစေ ပေးဝေသည်၊ များတွေ့သာဓုခေါ်စေသော။

တဖြုပွင့်

မုဒိတာ

အသျှင်စာရိတ္တ

“မုဒိတာ”ကို အမျိုးမျိုး ဖွင့်ဆိုထားပါသည်။ ၎င်းက အဘိဓမ္မာ-နည်း-စေတသိက် ၅၂ မျိုးတွင် ပါဝင်နေ၏။ သုခိတသတ္တဝါပညတ်ကို အာရုံပြု၍ ဝမ်းမြောက်ခြင်းသဘော ဟု ပြထားသည်။ ကရုဏာနှင့်တွဲပြီး အပ္ပမညာ နှစ်မျိုးဟု ဆိုထားပါ၏။ သောဘဏစေတသိက် ၂၅ မျိုး အုပ်စုဝင်ဖြစ် သည်။

ကိုယ့်ထက်သာလျှင်၊ မိဒိတာဝင်
မဝင်ဣဿ၊ ယိုင်တတ်သည်။
ယိုင်မည်အစား မုဒိတာပွား။
စိတ်ထားပြုပြင်ပြောင်းသင့်သည်။
မိမိထက်သာနေသူကို မြင်တွေ့ရလျှင် ဣဿဖြစ်
တတ်သည်။ သူတစ်ပါး၏ ဂုဏ်သိရစဉ်းစိမ်ချမ်းသာကို ငြိ

စုခြင်း စောင်းမြောင်းခြင်းသဘော ဖြစ်တတ်သည်။ ၎င်းအကု သိုလ်စေတသိက်မဖြစ်အောင် မုဒိတာပွားသင့်ပါသည်။

သုခိတ သတ္တဝါဟူသည် ပူပင်သောကမရှိ၊ ပကတိ စိတ်ကြည်လင် ပျော်ရွှင်စွာ စည်းစိမ်ချမ်းသာကို ခံစားနိုင်သူ ပင်ဖြစ်၏။ အချို့မှာ စီးပွားဥစ္စာ ပြည့်စုံနေသော်လည်း အကြောင်းအမျိုးမျိုးဖြင့် ပူပင်သောကရောက်၊ စိတ်ဆင်းရဲနေ တတ်ရာ ထိုသူမျိုးကို သုခိတသတ္တဝါဟု မခေါ်ဆိုနိုင်ပါ။

အချို့မှာ စည်းစိမ်ဥစ္စာမရှိသော်လည်း ပူပင်သောက မရှိပဲ ပကတိအခြေအနေအတိုင်း အေးဆေးချမ်းသာ ပျော်ရွှင် စွာ နေနိုင်ကြရာ ထိုသူမျိုးကိုလည်း စည်းစိမ်ဥစ္စာမရှိသည့် အတွက် ဒုက္ခိတသတ္တဝါဟု မခေါ်ဆိုနိုင်ပါ။

မုဒိတာပွားလိုသူသည် မိမိစိတ်အထင် မျက်စိအမြင်၌

ဤသူသည် “သုဒိတာ-သတ္တဝါ” ဖြစ်သည်ဟု ယူဆရသူများကို အာရုံပြု၍ ဝမ်းမြောက်ခြင်း “မုဒိတာ”ကို ပွားရမည်။

မုဒိတာ စိတ်ဖြစ်စေနည်း

သုဒိတာ-သတ္တဝါကို တွေ့မြင်ရသည့်အခါ “သူတို့က ကြီးပွားသွားတာ ဝမ်းမြောက်စရာကြီးပါ” ဟု အပြောလွယ် သလောက်၊ တကယ်တမ်း ဝမ်းမြောက်ဝမ်းသာဖြစ်ဖို့ရန်ကား မလွယ်ကူလှပေ။

လူတို့၏စိတ်က သူတစ်ပါး ကြီးပွားချမ်းသာသည်ကို (မိမိထက်သာသွားသည်ကို) ဝမ်းမမြောက်နိုင်ကြဘဲ မနာလို စိတ်(ဣဿ)ဖြစ်တတ်ကြ၏။ မိမိနှင့် မနီးစပ်၊ မပတ်သက်သူ များ ကြီးပွားတိုးတက်သွားလျှင်လည်း မသိသာသော်လည်း မိမိနှင့်ပြိုင်ဘက်ဖြစ်သူ တန်းတူရည်တူများ ကြီးပွားတိုးတက် သွားလျှင်မူကား ဝမ်းမြောက်နိုင်ဘို့မဆိုထားဘိ ထိုသူကို ပျက် စီးစေလိုစိတ်ဝင်လာပြီး ထိုသူပျက်စီးကြောင်း “အကောက် ဉာဏ်” ကိုပင် သုံး၍လုပ်တတ်ကြပါသည်။ ထိုသူ ပျက်စီးဆုတ် ယုတ်သွားလျှင် ဝမ်းသာတတ်ကြ၏။ ဤကား လောက၌ “မုဒိတာ” စိတ်ခေါင်းပါးသူ၊ မနာလိုစိတ်(ဣဿ) အားကြီးသူ တို့၏ လုပ်ဆောင်ကြံစည်တတ်မှုများတည်း။

“မုဒိတာစိတ်ထားရှိသူ” တို့ကား ထိုသို့မဟုတ်။ “သူ ကြီးစားလို့ ကြီးပွားတာ၊ ပညာတတ်တာ၊ သူတော်လို့ရာထူး တက်တာ၊ သူရိုးသားလို့ လူကြီးများကချစ်ခင်တာ” စသည်ဖြင့် ကြီးပွားသူ၏လုပ်ဆောင်မှုစွမ်းရည်ကို သိမြင်ပြီး မိမိကြီးပွား လျှင် ဝမ်းသာနိုင်သကဲ့သို့ပင် သူများကြီးပွားချမ်းသာသည်ကို တွေ့မြင်ရလျှင် ထပ်တူထပ်မျှ ဝမ်းမြောက်ဝမ်းသာ ဖြစ်နိုင် ကြသည်။

“မိမိကြီးပွားချမ်းသာလိုလျှင် သူလိုပင်ကြီးစားရမည်” ဟု မိမိ၏ ပျော့ကွက်၊ အားနည်းချက်ကို အားဖြည့်တတ်ကြ သည်။ ကြီးပွားချမ်းသာသူကိုမြင်လျှင် “ဪ... သူတို့ ကုသိုလ်ကံများ ကောင်းလိုက်တာ။ ကြံတိုင်းအောင်၊ ဆောင် တိုင်းမြောက်၊ လုပ်တိုင်းဖြစ်၊ ဝမ်းသာစရာကြီးပါ။ ကြီးပွားချမ်း သာပါစေ၊ ရရှိပြီး ကြီးပွားချမ်းသာမှုများ မဆုတ်မယုတ်ကြ

ပါစေနှင့်။ (ယထာလဒ္ဓသမ္ပတ္တိတော မာ ဝိဂစ္ဆန္တ) စသည် ဖြင့် ကြီးပွားချမ်းသာသူတို့၏ ကုသိုလ်ကံကောင်းပုံ၊ ကြီးစား ပုံ၊ တော်ပုံတို့ကို တွေးတောဆင်ခြင်ကာ ဝမ်းမြောက်မှု ဝမ်းသာမှု “မုဒိတာ” စိတ်ကို မွေးထားရမည်။

မွေးထားသည်ဆိုလျှင် မွေးမြူထားသည်ဟု သိရမည်။ မုဒိတာစိတ် မဖြစ်ဖြစ်လာအောင် မွေးမြူပါ။

“မုဒိတာ” စိတ်ဖြင့် ကြီးပွားချမ်းသာသူကို တွေ့မြင် ရလျှင် “ကြီးပွားချမ်းသာ နိုင်ပါစေ”၊ ပြုံးနေသူကိုတွေ့မြင်လျှင် “အမြဲပြုံးရွှင်နိုင်ပါစေ”၊ ဖျော်ရွှင်နိုင်သူကိုတွေ့လျှင် “အမြဲဖျော် ရွှင်နိုင်ပါစေ” စသည်ဖြင့် မနာလိုစိတ် ဣဿများမဖြစ်စေဘဲ ထိုသူတို့နှင့် ထပ်တူပြု၍ ဝမ်းမြောက်နိုင်ရမည်။

မုဒိတာ၏ အနီးရန်သူ

မိမိ၏ပြိုင်ဘက်များ ကြီးပွားချမ်းသာသူကို တွေ့မြင် လျှင် (အယောနိသော မနသိကာရမသင့်လျော်သည့်နည်း သွင်းမှုဖြင့်) “ဒီကောင်ကြီး မတရားလုပ် လာဘ်ပေးလာဘ်ယူ ပြီး ကြီးပွားနေတာ။ သူများရမည်ရာထူးကို လူကြီးနှင့်ကပ်ပြီး လုယူထားတာ။ သူတစ်ပါးဆီက ငွေတွေ၊ ပစ္စည်းတွေကို လိမ်ယူ၊ မတရားလုယူလို့ ချမ်းသာနေတာ။ ဒီကောင်ကြီး တစ်နေ့ပျက်စီးဦးမှာ၊ မယုံရင်ကြည့်” ဤသို့ မကောင်းသတင်း အတင်းစကားပြောဆိုကာ အကုသိုလ်သောမနဿ (ဝမ်း မြောက်) နေတတ်သည်။ ဤစိတ်မျိုးသည် “မုဒိတာ” ၏ အနီး ရန်သူဖြစ်ပါသည်။

မုဒိတာ၏ အဝေးရန်သူ

သူတစ်ပါး၏ ကြီးပွားချမ်းသာနေခြင်းကို မနာလိုစိတ် (ဣဿ) ဖြစ်နေခြင်းက ကိုယ့်ထမင်းကိုယ်စားပြီး နေထိုင် ထိုင်ရင်း အကုသိုလ်ကို အလကာထိုင်ယူနေခြင်းပင်။ အယုတ် ညံ့ဆုံး အောက်တန်းအကျဆုံး စိတ်ဓာတ်မျိုးဖြစ်၏။

သူတစ်ပါး ကြီးပွားချမ်းသာနေခြင်းကိုကြည့်ပြီး မအေး နိုင်၊ မစားနိုင်၊ မပျော်မွေ့နိုင် ဖြစ်နေတတ်သည်။ ထိုသူ အကြောင်း အတင်းအဖျင်း မကောင်းကြောင်း ပြောဆိုကာ

ရန်လိုစိတ်ပွားပြီး ရန်လိုမှုပြုတတ်သည်။ မနာလို(ဣဿာ) စိတ် ပြင်းပြလွန်ကဲလျှင် အလွန်ကြောက်စရာပင်။ “ဒေဝဒတ်” အလောင်း ရွဲကုန်သည်က ဘုရားအလောင်းအား ကမ္ဘာ့ရန် အဖြစ် ရန်ငြိမ်းပြီး အလကားမရလိုက်သည့် ရွှေရွက်အတွက် နှင့် နှလုံးသွေးပူလောင်၍ သွေးပွက်ပွက်ဆူအန်ထွက်ကာ သေသွားခဲ့ရဖူးပြီ။

ဣဿာ(မနာလို)စိတ်အား ကြီးသူများ ဆိုးကျိုးအမျိုး မျိုး ခံရတတ်သည်။ ငြိမ်းချမ်းချင်ကြသော ကမ္ဘာသူ၊ ကမ္ဘာ သားများကို ဖျက်ဆီးနေသော စိတ်ဓာတ်ပင်။ ၎င်းမှာ သိကြား မင်းကိုယ်တိုင် စဉ်းစားမရသော အချက်ဖြစ်ပါသည်။ ဤကဲ့သို့ အကုသိုလ်တရားမျိုးဖြစ်သော မနာလိုမှု “ဣဿာ”(ဝမ်း မြောက်နိုင်မှု “အရတီ”)သည် မုဒိတာ၏ “အဝေးရန်သူ”အင် ဖြစ်တော့သည်။

မုဒိတာပွားများမွေးမြူခြင်း

(၁) မိမိ၏ ပြိုင်ဘက်ရန်သူ ကြီးပွားချမ်းသာနေသည် ကို မြင်တွေ့ကာ မနာလိုမှု “ဣဿာ”(မပျော်နိုင်-ဝမ်းမြောက် နိုင်မှု “အရတီ”)ဟူသော မုဒိတာ၏ အဝေးရန်သူကိုလည်း ကောင်း။

(၂) ၎င်းကြီးပွားချမ်းသာနေသော ပြိုင်ဘက်ရန်သူ ဒုက္ခရောက် ပျက်စီးသွားသည့်အခါ “ဝမ်းသာမှု”အကုသိုလ် “သောမနဿ”ဟူသော မုဒိတာ၏ အနီးရန်သူကိုလည်း ကောင်း ရှောင်ကြဉ်ရမည်။

တရားသဘောအရ အချိန်ကျလျှင် သေကြ၊ နာကြ၊ အိုကြရမည်ဟု ဆင်ခြင်ခြင်း၊ ကြီးပွားချမ်းသာလွန်း၍ စိတ်ဖိ စီးမှုများခြင်း၊ အနားမရခြင်း စသည့် ပြိုင်ဘက်ရန်သူအပေါ် “ကရုဏာ”စိတ်ထားရှိ ပွားများခြင်းအားဖြင့် ၎င်းအကုသိုလ်တ ရားဆိုး နှစ်မျိုးကို ဦးစွာပယ်ဖျောက်ပစ်ရမည်။

ပါရမီကုသိုလ်ဖြစ်အောင် မုဒိတာပွားများလိုသူသည် ဦးစွာပထမ မိမိအတွက် “ငါသည် ရရှိပြီးသောစည်းစိမ်ချမ်း သာမှ မဆုတ်မယုတ် တည်တံ့ခိုင်မြဲပါစေ (ယထာလဒ္ဓ သမ္ပတ္တိ တော မာဝိဂစ္ဆာမိ)ဟု စိတ်ထဲတွင် အထပ်ထပ်စဉ်းစားပေးပါ။

မိမိကြီးပွားချမ်းသာသည့်အခါ ဝမ်းမြောက်ဝမ်းသာဖြစ်သကဲ့သို့ ကိုယ်ချင်းစာစိတ်များ ဖြစ်ပေါ်စေလျက် မိမိတွေ့မြင်ဖူးသည့် “သုခိတ-သတ္တဝါ”များကို အာရုံပြု၍ သူတို့ရရှိပြီးသော စည်း စိမ် ချမ်းသာတို့မှ မဆုတ်မယုတ် တည်တံ့ခိုင်မြဲပါစေ”

ယထာ လဒ္ဓ သမ္ပတ္တိတော မာ ဝိဂစ္ဆန္တ - ဟူ၍ နှုတ်ဖြင့်လည်းကောင်း၊ စိတ်ဖြင့်လည်းကောင်း၊ စိတ်ပါလက်ပါ ရွတ်ဆို၍ “မုဒိတာ” ဝိ ပွားများရမည်။

ဈာန်၊ သမာဓိ အဆင့်ဆင့်သို့ ရောက်ရှိအောင် “မုဒိ တာ”ကို ပွားများလိုသူသည် ကွယ်လွန်ပြီးသူများအပေါ် လုံးဝ မပွားပဲ “ချစ်သူ၊ မချစ်သူ၊ မမုန်းသူ၊ ရန်သူ” ဤသုံးဦးကို လည်း ဦးစွာစဉ်းစားဘဲ ကြီးပွားချမ်းသာနေသည့် (သာမည) “သုခိတ-သတ္တဝါ”ကို အာရုံပြု၍ ဦးစွာစဉ်း စိမိကြီးပွားချမ်း သာသည့်အခါ ဝမ်းမြောက်ဝမ်းသာ ဖြစ်သကဲ့သို့ ကိုယ်ချင်းစာ လျက် “မုဒိတာ”ပွားများရမည်။ ဝမ်းမြောက်ဝမ်းသာ ဖြစ်နေရ မည်။ “သူရရှိထားသည့်စည်းစိမ် ချမ်းသာမှ မဆုတ်မယုတ် အမြဲတည်တံ့ခိုင်မြဲပါစေ”ဟု စိတ်ပါလက်ပါ ရွတ်ဆိုပွားများရ မည်။

ထိုသို့ ပွားများ၍ စိတ်တည်ကြည်လာမည်။ အာရုံစူး စိုက်နိုင်လာမည်။ “သမာဓိ”ရရှိလာလျှင် “ချစ်သူ”စသည့် သုခိ တ သတ္တဝါအားလုံးအပေါ် ဖြန့်၍ “မုဒိတာ”ပွားရမည်။ ဤ သို့ သတ္တဝါတွေအားလုံးအပေါ် ဖြန့်၍ “မုဒိတာ”ကို ပွားများ ခြင်းအားဖြင့် သမာဓိရင့်ကျက်လာမည်။ “မုဒိတာ”ဈာန်အဆင့် ဆင့် ရရှိလာလိမ့်မည်။ ထို့နောက် “မုဒိတာ”ဈာန်သမာဓိကို အခြေခံ၍ သင်္ခါရတရားတွေကို ဝိပဿနာ ရူပပွားအားထုတ် နိုင်လျှင် ကိလေသာအာသဝေါ ကုန်ခန်း၍ ရဟန္တာအဖြစ် သို့ပင် ရောက်ရှိနိုင်ပါသည်။

ရဟန္တာမဖြစ်နိုင်၊ သမာဓိဈာန်မရနိုင်လျှင်လည်း မုဒိ တာပွား၍ အကျိုးမယုတ်နိုင်ပါ။ မုဒိတာကြောင့် ငြိမ်းချမ်း သာယာသော ကမ္ဘာကြီးကို တည်ဆောက်နိုင်ပါမည်။ မုဒိတာဖြင့် ကမ္ဘာကြီး ငြိမ်းချမ်းစေအံ့။

အသျှင်စာရိတ္တ

ရွှေစကား

တက္ကသိုလ်သစ်

မြန်မာတို့သည် “ရွှေ”ကို ရတနာတစ်ပါးအဖြစ် သတ်မှတ်ထား၏။ “ရွှေ”သည် အရောင်အဆင်းအားဖြင့် နှစ်သက်ဖွယ်ကောင်းသကဲ့သို့ အဖိုးလည်းတန်သည်။ ကျောက်မျက်ရတနာများကို လူအများ မိမိတို့ မွေးနေ့အလိုက် ရွေးချယ်ဝတ်ဆင်ကြသော်လည်း “ရွှေ”ကိုမူ လူအများ နှစ်သက်မြတ်နိုးစွာ ဝတ်ဆင်ကြသည်ကို တွေ့ရ၏။

ထို့အတူပင် လူတို့နေ့စဉ်ပြောဆိုနေကြသော စကားတွင်လည်း အဖိုးတန်သောစကား၊ အများနာယူလက်ခံသော စကားများရှိသကဲ့သို့ လူများ မလိုလား အမုန်းပွားစေနိုင်သော စကားများလည်းရှိ၏။ ထို့ကြောင့် လူအများ နှစ်လိုဖွယ်သော စကားကို သကာပွားလိုချင်သည်ဟု တင်စားကြသလို လူအများ နှစ်လိုခြင်းမရှိသော စကားကိုမူ တမာလိုခါးသောစကားဟု တင်စားကြသည်ကိုလည်း တွေ့ရ၏။

သို့ဖြစ်၍ လူအများ တန်ဖိုးထားမှတ်သားနာယူဖွယ်ကောင်းသော စကားကို ရွှေဖြင့်တင်စားလျက် “ရွှေစကား” ဟူ၍ သို့မမှတ်ပြုကြ၏။

“ရွှေ”နှင့်ပတ်သက်၍ အကျယ်စိတ္တာချဲ့၍ ဆိုရပါလျှင် “ရွှေ”ဟူသော ရတနာသည် ကံအား၊ ဉာဏ်အား၊ ထုံထအား အလွန်နည်းပါးကြသည့် ခပ်ညံ့ညံ့လူသားများ အပါယ်လေး ဘုံဟုခေါ်သည် အမှောင်ကမ္ဘာတွင် နေထိုင်ကြသော အဟိတ်တိရစ္ဆာန်များနှင့် ခပ်ဝေးဝေးတွင်ရှိနေသည့် ရတနာဖြစ်သကဲ့သို့ နိဗ္ဗာန်ဆိုသည်မှာလည်း ခပ်ညံ့ညံ့ပုဂ္ဂိုလ်တို့နှင့် အဝေးဆုံးမှာရှိနေသော လွတ်မြောက်ခြင်းအရသာတစ်ပါးဖြစ်ပါ၏။ မန်လည်ဆရာတော်ဘုရားကြီးက “လူမိုက်၊ တိရစ္ဆာန် နိဗ္ဗာန်စကား အလွန်ခါး၏” ဟု ဆိုမိန့်ပါ၏။

ခပ်ညံ့ညံ့ပုဂ္ဂိုလ်များ နားခါးတတ်သည့် စကားအချို့ ဒေသနာတော်တွင် ရှိ၏။ ယင်းစကားမှာ -

- သဒ္ဓါတရားမရှိသည့် ပုဂ္ဂိုလ်အတွက် သဒ္ဓါတရားသည် အလွန်ခါး၏။

- သီလမရှိသည့် ပုဂ္ဂိုလ်အတွက် သီလသည် အလွန်ခါး၏။
- အကြားအမြင်နည်းသည့် ပုဂ္ဂိုလ်အတွက် ဗဟုသုတစကားသည် အလွန်ခါး၏။
- နှမြောသည့်ပုဂ္ဂိုလ်အတွက် အလှူစကားသည် အလွန်ခါး၏။
- ပညာမဲ့သည့်ပုဂ္ဂိုလ်အတွက် ပညာစကားသည် အလွန်ခါး၏။

ပညာရှိသူတော်ကောင်းများ မြတ်မြတ်နိုးနိုး ခုံခုံမင်မင်၊ တမ်းတမ်းတတ မုန်းဆနေသော နိဗ္ဗာန်စကားသည် “ရွှေစကား”ပင် ဖြစ်ပါ၏။

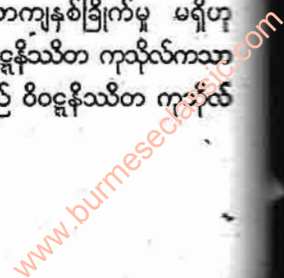
နိဗ္ဗာန်စကားနှင့် ပတ်သက်၍ “ပေလေးပင်၊ ရှင်လေးပါး” အပါအဝင်ဖြစ်သည့် “ရှင်မဟာသီလဝံသ”၏ စကားသည် နိဗ္ဗာန်စကားဟု ဆိုနိုင်ပါ၏။

ဆရာတော်က “ဝိဝဋ္ဌနိဿိတ ကုသိုလ်သည် အားကောင်းလှ၍ ဘဝတိုင်း ဘဝတိုင်း သုဂတိဘုံဘဝတို့၌ တောက်လျှောက်အကျိုးပေးနိုင်သည်။ အဆုံးဘဝ၌ မဂ်ဖိုလ်နိဗ္ဗာန်သို့လည်း ပို့ဆောင်နိုင်သည်”

ဟု မိန့်ဆိုခဲ့ပါ၏။ ဆရာတော်၏ ဆိုလိုချက်မှာ ဤသို့ဖြစ်၏။ “ဣဒံမေပုည နိဗ္ဗာနဿ ပစ္စယောဟောတု၊ နိဗ္ဗာန်၏ အထောက်အပံ့ဖြစ်ပါစေဟု ဆန္ဒပြုဆုတောင်းပြီး ကောင်းမှုပြုပါ။ ထိုကဲ့သို့ ဆန္ဒပြု တောင်းဆိုကြမည်ဆိုလျှင် သုဂတိဘုံဘဝ အကျိုးများကိုလည်း ခံစားရမည် နိဗ္ဗာန်ကိုလည်း မျက်မှောက်ပြုနိုင်မည်”

ဆရာတော်၏ အဆိုအမိန့်စကားကို “ရွှေစကား”ဟု ဆိုနိုင်ပါ၏။

စာဆိုအရှင် ဆရာတော် “ရှင်မဟာရဋ္ဌသာရ”က ရှင်မဟာသီလဝံသစကားကို သဘောကျနှစ်ခြိုက်မှု မရှိဟု ဆိုသည်။ ရှင်မဟာရဋ္ဌသာရက “ဝိဝဋ္ဌနိဿိတ ကုသိုလ်ကသာ သုဂတိဘုံဘဝတို့၌ အကျိုးပေးသည် ဝိဝဋ္ဌနိဿိတ ကုသိုလ်

ကား ပဋိသန္ဓေအကျိုးကို မပေး။ မဂ်ဖိုလ်ကိုသာပေးသည်” ဟု ငြင်းပယ်ကန့်ကွက်ခဲ့၏။

ရှင်မဟာရဋ္ဌသာရ၏ စကားသည် လောကီစည်းစိမ်ကို လိုချင်လျှင် လောကစည်းစိမ်ကို ဆုတောင်း။ နိဗ္ဗာန်ကို လိုချင်လျှင် နိဗ္ဗာန်ကိုဆုတောင်း။ နိဗ္ဗာန်ကို ဆုတောင်းပါမူ လောကအကျိုး မခံစားရဟု ဆိုလိုခြင်းဖြစ်သည်။

တစ်နေ့တွင် ရှင်မဟာရဋ္ဌသာရသည် ထေရအဋ္ဌကထာတွင် “ဝိဝဇ္ဇနိသယိတ ဗဟု ပုညကမ္မံ အကာသိ” အစရှိသည့် စာတစ်ပိုဒ်ကို သွားတွေ့သည်။ ထိုအခါမှ ဆရာတော်သည် ယင်းရေးသားသီကုံးသည့် “ကိုးခန်းပျို့” နိဂုံး၌ -

“ငါနဲ့သာ နှိုင်းစရာဟု၊ ပညာမှန်ယို၊ အရွယ်ပျို့က မခိုစလောက်၊ ဟန်ဆောင်မြောက်၍၊ နှုတ်ငေါက်လွန်မိ ဒေါသ ငြိလည်း၊ နောက်ပြီးတစ်ခါ၊ ရိသေစွာလျှင်၊ ဤစာကိုးခန်း ပုလဲပန်းဖြင့်၊ စိတ်ကြမ်းဟန်လျှော့၊ ငါကန်တော့၏” ဟူ၍ ဝန်ချခဲ့တော့လေသည်။

ရွှေစကားများ

“ရွှေ” ဆိုသည်မှာ ရတနာတစ်ပါးဖြစ်ပါ၏။ လူများကို ကျေနပ်မှုပေးခြင်း၊ ကျေနပ်အောင်လုပ်ခြင်းကို ရတနာဟု ဆိုသည်။ နိဗ္ဗာန်ကို ဆုတောင်းပြီး ကုသိုလ်ပြုပါဆိုသည့် ရှင်မဟာသီလဝံသ၏ စကားသည် ရတနာအလား တန်ဖိုးထားရသဖြင့် (သို့မဟုတ်) နှောင်းလူများကို ကျေနပ်မှုပေးနိုင်သဖြင့် “ရွှေစကား” ပင် ဖြစ်ပါ၏။

နိဗ္ဗာန်ကို ဆုတောင်းပြီး ပြုလုပ်သည့် ကုသိုလ်သည် လောကအကျိုးကိုလည်းပေးနိုင်၏။ နိဗ္ဗာန်ကိုလည်း မျက်မှောက်ပြုနိုင်၏ဆိုသော အဋ္ဌကထာဆရာကြီး၏ စကားသည်လည်း “ရွှေစကား” ဟု ဆိုနိုင်၏။ စကားတစ်ခွန်းကြောင့် ရှင်မဟာရဋ္ဌသာရ၏ အတွေးအမြင်ကိုလည်း ပြောင်းလဲသွားစေသည်။ ဤသည်ကိုလည်း ရှင်မဟာရဋ္ဌသာရကလည်း ကျေနပ်သည်။

“ဤစာကိုးခန်း ပုလဲပန်းဖြင့် စိတ်ကြမ်းဟန်လျှော့ ငါကန်တော့၏” ဟူသော ရှင်မဟာရဋ္ဌသာရ၏ ကန်တော့ပန်းသည်လည်း “ရွှေစကား” ပင် ဖြစ်လေသည်။

မင်းကွန်းဆရာတော်ဘုရားကြီးက “တပည့်တို့ရေ ဆရာတော်ရဲ့ပေါင်မှာ လှဲချောင်းများစွာ စူးနေတယ်။ သို့

သော် ပန်းတိုင်မရောက်သေးတို့ ချစ်အားလေးများ တပည့်တို့လည်း ပန်းတိုင်မရောက်မီ အခြားတို့ကဲ့သို့ ဘေးဖယ်ထားကြပါ” ဟု မိန့်တော်မူခဲ့၏။ သင်တော်သည်လည်း “ရွှေစကား” ဟု ဆိုနိုင်ပေသည်။

ထို့အတူ မန်လည်ဆရာတော်ဘုရားကြီးကလည်း “ဉာဏာသမ္ပဗ္ဗေ၊ ကင်းမယုဉ်ဘဲ၊ ကတညတ ကတသေ၊ မသီတတ်သူ၊ လူမသမာ၊ ထိုများစွာတို့ ခုန်သားများ သော့ပါးယိမ်းယိုင်၊ မြဲမခိုင်ဘူး၊ ဓမ္မကရိတ်စစ်ရေး လူများလည်း သရေမတို့၊ ဘုန်းရောင်ညှိုးလျက်၊ တန်ခိုးညှော့ ဆုတ်ထမဟုတ်တတ်စွာ၏” ဟု ဆုံးမခဲ့သော စကားသည်လည်း “ရွှေစကား” အစစ်ဖြစ်လေသည်။

တောင်ပြင်နဂါး ဆရာတော်ဘုရားက “နွားချင်းနဲ့ ယာထွန်မှ ယာညက်တယ်ကွ” ဟု ဩဝါဒကောမြေကြာ၍ ဉာဏ်အထိုင်းဆုံးတပည့်ကို ရွေးချယ်စာဆိုခိုင်ပြီး သက်တော်ရွယ်တော်နှင့်မမျှအောင် အပင်ပန်းခံ သင်ကြားပို့ချပေးသည့် တောင်ပြန်နဂါး ဆရာတော်ဘုရား၏ စကားသည်လည်း “ရွှေစကား” ဟု မှတ်ယူသင့်ပါ၏။

အဋ္ဌကထာကျမ်းကို အောင်မြင်သည်အထိ သင်ကြားပို့ချပေးခဲ့ပြီး တပည့်များကို ဆုံးမရာတွင် “တပည့်ရေ . . . ငါးပိနဲ့လောက်၊ စိန်နဲ့ကျောက်၊ ဆံတောက်နဲ့ပန်း၊ ရတနာနဲ့အာပတ်၊ မကင်းတတ်” ဆိုသကဲ့သို့ ပါဠိစာပေနှင့် သဒ္ဒါကုန်းဆိုသည်မှာ ကင်းကွာ၍မရကောင်း။ မင်းအနေနှင့် စာသင်သားများကိုလည်း သဒ္ဒါလမ်းကို ပို့ချပါ။ ငါ့ဆီမှာလည်း ပီဇီ ပီရုတန်း သင်ယူပါ” ဟု ကြင်ကြင်နာနာ ဩဝါဒပေးခဲ့သည့် ဆရာတော်ကြီး၏ စကားသည်လည်း “ရွှေစကား” ဟု ဆိုထိုက်ပေ၏။

အချုပ်ဆိုရလျှင် အမှန်ကို မြော်မြင်၍ အမျိုးအကျိုးကောင်းရာကောင်းကြောင်း နည်းပေးလမ်းပြ ဆုံးမကြသည့် ဆရာတော်ကြီးများ၏ ဩဝါဒကထာ မှန်သမျှသည် စာရေးသူအနေဖြင့် “ရွှေစကား” များပင် ဖြစ်သည်ဟု နှလုံးထိုက် မှတ်ယူမိပါ၏။

■ တက္ကသိုလ်သင်

စာကိုး ။ ။ အဂ္ဂမဟာဂန္ထဝါစကပဏ္ဍိတ အရှင်သုစိတ္တ၏ ရွှေရတပုံရိပ်များကို မှီငြမ်းပါသည်။

သစ်တောအရာရှိ တစ်ဦး၏

ဘည်းထိတ်ရင်ဖို

■ လှမိုး(ပညာရေး)

အမှတ်ထင်ထင်ဟု ဆိုရပေတော့မည်။ ဒုတိယကမ္ဘာစစ်ကြီး ပြီးဆုံးခဲ့ပြီး နှစ်နှစ်ခန့်အကြာ ၁၉၄၇ ခုနှစ်၊ အောက်တိုဘာလတွင် ထုတ်ဝေသော သွေးသောက်မဂ္ဂဇင်းကြီးတွင် ကွယ်လွန်သူ စာရေးဆရာကြီးရွှေခေါင်းရေးသားသော “ထီးကိုး” ဝတ္ထုကို ဖတ်ရှုခဲ့ရသည်။ ထိုစဉ်က ကျွန်တော်သည် အကြိုတက္ကသိုလ်ဝင် အတန်း(ယခု နဝမတန်း)တွင် တက်ရောက်စာပေထင်ကြားနေပြီဖြစ်၏။ ထိုအတန်းတွင် အင်္ဂလိပ်ဘာသာ ပြဋ္ဌာန်းစာအုပ်မှာ ကမ္ဘာကျော်စာရေးဆရာကြီး ဆာအာသာကိုနင်ဒိုင်း(ရှားလော့ဟုမ်းဝတ္ထုများကို ရေးသားခဲ့သူ)ရေးသားသော ဗိုလ်မှူးချုပ် ဂျရက်ဖြစ်ပါသည်။ (ထိုဝတ္ထုမှ ဝတ္ထုတိုအချို့ကို ကွယ်လွန်သူ စာရေးဆရာကြီး ရွှေခေါင်းကပင် “ဂျမဒါ” ကိုကိုကြီးအမည်ဖြင့် မြန်မာဘာသာ ဝိုင်းရေးသားခဲ့ပါသည်။)

ထိုဝတ္ထုအများမှာ စွန့်စားခန်း ဝတ္ထုများဖြစ်ပါသည်။ အသက်ငယ်ရွယ်သူ ကျွန်တော်တို့အဖို့ ထိုစွန့်စားခန်း ဝတ္ထုများကို ဖန်တစ်ရာတေအောင် ဖတ်ရှုရသောအခါ လူငယ်ပီပီ တာသသဖြစ်ခဲ့ရ၏။ ဤဆောင်းပါးအစတွင် ဖော်ပြခဲ့သော ဆရာကြီးရွှေခေါင်း၏ “ထီးကိုး” ဝတ္ထုကိုဖတ်ရသောအခါ ထိုဝတ္ထုမှဇာတ်ကောင်များဝတ္ထုပါ။ ဖြစ်ရပ်များကို ယနေ့ထိ တိတိကျကျမှတ်မိနေမိ၏။ ထိုဝတ္ထု၏အဓိကဇာတ်ဆောင်မှာ ဗြိတိသျှအစိုးရလက်ထက် မိုးကုတ်သစ်တော ဒီပီစီနယ်အတွင်း သစ်တောဌာနအကောက်

ဝန်ထောက်တစ်ယောက်ဖြစ်သော ကိုဘချောဆိုသူဖြစ်၏။ ကိုဘချောသည် ငှက်ဖျားရောဂါဝေဒ နာခွဲကပ်သဖြင့် ရန်ကုန်ဆေးရုံကြီးသို့ လာရောက်၍ အတွင်းလူနာအဖြစ် ဆေးကုသခံယူနေစဉ် ရန်ကုန်တက္ကသိုလ်တွင် ပညာသင်ယူဆည်းပူးခဲ့စဉ်က သူငယ်ချင်းဖြစ်ခဲ့ဖူးသော ကသာနယ်တက်၌ အမှတ်ထင်ခဲ့သော ကိုစိန်သော်ဆိုသူသည် ကိုဘချောကဲ့သို့ ငှက်ဖျားရောဂါကုသရန်အတွက် ရန်ကုန်ဆေးရုံကြီးသို့ ရောက်ခဲ့လာခဲ့၏။

သူငယ်ချင်းနှစ်ယောက် တွေ့ကြရာမှ ကိုစိန်သော်ပြောပြသည့် “ထီးကိုး” ဟု ဒေသခံပြည်သူများ သစ်တောဌာနမှ အမှုထမ်းများက ကင်ပွန်းတပ်ခံထားရသော ဆင်ဆိုကြီးတို့ပစ်ခတ်စဉ်က ကြုံတွေ့ခဲ့ရသည့် ရင်သိမ့်တုန်တတ်လမ်းဖြစ်၏။ အမှန်အားဖြင့် ဆရာကြီးရွှေခေါင်းသည် ကိုလိုနီခေတ်က

မြတ်သူ့အမျိုးသား သစ်တောမင်းကြီး၏ တောလိုက်စာရေး အဖြစ် အမှုထမ်းခဲ့ဖူး၏။ ထို့ပြင် ဆရာကြီးရွှေခင်၏သည် သူနှင့် ကျောင်းနေဖက်သူငယ်ချင်း ကိုဝင့်မော်ဆိုသူနှင့် ကသာခရိုင် သစ်တောအတွင်း တောပစ်ထွက်ခဲ့ဖူးသည်။ ကိုဝင့်မော်မှာလည်း သစ်တောဌာနမှ အရာရှိတစ်ဦးဖြစ်ပါသည်။ အထက်ဆောင်းပါးတစ်နေရာတွင် ဖော်ပြခဲ့သော “ထီးကိုး” ဝတ္ထုကြီးတွင် ဖော်ပြခဲ့သော သည်းထိတ်ရင်ဖို ထူးခြားဖြစ်စဉ်များသည် ဆရာကြီးရွှေခင်၏ ကိုယ်တွေ့ဖြစ်ရပ်များကို သူ့စိတ်ကူးဖြင့်ရေးယူက်၍ ဝတ္ထုအဖြစ် ဖန်တီးလိုက်သောအခါ ကျွန်တော်တို့ကျောင်းသားလူငယ်များ တာသသစ္စလမ်းခဲ့ရသော သည်းထိတ်ရင်ဖိုဝတ္ထုကြီးဖြစ်လာခဲ့၏။

ကျွန်တော်သည် အထက်ဖော်ပြပါ ဆရာကြီးရွှေခင်၏ “ထီးကိုး” ဝတ္ထုကြီးကို ဖတ်ရှုရာမှ တောပစ်မှဆိုးများ ဖတ်ဆောင်အဖြစ် ပါဝင်သော ဝတ္ထုများ တကယ့်ဖြစ်ရပ်မှန် မှဆိုးတို့ရေးသည့် တောတွင်းမှတ်တမ်းစာအုပ်များ၊ မြတ်သူ့ မြန်မာနိုင်ငံ ကိုလိုနီခေတ်က သစ်တောဌာနနှင့် သစ်ထုတ်ရေးကုမ္ပဏီများတွင် တာဝန်ယူခဲ့ရသော သစ်တောအရာရှိများ၊ ဆင်ဝန်ထောက်များရေးသားသည့် စာအုပ်စာတမ်းများကို လက်လှမ်းမီသလောက် ရှာဖွေစုဆောင်း ဖတ်ရှုခဲ့ပါသည်။ ယခု ရေးသားဖော်ပြမည့် ဖြစ်ရပ်မှန် သည်းထိတ်ရင်ဖို ထူးခြားဖြစ်စဉ်မှာ မြန်မာနိုင်ငံသမိုင်းနှင့် ဆက်နွယ်နေခဲ့သော မြတ်သူ့အမျိုးသားပိုင် ဘုံဘောဘားမား သစ်ထုတ်လုပ်ရေးကုမ္ပဏီတွင် ဆင်တာဝန်ခံအဖြစ် ဆယ်စုနှစ် သုံးစုခန့် အမှုထမ်းခဲ့ရသော မြန်မာတိုင်းရင်းသားအများက “ဆင်သခင်ဝီလီယံ” ဟု ကင်ပွန်းတပ်ခဲ့ရသော ဂျေအိတ်(ချ်) ဝီလီယံ၏ ကိုယ်တွေ့ဖြစ်ပါသည်။

“ဆင်သခင်ဝီလီယံ” ဟု နာမည်ကျော်ကြား လူသိများခဲ့သော ဂျေအိတ်(ချ်)ဝီလီယံမှာ အင်္ဂလန်နိုင်ငံ ကွန်ဝေါပြည်နယ်တွင် ခရစ်နှစ် ၁၈၉၇ ခုနှစ်တွင် ဖွားမြင်ခဲ့ပြီး ငယ်စဉ်က ကွင်းကောလိပ်နှင့် ကဘန်းသတ္တုတူးဖော်ရေးအင်ဂျင်နီယာ ကျောင်းများတွင် ပညာဆည်းပူးခဲ့၏။ ၁၉၁၄ ခုနှစ်၊ ဩဂုတ်လတွင် စတင်ဖြစ်ပွားခဲ့သော ပထမကမ္ဘာစစ်ကြီးအတွင်း မြတ်သူ့ဘုရင် ကုလားအုတ်တပ်ဖွဲ့နှင့် လားတပ်ဖွဲ့များတွင် တာဝန်ခံပို့ဆောင်ရေးအရာရှိအဖြစ် တာဝန်ထမ်း

ဆောင်ခဲ့ရ၏။ ငယ်စဉ်ကပင် တိရစ္ဆာန်များအပေါ် သံယောဇဉ်ကြီးမားခဲ့သော ဝီလီယံသည် တိရစ္ဆာန်များနှင့်အတူ အမှုထမ်းဆောင်ခဲ့ရသောအခါ တိရစ္ဆာန်များအပေါ် နက်နက်နဲနဲနားလည်မှုရှိသော ပုဂ္ဂိုလ်တစ်ယောက် ဖြစ်လာခဲ့၏။

ပထမကမ္ဘာစစ်ကြီးပြီး၍ တပ်မှ အနားယူခဲ့ပြီးနောက် မြန်မာနိုင်ငံသို့ ၁၉၂၀ ခုနှစ်တွင် ရောက်ရှိလာခဲ့ပြီး ဘုံဘောဘားမား သစ်ထုတ်လုပ်ရေးကုမ္ပဏီတွင် ဆင်များအုပ်ချုပ်ရေး အရာရှိအဖြစ် နှစ်ပေါင်း ၂၄ နှစ်ကျော် တာဝန်ယူခဲ့ရသည်။ မြန်မာနိုင်ငံ သစ်ထုတ်ရေးစခန်းများတွင် ဆင်များ၊ ဆင်ထိန်းများ၊ မြန်မာတိုင်းရင်းသားအမှုထမ်းများနှင့် လက်ပွန်းတတ်တီးနေခဲ့ရသောကြောင့် သူ့စိတ်ဆွေများက သူ့အား မြန်မာအလိုတော်ရီ ကိုဆင်ကြီးဘီလီဟု ခေါ်ကြသည်။

သူကား နယ်နယ်ရရ ဆင်အုပ်ချုပ်ရေးအရာရှိမဟုတ်ပါ။ ထို့အတူ အခြားမြတ်သူ့အမျိုးသား ကုမ္ပဏီအရာရှိများနှင့် မတူ တစ်မှုထူးခြားသည်ဟု ဆိုရမည်ဖြစ်၏။ သူ ဘုံဘောဘားမား သစ်ထုတ်လုပ်ရေးကုမ္ပဏီတွင် တာဝန်ယူခဲ့ရသည့် ၂၄ နှစ်တာအတွင်း ဆင်များနှင့် ပတ်သက်သည့် အကြောင်းအရာမှန်သမျှ တိတိပပ ထဲထဲဝင်ဝင် သိသူဟု အများက ယူဆကြ၍ အထက်ဖော်ပြပါ “ကိုဆင်ကြီးဘီလီ” Elephant Bill ဟု ခေါ်ဝေါ်ခဲ့ကြခြင်းဖြစ်၏။

ထိုနာမည်ဖြင့် လိုက်ဖက်စွာ ဆင်အုပ်ဆင်ထိန်းများနှင့် ဆက်ဆံရေး၊ ဆင်ဆရာများနှင့်ဆက်ဆံရေး၊ ဆင်အများစီမံခန့်ခွဲရေး၊ ဆင်များ၏ ကျန်းမာရေး၊ ဆင်များအား အဖက်ဖက်မှ ပြုစုပျိုးထောင်ရေး၊ ဆင်အုပ်၊ ဆင်ထိန်း စသော ဆင်အမှုထမ်းများ၏ တိုးတက်ရေး စသည်တို့ကို တစိုက်မတ်မတ် ကောင်းကျိုးပြုခဲ့သူဖြစ်၏။

စစ်ကြိုခေတ်က သူ ဆင်အုပ်ချုပ်ရေးမှူးအဖြစ် တာဝန်ယူခဲ့ရသော ဘုံဘောဘားမား ထရိုက်ကော်ပိုရေးရှင်း လီမိတက် အရပ်အခေါ် ဘုံဘောဘားမား သစ်ထုတ်လုပ်ရေးကုမ္ပဏီများ ထိုစဉ်က ကြီးငါးကြီးဟု နာမည်ကျော်ကြား လူသိများခဲ့သော သစ်ကုမ္ပဏီကြီးငါးခုဖြစ်သော ဘုံဘောဘားမား သစ်ထုတ်လုပ်ရေးကုမ္ပဏီ၊ စတီးဘားသား သစ်ကုမ္ပဏီ၊ ဖူးကာ သစ်ကုမ္ပဏီ၊ မက္ကရီကာသစ်ကုမ္ပဏီနှင့် တီဒီဖင်လေကုမ္ပဏီများအနက် ဘုံဘောဘားမား သစ်ကုမ္ပဏီမှာ အစဉ်အလာကြီး

မား၍ အခြားသစ်ကုမ္ပဏီများက မော့ကြည့်ရသော ကုမ္ပဏီကြီးဖြစ်၏။ ထိုစဉ်က မှတ်တမ်းအရ ယင်းကုမ္ပဏီပိုင် ဆင် ၂၀၀၀ ကျော်ရှိသည်ဟု သိရ၏။ ထိုဆင်များနှင့် ဆင်များကို တာဝန်ယူကြရသော ဆင်ဆရာများ၊ ဆင်အုပ်များ၊ ဆင်ထိန်းများ၊ အခြားဆင်ဝန်ထမ်းများကို တာဝန်ယူရသော ကိုဆင်ကြီးဘီလ်အား လူအများက လေးစားကြသည်မှာ ဘာဆန်းသလဲဟု ဆိုရမည်ဖြစ်၏။

ဒုတိယကမ္ဘာစစ်ကြီး ဖြစ်ပွားလာခဲ့ပြီး မြန်မာနိုင်ငံအား ဖက်ဆစ်ဂျပန်တို့ သိမ်းပိုက်ခဲ့သောအခါ ဘုံဘောဘားမား သစ်ကုမ္ပဏီ ဆင်အုပ်ချုပ်ရေးမှူး ဂျေးအိတ်(ချ်)ပီလီယန်ခေါ် ကိုဆင်ကြီးဘီလ်မှာ ဗြိတိသျှတရင်တပ်မတော်၏ ဆင်အကြံပေးပုဂ္ဂိုလ် ဖြစ်လာခဲ့ရာ ထိုကာလက လျှမ်းလျှမ်းတောက်ဟိုးဟိုးကျော်ခဲ့သော ဗြိတိသျှ အမှတ် ၁၄ အိန္ဒိယတပ်မတော် ဗိုလ်ချုပ်ကြီး ဆာပီလီယန်စလင်းနှင့် ခြင်းဒစ်ပြောက်ကျား တပ်များ၏ တာဝန်ခံဗိုလ်မှူးချုပ် ဝင်းဂိတ်တို့ကိုယ်တိုင် ချီးမွမ်းခံရသူဖြစ်၏။ ဗြိတိသျှတို့ မြန်မာနိုင်ငံ ပြန်လည်သိမ်းပိုက်ရေး စစ်ဆင်ရေးတွင် ကိုဆင်ကြီးဘီလ်သည် ဒုတိယဗိုလ်မှူးကြီး(နောင်အခါ ဗိုလ်မှူးကြီး)တာဝန်ယူ၍ သူဆင်များနှင့် အစွမ်းကုန် အကူအညီပေးခဲ့ရ၏။

ဒုတိယကမ္ဘာစစ်ကြီး ပြီးဆုံးသောအခါ ဗိုလ်မှူးကြီးပီလီယန်သည် မြန်မာနိုင်ငံမှ ၁၉၄၇ ခုနှစ်တွင် သူ့ဇာတိဖြစ်သော အင်္ဂလန်နိုင်ငံ ကွန်ဝေါ(လ်)ပြည်နယ်သို့ ပြန်သွား၍ မြန်မာနိုင်ငံတွင် ဘုံဘောဘားမားသစ်ကုမ္ပဏီ၌ ဆင်တာဝန်ခံအဖြစ် အမှုထမ်းစဉ်က ကြံတွေ့ခဲ့ရသော အတွေ့အကြုံများကို စာအုပ်များရေးသားခြင်းနှင့် စာပေဟောပြောပွဲများတွင် တက်ရောက်ဟောပြောခြင်းဖြင့် အချိန်ကုန်ခဲ့ပြီး ၁၉၅၈ ခုနှစ်တွင် ကွယ်လွန်ခဲ့ရသည်။ သူရေးသားထုတ်ဝေခဲ့သော Banoola [The Story of an Elephant] ဗန္ဓုလဟူသော ဘုံဘောဘားမား သစ်ကုမ္ပဏီ၏

အဖွဲ့ဝင်သူဖြစ်ခဲ့ရသော ဆင်တစ်ကောင်နှင့် ဆင်ဦးစီးဖိုတုတ်တို့၏ လွှမ်းမောက်သော ဘဝအကြောင်းရေးထားသော စာအုပ်မှာ ၁၉၅၉ ခုနှစ်က ရန်ကုန်တက္ကသိုလ် အပိုင်း(ခ) ဥပစာတန်းတွင် အင်္ဂလိပ်စာဘာသာရပ်အတွက် လေ့လာရန် [Essay Text] အဖြစ် ပြဋ္ဌာန်းခဲ့သည်။

သူ၏ အောင်မြင်ပေါက်ရောက်သော စာအုပ်မှာ သူဆင်များနှင့် သူ့ဘဝအတွေ့အကြောင်း ရေးသားခဲ့သော ဦးဆင်ကြီးဘီလ် "Elephant Bill" စာအုပ်ဖြစ်သည်။ ယနေ့ထိ အကြိမ်ကြိမ် ပုံနှိပ်ထုတ်ဝေခဲ့ပြီး ထိုစာအုပ်အား ကျွန်တော်နှင့်ခင်မင်သူ စာရေးဆရာ မြန်မာ့သစ်လုန်ငန်းမှ အငြိမ်းစားအရာရှိ ဆရာထိတ်တင်သကာက လုံးစေ့ပတ်စေ့ တိုက်ရိုက်မြန်မာဘာသာ ပြန်ဆိုရေးသားထုတ်ဝေပြီး ဖြစ်ပါသည်။ ယခုရေးသားဖော်ပြမည့် သစ်တောအရာရှိတစ်ဦး၏ သည်းထိတ်ရင်ဖိုဆောင်းပါးမှာ အထက်ဖော်ပြပါ ဦးဆင်ကြီးဘီလ်စာအုပ်မှ ထုတ်နုတ်၍ ဆီလျော်အောင် မြန်မာဘာသာ ပြန်ဆိုထားခြင်း ဖြစ်ပါသည်။ ထိုသည်းထိတ်ရင်ဖိုဖွယ် ထူးခြားဖြစ်စဉ်ကား အောက်ပါအတိုင်း ဖြစ်ပါသည်။

ကျွန်တော် ဘုံဘေးဘေးအား သစ်ထုတ်လုပ်ရေး ကုမ္ပဏီတွင် ဆင်တာဝန်ခံတစ်ဦးအဖြစ် အမှုထမ်းခဲ့စဉ်က ကြုံတွေ့ခဲ့ရသော ဆင်များအနက် သင်အမှတ်တရအဖြစ်ရ ဆုံး ဆင်တစ်ကောင်အကြောင်း ရေးပါဟုဆိုလျှင် "ဖိုးဘန်း" ဟု ဆင်အမှုထမ်းများအားလုံးက အမည်ပေးထားသော စွယ် ခုံဆင်ကြီးတစ်ကောင်အကြောင်း ရေးသားဖော်ပြရမည်ဖြစ်ပါ သည်။ ဖိုးဘန်းသည် ကျွန်တော်အတွက် ဒဏ္ဍာရီတစ်ပုဒ်ဖြစ် ခဲ့ရသည်။ သူသည် ချစ်ခင်ဖွယ်ရာ တွယ်တာစရာကောင်း သော ဆင်ကြီးတစ်ကောင် ဖြစ်ပါသည်။

သူ့ခေါင်းအောက်နှင့် သူ့အစွယ်များအောက် ကျွန် တော် ဖြတ်သွားခြင်းကို ထာဝစဉ်ခွင့်ပြုခဲ့သော စွယ်ခုံဆင်ကြီး တစ်ကောင် ဖြစ်ပါသည်။ ဤနေရာတွင် အလျဉ်းသင့်သဖြင့် ဆင်များ အမည်ပေးခြင်းနှင့် ပတ်သက်၍ အနည်းငယ် ရေး သားဖော်ပြလိုပါသည်။ သစ်တောဌာနနှင့် သစ်ထုတ်လုပ်ရေး ကုမ္ပဏီများတွင် ဆင်များအား အမည်ပေးခြင်းသည် မှတ် တမ်းအတွက်သာဖြစ်ပါသည်။ ဆင်ဦးစီးများကိုယ်တိုင် မိမိတို့ တာဝန်ယူထားသောဆင်ကို အမည်တပ်ခေါ်လေ့ မရှိသော် လည်း ဆင်သမားအချင်းချင်း ပြောကြသောအခါတွင်မူ ဆင် တစ်ကောင်နှင့်တစ်ကောင် ကွဲပြားခြားနားစေရန် အမည်တပ် ၍ ပြောကြလေ့ရှိ၏။ ဆင်များကို အမည်ပေးကြသည့်အခါ သူတို့၏ ချစ်ခင်နှစ်လိုဖွယ်ကောင်းသော ဟန်အမူအရာနှင့် အခြားဆင်များနှင့်မတူ ထူးခြားသော အချက်အလက်တို့ကို အခြေခံ၍ အမည်ပေးကြသည်။ သာဓကအားဖြင့် ကြောကြော မော့မော့ဟန် အမူအရာရှိသော ဆင်မကို "မယ်ကြော့"ဟု လည်းကောင်း၊ ကိုယ်ခန္ဓာအချိုးအဆစ် ပြေပြစ်သော ဆင်မ ကို "မလှ"ဟုလည်းကောင်း၊ ထူးထူးခြားခြား အခြားဆင် များထက် သတ္တိကောင်းသောဆင်ကို "ဗန္ဓုလ"ဟုလည်း ကောင်း ပေးထားလေ့ရှိ၏။ ဆင်ကောင်ရေများသော်လည်း အမည်မထပ်ပေ။

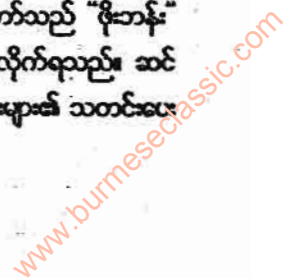
ကျွန်တော်ကိုယ်တိုင် တာဝန်ယူထားရသော ဆင် များကော ၂၀၀ ကျော်ရှိသည်။ ဆင်အုပ်မှ ဆင်သုံးကောင်၏ အမည်ကို ပေးခဲ့ဖူး၏။ ထိုဆင်သုံးကောင်အနက် အတော် အသင့်ဆိုးသော ဆင်နှစ်ကောင်အား ဟစ်တလာနှင့် မှုဆိုလိ

နီဟု အမည်ပေးထားခဲ့ပြီး ဆင်မတစ်ကောင်၏ အမည်ကိုမူ ကျွန်တော်ဇနီးအမည်ကိုယူကာ "ဆုဆန်မ"ဟု ပေးထားခဲ့၏။ ယခုရေးမည့် "ဖိုးဘန်း"ဟူသောဆင်အား အဘယ်ကြောင့် ထိုအမည်ပေးသည်ကို ကျွန်တော်မသိပါ။

အမှန်အားဖြင့် ရက်စက်ကြမ်းကြုတ်သောလူများ ရှား သကဲ့သို့ ဆိုးသွမ်းကြမ်းကြုတ်သောဆင် လက်ဆစ်ချိ၍ ရေ တွက်ရပါသည်။ သို့သော် တစ်ခါတစ်ရံ သိမ်မွေ့သောဆင်များ ပင် တောစိတ်ရိုင်းဝင်ဖောက်လာပါက ကြမ်းကြုတ်လေ့ရှိ၏။ "ဖိုးဘန်း"မှာမူ ဆင်တို့သဘာဝအတိုင်း ဖုံယိုရာမှ စိတ်ရိုင်းဝင် ကာ ဆင်ဆိုးဘဝရောက်သွားခြင်း ဖြစ်သည်။

"ဖိုးဘန်း"သည် သူဦးစီးနှင့် အခြားတစ်ယောက်ကို နင်းသတ်ခဲ့သည်နှင့် တဖြည်းဖြည်း တောစိတ်ဝင်လာပြီး တောအတွင်း ဝင်သွားတော့၏။ ကျွန်တော် တာဝန်ယူထားရ သော ဆင်အုပ်မှ "ဆင်မ"နှစ်ကောင်အားလည်း အစွယ်ဖြင့် ထိုးသတ်ခဲ့သည်သာမက သူမြင်တွေ့သမျှ သူ့အနီးအနား အကြောင်းအမျိုးမျိုးနှင့် ရောက်ရှိသွားသူများအား ရန်မှုတိုက် ခိုက်လာတော့၏။ သူ့သတင်းမှာ တောမီးပမာ ပြန့်နှံ့လာရာ တောတွင်း ဆင်ကောက်သွားသော ဆင်ဦးစီးများအတွက် ဘေးအန္တရာယ်တစ်ခု ဖြစ်လာသည်။ သစ်ထုတ်ရေးစခန်းနှင့် နီးသော ကျေးရွာများသို့ ဝင်ရောက်၍ တောင်ယာစိုက်ခင်း များ၊ ယာတောတဲများ၊ လယ်စောင့်တဲများ၊ ငှက်ပျောတောများ၊ စပါးကန်များကိုပါ "ဖိုးဘန်း"သည် ဖျက်ဆီးခဲ့တော့၏။ သို့ဖြစ်၍ ကျေးရွာသူ ကျေးရွာသားများအား ထူးထူးခြားခြား အန္တရာယ် ပေးနိုင်သော အခြေအနေ ရောက်လာခဲ့ရကား ကျွန်တော် သည် မည်သူမဆို "ဖိုးဘန်း"အား ဖမ်းဆီးပေးနိုင်သူအား ဆုငွေ ကျပ် ၃၀၀ (သုံးရာ)ပေးမည်ဟု ကြေညာချက်ထုတ်ခဲ့ ရသည်။ ထိုစဉ်က ငွေတန်ဖိုး အတော်မြင့်မားလျက်ရှိ၍ ကျပ် ငွေသုံးရာမှာ အတော်အသင့်များသည်ဟု ဆိုနိုင်ပါသည်။

ထိုသို့ ကြေညာလိုက်ပြီးနောက် ရက်သတ္တပတ် နှစ် ပတ်ခန့်စောင့်ဆိုင်းနေခဲ့သည်။ သို့သော် "ဖိုးဘန်း"အား အရှင် ဖမ်းဆီးနိုင်သူ ပေါ်မလာခဲ့သဖြင့် ကျွန်တော်သည် "ဖိုးဘန်း" အား အသေသတ်ရန် ဆုံးဖြတ်ချက် ချလိုက်ရသည်။ ဆင် ကောက်သူများ၊ ကျေးရွာသူ၊ ကျေးရွာသားများ၏ သတင်းပေး

ချက်အရ ဖိုးဘန်းသည် ကျွန်တော်တို့ဆင်စခန်းအနီးရှိ ဆယ် ရွာမှ အတော်အသင့်ကွာဝေးသော ချိုင့်ဝှမ်းရှိ ဝါးရံတောများ အတွင်း ခိုအောင်းနေသည်ဟု သေသေချာချာ သိထားရ၏။

သို့ဖြစ်၍ ကျွန်တော်နှင့် ကျွန်တော့်သေနတ်ထမ်း တပည့်ဖြစ်သူ မောင်ကျားစိန်တို့သည် ဝန်စည်စလယ်တင် သည့် ဆင်နှစ်ကောင်နှင့်အတူ “ဆယ်ရွာ” ဘက်သို့ “ဖိုးဘန်း” အား ပစ်ခတ်ဖမ်းဆီးရန် ရည်ရွယ်ချက်နှင့် ခရီးထွက်ခဲ့သည်။ ကျွန်တော်သည် “ဖိုးဘန်း” အား အရှင်ဖမ်းနိုင်ရန် စိတ်အား ထက်သန်ခဲ့သဖြင့် ကျွန်တော့်နှစ်လုံးပြူးသေနတ်မှ ကျည် တောင့်များကို ယမ်းတစ်ဝက် နုတ်ထားခဲ့သည်။ ထိုကျည်ဆန် နှင့် သူ့ခြေထောက်ကိုပစ်ပြီး သူ့လဲကျသွားသည်နှင့် အရှင် ဖမ်းနိုင်မည်ဟုလည်း ယူဆထားသည်။ ကျွန်တော်သည် ကိုက် ၁၀၀ အကွာအဝေးကို မလွဲတမ်း ပစ်နိုင်သူဖြစ်ရကား “ဖိုးဘန်း” ကို ဖမ်းဆီးနိုင်ရေးမှာ မလွဲဟု မှတ်ယူထား၏။

ဆုဋ္ဌ ၃၀၀ ကျပ် စို့ခိုပို့ရမည့်တေ ကပ်နေသော ကျွန်တော့်တပည့် သေနတ်ထမ်းတပည့် ကျားစိန်ကမူ “ဖိုး ဘန်း” အား ကျွန်တော်မပစ်မီ သူ့ရှေ့က အလျင်သွား၍ အရှင် ဖမ်းပါရစေဟု ဇွတ်ထောင်းပန်သဖြင့် ခွင့်ပြုလိုက်ရတော့သည်။ ကျွန်တော်သည် သေနတ်ထမ်းကျားစိန်၏ အရည်အချင်းကို သိပြီးဖြစ်ရကား သူ့ယခုကဲ့သို့ ရဲရဲပုံပုံ ကျွန်တော့်ရှေ့ကသွား ကာ “ဖိုးဘန်း” ကို အရှင်ဖမ်းခွင့်ပေးမိခြင်းဖြစ်ပါသည်။ သို့ သော် အထင်နှင့်အမြင် လွဲခဲ့ရတော့သည်။ နောက်တစ်နေ့ည ၃ နာရီလောက်တွင် ကျွန်တော် ဆယ်ရွာသို့ရောက်လာသည် နှင့် ရွာသားတစ်ယောက် ရွာအတွင်းမှ ပြေးထွက်လာပြီး “ဖိုးဘန်း” ကြီးအား အရှင်ဖမ်းရန် ကြိုးပမ်းသော သေနတ် သမား ကျားစိန်တစ်ယောက် ဖိုးဘန်းလက်ချက်နှင့် အသက် ဆုံးရှာသည့် သတင်းဆိုးအား ပို့တော့၏။

ကျွန်တော်နှင့်ဖိုးဘန်း တွေ့ရပေတော့မည်။ ထိုနေ့ည တွင် ကျွန်တော်တစ်ယောက်တည်း လယ်ကွင်းထဲမှာပင် ည အိပ်ရန် စီစဉ်ခဲ့သည်။ ကျွန်တော် သံယောဇဉ်ရှိသူ သေနတ် ထမ်းကျားစိန်အတွက် လက်စားချေရန် ဆုံးဖြတ်ထားပြီးဖြစ် ၏။ ကျွန်တော်သည် မေးကန်အိပ်ပျော်သွားစဉ် ခပ်လှမ်းလှမ်း မှ သံခြေချင်းတချင်းချင်းမြည်သံကို ကြားလာရ၏။ ဤခြေ

ချင်းသံ ကြားရခြင်းသည် ကျွန်တော် ကံကောင်းသည်ဟု ဆိုရမည်ဖြစ်၏။ ဖိုးဘန်း၏ ရှေ့ခြေထောက်မှ သံကြိုးတစ် ချောင်းမှ ပြတ်၍ ကျန်ခဲ့သဖြင့် ဤသို့ တချင်းချင်းမည်နေခြင်း ဖြစ်၏။

ထိန်ထိန်သာနေသော လရောင်အောက် ရှေ့ကိုက် ၂၀၀ ခန့်အကွာတွင် စွယ်စုံဆင်ကြီး ဖိုးဘန်းကို မြင်လိုက်ရ တော့သည်။ သူ့ကြည့်ရသည်မှာ အနံ့တစ်စုံတစ်ရာရသဖြင့် နာမောင်းကြီးကိုမြောက်၍ ကျွန်တော်ရှိရာသို့ တိုးလာသေးသည် ကို မြင်ရတော့၏။ သို့သော် ဖိုးဘန်းသည် မည်သို့စိတ်ကူး သည်မသိ သံကြိုးသံပေးကာ ထွက်သွားပြန်၏။

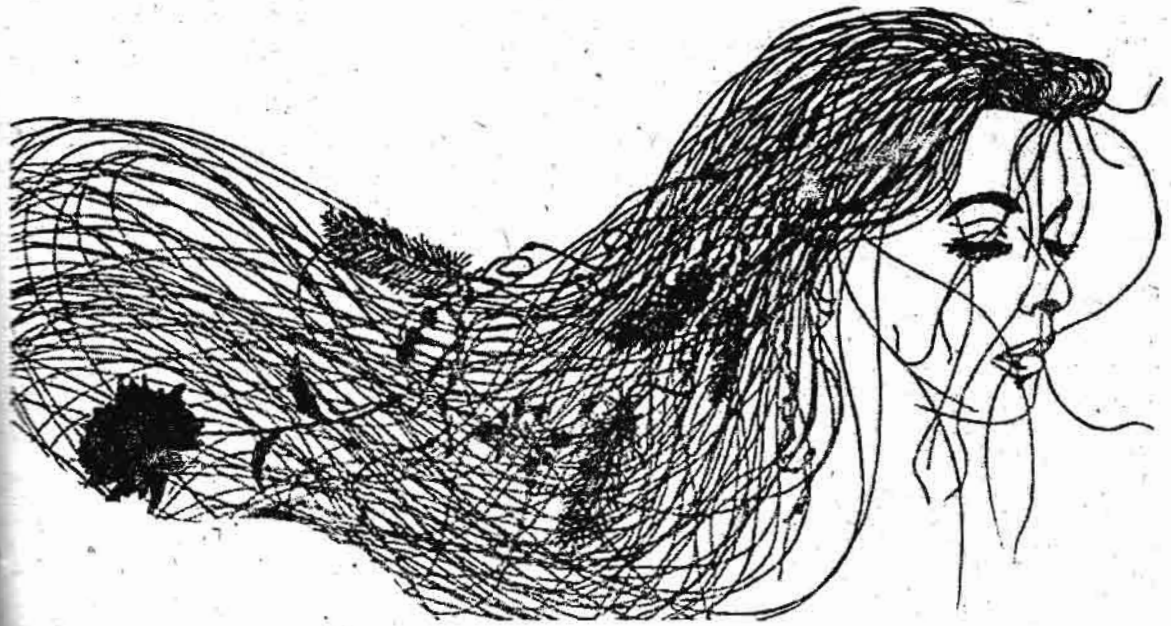
အရုဏ်တက်တွင်မူ ရွာသား ၂၀ ခန့်အား ဖိုးဘန်း နောက် ခြေရာခံလိုက်၍ ကျွန်တော့်ဘက်သို့တိုးလာရန် ထော ခြောက်ပေးဖို့ စီစဉ်ကြရတော့သည်။ တောချောက်သူများ လက်တွင်ပါသွားသော ပြောင်ချောသေနတ်များဖြင့် ပစ်ခတ် မှုကို ဖိုးဘန်းသည် အန်တုရန် ပြင်ဆင်နေရာမှ ရုတ်တရက် စိတ်ပြောင်းကာ ကျွန်တော့်ရှေ့တည့်တည့်သို့ ဦးတည်လာ တော့၏။ ကျွန်တော်သည် ဒူးထောက်၍ အသင့်ကိုင်ထားသော သေနတ်ဖြင့် ဖိုးဘန်း၏ခြေထောက်ကို ပစ်လိုက်ရာ သူ့ခြေ ထောက်မြောက်လိုက်သဖြင့် ကျည်ဆန်လွဲသွားတော့၏။

ဖိုးဘန်းသည် တုံ့ခနဲရပ်၍ ကျွန်တော့်ဘက် ပြေးထော ခဲ့တော့၏။ ကျွန်တော့်လက်ရှိ နှစ်လုံးပြူးသေနတ်အား ကျည် သစ်လဲချိန်မရတော့။ ယမ်းအားပြည့်ထည့်ထားသော ကျည် တောင့်တစ်တောင့်သာ ကျန်တော့ရာ ကျွန်တော့်ရှေ့ ၂၀ ကိုက်အကွာတွင် ရောက်လာသော ဖိုးဘန်း၏ရင်ဘတ်ထိ ပစ်ခတ်လိုက်သည်နှင့် ဖိုးဘန်း ဦးခေါင်းစိုက်ကျပြီး ပုံကုန်သော ကာ ဇာတ်သိမ်းခဲ့တော့၏။

လှမိုး(ပညာရေး)

ကျမ်းတိုး
Elephant Bill By J.H. William

ပြည်တွင်းပြည်ပ ဝိညာဉ်လောက ယုံကြည်ချက်များ

လှတိုး(စိတ်ပညာ)

အလွန်ဘဝနှင့် အယူအဆများ

မြန်မာလူမျိုးအများစုသည် နောင်တမလွန်ဘဝရှိ
ယုံကြည်ကြသည်။ လက်ရှိဘဝ ဆင်းရဲချမ်းသာမှု
သည် ရှေးဘဝအဆက်ဆက်ကပြုခဲ့သော ကောင်းကျိုး
မှုများ ဖြစ်သည်ဟု ယူဆသကဲ့သို့ ယခုဘဝ၏
ဆိုးမွေများကိုလည်း နောင်လာမည့်ဘဝတွင်
ပျက်စီးမှုများ ဖြစ်ပေါ်လာမည်ဟု ယူဆကြသည်။ ဤအယူအဆနှင့် ကွဲပြားခြား

နားမှု မရှိလှသော အခြားလူမျိုးစုတို့၏ အယူအဆအချို့ကို
တင်ပြပါမည်။

အင်ဒိုနီးရှားကျွန်းစုရှိ ဘာလီကျွန်းသားတို့သည် လူ
တစ်ဦးသေဆုံးသည့်အခါ အခမ်းအနားတစ်ခုသဖွယ် ရောင်စုံ
စက္ကူများ ရုပ်ပုံကားချပ်များနှင့် တန်ဆာဆင်မွမ်းမံပြင်ဆင်
ထားလေ့ရှိသည်။ သဘောမှာ နောက်ဘဝသို့ မရောက်ဘဲ
စပ်ကြား၌ လူပြည်ထက်ကောင်းမွန်သည့်နေရာတွင် နေထိုင်

နိုင်ရန်အလို့ငှာ ပြင်ဆင်ပေးလိုက်ခြင်းဖြစ်သဖြင့် လူတစ်ယောက်သေဆုံးခြင်းသည် ဝမ်းနည်းစရာမဟုတ်ဘဲ ဝမ်းသာစရာပင်ဖြစ်သည်ဟူ၏။

ဖိနပ်ကွန်းသားများကမူ ယခုဘဝတွင် ကောင်းမွန်စွာ မနေထိုင်နိုင်ဘဲ အစိုက်မှုများကိုသာ ကျွေးလွန်နေပါက နောင်ဘဝတွင် လူအဖြစ်သို့ ပြန်လည်မရရှိတော့ဘဲ တိရစ္ဆာန်ဘဝသို့ ရောက်ရှိသွားတတ်သည်ဟု ယုံကြည်ကြသည်။

အာဖရိကတိုက် ဇင်ဘာဘွေနိုင်ငံမှ လူမျိုးစုတစ်စု၏ အယူဝါဒအရ သူတို့သည် တိရစ္ဆာန်များဘဝမှလာကြသည်ဟု မှတ်ယူကြလေသည်။ အဘယ်ကြောင့်ဆိုသော် သူတို့၏ အမဲလိုက်စွမ်းရည် သားကောင်ထောင်ဖမ်းတတ်သည့် ပညာရပ်တို့သည် ယခင်တိရစ္ဆာန်ဘဝကတည်းက အလေ့အကျင့်ရှိပြီး သားအပေါ် မူတည်ခြင်းကြောင့်ဖြစ်သည်ဟူ၏။ အများအားဖြင့် ခြင်္သေ့၊ ကျား၊ ကျားသစ်၊ ဆင်၊ မြေခွေး အစရှိသည့် တိရစ္ဆာန်တို့၏ အသိဉာဏ်စွမ်းရည်မျိုးကို ပိုင်ဆိုင်ကြလေ့ရှိသည်ဟု ယုံကြည်ကြလေသည်။

တောင်ပစ်ဖိတ်သမုဒ္ဒရာရှိ ကယ်လာဒွန်နီးယားကျွန်းမှ လူမျိုးစု၏အယူအဆမှာ ပို၍ပင် နှစ်လိုဖွယ်ကောင်းသေးသည်။ အကယ်၍ တစ်ပါးသူထံမှ ငွေချေးထားပြီး ပြန်လည်မဆပ်နိုင်မီ သေဆုံးသွားပါက တမလွန်ဘဝတွင် လူဘဝသို့ ပြန်လည်ရောက်ရှိလာခြင်းမရှိတော့ဟု ပြောဆိုကြလေသည်။

ထို့ကြောင့် မကျန်းမမာဖြစ်နေလျှင်သော်လည်းကောင်း၊ အသက်ကြီးလာ၍သော်လည်းကောင်း၊ အသက်ဘေးနှင့်နီးနေကြောင်း ထင်မြင်ယူဆလာသည်နှင့် မိမိအပေါ်တင်ရှိနေသော အကြွေးများကို အကျေဆပ်ကြသည်ဟူ၏။

ရှေးအီဂျစ်လူမျိုးများ၏ ယူဆပုံမှာ တစ်ဘာသာပင်၊ သူတို့သည် သေလွန်ပြီးသည်နောက် နှစ်ပေါင်း ၃၀၀၀ အတွင်း၌ တိရစ္ဆာန်ဘဝ၊ ငါးဘဝ၊ ငှက်ဘဝ စသည်တို့တွင် အဖန်တလဲလဲ ဝင်စားပြီးမှ လူဘဝကို ပြန်လည်ရရှိသည်ဟု ယုံကြည်ကြသည်။

အာဖရိကလူမျိုးစုအချို့ကမူ လူတစ်ယောက်သေဆုံးသော် သူ၏မိသားစုအတွင်းမှာပင် ပြန်လည်ဝင်စားသည်ဟု အယူရှိသဖြင့် ကလေးတစ်ယောက် မွေးဖွားသည်ဆိုသည်နှင့်

ဆွေမျိုးထံမှ သွားလေသူ မည်သူမည်ဝါနှင့်တူသည်ဟူသည် အချက်ကို အလုပ်တစ်ခုအနေနှင့် ဝေဖန်ပြောဆိုကြလေသည်။ ထို့ပြင် ကပ္ပလီလူမျိုးစုတစ်စုအဖို့ သားယောက်ျားကလေးမွေးဖွားသည်နှင့် “ဘာဘာတွန်းမိ”ဟု ခေါ်လေ့ရှိကြ၏။ အဓိပ္ပာယ်မှာ “ဖေဖေပြန်လာပြီ”ဟူသည့် သဘောဖြစ်သည်။ ဆွေမျိုးအုပ်စုထံမှ ယောက်ျားပြန်လာသည်ဟူသည့် ယုံကြည်ချက်ကြောင့် ယခုကဲ့သို့ ခေါ်ခြင်းဖြစ်လေသည်။

ဘော်နီယိုကျွန်းမှ ဒါရပ်လူမျိုးများ၏ ယူဆချက်အရာတို့သည် ယောက်ျားတစ်လှည့်၊ မိန်းမတစ်လှည့် လူဘဝတွင် ပြန်လည်ဝင်စားကြသည်ဟု ယူဆလေသည်။

ဩစတြေးလျမှ အဘော်ရင်ဂျီးနီးလူရိုင်းများသည် သူတို့သေလျှင် သေသည်၏အခြား၌ လူဖြူလူမျိုးအဖြစ်နှင့် ပြန်ဝင်စားသည်ဟု စွဲစွဲမြဲမြဲ ယုံကြည်ကြ၏။ ထို့ကြောင့် အသတ်ခံရမည့်ဆဲဆဲမှာပင် လူရိုင်းတစ်ဦးသည် ပျော်ရွှင်စွာနှင့်ပင် “ငါ လူဖြူဘဝကို ကူးပြောင်းရတော့မည်ဟေ့၊ သိပ်ပျော်စရာကောင်းတယ်”ဟူ၍ ကြံကြံဖန်ဖန် မြည်တမ်းပြီး သေပွဲဝင်လေသည်။

အမေရိကန် လူနီရိုင်းများ၏ အယူမှာ လူဘဝသို့ ရောက်ရန် ဘဝပေါင်းအဆင့်ဆင့်မှ ကူးပြောင်းလာရသည်ဟု ယူဆကြ၏။ ပထမတွင် ကျောက်ခဲကဲ့သို့ သက်မဲ့ဘဝနောက် အပင်များ၊ ထိုမှ ငါး၊ ငှက် စသည့် ဘဝများသို့ ကူးပြောင်းပြီး တစ်ဖန် တောင်ခြင်္သေ့၊ ဝက်ဝံတို့ကဲ့သို့ ရဲရင့်သော သတ္တဝါများဘဝသို့ အဆင့်များစွာ ကူးပြောင်းသွားသည်။ ပြီးမှ လူဘဝသို့ ပြန်လည်ရရှိသည်ဟု ယုံကြည်ကြသည်။

ထို့ကြောင့် လူမျိုးစုတစ်ခုအနေဖြင့်သော်လည်းကောင်း၊ ဘာသာတစ်ခုကို သက်ဝင်ယုံကြည်သူအဖြစ်နှင့် သော်လည်းကောင်း၊ နောင်တမလွန်ဘဝရှိသည်ဟူသည့် ယူဆချက်သည် အများစု၏ ယုံကြည်ချက်တစ်ခုအဖြစ် ရပ်တည်လျက်ရှိလေသည်။

လူတိုး(စိတ်ပညာ)

သာသနာလင်္ကာရ သုံးထပ်သိမ်ကျောင်းတော်ကြီးအား လှူဒါန်းနိုင်

ရန်ကုန်တိုင်းဒေသကြီး၊ လှိုင်သာယာမြို့နယ်၊ (၂၂)ရပ်ကွက်၊ ဗိုလ်အောင်ကျော်လမ်း၊ ရွှေလင်ပန်း
 ချောင်းအနီးရှိ လောကာလင်္ကာရကျောင်းတိုက်ကြီးအတွင်း၌ ဆောက်လုပ်လျက်ရှိသော “သာသနာလင်္ကာရ
 သုံးထပ်သိမ်ကျောင်းတော်ကြီး” အတွက် အလှူငွေများ လှူဒါန်းလိုပါလျှင် -

ဆရာတော် အရှင်ဉာဏဝရ(သာပေါင်း)၊ ဓမ္မာစရိယ၊ နယ်လှည့်သာသနာပြု ဓမ္မကထိက

(ဖုန်း-၀၉-၄၉၃၀၇၉၅၊ ၀၉-၃၁၃၀၃၇၅၊ ၀၉-၇၉၀၅၆၉၉၄၇)

ဦးတင်ဦး (ဖုန်း-၀၉-၃၂၂၀၆၆၉၄၊ ၀၉-၃၁၉၃၂၇၉၆)

ဦးထွန်းလွင် (ဖုန်း-၀၉-၄၂၀၂၈၃၂၇၊ ၀၉-၂၅၀၁၄၇၃၂၉) တို့သို့ ဆက်သွယ်လှူဒါန်းနိုင်ပါသည်။

ဘုရားခန်း တစ်ခန်းလျှင် ၁၀ ပေ၊ ပေ ၂၀	သိန်း(၃၀)	ကျောက်ကား (၁)စီး	၁၂၀၀၀၀ ကျပ်
ကျောင်းခန်း တစ်ခန်းလျှင် ၁၀ ပေ၊ ပေ ၂၀	သိန်း(၃၀)	သဲကား (၁)စီး	၂၅၀၀၀ ကျပ်
ကုဋိ ရေချိုးခန်း (၁)စုံလျှင်	(၁၅)သိန်း	အုတ် (၁၀၀)	၁၅၀၀၀ ကျပ်
အပေါ်ထပ်လှေကား	(၁၅)သိန်း	ဘီလပ်မြေ (၁၀)အိတ်	၆၅၀၀၀ ကျပ်

ဂန္ထီရ ဆရာလှူမိုး (B.Sc) ၏

- လူတိုင်းအတွက် ကိန်းဂဏန်းဗေဒနှင့် အဆောင်ယတြာများ။
- ခုနစ်နေ့ ခုနစ်နံ ကံပွင့် လာဘ်ပွင့် အဓိဋ္ဌာန်နှင့် ကံကောင်းအောင်မြင်
ယတြာများ။
- ကံပွင့် လာဘ်ပွင့် ဂါထာမန္တန်များ။

ဖြန့်ချိရေး - စာပေနန်းတော်

ဖုန်း - ၀၉-၂၆၀၂၄၅၂၂၄၊ ၀၉-၇၃၁၄၀၉၃၄၊ ၀၉-၇၃၁၄၀၉၃၆

မာယာရိဒိဏ်း
 ကျောက်စိမ်းရုပ်အရုပ်တော်ပုံ (၂)
 မောင်ယဉ်မွန်
 (မောင်ရေခြည်)
 ■ ယခင်လမ္မာအသက်

တိုးချိန်တွင်တောင်

မာယာဒေဝီ နှင့် ကျောက်စိမ်းရုပ် အရုပ်တော်ပုံ (၂)

မောင်ယဉ်မွန်(မောင်နေခြည်)

(ယ ခင်/လ မှ အ ဆက်)

လှေသမားကြီး ပဲ့မှာထိုင်၍ နန္ဒိသေနရှေ့မှ လှော်ရသည်။ ပထမ အခေါက်တွင် လူကြီးများ လိုက်ပါ သွားကြသည်။ ကလေးများက လှေစီးရတော့မည်မို့ ပျော်ရွှင်နေကြ သည်။

ဒုတိယ-တတိယ အခေါက် တွင် ကလေးများ လိုက်ပါသွားကြ သည်။ ဓလရာဇာ နောက်ဆုံး အခေါက် လိုက်ပါလျှင် ရပါလျက် မလိုက်နိုင်ခဲ့ပေ။ မာယာဒေဝီနှင့် သုဇိလ၊ သုန္ဒရတို့အား မျှော်နေရ သည်။

“ဓလရာဇာ.. လှေပေါ်တက်လေ သွားကြမယ်”

ဟု နန္ဒိသေနက ခေါ်သည်။

“သွားလို့မဖြစ်သေးဘူး နန္ဒိ သေန၊ ဟိုသုံးယောက်ကို စောင့်ရဦး မယ်။ ဘယ်လိုအခက်ခဲရှိရှိ သူတို့ ထို့လောက်ကြာမှာ သေချာတယ်။ ဒီတော့ လှေဆရာကြီး ခင်ဗျားကို

ရတနာတွေ ထပ်ပေးပါမယ်၊ ကျုပ်လူ တွေကို ဟူးကောင်း တောင်ထိပ် အရောက် ခေါ်သွားပေးပါ။ တောင် ထိပ်မှာ စိမ့်ရေတွင်းရှိတယ်၊ အဲဒီစိမ့် ရေတွင်းကနေ ကျုပ်တို့ လာသည် အထိ စောင့်ပေးပါ”

လှေသမားကြီးသည် အတန် ကြာ စဉ်းစားပြီးမှ ရတနာတွေ နောက်ထပ်ရဦးမည်ဟု ဆိုသဖြင့် လိုက်ပို့ရန် သဘောတူသည်။ နန္ဒိ သေနသည် လှေသမားကြီးအား တစ်ဖက်ကမ်းပို့ရင်း သူ့လူများအား ထိုလှေသမားကြီးနှင့် လိုက်သွားကြ ရန် မှာကြားပြီးမှ ဓလရာဇာ ရှိရာ အနောက်ဘက်ကမ်းသို့ ပြန်၍ လှေ ကို လှော်ခတ်ခဲ့ပြန်သည်။

ဓလရာဇာ မြစ်ကမ်းထိပ် ကုန်း မြင့်တက်ကာ မာယာဒေဝီတို့ အလာ ကို စောင့်မျှော်နေခိုက် အနောက် ခင်တန်းဘက်မှ ပြေးလွှားလာသော မြင်းနှစ်ကောင်ကို မြင်ရသည်။ ထို

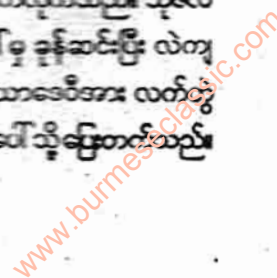
မြင်းနှစ်ကောင်သည် သုဇိလတို့ စီးလာသော မြင်းများဖြစ်မည်ဟု တွက်ဆနေခိုက် သူတို့နောက်မှ လိုက်ပါလာကြသော မြင်းတစ်ကြီး ကိုပါ မြင်လိုက်ရသဖြင့်- ဓလရာဇာ ရင်ထိတ်သွားသည်။

“နန္ဒိသေန လှေကို အသင့်ပြင် ထား သူတို့နောက်မှာ ရန်သူတွေ ပါလာတယ်”

နန္ဒိသေနသည် လှေကို အသင့် ထွက်နိုင်ရန် ပြင်ဆင်နေခိုက် သုဇိလ တို့ ရေဆိပ်သို့ ရောက်လာကြသည်။

“သုဇိလ... မြန်မြန်ဆင်း... မာယာ.. ခုန်ချလိုက် နောက်မှာ ရန်သူတွေ ပါတယ်”

သုန္ဒရက အလျင်လျှင် သတိ ပေးရင်း မြင်းပေါ်မှ ခုန်ဆင်း၍ လှေ ပေါ်သို့ ဖြေတက်လိုက်သည်။ သုဇိလ သည် မြင်းပေါ်မှ ခုန်ဆင်းပြီး လဲကျ သွားသော မာယာဒေဝီအား လက်တွဲ ခေါ်ယူ၍ လှေပေါ်သို့ ဖြေတက်သည်။

“နန္ဒိသေန အမြန်လှော်တော့”
ဇေရာဇာ၏ အသံဆုံးသည်နှင့်
နန္ဒိသေနသည် လှော်တက်ဖြင့် ကမ်း
စပ်ကိုထိုး၍ အားစိုက်လှော်ခတ်
သည်။ သူ့နှုတ်လည်း လှော်ဦးသို့ ပြေး
ထိုင်၍ လှော်တက်ကိုင်ကာ လှော်
ခတ်သည်။

ဆိပ်ကမ်းသို့ ရောက်လာကြ
သော ရန်သူများသည် မြင်းပေါ်မှ
ခုန်ဆင်း၍ လှေရှိရာသို့ ချိန်ရွယ်
လျက် မြားများစေလွှတ်နေကြသည်။
သို့သော် အလှမ်းကွာသဖြင့် မြားတို့
က သူတို့၏ နောက်မှာသာ ကျန်ရစ်
သည်။

သူငိုလသည် ရန်သူများလက်
မှ လွတ်လာ၍ အပျော်ကြီးပျော်ကာ
ရန်သူတော်များအား လက်ရမ်းပြု
လျက် နှုတ်ဆက်လိုပင်နေသည်။
မာယာဒေဝီမှာ မြင်းပေါ်က ဆင်းစဉ်
က အနည်းငယ် ထိခိုက်သွားသဖြင့်
သူမ၏ ခြေတံကောက်ကွေးအား
တံတွေးဖြင့် နှိပ်နေသည်။

“လှေအဆင်း မြင်းအတက်တဲ့
ဖြည်းဖြည်းဆင်းကြပါ”

အရှေ့ကမ်းရောက်သည်နှင့်
ဇေရာဇာက သတိပေးလိုက်သည်။

“ဇေရာဇာ ခင်ဗျားရဲ့ စကားပုံ
ဒီနေ့တော့ မှားပြီဗျ”

ဟု သူငိုလက ပြန်ပြောသည်။

“ဘာကြောင့် ငါ့စကားပုံ မှား
တယ်လို့ ပြောရတာလဲ သူငိုလ”

“ခင်ဗျားစကားပုံက လှေ

အဆင်း မြင်းအတက်ဆို၊ ဟိုမှာ
မာယာဒေဝီကျတော့ မြင်းအဆင်း
လှေအတက် ဖြစ်သွားလို့ အခက်ကြုံ
နေရပြီလေ”

အားလုံး သောကတွေ မေ့
ပျောက်ကာ ဝါး . . . ဟု ရယ်ချလိုက်
ကြသည်။ မပြုံးရယ်နိုင်သူကတော့
မာယာဒေဝီ တစ်ဦးသာ ရှိပေ၏။
မာယာဒေဝီသည် လှေနှံနှစ်ဖက်ကို
အားပြု၍ ထသော်လည်း ခြေမျက်
သွားသဖြင့် ကောင်းကောင်းမထနိုင်။
ထိုအခါ ဇေရာဇာသည် မာယာဒေဝီ
အနီးသွား၍ ဖေးကူပေးလိုက်သည်။
ထိုစဉ် မာယာဒေဝီသည် ကော်မှုန်
တောင်လေးများ လှုပ်ယမ်းလျက်
ဝမ်းမြောက်စွာ ကျေးဇူးတင်ကြောင်း
ဖော်ပြနေသည်။

“အားလုံး ပြီးရင်သွားကြမယ်၊
နန္ဒိသေန လှေကို ရေထဲမြှုပ်လိုက်၊
ဒါမှ သူတို့ လုံးဝလိုက်မလာနိုင်မှာ”
ဟု ဇေရာဇာက စေခိုင်းသည်။

“ကျွန်မ လမ်းကောင်းကောင်း
လျှောက်လို့မရဘူး”

ဟု မာယာဒေဝီက ပြောသည်။

“တို့ တွဲကူမှာပေါ့ မာယာရယ်၊
မင်းလေး ကျေနပ်တယ်မို့လား ”

ဟု နှစ်ကိုယ်ကြား ပြောလိုက်
ရာ မာယာဒေဝီ နှစ်သက်ဖွယ် အပြုံး
ပန်းပန်ဆင်လျက် ခေါင်းညိတ်
လက်ခံလိုက်သည်။

လမ်းမှာ လူသွားလမ်းမျှသာ
ဖြစ်သည်။ တောတောင်ထူလှသဖြင့်

နေပြောက်ပင် မထိုးပေ။ လမ်းဘေး
ဝဲယာတွင် ကိုင်းညွတ်ကျနေသော
ဝါးကိုင်းများကြောင့် တစ်ခါတစ်ခါ
ခါးကိုင်း၍ လျှောက်ရသည်။

ရင်ခတ်ပန်းရနံ့၊ အင်ကြင်းပန်း
ရနံ့၊ တောင်လေပုပ်ပန်းရနံ့တို့ကြောင့်
မောရပန်းရမုန်း မသိအောင် စိတ်ရွှင်
လန်းကြရသည်။

လွင်ပြင်ထီးထီးနေရာဟူ၍ မရှိ။
အင်၊ ကညင်၊ သစ်ရာ၊ ပျဉ်းကတိုး
စသော သစ်ပင်ကြီးများက တစ်တော
လုံး တစ်တောင်လုံးအား ထီးကဲ့သို့
အုပ်မိုး၍ထားသည်။

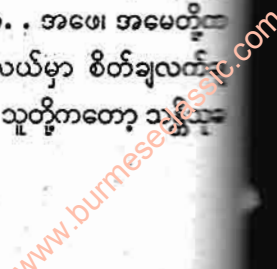
“ဖြည်းဖြည်းလျှောက်ပါ ရာဇာ
ရယ်၊ ကျွန်မ ခြေအရမ်းနာနေတယ်”

ဇေရာဇာသည် မာယာဒေဝီ
အားကြည့်၍ သနားမိသည်။ ငယ်
ရွယ်နုပျိုစဉ်မှစ၍ ရွှေနန်းပြင်သို့
မထွက်ခဲ့ဖူးသူလေးဟုလည်း တွေး
လျက် အကြင်နာပွားနေမိသည်။

“မာယာ . . . တို့တွေ ဒီမှာ
ခဏနားကြမယ်နော်၊ ဒီသစ်တုံးပေါ်
ထိုင်လိုက်ပါ”

ဇေရာဇာသည် မာယာဒေဝီ
လေးအား ယုယစွာ လက်တွဲလျက်
သစ်တုံးကြီးပေါ်တွင် ထိုင်၍နားရန်
နေရာပေးလိုက်သည်။ မာယာဒေဝီ
သည် ဖေးကူပေးသော ဇေရာဇာ၏
လက်ကို အသာအယာ ကိုင်တွယ်၍

“ရာဇာ . . . အဖေ၊ အမေတို့ထံ
လောကအလယ်မှာ စိတ်ချလတ်
ထားရစ်ခဲ့ပြီး သူတို့ကတော့ သူ့သူ

ဘုံကို တက်သွားကြပြီ။ အဖေ၊ အမေတို့ မရှိတော့တာနဲ့ဘဲ မိဘချင်း ထားခဲ့ကြတဲ့ ကတိတွေလည်း လေမှာ ဖျံ့လွင့်ပျောက်ပျက်သွားပြီလား ရာဇာရယ်”

မှန်ပါသည်။ ဇေရာဇာ၏ မိဘများနှင့် မာယာဒေဝီ၏ မိဘများ သက်ရှိထင်ရှား ရှိခဲ့စဉ်ကပင် သူတို့နှစ်ဦး အချိန်တန် အရွယ်ရောက်လျှင် လက်ထပ်ပေးကြမည်ဟု ကတိစကား ရှိခဲ့ဖူးသည်။ သို့သော် ယခုချိန်ခါတွင် နှစ်ဖက်မိဘများလည်း ဆုံးပါးသွားပြီဖြစ်၍ ကတိစကားများ မှာလည်း လေမှာ ဖျံ့လွင့် ပျောက်ကွယ်ကြရပေတော့မည်။

“မဟုတ်သေးဘူး၊ မာယာ၊ သွားလေသူ မိဘများက တို့ကို ဗြဟ္မာပြည်ကနေ စောင့်ပြီးကြည့်နေကြမှာပါ။ ဒီတော့ သွားလေသူ မိဘများကို လေးစားသမှုပြုပြီး မင်းကို တို့ လက်ထပ်ပါရစေ”

ဟု ဇေရာဇာ ပြောလိုက်သည်။ မာယာဒေဝီက ဇေရာအား နှိတ်၍ အတန်ကြာထိကြည့်ပြီး သူမ၏ ကော့မျက်တောင်များ ပျက်စိတ် ပျက်စိတ် လုပ်လိုက်သလို သူမ၏ နှုတ်ခမ်းများကလည်း ခုန်နည်းငယ် တွန့်၍ မျက်နှာကို ခပ်ဖက်လှည့်လိုက်လေ၏။

“မာယာ တို့ပြောတာ ပြန်ဖြေသေး”
“ရှင် ဘာပြောလိုက်လို့လဲ”

“မင်းကို တို့ လက်ထပ်ပါရစေလို့”

“ရှင်ရဲ့အပြောက ရှင့်ဆန္ဒ မပါဘူး။ သွားလေသူ မိဘများ တမလွန်မှာ စိတ်ချမ်းသာပါစေတော့ဆိုတဲ့ အနေနဲ့ ရှင် မာယာကို လက်ထပ်ခွင့် တောင်းတာပါ။ ဒါကို မာယာ လက်မခံနိုင်ပါဘူး ရာဇာ”

ဇေရာဇာသည် မာယာဒေဝီထံမှ ထင်မှတ်မထားသော စကားကြားလိုက်ရသဖြင့် စိတ်ဆိုးဝမ်းနည်းပျာပျာသလဲဖြစ်ကာ မာယာဒေဝီ၏ လက်ကိုကိုင်၍ . . .

“မဟုတ်ဘူး မာယာ၊ တို့ စကားပြော လောသွားလို့ပါ။ အမှန်အတိုင်း ပြောရရင် တို့ တစ်လမ်းလုံး စိတ်ပူခဲ့ရတာပါ။ မင်းက မြောက်ဥယျာဉ်တော် ရောက်ပြီးမှ ပျောက်ချင်းမလှ ပျောက်သွားတော့ တို့မှာ ဘာလုပ်လို့ ဘာကိုင်ရမှန်းတောင် မသိဘူး။ ဒါနဲ့ သူနွရကို လွှတ်ပြီး မင်းကို ရှာခိုင်းခဲ့ရတာပေါ့။ မင်းအဲဒီညက တို့ကို ပစ်ခွာပြီး ဘယ်တွေ သွားနေတာလည်း မာယာရယ်”

“ရာဇာ . . . ရှင်ဟာ ဒီအဖွဲ့ရဲ့ ခေါင်းဆောင်ပါ။ မဟာနာမ မင်းကြီးကိုယ်တိုင် ရှင်ကို စကြာတံဆိပ်တော် အပ်နှင်းပေးခဲ့တာပါ။ ဒါပေမဲ့ ရှင်ရဲ့ ဆုံးဖြတ်ချက်တွေက တစ်ခါ တစ်ခါ ဖြစ်ချင်ဇောနဲ့ လွဲမှားနေတယ်။ အဲဒီညက ရှင် သုဇိလကို ထားခဲ့ပြီ ကပိလသတင်း အရယူခိုင်းတယ်။

သုဇိလဟာ ခုမှ အသက်(၁၄)နှစ် အရွယ် ကလေးသူငယ်ပါ။ အမှန်တော့ နန္ဒိသေနတို့၊ သုန္ဒရတို့၊ လွတ်သင့်တယ်၊ သူတို့က အရွယ်ရောက်နေကြပြီလေ”

မာယာဒေဝီ ပြောသည်မှာ အားလုံးမှန်ပါသည်။ သုဇိလ မင်းသားငယ်သည် ယခုမှ သက်တော် (၁၄)နှစ်အရွယ် ရှိပေသေးသည်။ နန္ဒိသေနနှင့် သုန္ဒရမင်းသားတို့မှာ သက်တော်(၁၆)နှစ်အရွယ် ရှိပြီဖြစ်သည်။ မာယာဒေဝီ၏ အသက်ကလည်း ယခုမှ (၁၅)နှစ်မျှသာ ရှိသေး၏။ ဇေရာဇာမင်းသားမှာ သက်တော်(၁၈)နှစ် ရှိ၍ သူတို့တွေက ဇေရာဇာအား ခေါင်းဆောင်အဖြစ် တာဝန်ပေးခြင်းလည်း ဖြစ်နိုင်သည်။

“ဒါနဲ့ သုဇိလကို စိတ်မချလို့ မာယာလိုက်သွားတာပါ။ ရှင်ကို ခွင့်တောင်းရင်လည်း ခွင့်ပြုမှာမဟုတ်လို့ ခွင့်မတောင်းခဲ့တဲ့အတွက် တောင်းပန်ပါတယ်”

မာယာဒေဝီ၏ စကားဆုံးသည်နှင့် ဇေရာဇာသည် ခေါင်းညိတ်လျက် . . .

“ခွင့်လွှတ်ပြီးသားပါ မာယာရယ် ထားပါတော့။ ဒါနဲ့ အဲဒီညက မာယာ ရွှေနန်းတော်အထိ ရောက်ခဲ့သလား။ မင်း တွေကြံခဲ့သမျှ ပြောပြပါလား”

မာယာဒေဝီ မျက်တောင်လေး မှေးစင်းလျက် ထိုနေ့က အပြန်

အပျက်များမှ သူသိသမျှ ပြောပြရှာသည်။

“မာယာ ရောက်သွားတော့ ဝိဇ္ဇာပုဒ်ပေးပေး ထိုင်နေရာက ထရပ်ပြီး သာကီဝင်တွေအားလုံး သက်စေလို့ အမိန့်ပေးလိုက်တယ်။ ဒီတော့မှ ငြိမ်သက်နေကြတဲ့ နှစ်ဖက်စစ်သည်တွေ လှုပ်လှုပ်ရှားရှား ဖြစ်လာကြပြီး ပစ်ကြခတ်ကြ၊ ခုတ်ကြ၊ သတ်ကြတော့တာပေါ့။ မာယာလည်း ရှေ့မတိုးသာလို့ အကွယ်မှ ရပ်နေရတယ်။ မကြာပါဘူး၊ ရွှေနန်းတော်ကြီး မီးလောင်တော့ သုဇိလစစ်ပွဲအတွင်းက နေ ပြေးထွက်လာတယ်။ သုဇိလ မာယာနား ရောက်တာနဲ့ မာယာ သူလက်ကိုဆွဲပြီး ခြေဦးတည့်ရာ ပြေးခဲ့တယ်”

“ဒါနဲ့ ရန်သူနှစ်ဦး လိုက်လာတယ် ဆိုပါတော့”

“မဟုတ်သေးဘူး၊ မာယာတို့ ရွှေနန်းတော်က ထွက်လာကြတော့ ဘာရန်သူမှ လမ်းမှာမတွေ့သေးဘူး။ အချိန်အတော်ကြာ သွားမိမှ လမ်းမှာ မြင်းသည်တော်နှစ်ဦးနဲ့ မထင်မှတ်ဘဲ သွားတွေ့တာ၊ မာယာကတော့ သေပြီလို့ကို တွက်ထားတာ၊ ကံကောင်းချင်တော့ သူနွရ ရောက်လာတာနဲ့ သုံးယောက်ပေါင်းပြီး အနိုင်ယူလိုက်နိုင်ကြတယ်”

“ဒါတွေ ထားလိုက်ပါတော့၊ စောစောက ပြောခဲ့တဲ့စကား ဆက်ကြရအောင်”

“ဘာစကားလဲ”

“တို့ကို လက်ထပ်ခွင့်ပေးပါဆိုတဲ့ စကားလေ”

“မာယာ ခေါင်းညိတ်ရင် ရှင်ချက်ချင်းလက်ထပ်မှာလား”

ဇေရာဇာ တွေဝေသွားရပြန်သည်။ ထိုမေးခွန်းကို မာယာဒေဝီ မေးသင့်ပါ၏။ မေးလည်း မေးထိုက်သည်။ ယခုအချိန်တွင် လက်ထပ်ရန် မဆိုထားနှင့်၊ သူတို့ကိုယ်တိုင်ပင် အိုးပစ်အိမ်ပစ် ထွက်ခွာ၍ လာခဲ့ကြရာ ဘယ်ကမ်းဘယ်သောင် ဆိုက်မည် မသိနိုင်ပေ။

“သွားကြစို့ မာယာ ရှေ့ကလူတွေ တို့ကို မျှော်နေတော့မယ်”

“မာယာမေးတာ ဖြေဦးလေ”

“လာပါ မာယာရယ်. . လမ်းသွားရင်း ပြောကြတာပေါ့”

ဟု ဆိုကာ မာယာဒေဝီအား အလွယ်တကူ ထနိုင်ရန် ဖေးကူမ၍ ပေးလိုက်သည်။ မာယာဒေဝီမှာလည်း မသွားမဖြစ်သော ခရီးမို့ ပင်ပန်းနွမ်းနယ်သည့်ကြားမှ တစ်လှမ်းချင်း လှမ်းရပေတော့သည်။

ထိုည စမ်းရေအိုင်အနီးတွင် အိပ်ကြသည်။ ရှေ့ဆက်သွားပါက ရေအတွက် အခက်အခဲ တွေ့နိုင်သည်။ ထို့ပြင် ယခုထက် တောနက်ပါက သားရဲတိရစ္ဆာန်များလည်း

တွေ့နိုင်သည်။ ဇေရာဇာသည် မာယာဒေဝီ ညအိပ်စက်ရန်အတွက် သစ်ခက်တဲလေး ထိုးနေခိုက် လှေသမားကြီး သူတို့အနီးသို့ ရောက်လာသည်။

“မင်းသား ကျုပ် ပြန်တော့မယ် ပေးမယ်ဆိုတဲ့ ရတနာတွေ ပေးပါတော့”

ဟု တောင်းဆိုလာသည်။

“ဪ ပြန်တော့မှာလား၊ တစ်ခုတော့ သတိပေးပါရစေ၊ ရန်သူတွေ ခင်ဗျားတို့ ဆိပ်ကမ်းမှာ စောင့်နေကြတယ်။ ကျုပ်တို့ကို ဒီဘက်ကမ်း ပို့ပေးတာ ခင်ဗျားလှေဆိုတာ သူတို့သိရင် ခင်ဗျားကို သူတို့ ဘာလုပ်မယ် ထင်သလဲ”

ဟု ဇေရာဇာက ပြောလိုက်သည်နှင့် လှေသမားကြီး မျက်စိမျက်နှာပျက်လျက် ကြောက်ရွံ့ဖျားတုန်လာသည်။

“မင်းသား ကျုပ်ပြန်သွားရင် သူတို့ ကျုပ်ကို သတ်မှာပေါ့”

“ဒီတော့ ခင်ဗျား ဘာဆင်လုပ်မှာလဲ၊ ကြိုက်သလို ဆုံးဖြတ်ပါ”

“မင်းသား ခွင့်ပြုမယ်ဆိုရင် ကျုပ် မင်းသားတို့နဲ့ အတူ လိုက်ခဲ့ရစေ။ ခိုင်းစရာ၊ စေစရာရှိရင် တူတို့ ခိုင်းစေပါ မင်းသားရယ်”

ဇေရာဇာသည် လှေသမားကြီးအား ကြည့်၍ သဘောကျနေသည်။ ဤလမ်းခရီးတွင် ထိုလှေသမားကြီး လို လူမျိုးလည်း လိုအပ်သည်။

ထိုလှေသမားတွင် လှေထိုးခြင်း အပြင် အခြားအရည်အချင်းများ ရှိနိုင်သည်။ ဓဇရာဇာ သိလို၍ မေးကြည့်လိုက်မှ လှေသမားကြီးက ပြောပြသည်။

“ကျုပ် လှေမထိုးခင်က မုဆိုးလည်း လုပ်ခဲ့တယ်၊ ပျားလည်း ဖွတ်ဖူးတယ်၊ ငါးလည်း ရှာခဲ့ဖူးတယ်၊ လယ်လည်း လုပ်ခဲ့ဖူးတယ်”

ဟု ပြောပြသည်။

“ကျုပ် အရွယ်ရောက်တော့ အိမ်ထောင်ကျဖူးတယ်ဗျာ။ ကျုပ် မိန်းမက သားဦးလေး မွေးဖွားရင်း ကလေးရော လူကြီးပါ သေဆုံးသွား ရှာတယ်။ ရွာကလူတွေက ကျုပ်ကို နောက်အိမ်ထောင်ပြုဖို့ တိုက်တွန်း ကြတယ်။ ကျုပ်က လက်မခံဘူး။ ဘာကြောင့်ဆိုတော့ ကျုပ်တစ်သက် မှာ အိမ်ထောင်တစ်ဆက်သာပြုမယ် လို့ ငယ်ငယ်လေးကတည်းက ဆုံးဖြတ်ချက်ချထားတာ။ နောက်ပြီး စဉ်းစားကြည့်တော့ ကျုပ် နောက် အိမ်ထောင်ပြုခြင်းဟာ သွားလေသူ ကို သစ္စာမဲ့ရာကျတယ်။ ဒီလိုနဲ့ ကျုပ် ဟာ မုဆိုးဖိုဘဝနဲ့ ရိုးမြေကျနေမယ် လို့ ပြန်ပြောလိုက်မှ ကျုပ်သဘော ထားကို ရွာကလူတွေ သိသွားကြ တယ်”

လှေသမားကြီးသည် ထိုည အတွက် လုံခြုံရေးကို တာဝန်ယူကာ ထင်းမီးပုံကြီး ထည့်ပေးသည်။ ဆင် ရိုင်းများ မလာရန် အဆစ်ပိတ်ဝါး

များလည်း မီးဖိုအတွင်းသို့ မကြာ မကြာ ထည့် ပေးသည်။ ခုန်းဒုန်းဒိုင်းဒိုင်း အသံများကြောင့် ထင် ထိုညက အန္တရာယ်ကင်းရှင်းစွာ အိပ်စက်ကြရသည်။

မအိပ်နိုင်သူက မာယာဒေဝီ။ မာယာဒေဝီသည် ခရီးပန်းခြင်း၊ ခြေ ခေါက်လဲ၍၊ ခြေမျက်ရင်းထကာ ည တွင်အဖျားတက်သည်။ ဓဇရာဇာက မာယာဒေဝီ အနီးတွင် ထိုင်၍ တစ်ညလုံး ပြုစုပေးသည်။ ညဉ့်ဦး ပိုင်းတွင် မာယာဒေဝီ၏ ကိုယ်မှာ ကျစ်ကျစ်တောက်ပူနေသည်။

“ချမ်းတယ် ချမ်းတယ်”

ဟု ညည်းညူနေသဖြင့် ဓဇ ရာဇာက ရှိသမျှ အဝတ်တွေနှင့် ခြုံ ပေးရ၏။ နောက်အချိန်တွေ ကြာ လာတော့ ဓဇရာဇာကိုယ်တိုင် အိပ် ငိုက်လာသဖြင့် မာယာဒေဝီ၏အနီး မှာပင် အိပ်ပျော်ခဲ့သည်။

“ရာဇာ ထပါဦး” ဒီမှာ တစ်ကိုယ်လုံး ချွေးတွေထွက်နေ တယ်၊ သုတ်ပေးပါဦး”

ဟု မာယာဒေဝီ နှိုးသဖြင့် ဓဇ ရာဇာ အိပ်နေရာမှ ထရသည်။

“မာယာ ဘာဖြစ်လို့လဲ၊ တစ်ည လုံး ကိုယ်တွေ့ပူနေလို့ နင့်အနားမှာ ပြုစုရင်း ငါ အိပ်ပျော်သွားတယ်”

“ဟုတ်ရဲ့လား ရာဇာရယ်၊ ငါနဖူး စမ်းကြည့်ပါဦး”

ဓဇရာဇာသည် သူ၏ညာလက် ဖြင့် မာယာဒေဝီ၏ နဖူးကို စမ်း

ကြည့်သည်။ လုံးဝမပူတော့ပေ။ ချွေး စီးချွေးပေါက်များလည်း ကုန်နေသည် ကို တွေ့ရသောကြောင့် ခါးစည်းပဝါ ဖြင့် သုတ်ပေးလိုက်သည်။

“မာယာ... နင့် အဖျားကျသွား ပြီ၊ ဘယ်လိုလဲ နေလို့အဆင်ပြေရဲ့ လား”

“အဆင်ပြေပါတယ်၊ ဒါပေမဲ့ ချွေးတွေက တစ်ကိုယ်လုံး ရွဲနေ တယ်။ နောက်ကျောကို ငါ့လက်နဲ့ မမိဘူး၊ သုတ်ပေးပါလား ရာဇာ ရယ်”

လှေသမားကြီး၏ ထင်းမီးဖိုမှ အလင်းရောင်သည်လည်း နံနက် ပိုင်းရောက်၍ အလင်းရောင်မပြနိုင်။ ဓဇရာဇာသည် မာယာဒေဝီ၏ကျော မှ ချွေးများကို ပဝါဖြင့် သုတ်ပေး သည်။ ဓဇရာဇာ ချွေးသုတ်ပေးနေ စဉ် လှေသမားကြီး ထည့်ထားသော ဝါးဆစ်တစ်ခု ပေါက်ကွဲသဖြင့် ‘ငုန်း’ ဟု အသံကြီး မြည်ဟည်းသွားခိုက် မာယာဒေဝီ ထိတ်လန့်ပြီး ‘အမေ’ဟု ဆိုကာ ဓဇရာဇာ၏ ရင်ခွင်တွင်းသို့ တိုးဝင်လိုက်တော့သည်။

ဓဇရာဇာ မျက်နှာသစ်နေခိုက် လှေသမားကြီးက ငှက်ပျောခိုင်ကြီး ထမ်း၍ ပြန်လာသည်။ ငှက်ပျော ခိုင်ကြီးမှာ ပင်မှည့်ဖြစ်သောကြောင့် မွှေးကြိုင်နေသည်။ အရောင်အဆင်း

မှာလည်း ရွှေအဆင်းကဲ့သို့ ဝင်းအိ
နေသည်။

“မင်းသား.. ငှက်ပျောသီးတွေ
မျှဝေပေးလိုက်ရမလား”

“ကောင်းတယ်.. ကလေးတွေ
လည်း ဆာရွာကြမှာ၊ ရွှေနန်းတွင်း
မှာဆိုရင် နံနက်လင်းတာနဲ့ နွားနို့
မလိုင် အမြဲစားလာကြရတာ”

နန္ဒီသေန ငှက်ပျောသီးများ
ဝေနေစဉ် ပဉ္စဒေဝီမင်းသမီးလေးက
လည်း မာယာဒေဝီအနီး ချဉ်းကပ်၍

“မမ.. ညက အရမ်းဖျားနေ
တယ် ထင်ပါရဲ့၊ တစ်ချက်တစ်ချက်
ညည်းသံ ထွက်ထွက်လာတယ် ”

ဟု ပြောလိုက်သည်နှင့် ဥတ္တရာ
ဒေဝီကလည်း..

“ဟုတ်တယ် မမမာယာ ဥတ္တရာ
လည်း ကြားရတယ်၊ ခု ဘယ်လိုနေ
သေးလဲ ”

“ကောင်းသွားပါပြီကွယ်၊ မင်း
တို့ကော ခရီးမပန်းကြဘူးလား”

“ပင်ပန်းတော့ ပင်ပန်းတာပေါ့
မမရယ်၊ ဒါပေမဲ့ ကိုယ့်တိုင်းပြည်က
နေလို့မှ မရတော့တာ၊ ဓဇရာဇာ
ကိုယ်တော်လေး ခေါ်ရာ လိုက်ကြရ
တော့မှာပေါ့”

ဟု ဥတ္တရာဒေဝီက ငိုသံပါ
လေးနှင့် ပြောရွာသည်။

“မမမာယာ ညက ဖျားထား
တာဆိုတော့ ဆာလောင်နေမှာ၊
ငှက်ပျောသီး စားလိုက်ပါ”

ဟု ပဉ္စဒေဝီ မင်းသမီးလေးက

သူမအတွက် ရရှိထားသော ငှက်ပျော
သီးအား မာယာဒေဝီ၏ လက်သို့
ထည့်၍ပေးသည်။ မာယာဒေဝီက
လက်မခံပေ။ ယခုအချိန်တွင် လူ
တိုင်း ဆာလောင်နေကြပြီဟု မာယာ
ဒေဝီ တွေးမိ၍ ဖြစ်သည်။

“ကိုင်း.. ငှက်ပျောသီး ဝေပြီး
ရင် ခရီးဆက်မယ်”

ဟု ဓဇရာဇာမင်းသား နှိုးဆော်
လိုက်သည်နှင့် အားလုံးထိုင်နေရာမှ
ထ၍ ရှေ့ခရီးဆက်ရန် အသင့်ပြင်
လိုက်ကြသည်။

“မာယာ.. သွားကြမယ်လေ၊
ထပါတော့”

ဟု ဓဇရာဇာက ဆိုမှ့..

“မာယာ့ကို ရာဇာ ထူမပေး
တော့ဘူးလား”

ဟု မာယာဒေဝီက မူနွဲ့နွဲ့ ဆို
လိုက်မှ့..

“ဟုတ်ပါရဲ့၊ မင်း ခြေနာနေတာ
မေ့သွားလို့ပါ မာယာရယ်၊ ကိုင်းထပါ
တော့ နှမတော်ရယ်၊ မောင်တော် တွဲ
ကူထူပေးပါမယ်”

ဟု ဆိုလိုက်သည်။

မာယာ အလိုက်သင့် ထိုင်ရာမှ
ထလိုက်သည်။ မာယာဒေဝီ၏ မျက်နှာ
လေးသည် မှုန်နှံ့သာ မခြယ်သသော်
လည်း လှမြဲလှလျက်ပင်။ ဆီမလိမ်း
သော ဆံစလေးများက မျက်နှာပေါ်
မသေမသပ် ဝဲယုံကျနေသည်ကပင်
ကပိုကရိုပို၍ အလှကို အယဉ်ဆင့်
နေသည်။ ရွှေနန်းတွင်းမှာ နေရစဉ်

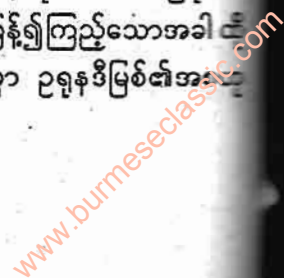
က ရွှေရောင်တောက်နေသော မာယာ
၏ အသားရောင်မှာလည်း နေ
လောင်ဒဏ်သင့်၍ နီမြန်းနေသည်။
ပါးမို့မို့နှစ်ဖက်မှာ ပါးနီမဆိုးသော်
လည်း လှမြဲလှလျက်ပင်။

“မာယာ.. တို့လက်ကို မြဲမြဲ
ကိုင်နော်၊ လမ်းက အတက်အဆင်း
များတယ်၊ မတော်လို့ ချော်လဲမှဖြင့်
ရာဇာ စိတ်မအေးနိုင်ဘူး မာယာ
ရယ်”

“ကဲပါ.. သည်းပြမနေနဲ့ ကိုယ်
တိုင် မလဲအောင်သာ သတိထား
နှစ်ယောက်လုံး ချောက်ထဲပြုတ်ကျမှ
ဟုတ်ပေ့ဖြစ်နေမယ်”

မာယာဒေဝီ ပြောသည်မှာ မှန်
ပေသည်။ သူတို့သွားရသောလမ်းမှာ
လူတစ်ကိုယ် သွားသာရုံ လမ်းကျဉ်း
လေးဖြစ်သည်။ လမ်းဘေးဝဲယာမှာ
လည်း ချောက်ကမ်းပါးကြီးများ ဖြစ်
၍ ပြုတ်ကျလျှင် မတွေးရဲစရာပင်
ဖြစ်သည်။ နေအတော်စောင်းမှ
ရေတံခွန်ကြီးသို့ ရောက်ခဲ့ကြသည်။
ထိုရေတံခွန်မှာ အခြားရေတံခွန်များ
လို တောင်ထိပ်မှ တောင်အောက်သို့
ဖီးဆင်းနေသော ရေတံခွန်မျိုး မဟုတ်
ပေ။ တောင်ခေါင်းကြီးတစ်ခုတွင်းမှ
ရေနှင့် လေများ ရောနှောလျက် ဖမ်း
ထွက်နေသော ရေတံခွန်ကြီးဖြစ်သည်။

ဓဇရာဇာသည် မဟာနာမ
မင်းကြီး ပေးလိုက်သော မြေပုံလိပ်
ကြီးအား ဖြန့်၍ ကြည့်သောအခါ ငါး
ရေတံခွန်မှာ ဥရုနဒီမြစ်၏အနီး

သိရသည်။ ရေတံခွန်အနီးတစ်ဝိုက်မှ သစ်ပင်များမှာ သစ်ရွက်ပင် မပေါက် နိုင်ပေ။ သစ်ပင်ကြီးငယ်တို့မှာ အရွက်ပေါက်လိုက်၊ ရေနှင့်လေတို့၏ ခြိုက်ခတ်တိုက်ခိုက်မှုဖြင့် အရွက်များ မှာ စုတ်ပြတ်ထွက်သွားကြသည်။

ထိုရေတံခွန်မှာ ဥရုမြစ်အစဟု ဆိုသော်လည်း လိုက်ဝူဝူထွင်သာ ရေအိုင်ကြီးရှိသည်။ ရေအိုင်မှ ပိုလျှံသော ရေတို့မှာ ကျောက်တုံး ကျောက်ခဲများကြား ဝင်ရောက် ပျောက်ကွယ်ခဲ့ကြသဖြင့် မြစ်ချောင်း ဟူ၍ မည်မည်ရရ မတွေ့ရပေ။ ထိုရေတံခွန် ရေအိုင်ကြီးတွင် ရေချိုး ကြသည်။ ထိုနေရာသည် ခေတ္တရပ် နားရန်သာ အဆင်ပြေသည်။ ညအိပ်ရန် မဖြစ်နိုင်ပေ။ ရေတံခွန်မှ ရေများမှာ နေရာအနှံ့ လွင့်ပျံ့နေ သဖြင့် မိုးတောထဲမှာ နေရသလို ဖြစ်သည်။

“ရာဇာ... မာယာလည်း ရေချိုးမယ်နော်”

အားလုံးရှေ့ခရီးဆက်သွားကြမှ မာယာဒေဝီက ရေချိုးရန် ဓလရာဇာ အား ခွင့်တောင်းသည်။

“မာယာရယ် ဒီမှာ ရေချိုးရင် ရေလဲအဝတ်စို့တွေ သယ်သွားနေရ မှာပေါ့”

“ဒါက မခက်ပါဘူး ရာဇာရယ်၊ ကိုင်း... ဟိုဘက် လှည့်နေနော်”

ဓလရာဇာ ဘုမသိဘမသိ မာယာဒေဝီ ခိုင်းသည့်အတိုင်းပင်

တစ်ဖက်သို့ မျက်နှာလှည့်၍ နေ လိုက်ရသည်။

“ကိုင်း... ရပြီ ပြန်လှည့်တော့” ဟု ဆိုလိုက်သည်နှင့် တစ်ပြိုင် တည်း ‘ဝုန်း’ ဟူသောအသံ ကြား လိုက်သည်။ ဓလရာဇာ ရေအိုင်ကြီး အတွင်းသို့ ကြည့်လိုက်စဉ်မှာတော့-

ဓလရာဇာနှင့် မာယာဒေဝီတို့ ရေချိုးပြီး၍ ခရီးဆက်ခဲ့ကြရာ လှေ သမားကြီးက သစ်နှင့်ဝါးများ စုစည်း လျက် ဖောင်ငယ်တစ်ခု ပြုလုပ်ရင်း သူတို့နှစ်ဦးကို စောင့်ကြည့်၍ နေသည်။

“ကြွပါ သခင်လေးနှင့် သခင်မ၊ ကျုပ်ဖောင်က ခင်ဗျားတို့နှစ်ဦးကို တော့ ကောင်းကောင်းနိုင်ပါတယ်”

ဓလရာဇာသည် လှေသမားကြီး ပြုလုပ်ထားသောဖောင်ကို ကြည့် လျက် ကျေနပ်စွာပြုံးသည်။ ဤ ဖောင်ပေါ် တက်ရလျှင် ခရီးမတွင် သည့်တိုင် ခြေနာနေသော မာယာ ဒေဝီအတွက် အဆင်ပြေလှသည်။

“ကျေးဇူးတင်ပါတယ် လှေ သမားကြီးရယ်”

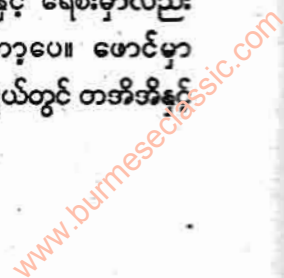
“ကျေးဇူးတင်စရာ မလိုပါဘူး သခင်လေးရယ်၊ ကျုပ်က သခင်မ လေး ခြေထောက်နာပြီး လမ်း ကောင်းကောင်းလျှောက်မရလို့ ဖောင်လုပ်ပေးတာပါ။ တက်တော်မူ ပါ သခင်မလေးနှင့် သခင်လေးတို့

ရယ် ကျုပ်က ထိုးဝါးကိုင်ပြီး ဖောင် ကို ရှေ့ကနေ ထိန်းပေးပါမယ်”

ဓလရာဇာနှင့် မာယာဒေဝီတို့ နှစ်ဦး ဖောင်ပေါ်ရောက်သည်နှင့် လှေသမားကြီးက ကမ်းစပ်သစ်ပင် တွင် ချည်နှောင်ထားသော ဖောင်ကြိုး ဖြည့်၍ သူကိုယ်တိုင် ထိုးဝါးကိုင်ကာ ဖောင်ဦးတွင် နေရာယူလိုက်သည်။ ရေစီးသန်၍ ဖောင်မှာ မြင်းရိုင်း တစ်ကောင်အလား လွှားကနဲ လွှား ကနဲ ပြေးသည်။

မာယာဒေဝီသည် နိမ့်တုံမြင့်တုံ ဖြစ်နေသော ဖောင်ပေါ်မှာ လိုက်ပါ ရသဖြင့် ကျ၍ မကျန်ရစ်စေရန် သူမ ၏ သေးသွယ်သော လက်ချောင်း ကလေးများဖြင့် ကျစ်လျစ်တုတ်ခိုင် သော ဓလရာဇာ၏ လက်မောင်းကြီး အား မလွှတ်တမ်း ဆုပ်ကိုင်ထားရ လေသည်။ ဓလရာဇာသည် ဖောင် ပေါ်မှနေ၍ ချောင်းပေါ်သို့ အုပ်မိုး ကျနေသော ဝါးကိုင်းများ မာယာ ဒေဝီ၏ မျက်နှာမရိုက်မိစေရန် ဘယ် ယိမ်းညာနွဲ့ဖြင့် တိမ်းရှောင်ပေးနေရ သည်။ တစ်ခါတစ်ခါ ဝါးကိုင်းများက လွန်စွာနိမ့်သဖြင့် မာယာဒေဝီ၏ ဦးခေါင်းလေးအား ဆွဲယူလျက် သူ၏ ရင်ခွင်တွင်းသို့ ဆွဲသွင်းလိုက်ရ သည်လည်း ရှိ၏။

တစ်စတစ်စ ချောင်းရေပြင် ကျယ်လာသည်နှင့် ရေစီးမှာလည်း မကြမ်းတမ်းတော့ပေ။ ဖောင်မှာ လည်း ရေပြင်ကျယ်တွင် တအိအိနှင့်

သာ ညင်သာစွာမျောပါလျက်။
ချောင်းဘေးတွင် ရေဆင်းသောက်
ကြသော သမင်ဖိုနှင့် သမင်မတို့ စုံတွဲ
ကိုကြည့်လျက် မာယာဒေဝီ ကြည့်နူး
မိသည်။ သားသမင်များမှာ အနှောင်
အဖွဲ့ကင်း၍ ပျော်ရွှင်နေကြသည်ဟု
တွေးရင်း မာယာဒေဝီမှာ ဓဇရာဇာ
မင်းသား၏ပေါင်ပေါ် ဦးခေါင်းတင်
ကာ အိပ်စက်အနားယူလျက် လိုက်
ပါလာခဲ့သည်။

ဓဇရာဇာမင်းသားသည်
မာယာဒေဝီ၏ နဖူးပေါ် ဝဲကျနေ
သော ဆံစလေးများအား ပွတ်သပ်
လျက် သွားလေသူ မိဘများအား
ဟမ်းတမိသည်။

ကိုယ့်ထီး ကိုယ့်နန်း ကိုယ့်ကြ
ငှန်းနှင့် နေထိုင်ခဲ့ရသော ဘဝမှ
ထီးကျိုးစည်ပေါက် တိုင်းနိုင်ငံပါ
ပျောက်ကွယ်ခဲ့ရသော ဘဝသို့
ရောက်ခဲ့ရသည်။ သူတို့တစ်တွေ ရှေ့
ဆက် ဘာတွေဖြစ်၍ ဘာဆက်လုပ်
ကြရမည်ပင် စဉ်းစားလို့ မရနိုင်
လောက်အောင် ဖြစ်ကြရတော့၏။
တိုင်းနိုင်ငံ ပျောက်ဆုံးခြင်းသည်
ဘဝပျောက်ဆုံးခြင်းပင် ဖြစ်သည်။
ဘဝပျောက်ဆုံးအောင် တိုင်းနိုင်ငံ
ထူထောင်နိုင်အောင် ကြံဆောင်ကြရ
ပေတော့မည်။

“ဓဇရာဇာမင်းသားနဲ့ မာယာ
ဒေဝီမင်းသမီး၊ ကျန်းမာပါစေ”

ကမ်းစပ်တစ်နေရာတွင် နန္ဒီ
သေနတို့အုပ်စု အနားယူနေရာမှ ဓဇ

ရာဇာတို့ လိုက်ပါလာသောဖောင်ကို
မြင်ရသဖြင့် ထိုင်နေရာမှ အားလုံး
မတ်တတ်ရပ်လျက် ကောင်းချီး
ဩဘာပေးလိုက်ကြသည်။

“နန္ဒီသေန၊ ငါတို့ ဟောင်နီနီ
ကြီးက စောင့်နေမယ်”

ဟု ဓဇရာဇာက မှာသည်။

“သွားနှင့် သွားနှင့် . . ကျုပ်တို့
ချောင်းဘေးအတိုင်း လိုက်ခဲ့ပါမယ်”

ဟု သုန္ဒရက ဟစ်အော်ပြော
လိုက်သည်။ ဓဇရာဇာကတော့
လက်ပြုလျက် အားလုံးကို နှုတ်ဆက်
သွားသည်။ ခရီးအတော်ပေါက်လာ
မှ တောင်နီနီကြီးကို မြင်ရသည်။

“ဟိုမှာ တောင်နီနီကြီး မြင်နေ
ရပြီ”

ဟု မာယာဒေဝီက ပြောလိုက်
ခြင်းဖြစ်သည်။

“အဲဒါ ကျောက်သွေးတောင်လို့
ခေါ်တယ် မာယာ၊ အဲဒီတောင်ပေါ်
မှာ မျောက်အုပ်ကြီးတွေ ရှိတယ်။
မျောက်တွေက လူကို အန္တရာယ်
မပေးကြပါဘူး။ ဒါပေမဲ့ သူတို့က
လူတွေကိုကြည့်ပြီး အတုယူတတ်ကြ
တယ်”

“ဘယ်လိုအတုယူကြတာလဲ”

ဟု မာယာဒေဝီ ပြန်၍မေး
သည်။

“ဥပမာ မင်းခေါင်းမှာ ခေါင်း
စည်းပဝါ စည်းထားတယ်ဆိုရင်
သူတို့က မှတ်ထားတယ်။ မင်းက
ခေါင်းစည်းပဝါ တစ်နေရာမှာ တင်

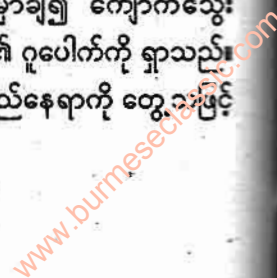
ထားလိုက်တာနဲ့ သူတို့ခေါင်းမှာ
ပေါင်းလိုက်စည်းလိုက် လုပ်ကြတော့
တာပေါ့။ မင်း လိုက်လုရင်
တစ်ကောင်နဲ့ တစ်ကောင် လက်ဆင့်
ကမ်းပေးပြီး သစ်ပင်တွေ တစ်ပင်ပြီး
တစ်ပင် ခုန်ခုန်ကူးသွားကြတာပေါ့”

“ဒီတော့ မာယာတို့ အဲဒီ
တောင်မှာ စခန်းချလို့ မရဘူးပေါ့”

“ရပါတယ်၊ သူတို့က တောင်
ပေါ်မှာ နေကြတာပါ။ မောင်ကြီး
တို့က တောင်အောက် ဂူထဲမှာ နေ
ကြမှာ။ ဒီတော့ သူတို့ မနှောင့်ယှက်
နိုင်ပါဘူး”

ဥတုနဒီမြစ်ရေသည် ကျောက်
သွေးတောင်အရောက်တွင် အနောက်
သို့ စီးဆင်းသွားသည်ကို တွေ့ရ
သည်။ ကျောက်သွေးတောင်၏
အရှေ့ဘက်တွင် တောင်မှ မြောက်
သို့ စီးဆင်းလာသော ချောင်းငယ်
ကလေးတစ်ခုရှိသည်။ ထိုချောင်း
သည် အဘီရာဇာမင်းကြီး၏ မြေပုံ
အရ ဝေခါချောင်းဟု သိရ၏။

လှေသမားကြီးသည် ထိုးဝါး
ကူလျက် ဖောင်ကို ကမ်းစပ်တွင်
ညင်သာစွာ ကပ်လိုက်သည်။ ကမ်း
စပ် သဲသောင်ခုံများပေါ်တွင် သီး
ကင်းများ ဝေဆာနေသော ကြောင်
ပန်းပင်များ အစီအရီတွေကြရသည်။
ဓဇရာဇာသည် မြေပုံကြီးကို
သောင်ပြန်မှာချ၍ ကျောက်သွေး
တောင်ကြီး၏ ဂူပေါက်ကို ရှာသည်။
ဂူပေါက် တည်နေရာကို တွေ့သဖြင့်

သုံးဦးသား ဂူပေါက်ရှိရာသို့ ထွက်ခဲ့ကြသည်။

“လှေသမားကြီး ဒီချုံနွယ်တွေ ရှင်းမှ ဂူပေါက်တွေ့မယ်ဗျ။ ဒီတော့ မာယာ မင်း ဝေးဝေးမှာ နေပေးပါ။ ငါနဲ့ လှေသမားကြီးက ဒီချုံနွယ်တွေ ရှင်းလိုက်မယ်”

မာယာဒေဝီသည် အဝတ်ထုပ် ဆွဲယူ၍ အတန်အသင့်ဝေးသော နေရာမှာ သွား၍နေသည်။ ချုံနွယ်များ ရှင်းပြီးသည်နှင့် ကျောက်တုံးကြီးတစ်တုံးက ဂူပေါက်တွင် ပိတ်ဆို့နေသဖြင့် သူတို့နှစ်ဦး လက်လျှော့လိုက်ရသည်။

“ထားပါတော့ဗျာ နောက်လူတွေလာမှ ဆက်လုပ်ကြတာပေါ့”

ဟု ဓဇရာဇာက ပြောသည်။ လှေသမားကြီးသည် သူ၏ ဆောင်စားကြီးကို ကိုင်ဆောင်လျက် ကျောက်သွေးတောင်၏ တောင်ဘက်ပိုင်းသို့ တက်သွားသည်။

ဓဇရာဇာသည် ထင်းခြောက်များရှာ၍ မီးပုံကြီး ပြုလုပ်သည်။ သူ၏ ရည်ရွယ်ချက်မှာ နောက်လူများ သူတို့ စခန်းချရာ အရပ်သို့ မြင်တွေ့နိုင်ရန် ပြုလုပ်ခြင်းဖြစ်ပေသည်။

မကြာပါ။ လှေသမားကြီးက ငှက်ပျောခိုင်ကြီးနှစ်ခိုင် ဝါးလုံးလျှို၍ ထမ်းကာပြန်လာသည်။ ငှက်ပျောသီးများမှာ အစေ့များသော တောငှက်ပျောသီး မဟုတ်ပေ။ အလုံးထွား၍ အသားချိုကာ အရသာရှိလှ

သော ငှက်ပျောရွှေဝါများဖြစ်သည်။

ကျောက်သွေးတောင်ကြီးသည် လူသူမနီး တောကြီးမျက်မည်းတွင် ထီးထီးမားမားကြီး တည်ရှိနေသော်လည်း မကြာမကြာ သူတော်စင်ရသေ့ကြီးများ လာရောက်၍ တရားကျင့်ကြံကြသည်။ ထိုရွှေဝါ ငှက်ပျောပင်များမှာ သူတော်စင်ရသေ့ကြီးများ စိုက်ပျိုးခဲ့ဟန်တူပေသည်။ မာယာဒေဝီနှင့် ဓဇရာဇာတို့ ငှက်ပျောသီးများ စားပြီး၍ နားနေခိုက် လှေသမားကြီးက ဝါးကျည်တောက်ကြီးဖြင့် ကျောက်သွေးများ ယူဆောင်၍လာပြီး...

“မင်းသားလေးနှင့် မင်းသမီးလေး ဒီကျောက်သွေးကို သောက်လိုက်ကြပါ။ ကုန်ဆုံးသွားတဲ့ အားအင်တွေ ပြန်လည်ပြည့်ဝပြီး လန်းလန်းဆန်းဆန်း ဖြစ်လာပါလိမ့်မယ်”

ဓဇရာဇာက ကျောက်သွေးအနည်းငယ် သောက်ကြည့်သည်။ သွေးနံ့ကဲ့သို့ ညှိစို့စို့အနံ့ရှိသည်။ ဆက်၍သောက်သည်။ ရင်တစ်ခုလုံး အေးဆင်းသွားသည်။ မာယာဒေဝီအား သောက်သုံးရန် တိုက်တွန်းသဖြင့် မာယာဒေဝီလည်း သောက်သည်။ နွမ်းနယ်မှုတို့သည်လည်း တစ်ခဏအတွင်း ယူပစ်လိုက်သည့် နှယ် ပျောက်ကွယ်၍ သွားတော့သည်။

“ရာဇာ... ကျုပ်တို့ ဘယ်က ကူးရမှာလဲ”

ဟု နန္ဒိသေန၏ အသံကြားမှ

ဓဇရာဇာ ထိုင်ရာမှ ထ၍ကြည့်သည်။ နန္ဒိသေနတို့အဖွဲ့သားများသည် ဝေခါချောင်း၏ အရှေ့ဘက်ကမ်းမှာ ရောက်ရှိနေပြီဖြစ်သည်။

ဝေခါချောင်းသည် ချောင်းကျယ်ကြီး မဟုတ်ပေ။ ရေမှာ စမ်းရေကြည်ဖြစ်၍ အေးမြလှသည်။ လှေသမားကြီးက နန္ဒိသေနတို့ ကူးနိုင်ရန် ဝါးတံတားထိုး၍ပေးသည်။ ဝါးတံတားမှာ အခိုင်အမာ မဟုတ်၍ လူကူးလျှင် အိပ်ပျက်အိပ်ပျက် ဖြစ်၍နေသည်။ လှေသမားကြီးက ‘ခဏ’ ဟုဆိုကာ ဝါးတစ်လုံး ပြေးဆွဲခဲ့သည်။ ထိုဝါးလုံးကို နန္ဒိသေနထံ အဖျားပိုင်းမှ ထိုးပေးပြီး တစ်ဖက်မှ လှေသမားကြီးက ကိုင်ကာ လက်ရန်းအဖြစ် ပြုလုပ်လိုက်သည်။

“တစ်ယောက်ချင်း ကူးခဲ့ကြပါ”

ဟု လှေသမားကြီးက ပြောသည်။ ကူးလာသူများကို မာယာဒေဝီနှင့် ဓဇရာဇာတို့က လက်ကမ်း၍ ကြိုဆိုကြသည်။ အားလုံး မီးပုံကြီးဘေးတွင် ဝိုင်းဖွဲ့ထိုင်လိုက်ကြသည်။

“ကျုပ်တို့ ဒီသဲသောင်ပြင်မှာ အိပ်ကြရမှာလား”

ဟု သုဇိလက မေးသည်။

ရွှေ့လဆက်ရန်

မောင်ယဉ်မွန်(မောင်နေခြည်)

သင့် လက်မှာ ဒါမျိုးပါလား? ဒေါက်တာစောယုနွယ်

Ph.D(Tantra)(Kol-India)Astrologer

ယခင်လမှအဆက်

ကျွန်မ၏ ဗေဒင်သင်တန်းတွင် လက္ခဏာပညာရပ်ကို သင်ကြားပေးခဲ့ရာ အချိန်အနည်းငယ်အတွင်း သင်ကြားရသဖြင့် ပတ်ဝန်းကျင်တွင်ရှိနေသော လက္ခဏာများကို ကျယ်ပြန့်စွာ မသင်ပေးရသဖြင့် ကျွန်မ မှတ်သားထားသော လက္ခဏာများကို ရောင်ပြန်မဂ္ဂဇင်းမှ တစ်ဆင့် ဖော်ပြလိုက်ပါတယ်။

လက်ပေါ်ကတြိဂံလေးတွေ

- * သင့်ရဲ့ ဘယ်ညာလက်ဝါးများကို ဖြန့်ကြည့် လိုက်စမ်းပါ။
- * တြိဂံအမှတ် သင်္ကေတလေး တစ်ခုကို တစ်နေရာရာမှာ တွေ့ မြင်မိပါသလား။
- * တြိဂံအမှတ် သင်္ကေတဆိုတာ ထောင့်သုံးထောင့်၊ အနားသုံး ဘက်ပါရှိပြီး သုံးမြှောင်ပုံတစ်ခုခု ဖြစ်ပေါ်ပါရှိနေတာကို ပြောတာ ပါ။

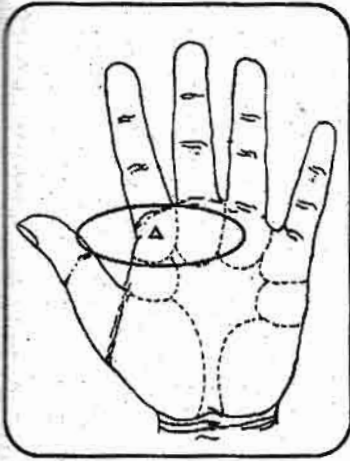

ဘယ်နေရာမှာ ပါရှိတာလဲ။
ဘယ်ညာလက်ဝါးနှစ်ဖက် စလုံး မှာ ပါတာလား။
တစ်ဖက်တည်းမှာ ပါတာလား။
တြိဂံအမှတ်အသား သုံးထောင့် ပုံကလေးပါရှိတဲ့နေရာကို မှတ်ညွှန်းပါ။

ပြီး ကောင်းကျိုး ဆိုးဖြစ်တွေ ဖြစ်စေတတ်ပါတယ်။
ဒါကြောင့် သင့်ရဲ့လက်ဝါး များကို ဖြန့်ကြည့်လိုက်စမ်းပါ။ တြိဂံအမှတ် သင်္ကေတလေး တစ်ခု၊ သုံးထောင့်ပုံလေးတစ်ခု ဘယ်နေရာမှာ ပါရှိပါသလဲ။

ခေါင်းဆောင်ကောင်းဖြစ်မယ့် လက္ခဏာ

လက်ညှိုးအရင်းက နေရာကို ကြာသပတေး ဂြိုဟ်ခုံလို့ခေါ်ပါတယ်။ လက်ညှိုးအရင်း ကြာသပတေး ဂြိုဟ်ခုံမှာ တြိဂံပုံကလေးတစ်ခု၊ သုံးထောင့်ပုံ အမှတ်သင်္ကေတလေး တစ်ခုပါပြီဆိုရင် သင်ဟာ သာမန် လူတွေထက်ပိုပြီး ထူးခြားတဲ့သူ တစ်ဦးဖြစ်နေပါပြီလို့ ဆိုရပါမယ်။

သင့်ရဲ့ လက်ညှိုးအရင်း ကြာသပ တေးဂြိုဟ်ခုံဟာ ပြည့်ဖြိုးမြင့်မောက် နေဖို့လိုပါတယ်။ တြိဂံပုံကလေး သုံး ထောင့်ပုံကလေးဟာလည်း ထင်ထင် ရှားရှားပေါ်ပေါ်လွင်လွင်နဲ့ အပြစ်ကင်း စင်နေဖို့လိုပါတယ်။

တခြားဂြိုဟ်ခုံတွေ ရဲ့ ဖျက်ဆီးမှု၊ လမ်းကြောင်းတွေရဲ့ ဖျက်ဆီးမှု ကင်းဖို့လည်း လိုပါတယ်။ ကံလမ်း ကြောင်း၊ အောင်မြင်ရေးလမ်းကြောင်း တွေပါရှိပြီး ကောင်းမွန်နေမယ်ဆိုရင်

သင်ဟာ သင့်ဘဝ တစ်လျှောက်လုံး မှာ သင့်ရဲ့ဒေသဝန်းကျင်မှာ သင့်ရဲ့ မြို့ရွာဒေသ၊ တိုင်းနိုင်ငံမှာ နေရာ တကာမှာ ဦးစီးခေါင်းဆောင် လုပ်ရ မယ့်သူတစ်ဦး ဖြစ်တတ်ပါတယ်။

ကြာသပတေးဂြိုဟ်ခုံမှာ တြိဂံ အမှတ်သင်္ကေတပါတဲ့သူဟာ တခြား သူတွေရဲ့ ချစ်ခင်ယုံကြည် လေးစားမှု၊ အထင်ကြီးမှုတွေကို ရတတ်ပါတယ်။

အပြောအဟောကောင်းသူတွေ၊ ပြည်သူလူထုကိုလူစားစုကို ဆွဲဆောင် စည်းရုံးသိမ်းသွင်းနိုင်သူတွေ ဖြစ်တတ် ပါတယ်။ သူတို့ပြောသမျှ လုပ်သမျှကို အများစုက သြဘာလက်ခုပ်ပေး တတ်ကြပါတယ်။

သူ့ရဲ့ ပတ်ဝန်းကျင် အသိုင်း အဝန်းမှာပဲဖြစ်ဖြစ်၊ ရပ်ထဲရွာထဲမှာပဲ ဖြစ်ဖြစ်၊ တစ်နိုင်ငံလုံး၊ တစ်ကမ္ဘာ လုံး အတိုင်းအတာနဲ့ပဲဖြစ်ဖြစ် ယုတ်စွ အဆုံး သာရေး နာရေးကိစ္စမှာပဲ ဖြစ်ဖြစ် နောက်လိုက် မဟုတ်ဘဲ ရှေ့ကနေ ဦးစီးခေါင်းဆောင် လုပ်ကိုင် ရမယ့်သူတွေ ဖြစ်တတ်ပါတယ်။

ခေါင်းဆောင်ဖြစ်မယ့် အမှတ် သင်္ကေတ တစ်ခုပဲဖြစ်ပါတယ်။

ခေါင်းဆောင် အချင်းချင်းဖြစ် သော်လည်း သူ့ရဲ့စကား၊ သူ့ရဲ့ ဦးဆောင်လမ်းညွှန်မှုကို တခြား ခေါင်း ဆောင်တွေက လိုက်နာကြရပါတယ်။ တချို့ နေရာတွေမှာ ခေါင်းဆောင် အမည်ခံသူတွေဟာ တကယ်တမ်းမှာ

တြိဂံအမှတ်သင်္ကေတပါသူရဲ့ ကြီး ကိုင်မှုကို ခံနေရသူတွေသာ ဖြစ်တတ် ပါတယ်။ ဘယ်နေရာမှာ ဘယ်အဆင့် မှာပဲ ဖြစ်ဖြစ် အကြီးအကဲဖြစ်တတ်ပါ တယ်။ ခေါင်းဆောင်ဖြစ်တတ်ပါ တယ်။ ဌာနဆိုင်ရာတွေမှာပဲဖြစ်ဖြစ်။ အဖွဲ့ အစည်းတွေ ပါတီတွေမှာပဲ ဖြစ်ဖြစ် သူတို့ဟာ အများရဲ့ ယုံကြည် လေးစားမှုကိုရရှိပြီး ဦးစီးခေါင်း ဆောင်ရသူတွေ ဖြစ်တတ်ပါတယ်။ သြဇာအာဏာ အရှိန်အဝါရှိသူတွေ ဖြစ်တတ်ပါတယ်။

မန်နေဂျာတွေ၊ ညွှန်ကြားရေးမှူး တွေ၊ ကုမ္ပဏီ ဥက္ကဋ္ဌတွေ စတဲ့ လုပ်ငန်းအသီးသီးမှာ ဦးစီး စီမံ ခန့်ခွဲရသူတွေ ဖြစ်တတ်ပါတယ်။

စစ်ဘက်ဆိုင်ရာ အဖွဲ့အစည်း တွေမှာလည်း ထင်ရှားကျော်ကြား အောင်မြင်တဲ့ တိုက်ပွဲတိုင်းမှာ ရွပ်ရွပ်ချွံချွံ ဦးဆောင်တိုက်ခိုက်ရတဲ့ တာဝန်ယူရတဲ့ စစ်သားတွေ၊ စစ်ဗိုလ် တွေ၊ စစ်သူကြီးတွေ၊ ဗိုလ်ချုပ်ကြီး တွေ ဖြစ်တတ်ကြပါတယ်။

ဘာပဲလုပ်လုပ်၊ ဘာပဲဖြစ်ဖြစ် ခေါင်းမရှောင် တတ်သူတွေ၊ တာဝန် ယူတတ်ကြသူတွေဖြစ်တတ် ပါတယ်။

စဉ်းစားတွေးခေါ်မှု ဖညာဉာဏ် ထက် မြက်မှု၊ စည်းရုံးရေး ကောင်း မှုတွေကြောင့် ထင်ရှားကျော်ကြား အောင်မြင်သူများ ဖြစ်တတ်ကြပါ တယ်။ သာမန်လူတွေထက်ပိုပြီး စီးပွား

www.burmeseclassic.com

ရေး လူမှုရေးတွေမှာ အဆင့်အတန်း မြင့်မြင့် တင့်တင့်တယ်တယ် နေရ တတ်ပါတယ်။

ဘာသာရေး၊ နိုင်ငံရေး၊ အတွေး အခေါ် အယူအဆ ဓမ္မရေးရာတွေမှာ လည်း ထင်ရှားတဲ့ ထူးချွန်တဲ့ ထူးချွန် ထက်မြက်တဲ့ ပုဂ္ဂိုလ်တွေ ဖြစ်တတ် ကြပါတယ်။ စာပေ၊ အနုပညာ၊ ဂီတ၊ ပန်းချီ၊ ရုပ်ရှင်၊ သဘင်စတဲ့ လုပ်ငန်း တွေမှာလည်း တီထွင်ဖန်ဆင်းသူတွေ၊ ရှေ့တန်းက ပါဝင်သူတွေ ဖြစ်တတ် ကြပါတယ်။

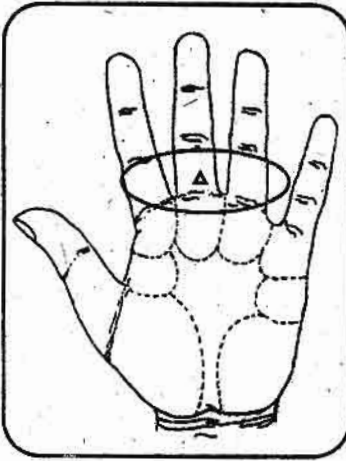
ခြုံငြိမ်းပြောရရင်တော့ ကြာသပ တေးဂြိုဟ်ခုံမှာ တြိဂံအမှတ်သင်္ကေတ ပါတဲ့သူတွေဟာ နေရာတကာမှာ အကြီးအကဲ ဖြစ်တတ်ပါတယ်။ ခေါင်း ဆောင်ဖြစ်တတ်ပါတယ်။ ပြောသမျှ လုပ်သမျှ ခေါင်းမရှောင်ဘဲ တာဝန်ယူ ရဲတတ်ကြပါတယ်။

အောက်ဆုံး အဆင့် ဆယ်ဒီမ် ခေါင်းတော့ဖြစ် တတ်ကြပါတယ်။ ဘဝမှာဘာပဲ လုပ်လုပ် အောင်မြင်မှု တွေရတတ်ကြပါတယ်။

ဒါ့ကြောင့် ကြာသပတေးဂြိုဟ်ခုံ မှာ တြိဂံ အမှတ်သင်္ကေတပါတဲ့ သူတွေဟာ သာမန်လူတွေထက်ပိုပြီး ထူးခြားတဲ့ ထက်မြက်တဲ့ အောင်မြင် တဲ့အတွက် အလွန်ကောင်းတဲ့ အမှတ်သင်္ကေတလေးလို့ပဲ ပြောရ မှာဖြစ်ပါတယ်။

ဂဗ္ဗိရပညာရှင်၏ လက္ခဏာ

လက်ခလယ်အရင်းကနေရာကို စနေဂြိုဟ်ခုံ လို့ခေါ်ပါတယ်။ လက်ခ လယ်အရင်း စနေဂြိုဟ်ခုံမှာ တြိဂံ အမှတ်သင်္ကေတပါတဲ့ သူတွေဟာ လူထူးလူဆန်းတွေ ဖြစ်တတ်ကြပါ တယ်။

လက်ခလယ်အရင်း စနေဂြိုဟ်ခုံ မှာ တြိဂံအမှတ် သုံးထောင့်ပုံအမှတ် သင်္ကေတလေးပါရှိတဲ့ ပုဂ္ဂိုလ်တွေဟာ လောကီပညာကို အလွန်ဝါသနာ ပါပြီး လိုက်စားတတ်ကြပါတယ်။ အောင်မြင်မှုတွေ ရတတ်ကြပါတယ်။

လက်ခလယ်အရင်း စနေဂြိုဟ်ခုံ မှာ တြိဂံ အမှတ်သင်္ကေတပါတဲ့ သူတွေဟာ အထက်လမ်း ဆရာ၊ အောက်လမ်းဆရာ၊ မျက်လှည့်ဆရာ၊ မှော်ဆရာတွေ ဖြစ်တတ်ကြပါတယ်။

လက်ခလယ်အရင်း စနေဂြိုဟ် ခုံမှာ တြိဂံ အမှတ်သင်္ကေတပါတဲ့ သူ

တွေဟာ တရားဘာဝနာ ကျင့်ကြံပွား များ အားထုတ်ကြသူတွေ ဖြစ်တတ် ကြပါတယ်။ သူတော်စင်သူတော် မြတ်တွေ၊ ရသေ့ ရဟန်းတွေ၊ ပုဂ္ဂိုလ် ထူးတွေ ဖြစ်တတ်ကြပါတယ်။ အတု အယောင် ဘိုးတော်၊ မယ်တော်တွေ မဟုတ်ဘဲ တကယ်စစ်မှန်တဲ့ ထူးခြား တဲ့ ပုဂ္ဂိုလ်တွေ ဖြစ်တတ်ကြပါတယ်။

လက်ခလယ်အရင်း စနေဂြိုဟ်ခုံ မှာ တြိဂံ အမှတ်သင်္ကေတ ပါတဲ့သူ တွေဟာ လောကီပညာရှင်များဖြစ် တတ်ကြလို့ ရွှေဖြစ် ငွေဖြစ်ဆိုတဲ့ အင်္ဂါရတ် ပညာရှင်တွေ၊ ပြဒါးဖမ်း သံဖမ်း၊ အင်းအိုင်၊ ဂါထာ အစွမ်းနဲ့ ဝိဇ္ဇာလမ်းလိုက်ကြတဲ့သူတွေ၊ ရူပဗေဒ ပညာရှင်၊ ဓာတုဗေဒပညာရှင်တွေ၊ လက်နက် ခဲယမ်းမီးကျောက် အမျိုးမျိုး စမ်းသပ်တီထွင်တဲ့သူတွေ၊ နောက်ဆုံး အနုမြူပုံးလုပ်သူတွေ၊ လကမ္ဘာနှင့် အင်္ဂါဂြိုဟ်သာမက စကြဝဠာတစ်ခု လုံးကိုနည်းအမျိုးမျိုးနဲ့ လေ့လာစူးစမ်း တဲ့ပညာရှင်တွေ ဖြစ်တတ်ကြပါ တယ်။

လက်ခလယ်အရင်း စနေဂြိုဟ်ခုံ မှာ တြိဂံ အမှတ်သင်္ကေတပါတဲ့ သူ တွေဟာ ဘာသာတရားနဲ့ ပတ်သက် ပြီး အလေးအနက်ယုံကြည် လိုက်စား သူတွေ ဖြစ်တတ်ကြပါတယ်။

အတွေးအခေါ် အယူအဆ၊ ဓမ္မ ရေးရာတွေမှာထူးချွန်ထက်မြက် ထင် ရှားတဲ့ပုဂ္ဂိုလ်တွေ ဖြစ်တတ်ကြပါတယ်။

တယ်။ သူတော်စင်၊ ရသေ့ ရဟန်း၊ ဘိုးတော် မယ်တော် စတဲ့ ထွက်ရပ်လမ်း အထက်လမ်းကို လျှောက်လှမ်းတက်ကြပါတယ်။

တစ်ဖက်မှာလည်း မှော်ပညာရှင်၊ အောက်လမ်းဆရာ၊ မျက်လှည့်ဆရာတွေအဖြစ်နဲ့ ဆောင်ရွက်တတ်ကြပါတယ်။

စုန်း၊ တံ့စွေသရဲ၊ ဘီလူးသဘက်၊ ဖြိတ္တာစတဲ့ ပရလောကကိုလည်း ယုံကြည်လိုက်စားတတ်ကြပါတယ်။

ထင်ရှားကျော်ကြား အောင်မြင်တဲ့ မှော်ဆရာ၊ မျက်လှည့် ဆရာတွေဖြစ်တတ်ကြပါတယ်။

လက်ခလယ်အရင်း စနေဂြိုဟ်ခုံမှာ တြိဂံအမှတ် သင်္ကေတပါတဲ့ သူတွေဟာ လက္ခဏာ ဆရာတွေ၊ ဗေဒင်ဆရာတွေ၊ အနာဂတ်ဟောပညာရှင်တွေ၊ အကြားအမြင် ရတဲ့ ပုဂ္ဂိုလ်တွေဖြစ်တတ်ကြပါတယ်။

ရှေးဘဝ နောက်ဘဝတွေကို သိမြင်ကြတဲ့ ပုဂ္ဂိုလ်တွေဖြစ် တတ်ကြပါတယ်။

လက်ခလယ်အရင်း စနေဂြိုဟ်ခုံမှာ အမှတ်သင်္ကေတပါတဲ့ သူတွေဟာ တစ်ခါတစ်ရံမှာ အလွန်တရာ ရက်စက် ကြမ်းကြုတ်တဲ့ ယုတ်မာရိုင်းရိုင်းတဲ့ စိတ်ဓာတ် ရှိသူများအဖြစ်နဲ့လည်း တွေ့ရှိရတတ်ပါတယ်။

အသိမ်မွေ့ဆုံး၊ အနူးညံ့ဆုံးသော ဘာသာ တရားလိုက်စားမှုနဲ့ ဆန့်ကျင်ဘက်ဖြစ်တဲ့ ရက်စက်ယုတ်မာကြမ်းတမ်း ခက်ထန်တဲ့ အောက်လမ်းပညာ မှော် ပညာတွေသုံးပြီး အဆိုးဆုံးသော အလုပ်များကို လုပ်ဆောင်တတ်ကြပါတယ်။

ကြင်နာသနားမှု လွန်ကဲတတ်သလို ရက်စက်ရာမှာလည်း ကမ်းကုန်တတ်ကြပါတယ်။

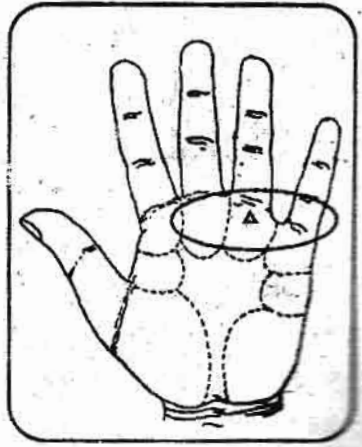
ခွဲပြီးပြောရရင် လက်ခလယ်အရင်း စနေဂြိုဟ်ခုံမှာ တြိဂံအမှတ် သင်္ကေတပါတဲ့သူတွေဟာ လောကီရေးရာ၊ လောကုတ္တရာရေးရာ နှစ်ဖြာစလုံးမှာ ဝါသနာပါပြီး ထူးခြားတဲ့ အောင်မြင်မှုများကို ရတတ်ပါတယ်။

တရားတွေ့သူများ၊ ထွက်ရပ်ပေါက် ပုဂ္ဂိုလ်များ၊ သိပ္ပံပညာရှင်၊ ဝိဇ္ဇာပညာရှင်များ အဖြစ်နဲ့ ထင်ပေါ်ကျော်ကြားတတ်ပါတယ်။ မှော်ဆရာ၊ မျက်လှည့်ဆရာ၊ ကျွမ်းဘား ဆပ်ကပ်စတဲ့ ပညာရှင်များအဖြစ်နဲ့လည်း အောင်မြင်မှုတွေ ရတတ်ကြပါတယ်။

တခြားဂြိုဟ်ခုံတွေ လမ်းကြောင်းတွေရဲ့ ကောင်းမွန်တဲ့ ပံ့ပိုးမှုတွေရှိရင် ရှိသလောက် အကျိုးပေးမှာဖြစ်ပါတယ်။

အောင်မြင်ချမ်းသာသူ၏ လက္ခဏာ

လက်သူကြွယ် အရင်ကနေရာကို တနင်္ဂနွေ ဂြိုဟ်ခုံလို ခေါ်ပါတယ်။

တနင်္ဂနွေဂြိုဟ်ခုံဆိုတဲ့ လက်သူကြွယ်အရင်းမှာ တြိဂံပုံအမှတ် သင်္ကေတလေးတစ်ခု ပါရှိပြီးဆိုရင် သင်ဟာ ကံကောင်း ပိုမိုမျှော်ထူးထူးခြားခြား ပိုင်ဆိုင်သူဖြစ်တဲ့ အတွက် ဖိုးကံကောင်း ခေတ်ကောင်းတစ်ဦး လည်းဖြစ်ပါတယ်။

လက်သူကြွယ်အရင်း တနင်္ဂနွေဂြိုဟ်ခုံဟာ ပြည့်စုံခြင်းဆောင်ရွက်လိုပါတယ်။ တြိဂံအမှတ်သင်္ကေတကလေးဟာလည်း ထပ်စားခေါ်တွင်ပြီး အပြစ်ကင်းစင် ရေခိုလိုပါတယ်။

တခြားဂြိုဟ်ခုံတွေ ထပ်ကြောင်းတွေ၊ အထူးသဖြင့် ကံလမ်းကြောင်းအောင်မြင်ရေးလမ်းကြောင်းတွေရဲ့ အားကောင်းတဲ့ ထောက်ပံ့ပံ့ပိုးမှုတွေလည်း ရှိဖို့လို ပါတယ်။

လက်သူကြွယ် အရင်းမှာ တြိဂံ အမှတ် သင်္ကေတလေးပါပြီး တခြား ဂြိုဟ်ခုံတွေ လမ်းကြောင်းတွေရဲ့ ပံ့ပိုးမှု ရှိမယ်ဆိုရင် သင်ဟာ အလွန် အောင်မြင်တဲ့ စီးပွားရေး လုပ်ငန်းရှင် တစ်ဦး ဖြစ်တတ်ပါတယ်။

လက်သူကြွယ် အရင်း တနင်္ဂနွေ ဂြိုဟ်ခုံမှာ တြိဂံအမှတ်သင်္ကေတ လေးပါတဲ့ သူတွေဟာ မိဘရိုးရာ လုပ်ငန်းတွေမှာ ထူးထူးခြားခြား အောင်မြင်မှုများ ရအောင် လုပ် ဆောင်တတ်ကြပါတယ်။

ဒီဘာ လက်ငုတ်အလုပ်တွေနဲ့ စီးပွားဖြစ်တတ်၊ ချမ်းသာကြွယ်ဝ တတ်ပါတယ်။

လက်သူကြွယ်အရင်း တနင်္ဂနွေ ဂြိုဟ်ခုံမှာ တြိဂံအမှတ်သင်္ကေတပါတဲ့ သူတွေဟာ အစိုးရအဖွဲ့အစည်း၊ အစိုးရလုပ်ငန်းတွေနဲ့လည်း အကျိုးပေး အောင်မြင်တတ်ပါတယ်။

အစိုးရနဲ့ ဖက်စပ်လုပ်ငန်းတွေ အကျိုးပေး အောင်မြင်တတ်ပါတယ်။

လက်သူကြွယ်အရင်း တနင်္ဂနွေ ဂြိုဟ်ခုံမှာ တြိဂံအမှတ်သင်္ကေတပါတဲ့ သူတွေဟာ ဘာလုပ်ငန်းပဲလုပ်လုပ် သူများ တကာထက်ပိုပြီး စီးပွား ဖြစ်ထွန်း အကျိုးပေးတတ်ပါတယ်။

လက်သူကြွယ်အရင်း တနင်္ဂနွေ ဂြိုဟ်ခုံမှာ တြိဂံအမှတ် သင်္ကေတ ပါတဲ့ သူတွေဟာ သတ္တုတူးဖော် ရောင်းဝယ်ရေး၊ အထူးသဖြင့် ကြေးနီ တူးဖော် ရောင်းဝယ်ရေးလုပ်ငန်း တွေမှာ အကျိုးပေးတတ်၊ စီးပွားဖြစ် တတ်ပါတယ်။

လက်သူကြွယ်အရင်း တနင်္ဂနွေ ဂြိုဟ်ခုံမှာ တြိဂံအမှတ် သင်္ကေတ ပါတဲ့သူတွေဟာ မကြာခဏ ထိ ပေါက်ခြင်း၊ ငွေအစုလိုက်အပုံလိုက် ရခြင်းများကို ကြုံတွေ့ရတတ်ပါ တယ်။ ကော်ပေါက်၊ ပွပေါက်တွေ ကြုံရတတ်ပါတယ်။

လက်သူကြွယ်အရင်း တနင်္ဂနွေ ဂြိုဟ်ခုံမှာ တြိဂံအမှတ်သင်္ကေတလေး ပါတဲ့သူတွေဟာ လုံ့လဝီရိယရှိမှုနဲ့ ပျင်းရိမှု ခွန်တွဲနေတတ်တာကြောင့် ဉာဏ်ကိုလွှာပြီး သုံးတတ်ဖို့လိုပါ တယ်။

အခြေအနေ အချိန်အခါနဲ့ ရတဲ့ အခွင့်အရေးကို လက်မလွှတ်စေဘဲ လုံ့လ ဝီရိယစိုက်ထုတ်ပြီး လုပ် ဆောင်တတ်ဖို့လိုပါတယ်။

လက်သူကြွယ်အရင်း တနင်္ဂနွေ ဂြိုဟ်ခုံမှာ တြိဂံအမှတ်သင်္ကေတ လေးပါတဲ့သူတွေဟာ ဆင်းရဲသည်

ဖြစ်စေ၊ ချမ်းသာသည်ဖြစ်စေ၊ မြေပိုင် အိမ်ပိုင်နဲ့ တင့်တောင့်တင့်တယ် နေထိုင်ရ တတ်ပါတယ်။

ခြုံပြီးပြောရရင်တော့ လက်သူ ကြွယ်အရင်း တနင်္ဂနွေ ဂြိုဟ်ခုံမှာ တြိဂံအမှတ်သင်္ကေတပါတဲ့ သူတွေ ဟာ ဘာလုပ်ငန်းပဲလုပ်လုပ် စီးပွား ဖြစ်ထွန်း အောင်မြင်ကြီး ပွားတတ်ပါ တယ်။ လူနေမှုအဆင့် မြင့်တတ်ပါ တယ်။ တခြားသူတွေထက် အစစ အရာရာမှာ ကံကောင်းသူ တစ်ဦး လည်း ဖြစ်တတ်ပါတယ်။

ဆက်ပါဦးမည်...

ချမ်းသာကိုယ်စိတ်မြပါစေ...

ဒေါက်တာစောယုနွယ်

Ph. D(Tantra)(Kol-India)Astrologer

ကိုးတောင်ပြည် ချမ်းသာအောင် မြတ်စွာဘုရားကြီး

ဘက်စုံမွမ်းမံ ပူဇော်မှု

အလှူငွေများ လှူဒါန်းနိုင်

ဒိုက်ဦးမြို့ ခေမာသီဝံကျောင်းတော်ကြီးတွင် သီတင်းသုံးတော်မူမည့် “ကိုးတောင်ပြည် ချမ်းသာအောင် မြတ်စွာဘုရားကြီး” ဘက်စုံမွမ်းမံ ပူဇော်နိုင်ရန်အတွက် အလှူငွေများ ထည့်ဝင် လှူဒါန်းလိုလျှင်...

(ဖုန်း-၀၉-၂၅၆၀၀၀၂၇၀၊ ၀၉-၂၅၉၅၅၆၅၅၊ ၀၉-၂၅၃၅၅၇၇၇၊ ၀၉-၇၃၂၁၁၃၇၂) တို့သို့ ဆက်သွယ်လှူဒါန်းနိုင်ပါသည်။

ကျော်မြသန်း

စုန်းတင်စိန်မှာ
အိမ်ထောင်

ယခင်လမှအဆက်

ဝန်တို ပဲလွင်မောင်

မွန်းတည့်ချိန်မှာ အင်္ဂုပရုဏသု

ကျော်မြသန်း

(ယခင်လမှအဆက်)

(ခြောက်)

နောက်တစ်နေ့ နံနက်တွင် ကျွန်တော် ရန်ကုန်ရှိ ဦးဘသာထံ တယ်လီဖုန်းဆက်၍ အကြောင်းကြားရသည်။ သူ့မျှော်လင့်သကဲ့သို့ ဆွေဆွေက စကားကမ်းလှမ်းလာသည့် အကြောင်းယင်းကိစ္စမှာ အလားအလာရှိသဖြင့် ကျွန်တော်ဘက်မှ လူကြီးတစ်ယောက်အနေဖြင့် ဦးဘသာကိုယ်တိုင် မားမားမတ်မတ် ရိုစေချင်ကြောင်းကို ထည့်ပြောလိုက်သည်။

ထိုပြင် အကျေမဟုတ်တောင် စရန်အဖြစ် ငွေချေရကောင်း ချေရမည်ဖြစ်၍ သုံးလေးသိန်းလောက်တော့လိုမည်။ ကျွန်တော်ပစ္စည်းများမှာ ဘဏ်တွင်ရှိသဖြင့် ရန်ကုန်ပြန်ရောက်မှ အရောင်းအဝယ်ပြုနိုင်မည်ဖြစ်၍ ဦးဘသာအနေဖြင့် ပဏာမငွေသားကိုပါ စိုက်ထုတ်ယူလာပါရန် မေတ္တာရပ်ခံလိုက်ရသည်။

တယ်လီဖုန်းဆက်လိုက်သည်မှာ စောင့်ဆိုင်းချိန်၊ နားထောင် ပြောကြားချိန်နှင့်ဆိုလျှင် နှစ်နာရီမျှ အချိန်ကုန်သွားသည်။ ထို့ကြောင့် ကျွန်တော် နံနက်လက်ဖက်ရည်သောက်ရန် စားသောက်ဆိုင်ထဲသို့ နောက်ကျစွာရောက်ခဲ့သည်။

ထိုအချိန်အထိ ကိုဝမ်းဖေနှင့်

ဆွေဆွေတို့က ကျွန်တော်ကို စောင့်ဆိုင်းနေကြသည်။

ကျွန်တော်က သတင်းစာကို ဆွဲယူဖတ်လိုက်ရာ အလယ်စာမျက်နှာအရောက်တွင် ကျွန်တော်မျက်လုံးများပြာဝေသွားသည်။ ကိုယ့်ကိုယ်ကို ဣန္ဒြေမပျက်အောင် မနည်းကြီးထိန်းလိုက်ရ၏။

တရုတ်ပွဲရုံ ဖီးခဲသေတ္တာကိုဖောက်သည့် ဖောက်ထွင်းဝိဇ္ဇာကို မိပြီဟူသော ခေါင်းစည်းဖြင့် ဦးလာဘာသတင်းကို ဖတ်ရသည်။ ကျွန်တော်မှာ အံ့အားသင့်ရသကဲ့သို့ နားမလည်နိုင်အောင်လည်း ဖြစ်ရသည်။

သတင်းစာ၏ အလိုအရမှာ...

“ယမန်နေ့ည ၈ နာရီခန့်တွင် အမည်မသိတစ်ဦးက လမ်းမတော် ရဲဌာနသို့ ဖုန်းဆက်ကြောင်း ကျူးကြီးလမ်းထောင့်တွင် ရိုက်ပွဲဖြစ်ခဲ့ရာ လူတစ်ယောက်ကို ရေမြောင်းထဲပစ်ချထားခဲ့ကြောင်း ဖုန်းဆက်ပြောသဖြင့် တာဝန်ကျရဲများ လိုက်သွားသောအခါ ရေမြောင်းထဲတွင် ဒဏ်ရာပြင်းထန်စွာရထားသော လူနာတစ်ဦးကို တွေ့ရ၍ သယ်ဆောင်ကာ ဆေးရုံကြီးသို့ တင်ပို့လိုက်ရကြောင်း ထိုသူမှာ သတိမေ့နေဆဲဖြစ်ကြောင်း ထိုစဉ်မှာပင် လူတစ်ဦးက တယ်လီဖုန်းဖြင့် စခန်းသို့ ဖုန်းဆက်ပြန်သည်မှာ ထိုသူသည် ဦးလာဘာ

အမည်ရှိ ဖောက်ထွင်းဝိဇ္ဇာဖြစ်၍ လမ်းမတော် တရုတ်ပွဲရုံကို ခေတ်မီစွာ ဖောက်ထွင်းသူဖြစ်ကြောင်း တိကျစွာ သတင်းပေးခဲ့ကြောင်း၊ ဦးလာဘာ၏ နောက်ကြောင်းကို စုံစမ်းခဲ့ရာ ထောင်သုံးကြိမ်ကျူးသူဖြစ်ပြီး ရဲဘက်မှ အလိုရှိနေသူဖြစ်ကြောင်း သိရသည်” ဟု ဖော်ပြထားသည်။

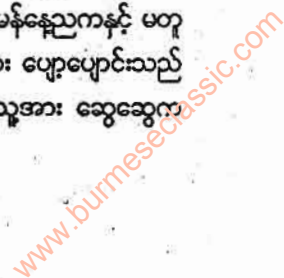
ထိုပြင် ယခုသတင်းရေးနေချိန်အထိ ဦးလာဘာမှာ ခေါင်းတွင်ရရှိလိုက်သော ဒဏ်ရာကြောင့် သတိမရသေးကြောင်း၊ ရဲဘက်မှ ထင်မြင်ယူဆချက်မှာ ငွေကြေးအဝေမတည့်ရာမှ ဒုစရိုက်သမားချင်း အချင်းများပြီး အဖွဲ့ဝင် ဒုစရိုက်သမားတစ်ဦးက လုပ်ကြံသွားပုံရကြောင်းကိုပါ ထည့်ရေးထားသည်။

ထိုသတင်းကို ဖတ်ပြီးနောက် ကျွန်တော် အထူးတုန်လှုပ်သွားရသည်။ ဣန္ဒြေမပျက်အောင် အတော်ပင် ထိန်းချုပ်လိုက်ရ၏။

အခြေအနေမှာ ကျွန်တော်ဘက်သို့ ဦးလည်လာလေမလား။

x x x

ကိုဝမ်းဖေ၏ ကျွန်တော်အပေါ် ဆက်ဆံရေးမှာ ယမန်နေ့ညကနှင့် မတူပါ။ အတော်ကလေး ပျော့ပျောင်းသည်ဟု ထင်ရသည်။ သူ့အား ဆွေဆွေက

ကို ပြန်လုပ်နေရသဖြင့် သီးခြားပတ်ဝန်းကျင် မဟုတ်တော့ပါ။ ယခင်က သူ့လက်အောက်တွင် အလုပ်လုပ်ခဲ့ကြသော လုပ်သားများအပေါ် သူ့ဩဇာညောင်းနေဆဲ ညောင်းနေပါမည်။ သူ့အကြံအစည်ရှိနေသည် ထားဘိဦးလောလောဆယ် သူ့ရုန်းထွက်၍ရဦးမည် မဟုတ်ပါ။

ဆွေဆွေနှင့် သမီးခိုမိုလေးတို့အတွက် ကျွန်တော်က အကောင်းဆုံးစီစဉ်ခဲ့သည်ကို ကိုယ့်ဘာသာကိုယ် ကျေနပ်နှစ်သိမ့်နေမိ၏။

သူနှင့်ပတ်သက်ပြီး ကျွန်တော်မျှော်လင့်ထားသည်များလည်း ရှိသေးသည်။

ဦးလာဘာနှင့် ပတ်သက်သည်ကလည်း ကျွန်တော့်ဘက်သို့ ကံကုဖေးမနေ၏။

ဦးလာဘာအား တရားရုံးသို့ စွဲတင်၍မရသေး။ သက်ဆိုင်ရာ ရဲများက အမှုကို ခိုင်မာအောင် လိုအပ်သည့် စုံစမ်းထောက်လှမ်းမှုများ လုပ်နေဆဲဟု ကျွန်တော်သိရသည်။ သူ၏ ကျန်းမာရေးမှာလည်း တရားရုံးတွင် အစစ်ခံနိုင်လောက်အောင် မကောင်းသေးချေ။

ကျွန်တော့်မှာ နေ့စဉ်နှင့်အမျှ ဦးလာဘာအတွက် စိတ်မဖြောင့်နိုင်အောင် ဖြစ်နေရပါ၏။ လောလောဆယ် ထောင်ထဲတွင် သင့်မြတ်စွာ နေထိုင်စားသောက်နိုင်ရေးအတွက် ကျွန်တော်ဆောင်ရွက်ပေးချင်ပေမယ့် အဆက်အသွယ်လည်းမရ ဆက်သွယ်၍လည်း မဖြစ်။

သူနှင့် လာရောက်မဆက်သွယ်

ရန် အတန်တန် ကျွန်တော့်အား မှာကြားသွားခဲ့သည်။ ပြောင်ပြောင်တင်းတင်း ဆက်သွယ်လိုကတော့ မဖြစ်။

ယင်းသို့ လိပ်ခဲတည်းတည်းဖြစ်နေသည့် ပြဿနာကို ကိုဝမ်းဖေအား ကြားဝင်ဆောင်ရွက်စေရလျှင် ဖြစ်နိုင်ပါ့မလား။

အကျိုးဆောင်ရှေ့နေများနှင့် တိုင်ပင်ကာ အမှုမှလွတ်မြောက်ရေးအတွက် ကျွန်တော် ကြိုးပမ်းချင်သည်။ ကျွန်တော့်ကြိုးပမ်းမှုသည် အချည်းအနီးဖြစ်မည်မထင်ပါ။ လုံးဝ မလွတ်မြောက်သည့်တိုင်အောင် ပြစ်ဒဏ်တော့ လျော့ပါးနိုင်ပါလိမ့်မည်။

သို့တစေ ကျွန်တော့်မှာလုပ်ပိုင်ခွင့် အခြေအနေ မပေးသေးပါ။

ထိုအကြောင်းနှင့် ပတ်သက်၍ ဦးလာဘာကို ကျွန်တော် အသိပေးလိုက်သည်။ အတွင်းရေးကိုတော့ ဖွင့်မပြောပါ။ တစ်ချိန်သောအခါက ကျွန်တော့်အား ရန်မူလာသူကို ဦးလာဘာက ဝင်ရောက်ကယ်ခဲ့ဖူးကြောင်းလောက်ကိုသာ အကြမ်းသဘော ပြောပြလိုက်ရသည်။

ဦးလာဘာက ခေါင်းတညိတ်ညိတ် လုပ်ရင်း -

“အင်း . . . မောင်သက်ထွန်းရဲ့ စိတ်ထားကို ဦး အသိအမှတ်ပြုပါတယ်။ အသက်ငယ်ငယ်နဲ့ ဒီသဘောမျိုးထားနိုင်တာကိုလည်း ချီးကျူးပါတယ်”

ဟု ပြောလာသည်။

“သူဟာ ကျွန်တော့်အသက်ကို ကယ်ခဲ့တဲ့သူပါ ဦးရယ်။ နို့မဟုတ်ရင်

ခုလောက်ဆို ကျွန်တော် အရိုးတောင် ဆွေးနေလောက်ပါပြီ”

“ဟုတ်ပါပြီ။ တစ်လုတ်စားဖူး သူ ကျေးဇူးလို့ အဆိုရှိတယ်မဟုတ်လား။ အသက်သခင် ကျေးဇူးရှင်ဆိုတာ မမေ့စကောင်းဘူးလေ။ ကံပါကွယ် . . . မင်းက ဘယ်လိုစီစဉ်ချင်လို့လဲ”

ကျွန်တော်က ကိုဝမ်းဖေကို ကြားဝင်ဆောင်ရွက်ခိုင်းရလျှင် ကောင်းမလားဟု အကြံဉာဏ်တောင်းကြည့်ခဲ့ရာ ဦးလာဘာ အံ့ဩတွေဝေသွားသည်။

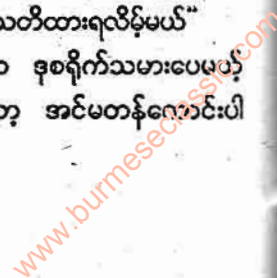
“ဘာလို့ မောင်ဝမ်းဖေကို ကိုယ်စားလုပ်ခိုင်းရမှာလဲ။ ကိုယ်တိုင်ဝင်တော့ ဘာဖြစ်မှာလို့လဲ မောင်သက်ထွန်းရဲ့”

“ကျွန်တော်ကိုယ်တိုင် ဝင်လိုက်ရင် နောက်ကြောင်း အရှုပ်အထွေး ဖြစ်လာနိုင်မလားလို့ပါ”

ဦးလာဘာက ဘာမျှမပြောဘဲ တစ်စုံတစ်ခုကို လေးနက်စွာ စဉ်းစားနေသည်။

“အေးလေကွာ . . . စဉ်းစဉ်းစားစားတော့ လုပ်ရလိမ့်မယ်။ လူဆိုတာဟာ အပေါင်းကြောင့် ဂုဏ်တက်ခြင်း၊ အပေါင်းကြောင့် ဂုဏ်ပျက်ခြင်းလို့ ရှိတယ်။ အခု မင်း သူနဲ့ပတ်သက်ခဲ့မိတဲ့အတွက် ပြောင်ပြောင်တင်းတင်း မဆောင်ရွက်နိုင်တော့ဘူး မဟုတ်လား။ သူ့ဘဝ နောက်ကြောင်းမှ မကောင်းခဲ့တာကိုးကွ။ အေး . . . ရှေ့လျှောက် သူနဲ့ ပတ်သက်ဆက်နွှယ်တဲ့အတွက် မင်းဘယ်လောက် ဘဝတွင်းနက်ဦးမလဲဆိုတာတော့ သတိထားရလိမ့်မယ်”

“သူက ဒုစရိုက်သမားပေမယ့် စိတ်ရင်းတော့ အင်မတန်ကောင်းပါ

မည်သို့စည်းရုံးလိုက်သည်မသိ။ မတွေ့စဖူး အပြုံးလေးများကိုပင် သူ့ထံမှ တွေ့နေရသည်။

ကျွန်တော်ဆိုသော ကျွန်တော်ကလည်း အတိတ်ကို အလွယ်တကူ မမှနိုင်သူပါ။ ခိုင်လုံသည့်အကြောင်းမရှိလျှင် အဟောင်းကို သတိရတတ်သူ မဟုတ်ပါ။ ကျွန်တော့်အပေါ် လိုက်လျောမှုပြုလာသော ကိုဝမ်းဖေကို စိတ်ထဲမှ ကျေနပ်နေမိပါသည်။ သူသည် ဆွေဆွေ၏ ခင်ပွန်း၊ မိမိလေး၏ ဖခင်ဖြစ်ပြီး လောလောဆယ်တွင် ဤတိုက်ကြီး၏ အိမ်ထောင်ဦးစီး မဟုတ်ပါလား။

ကျွန်တော်၏နလုံးသားမှ ဆွေဆွေနှင့် မိမိလေးတို့အား ညှာတာထောက်ထားမှုမှန်သမျှသည် ကိုဝမ်းဖေကိုလည်း ခံစားစေရတော့မည်။

နောက်ဆုံးတော့ . . . ဖြစ်သမျှ အကြောင်း အကောင်းချည်းဟု ကျွန်တော် သဘောထားနိုင်ခဲ့ပါပြီ။

နောက်တစ်နေ့မှာ ဦးကျော်ခိုင်၏ ရက်လည်ဆွမ်းသွတ်တရားနာသောနေ့ဖြစ်၍ မိုးမလင်းမီကတည်းက စတင်ခဲ့ကြရာ နံနက် ၁၀ နာရီခန့်တွင် ပြီးစီးသွားသည်။

နေ့လယ် ၁၂ နာရီတွင် ဦးဘသာရောက်လာသည်။

ကိုဝမ်းဖေတို့နှင့် မိတ်ဆက်ပေးပြီးနောက် ဦးဘသာနှင့် ကျွန်တော် ဆွေးနွေးရန် တစ်နေ့လုံးအချိန်ရခဲ့သည်။

သူက ကျွန်တော့်အတွက် ဝမ်းသာနေရာသည်။

“လူတစ်ယောက် ကံကောင်းလာပြီဆိုရင် ဘယ်အရာကမှ တားဆီးလို့

ရတာမဟုတ်ဘူး မောင်သက်ထွန်းရဲ့” ဟု ဆိုကာ နေ့ချင်းညချင်း အကျိုးဖြစ်ထွန်းလာသော ကျွန်တော့်အဖြစ်များကို ချီးကျူးနေသည်။

“အခုလည်း မင်းမျှော်လင့်တဲ့ အတိုင်း ဖြစ်မှာပဲကွယ်။ ကြည့်သာနေ။ ဦးကလည်း အဲဒီအတိုင်း ဖြစ်စေချင်တာပဲ။ ဘာဖြစ်လို့လဲ သိလား။”

ကျွန်တော် ခေါင်းခါပြလိုက်ရသည်။

“မင်းအနေနဲ့ ဘာမှလည်း လုပ်တတ်တာမဟုတ်သလို ဘာမှလည်း သိဦးမှာမဟုတ်ဘူး။ အဲဒီလိုအချိန်မျိုးမှာ မလွှဲမပြောင်းနိုင်တဲ့ ပစ္စည်းမျိုးတွေ မင်းလက်ထဲရှိထားတာ အခိုင်မာဆုံးပဲကွယ်”

ကျွန်တော် သဘောမပေါက်လှသော်လည်း ခေါင်းညိတ်ပြမိသည်။

“လူကြီးမိဘ ဆိုရိုးစကားတစ်ခု ရှိဖူးတယ်ကွ”

ဦးဘသာက ရှင်းပြပါသည်။

“တစ်ရက်စိတ်ချမ်းသာချင်ရင် အရက်သောက်ပါတဲ့၊ တစ်နှစ်စိတ်ချမ်းသာချင်ရင် မိန်းမယူပါတဲ့ကွ။ အဲ... တစ်သက်လုံး စိတ်ချမ်းသာချင်ရင်တော့ သစ်ပင်စိုက်ပါတဲ့ကွ။”

“အခုတော့ စိုက်ပြီးသား အပင်ပါတဲ့ လက်ဖက်ခြံကို ပိုင်ပြီဆိုတော့ မင်းအတွက် ဘဝအာမခံချက်ရှိသွားပြီပေါ့ကွာ”

ယခုမှပင် ကျွန်တော်သဘောပေါက်ပြီး ပွင့်လင်းစွာပြုလိုက်ရပါသည်။

ထိုညတွင်ပင် ဦးဘသာက ဦး

ဆောင်ပြီး ဆွေးနွေးဖြစ်ခဲ့ကြသည်။

“အေးကွယ်... အခုလို အချိန်မျိုးမှာ ဦးအနေနဲ့ အရောင်းအဝယ်စကားကို မပြောချင်ပါဘူး။ ဦးကျော်ခိုင်လည်း ဆုံးပြီးစဖြစ်ပေမယ့် ရစရာရှိတဲ့လူတွေကတော့ နေကြမှာမဟုတ်ဘူး။ အဲဒီအခါ ကျရင် တူမကြီးတို့မှာလည်း အဆင်သင့်ဖြစ်နေအောင်ရယ်။ ဦးမှာက ကျန်းမာရေး သိပ်မကောင်းလှတဲ့အပြင် ရန်ကုန်မှာလည်း ဆိုင်ပိတ်ထားရတာမို့ မြန်မြန်ပြန်ချင်တယ်။ ဒါကိုတော့ သဘောပေါက်ကြပါကွယ်”

ဤသို့ စတင်ဖြစ်ခဲ့သည်။

အရောင်းအဝယ် ကိစ္စတစ်ခုလုံးကို ဆွေဆွေကပင် ဆွေးနွေးသည်။ ကိုဝမ်းဖေမှာ နားထောင်ရုံသက်သက်သာ ဖြစ်ခဲ့သည်။

တစ်နာရီအတွင်း အရောင်းအဝယ်ကိစ္စ ပြီးပြတ်သွားသည်။

ဆွေဆွေတို့ ပေးစရာရှိသည်များကို စာရင်းချ တွက်ကြည့်လိုက်ရာ သူတို့တိုက်နှင့် လက်ဖက်ခြံတို့၏ တိုးရင်းပေါင်းမှာ ကာလတန်ဖိုးထက်ပင် များနေလေပြီ။ ထို့ကြောင့် ကျောက်မဲနှင့် ပန်းလုံးအကြာရှိ လက်ဖက်ခြံကို အပေါင်ခံထားသူအား ကာလတန်ဖိုးဖြင့် ဖြတ်ယူစေပြီး ကျောက်မဲရှိ လက်ဖက်ခြံနှင့် မန္တလေးမှတိုက်အပါအဝင် မေမြို့ (ပြင်ဦး ဝှင်) နေအိမ်ပါသော ယာခင်းတစ်ခုတို့အား စုစုပေါင်း တစ်ဆယ့်လေးသိန်းခွဲနှင့် ကျွန်တော်က ဝယ်ယူလိုက်သည်။

ဤအရောင်းအဝယ်ကိစ္စမှာ ယာယီသဘောတူလိုက်ကြခြင်းသာ ဖြစ်သည်။

နောက်ရက်တွင် ရေနေ၊ အကျိုး
တော်ဆောင်များ၊ အပေါင်ခံထားသူများ
ကို ခေါ်တွေ့ပြီး တစ်ဦးချင်းရှင်းရန် ဖြစ်
သည်။ အပြီးအပြတ်ဖြစ်ရန်မှာ ကျွန်
တော် ရန်ကုန်ပြန်ပြီး စိန်များကို ထုခွဲ
ရဦးမည် ဖြစ်ပါသည်။

အခုအရောင်းအဝယ်တွင် ဆွေ
ဆွေတို့မှာ အထွေထွေအရပ်ရပ် ကျွန်
ငွေအသားတင်မှာ တစ်သိန်းခွဲမျှသာ ရှိ
နေမည်ကို အံ့သြစွာ သိလိုက်ရသည်။

ကျွန်တော်က စိတ်မကောင်းခြင်း
ကြီးစွာဖြင့် ဆွေဆွေကို လှမ်းကြည့်ခဲ့
သည်။ ဆွေဆွေကလည်း သဘော
ပေါက်သည်အလား ယဲ့ယဲ့လေး ပြုံးနေ
သည်။ အံ့သြစရာကောင်းလှသည်မှာ
လက်လွတ်ဆုံးရှုံးမှုအတွက် ဝမ်းနည်း
သည့်အရိပ်အယောင် မပြုခြင်းပင်ဖြစ်
သည်။

“ကြွေးကင်းခြင်းဟာ ဘေးကင်း
ခြင်းပဲ မဟုတ်လား ကိုသက်။ ကြွေးရှိ
နေသေးသမျှ ကြွေးရှင်ဟာ သူပြောချင်
သလိုရတယ်။ စွပ်စွဲလို့လည်းရတယ်။
အားမနာပ ပြောမယ်ဆိုလည်း ပြောခွင့်
ရှိတယ်။ လူဟာ မသေခင် တင်ကြွေး
ကို ကြိုရှင်းသွားသင့်တယ် မဟုတ်လား”

ဆွေဆွေက ဣန္ဒြေရရ ပြောနေ
သည်။

“ငါတူမကြီးဟာ ငယ်ငယ်ရွယ်
ရွယ်နဲ့ သေစကားမပြောသင့်ဘူးကွယ်။
ဦးဆိုရင် အသက်ခြောက်ဆယ်ရှိတော့
မယ်၊ သေဖို့ စိတ်မကူးသေးဘူး”

ဦးဘသာက ဝင်ပြောသည်။

“ကျွန်မတို့က အဲဒီအကြောင်းကို
မေးထားကြပေမယ့် သေခြင်းတရားက

တော့ ကျွန်မတို့ကို မေ့ထားမှာ မဟုတ်
ဘူး။ ဘာပဲဖြစ်ဖြစ် ကျွန်မ စိတ်ချမ်းသာ
စရာ အရိပ်အယောင်သန်းလာပါပြီ ဦး”

အကြောင်းသား ငေးကြည့်နေသူ
မှာ ကိုဝမ်းဖေပင် ဖြစ်သည်။

ဘာပဲဖြစ်ဖြစ် ကျွန်တော်မှာတော့
စာနာစိတ်ဖြင့် ခံစားနေရပါသည်။ လက်
ရှိမှ လက်မဲ့ဘဝသို့ နေ့ချင်းညချင်း
ရောက်သွားကြတော့မည့် အဖြစ်ကို
လည်း တွေးနေမိသည်။ စာချုပ်စာတမ်း
နှင့် လက်မှတ်မထိုးမီ ကျွန်တော်တို့
အတိုးအဆုတ် လုပ်နိုင်သေးသည်ကို
လည်း တွေးမိသည်။

ဤတွင် ရုတ်တရက်ဖြစ်ပေါ်လာ
သော စိတ်ကူးဖြင့် ကျွန်တော် ဝင်ပြော
ခဲ့သည်။

“ဒီလိုလုပ်ဗျာ၊ အခု ကျွန်တော်
တို့ သတ်မှတ်ကြတဲ့အထဲမှာ ပြင်ဦးလွင်
က ခြံနဲ့အိမ်လည်း ပါတယ်မဟုတ်လား”

အားလုံးကို ကျွန်တော်ကို ဝိုင်း
ကြည့်ကြသည်။

“ဈေးကတော့ စောစောက သတ်
မှတ်တဲ့အတိုင်းပဲ ထားပါ။ ဒါပေမယ့်
အဲဒီခြံနဲ့အိမ်ကို ကိုဝမ်းဖေတို့ပဲ ယူ
ထားလိုက်ပါတော့။ စာချုပ်ထဲ ထည့်
မချုပ်တော့ဘူး”

ဦးဘသာ၏ နားမလည်သော
အကြည့်နှင့် ဆွေဆွေ၏ အံ့သြနေရာ
သော အကြည့်များကြားတွင် ကိုဝမ်းဖေ
ထံမှ သက်ပြင်းရှိက်သံက ထူးထူးခြား
ခြား ပေါ်ထွက်လာသည်။

သည့်နောက် ကျွန်တော်က ဦးဘ
သာ ရန်ကုန်မှယူလာသည့် ငွေအထုပ
ထဲမှ ငါးသောင်းကိုယူပြီး သူတို့ရှေ့သို့

တွန်းပို့လိုက်သည်။

“ဒီငွေငါးသောင်းကတော့ မိုမို
အတွက် ကျွန်တော်ရဲ့ ပညာသင်
ထောက်ပံ့ကြေးပဲ ဆိုပါတော့။ လက်ခံ
ကြပါ”

ကျွန်တော်စကားကြောင့် ကိုဝမ်း
ဖေသည် ကျွန်တော်ကို ကြည့်ရမည့်
အားစား သူ့အကြည့်မှာ ဆွေဆွေထံ
ရောက်နေသည်ကို အံ့သြစွာ တွေ့လိုက်
ရသည်။ ဤတစ်ကြိမ် သက်ပြင်းချသံ
မှာ ဆွေဆွေထံမှ ဖြစ်သည်။

“အေး...ကောင်သကွာ”

ဦးဘသာ၏ မှတ်ချက်ဖြစ်သည်။

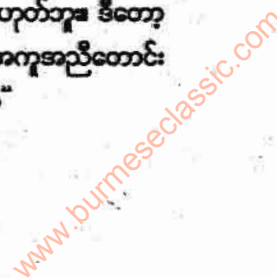
“ဒါဆို ဆွေစီစဉ်တာကိုလည်း
ကိုသက်လက်ခံပါ”

ကျွန်တော်တို့အားလုံး အကြည့်
များ ဆွေဆွေဆီ ရောက်သွားသည်။

“ဆွေတို့မှာ လုပ်ငန်းအတွက်သုံး
ထားတဲ့ ဂျစ်ကားကို ကိုသက်ယူလိုက်
ပါ။ စာချုပ်ထဲမှာ ကားကိုပါ ထည့်ချုပ်
ပါ”

ခဏမျှတော့ မည်သူမျှ စကား
မပြောဖြစ်ကြချေ။ တိတ်ဆိတ်သွားမှုကို
ဖြူခွင်းလိုက်သူမှာ ကျွန်တော်ပင် ဖြစ်
သည်။

“ရှင်းရှင်းပြောရရင် ကျွန်တော်
ဟာ ကျောင်းသားပဲဗျာ။ လက်ထဲမှာ ငွေ
ရှိလို့သာ သူငွေဖြစ်နေပေမယ့် ဘာမှ
လုပ်တတ်တာမဟုတ်ဘူး။ အခု တိုက်နဲ့
လက်ဖက်ခြံကို ဝယ်ခဲ့ပေမယ့် အခုအခံ
ရှိအောင် လုပ်ထားတာကလွဲရင် ဘာမှ
နားလည်သေးတာ မဟုတ်ဘူး။ ဒီတော့
ကျွန်တော်ကပဲ ပြန်အကူအညီတောင်း
ချင်တယ် ကိုဝမ်းဖေ”

ကိုဝမ်းဖောက် စိတ်စောစွာဖြင့် ကြည့်လာသည်။

“ဆွေဆွေတို့အနေနဲ့ တစ်သက်လုံး ဒီတိုက်ကြီးပေါ်မှာပဲ နေလာကြတာဆိုတော့ ချက်ချင်းဆင်းပေးရမယ်ဆိုရင် ဣန္ဒြေပျက်မှာပဲ”

“မပူပါနဲ့ ကိုသက်။ ဆွေဆွေဟာ စဉ်းစားပြီးမှ ဆုံးဖြတ်တာပါ”

ဆွေဆွေမှာ ကျွန်တော်တို့ထင်ထားတာထက် သတ္တိရှိပုံရသည်။

ကိုဝမ်းဖောင့် မာနရှိကြောင်း သူ၏သွင်ပြင်ပုံဟန်က ဖော်ပြနေသည်။

“ကိုသက် ဘာပြောချင်တာလဲ” ဆွေဆွေက စိတ်ဝင်တစား မေးထားသည်။

“ဒီလိုပါ ဆွေ ဆုံးသွားတဲ့ ဆွေဖေဖေဟာ ကိုယ်မိဘများနဲ့ စီးပွားဘက်ဖြစ်တဲ့အပြင် မိတ်ရင်းဆွေရင်းတွေပါ။ ဒီတော့ ကိုယ်တို့တစ်တွေဟာလည်း မိတ်ဆွေရင်းတွေပဲ ဖြစ်ရမှာပေါ့။ အလှည့်သင့်လို့ ကြိုကြိုက်ရင် ကူညီကြရတာပေါ့ မဟုတ်ဘူးလား”

“နေပါဦး မောင်သက်ထွန်းက ဘာစီစဉ်ချင်သေးလို့လဲ”

စိတ်ရှည်ဟန်မတူသော ဦးဘသာက ဝင်၍မေးလာသည်။

“ကျွန်တော် အနေနဲ့ ကတော့ ဦးကျော်ခိုင်ရဲ့ လုပ်ငန်းတစ်ခုလုံးကို ထာဝန်ယူခဲ့တဲ့ ကိုဝမ်းဖေဟာ ခုအတိုင်းပဲ ဆက်ပြီး တာဝန်ယူစေချင်တယ်လေ”

“ဘာ . . . မဖြစ်ဘူးထင်ပါတယ်ဗျာ”

ကျွန်တော်စကား ဆုံးလျှင်ပင် ကိုဝမ်းဖေ ကမန်းကတန်း ငြင်းပယ်စကား ပြောခဲ့သည်။

“ဒီလိုဗျ ကိုဝမ်းဖေရဲ့ နက်စွဲအားလုံးဟာ ခင်ဗျားပေါ်မှာ မူတည်တယ်။ ကျွန်တော်ပြောတဲ့အစီအစဉ်ကို ခင်ဗျားလက်ခံမယ်ဆိုရင် ခင်ဗျားမိသားစု အခြေအနေလည်း ပြောင်းစရာမရှိဘူး အခြေမပျက် ဆိုပါတော့ဗျာ”

ကိုဝမ်းဖေက ဘာမျှမပြောဘဲ အောက်နှုတ်ခမ်းစွန်းကိုကိုက်ထားသည်။ ဤတစ်ကြိမ် ဆွေဆွေ၏အကြည့်မှာ ခါတိုင်းလို ဘာသိဘာသာ မဆန်။ ကိုဝမ်းဖေကို တောင်းပန်တိုးလျှိုးနေသည့်အလား အားကိုးတကြီးရှိလှသည်။

“ခင်ဗျားဘာသာ ကြိုတင်စီစဉ်ထားတာမျိုး ရှိနေလို့လား ကိုဝမ်းဖေ”

“ဟင့်အင်း . . . မရှိပါဘူး ဘာမှ မရှိပါဘူး”

ကိုဝမ်းဖေက ပြူးပြူးပျာပျာဖြင့် ဖြေသည်။

“ဒါဆိုရင် ကျွန်တော်ပြောတဲ့ အစီအစဉ်ကို လက်မခံနိုင်တဲ့ အကြောင်းကော ရှိနေလို့လား။ ဒါတွေဟာ ခင်ဗျားလုပ်နေကျ ခင်ဗျားခြေရာ ခင်ဗျားပြန်နင်းရမယ့် ကိစ္စတွေပါ”

သူ့အသွင်မှာ အလေးအနက် စဉ်းစားဟန် ရှိလာသည်။

“တကယ်လို့ ခင်ဗျားသာ ကျွန်တော်အစီအစဉ်ကို လက်မခံဘူးဆိုရင် ဒီတိုက်၊ ဒီခြံတွေ ဝယ်ယူတဲ့ကိစ္စကို ပြန်စဉ်းစားရတော့မယ်။ ကျွန်တော်နားမလည်။ မလုပ်တတ်။ မကျွမ်းကျင်တဲ့ အလုပ်ဟာ ဘာအဓိပ္ပာယ်ရှိတော့မှာလဲ”

“ကျွန်တော်ဟာ ဒီအထိ အရေးပါနေသလားဗျာ”

သူက မူမမှန်သံဖြင့် ပြန်မေးနေ

သည်။ “ပြောခဲ့ပြီကော ကိုဝမ်းဖေ ကျွန်တော်လုပ်ငန်းတစ်ခုလုံးအတွက် ခင်ဗျားဆိုတဲ့ ခင်ဗျားကိုပဲ ကျွန်တော်အလိုရှိတယ်ဗျာ။ ဘယ်နှယ်လဲ”

“မောင်ဝမ်းဖေ . . . ငြင်းမနေပါနဲ့ ကွယ်။ အခု အစီအစဉ်ဟာ အတော်ကို သင့်မြတ်ပါတယ်။ ပိုနေမြဲ ကျားနေမြဲ အခြေမပျက် ဆက်နေ၊ ဆက်လုပ်ကြဖို့ပဲ မဟုတ်လား”

ဦးဘသာက ဝင်ပြောသည်။

အံ့ဩစရာကောင်းသည်မှာ ဆွေဆွေက သူ့ခင်ပွန်းအား ဘာမျှဝင်မပြောခြင်းပင်ဖြစ်သည်။ ကျွန်တော်က ကိုဝမ်းဖေကို လိုလိုချင်ချင်ရှိနေသည်ကိုတော့ အံ့ဩဟန်ရှိပါသည်။

ကိစ္စအားလုံးကို နဂုံးချုပ်လိုက်သောအခါ ဦးကျော်ခိုင်၏နေရာတွင် ဦးသက်ထွန်းဟု အမည်ပြောင်းလိုက်သည်မှအပ အခြေအနေအားလုံးသည် မူလအတိုင်း ဖြစ်ခဲ့ကြသည်။

* * *

(ခုနစ်)

ယခုအခါ တစ်နေ့ထက်တစ်နေ့ စာမေးပွဲကြီးမှာ နီးကပ်လာပြီဖြစ်သဖြင့် ကျွန်တော်မှာ ပဲခူးဆောင်မှာသာ အနေများခဲ့သည်။ ခုအချိန်အထိ ကျောက်မဲသို့လည်း မရောက်ခဲ့သေးပါ။ သွားချင်စိတ်ကား ရှိနေပါ၏။ အခြေအနေက မပေးသေးပေ။

ထိုပြင် ကျွန်တော်လက်ဆောင်ပေးလိုက်သော ပြင်ဦးလွင်မှ ခြံနှင့် အိမ်ကလေးသို့ သွားချင်သေးသည်။ လူချမ်းသာများ နွေရာသီအပန်းဖြေတတ်သော

ဤမြို့လေးကို ကျွန်တော် ငယ်စဉ်က တည်းက ကြားဖူးနားဝ စကားဖြင့် စိတ်ဝင်စားခဲ့သောကြောင့် ဖြစ်ပါသည်။

ဘာပဲဖြစ်ဖြစ် ကံကောင်းသူကား ကျွန်တော်ပင် ဖြစ်သည်။

ဦးဘသာသည် အစဉ်အဆက်က ကျွန်တော့်မိဘများအပေါ် အကျိုးပြုခဲ့သည်။ ယခု အမေဆုံးသွားသောအခါ ကျွန်တော့်တာဝန်ကို ဆက်လက်ယူနေပြန်ချေပြီ။

စင်စစ် ဦးဘသာသည် စီးပွားရေး သမား ဖြစ်သော်လည်း ကျွန်တော့် အပေါ်တွင်မူ ငွေသားဆန်လှသည်။ ကျွန်တော်၏ နေထိုင်သွားလာ ဆက်ဆံရေး၊ ငွေကြေးကိစ္စကအစ ကျွန်တော့် ကျန်းမာရေးကိုပင် အထူးဂရုစိုက်ရှာသည်။

ဘယ်ဘဝက ရေစက်မှန်းမသိ၊ ကျွန်တော်ကလည်း ဦးဘသာကို ဦးကြီးဘကြီးအရင်းလို သံယောဇဉ်တွယ်မိနေသည်။ ဘယ်တုန်းကမှ သူ့အကျိုးအတွက် ကျွန်တော့်ထံမှ မျှော်လင့်ခဲ့သူမဟုတ်သဖြင့် သူ့ကိုယ်ပိုင် လက်ဖက်ခြောက်ပွဲရုံ ခွဲတည်ထောင်လိုလျှင် ကျွန်တော်က တာဝန်ယူချင်သည့်အကြောင်းကို ပြောပြခဲ့ဖူးသည်။ တတ်သလောက် မှတ်သလောက်ဖြင့် ကျွန်တော်ပြောပြသည်ကို ဦးဘသာက ပြုံးပြုံးကြီး နားထောင်ပြီး ခေါင်းခါသည်။

“တော်လောက်ပါပြီ မောင်သက်ထွန်း။ ကိုယ်တတ်ကျွမ်းတာလောက်ပဲ လုပ်ပါရစေတော့။ ခုအရွယ်မှ စစ်မျက်နှာသစ်လည်း မဖွင့်ပါရစေနဲ့တော့ကွယ်”

ကျွန်တော် တအံ့တဩဖြင့် သူ

ကိုကြည့်ဖြစ်သည်။

“ဘာလဲ . . . မောင်သက်ထွန်း သဘောမပေါက်ဘူးနဲ့တုတယ်”

သူက မေးပြီးမှ ဆက်ပြောသည်။

“အခု မောင်သက်ထွန်းဆီက စိန်လုံးရေ တစ်ရာငါးဆယ်တိတိ ဝယ်လိုက်တယ်မဟုတ်လား”

“ဟုတ်ကဲ့”

“မှတ်ထား၊ ငွေထက် ရွှေက တန်ဖိုးရှိတယ်။ ရွှေထက် စိန်က တန်ဖိုးပိုရှိတယ်။ အခု ဦးလက်ထံမှာရှိတဲ့ စိန်တွေဟာ စက္ကန့်နဲ့အမျှ တန်ဖိုးတက်နေပြီကွ။ ဒါကြောင့်လည်း မောင်သက်ထွန်းရဲ့ လက်ကျန်စိန် သုံးဆယ်ကို မရောင်းခိုင်းတာပေါ့။ ဒါတွေဟာ . . . မောင်သက်ထွန်းက ဦးကို ကျေးဇူးပြုလိုက်တာပဲ”

ယခုမှ ကျွန်တော်သဘောပေါက်ရပါတော့သည်။

“ဘယ်ခေတ်ဘယ်အခါပဲ ဖြစ်ဖြစ် ငွေဟာ လူတွေအတွက် မပြတ်မလပ်လိုတာပဲကွ။ အမြတ်ဆုံးဆိုတဲ့ ပညာရပ်တစ်ခုခုကို ထိုက်ထိုက်တန်တန်ရဖို့အတွက် ငွေကို လမ်းခင်းရတာမျိုးလည်း ရှိတာပဲမဟုတ်လား”

ကျွန်တော် ခေါင်းညိတ်ရပြန်သည်။

“ဘယ်အရာမဆို လွန်ကြားဖို့ မလိုတာတော့ မှန်တယ်။ ဒါပေမယ့် အိတ်ကပ်ထဲ ကားခလေးတောင် မထည့်နိုင်ဘဲ မြို့ထဲထွက်လာတဲ့လူ တစ်ယောက်နဲ့ ဝယ်ခြမ်းစားသောက်နိုင်လောက်အောင် ငွေထည့်လာတဲ့လူတစ်ယောက်ရဲ့ စိတ်ဓာတ်ချင်း ဘယ်သူနိုင်

ပါမလဲ။ ခုတီယာလူက တက်တက်ကြွကြွရှိနေမှာပေါ့။ အခု ပင်းမှာ အခွင့်အလမ်း သင့်နေတယ်ဆိုတာကလည်း အခုအခံရှိနေလို့ပေါ့။ မဟုတ်ဘူးလား”

“ဟုတ်ပါသလား ဦးကြီး”

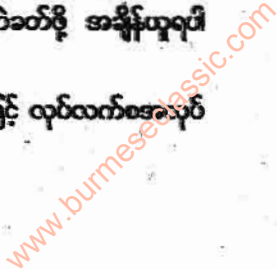
“ဒီတော့ ရထားတာလေး မဆုံးပါနဲ့၊ ယောက်ဖီရအောင် ပင်း ကြိုးစားဖို့ပဲ လိုတော့တယ်။ အလုပ်သဘော နားလည်ရမယ်။ အကျိုးရှိရှိ ဆောင်ရွက်တတ်ရမယ်။ အဲဒီကိစ္စဟာ မင်းဟုမတ်ဘွဲ့ပညာရပ်နဲ့တော့ သိပ်မဆိုင်လှဘူးပေါ့ကွ။ ဒါပေမယ့် ဦးတစ်ခါကပြောခဲ့သလိုပဲ ဆားပါတဲ့ဟင်းလို ရသာလေး နက်စေမှာပဲကွယ်။ ဘွဲ့ရပညာတတ်တစ်ယောက်ကိုယ်တိုင် ကွင်းဆင်းပြီး လက်ဖက်ခြောက်လုပ်ငန်းကို လုပ်တယ်ဆိုတော့ ဘယ်အထင်သေးရဲတော့မလဲ”

ဦးဘသာသည် အမြော်အမြင်ကြီးသူ ဖြစ်သည့်အတိုင်း ဤသို့လျှင် အခါအခွင့်သင့်သလို ဆုံးမစကား၊ အားပေးစကား ပြောတတ်၏။

ကိုဝမ်းဖေနှင့် ကျွန်တော်တို့၏ ဆက်ဆံရေးမှာလည်း ပုံမှန်အခြေအနေသို့ ပြန်ရောက်ပြီဟု ဆိုရပါမည်။ ကျွန်တော်သည် သူ၏အလုပ်ရှင်ဖြစ်သော်လည်း သူ့လုပ်သမျှကို ဝင်စွက်ဘဲ လက်ခံခဲ့သည်။ အလုပ်နားမလည်သေးခြင်းကလည်း အကြောင်းတစ်ခု ဖြစ်နေပါသည်။

ဒါ့ပြင် သူ့သဘောထား၊ သူ့အခြေအနေကိုလည်း ကျွန်တော်က စောင့်ကြည့်အကဲခတ်ဖို့ အချိန်ယူရပါဦးမည်။

သူ့အနေဖြင့် လုပ်လက်အားပုဂ္ဂို

တယ်။ ကျွန်တော့်ကို ဦးလာဘာ ကူညီ
တုန်းက တကယ့်စိတ်ရင်းစေတနာနဲ့
ကူညီတာလို့ ကျွန်တော် ဒီနေ့အထိ ယုံ
နေတုန်းပဲ ဦးကြီးရဲ့”

“ဒါကတော့ မင်းက လူကောင်း
သူကောင်းကိုးကွ။ ဒီလိုပဲ တွေးခေါ်ပေ
မပေါ့။ ကံပါလေ...ထားပါတော့။ ခုကိစ္စ
ကိုတော့ ဦး ကန့်ကွက်စရာမရှိပါဘူး။
အဲ...ဒါပေမယ့် ကိုယ့်သိက္ခာကို ထိ
ခိုက်လာတာမျိုးဆိုရင်တော့ ရှောင်စမ်းပါ
ကွယ်။ အခု မောင်သက်ထွန်းဟာ
အရင်မောင်သက်ထွန်း မဟုတ်တော့
ဘူးဆိုတာကိုတော့ အလေးအနက်
သတိထား။”

“စိတ်ချပါ ဦးကြီး။ ကျွန်တော်
အမြဲသတိရှိနေမှာပါ”

ထိုနေ့မှစ၍ ကျွန်တော်သည်
ဦးလာဘာ၏သတင်းကို အခွင့်သာသည်
နှင့်အမျှ နည်းမျိုးစုံဖြင့် စူးစမ်းခဲ့ပါသည်။
ထောင်ဆရာဝန်မှာအစ၊ အစောင့်ဝါဒါ
များအလယ်၊ ထောင်ထွက်အကျဉ်းသား
များအဆုံး သူတို့ထံမှ သွယ်ဝိုက်၍
သတင်းရယူခဲ့သည်။

ပေါ်ပေါ်ထင်ထင် မလုပ်ရဲသေး။
ကိစ္စတိုင်းတွင် ချွတ်ယွင်းအားနည်းချက်
များ ရှိတတ်သောကြောင့် ကျွန်တော်
အထူးသတိထား၍ လှုပ်ရှားနေရသည်။

ကျွန်တော်၏ နောက်ဆုံးစာမေးပွဲ
ကြီးမှာလည်း ရက်ပိုင်းမျှသာ လိုတော့
သည်မို့ ကျွန်တော်မှာ နေ့မီးညှင်း ဆက်
မတတ် ကြိုးစားရပြန်သည်။ ယခင်
ယခင်အချိန်များက ပေါ့ပေါ့တန်တန်နေ
ခဲ့သလောက် အခုမှ မနားမနေ ကြိုး
စားနေရသည်မှာ မလွယ်ကူပါ။

မိုးလွန်မှ ထွန်ချဆိုသလို အဖြစ်
က ကိုယ်လိုချင်သော အရာတစ်ခု
အတွက် ထိုက်ထိုက်တန်တန်လေး မရ
တတ်ကြောင်းကို သဘောပေါက်
သထက် ပေါက်လာရပါတော့သည်။

* * *

အပိုင်း(၃) သံယောဇဉ် တစ်ဆစ်ချိုး (တစ်)

နောက်ဆုံး အတန်းတင်စာမေးပွဲ
ကြီးကို ဖြေဆိုပြီးပါပြီ။ ကျွန်တော့်အဖို့
တော့ ရောမ ဝန်ထုပ်ဝန်ပိုးကြီးအောက်
မှ လွတ်မြောက်ခဲ့ခြင်းပင် ဖြစ်သည်။
တစ်သက်တာအတွက် သင်ကြားရမည့်
အတန်းပညာကို ဆုံးခန်းတိုင်စေခဲ့ပြီမို့
စိတ်ရောကိုယ်ပါ ပေါ့ပါးလန်းဆန်းသွား
ပါသည်။

ကျွန်တော်တို့ နောက်ဆုံးနှစ်
ကျောင်းသားကြီးများထဲမှ ခင်မင်ရင်းနှီး
သူများ စုဝေး၍ နှုတ်ဆက်ပျော်ပွဲ ကျင်း
ပခဲ့၏။ သောက်စရာ၊ စားစရာများအပြင်
ဟိုဒင်း ဟိုကိစ္စများလည်း ပါဝင်ခဲ့၏။

အစွမ်းကုန်၊ အားကုန် ပျော်ပစ်
လိုက်ကြသည်။

ထိုနေ့ည အစွမ်းကုန်ပျော်ပွဲကြီး
၏ ဒကာမှာ ကျွန်တော်။ ကျွန်တော်၏
စိတ်အစဉ်ကို အနှောင့်အယှက်ပေးနေ
သော ဦးလာဘာကိစ္စကိုလည်း ကျွန်
တော် သတိမမေ့ပါ။

သူ၏အရိပ်က ကျွန်တော့်အပေါ်
ထိုးယှက်နေပါသည်။ မကောင်းသော
အကြောင်း၏ တန်ပြန်အကျိုးဆက်ကို

ကျွန်တော် ထိုက်သင့်သလောက် ခံစား
နေရပါပြီ။

သူက ထောင်ထဲမှာ။ ကျွန်တော်
က အပြင်မှာ။

သူ့အလှည့်ပြီးလျှင် ကိုယ့်အလှည့်
ဘယ်တော့လဲဟု ကိုယ့်ကိုယ်ကို မေး
နေရပြီ။

ကျွန်တော်၏ စိတ်အစဉ် တည်
ငြိမ်မှု ကင်းပလာသည်ကိုတော့ ကျွန်
တော် သတိပြုမိပါသည်။

သူငယ်ချင်းများနှင့် သောက်စား
ပျော်မြူးနေစဉ်မှာပင် ဦးလာဘာကိစ္စမှာ
ဖျတ်ခနဲ ဖျတ်ခနဲ ပေါ်လာနေသည်။

ထိုညက သန်းခေါင်ကျော်မှ
ကျွန်တော်တို့ အရက်ခိုင်းသိမ်းဖြစ်သည်။
ထို့ပြင် တက္ကသိုလ်မှာ နောက်ဆုံးည
အဖြစ် အပေါင်းအသင်းများနှင့်အတူ
ပဲခူးဆောင်တွင်ပင် အိပ်လိုက်သည်။

တက္ကသိုလ်ကို ခွဲခွာလာရသည်
အတွက် ကျွန်တော် ဝမ်းမနည်းလှပါ။
ရှစ်နှစ်ကြီးများ စိတ်တိုင်းကျ နေလာခဲ့
ရပြီမို့ ငြီးငွေ့ချင်ချင်ပင် ဖြစ်နေသည်။
အခုတော့ မငြီးငွေ့ခင် ထွက်လာရသဖြင့်
ကျေနပ်သလိုလိုပင် ဖြစ်မိပါသေးသည်။

ကျွန်တော် မန္တလေးသို့မတက်မီ
တစ်ရက်အလိုတွင် ဦးဘသာနှင့် တွေ့
ဆုံပြီး စကားပြောဖြစ်ကြသေးသည်။
သူက ကျွန်တော့်အား အလုပ်အကိုင်၏
သဘောတရား၊ ငွေကြေး၏ အဓိပ္ပာယ်၊
လူ၏ စွမ်းပကား၊ ပညာ၏မာန၊ အသိ
ဉာဏ်၏ အလင်းရောင် စသည်များကို
လူကြီးပီပီ ကျိုးကြောင်းဆင်ခြင်၍ ပြော
ဆိုအကြံပေးခဲ့သည်။

“ကိုယ်တိုင်က လုပ်ငန်းရှင်ဖြစ်

www.burmeseclassic.com

လာရင် တတ်နိုင်သမျှ ကိုယ့်လုပ်ငန်းကို အပြစ်ရှာတတ်ရတယ်ကွ။ ချို့ယွင်းအားနည်းချက်တွေ ဆိုပါတော့ကွ။ အဲ...ငွေဆိုတာ သည်းခြေကြိုက်တဲ့အစာ၊ လူဆိုတာ ငွေနဲ့ပတ်သက်လာရင် မရိုးပြောင့်ချင်ကြဘူး။ ဒါကိုသိထားရမယ်။ လူလူချင်း သနားညှာတာ ထောက်ထားတာကတော့ ကောင်းသပေါ့ကွ။ ဒါပေမယ့် နေရာတိုင်းမှာ ဒီသဘောမျိုး ထားနေလို့မဖြစ်ပြန်ဘူး။”

ဦးဘသာသည် သူ့အလေ့အထအတိုင်း လေအေးအေးဖြင့် ပြောပြနေသည်။ အတွေ့အကြုံနှင့် ဗဟုသုတကြွယ်ဝရင့်ကျက်သူပီပီ ကျွန်တော် နားလည်သဘောပေါက်သည်အထိ ရှင်းလင်းပြောပြတတ်ပါသည်။

“လူသဘော လူမနောဆိုတာ အသိရခက်သားကွ။ အမြဲတမ်း လေ့လာ အကဲခတ်နေဖို့ မမေ့နဲ့ကွ မောင်သက်ထွန်းရ။ အောက်ခြေသိမ်းကအစ သိသင့်တယ်။ သိအောင် လေ့လာနေရမယ်။ အကောင်းဆုံး လေ့လာခြင်းဆိုတာ ကိုယ်ကစ မပြောဘဲ မျက်လုံးဖွင့်နားစွင့်ထားခြင်းပဲ။ အဲဒီအတွေ့အကြုံတွေကသာ မင်းရဲ့ ကြီးပွားချမ်းသာမှုကို အထောက်အကူပြုကြမှာကွယ်။ အရေးကြီးတာက ဆင်ခြင်စဉ်းစားတတ်တဲ့ ဉာဏ်ကို နေရာတကာမှာ သုံးပါ။ အမှန်ကို အမှန်အတိုင်း မြင်ဖို့ပေါ့ကွ။”

“ဟုတ်ကဲ့ပါ ဦးကြီး”

“အဲ... အထူးသဖြင့်ကတော့ မိန်းမကိုစွဲပဲကွ။ မင်းက ငယ်ငယ်ရွယ်ရွယ်နဲ့အမွေရပြီး နေ့ချင်းညချင်း သူဌေးဖြစ်လာတဲ့သူဆိုတော့ မှီချင်သူကမရား။

သမက်ဖမ်းချင်သူတွေက ခပ်များများဆိုသလို တွေ့ရလိမ့်ဦးမယ်။ ဟဲဟဲ... ဘယ်သူဖြစ်ဖြစ် အိမ်ထောင်ပြုသင့်ကြတာပဲကွ။ တိုယောက်ျားတွေအဖို့တော့ အိမ်ထောင်ပြုတယ်ဆိုတာ ဘဝရဲ့ အစိတ်အပိုင်းတစ်ခုပေါ့ကွ။ အဓိကတော့မဟုတ်ဘူး။ ဒါပေမယ့် ပေါ့ပေါ့တန်တန် သဘောထားလို့လည်း မရပြန်ဘူးကွ။”

ထိုနောက် သူက ကျွန်တော် စတင်လုပ်ဆောင်ရမည့် လုပ်ငန်းအစီအစဉ်ကို လမ်းညွှန်ပြသည်။

“မင်း မန္တလေးမှာ ကြာကြာမနေနဲ့။ ပြင်ဦးလွင်မှာတော့ တစ်ညပဲအိပ်။ အဲ... ကျောက်မဲကို အမြန်ဆုံးသွားဖို့ကတော့ အဓိကပဲ။ မင်းလုပ်ငန်းက အဲဒီမှာပဲရှိတယ်။ နောက်ပြီး မောင်ဝမ်းဖေရဲ့အလုပ်ကိုလည်း သိပ်ဝင်မစွက်နဲ့။ သူက လုပ်နေကျ၊ သူ့အလုပ် သူသိတယ်။ အရေးကြီးတာက သူလုပ်နေတဲ့ လုပ်ငန်းကို စူးစူးစိုက်စိုက် လေ့လာဖို့ပဲ။ မှန်မှန်ကန်ကန် အကဲဖြတ်တတ်ရမယ်။ တစ်နေ့ကျ သူမရှိတောင် မင်းကိုယ်တိုင် ဝင်ကြံနိုင်ရမယ်။”

“ဟုတ်ကဲ့၊ ကျွန်တော်သဘောပေါက်ပါတယ် ဦးကြီး”

“အေး... ငါကတော့ စိုးရိမ်စိတ်နဲ့ မင်းကို ကလေးလေးတစ်ယောက်လို မှာကြားနေတာပေါ့။ နားမလျှံနဲ့ကွ နော်။ ဆုံးမစကားဆိုတာ နားဝင်မချိုပေမယ့် အဖိုးတန်တယ်ဆိုတာကိုတော့ သတိလက်လွတ် မဖြစ်စေနဲ့။”

“ဟုတ်ကဲ့ပါ ဦးကြီး၊ ကျွန်တော် တန်ဖိုးထားပါတယ်။ စာအုပ်တွေထဲမှာ

ရှာမရတဲ့ အဖိုးတန်စကားတွေကို ကျွန်တော် ဦးကြီးဆီက ရနေပါတယ်။ ကျေးဇူးတင်မဆုံးပါခင်ဗျာ”

ကျွန်တော်က ဝန်ခံစကားပြောပြလိုက်ရသည်။

“အေး... အေးပေါ့ကွ။ ဒါပါပဲ။ တခြားအကူအညီလိုရင်တော့ ရောက်ရာအရပ်က လှမ်းအကြောင်းကြား။ သိလား။ ဦးကိုယ်တိုင်တော့ လာနိုင်ဖို့ သိပ်မလွယ်ဘူး။”

“ဟုတ်ကဲ့၊ ကျွန်တော်သဘောပေါက်ပါတယ်။ ဦးကြီးရဲ့ကျေးဇူး ကျွန်တော်အပေါ် များလှပါပြီ”

“အိုကွာ... ဒါ ဘာဟုတ်သေးလဲ။ သဘောတရားပဲ ရှိသေးတာ။ လက်တွေ့လုပ်ရပ်က မင်းအပေါ်မှာ မှတည်တယ် မောင်သက်ထွန်း။”

ထိုနေ့က ကျွန်တော် ဘဝ၏ ရန်ကုန်နောက်ဆုံးနေ့ပင် ဖြစ်ပါသည်။

အလွန်စည်ကားလှသော ရန်ကုန် မြို့တော်ကြီးကို ကျွန်တော်သည် သံယောဇဉ်ကင်းစွာဖြင့် ကျောခိုင်းဖြစ်ခဲ့သည်။ ဘာမျှမခံစားရပါ။

ဒါပေသိ ယင်းအဖြစ်မှာ ရန်ကုန်ကို ကျွန်တော်က ခွာခဲ့ခြင်းမဟုတ်ဘဲ ရန်ကုန်က ကျွန်တော်ကို ခံထုတ်လိုက်ခြင်းဖြစ်သည်ကိုမူ အချိန်တွေနောက်ကျပြီးမှ သိလာရပါသည်။

ထိုအခါတွင် အချိန်နှောင်းခဲ့ပါချေပြီ။

(ရှေ့လဆက်ရန်)

ကျော်မြသန်း

အဖေသုံးခဲသော

ထုံးမန်း

ကို မောင်လွင် (ပန်း တ နေ)

ကျွန်တော်တို့နေတဲ့ မြို့လေးက ညောင်လေးပင်မြို့နယ် မဒေါက်ဆိုတဲ့ တောမြို့လေးဖြစ်ပါတယ်။ အေးအေး ချမ်းချမ်းနှင့် နေလာခဲ့ရာမှ ကရင် သောင်းကျန်းသူတွေကြောင့် မဒေါက် မှတစ်ဆင့် ဒုံဒရစ်ရွာသို့ ပြေးခဲ့ရပါတယ်။

ဒုံဒရစ်ရောက်တော့လည်း ကွန် မြူနစ်နယ်ဆိုတော့ အစ်ကိုက ကာလ သားပေါက်ဖြစ်နေတော့ စစ်ထဲဝင်ရပါ တယ်။ ဝါးချွန်တွေနဲ့ စစ်တိုက်ရပါ တယ်။ အစ်မနစ်ယောက်က ကင်း စောင့်တာဝန်ပေး၍ ကင်းစောင့်ရပါ တယ်။ အဖေက ဆက်သားလုပ်ရပါ တယ်။ ဘာမှလုပ်စားလို့မရပါ။ ကရင် ရန်ကြောက်လို့ ပြေးခါမှ ကွန်မြူနစ် နယ်ရောက်ရော သူတို့ခိုင်းတာ လုပ်ရ ပါတယ်။ လူမမည် ကျွန်တော်တို့ ညီ အစ်ကိုနစ်ယောက်နှင့် အမေသာ ကျန် ပါတယ်။

အမေက မကျေနပ်လို့ ကွန်မြူ နစ်ရုံးကိုသွားပြောမယ်။ သားလည်းစစ် ထဲသွင်း လင်ကိုလည်း ဆက်သားလုပ် ခိုင်း။ သမီးတွေကိုလည်း ကင်းစောင့်

ခိုင်း။ ကျုပ်ကလည်း ထမင်းထုပ်ပို့ရ မယ်ဆိုတော့ ဘာမှ အလုပ်မလုပ်ရ တော့တာနဲ့ ထမင်းပို့ရမှာလည်း ဟင်း မကောင်းရင်လည်း အပြစ်မြင်သေး တယ်ဆိုတော့ အဖေက ကြောက်တတ် သူပီပီ မပြောပါနှင့် မိန်းမရာ။ တော် ကြာ အပြစ်ပေးနေမှ ခက်နေဦးမယ်နဲ့ အဖေကတားပါတယ်။

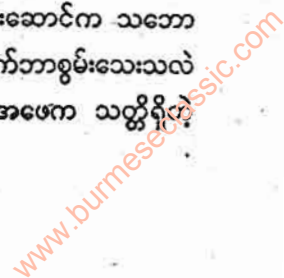
တစ်နေ့တော့ ကရင်သူပုန်နဲ့ ကွန်မြူနစ် ဒုံဒရစ်နဲ့ ကျောင်းရွာခြား မှာ တိုက်ပွဲစနေတယ်ဆိုတော့ သေနတ် နဲ့ ကရင်သူပုန်ကို ဝါးချွန်နဲ့တိုက်တဲ့ ကွန်မြူနစ်က ဘယ်လိုလုပ်ပြီး နိုင်မှာ လဲ။ ဒီမှာတင် အဖေက ခေါင်းဆောင် ကိုပြောတယ်။ ထုံးယူခဲ့၊ တစ်ပွဲတိုး ထုံးမန်း မန်းပေးမယ်။ အဲဒီထုံးမန်းကို သာ ငုံထားရင် တစ်ပွဲမှာ ကျည်လွဲ တယ်ဆိုတော့ ရုပ်ဝါဒသမား ကွန်မြူ နစ်ခေါင်းဆောင်က ရယ်တာပေါ့။

အဖေလည်း သူ့ထုံးမန်းကို ယုံ ကြည်ထားသူပီပီ မိုလ်ကြီးမယုံရင်စမ်း ကြည့်။ ကျွန်တော် ထုံးမန်းမန်းပေး မာပ်။ ကြက်လည်ပင်းမှာ ချည်ပြီး

သေနတ်နဲ့ ပစ်ကြည့်ပါလို့ ပြောတော့ ခေါင်းဆောင်က ကောင်းပြီ ဟုတ်ချင် ဟုတ်ပေါ့။ မဟုတ်ရင်တော့ ခင်ဗျားမှာ မယ်ဆိုပြီး ရဲဘော်သုံးလေးယောက်နဲ့ ကြက်ဖကြီးတစ်ကောင် ဖမ်းလာတယ်။

အဖေလည်း ထုံးမန်းကို လက် ကိုင်ပဝါနဲ့ထုပ်ပြီး ကြက်ကြီးရဲလည် ပင်းမှာ ချည်ပေးလိုက်တယ်။ ကဲ... စမ်းလို့ရပြီလည်းဆိုရော ရဲဘော်တစ် ယောက်က သေနတ်နဲ့ချိန်ပြီး ပစ်ပါ တော့တယ်။ မောင်းလည်းဖြုတ်လိုက် ရော ရောက်ဆိုတဲ့အသံပဲ ထွက်လာ ပါတယ်။ ကျည်မထွက်ဘူး။ နောက် တစ်ခါ မောင်းပြန်တင်ပြီး မောင်းပြန် ဖြုတ်ပါတယ်။ ဒါလည်း ရောက်ဆိုတဲ့ အသံပဲ ထွက်လာပါတယ်။

အဲဒီတော့ အဖေက မိုးပေါ် ထောင်ပစ်ကြည့်ပါဦးဆိုတော့ မိုးပေါ် လည်း ထောင်ပစ်လိုက်ရော ခိုင်းဆိုတဲ့ အသံကြီး ထွက်သွားပါတော့တယ်။ အဲဒီတော့ ခေါင်းဆောင်က သဘော ကျသွားပြီး နောက်ဘာစွမ်းသေးသလဲ လို့ မေးတော့ အဖေက သတ္တိရှိတဲ့

ထုံးကို ၃၇ အုပ်

မန်းပေးရပါတယ်။

ဝက်ခြံအဖုအပိမ့်မှန်သမျှ

နန္ဒင်း၊ ထုံးနှင့် ရောမွှေပြီး

ထုံးနန္ဒင်းမန်းနဲ့လူးလည်း

ပျောက်ပါတယ်။

ရဲဘော်ရှိရင်ထွက်ခဲ့၊ ကျွန်တော် လက်တွေ့ပြမယ်ဆိုတော့ ရဲမေလို့ခေါ်ခေါ်နေတဲ့ ရဲဘော်က သူ့ကိုစမ်းပါတဲ့။

အဖေ ထုံးမန်းကိုမန်းပြီး သေးသေးလေး သုံးလုံးလုံးပြီး မျိုခိုင်းလိုက်တယ်။ ရဲဘော်လည်း ကောက်မျိုလိုက်ပါတယ်။ အဖေက မျိုလိုရရဲ့ လားလို့မေးတော့ ရတယ်လို့ ပြောပါတယ်။ ဟုတ်ကဲ့လား သေသေချာချာ မျိုရဲ့လားလို့မေးတော့ မျိုပါတယ်တဲ့။ အဖေက သေသေချာချာ သတိထားကြည့်ပါဦးဆိုတော့ လည်ချောင်းထဲမှာ ခိုးလိုးခုလုနဲ့ တစ်နေကြောင်း ပြောပါတယ်။ ဒါဆိုရင် ဓားနဲ့ခုတ်ကြည့်ပါဆိုတော့ ရဲဘော်က သူ့လက်မောင်းကို ငှက်ကြီးတောင်ဓားနဲ့ ခုတ်ပါတယ်။ ငှက်ကြီးတောင်ကမြေနေတယ်။ ဒါပေမယ့် မပြတ်ဘူး။ ရဲဘော်က စိတ်ရဲလာပုံရပြီး ခပ်ဆဆ နာနာခုတ်ကြည့်သော်လည်း မပြတ်မှန်းသိတော့ အဖေကိုယုံကြည်လာပြီး နောက်တော့ တိုက်

ပွဲဖြစ်ပြီဆိုရင် ထုံးကို ပုံးလိုက်မန်းပေးရတာ ကျွန်တော်တွေ့ခဲ့ရပါတယ်။

အခြေအနေတွေကို အစအဆုံး မသိရပေမယ့် ကြက်ကိုပစ်တာ၊ လက်ကို ဓားနဲ့ခုတ်တာ၊ ထုံးကို ပုံးလိုက်မန်းပေးရတာတွေ ကျွန်တော်ကိုယ်တိုင် တွေ့ခဲ့ရပါတယ်။ အဲဒီနောက်တော့ အဖေလည်း ဆက်သားမလုပ်ရတော့ဘူး။ အမေလည်း ထမင်းထုပ်မပေးရတော့ဘူး။ နောက်လည်း အလျဉ်းသင့်သလို အဖေထုံးမန်းရဲ့အစွမ်း၊ ဆီမန်းရဲ့ အစွမ်းတွေကို မကြာမကြာ တွေ့ခဲ့ရလို့ အဖေဆီမှာ ဒီဂါထာလေးကို တောင်းထားပြီး ကျွန်တော်လည်း ကြုံလာရင် အသုံးပြုဖို့ အစွမ်းထက်တာ တွေတာနဲ့ မဂ္ဂဇင်းထဲမှာ အများသုံးနိုင်အောင် ကုသိုလ်ပြုလိုက်ရပါတယ်။

ဂါထာကတော့ မင်္ဂလာသုတ်ထဲကပါ။ ဒါပေမယ့် မင်္ဂလာသုတ်ထဲမှာလို အပြည့်အစုံမဟုတ်ဘဲ ဖြစ်နေပေမယ့် တကယ်စွမ်းပါတယ် သုံးကြည့်ကြပါ။

“ဥ၊ ဖုဋ္ဌဿ လောကဓမ္မေဟိ ဝိရဇံ ခေမံ”

ဆိုပြီး ထုံးကို ၃၇ အုပ် မန်းပေးရပါတယ်။ ဝက်ခြံအဖုအပိမ့်မှန်သမျှ နန္ဒင်း၊ ထုံးနှင့် ရောမွှေပြီး ထုံးနန္ဒင်းမန်းနဲ့ လူးလည်း ပျောက်ပါတယ်။

တစ်ပွဲတိုး ထုံးမန်းလို့ ခေါ်ပါတယ် . . .

ကိုမောင်လွင်(ပန်းစာနော်)

အောက်ပါဌာနများသို့ လျှို့ဝှက်လို့လျှင် . . .

HIV ပိုးကူးဆက်ခံ မိဘမဲ့ကလေးများ၏ သုခရိပ်မြုံ့ဂေဟာ ၀၁-၅၈၁၉၅၅

ဆည်းဆာရိပ် ဂီလာနဘိုးဘွားရိပ်သာ ၀၉-၇၃၀-၁၈၀၀၇

နာရေးကူညီမှုအသင်းသို့ လျှို့ဝှက်လို့လျှင်ဖြစ်စေ၊ အကူအညီလိုလျှင်ဖြစ်စေ ဆက်သွယ်ရန် . . .
၆၃၉၄၉၀
၇၀၉၂၇၇
၅၈၁၃၆၃
၇၀၄၇၈၄

သိသာဝေကြောင်း မင်္ဂလာနိမိတ်ကောင်း ဒေါက်တာမင်းသိင်္ခ၏ နည်းစနစ်အတိုင်းဟောသည် ဒေါက်တာစောယုနွယ်

တကယ်ဆိုတော့

မိမိဘဝရဲ့ ကောင်းခြင်း၊ ဆိုးခြင်းဖြစ်ပျက်မှုတွေကို မိမိဘာသာ မိမိအသိဆုံးပါ။ ဒါပေမယ့် ပွဲမစခင် ပြည်ဖုံးကားနောက်ကွယ်မှာ ဘာတွေလုပ်နေတယ်ဆိုတာကို ကြိုတင်ပြီး သိချင်ကြတာဟာ လူ့ဘဝရဲ့ မှုတာပါပဲ။

ပြည်ဖုံးကားနောက်ကွယ်က ဇာတ်ရုပ်တွေဟာ တစ်ခါတစ်ခါကျတော့ ပျော်စရာကောင်းတာတွေ တွေ့ရသလို၊ တစ်ခါတစ်ခါကျတော့လည်း စိတ်ရှုပ်စရာတွေလည်း တွေ့ရတတ်ပါတယ်။

အချိန်အခါ နေရာဒေသကြောင့် သင့်ဘဝရဲ့ ပြည်ဖုံးကားကို လှစ်ခနဲသာ ဖွင့်လှစ်ပြသလိုက်ရတာကြောင့် ဒီစာမျက်နှာများမှ သင့်ဘဝရဲ့ အဖြစ်အပျက် အစိတ်အပိုင်း တစ်ခုတလေသာ မြင်ရမှာဖြစ်လို့ ဘဝဇာတ်ခုံပေါ်မှာ မီးရောင်စုံ အစုံအလင်နဲ့ သင့်ဘဝအပြည့်အစုံကို မြင်ချင်တယ်ဆိုရင်ဖြင့်

- အမှတ်(၂၀၅/က)
- ပိတောက်(၅)လမ်း၊
- မြို့သစ်(၈)၊
- ဘုရင့်နောင်ရိပ်သာ၊
- အင်းစိန်မြို့နယ်၊ ရန်ကုန်။
- ဖုန်း ၀၁-၆၄၃၀၃၀

၂၀၁၆ ခုနှစ်၊ နိုဝင်ဘာလအတွက် ဟောစာတမ်း

တနင်္ဂနွေ သားသမီး

သင်သည် ယခုကာလတွင် အနည်းငယ် ညံ့တတ်ပါတယ်။ သွားဖို့ကြံရွယ်ထားတဲ့ ခရီးတွေလည်း ပျက်သွားတတ်တယ်။ ဒါပေမဲ့ မထင်မှတ်သောခရီး၊ မရည်ရွယ်သောခရီး၊ သူတစ်ပါးကိစ္စအတွက် ခရီးသွားရတတ်တယ်။ နိုင်ငံရပ်ခြားနှင့် ပတ်သက်သောကိစ္စများ အောင်မြင်မယ်။ လူမျိုးခြား ကူညီမှုပေးတတ်တယ်။ ပြည်ပခရီးသွားဖို့ ကြံရွယ်ထားရင် ယခုကာလတွင် သွားလိုက်ပါ။ စိတ်အနှောင့်အယှက် ဖြစ်စရာ အနည်းငယ် ကြုံရပေမယ့် အောင်မြင်မှု ရရှိမှာ ဖြစ်ပါတယ်။ မိသားစုအတွင်းမှာ စိတ်ဝမ်းကွဲစရာတွေ ကြုံရတတ်တယ်။ ကိုယ်ရည်ရွယ်တာတခြား၊ မိသားစု ဖြစ်ချင်တာတခြား ဖြစ်နေတတ်တယ်။ အတတ်ပညာတစ်ခု သင်ကြားရတတ်တယ်။ ပညာရပ်နှင့်ပတ်သက်၍ ကောင်းပါတယ်။ ငွေပင်နည်းပေးမယ့် ထိက်

ကောင်းပါတယ်။ ကိုယ်ပိုင်လုပ်ငန်း လုပ်နေသူများအဖို့ လုပ်ငန်းများ အောင်မြင်တော့မလိုလိုနှင့် အခက်အခဲကြီးစွာ ကြုံရတတ်တယ်။ အလုပ်တွင် အပျက်အစီး၊ အဆုံးအရှုံး၊ အလေအလွင့် များနေလိမ့်မယ်။ လက်ရှိအလုပ်အကိုင် ပြောင်းချင်စိတ် ပေါ်လိမ့်မယ်။ ပြောင်းလျှင် ပိုဆိုးသွားတတ်တယ်။ လုပ်ဖော်ကိုင်ဖက် မိတ်ဆွေရင်းများနှင့် လမ်းခွဲရတတ်တယ်။ အလှူပွဲ၊ ဇနီးလာပွဲ အစီအစဉ်များ ရက်ရွှေ့ရတတ်တယ်။ ငွေအတွက် ပြောဆိုဖြေရှင်းရတတ်တယ်။ ငွေပျောက်ခြင်း၊ ကြွေးတင်ခြင်းမျိုး ဖြစ်တတ်တယ်။ မိမိနှင့် ပတ်သက်သောသူတို့၏ အမှု၌ လိုက်လံဆောင်ရွက်ပေးရတတ်တယ်။ ကျန်းမာရေးအနေဖြင့် အစာအဆိပ်ဖြစ်ခြင်း၊ ခြေထောက်၊ ခါး၊ သွားတို့ ဒုက္ခပေးတတ်တယ်။ ဒါကြောင့်လည်း ကံကောင်းစေရန် မိမိမွေးနေ့ နံနက်(၉း၄၅) နာရီတွင် တန်ခိုးကြီးဘုရားတစ်ဆူ၏ မွှေးနံ့ထောင့်၌ ဝါးညွန့်(၄)ညွန့်၊ ပေါက်ပန်းဖြူ(၅)ညွန့်၊ ကြက်လျှာအစိမ်းရောင်(၈)ခုတို့ကို လှူပေးပါ။ အညံ့များ ပြေပျောက်စေရန် ဆုတောင်းပါ။

ကံကောင်းသောရက်

ကြာသပတေး၊ စနေ

ညံ့သောရက်

တနင်္လာ၊ သောကြာ

ကံကောင်းသောနံပါတ်

၅၁၊ ၅၇၊ ၇၅၊ ၇၃

အထူးသတိပြုရန်

ယခုကာလတွင် အိမ်ပြင်ခြင်း၊ အိမ်ဆောက်ခြင်း၊ အိမ်ပြောင်းခြင်း မပြုပါနှင့်။ မည်သည့်ပစ္စည်းမှလည်း မငှားရမ်းပါနှင့်။ ငှားလျှင် ဆုံးရှုံးသွားတတ်တယ်။

ကံကောင်းပြီး လာဘ်ရှင်ရေရန်

မိမိနေအိမ်ကဘုရားတွင် ကြာသပတေးနေ့နှင့် စနေနေ့တိုင်း ဝယာနို့ဆွမ်း(၁၂)ပန်းကန် လှူဒါန်းပေးပါ။

၂၀၁၆ ခုနှစ်၊ နိုဝင်ဘာလအတွက် ဟောစာတမ်း

တနင်္လာ သားသမီး

သင်သည် ယခုကာလတွင် အနည်းငယ် ညံ့နေပါတယ်။ ထင်သလောက် အောင်မြင်မှု မရရှိနိုင်သေးပါ။ သင်တန်းတစ်ခုတက်ရခြင်း၊ အဖွဲ့အစည်းတစ်ခုခုသို့ ဝင်ရောက်ရ တတ်တယ်။ နားချိန်မရလောက်အောင် အလုပ်ရှုပ်ပြီး ပင်ပန်းနေလိမ့်မယ်။ အလုပ် တွင် မပျော်ဘဲ ဖြစ်နေတတ်တယ်။ ပြောင်းရန်စိတ်မကူးပါနှင့်ဦး။ ပြောင်းလျှင် အဆင်မပြေနိုင်သေးပါ။ အထက်လူကြီး၊ ကြီးကဲသူတို့ မစလိမ့်မယ်။ မြေတစ်ကွက် ဝင်တတ်ပါတယ်။ နိုင်ငံရပ်ခြားနှင့် ဆက်သွယ်သောကိစ္စများ၊ လူမျိုးခြားနှင့် တွဲပြီး လုပ်ရသော အလုပ်များ အောင်မြင်လိမ့်မယ်။ လူငယ်များ မိန်းမခိုးခြင်း၊ ယောက်ျား နောက်လိုက်ခြင်းများ ပြုလုပ်လျှင် ဆွေပြတ်မျိုးပြတ် ဖြစ်ကုန်တတ်တယ်။ ဘာသာ ရေးနှင့် ပတ်သက်သော ပုံတော်များ ဝင်လာလိမ့်မယ်။ အလှူရက်၊ မင်္ဂလာရက် ရွှေ့ရတတ်တယ်။ ဆွေမျိုးသားချင်းထဲမှ နာရေးကြုံရတတ်တယ်။ ယခုကာလတွင်

ကြွေးပေးခြင်း၊ ကြွေးတောင်းခြင်း မပြုပါနှင့်။ အမွေရခြင်း (သို့မဟုတ်) အမွေကဲ့သို့ ပစ္စည်းများ ရတတ်တယ်။ ယခုကာလတွင် လက်ခံလိုက်လျှင် ကုန်သွားတတ်တယ်။ ကျန်းမာရေးအနေဖြင့် စိတ်ထောင်းကိုယ်ကျေ ဖြစ်နေတတ်တယ်။ မိန်းကလေးဖြစ်ပါက သွေးဖောက်ပြန်ပြီး စိတ်နှင့်ပတ်သက်သောဝေဒနာ ခံစားရတတ်တယ်။ အမျိုးသားဖြစ်ပါက ဝမ်းဗိုက်ဥပါဒ်ပေးခြင်း၊ ဝမ်းဗိုက်နှင့် ပတ်သက်သော ဝေဒနာများ ခံစားရတတ်တယ်။ ဒါကြောင့်လည်း ကံကောင်းစေရန် မိမိမွေးနေ့ နံနက်(၉း၄၅)နာရီတွင် တန်ခိုးကြီးဘုရားတစ်ဆူ၏ မွေးနံထောင့်၌ ဝါးညွန့်(၄)ညွန့်၊ ပေါက်ပန်းဖြူ(၅)ညွန့်၊ ယပ်အဝါရောင်(၁၇)ခုတို့ကို လှူပေးပါ။ အညံ့များ ပြေပျောက်စေရန် ဆုတောင်းပါ။

ကံကောင်းသောရက်

ကြာသပတေး၊ စနေ

ညံ့သောရက်

တနင်္လာ၊ သောကြာ

ကံကောင်းသောနံပါတ်

၇၅၊ ၇၆၊ ၇၇

အထူးသတိပြုရန်

ယခုကာလတွင် အိပ်ရာကောင်းကောင်းနဲ့ မအိပ်ပါနှင့်။ အိပ်လျှင် ကျန်းမာရေး ချူချာခြင်း၊ ပြဿနာဟောင်း၊ ရောဂါဟောင်းများ ပြန်ပေါ်လာခြင်းမျိုး ကြုံရတတ်တယ်။

ကံကောင်းပြီး လာဘ်ရွှင်စေရန်

မိမိနေအိမ်ကဘုရားတွင် ကြာသပတေးနေ့နှင့် စနေနေ့တိုင်း ထမင်းပေ၊ ပျားရည်ဆမ်းပြီး လှူဒါန်းပေးပါ။

၂၀၁၆ ခုနှစ်၊ နိုဝင်ဘာလအတွက် ဟောစာတမ်း

အင်္ဂါ သားသမီး

သင်သည် ယခုကာလတွင် အလုပ်လုပ်ရတာ အခက်အခဲ တွေ့လိမ့်မယ်။ ပင်ပန်းတဲ့အလုပ်မျိုး ဖြစ်တတ်တယ်။ အလုပ်နေရာ၊ အိမ်နေရာ ပြောင်းရ တတ်တယ်။ မထင်မှတ်ဘဲ ခရီးဝေးသွားရတတ်တယ်။ မိသားစုအတွက်လည်း ပူပန်ရတတ်တယ်။ ယခုရောက်ရှိနေတဲ့ကာလတွင် ကဆုန်လ၊ ဝါခေါင်လ များ ပါဝင်နေရင် အိမ်ထောင်ရေး စိတ်တိုင်းမကျခြင်း၊ အဆင်မပြေမှု ဖြစ် တတ်တယ်။ လူမျိုးခြား ဒုက္ခပေးတတ်တယ်။ ရွှေ ထွက်ခြင်း၊ ပေါင်နှံရခြင်းမျိုး ကြုံရတတ်တယ်။ ငွေတွေ အတိုင်းအဆမရှိ ထွက်နေတတ်တယ်။ ဒါပေမဲ့ မထင်မှတ်တဲ့ ဆွေမျိုးသားချင်းက အကူအညီ ပေးလိမ့်မယ်။ တနင်္ဂနွေ၊ သောကြာ သားသမီးတွေက အကူအညီကောင်းတွေ ပေးလာတတ်တယ်။

စက်ပစ္စည်းတွေ မကြာခဏ ဒုက္ခပေးတတ်တယ်။ ဝန်ထမ်းများအဖို့ စစ်ဆေးခံရတတ်တယ်။ စိတ်ပင်ပန်းရတတ်တယ်။ ကျန်းမာရေးညံ့တဲ့ သက်ကြီးရွယ်အိုများ အိမ်ကို ဆေးလာကုရင်း ဆုံးပါးတတ်တယ်။ ကျန်းမာရေးအနေဖြင့် ခြေထောက် မတော်တဆ ထိခိုက်ဒဏ်ရာ ရတတ်တယ်။ ဒါကြောင့်လည်း ကံကောင်းစေရန် မိမိမွေးနေ့ နံနက်(၉:၄၅)နာရီတွင် တန်ခိုးကြီး ဘုရားတစ်ဆူ၏ မွေးနံထောင့်၌ ဆီးညွန့်(၃)ညွန့်(ဆူးဖြူတ်)၊ ဝါးညွန့်(၄)ညွန့်၊ ထီးနီ(၁၀)ခုတို့ကို လှူပေးပါ။ အညံ့များ ပြေပျောက်စေရန် ဆုတောင်းပါ။

ကံကောင်းသောရက်

သောကြာ၊ တနင်္ဂနွေ

ညံ့သောရက်

စနေ၊ အင်္ဂါ

ကံကောင်းသောနံပါတ်

၁၇၊ ၁၆၊ ၆၁၊ ၆၅

အထူးသတိပြုရန်

မိမိခန္ဓာကိုယ်တွင် မီးလောင်ခြင်း၊ ရေခဲပူလောင်ခြင်းမျိုး ဖြစ်တတ်တယ်။ ယခုကာလတွင် ရေစက်ချပြီး အလှူကြီး မပြုလုပ်ရပါ။

ကံကောင်းပြီး လာဘ်ရွှင်စေရန်

မိမိနေအိမ်ကဘုရားတွင် ကြေးပန်းအိုးထဲ၌ အုန်း(၆)ညွန့်၊ သီဟိုဠ်(၂၁)ညွန့် မပြတ်လှူဒါန်းပေးပါ။

၂၀၁၆ ခုနှစ်၊ နိုဝင်ဘာလအတွက် ဟောစာတမ်း

ဗုဒ္ဓဟူး သားသမီး

သင်သည် ယခုကာလတွင် ကောင်းကျိုးလေးတွေ ခံစားလာရပါလိမ့်မယ်။ လုပ်ငန်းသစ်လုပ်ဖို့ အကြံအစည်ကောင်း၊ အဆက်အသွယ်ကောင်းများ ရတတ်တယ်။ ဒါပေမဲ့ လုပ်သလောက် အမြတ်အစွန်း မရနိုင်သေးပါဘူး။ အလုပ်တွေ တိုဟာလုပ်ရမလို့၊ ဒီဟာလုပ်ရမလို့နဲ့ အချိန်ကုန်သွားတတ်တယ်။ လုပ်ငန်းတစ်ခုကို ငွေများစွာရင်းနှီးပြီး မလုပ်ပါနှင့်ဦး။ စပ်တူလုပ်ရမယ့်ကိစ္စတွေ ပေါ်လာတတ်တယ်။ စက်ပစ္စည်းများ ဝင်လာလိမ့်မယ်။ စက်ရုံတည်ထောင်ဖို့ ကိစ္စတစ်ခုလည်း ပေါ်ပေါက်လာတတ်တယ်။ မသွားချင်တဲ့ခရီး၊ သူတစ်ပါးအတွက် သွားရတဲ့ခရီးတွေ ပေါ်လာတတ်တယ်။ စန်းပွင့်တဲ့ကာလ ဖြစ်သောကြောင့် အပျို၊ လူပျိုတွေအဖို့ ဂရုစိုက်ပါ။ ကျန်းမာရေးအနေဖြင့် ဦးခေါင်း ထိခိုက်ဒဏ်ရာရခြင်း၊ မကြာခဏ ခေါင်းကိုက်ခြင်းမျိုး ဖြစ်တတ်တယ်။ ဒါကြောင့်လည်း ကံကောင်းစေရန် မိမိမွေးနေ့ နံနက် (၉း၄၅)နာရီတွင် တန်ခိုးကြီး

ဘုရားတစ်ဆူ၏ မွေးနံထောင့်၌ ကံကော်ညွန့်(၁၅)ညွန့်၊ အုန်းညွန့်(၁)ညွန့်၊ ကုက္ကား(၁၉)ခုတို့ကို လှူပေးပါ။ အညံ့များ ပြေပျောက်စေရန် ဆုတောင်းပါ။

ကံကောင်းသောရက်

တနင်္ဂနွေ၊ အင်္ဂါ

ညံ့သောရက်

တနင်္လာ၊ ကြာသပတေး

ကံကောင်းသောနံပါတ်

၁၃၊ ၃၁၊ ၁၆

အထူးသတိပြုရန်

မိမိအိမ်အနီးတွင် ဈေးဆိုင်တန်းများ ဆောက်လုပ်ခြင်း၊ ဆိုင်သစ်တစ်ခုဖွင့်ခြင်း နိမိတ်မျိုး တွေ့ပါက ဝန်ထမ်းတွေအဖို့ ရာထူးတိုးတတ်တယ်။
ယခုကာလတွင် ငွေဝင်လာလျှင် မြေဝယ်ခြင်း၊ အိမ်ကြီးကြီး ဆောက်ခြင်းမျိုး မပြုလုပ်ပါနှင့်။

ကံကောင်းပြီး လာဘ်ရှင်စေရန်

မိမိနေအိမ်ဘုရားတွင် အုန်းဆွမ်း မကြာခဏ လှူဒါန်းပေးပါ။

၂၀၁၆ ခုနှစ်၊ နိုဝင်ဘာလအတွက် ဟောစာတမ်း

ကြာသပတေး သားသမီး

သင်သည် ယခုကာလတွင် ခါတိုင်းနှင့်မတူဘဲ စည်းစိမ်ဥစ္စာ ပွားများလာတတ်တယ်။ ကျေးဇူးရှင် မိဘတွေကိုလည်း ပြန်ပြီးကြည့်ရှုစောင့်ရှောက်နိုင်မယ့်ကာလ ဖြစ်တယ်။ စီးပွား သိသိသာသာ တက်မယ်။ သိကြားမ၊ လိုက်သကဲ့သို့ လက်ရှိ အခြေအနေထက် များစွာမြင့်တက်သွားလိမ့်မယ်။ လုပ်ငန်းများ အောင်မြင်မှု ရမယ်။ လုပ်ငန်းဟောင်းများ ပြန်ပေါ်တတ်တယ်။ ဝန်ထမ်းဖြစ်လျှင် ရာထူးတက်ခြင်း၊ အခြေအနေ အဆင့်အတန်း မြင့်တက်ခြင်းများ ကြုံမယ်။ အထက်လူကြီး ဆရာသမားလို ပုဂ္ဂိုလ်မျိုးက ကြည့်ရှုစောင့်ရှောက်တတ်တယ်။ မိတ်ဆွေကောင်း၊ ဆရာကောင်း တွေ့မယ်။ သင်စာနိုးတစ်ခု တက်ရမယ်။ ပညာကောင်း ဖြစ်တယ်။ စာမေးပွဲတစ်ခု ဝင်ရောက်ဖြေဆိုလျှင် အောင်မြင်ပါလိမ့်မယ်။ ပြည်ပက ကိုယ့်ကို လာရောက်ဖို့ ခေါ်ယူခြင်းမျိုး ကြုံရတတ်တယ်။ မြေတစ်ကွက် ဝင်တတ်တယ်။

မိမိအိမ်မှာ စေ့စပ်မင်္ဂလာပွဲ လုပ်ရတတ်တယ်။ သူများမင်္ဂလာပွဲတွေကိုလည်း လုပ်ဆောင်ပေးရတတ်တယ်။ လွတ်လပ်ပြီး အရွယ်ရောက်သူဆိုလျှင် အိမ်ထောင်ကျတတ်တယ်။ မင်္ဂလာဆောင်လျှင် စည်ကားတဲ့ မင်္ဂလာပွဲ ဖြစ်လိမ့်မယ်။ အဖိုးတန် ကျောက်မျက်ရတနာတစ်ခု ဝင်လာတတ်တယ်။ အလုပ်တွင် အတိုက်အခံ အနည်းငယ် ကြုံရတတ်တယ်။ ရင်းနှီးသူများနှင့် အဆင်မပြေ လမ်းခွဲရတတ်တယ်။ သူတစ်ပါးကြောင့် အမှုအခင်းနှင့် ပတ်သက်ရတတ်တယ်။ စပ်တူရှယ်ယာလုပ်ငန်းများ ပေါ်လိမ့်မယ်။ လုပ်လျှင် အောင်မြင်ပါလိမ့်မယ်။ စက်ပစ္စည်းအသစ် ဝင်မယ်။ အိမ်ထောင်ရှိသူဆိုလျှင် အိမ်ထောင်ဖက်နှင့် ပတ်သက်ပြီး စိတ်ညစ်ရတတ်တယ်။ ကျန်းမာရေးအနေဖြင့် နှလုံးနှင့်ပတ်သက်၍လည်းကောင်း၊ လေနှင့်ပတ်သက်၍လည်း ကောင်း ဖြစ်တတ်တယ်။ ဒူး၊ နား၊ ဒုက္ခပေးတတ်တယ်။ ဒါကြောင့်လည်း ကံကောင်းစေရန် မိမိမွေးနေ့ နံနက်(၉း၄၅)နာရီတွင် တန်ခိုးကြီးဘုရားတစ်ဆူ၏ မွေးနံထောင့်၌ ဝါးညွန့်(၄)ညွန့်၊ ပေါက်ပန်းဖြူညွန့်(၅)ညွန့်၊ တံခွန်ဖြူ(၂၁)ခုတို့ကို လှူပေးပါ။ အညှဲများ ပြေပျောက်စေရန် ဆုတောင်းပါ။

ကံကောင်းသောရက်

အင်္ဂါ၊ ကြာသပတေး

ညံ့သောရက်

စနေ၊ ဗုဒ္ဓဟူး

ကံကောင်းသောနံပါတ်

၅၅၊ ၃၃၊ ၃၅၊ ၅၃

အထူးသတိပြုရန်

ယခုကာလတွင် နာရေး လုံးဝမသွားပါနှင့်။
ညအိပ်ညနေ နာတာရှည်လူမမာများ အိမ်သို့
လာရောက်ဆေးဝါးကုသပါက လက်မခံပါနှင့်။

ကံကောင်းပြီး လာဘ်ရှင်စေရန်

မိမိနေအိမ်ဘုရားတွင် ကြာသပတေးနေ့တိုင်း ဆီထမင်း(၈)ပုံ၊
စံပယ်ပန်း(၈)တုံး လှူဒါန်းပေးပါ။

၂၀၁၆ ခုနှစ် နိုဝင်ဘာလအတွက် ဟောစာတမ်း

သောကြာ သားသမီး

သင်သည် ယခုကာလတွင် မမျှော်လင့်ဘဲ ငွေတွေ ဝင်လာတတ်တယ်။ အမွေလည်း ရတတ်တယ်။ အလှူအတန်းကိစ္စတွေလည်း ပြုလုပ်ရမယ်။ ငွေအစုလိုက် အပုံလိုက် ဝင်လာတတ်တယ်။ လက်ရှိအခြေအနေထက် အဆပေါင်းများစွာ စီးပွားတက်မယ်။ အဖိုးတန်ကျောက်မျက်ရတနာများ ဝင်မယ်။ ပြည်ပခရီး အကျိုးပေးသောကာလဖြစ်တယ်။ လူမျိုးခြား၊ နိုင်ငံခြားနှင့် ပတ်သက်သော ကိစ္စများ အကျိုးပေးအောင်မြင်မယ်။ ခရီးများ မကြာခဏ ထွက်ရတတ်တယ်။ ထိုခရီးများသည်လည်း အကျိုးပေးလိမ့်မယ်။ ဝန်ထမ်းဆိုလျှင် ရာထူးတက်မယ်။ လက်ရှိ အလုပ်ကို စိတ်မဝင်စားဘဲ အလုပ်ပြောင်းလိုစိတ် ပေါ်တတ်တယ်။ အထက်လူကြီး၊ မိသားစုကြီးကသူများကြောင့် စိတ်ညစ်ရမယ်။ အတူနေမိသားစုထဲမှ အဘိုးအဘွားများ နာရေးဖြစ်တတ်တယ်။ တခြားကို ခဏပို့ထားပါ။ အိမ်ထောင်ရှင်များ

အိမ်ထောင်ရေးအတွက် သောကရောက်ရတတ်တယ်။ ပညာရေးကိစ္စ၊ သင်တန်းကိစ္စများကို အကြောင်းပြု၍ စိတ်ညစ်ရတတ်တယ်။ မကြာခဏ စက်ပစ္စည်း ပျက်တတ်တယ်။ ရွှေထွက်ခြင်း၊ ရွှေအတွက် ပြောဆိုဖြေရှင်းခြင်းမျိုး ကြုံရတတ်တယ်။ ကျန်းမာရေးအနေဖြင့် ဆီးရောဂါ၊ မျက်စိရောဂါ ဖြစ်တတ်တယ်။ အဖိုးအကြောနှင့် ပတ်သက်သော ဝေဒနာများ ခံစားရတတ်တယ်။ ဒါကြောင့်လည်း ကံကောင်းစေရန် တန်ခိုးကြီးဘုရားတစ်ဆူ၏ ဖွေးနံထောင့်၌ ဆီးညွန့်(၃)ညွန့်(ဆူးဖြတ်)၊ ဝါးညွန့်(၄)ညွန့်၊ ကနုတ္တဒါန်ထီးဖြူ(၁၅)ခုတို့ကို လှူပေးပါ။ အညွများ ပြေပျောက်စေရန် ဆုတောင်းပါ။

ကံကောင်းသောရက်

တနင်္လာ၊ စနေ

ညံ့သောရက်

ဗုဒ္ဓဟူး၊ တနင်္ဂနွေ

ကံကောင်းသောနံပါတ်

၂၆၊ ၂၇၊ ၂၂၊ ၂၄

အထူးသတိပြုရန်

မိမိအိမ်အနီးအနားတွင် ရိုးရာနတ်များ ကသော နိမိတ်တွေ့လျှင်လည်းကောင်း၊ ခေါင်းရင်းအိမ်၊ မျက်နှာချင်းဆိုင် အိမ်များတွင် မင်္ဂလာဆောင်သော နိမိတ်တွေ့လျှင်လည်းကောင်း ကောင်းကျိုးများ ခံစားရတော့မှာ ဖြစ်ပါတယ်။ အရေးကြီးသော ကံများကို ထိန်းသိမ်းပါ။

ကံကောင်းပြီး လာဘ်ရှင်စေရန်

မိမိနေအိမ်ကဘုရားတွင် တနင်္လာနေ့နှင့် စနေနေ့တိုင်း နွားနို့နှင့် ကျောက်ကျော လှူဒါန်းပေးပါ။

၂၀၁၆ ခုနှစ်၊ နိုဝင်ဘာလအတွက် ဟောစာတမ်း

စနေ သားသမီး

သင်သည် ယခုကာလတွင် စိတ်ပျော်ရွှင်စရာတွေ ကြုံရပါလိမ့်မယ်။ ပြိုင်ပွဲတွေ ဝင်ပြိုင်ရင်လည်း ဆုတံဆိပ် ရပါလိမ့်မယ်။ လုပ်ငန်းသစ်များ လုပ်ကိုင်ရတတ် တယ်။ ထိုလုပ်ငန်းများသည်လည်း အကျိုးပေးသော လုပ်ငန်းများ ဖြစ်နေတတ် တယ်။ အလှူအတန်း ပြုလုပ်ခြင်း၊ မင်္ဂလာပွဲများ စီစဉ်ခြင်းမျိုး ကြုံရတတ် တယ်။ ယခုကာလတွင် ငွေရှာရ လွယ်ကူသလောက် စုဆောင်း၍ မရဘဲဖြစ်နေ တတ်တယ်။ ငွေဝင်လျှင် လက်ထဲမှာ မထားဘဲ ရွှေဝယ်ထားပါ။ စနေနံပစ္စည်း များ အဝင်မခံပါနှင့်။ ဆရာသမားကဲ့သို့ ပုဂ္ဂိုလ်များနှင့် အဆင်မပြေ ဖြစ်တတ် တယ်။ အလုပ်နေရာ၊ အိမ်နေရာ ပြောင်းရွှေ့ရတတ်တယ်။ မြေနှင့်ပတ်သက် သောကိစ္စများ၊ အမွေနှင့်ပတ်သက်သောကိစ္စများ ကြုံရတတ်တယ်။ အိမ်ထောင် သည်တွေအဖို့ အိမ်ထောင်ရေး ဂရုစိုက်ပါ။ ကျန်းမာရေးအနေဖြင့် အစားမှား

ခြင်း၊ ဆေးမှားခြင်းမျိုး ဖြစ်တတ်တယ်။ ဒါကြောင့်လည်း ကံကောင်းစေရန် မိမိမွေးနေ့ နံနက်(၉း၄၅)နာရီတွင် တန်ခိုးကြီး ဘုရားတစ်ဆူ၏ မွေးနံထောင့်၌ အုန်းညွန့်(၁)ညွန့်၊ ကံကော်ညွန့်(၁၅)ညွန့်၊ ယပ်အဖြူ(၁၂)ခုတို့ကို လှူပေးပါ။ အညှိုးများ ပြေပျောက်စေရန် ဆုတောင်းပါ။

ကံကောင်းသောရက်

တနင်္လာ၊ ဗုဒ္ဓဟူး

ညံ့သောရက်

သောကြာ၊ အင်္ဂါ

ကံကောင်းသောနံပါတ်

၄၂ ၄၇ ၂၅

အထူးသတိပြုရန်

ယခုကာလတွင် အမှုအခင်းဖြစ်နေသူကို ငွေချေးခြင်း၊ အာမခံခြင်းမျိုး မပြုလုပ်ပါနှင့်။

ကံကောင်းပြီး လာဘ်ရှင်စေရန်

မိမိနေအိမ်ဘုရားတွင် ဗုဒ္ဓဟူးနေ့တိုင်း ကော်ရည်ခေါက်ဆွဲ လှူဒါန်းပေးပါ။

၂၀၁၆ ခုနှစ်၊ နိုဝင်ဘာလအတွက် ဟောစာတမ်း

ရာဟု သားသမီး

သင်သည် ယခုကာလတွင် ဘာလုပ်လုပ် အောင်မြင်မယ့်ကာလ ဖြစ်ပါတယ်။ အလုပ်နေရာ၊ အိမ်နေရာ ပြင်ဆင်ခြင်း၊ ပြောင်းရွှေ့ခြင်း ကြုံရတတ်တယ်။ အိမ်ဝယ်ဖို့ ကြံရွယ်ထားလျှင် ဒီအချိန်မှာ ဝယ်လိုက်ပါ။ အိမ်ကြီးအိမ်ကောင်း ရတတ်တယ်။ လုပ်ငန်းသစ်ပေါ်ခြင်း (သို့မဟုတ်) လက်ရှိအလုပ်နှင့် ပတ်သက်၍ အဆက်အသွယ်သစ်များ ပေါ်လာလိမ့်မယ်။ လုပ်ငန်းနှင့် ပတ်သက်၍ နာမည်ကောင်းရခြင်း၊ နေရာကောင်းရခြင်း၊ လုပ်ငန်းတိုးချဲ့ရခြင်းများ လုပ်ရတတ်တယ်။ ထိပေါက်သကဲ့သို့ ငွေများ ဝင်တတ်တယ်။ သို့သော် ငွေရခါနီးတွင် ငွေကြေးထစ် ငေါ့ဖြစ်ခြင်း၊ ကြွေးဆုံးခြင်း ဖြစ်တတ်တယ်။ ခရီးအကျိုးပေးသောကာလဖြစ်တယ်။ ဘုရားဖူးခရီး သွားရတတ်တယ်။ ကွဲကွာနေသော ဆွေမျိုးသားချင်းများနှင့် ပြန်ဆုံမယ်။ မိမိရဲ့ ဆွေမျိုးသားချင်း၊ တပည့်များကြောင့် အမှုအခင်း ဖြစ်တတ်တယ်။ သူခိုး အခိုးခံရတတ်သောကြောင့် ဝရုစိုက်ပါ။ မိသားစုအကြီးအကဲ၊ လုပ်ငန်းအကြီးအကဲတို့ကြောင့် စိတ်ညစ်ရတတ်တယ်။ ဖခင် ကျန်းမာရေး ညံ့တတ်တယ်။ အိမ်သို့ အတောင်ပါသော သတ္တဝါများ ဝင်လာတတ်တယ်။ ဘုရားဆင်းတုတော်၊ စွယ်တော်၊ ရဟန္တာများ ကြွလာတတ်တယ်။ စက်ပစ္စည်းအသစ်လဲရတတ်တယ်။ လက်ဝတ်ရတနာများ ကျောက်ပြုတ်ထွက်ခြင်း၊ ပျောက်ခြင်း ဖြစ်တတ်တယ်။ ငယ်ရွယ်သူများ အဖို့ အချစ်ရေးတွင် လမ်းခွဲရလောက်အောင် ပြဿနာ ဖြစ်ရတတ်တယ်။ အလုပ်တွင် အတိုက်အခံ၊ အပြိုင်အဆိုင် ကြီးစွာ ကြုံရတတ်တယ်။ အတိုက်အခံမှန်သမျှ အနိုင်ရမယ်။ အများ၏ ထောက်ခံမှု ရတတ်တယ်။ အိမ်ထောင်သည်တွေအဖို့ မိန်းမနှင့် ပတ်သက်သော အမှုအခင်းများ ကြုံရတတ်တယ်။ ကျန်းမာရေးအနေဖြင့် အမြင့်မှ လိမ့်ကျခြင်း၊ အပူလောင်ခြင်းမျိုး ဖြစ်တတ်တယ်။ ဒါကြောင့်လည်း ကံကောင်းစေရန် မိမိမွေးနေ့ နံနက်(၉:၄၅)နာရီတွင် တန်ခိုးကြီးဘုရားတစ်ဆူ၏ ဖွေးနံထောင့်၌ ဆီးညွန့်(၃)ညွန့်(ဆူးဖြူတ်)၊ ဝါးညွန့်(၄)ညွန့်၊ ဂြိုဟ်ရုပ်စုံ(၆)ခုတို့ကို လှူပေးပါ။ အညံ့များ ပြေပျောက်စေရန် ဆုတောင်းပါ။

ကံကောင်းသောရက်

ဗုဒ္ဓဟူး၊ သောကြာ

ညံ့သောရက်

တနင်္ဂနွေ၊ ကြာသပတေး

ကံကောင်းသောနံပါတ်

၄၇၊ ၄၆၊ ၆၄၊ ၆၂

အထူးသတိပြုရန်

အိုးပိုင်အိမ်ပိုင် ရနိုင်သော ကာလဖြစ်သောကြောင့် သူတစ်ပါး၏ အိမ်ထောင်ရေးကိစ္စ၊ မင်္ဂလာကိစ္စများကို တာဝန်ယူ၍ ဆောင်ရွက်ပေးခြင်း၊ သူများ၏ အိမ်ထောင်ပရိဘောဂပစ္စည်းများကို လက်ခံပေးခြင်းမျိုး မပြုလုပ်ပါနှင့်။

ကံကောင်းပြီး လာဘ်ရွှင်စေရန်

မိမိနေအိမ်ကဘုရားတွင် ဗုဒ္ဓဟူးနေ့နှင့် သောကြာနေ့တိုင်း မုန့်လုံးရေပေါ်(၁၀)လုံး၊ ရှောက်သီးသုပ်(၁)ပန်းကန် လှူဒါန်းပေးပါ။

နိုင်ငံခြားရောက် မြန်မာများအတွက်

အထူးဟောကိန်း

ဒေါက်တာစောယုနွယ်

(၂၀၁၆-ခုနှစ်၊ နိုဝင်ဘာလ)

ယခုကာလမှာ ကျွန်မတို့ ဗုဒ္ဓဘာသာမြန်မာလူမျိုး၊ လူငယ်လူရွယ်အချို့ဟာ နိုင်ငံရပ်ခြားကို သွားရောက်ပြီး အလုပ်လုပ်ခြင်း၊ ပညာရှာခြင်းတွေ လုပ်နေကြပါပြီ။ အဲဒီလို တိုင်းတစ်ပါးမှာ သွားရောက်လုပ်ကိုင်သူတွေအဖို့ အားကိုးရာမှာ ကျွန်မတို့ ကိုးကွယ်ဆည်းကပ်တဲ့ မြတ်ဗုဒ္ဓရဲ့ လမ်းညွှန်မှုတွေပါပဲ။ မြတ်ဗုဒ္ဓကို ကြည်ညိုလေးစားတဲ့ ဗုဒ္ဓဘာသာဝင်တွေအဖို့ ဘယ်နေရာ ဘယ်ဒေသရောက်ရောက် သရဏဂုံတည်ခြင်း ရှိခဲ့ပါလျှင် ဘေးဥပါဒ်အန္တရာယ်တွေကင်းပြီး လိုအင်ဆန္ဒတွေ ပြည့်ဝတယ်ဆိုတာ အားလုံးအသိပါပဲ။ ရတနာသုံးပါးကို ကြည်ညိုလေးစားတဲ့သူတွေအဖို့ ၎င်းတို့ရဲ့ အခက်အခဲလေးတွေကို ပြေလည်စေဖို့ရန် ကျွန်မတတ်တဲ့ လောကီပညာရပ်တွေနဲ့ ကူညီလိုက်ရပါတယ်။ အကယ်၍ များ ဘဝဇာတ်စုံ အဖုံဖုံကို သိချင်တယ် ဆိုရင်ဖြင့် စာဖြင့်သော်လည်းကောင်း၊ အခြားဆက်သွယ်နိုင်မည့် နည်းလမ်းများနှင့်သော်လည်းကောင်း ဆက်သွယ် ခဲ့မယ် ဆိုပါက ...

ဒေါက်တာစောယုနွယ်

အမှတ်(၂၀၅/က)၊ ပိတောက်(၅)လမ်း၊ ဗြူသစ်(ဂ)၊ ဘုရင့်နောင်ရိပ်သာ၊ အင်းစိန်မြို့နယ်၊ ရန်ကင်းမြို့၊ ဗုဒ္ဓ-၀၁-၆၄၃၀၃၀၊ ၀၉-၇၇၉၉၅၅၅၆၇

တနင်္ဂနွေသားသမီးများအတွက်

ယတြာ

သူတစ်ပါးအား ပစ္စည်းများ မငှားပါနှင့်။ ငွေမချေးပါနှင့်။ အမှုဖြစ်နေသူ ကို အာမခံ မလိုက်ပါနှင့်။ အလုပ်အတွင်း၌ လက်အောက်ငယ်သား ထွက်ပြေး သောကြောင့် ပြဿနာ ဖြေရှင်းရတတ်သည်။ ငွေကျပျောက်တတ်သည်။

သရက်သီးဖျော်ရည်တစ်ဘူး အသက်ကြီးသူတစ်ဦးအား လှူပါ။

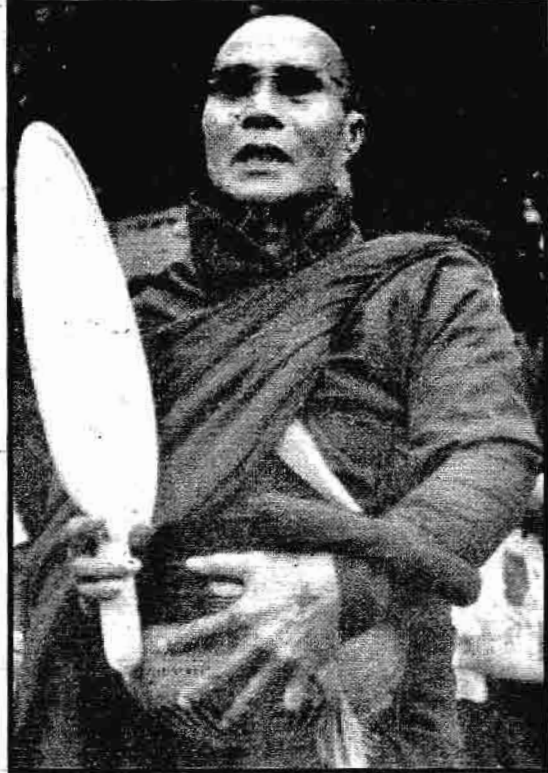
တနင်္လာသားသမီးများအတွက်

ယတြာ

အလုပ်သစ်၊ နေရာသစ် ပြောင်းလိုစိတ်များ ပေါ်ပေါက်မည်။ မပြောင်းပါ နှင့်။ ယခုနေရာသည် ကိုယ့်အတွက် စိတ်ညစ်နေရသော်လည်း နောက်နေရာသည် ပိုဆိုးလိမ့်မည်။ ငွေလိမ်ခံရတတ်သည်။ သတိထားပါ။ ချစ်သူကြောင့် ဒုက္ခရောက် တတ်သည်။

မိတ်ဆွေများအား ကျောက်ကျော ဝယ်ကျွေးလိုက်ပါ။

ကျိုက်ထီးဆောင်း ဒုတိယဆရာတော် (၁၁)ကြိမ်မြောက် ပိဏ္ဍပတ်ဂူတင် ဆွမ်းခံကြွတော်မူ

ကျေးဇူးတော်ရှင် ကျိုက်ထီးဆောင်းဆရာတော် အဘိဓဇအဂ္ဂမဟာသဗ္ဗမ္မ ဇောတိကဓမ္မပါရဂူ ဒေါက်တာဘဒ္ဒန္တ ပညာဒီပ၏ ဩဝါဒလမ်းညွှန်မှုကို ခံယူပြီး ကျိုက်ထီးဆောင်း ဒုတိယဆရာတော် အဂ္ဂမဟာသဗ္ဗမ္မဇောတိကဇော ဘဒ္ဒန္တနဂါဒီပ မှ (၁၁)ကြိမ်မြောက် ပိဏ္ဍပတ်ဂူတင် ဆွမ်းခံခြင်းကို ၁၃၇၈-ခုနှစ်၊ ဝါခေါင်လဆန်း ၃ ရက်၊ (၆-၇-၂၀၁၆) စနေနေ့ မှ စတင်ကာ ၁၂ ရက်တိုင်တိုင် မွန်ပြည်နယ်၊ ဘီးလင်းမြို့နယ်၊ သထုံမြို့နယ်၊ ကျိုက်ထိုမြို့နယ်များသို့ ပိဏ္ဍပတ်ဂူတင် ဆွမ်းခံ ကြွတော်မူခဲ့ကြောင်း သိရှိရသည်။

သားငယ်

စာရေးဆရာ၊ ကဗျာဆရာ တာရာမင်းဝေ ကွယ်လွန်ခြင်း (၉)နှစ်ပြည့် အခမ်းအနားကျင်းပ

စာရေးဆရာ၊ ကဗျာဆရာ တာရာမင်းဝေ ကွယ်လွန်ခြင်း (၉)နှစ်ပြည့် အခမ်းအနားကို ၂၀၁၆-ခုနှစ်၊ ဩဂုတ်လ ၆ ရက်နေ့၊ နံနက် ၉ နာရီတွင် ရန်ကုန်မြို့၊ သယ်န်းကျွန်းမြို့နယ်၊ ကျိုက္ကဆံအနောက်ရပ်ကွက်ရှိ မဂ္ဂင်ကျောင်းတိုက်တွင် စည်ကားသိုက်မြိုက်စွာ ကျင်းပပြုလုပ်ခဲ့ကြောင်း သိရှိရသည်။

ZN

သုံးရောင်ခြယ်ဘုရားများ ဝယ်ယူပူဇော်နိုင်

ဗားမဲ့ဆရာတော်ဘုရားကြီး၏ ဆွေ ၇ ဆက် မျိုး ၇ ဆက် ကြွယ်ဝချမ်းသာစေနိုင်သည့် ဝါ၊ စိမ်း၊ နီ သုံးရောင်ခြယ်ဘုရား(ဦးရွှေအိုးဘုရား)များကို ဉာဏ်တော်အမြင့် ၇ လက်မ၊ ၉ လက်မ၊ ၁၀ လက်မ မိမိ နှစ်သက်ရာ ဉာဏ်တော်ကို ဘုန်းရောင်ဂျာနယ်တိုက်တွင် လာရောက် ဝယ်ယူပူဇော်နိုင်ပါသည်။ (ဖုန်း-၀၉-၂၅၁၀၂၂၃၃၁)

လူဝတ်ဆင်၍ နတ်တို့ကြားဝေ လူတို့ဆင်၍ နတ်တို့ကြားဝေ လူဝတ်ဆင်၍ နတ်တို့ကြားဝေ လူတို့ဆင်၍ နတ်တို့ကြားဝေ

လူတွေသိ၍ နတ်တွေကြားစေ လူတွေသိ၍ နတ်တွေကြားစေ လူတွေသိ၍ နတ်တွေကြားစေ

ဓမ္မုထိပ်အောင်ချမ်းသာ မိသားစု၏ အောင်ပွဲ-တက်ပွဲ တောင်ပြုန်းပွဲတော်အကြို ကျင်းပပြုလုပ်

BURMESE CLASSIC

နဂါးကိုးကောင် ဆရာတော်မှ ဦးဆောင်၍ မိခင်ကြီး ခေါ်တင်၍ အမျိုးရှိသော ဇမ္ဗူဒိပ်အောင်ချမ်းသာ မိသားစုသည် တောင်ပြုန်းဆုတောင်းပြည့်ဘုရားတွင် ရွှေသင်္ကန်းများ ကပ်လှူပူဇော်ခဲ့ကြပြီး တောင်ပြုန်း မင်းကြီး မင်းလေး နတ်နန်းတွင် သစ်သီး၊ ပန်း၊ ရေချမ်း၊ ကန်တော့ ပွဲများ၊ အချိုပွဲ၊ အချဉ်ပွဲများ၊ အဖျော်ယမကာများ စုံလင်စွာဖြင့် ဇမ္ဗူဒိပ်အောင်ချမ်းသာ မိသားစု၏ အောင်ပွဲ-တက်ပွဲကို ပြုလုပ်ခဲ့ကြောင်း သိရှိရသည်။

လေးကျွန်းသူ ဖောင်ဒေးရှင်းအသင်းဝင်ညီအစ်မများနှင့် မိသားစုများ စုပေါင်းကာ ဒုတိယအကြိမ် ဝါဆိုသင်္ကန်း ဆက်ကပ်လှူဒါန်းပွဲ ကျင်းပ

လေးကျွန်းသူ ဖောင်ဒေးရှင်းအသင်းဝင် ညီအစ်မများနှင့် မိသားစုများ စုပေါင်းကာ ဒုတိယအကြိမ် ဝါဆိုသင်္ကန်း ဆက်ကပ်လှူဒါန်းပွဲကို ၂၀၁၆-ခုနှစ်၊ ဩဂုတ်လ ၁၁ ရက်နေ့တွင် ကျေးဇူးတော်ရှင် တိပိဋကဓရ ဓမ္မဘာလ္လဂါနိကာ အဂ္ဂမဟာပဏ္ဍိတ အဘိဓမ္မပါဠိပါရဂူ ပရိယတ္တိသာသနာလင်္ကာရအကျော် ဆရာတော်ဘုရားကြီး အရှင်သုမင်္ဂလာလင်္ကာရ(Ph.D) တည်ထောင်တော်မူခဲ့သည့် တိပိဋက မဟာဂန္ဓာရုံကျောင်းတိုက်၊ ရန်ကုန်မြို့

ကမ္ဘာအေးတွင် ဝါဆိုဝါကပ်တော်မူကြသော စာသင်စာချ ဆရာတော် သံဃာအပါး(၃၉၀)တို့အား ဝါဆိုသင်္ကန်းများ ဆက်ကပ်လှူဒါန်းခဲ့ပြီး တိပိဋက မဟာဂန္ဓာရုံ ကျောင်းတိုက်ကြီးအတွက် ပညာရေးငွေပဒေသာပင် စိုက်ထူလှူဒါန်းခြင်းနှင့် နေ့ဆွမ်း၊ ဝါဆိုသင်္ကန်း၊ လှူဖွယ်ဝတ္ထု အစုစုတို့ကို ဆက်ကပ်လှူဒါန်းခြင်း အပါအဝင် စုစုပေါင်း ငွေကျပ် (၂၂၀)သိန်းကျော်ကို လှူဒါန်းခဲ့ကြကြောင်း သိရှိရသည်။

အမျိုးသားစာပေဆုရ စာရေးဆရာကြီး လင်းယုန်သစ်လွင် (၂၃)နှစ်ပြည့် အမှတ်တရ အခမ်းအနားနှင့် မူလတန်းကျောင်းဆောင်သစ် ပေးအပ်လှူဒါန်းပွဲ

အမျိုးသားစာပေဆုရ စာရေးဆရာကြီး လင်းယုန်သစ်လွင် (၂၃)နှစ်ပြည့် အမှတ်တရ အခမ်းအနားနှင့် မူလတန်းကျောင်းဆောင်သစ် ပေးအပ်လှူဒါန်းပွဲကို အ . မ . က ကျွန်းထိပ်ပိုင်း၊ ညောင်တုန်းမြို့တွင် (၂၀-၈-၂၀၁၆)တနင်္ဂနွေနေ့ နံနက် ၉ နာရီမှ နေ့လယ် ၂ နာရီအထိ ကျင်းပပြုလုပ်ခဲ့ကြောင်း သိရှိရသည်။

အင်ကြင်း

ကမ္ဘောဇ အနာဂတ်အလင်းတန်း မြန်မာဖောင်ဒေးရှင်း(BFM) မှ ရေဘေးဒုက္ခ ကြုံတွေ့နေသည့် စစ်ကိုင်းမြို့၊ ပခုက္ကူမြို့၊ မြန်အောင်မြို့နယ်နှင့် ကြံခင်းမြို့နယ်များသို့ ထမင်းဘူးများ လှူဒါန်း

ကမ္ဘောဇ အနာဂတ်အလင်းတန်း မြန်မာဖောင်ဒေးရှင်း(BFM)မှ ရေဘေးဒုက္ခ ကြုံတွေ့နေသည့် စစ်ကိုင်းတိုင်းဒေသကြီး၊ စစ်ကိုင်းမြို့နယ်၊ ဆင်တက် ကျေးရွာအုပ်စုရှိ ရေဘေးသင့်ပြည်သူများအတွက် နေ့လည်စာ ထမင်းဘူး ၁၄၅၀၊ ရော့ဝတီတိုင်းဒေသကြီး၊ မြန်အောင်မြို့နယ်ရှိ ရေဘေးသင့်စခန်းများမှ ရေဘေးသင့်ပြည်သူများအတွက် ထမင်းဘူး ၇၀၀ ခန့်၊ ရော့ဝတီတိုင်းဒေသကြီး၊ ကြံခင်းမြို့နယ် ရေဘေးရှောင်စခန်း

များမှ ရေဘေးသင့် ပြည်သူများအတွက် နံနက်စာ ထမင်းဘူး ၂၀၀၀ ကျော်နှင့် ညနေစာ ထမင်းဘူး ၂၀၀၀ ကျော်၊ မကွေးတိုင်းဒေသကြီး၊ ပခုက္ကူမြို့နယ် ရေဘေးသင့်ပြည်သူများအတွက် ထမင်းဘူး ၁၅၀၀ ကျော်ကို ၂၀၁၆-ခုနှစ်၊ ဩဂုတ်လ ၇ ရက်နေ့က သွားရောက်လှူဒါန်းခဲ့ကြောင်း သိရှိရသည်။

ZN

သာသနာ့ဇေယျမင်္ဂလာ ပရိယတ္တိစာသင်တိုက်

(၂၁)ကြိမ်မြောက် ဝါဆိုသင်္ကန်း ဆက်ကပ်ပွဲနှင့် စာအောင်သံဃာဆုနှင့်ပွဲ ကျင်းပ

သာသနာ့ဇေယျမင်္ဂလာ ပရိယတ္တိစာသင်တိုက် (၂၁)ကြိမ်မြောက် ဝါဆိုသင်္ကန်း ဆက်ကပ်ပွဲနှင့် စာအောင်သံဃာဆုနှင့်ပွဲကို ၁၃၇၈-ခုနှစ်၊ ဝါဆိုလပြည့်ကျော် ၅ ရက်၊ (၂၄-၇-၂၀၁၆)တနင်္ဂနွေနေ့၊ နံနက် ၉:၃၀ နာရီတွင် သာသနာ့ဇေယျမင်္ဂလာ ပရိယတ္တိစာသင်တိုက်၊ ဓမ္မဒါနလမ်း၊ နတ်ချောင်းရပ်ကွက်၊ တာမွေမြို့နယ်တွင် ကျင်းပပြုလုပ်ခဲ့ကြောင်း သိရှိရသည်။

လူတွေထိရှိ နတ်တွေကြားစေ လူတွေထိရှိ နတ်တွေကြားစေ လူတွေထိရှိ နတ်တွေကြားစေ လူတွေထိရှိ နတ်တွေကြားစေ

မဂ္ဂဇင်း

အတိတ်၊ ပစ္စုပ္ပန်၊ အနာဂတ် ဆိုတဲ့ ကာလသုံးပါးမှာ-
 အတိတ်က ကုသိုလ်ကံဟာ ပစ္စုပ္ပန်ကို လာပြီးရိုက်ခတ်တတ်သလို၊ ပစ္စုပ္ပန်ရဲ့ ကုသိုလ်ကံဟာလည်း အနာဂတ်
 ကို ရိုက်ခတ်စေနိုင်တာပါပဲ။
 အတိတ်က ဒါန၊ သီလ၊ ဘာဝနာမှာ အားနည်းရင် ပစ္စုပ္ပန်ကာလမှာ စားဝတ်နေမှုဟာ အားနည်းတတ်ပါတယ်။
 ဒီလိုပါပဲ၊ ပစ္စုပ္ပန်မှာ ဒါန၊ သီလ၊ ဘာဝနာ အားနည်းရင်လည်း အနာဂတ်ဘဝမှာ သာယာမှာ မဟုတ်လေတော့
 ရောင်ပြန်ပရိသတ်ကြီးလည်း ပစ္စုပ္ပန်ကာလမှာ ဒါန၊ သီလ၊ ဘာဝနာကို အားမနည်းအောင် နေထိုင်ဆောင်
 ရွက်မယ် ဆိုပါလျှင်...